

Alberto Garro

CITITORUL DE CADAVRE

virtual-project.eu

ANTONIO GARRIDO

CITITORUL DE CADAVRE

Original: *El lector de cadáveres*
[The Corpse Reader] (2011)

Traducere din limba spaniolă și note de:
ADRIANA ERSILIA STERIOPOL

virtual-project.eu

2013

„Medicul legist desemnat de către prefectură se va înfățișa la locul crimei în următoarele patru ore de la denunțul acesteia. Dacă nu își va îndeplini această obligație, dacă își va delega îndatorirea, dacă nu va găsi rănilor mortale sau le va determina în mod greșit, va fi declarat vinovat de nepricepere și va fi condamnat la doi ani de sclavie”.

„Din îndatoririle judecătorilor”,
articolul patru din *Songxingtong*,
Codul penal al Dinastiei Song.

PROLOG

Anul 1206. Dinastia Song. China Orientală.

Districtul¹ Fujian.

Terenurile cultivate din subprefectura Jianyang.

Shang nu a știut că moare până când nu a simțit în cerul gurii gustul sângelui care îl năpădea din gâtlee. A vrut să îngaieme ceva, în timp ce încerca să-și astupe rana cu mâinile, dar, înainte de a izbuti, a făcut ochii mari, iar picioarele i s-au înmuiat, ca ale unei marionete. Era cât pe-acum să rostească numele asasinului său, când acesta i-a vârât o cârpă în gură.

În genunchi în mâl, cu ultima-i suflare de viață, Shang a simțit ploaia călduță și mirosul de pământ umed care îl însoțise de-a lungul întregii sale existențe. După o clipă, cu cămașa îmbibată în sânge, s-a prăbușit în mocirla în care își dăduse sufletul.

PARTEA ÎNTÂI

1.

În dimineața aceea, Cí se trezi devreme ca să evite întâlnirea cu fratele său, Lu. I se închideau ochii, dar orezăria îl aștepta trează, ca în fiecare dimineață.

Se ridică de pe jos și făcu sul rogojina, trăgând în piept aroma ceaiului cu care mama lui înmiresma casa. Când intră în încăperea principală, o salută cu o înclinare a capului, iar ea îi răspunde ascunzându-și zâmbetul pe care el îl ghici și pe care i-l întoarse. O adora pe mama lui aproape tot atât de mult ca și pe sora lui mai mică, A Treia. Celelalte două surori ale sale, Prima și A Doua, muriseră de mici, din pricina unei boli de familie. A Treia, deși era și ea bolnavă, era singura care rămăsese în viață.

Înainte de a înghiți ceva, se îndreptă spre micul altar pe care îl construiseră lângă fereastră în amintirea bunicului său. Ridică obloanele și inspiră adânc. Afară, primele raze de soare se strecurau timid prin ceață. Vântul făcea să se legene crizantemele puse în vasul de lut cu ofrande și întetea volutele de tămâie ce se ridicau în încăpere. Cí închise ochii ca să spună o rugăciune, dar în minte îi veni doar un gând: „Spirite ale Cerului, îngăduiți-ne să ne întoarcem la Lin'an”².

Își aminti de zilele în care bunicii lui mai trăiau încă. Pe atunci, satul acela prăpădit era paradisul lui, iar fratele său Lu, eroul pe care orice copil ar fi dorit să-l imite. Lu era asemenea marelui războinic din poveștile pe care i le spunea tatăl său, gata întotdeauna să-l apere când alți copii căutau să-i fure tainul de fructe sau să-i alunge pe nerușinații care ar fi încercat să întreacă măsura cu surorile lor. Lu îl învățase să se bată folosindu-și în așa fel mâinile și picioarele, încât adversarii săi să se simtă depășiți, îl dusesse la râu ca să se bălăcească printre bărci și să pescuiască păstrăvi și crapă pe care apoi îi aduceau acasă cu mare zarvă și îi arătase unde se aflau cele mai bune ascunzători ca să le pândească pe vecine. Dar, cu vârsta,

Lu devenise îngâmfat. După ce a împlinit cincisprezece ani, se mândrea întruna cu forța lui și-și arăta disprețul față de orice acțiune care nu avea legătură cu victoria într-o încăierare. A început să organizeze vânători de pisici ca să facă pe grozavul în fața fetelor, se îmbăta cu rachiu de orez pe care îl șterpelea din bucătărie și se fălea că este cel mai puternic din ceată. Devenise atât de încrezut, încât socotea până și zeflemelele fetelor drept cuvinte măgulitoare, neînțelegând că, de fapt, îl ocoleau tot timpul. Și după ce îi fusese idol, Lui a devenit, încetul cu încetul, indiferent lui Cí.

Cu toate acestea, până atunci Lu nu intrase niciodată în încurcături prea mari, cu excepția zilelor în care apărea cu ochii învinețiți după vreo încăierare sau folosea bivolul comunității pentru a pune rămășag la întrecerile pe apă. Dar când tatăl său și-a anunțat intenția de a se muta la Lin'an, capitala districtului, Lu a refuzat categoric să plece într-acolo. Împlinise deja șaisprezece ani, era fericit la țară și nu avea de gând să părăsească satul. Susținea că acolo dispunea de tot ce avea nevoie: orezăria, grupul său de fanfaroni și două sau trei prostituate din împrejurimi care se gudurau pe lângă el și, cu toate că tatăl său l-a amenințat că îl repudiază, nu s-a lăsat intimidat. În anul acela s-au despărțit. Lu a rămas în sat, iar restul familiei s-a mutat în capitală în căutarea unui viitor mai bun.

La început, lui Cí i-a fost foarte greu în Lin'an. În fiecare dimineață se trezea în zori ca să vadă cum se simțea sora lui, îi pregătea micul dejun și avea grijă de ea până când mama lor se întorcea de la piață. Apoi, după ce înghițea cu greu un bol de orez, mergea la școală, unde rămânea până la amiază, moment în care dădea fuga să-l ajute pe tatăl său la abatorul unde acesta muncea în schimbul măruntaielor care rămâneau împrăștiate pe jos. Noaptea, după ce făcea curățenie în bucătărie și își onora strămoșii cu o rugăciune, profita de liniște ca să repete din tratatele confucianiste pe care trebuia să le recite a doua zi la școală. Și tot așa, lună de lună, până când tatăl lui a reușit să obțină un post de contabil la prefectura din Lin'an, în subordinea judecătorului Feng, unul dintre magistrații cu mintea cea mai ascuțită din capitală.

Din momentul acela, lucrurile au început să se îmbunătățească. Câștigurile familiei au sporit, iar Cí a putut să părăsească abatorul ca să se dedice în întregime studiilor. După patru ani în școala

superioară și datorită rezultatelor lui excelente la învățătură, Cí a reușit să obțină un post de asistent la biroul lui Feng. La început, i s-au încredințat sarcini birocratice simple, dar dăruirea și meticulozitatea lui i-au atras atenția judecătorului, care a descoperit în băiatul acela de șaptesprezece ani pe cineva pe care să-l formeze după chipul și asemănarea sa.

Cí nu i-a înșelat așteptările. După câteva luni, a trecut de la îndeplinirea sarcinilor de rutină la altele: colabora la luarea declarațiilor, participa la interogarea suspectilor și îi ajuta pe tehnicieni să pregătească și să spele cadavrele pe care, în funcție de circumstanțele deceselor, trebuia să le examineze Feng. Încetul cu încetul, meticulozitatea și îndemânarea lui i-au devenit indispensabile judecătorului, care nu a ezitat să-i acorde și mai multe responsabilități. În cele din urmă, Cí a sfârșit prin a-l ajuta la investigarea crimelor și a litigiilor, activități care i-au permis să descopere fundamentele practicii medicinei legale, însușindu-și în același timp noțiuni rudimentare de anatomie.

În timpul celui de-al doilea an la universitate și încurajat de Feng, Cí a asistat la un curs pregătitor de medicină. După părerea magistratului, erau multe situații în care dovezile ce puteau dezvălui o crimă se aflau ascunse în răni și, pentru a le descoperi, era nevoie să fie scoase la iveală și studiate, nu din perspectiva unui judecător, ci a unui chirurg.

Totul a continuat în felul acesta până într-o noapte, când bunicul lui s-a îmbolnăvit pe neașteptate și a murit. După funeralii, așa cum cereau ritualurile³ de doliu, tatăl său a trebuit să renunțe la postul de contabil și la locuința de al cărei uzufruct se bucurase, astfel că, fără un loc de muncă și o locuință, și contrar dorințelor lui Cí, toată familia s-a văzut obligată să se întoarcă în sat.

La întoarcere, Cí l-a găsit schimbat pe fratele său, Lu. Locuia într-o casă nouă pe care o construise cu propriile mâini, achiziționase o parcelă de teren și avea în slujba lui mai mulți lucrători zilieri. Când, silit de împrejurări, tatăl său i-a bătut la ușă, Lu l-a obligat să se scuze înainte de a-l lăsa să intre și i-a dat o încăpere mică, în loc să i-o cedeze pe a lui. Pe Cí l-a tratat cu indiferența dintotdeauna, dar când și-a dat seama că nu-l mai urma ca un câine supus și că singurul lucru care îl interesa erau cărțile, și-a vărsat toată mânia

asupra lui. Adevărata valoare a unui om se dovedea pe câmp. Acolo, nici textele, nici studiile nu îi vor servi ca să-și asigure orezul, și nici mâna de lucru. Pentru Lu, fratele său mai mic nu era decât un neisprăvit de douăzeci de ani pe care trebuia să-l hrănească. Și din momentul acela, viața lui Cí s-a transformat într-un șir de neplăceri care l-au făcut să urască satul acela.

O rafală de vânt proaspăt îl readuse pe Cí în prezent.

La întoarcerea în cameră dădu peste Lu, care își sorbea ceaiul cu zgomot lângă mama lor. Văzându-l, acesta scuipe pe jos și trânti țâfnos bolul pe masă. Apoi, fără să aștepte ca tatăl lor să se ridice de la masă, apucă bocceluța și plecă fără să rostească un cuvânt.

— Ar trebui să învețe să se poarte, mormăi Cí, în vreme ce ștergea cu o cârpă ceaiul pe care fratele său tocmai îl vărsase.

— Iar tu ar trebui să înveți să-l respecti, că doar trăim în casa lui, replică mama sa, fără să-și ridice privirea de la foc. Un cămin puternic...

„Da. Un cămin puternic este cel pe care îl susține un tată viteaz, o mamă prudentă, un fiu ascultător și un frate binevoitor.” Nu avea nevoie să i-o repete cineva. Avea grijă Lu să i-o amintească în fiecare dimineață.

Deși nu era sarcina lui, Cí întinse șervetele de bambus și așeză blidele pe masă. Surorii lui i se înrăutățise boala care îi afecta pieptul, dar lui nu-i era greu să îndeplinească sarcinile care îi reveneau micuței. Așeză străchinile, având grijă să formeze un număr par și îndreptă ciocul ceainicului spre fereastră, astfel încât să nu fie ațintit asupra nici unuia dintre cei așezați în jurul mesei. În mijloc, așeză rachiul de orez și terciul, iar alături, găluștele de crap. Privi bucătăria înnegrită de funingine și spălătorul crăpat. Părea mai curând o fierărie dărăpănată decât o locuință.

După puțin timp apăru și tatăl lui, șchiopătând. Cí simți o împunsătură de tristețe.

„Cum a îmbătrânit!”

Își țuguie buzele și strânse din dinți. Părea că sănătatea tatălui său se șubrezea odată cu a fiicei sale, A Treia. Bărbatul mergea tremurând, cu privirea în pământ și cu barba sa rară atârând ca o zdreanță de mătase destrămată. Aproape că nu mai rămăsese nimic din funcționarul meticulos care îi insuflase, cu ceva vreme în urmă,

dragostea pentru metodă și perseverență. Îi observă mâinile ca de ceară, odinioară frumos îngrijite, care arătau acum butucănoase și bătătorite. Bănuie că și el avea să ducă dorul unghiilor sale ascuțite și al zilelor în care le folosea ca să examineze teancurile de documente judiciare.

În dreptul mesei, bărbatul se lăsă pe vine, sprijinindu-se de fiul său, și le îngădui celorlalți printr-un gest să se așeze și ei. Cí făcu același lucru și, în cele din urmă, mama lui se instalează pe latura cea mai apropiată de bucătărie. Femeia le turnă rachiul de orez. A Treia nu se sculase, pentru că era în continuare ținută la pat de febră. La fel cum fusese toată săptămâna.

— O să vii să ieși cina astă-seară? îl întreabă mama pe Cí. Judecătorul Feng va fi încântat să te revadă după atâtea luni de zile.

Cí n-ar fi pierdut pentru nimic în lume întâlnirea cu Feng. Fără ca el să cunoască motivul, tatăl său luase hotărârea să-și întrerupă doliul și să-și grăbească întoarcerea la Lin'an, sperând că judecătorul Feng va fi de acord să-l reprimească. Nu știa dacă Feng venise în sat din acest motiv, dar era ceea ce își doreau cu toții.

— Lu mi-a poruncit să urc bivoliul până la parcela cea nouă și, după aceea, mă gândeam să o vizitez pe Cireașa, dar nu voi întârzia la cină.

— Parcă n-ai avea încă douăzeci de ani. Fata aia îți absoarbe toate gândurile, interveni tatăl lui. Dacă o vezi așa de des, o să te sature de ea.

— Cireașa este singurul lucru bun pe care îl are acest sat. De altfel, voi ați fost cei care ați căzut la învoială asupra căsătoriei noastre, răspunse Cí, înghițind ultima îmbucătură.

— la dulciurile cu tine, că de-asta le-am pregătit, îi zise mama lui.

Cí se ridică și le vârî în traistă. Înainte de a pleca, intră în odaia în care moțăia A Treia, o sărută pe obraji fierbinți și îi prinse la loc șuvița de păr scăpată din coc. Copila clipi. Atunci, scoase dulciurile și le ascunse sub pătură.

— Să nu ți le vadă mama, îi șopti el la ureche.

Ea zâmbi, dar nu fii în stare să spună nimic.

* * *

Pe terenul mocirlos al orezării, ploaia îl biciuia pe Cí. Tânărul se dezbracă de cămașa udă learcă și își încordă brațele până

căpătară tăria fierului. Mușchi și tendoane pârâiră când îmboldi bivolul, care înainta încetul cu încetul, de parcă animalul ar fi ghicit că după brazda aceea avea să urmeze alta, și după aceasta, din nou alta, și mereu alta. Își ridică ochii și privi apa verde a smârcului.

Fratele lui îi poruncise să deschidă un canal ca să dreneze parcela cea nouă, dar îi era foarte greu să muncească la hotarul câmpurilor, din pricina digurilor de piatră deteriorate care despărțeau terenurile. Istovit, Cí privi câmpul de orez inundat. Pocni din bici și animalul își afundă copitele în noroi.

Trecuse o treime din ziua de lucru când brăzdarul se împotmoli.

„Altă rădăcină”, se vaită el.

Împinse bivolul sub ploaie. Animalul își ridică grumazul și mugii de durere, dar nu mai vru să înainteze. Următoarele lovituri slujiră doar ca animalul să-și scuture coarnele, încercând să scape de pedeapsă. Cí îl manevră în așa fel încât să-l facă să dea îndărăt, dar unealta rămase prinsă de cealaltă parte. Atunci, privi resemnat animalul.

„Asta o să te doară.”

Știind ce suferință avea să-i pricinuiască, trase în același timp de belciugul care atârna din botul animalului și de hățuri. Simțind asta, animalul făcu un salt înainte și unealta scârțâi. În clipa aceea, își dădu seama că ar fi trebuit să smulgă rădăcina cu propriile mâini.

„Dacă am frânt plugul, frate-meu o să mă snopească în bătaie.”

Inspiră adânc și își afundă brațele în noroi până când dădu peste hățușul de rădăcini. Trase în zadar de un mănunchi și, după mai multe încercări, se îndreptă spre desaga care atârna peste coastele animalului ca să caute un ferăstrău ascuțit. Apoi, îngenunche din nou și începu să muncească sub apă. Scoase două rădăcini groase pe care le azvârli departe și tăie cu ferăstrăul altele și mai mari. Când se opintea cu cea mai groasă, simți o smucitură într-un deget.

„Cu siguranță că m-am tăiat.”

Cu toate că nu simțea nicio durere, se examină atent.

Vina o purta ciudata boală⁴ cu care îl blestemaseră zeii la naștere și de care își dăduse seama din ziua când mama lui se împiedicase și vărsase peste el o crăticioară cu ulei încins. Avea doar patru ani și simțise ceva asemănător cu senzația de apă caldută. Dar mirosul de carne arsă îi dăduse de înțeles că se întâmplase ceva oribil. Pieptul

și brațele lui au suferit consecințele, rămânând arse pentru totdeauna. Din ziua aceea, cicatricile îi aminteau că trupul lui nu era ca al celorlalți copii și chiar dacă se simțea norocos pentru absența durerii, trebuia să acorde cea mai mare grijă oricărei răni pe care ar fi putut să o capete. Pentru că, dacă era adevărat că nu suferea din pricina loviturilor, că durerea pricinuită de oboseală de-abia îl afecta și că putea depune eforturi până la epuizare, era la fel de adevărat că, în anumite ocazii, fără să bage de seamă, putea să-și depășească limitele trupului și să se îmbolnăvească.

Când își scoase mâna din apă, văzu că era acoperită de sânge. Alarmat de aparenta mărime a tăieturii, dădu fuga să se ștergă cu o pânză. Cu toate acestea, după ce își uscă mâna cu cârpa, observă doar o ciupitură învinatețită.

„Ce naiba...?”

Uimit, se întoarse la locul unde se împotmolise brăzdarul și îndeapărtă rădăcinile, băgând de seamă că apa măloasă începea să se coloreze în roșu. Slăbi hățurile ca să elibereze brăzdând și îmboldi animalul să se dea la o parte. Apoi se opri și privi apa, accelerându-i-se respirația. Ploaia bătea pe suprafața orezării, înăbușind orice alt sunet.

Între stupoare și teamă, merse încet spre micul crater care se formase în locul în care se înfipsese brăzdatul. Pe când se apropia, simți că i se strânge stomacul și auzi în tâmpile bătăile inimii. Se gândi să se îndeapărteze, dar se stăpâni. Atunci observă o ușoară bulbuceală care ieșea ritmic din crater și se confunda cu zgomotul ploii. Încet, îngenunche desfăcându-și picioarele, care cuprinseseră între ele crestele lipicioase de mîl. Își apropie fața de apă, dar nu observă altceva decât o bolboroseală sangvinolentă. Se gândi că, dacă se apropie mai mult, va sfârși prin a o gusta.

Deodată, ceva se mișcă sub apă. Surprins, Cí tresări și își îndeapărtă capul, dar când își dădu seama că era vorba despre bătaia din aripioare a unui mic crap, suspină ușurat.

„Animal prostănac.”

Se ridică și strivi peștele sub picioare, încercând să se liniștească. Atunci văzu un alt crap, cu o bucată de carne în gură.

„Dar ce naiba...?”

Încercă să se dea îndărăt, dar își pierdu echilibrul și căzu în amestecul de mâl, murdărie și sânge. Fără să vrea, deschise ochii când simți niște tulpini lovindu-l peste față. Ceea ce văzu făcu să-i stea inima în loc. În fața lui, cu o cârpă vârată în gură, capul desprins de trup al unui bărbat plutea printre hățișuri.

* * *

Strigă din răputeri, dar nimeni nu-i veni în ajutor.

Dură ceva până să-și aducă aminte că, de o bună bucată de vreme, parcela era lăsată de izbeliște și că țăranii se aflau de cealaltă parte a muntelui, așa că se așează la câțiva pași de plug și privi de jur-împrejur. Când încetă să mai tremure, se gândi să părăsească bivolul și să coboare să ceară ajutor. Cealaltă posibilitate consta în a aștepta la orezărie până când se întorcea fratele său.

Niciuna din opțiuni nu îi convenea, dar știind că Lu nu mai avea să întârzie mult, alese să aștepte. Locul acela era năpădit de jivine și un bivol întreg valora de o mie de ori mai mult decât o căpățână de om desprinsă de trup.

Pe când aștepta, termină de tăiat rădăcinile și eliberă brăzdarul. Plugul părea să fie în stare bună, prin urmare, cu un dram de noroc, Lu îl va certa doar pentru întârziere. Sau, cel puțin, asta era ceea ce spera el. Când termină, înhămă din nou plugul și se reapucă de treabă. Încercă să fluiera ca să uite de necaz, dar în urechi îi răsunau doar cuvintele pe care tatăl său le rostea din când în când: „Necazurile nu se rezolvă întorcându-le spatele”.

„Da. Dar nu ăsta e necazul meu”, răspunse tot Cí.

Ară încă doi pași, înainte de a opri bivolul și de a se întoarce lângă căpățână.

Privi o vreme temător cum se legăna pe apă. Apoi observă cu atenție încă ceva. Avea obrajii turtiți, de parcă ar fi fost călcați în picioare cu îndârjire. Băgă de seamă pe pielea învinețită micile sfâșieri pricinuite de mușcăturile crapilor. Mai observă pleoapele deschise și umflate, fâșiile de carne sangvinolentă atârând pe lângă beregată... și cârpa ciudată care îi ieșea din gura întredeschisă.

Niciodată până atunci nu văzuse ceva atât de înspăimântător. Închise ochii și vomită. Deodată, își dădu seama cine era. Capul

desprins de trup îi aparținea bătrânului Shang. Tatăl Cireșei, fata pe care o iubea.

Când își veni în fire, privi cu atenție gura cadavrului, deschisă nefiresc de mult din pricina pânzei care-i ieșea dintre dinți. Cu grijă, trase de un capăt și, puțin câte puțin, pânda ieși, de parcă s-ar fi desfăcut un ghem. O vârî în mânecă și încercă să închidă falca, dar nu izbuti. Vomită din nou.

Se spală pe față cu apa plină de noroi. Apoi se ridică și o luă îndărăt pe terenul arat căutând restul trupului. Îl găsi la amiază la capătul de est al parcelei, la câțiva *li*⁵ distanță de locul unde se împiedicase bivolul. Trunchiul cadavrului încă mai purta eșarfa galbenă care îl identifica drept bărbat onorabil, precum și tunica cu cinci nasturi. Nu găsi nici urmă a tichiei albastre pe care o purta întotdeauna.

Îi fu cu neputință să mai muncească. Se așeză pe digul de piatră și mușcă în silă din bucata de turtă de orez, pe care nu fu în stare să o înghită. Privi trupul decapitat al bietului Shang, părăsit în noroi, ca al unui criminal condamnat și executat.

„Cum să-i explice Cireșei?”

Se întrebă ce fel de ticălos ar fi putut să curme viața unui om atât de cinstit cum era Shang, un om devotat alor săi, o persoană cu respect față de tradiție și ritualuri. Fără îndoială că monstrul care săvârșise omorul nu merită să rămână în lumea celor vii.

* * *

Fratele său, Lu, ajunse la parcelă la amiază. Era însoțit de trei zilieri încărcăți cu răsaduri, ceea ce însemna că se răzgândise și că avea de gând să planteze orezul fără să aștepte ca terenul să fie drenat. Cî lăsă bivolul și alergă spre el. Când se apropie de el, se înclină ca să-l salute.

— Frate! N-o să-ți vină să crezi ce s-a întâmplat...

Inima îi bătea mai repede.

— Cum să nu-mi vină să cred când văd cu ochii mei? răcni el arătând spre ogorul rămas nearat.

— Am găsit un...

Lovitura de nua pe care o primi peste frunte îl făcu să cadă în noroi.

— Leneș afurisit ce ești! Îl scuipă Lu. Până când o să te crezi mai bun decât ceilalți?

Ci își duse mâna la rană ca să îndepărteze sângele care-i țâșnea din sprânceană. Nu era prima dată când fratele lui îl lovea, dar Lu era mai mare și legile confucianiste îl împiedicau pe Cí să se răzvrătească. De-abia mai putea deschide pleoapa, dar chiar și așa se scuză:

— Îmi pare rău, frate. Am zăbovit pentru că...

Lu îl împinse.

— Pentru că delicatul student n-are chemare să muncească! Îi mai trase un ghiont. Pentru că delicatul student crede că orezul se plantează singur! Încă un ghiont care îl trânti în noroi. Pentru că delicatul student îl are pe frate-său, Lu, care se spetește muncind pentru el!

Lu își curăță pantalonii, îngăduindu-i lui Cí să se ridice.

— Am gă...sit un ca...davru, reuși acesta să articuleze.

Lu ridică o sprânceană.

— Un cadavru? Ce vrei să zici?

— Acolo... la dig... adăugă Cí.

Lu se întoarse spre locul unde niște ciori de câmp ciuguleau terenul. Luă nuiua în mână și, fără să aștepte alte explicații, o porni spre locul indicat de Cí. Când ajunse lângă cap, îl mișcă, lovindu-l cu piciorul. Se încruntă și se răsuci.

— Afurisită treabă! L-ai găsit aici? Prinse capul de păr și îl clătină cu scârbă. Îmi închipui că da. Pentru numele lui Confucius! Țsta nu e Shang? Și trupul...?

— În partea cealaltă... Lângă plug.

Lu strânse din buze. Se adresă numaidecât zilierilor:

— Voi doi, ce așteptați ca să mergeți să-l luați de acolo? Și tu, descarcă răsadurile și pune capul într-un coș! Blestemați fie zeii...! Ne întoarcem în sat.

Cí se apropie de bivol ca să-i scoată hamurile.

— Se poate ști ce naiba faci? îl întrerupse Lu.

— N-ai zis că ne întoarcem...?

— Noi, scuipă el. Tu o să te întorci când o să-ți termini treaba.

2.

Ci își petrecu restul după-amiezii îndurând duhoarea pe care o răspândea dosul legănat al bivolului și întrebându-se ce nelegiuire o fi săvârșit bătrânul Shang ca să o sfârșească decapitat. Din câte știa el, nu avea dușmani și nu îl amenințase nimeni niciodată. De fapt, cel mai rău lucru care i se întâmplase fusese faptul că făcuse prea multe fete, ceea ce îl silise să trudească precum un sclav, ca să strângă zestrea ce le va face atrăgătoare. În afară de asta, Shang fusese întotdeauna un om cinstit și respectat.

„Ultima persoană la care s-ar gândi un asasin.”

Până să-și dea seama, soarele se ascunsese deja.

În afară de arat, Lu îi poruncise să întindă un strat de noroi, așa că împrăștie câteva lopeți dintr-un amestec de dejecții umane, mîl, cenușă și paie pe care îl foloseau de obicei ca îngrășământ și netezi restul movilei ca să-l ascundă. Apoi lovi cu nuiua animalul care se dădu greoi îndărăt, ca și cum nu ar fi fost învățat să facă această treabă, se cățăără dintr-un salt pe spinarea lui și o apucă pe drumul de întoarcere în sat.

Pe când cobora, Cí compară găsirea trupului lui Shang cu alte cazuri similare, pe care avusese ocazia să le cunoască în timpul șederii sale la Lin'an. În toată perioada aceea îl asistase pe Feng la cercetarea a numeroase crime violente, chiar și la unele crime rituale oribile, săvârșite de membrii unor secte, dar nu văzuse niciodată un trup mutilat într-un mod atât de sălbatic. Din fericire, judecătorul era în localitate și Cí nu avea nicio îndoială că acesta avea să găsească făptașul.

Cireașa locuia cu familia ei într-o căscioară care abia se ținea pe niște stâlpi de lemn mâncați de cari. Când ajunse la casa aceea, era copleșit de neliniște. Se gândise la două sau trei fraze ca să-i povestească cele întâmplate, dar niciuna nu i se părea potrivită. Deși turna cu găleata, se opri în fața porții, încercând să se gândească la ce avea să spună.

„O să-mi vină ceva în minte”.

Își apropie degetele, își mușcă buzele și strânse pumnii. Brațele îi tremurau mai rău decât trupul. Așteptă o clipă și în cele din urmă

bătu în ușa.

Îi răspunse doar tăcerea. La cea de a treia încercare, înțelese că nimeni nu îi va deschide. Renunță până la urmă și pomi către casă.

Numai ce deschise ușa și tatăl lui se grăbi să-i reproșeze că a întârziat. Judecătorul Feng venise la cină și îl așteptau de ceva vreme. Văzându-l pe oaspete, Cí își împreună pumnii peste piept și se înclină în chip de scuză, dar Feng nu-i îngădui.

— Pentru numele monștrilor din infern! zâmbi condescendent judecătorul. Dar ce mănânci aici? Anul trecut păreai încă un băiat!

Cí nu era conștient de acest fapt, dar la cei douăzeci de ani ai lui nu mai era copilandrul plăpând de care își băteau joc toți în Lin'an. Munca la câmp îi transformase trupul bolnăvicios într-unul al unui tânăr bine legat, ai cărui mușchi delicați păreau un mănunchi de trestii strâns împletite. Cí zâmbi timid, lăsând să se întrevadă un șir de dinți perfect aliniați și îl privi pe Feng drept în ochi. Bătrânul judecător aproape că nu se schimbase. Chipul său serios presărat cu riduri fine continua să contrasteze cu mustața căruntă aranjată cu grijă. Capul îi era încununat cu *boneta cu aripioare duble*⁶ de mătase care îi indica rangul.

— Onorabile judecător Feng, îl salută Cí. Scuzați-mi întârzierea, dar...

— Nu-ți face griji, fiule, îl întrerupse judecătorul. Haide, intră, că ești ud learcă.

Cí dădu fuga în interiorul casei și se întoarse cu un pachetel învelit cu măiestrie într-o minunată hârtie roșie. Aștepta momentul acela de o lună. Exact de când aflase că judecătorul Feng avea să le facă o vizită după atâta vreme. Ca de obicei, Feng refuză de trei ori darul până să-l accepte.

— Nu ar fi trebuit să te deranjezi.

Luă pachetul fără să-l desfacă, pentru că altminteri ar fi însemnat că acordă mai multă importanță conținutului decât faptului în sine că i s-a făcut un cadou.

— A crescut, într-adevăr, dar, după cum vedeți, continuă să fie la fel de iresponsabil, interveni tatăl lui Cí.

Tânărul șovăi. Regulile de politețe îl împiedicau să-l agaseze pe oaspete cu chestiuni străine de vizită, dar un asasinat depășea orice

protocol. Își spuse că judecătorul avea să-l înțeleagă.

— Scuzați-mi lipsa de politețe, dar trebuie să vă comunic o veste îngrozitoare. Shang a fost asasinat! L-au decapitat!

Pe chipul lui Cí se putea citi oroarea pentru cele întâmplate.

Tatăl său îl privi cu o expresie serioasă.

— Da. Ne-a povestit deja fratele tău, Lu. Acum, așază-te și să luăm cina. Să nu-l mai facem pe oaspetele nostru să aștepte.

Pe Cí îl exaspera nepăsarea cu care Feng și tatăl său priveau întâmplarea. Shang era cel mai bun prieten al tatălui său, și totuși el și judecătorul continuau să mănânce în liniște, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Cí îi imită, asezând restul cinei cu propria fiere. Tatăl său îi atrase atenția.

— Lasă deoparte supărarea. În orice caz, nu putem face prea multe, rosti în cele din urmă capul familiei. Lu a dus cadavrul lui Shang la serviciile guvernamentale, iar rudele sale îl veghează deja. În afară de asta, știi că judecătorul Feng nu are jurisdicție în această subprefectură, așa încât nu ne rămâne decât să așteptăm să fie trimis un magistrat care să se ocupe de caz.

Într-adevăr, Cí știa, la fel cum știa că până atunci asasinul ar fi putut să dispară. Și chiar și așa, ceea ce îl deranja cel mai mult era calmul tatălui său. Din fericire, Feng păru că-i citește gândurile.

— Nu-ți face griji, îl liniști judecătorul. Am vorbit cu rudele. Mâine voi merge să-l examinez.

Discutară despre alte chestiuni, în timp ce ploaia lovea cu violență acoperișul de ardezie. Vara, taifunurile obișnuiau să-i ia prin surprindere pe imprudenți cu potopuri neașteptate și, în ziua aceea, Lu părea să fi fost ghinionistul. Apăru ud learcă, duhnind a băutură și cu ochii tulburi. De cum intră, se împiedică de o ladă mare și căzu în patru labe, dar se ridică și lovi mobila cu piciorul, de parcă aceasta ar fi fost de vină pentru căderea lui. Apoi îl salută cu o bolboroseală prostească pe judecător și se duse direct la el în odaie.

— Cred că a sosit momentul să mă retrag, anunță Feng după ce își șterse mustața. Nădăjduiesc că te vei gândi la ceea ce am discutat, îi spuse el tatălui lui Cí. Iar în ceea ce te privește pe tine...
— se întoarse spre tânăr — ne vedem mâine la ora dragonului⁷, la reședința mai-marelui conducător local, unde sunt găzduit.

Își luară rămas-bun și Feng plecă. De îndată ce închise ușa, Cí cercetă chipul tatălui său. Inima îi bătea de nerăbdare.

— A făcut-o? A menționat când ne vom întoarce? îndrăzni el să întrebe.

Bătea darabana cu degetele pe masă.

— la loc, fiule. Încă o ceașcă de ceai?

Tatăl își turnă una rasă și apoi alta pentru fiul său. Îl privi trist, înainte de a-și pleca ochii.

— Îmi pare rău, Cí. Știu cât de mult îți doreai să ne întoarcem la Lin'an... Sorbi cu zgomot din infuzie. Dar câteodată lucrurile nu ies așa cum le plănuim noi.

Cí opri ceașca la gură ca să scoată un oftat.

— Nu înțeleg! S-a întâmplat ceva? Cumva Feng nu v-a oferit postul?

— Ba da. A făcut-o ieri.

Sorbi încet altă înghițitură.

— Și atunci?

Cí se ridică.

— Așază-te, Cí.

— Dar, tată... Mi-ați promis... Ați spus...

— Am spus să te așezi! ridică el glasul.

Cí îi dădu ascultare, în timp ce ochii i se împăienjneau. Tatăl lui turnă ceai până când lichidul dădu pe dinafară. Cí făcu gestul de a-l șterge, dar tatăl său îl împiedică.

— Uite ce este, Cí. Există situații pe care nu vei reuși să le înțelegi...

Tânărul nu pricepea ce anume trebuia să înțeleagă: că va fi nevoit să înghită disprețul pe care fratele său Lu i-l dăruia în fiecare zi? Că trebuia să accepte să renunțe de bunăvoie la viitorul care îl aștepta la Universitatea Imperială din Lin'an?

— Și planurile noastre, tată? Cum rămâne cu planurile noastre...?

O palmă puternică îl întrerupse, în timp ce tatăl lui sărea în picioare ca un arc. Glasul bărbatului tremura, iar privirea lui arunca flăcări.

— Planurile noastre? De când un fiu are planuri? strigă el. Vom rămâne aici, în casa fratelui tău! Și așa va fi până când o să mor eu!

Cí amuți, în timp ce tatăl său se retrăgea. Pentru o clipă, furia îl otrăvi.

„Și fiica dumneavoastră, A Treia, bolnavă...? Atât de puțin vă pasă de ea?”

•

Ci strânse ceștile și se îndreptă spre odaia pe care o împărțea cu sora lui.

De cum se culcă, simți în tâmpile bătăile inimii. Chiar din momentul în care se instalaseră în sat, visase să se întoarcă la Lin'an. Ca în fiecare noapte, închise ochii pentru a-și revedea viața din trecut. Își aminti de foștii colegi cu care se lua la întrecere în concursurile de cunoștințe din care ieșea deseori victorios; de profesori, pe care îi admira pentru disciplina și strădania lor. Își aminti de judecătorul Feng și de ziua în care îl acceptase ca asistent la instrucțiile preliminare. Năzuia să fie ca el, să se prezinte într-o zi la examenele imperiale⁸ și să obțină un post în corpul judecătorilor.

Nu ca tatăl său care, după ani de încercări, reușise să ocupe doar un umil post de funcționar.

Se întrebă de ce tatăl său nu voia să se întoarcă. Tocmai îi confirmase că Feng îi oferise postul vacant după care tânjise înainte și, peste noapte, fără vreun motiv aparent, își schimbase în mod radical părerea. Să fi fost din pricina bunicului său? Nu îi venea să creadă. Cenușa defunctului putea fi transportată ca să continue oficierea ritualurilor de pietate filială la Lin'an.

Tusea surorii lui îl făcu să tresară și să se răsucească. Fetița dormita lângă el, tremurând, cu respirația întretăiată. O mângâie cu tandrețe pe păr și îi fu milă de ea. A Treia se dovedise mai rezistentă decât A Doua și decât Prima, cum o demonstra faptul că împlinise deja șapte ani, dar nu credea că va depăși zece ani, la fel cum se întâmplase și cu surorile ei. Era soarta bolii sale. Pentru o clipă, își închipui că măcar la Lin'an ar fi avut parte de îngrijiri adecvate...

Închise ochii și se răsuci din nou. Se gândi la Cireașa, cu care trebuia să se căsătorească după ce va lua examenele de Stat. În momentele acelea probabil că era distrusă de moartea tatălui ei și se întrebă dacă această întâmplare avea să-i schimbe planurile de nuntă. Nu vru să-și dea răspuns. Deodată, se simți meschin imaginându-și ceva atât de egoist.

Trecuseră șase luni de la moartea neașteptată a bunicului său...

Îl se făcu foarte cald. Când se dezbracă de tunică, găsi cârpa însângerată pe care o scosese din gura bietului Shang. O privi uimit și o lăsă lângă perna din piatră⁹. Apoi, auzi prin fereastră niște gemete provenind de la casa de alături, pe care i le atribui vecinului său, Peng, un năzdrăvan de copil ce suferea de câteva zile de durere de măsele. Pentru a doua noapte consecutiv nu reuși să se odihnească.

* * *

Cî se trezi în zori. Stabilise să se vadă cu Feng la reședința lui Bao-Pao, locul în care erau găzduiți de obicei oaspeții guvernamentali, ca să-l ajute la examinarea cadavrului. În încăperea alăturată, Lu sforăia cu putere. Când se va trezi, el va fi deja departe.

Se îmbracă în tăcere și plecă. Ploaia încetase, dar căldura nopții evapora apa căzută pe câmpuri, prefăcând fiecare gură de aer într-o înghițitură de zăpușeală. Cî inspiră cu putere aerul înainte de a pătrunde în labirintul de străduțe care alcătuiau satul, un șir de căsuțe copiate unele după altele și ale căror scânduri mâncate de cari se repetau în unghi drept ca niște vechi piese de domino așezate în dezordine. Din loc în loc, lampioane licărind colorau cu strălucirea lor porțițele deschise prin care ieșea aroma de ceai, în timp ce șiruri de țărani se profilau pe drumuri ca niște năluci. Și chiar și așa, satul încă mai dormea. Se auzeau doar schelălăielile câinilor.

Când ajunse la casa lui Bao-Pao, tocmai se crăpa de ziuă.

Îl zări pe Feng sub portic, îmbrăcat într-un halat din pânză de sac vopsit în negru ca tăciunele, asortat cu boneta. Chipul său era împietrit, dar mâinile nerăbdătoare băteau darabana. După plecăriunea de rigoare, Cî îi repetă recunoștința sa.

— Voi arunca doar o privire, așa că abține-te de la gesturile teatrale. Și nu face mutra asta, adăugă Feng văzându-l dezamăgit. Nu este jurisdicția mea și știi prea bine că, în ultimul timp, nu mă mai ocup cu rezolvarea crimelor. Dar nu-ți face griji. Țsta este un sat mic. Găsirea asasinului va fi la fel de ușoară ca scoaterea unei pietricele din pantof.

Cî îl urmă pe judecător până la un șopron alăturat, unde făcea de pază asistentul personal, un bărbat tăcut, cu trăsături de mongol.

Înăuntru, aștepta comandantul suprem Bao-Pao, împreună cu văduva lui Shang și fiii defunctului. Când Cí zări rămășițele lui Shang, îi veni din nou să vomite. Familia instalase cadavrul într-un jilț de lemn, de parcă ar mai fi fost încă în viață, cu trupul ridicat și capul legat de trunchi cu niște trestii împletite. Chiar spălat, parfumat și îmbrăcat fiind, tot mai părea o sperietoare de ciori însângerată. Judecătorul Feng prezintă omagiile sale membrilor familiei, stătu puțin de vorbă cu ei și le ceru permisiunea de a examina cadavrul. Primul născut i-o acordă și Feng se apropie încet de mort.

— Îți amintești ce trebuie să faci? îl întrebă el pe Cí.

Își amintea perfect. Scoase din pungă o coală de hârtie, piatra pentru preparat tușul¹⁰ și cea mai bună pensulă a sa. Apoi se așeză pe jos, aproape de trupul neînsuflețit. Feng se apropie de cadavru, regretând faptul că fusese spălat, și începu examinarea.

— Eu, judecătorul Feng, în cea de a douăzeci și doua zi a lunii lotusului, din cel de-al doilea an al erei Kaixi și în cel de-al douăzeci și patrulea an al domniei iubitului nostru Ningzong, fiu al Cerului și onorabil împărat din Dinastia Song, având consimțământul familiei, întreprind cercetarea prealabilă și auxiliară celei oficiale care va trebui să fie efectuată în nu mai puțin de patru ore de la aducerea sa la cunoștința magistratului pe care îl va desemna prefectura din Jianningfu. În prezența lui Li-Cheng, primul născut al decedatului, a doamnei Li, văduva acestuia, a celorlalți fii ai săi, Ze și Xin, precum și a lui Bao-Pao, mai-marele conducător al localității, și a asistentului meu Cí, martor direct al celor întâmplate.

Cí scria după dictare, repetând cu voce tare fiecare cuvânt. Feng continuă:

— Defunctul, pe nume Li-Shang, fiu și nepot al lui Li, care, după spusele primului născut, avea înjur de cincizeci și opt de ani în momentul morții, de profesie contabil, plugar și tâmplar, a fost văzut pentru ultima oară alaltăieri la amiază, după ce și-a îndeplinit sarcinile în depozitul lui Bao-Pao, unde ne aflăm acum. Fiul său declară că defunctul nu suferea de nicio boală dincolo de cele specifice vârstei sale sau anotimpurilor, și că nu i se cunoștea vreun dușman.

Feng îl privi pe primul născut, care se grăbi să confirme informațiile, și apoi pe Cí, pentru ca acesta să citească ceea ce

scrisesse.

— Din neștiința rudelor sale, continuă Feng cu o expresie dezaprobatoare, cadavrul a fost spălat și îmbrăcat. Ei înșiși confirmă că, în momentul în care le-a fost predat, nu au observat alte răni decât cumplita tăietură care separă capul de trunchi și că, fără îndoială, aceasta a fost cea care a pus capăt vieții sale. Prezintă gura exagerat de deschisă... – încercă el să i-o închidă fără succes – și rigiditatea mandibulei.

— Nu-l veți dezbrăca? se miră Cí.

— Nu va fi nevoie.

Feng întinse mâna până atinse tăietura de la gât. I-o arătă lui Cí, așteptându-i răspunsul.

— Tăietură dublă? sugerează tânărul.

— Tăietură dublă... Ca la porci...

Cí observă cu atenție rana curățată de noroi. Într-adevăr, în partea din față, sub locul pe care înainte îl ocupa nodul beregatei, prezenta o tăietură orizontală curată, asemănătoare celei făcute porcilor ca să fie scurși de sânge. După aceea, rana se întindea de-a lungul întregii circumferințe prin niște mici urme de zimți, precum cele făcute de un anumit model de ferăstrău de mână, dintre cele folosite la abator. Tocmai avea de gând să comenteze faptul, când Feng îi ceru să relateze împrejurările în care îl descoperise. Cí îi dădu ascultare, relatându-le cât mai amănunțit și le amintea. Când termină, judecătorul îl privi cu severitate.

— Și cârpa? îl întrebă el.

— Cârpa?

„Ce prost sunt! Cum de-am putut să uit de ea?”

— Mă dezamăgești, Cí, și nu o făceai de obicei... Judecătorul rămase tăcut o clipă. Așa cum ar trebui să știi, gura deschisă nu se datorează nici unei încercări de a cere ajutor, nici unui țipăt de durere, deoarece într-un asemenea caz s-ar fi închis prin relaxarea ulterioară decesului. În concluzie, probabil că i-a fost introdus vreun obiect înainte sau imediat după ce a murit, care pesemne că a rămas acolo până când mușchii au devenit țepeni. În ceea ce privește tipologia obiectului, presupun că vorbim despre o cârpă de în dacă observăm firele însângerate care i-au mai rămas încă printre dinți.

Pe Cí îl duru reproșul. Cu un an în urmă nu ar fi greșit, dar lipsa practicii îl făcu să fie nepriceput și încet la minte. Își mușcă buzele și se scotoci în mânecă.

— Aveam de gând să v-o dau, se scuză el despăturind bucata de pânză pliată cu grijă.

Numaidecât, Feng o examinează cu atenție. Pânza era cenușie, cu mai multe urme uscate de sânge; mărimea ei era cea a unui batic folosit pentru a acoperi capul. Judecătorul o însemnă ca fiind o probă.

— Încheie și îmbibă-mi sigiliul cu tuș. Fă apoi o copie pentru când va veni magistratul.

Feng își luă la revedere de la cei prezenți și ieși din șopron. Ploua din nou. Cí se grăbi să-l urmeze. Îl ajunse tocmai la intrarea în încăperile pe care i le repartizase Bao-Pao.

— Documentele... bâigui Cí.

— Lasă-le acolo, pe măsuță.

— Judecătorule Feng, eu...

— Nu-ți face griji, Cí. La vârsta ta, eram incapabil să deosebesc o moarte prin arbaletă de una prin spânzurare.

Pe Cí nu îl consolă această mărturisire, pentru că știa că nu este adevărată.

Îl privi pe judecător pe când acesta își punea hârtiile în ordine. Năzuia să fie ca Feng. Râvnea la mintea lui ascuțită, la onestitatea și la cunoștințele acestuia. Învățase de la el și își dorea să-i fie în continuare maestru, dar nu va izbuti niciodată dacă rămânea izolat într-un sat de plugari. Așteptă să-și termine treaba înainte de a-i face cunoscute dorințele sale. După ce Feng termină de aranjat și ultimul document, îl întrebă de angajarea tatălui său, dar judecătorul clătină din cap, resemnat.

— Aceasta este o problemă între mine și tatăl tău.

Cí trecu pe lângă bagajele lui Feng ca un cumpărător nehotărât.

— Aseară am vorbit cu el și mi-a spus... în sfârșit, eu credeam că ne vom întoarce la Lin'an și acum reiese că...

Feng se opri ca să-l privească. Ochii lui Cí se umplură de lacrimi. Judecătorul trase adânc aer în piept înainte de a-și pune mâna pe umărul tânărului.

— Uite ce este, Cí, nu știu dacă ar trebui să-ți spun...

— Vă rog, îl imploră el.

— Prea bine, dar va trebui să-mi făgăduiești că nu vei deschide gura. Așteptă ca tânărul să încuviințeze. Apoi luă aer în piept și se așeză, abătut. Dacă am făcut această călătorie a fost doar pentru voi. Tatăl tău mi-a scris acum câteva luni ca să-mi comunice intenția lui de a-și relua postul, dar acum, după ce m-a făcut să vin până aici, nu vrea nici să discute despre așa ceva. Am insistat pe lângă el, promițându-i o muncă ușoară și un salariu generos, și i-am oferit chiar și proprietatea unei case în capitală, dar, în mod inexplicabil, a refuzat.

— Atunci, luați-mă pe mine! Dacă e vorba de cârpa aceea de care am uitat, vă promit că voi munci din greu. Voi munci până mi se va jupui carnea de pe mine dacă va fi nevoie, dar nu o să vă mai fac de rușine! Eu...

— Sincer vorbind, Cí, nu tu ești problema. Știi bine cât de mult te apreciez. Ești leal și mi-ar face plăcere să te am din nou ca asistent. De aceea i-am vorbit tatălui tău despre tine și despre viitorul tău, dar a fost ca și cum m-aș fi izbit de un zid. Nu știu ce se întâmplă cu el, s-a arătat de neclintit. Îmi pare rău, într-adevăr.

— Eu... eu... Cí nu știa ce să mai spună.

Un tunet răsună în depărtare. Feng îl bătu ușor pe spinare.

— Aveam planuri mari pentru tine, Cí. Ți-am rezervat chiar și un loc la Universitatea din Lin'an.

— La Universitatea din Lin'an?

Făcu ochii mari. Visul lui era să se întoarcă la universitate.

— Nu ți-a spus tatăl tău? Am presupus că ți-a povestit tot.

Lui Cí i se înmuiară picioarele. Când Feng îl întrebă ce i se întâmplă, tânărul rămase tăcut, cu aceeași senzație pe care ar fi avut-o dacă ar fi fost tras pe sfoară.

3.

Judecătorul Feng îl anunță pe Cí că are de pus niște întrebări unor vecini, astfel că se înțeleseră să se despartă până după masa de prânz. Cí profită de pauză ca să se întoarcă acasă. Voia să-i facă o

vizită Cireșei, dar avea nevoie ca tatăl său să-i dea voie să lipsească de la lucru.

Înainte de a intra, se încredință zeilor și trecu pragul fără să bată la ușă. Îl surprinse pe tatăl său citind niște documente care îi alunecară printre degete. Bărbatul le ridică de pe jos și le vârî degrabă într-un sipet lăcuit în roșu.

— Se poate ști ce faci aici? Ar trebui să ari pământul! îi zise el mânios.

Închise sipetul și îl vârî sub pat.

Cí îi spuse despre intenția lui de a o vizita pe Cireașa, dar tatăl său se împotrivi.

— Tu pui întotdeauna dorințele înaintea obligațiilor, mormăi el.

— Tată...

— Și n-o să moară, te asigur. Nu știu de ce i-am făcut pe plac mamei tale când a insistat să-ți faci o familie cu o fată mai periculoasă decât un viespar.

Cí înghiți în sec.

— Vă rog, tată. Va fi doar pentru o clipă. Apoi voi termina de arat și îl voi ajuta pe Lu la secerat.

— Apoi, apoi... Crezi cumva că Lu merge la câmp ca să se plimbe? Până și bivolul lui este mai dispus să muncească decât tine. Apoi... Când este „apoi”?

„Ce vi se întâmplă, tată? De ce sunteți atât de nedrept cu mine?”

Ci nu vru să riposteze. Toți, inclusiv tatăl lui, știau prea bine că în ultimele șase luni el a fost, și nu Lu, cel care s-a spetit cultivând orezul; că picioarele lui au fost cele care s-au crăpat îngrijind răsadurile în pepiniere; mâinile lui au fost cele care s-au umplut de bătăături culegând, bătând orezul, trecându-l prin sită și sortându-l; cel care a arat din zori și până-n seară, a nivelat, a transplantat și a pus îngrășămintă și cel care aproape și-a dat ultima suflare pedalând la pompe și transportând sacii la șlepurile de pe râu. Toată lumea din satul acela afurisit știa că el se omora muncind la câmp, în timp ce Lu se îmbăta cu târfele lui.

De aceea, ura faptul că are conștiință: pentru că îl obliga să accepte hotărârile tatălui său...

Se duse să-și ia secera și bocceluța. Găsi traista, dar nu și secera.

— Folosește-o pe a mea. Pe a ta a luat-o Lu, îl lămuri tatăl său.

Cí nu avu nimic de obiectat. O vârî în bocceluță și plecă spre parcelă.

•

Lovi bivolul cu nuiiua până când se răni la mână. Animalul mugea de parcă ar fi fost în pericol de moarte, dar trăgea ca un demon în încercarea lui disperată de a evita loviturile lui Cí, care se agăța de plug căutând să-l îngroape în pământ, în timp ce câmpul se căznea să înghită nesfârșita perdea de ploaie care se revărsa dintr-un cer prevestitor de furtună. Fiecărei brazde îi urma o alta încărcată de blesteme, sfortări și lovituri de nuiie. Cí nu simțea răcoarea apei, care cădea cu o forță din ce în ce mai mare. Tună și tânăru se opri. Cerul părea la fel de negru ca și noroiul pe care călca. Îi era din ce în ce mai cald. Simțea că se înăbușă. Unui trăsnet îi urmă un alt tunet. Apoi încă un fulger. Și încă unul.

Deodată, cerul se deschise deasupra capului și o lumină ca de flacăra, urmată de o bubuitură făcu să se cutremure pământul. Bivolul se înfurie de spaimă și sări ca ars, dar plugul rămase împotmolit și animalul se prăbuși pe laba din spate.

Când lui Cí îi reveni inima la loc, văzu animalul căzut în mâl, zbătându-se cu disperare. Se grăbi să-l ridice, dar nu izbuti. Slăbi hamurile și îl lovi cu bâta, dar animalul își ridică doar grumazul ca să scape de pedeapsă. Atunci, constată îngrozit că laba lui din spate lăsa să se vadă o înspăimântătoare fractură deschisă.

„Zeilor, cu ce v-am mâniat?”

Scoase un măr din desagă și îl apropie de botul animalului, dar acesta încercă să-l împungă cu coarnele. Când se potoli, Cí îi înclină capul până reuși să-i înfigă un corn în noroi. Îl privi în ochii atât de larg deschiși de panică, încât părea că ar fi dorit să scape din închisoarea trupului său schilodit. Nările se umflau și se dezumflau ca niște foale, șiroind de bale. Nu mai merita nici măcar osteneala de a-l pune pe picioare. Animalul acela era deja carne pentru abator.

Îi mângâia botul când simți cum cineva îl apucă de spinare și îl împinge în apă. Când se întoarse, îl văzu pe Lu agitând mânios o nuii.

— Nenorocitul, nu ești bun de nimic! Așa îmi răsplătești nopțile nedormite?

Chipul lui era imaginea vie a unui diavol.

Cí încercă să se ferească atunci când nuiua se abătu asupra lui. I se păru că simte o arsură sfâșiindu-i fața.

— Ridică-te, mizerabilule! Îl plesni din nou. O să te învăț minte cu ciomagul.

Cí încercă să se ridice în picioare, dar Lu îl mai lovi o dată. Apoi îl apucă pe tânăr de păr și îl târî prin mâl.

— Știi cât face un bivoli? Nu? Atunci, o să afli acum.

Îl trânti fără milă în noroi și îi stâlci capul până când i-l cufundă. Când se sătură să-l mai vadă dând din picioare, îl scoase și îl împinse sub hamuri.

— Lasă-mă! strigă Cí.

— Ți-e scârbă să muncești la câmp, nu-i așa? Ți-e ciudă că tatăl nostru mă preferă pe mine...

Încercă să-l lege de curele.

— Tata nu te iubește nici dacă i-ai linge încălțările.

Cí opuse rezistență.

— Când o să termin cu tine, tu o să mi le lingi.

Și îl lovi din nou.

În timp ce își ștergea sângele pricinuit de loviturile de nuiua, Cí îl privi furios pe fratele său. Respectând ritualurile de devotament filial, nu ripostase niciodată, dar venise momentul să-i demonstreze că el nu e sclavul lui. Se ridică și îl lovi în pânțece cu toată forța lui. Lu nu se aștepta și primi lovitura în plin. Cu toate acestea, se răsuci ca un tigrul și îi răspunse și el cu un pumn în coaste. Cí căzu lat. Fratele său îi era superior în greutate și în alonjă, dar nu și în ceea ce privește ura pe care o simțea și care, acum, îi dădea și mai mult avânt. Încercă să se ridice, dar Lu îl călcă din nou în picioare. Cí simți că îi pârâie ceva în piept, dar nu-l duru. Înainte de a se putea văita, primi o altă lovitură de picior în pânțece. Tâmpilele îi zvâcneau și trupul îl ardea. Din nou, altă lovitură îl trânti la pământ. Încercă să se ridice în picioare, dar nu izbuti. Simți ploaia spălându-i sângele de pe față.

I se păru că îl aude pe fratele său adresându-i-se ca unei otrepe, dar nu era sigur de asta, pentru că văzu negru în fața ochilor și își pierdu cunoștința.

* * *

Feng se afla în fața cadavrului lui Shang când Cí apărură târându-și picioarele ca o fantomă.

— Pentru numele zeilor! Cí! Cine ți-a făcut...?

Judecătorul îl prinse în brațele sale înainte ca acesta să leșine.

Feng îl întinse pe o rogojină. Observă că de-abia putea deschide un ochi, dar rana de pe obraz nu părea gravă. Pipăi cu degetele marginea deschisă a răni.

— Te-au însemnat ca pe un catâr, rosti el dezvelindu-i pieptul. Se alarmă când descoperi hematumul de pe coaste, dar, din fericire, osul nu era fracturat. A fost Lu?

Cí negă, pe jumătate conștient.

— Nu minți! Animalul ăla afurisit! Bine a făcut tatăl tău că l-a lăsat pe câmp.

Feng îl dezbracă pe Cí și îi cercetă restul rănilor. Răsuflă ușurat constatând că i se simțea pulsul ritmic și puternic, dar chiar și așa, își trimise asistentul după tămăduitorul local. După puțin timp, apărură un bătrân știrb, încărcat cu ierburi și cu două ulcele cu leacuri. Omulețul îl examinează pe Cí cu o încetineală exasperantă, îi făcu o frecție și îi dădu să bea un tonic. Când termină, îl îmbracă în haine uscate și îi recomandă lui Feng să-l lase pe tânăr să se odihnească.

După o vreme, un bâzâit ciudat îl alarmă pe Cí. Tânărul se ridică anevoie în capul oaselor și privi de jur-împrejur. Își dădu seama că se afla în aceeași încăpere întunecoasă în care se veghea cadavrul lui Shang. Afară ploua, dar de căldură, trupul lipsit de viață începuse să descompună, răspândind o duhoare pestilențială. Auzi din nou ciudatul zumzet venind dinspre trupul lui Shang și se întrebă cărui fapt i se datorează. Își încordă privirea până când ochii se obișnuiră cu întunericul. Zumzetul creștea și se agita, urmând ritmul unei umbre fantastice care se legăna contractându-se și dilatându-se deasupra cadavrului. Apropiindu-se de mort, băgă de seamă că zumzetul provenea de la un roi de muște care zburătăceau peste sângele uscat care îi înconjura gâtul.

— Cum te mai simți cu ochiul acela? întrebă Feng.

Cí avu o tresărire. Nu observase prezența lui Feng, care rămăsese așezat pe jos, la câțiva pași distanță.

— Nu știu. Nu simt nimic.

— Se pare că vei scăpa cu bine din necazul ăsta. N-ai niciun os rupt și...

Un tunet răsună cu violență.

— Pentru numele Marelui Zid! Zeii din ceruri s-au supărat pe noi!

— Cu mine o țin așa de multă vreme, se plânse Cí.

Feng îl ajută să meargă, în vreme ce alt tunet răsună în depărtare.

— În curând vor veni rudele lui Shang cu bătrânii din sat. I-am convocat ca să le comunic constatările mele.

— Judecătorule Feng, nu mai pot rămâne în satul ăsta. Vă rog, luați-mă cu dumneavoastră la Lin'an!

— Cí, nu-mi cere imposibilul! Îi datorezi ascultare tatălui tău și...

— Dar fratele meu mă va ucide...

— Scuză-mă, au sosit deja bătrânii.

Rudele lui Shang intrară, purtând pe umeri un sicriu de lemn pe al cărui capac mâzgăliseră niște desene. În fruntea alaiului mergea tatăl defunctului, un bătrân îngrijorat că-și pierduse vlăstarul care ar fi trebuit să-l onoreze după ce el va fi murit, urmat de alte neamuri și câțiva vecini. Lăsară sicriul lângă cadavru și intonară un imn funebru. Când terminară, se așezară la picioarele defunctului, fără să se sinchisească de miasma pe care o răspândea.

Feng îi salută și toți făcură o plecăciune. Înainte de a lua loc, judecătorul împrăștiă muștele care năpădeau gâtul lui Shang, dar insectele reveniră la festin de îndată ce bărbatul încetă să le mai gonească. Ca să le înlăture, porunci ca rana să fie acoperită cu o pânză. Apoi se așeză în jilțul pe care tocmai i-l pregătise asistentul său mongol, în spatele unei mese negre lăcuite.

— Onorați cetățeni, după cum știți, astă-seară se va prezenta în persoană magistratul trimis de prefectura Jianningfu. Cu toate acestea, la cererea familiei, am fost rugat să cercetez tot ce mi-ar sta în putință. Așadar, vă voi scuti de amănuntele protocolare și voi trece la enunțarea faptelor.

Cí îl privi din ungherul în care se cuibărise. Îi admira înțelepciunea și mintea ascuțită cu care își exercita funcția. Feng își puse notițele în ordine și începu:

— Este cunoscut faptul că Shang nu avea dușmani și, cu toate acestea, a fost asasinat în mod violent. Care să fi fost motivul? Pentru mine, fără îndoială, jaful. Văduva lui, o femeie cinstită și

respectuoasă, afirmă că în momentul dispariției sale, defunctul purta asupra sa trei mii de *qián*¹¹ înșirați pe o sfoară legată la brâu. Cu toate acestea, tânărul Cí, care chiar azi-dimineață ne-a dovedit perspicacitatea sa identificând tăieturile de la gât, ne asigură că, atunci când l-a descoperit pe Shang, acesta nu avea niciun ban. Se ridică și își încrucișă brațele, în timp ce se plimba prin fața țăranilor care îi evită privirea. Pe de altă parte, tot Cí a găsit în gura mortului o cârpă, a cărei autenticitate o certific și care se află în posesia mea, înregistrată și numerotată ca probă.

Scoase cârpa dintr-o cutiuță și o despături în fața celor prezenți.

— Dreptate pentru soțul meu! strigă văduva printre suspine.

Feng dădu din cap în semn de încuviințare. Tăcu o clipă, apoi continuă:

— La prima vedere poate părea o simplă bucată de pânză de in pătată cu sânge... Dar dacă cercetăm cu atenție aceste pete... – își trecu el unghiile peste cele trei principale – ... observăm că toate corespund unui ciudat tipar curb.

Cei prezenți începură să șușotească, punându-și întrebări despre urmările pe care le putea avea o asemenea descoperire. Cí se întrebă același lucru, dar înainte de a găsi un răspuns, Feng continuă:

— Ca să-mi argumentez concluziile, mi-am permis să fac unele verificări pe care aș dori să le repet în fața celor prezenți. Ren! îl strigă pe asistentul său.

Tânărul mongol îi anticipă gândul, ducând în mâini un cuțit de bucătărie, o seceră, un borcan cu apă colorată cu tuș și două bucăți de pânză. Se aplecă și așază obiectele în fața lui Feng, care le luă. În continuare, judecătorul cufundă cuțitul de bucătărie în apa vopsită cu tuș pentru ca, imediat după aceea, să-l șteargă cu una dintre pânze. Repetă operația cu seceră și le arată celor prezenți rezultatul.

Cí observă cu atenție, băgând de seamă că pânza cu care curățase cuțitul prezenta niște pete alungite și rectilinii, în timp ce petele care se formaseră curățând seceră coincideau cu cele curbe găsite pe cârpa scoasă din gura lui Shang. Așadar, arma trebuie să fi fost o seceră. Cí se minună de perspicacitatea maestrului său.

— Din acest motiv, continuă Feng, i-am poruncit asistentului meu să rechiziționeze toate secerile care există în sat, o sarcină pe care

a îndeplinit-o în cursul dimineții cu o deosebită sârguință cu ajutorul oamenilor lui Bao-Pao. Ren!

Din nou, asistentul îi citi gândul, târând o ladă plină cu seceri. Feng se ridică și se apropie de cadavru.

— Capul a fost despărțit de trunchi cu un ferăstrău de măcelar, ferăstrău pe care oamenii lui Bao-Pao l-au găsit chiar pe parcela pe care a fost asasinat Shang. Scoase un ferăstrău din ladă și îl așeză pe podea. Dar tăietura mortală a fost dată cu ceva diferit. Unealta care i-a curmat firul vieții a fost, fără îndoială, o seceră ca aceasta.

Un murmur rupse tăcerea mormântală. După ce amuțiră, Feng continuă:

— Ferăstrăul nu prezintă semne distinctive. Este confecționat din fier obișnuit și mânerul de lemn nu a fost recunoscut. Dar, din fericire, fiecare seceră poartă întotdeauna înscris numele proprietarului, astfel că, de îndată ce vom găsi arma, îl vom prinde și pe vinovat.

Feng îi făcu un semn lui Ren.

Asistentul se îndreptă spre ușa șopronului și o deschise. Un grup de țărani erau păziți de oamenii lui Bao-Pao. Ren le făcu semn să intre. Cîi nu reuși să le vadă chipurile pentru că se îngrămădiseră în spate, unde domnea întunericul.

Feng îl întrebă pe Cîi dacă se simte în stare să-l ajute. Tânărul răspunse afirmativ. Se ridică făcând un efort și îndeplini instrucțiunile pe care Feng i le șoptea la ureche. Apoi luă un caiet și o pensulă și îl urmă pe judecător, care se aplecă deasupra secerilor ca să le examineze. Făcu asta calm, așezând cu grijă lamele secerilor peste urmele imprimare pe cârpă și privindu-le în lumină. Din când în când, îi dicta ceva lui Cîi, care, urmând ordinele lui Feng, se prefăcea că scrie.

Până atunci, Cîi fusese uimit de modul cum proceda Feng, pentru că lamele secerilor se forjau după același tipar și cu greu s-ar fi putut obține o informație concludentă, și asta doar în cazul în care, întâmplător, lama respectivă ar fi avut o zimțuire deosebită. Dar acum înțelegea. De fapt, nu era pentru prima dată când îl vedea pe Feng utilizând un raționament subtil precum acela. Cum codul penal interzicea în mod explicit condamnarea unui inculpat în lipsa unei

mărturisiri prealabile a acestuia, Feng ticluise un plan pentru a-l speria pe vinovat.

„N-are dovezi. N-are nimic.”

Feng termină cu secerile și se prefăcu apoi că citește însemnările inexistente ale lui Cí. După aceea, se întoarse încet spre țărani, netezindu-și mustața.

— Vă voi spune-o doar o dată! strigă el acoperind izbucnirea furtunii. Urmele de sânge găsite pe această cârpă îl identifică pe vinovat. Petele coincid cu o singură seceră, căci, după cum știți, aceste unelte sunt gravate cu numele voastre. Cercetă chipurile speriate ale plugarilor. Știu că toți cunoașteți care este pedeapsa pentru o crimă atât de oribilă, dar ceea ce ignorați este faptul că, dacă vinovatul nu mărturisește acum, execuția lui va avea loc imediat prin *lingchi*¹² răcni el.

Un nou murmur se răspândește în șopron. Cí era îngrozit. *Lingchi* sau moartea prin cele o mie de tăieturi era pedeapsa cea mai crudă pe care și-ar putea-o imagina mintea omenească. Condamnatul era dezbrăcat și legat de un stâlp, iar apoi, încet, i se ciopârteau membrele, ca și cum s-ar fi făcut fileuri. Bucățile de carne erau depozitate în fața condamnatului, care era menținut în viață cât mai mult timp cu putință, până când i se scotea un organ vital. Îi privi pe plugari și pe fețele lor citi groaza.

— Dar dat fiind faptul că nu sunt judecătorul responsabil de această subprefectură – strigă Feng la un pas distanță de sătenii înspăimântați – îi voi acorda vinovatului o șansă pe care nu o poate refuza. Se opri în fața unui țaran tânăr care se smiorcăia. Îl privi cu dispreț și continuă: Datorită mărinimiei mele, îi voi oferi îndurarea pe care el nu a avut-o față de Shang. Îi ofer ocazia de a-și recăpăta o fărâmbă din onoare, permițându-i să-și mărturisească oribila crimă înainte de a-l acuza. Doar așa va putea evita dezonorarea și cea mai cumplită dintre morți.

Se retrase încet. Ploaia lovea acoperișul. Nu se auzea nimic altceva.

Ci îl urmări pe Feng mișcându-se ca un tigrul la vânătoare: mersul lent, spinarea arcuită, privirea încordată. Aproape că îi putea simți nervozitatea. Oamenii asudau în tăcere și în duhoare, cu hainele ude learcă lipite de piele. Afară tuna.

TimpuL părea că se oprește în loc, înfruntând mânia lui Feng, dar nimeni nu se învinui.

— Ieși în față, prostule! Este ultima ta șansă! strigă judecătorul.

Nimeni nu se mișcă.

Feng strânse pumnii până când unghiile i se înfipseră în carne. Mormăi ceva și se îndreptă înjurând către Cí. Tânărul se miră. Era pentru prima dată când îl vedea așa. Judecătorul îi smulse din mână hârtia cu însemnări și se prefăcu că o citește din nou. Apoi îi privi pe țărani. Îi tremurau mâinile.

Cí înțelese că în orice clipă Feng va fi descoperit. De aceea, fu uimit să observe hotărârea cu care judecătorul se îndreptă pe neașteptate spre roiul de muște care zburătăceau deasupra ferăstrăului de măcelar.

— Muște afurisite însetate de sânge!

Le sperie, făcându-le să se împrăștie. Deodată, păru că îi fulgeră ceva prin minte. Însetate de sânge... repetă.

Feng își agită mâna deasupra ferăstrăului, făcând ca norul de insecte să se deplaseze spre locul în care erau îngrămădite secerile. Aproape toate muștele își luară zborul, dar câteva coborâră până se așezară pe o anumită seceră. Atunci, Feng se schimbă la față și scoase un țipăt de satisfacție.

Judecătorul se îndreptă spre secera pe care forfoteau muștele, o privi atent și apoi se aplecă. Era o seceră obișnuită, în aparență curată. Și totuși, dintre toate secerile, aceea era singura pe care muștele se străduiau să o lingă. Feng luă un lampion și îl apropie de lamă până când putu să distingă niște bobite roșii, aproape imperceptibile. Apoi, îndreptă lumina spre marca înscrisă pe mâner care îl identifica pe proprietar. Când citi inscripția, zâmbetul îi îngheță pe buze. Unealta pe care o avea în mână îi aparținea lui Lu, fratele lui Cí.

4.

Cí își pipăi cu grijă rana de pe obraz. Poate că nu era mai mare decât altele pe care și le făcuse la orezărie, dar aceasta avea să-i lase urme. Se îndepărtă de oglinda de bronz și își lăsă capul în jos.

— Uită de fleacul ăsta, băiete. Se va cicatriza și o vei purta cu mândrie, îl încurajă Feng.

„Chiar așa. Dar cu ce mândrie îl voi privi de acum încolo pe Lu?”

— Ce i se va întâmpla?

— Te referi la fratele tău? Ar trebui să te bucuri că vei scăpa de bestia aceea, zise și înfulecă una din prăjiturile de orez cu care tocmai fuseseră serviți în încăperile judecătorului. Ia și tu. Gustă una.

Cí refuză.

— Va fi executat?

— Pentru numele zeului de pe munte, Cí! Și ce dacă o vor face? Ai văzut ce i-a făcut el defunctului?

— Totuși, este fratele meu...

— Și, în același timp, un asasin. Feng, supărat, lăsa îmbucătura. Uite ce este, Cí, chiar nu știu ce se va întâmpla; nu eu sunt cel care trebuie să-l judec. Îmi închipui că magistratul care se va ocupa de caz va fi un om cu capul pe umeri. O să vorbesc cu el și îi voi implora clemență, dacă aceasta este dorința ta.

Cí încuviință, fără să-și facă prea mari iluzii. Nu știa cum să-l convingă pe Feng să arate mai multă îndurare față de Lu.

— Ați fost magnific, domnule, îl linguși el. Muștele de pe seceră... Sângele uscat... Niciodată nu mi-ar fi dat prin minte!

— Nici mie. A fost ceva spontan. Speriindu-le, muștele au zburat spre o anumită seceră. Atunci mi-am dat seama că zborul lor nu era întâmplător, că s-au așezat pe secera aceea pentru că mai păstra încă sângele uscat pe lamă și prin urmare, ea aparține asasinului. Dar trebuie să recunosc că meritul n-a fost doar al meu... Colaborarea ta s-a dovedit esențială. Nu uita că tu ai fost cel care a descoperit cârpa.

— Așa e... bâigui el. Pot să-l văd pe fratele meu?

Feng dădu din cap.

— Presupun că da. Dacă reușim să-l prindem...

•

Cí părăsi încăperile lui Feng și hoinări pe străduțe fără să acorde atenție ferestrelor care se închideau la trecerea lui. Pe măsură ce înainta, băgă de seamă că mai mulți locuitori refuzau să-l salute. Nu-i păsa. În drum spre râu, insultele venite de la necunoscuți îl

ajunseră din urmă, răbindu-l. Drumurile desfundate de ploaie erau oglinda vie a sufletului său, un spirit pustiit și devastat al cărui chin părea să sporească odată cu mirosul putreziciunii care îi întorcea stomacul pe dos. În locul acela, totul – resturile de olane doborâte de vânt, terasele orezăriilor șerpuiind pe munți, șlepurile negustorilor legănându-se goale într-o clipoceală zadarnică – îl făcu să se gândească la faptul că viața lui era marcată de nenorociri. Până și cicatricea de pe față părea să semene cu stigmatul unui ciumat.

Ura satul acela; îl ura pe tatăl său pentru că îl mințise; îl ura pe fratele său pentru brutalitatea și prostia lui; îi ura pe vecinii care îl spionau din spatele obloanelor; ura ploaia care, zi după zi, îl uda pe dinăuntru și pe dinafară. Ura ciudata boală care îi presărase pieptul cu arsuri și le ura până și pe surorile lui pentru că muriseră și îl lăsaseră singur lângă micuța A Treia. Dar mai presus de orice, se ura pe sine însuși. Pentru că, dacă exista ceva mai nedemn decât cruzimea ori asasinatul, dacă exista vreun comportament rușinos și vrednic de dispreț potrivit codurilor confucianiste, aceea era trădarea propriei familii. Și tocmai acesta era lucrul pe care îl obținuse contribuind, fără să vrea, la arestarea fratelui său.

Ploaia torențială se înteți. Umbla lipit de zidurile caselor, căutând streșini sub care să-și găsească adăpost, când, luând-o după colț, dădu nas în nas cu un alai în frunte cu un culi¹³ care bătea nebunește într-o tobă. Acesta era urmat de un altul care purta o pancartă pe care se putea citi: „FIINȚA ÎNȚELEPCIUNII – MAGISTRATUL DIN JIANNINGFU.” În urma celor doi, opt cărăuși duceau un palanchin¹⁴ închis, protejat de o perdea subțire. Cortegiul era încheiat de patru sclavi, încărcăți cu ceea ce trebuiau să fie bagajele personale ale magistratului. Cí se înclină în semn de respect, dar, înainte de a-și îndrepta spinarea, cărăușii îl evitară ca și cum ar fi ocolit un bolovan de pe drum și își continuară cursa nebunească.

Tânărul îi privi cu teamă în timp ce dispăreau pe drum, în jos. Nu era pentru prima dată când vedea Ființa, căci acesta vizita în anumite ocazii satul ca să rezolve chestiuni legate de moșteniri, impozite sau conflicte greu de soluționat. Totuși, nu venise niciodată până acum pentru un delict de asasinat și, cu atât mai puțin, cu atâta promptitudine. Uită de necazuri și urmă cortegiul până la casa lui

Bao-Pao. Odată ajuns acolo, se instalează sub o fereastră ca să urmărească evenimentele.

Conducătorul suprem îl primi pe magistrat de parcă ar fi fost vorba de împăratul însuși. Cî îl văzu încovoindu-și spinarea și dăruindu-i un zâmbet lipsit de dinți și peste măsură de ipocrit. După toate aceste onoruri, conducătorul suprem le ceru slugilor să-i ducă bagajele și să aranjeze o cameră pentru Ființa Înțelepciunii, împrăștiindu-i apoi pe sclavi bătând din palme, de parcă ar fi fost găini. Apoi, după multe plecăciuni, îl informă pe magistrat despre ultimele evenimente și despre prezența lui Feng în sat.

— Și spuneți că încă nu l-ați prins pe acel individ, pe nume Lu? îl auzi Cî pe magistrat întrebându-l pe conducătorul suprem.

— Afurisita asta de ploaie nu lasă câinii să-i ia urma, dar îl vom prinde curând. Doriți să mâncați ceva?

— Bineînțeles! Și se așează pe micul taburet din capul mesei.

Bao-Pao se așează și el pe un altul.

— Spuneți-mi, acuzatul nu este fiul unui funcționar? se interesează magistratul.

— Lu? Ba da, într-adevăr. Memoria dumneavoastră continuă să fie proverbială.

„La fel ca și burduhanul dumneavoastră”, se gândi conducătorul suprem cu sarcasm.

Ființa înțelepciunii râse de parcă l-ar fi crezut. Bao-Pao îi turna încă o ceașcă de ceai când Feng intră în încăpere.

— Tocmai am fost înștiințat, se scuză judecătorul cu o plecăciune.

Constatând că vârsta și rangul său erau inferioare față de ale lui Feng, Ființa înțelepciunii se ridică să-i ofere locul său, dar judecătorul îl refuză și se așează lângă Bao-Pao. În continuare, Feng începu să-i prezinte ultimele sale cercetări, în timp ce magistratul acorda mai multă atenție farfuriilor cu crap fiert decât celor relatate de judecător.

— Astfel că... încercă Feng să încheie.

— Delicioasă. Această prăjitură este într-adevăr delicioasă, îl întrerupse Ființa.

Feng ridică din sprâncene.

— Spuneam că ne confruntăm cu o problemă spinoasă, continuă Feng. Presupusul asasin este fiul unui fost angajat al meu și, din

nefericire, fratele lui a fost cel care a descoperit cadavrul.

— Mi-a povestit Bao-Pao, admise Fiiņa, chicotind prostește. Ce băiat prost! Și luă din nou o altă îmbucătură.

De afară, Cí ar fi dorit să-l plesnească.

— În sfârșit, am pregătit un raport amănunțit, pe care presupun că veți dori să-l examinați înainte de inspecția dumneavoastră, declară Feng.

— Poftim? Aha! Da, bine. Sigur că, dacă este atât de amănunțit, de ce mai e nevoie de o a doua examinare, având aici aceste mâncăruri? Râse din nou.

Feng îi făcu semn asistentului său să se retragă cu rapoartele, întrebă Fiiņa dacă dorește să-l interogheze pe Cí, dar magistratul refuză oferta și continuă să înfulece pe nerăsuflete. În cele din urmă, încetă să mai mestece și îl privi pe Feng.

— Să lăsăm deoparte birocrăția și să-l prindem pe nelegiuit.

Încă înainte de ora cinei, un șir de copoi legați unul de altul și conduși de oamenii lui Bao-Pao îi luară urma lui Lu pe Muntele Marii Tinereți, în drum spre Wuyishan. Fratele lui Cí avea asupra lui trei mii de *qián* legați la brâu și se apăra ca un animal hăituit. Când reușiră să-l imobilizeze, Lu își primise deja ciomăgeala vieții sale.

* * *

Judecata fu convocată după căderea nopții. Vestea îl găsi pe Cí acasă, povestindu-i tatălui său ce se întâmplase.

— Lu n-ar face niciodată așa ceva! urlă tatăl său cu frenezie. Și tu, cum de ai ajutat ca să fie acuzat?

— Dar, tată, eu nu știam că Lu... Cí își lăsă capul în jos. Feng ne va ajuta. Mi-a promis că...

Bărbatul îl întrerupse pe Cí cu o privire furibundă. Apoi o luă pe A Treia în brațe și părăsi locuința împreună cu soția sa.

Cí îi urmă la o oarecare distanță, uimit de urgența convocării. Ori de câte ori avea loc un proces de omor era nevoie de două cercetări consecutive, anchetate de magistrați diferiți, dar, după cum se părea, Fiiņa Înțelepciunii se grăbea să se întoarcă la prefectura sa. Când ajunseră în sala amenajată ca tribunal, observă că era prezidată de stindardul judiciar al prefecturii. Două felinare de mătase flancau un pupitru și un jilț neocupate.

Nu trebuiă să aștepte mult sosirea lui Lu. Escortat de către oamenii lui Bao-Pao, el apăru cu capul prins în *jia*¹⁵, butucul greu de lemn care-l făcea să semene cu un bou ciomăgit. Fiarele care îi însângerau picioarele și cătușele din lemn de pin care îi prindeau încheieturile mâinilor arătau limpede că era vorba de un criminal periculos. După puțin timp, intră și Ființa, împodobită cu toga de mătase neagră și cu *boneta cu aripioare duble* care îl identifica drept magistrat. Slujbașul Ordinii Publice îl prezentă și citi acuzațiile care-i erau aduse lui Lu. Tăcură cu toții, mai puțin Ființa.

— Dacă acuzatorul este de acord... întrebă el.

Primul născut al defunctului îngenunche în semn de supunere și lovi podeaua cu fruntea. În continuare, epistatul îi ceru să reconfirme documentul în care figurau acuzațiile. Bărbatul citi textul bâlbâindu-se, își umezi un deget pe piatra pentru preparat tușul și își puse amprenta roșie în partea de sus. Epistatul o uscă și îi confirmă autenticitatea cu pensula. Apoi i-l înmână Ființei:

— Prin grația Supremului nostru Împărat Ningzong, moștenitor al Imperiului Celest, în onorabilul și lăudatul său nume, eu, umilul său slujitor, Ființă a Înțelepciunii din prefectura Jianningfu și magistrat al acestui tribunal, după ce au fost citite toate acuzațiile care îl învinuiesc pe abjectul criminal Song Lu drept asasin al cetățeanului Li Shang, pe care l-a jefuit, l-a ucis, l-a profanat și l-a decapitat, declar că, în conformitate cu legile milenarului nostru cod penal, *Songxingtong*, apar ca fiind dovedite toate faptele prezentate în raportul preliminar realizat de către mult prea înțeleptul judecător Feng. Și neexistând îndoieli în privința faptelor, dau cuvântul acuzatului ca să-și declare vinovăția, sub pedeapsa de a îndura toate caznele de care ar fi nevoie până la mărturisirea sa deplină și definitivă.

Cí nu putu să-și stăpânească o strângere de inimă.

Epistatul îl împinse pe Lu până îl făcu să cadă în genunchi. Lu privi Ființa cu ochii înfundați în orbite, lipsiți de inteligență. Când începu să vorbească, Cí observă că îi lipsesc mai mulți dinți.

— Eu... nu l-am omorât pe omul ăsta... reuși să bâguie Lu.

Cí îl privi îndurerat. Fratele lui părea un câine bătut. Chiar dacă era vinovat, nu merita să fie tratat astfel.

— Judecă ce spui, îi atrase atenția Ființa lui Lu. Oamenii mei sunt iscusiți în mânuirea anumitor instrumente...

Lu părea că nu înțelege amenințarea. Cî se gândi că este băut. Unul dintre gardieni îl sili pe Lu să sărute podeaua.

Ascuns în spatele pensulelor și al pietrelor pentru prepararea cernelii, Ființa reciti însemnările lui Feng. O făcu calm, de parcă ar fi fost singura sarcină încredințată pentru ziua aceea. Apoi își ridică privirea și îl cercetă pe Lu.

— Acuzatul are anumite drepturi. Încă nu i-a fost complet dovedită vinovăția, prin urmare, să-i acordăm șansa de a-și spune cuvântul.

Spune-mi, Lu, unde te aflai acum două zile între răsăritul soarelui și amiază?

Lu nu răspunse, astfel că Ființa repetă întrebarea, ridicând tonul și părând tot mai iritat.

— Munceam, răspunse Lu în cele din urmă, fără convingere.

— Munceai? Unde?

— Nu știu. Pe câmp, bâigui el.

— Așa, deci. Cu toate astea, doi dintre zilierii tăi au declarat contrariul. După cât se pare, în dimineața aceea n-ai apărut pe la orezărie.

Lu îl privi cu o expresie tâmpă. Ochii îi jucau în orbite că ai unui bețiv.

— Chiar dacă tu nu-ți amintești, Lao, hangiul cu care ai băut ieri-noapte până foarte târziu în zorii zilei următoare, n-a uitat. După spusele lui, ați jucat zaruri, te-ai îmbătat și ai pierdut mulți bani, continuă magistratul.

— Asta nu e cu putință. Niciodată n-am avut mulți bani, răspunse cu o urmă de impertinență.

— Și afirmă, de asemenea, că i-ai pierdut pe toți.

— Așa se întâmplă când pui rămășag la zaruri...

— Și cu toate astea, când ai fost arestat, îți atârna la brâu un șirag cu trei mii de monede. Îl privi cu atenție. Dă-mi voie să-ți împrăpătez¹⁶ memoria cu ceva ce nu este băutură. Azi după-amiază, când fugeai după comiterea asasinatului...

— Nu fugeam... îl întrerupse Lu într-o izbucnire de îndrăzneală. Mergeam la piața din Wuyishan. Asta este... Voiam să cumpăr alt bivol, pentru că imbecilul de frate-meu... – își mușcă limba și arătă

spre Cí. Pentru că ăla de colo i-a rupt laba singurului animal pe care îl aveam.

— Cu trei mii de *qián*? Gata cu minciunile! Toată lumea știe că un bivol costă patruzeci de mii, urlă Feng.

— Urma să plătesc doar un avans, se apără Lu.

— Cu banii pe care i-ai furat, desigur! Tocmai ai declarat că pierduseși tot ce aveai, iar tatăl tău însuși a confirmat că ești înglodat în datorii.

— Ți-a trei mii de *qián* i-am câștigat de la un tip după ce am ieșit de la cârciumă.

— Aha! Și despre cine-i vorba? Presupun că persoana aceea va putea să-ți confirme spusele.

— Nu... Nu știu... Nu-l mai văzusem niciodată. Era un bețiv care s-a oferit să joace și a pierdut. Chiar el mi-a spus că la Wuyishan se vând boi ieftini. Ce voiăți să fac? Să-i dau înapoi ce câștigasem?

Judecătorul se apropie de masa care avea și rolul de podium de sală de judecată și îi ceru Ființei permisiunea. Apoi se îndreptă spre Lu și îi dezlegă șiragul de monede care era încă înnodat la brâul lui pentru ca, după aceea, să i-l arate fiului persoanei decedate. Tânărul privi mânios chinga fără să acorde atenție monedelor găurite care jucau în locașuri.

— Este chinga tatălui meu, susținut acesta.

În ciuda situației cât se poate de triste, Cí admiră șiretenia lui Feng. Cum hoții obișnuiau să-și însușească șiragurile cu totul, printre țărani se răspândise deprinderea de a-și personaliza sforile pe care înșiruiau monedele cu însemne care, în caz de jaf, să facă posibilă identificarea. Ființa îi făcu un gest de încuviințare lui Feng și revăzu documentele.

— Spune-mi, Lu, recunoști această seceră?

Făcu un semn pentru ca epistatul să i-o aducă aproape.

Deținutul o privi fără niciun interes. I se închideau ochii, dar epistatul îi trase un ghiont care îl făcu să se trezească. Îi deschise și privi din nou seceră.

— E a ta? insistă Ființa.

Lu recunoscă numele său gravat și dădu din cap afirmativ.

— După cum reiese din raport, continuă magistratul, judecătorul Feng a pus neîndoios în legătură această seceră cu asasinatul și, cu

toate că acest fapt în sine și banii confiscați ar fi de-ajuns ca să te condamni, legea mă obligă să te somez să mărturisești.

— Vă spun din nou...

Lu rămase privind prosteste, incapabil să continue.

— Fir-ar să fie, Lu! Din considerație față de tatăl tău nu te-am torturat încă, dar dacă stăruiești în această atitudine, mă voi vedea silit să... îmi pierd răbdarea, Lu!

— Puțin îmi pasă mie de seceră, de *qián*, de martori...!

Râse ca prostul.

O lovitură de baston de bambus îl plesni peste coaste. La un gest al Ființei, doi epistați îl târâră către un colț.

— Ce-i vor face? îl întrebă Cí pe Feng.

— Va avea noroc dacă va rezista la masca durerii, îi răspunse acesta.

5.

Cí cunoștea bine supliciul acela, la fel cum știa și că, dacă acuzatul nu mărturisea, orice probă împotriva lui era lipsită de valoare. Din acest motiv se cutremură.

Slujbașul Ordinii Publice își făcu apariția având în mână o sinistră mască de lemn cu întărituri metalice, de la care plecau două chingi de piele. La un semnal al său, două ajutoare îl ținură pe Lu, care se zvârcolea ca un animal când încercară să-i potrivească pe față instrumentul de tortură. Cí observă cum fratele său urla înnebunit, mușcând aerul și zbatându-se pe podea. Mai multe femei se ascuseră speriate, dar când epistații izbutiră să-i închidă masca, aplaudară și se întoarseră la locurile lor. În momentul acela, slujbașul Ordinii Publice se apropie de Lu, care, după mai multe lovituri, părea să se fi calmat.

— Mărturisește! îl somă Ființa.

În pofida lanțurilor care îl rețineau, Lu încă părea să fie mai puternic decât oricare dintre cei prezenți. Se liniștise preț de câteva clipe când, pe neașteptate, se răsuci și îl lovi cu butucul pe gardianul cel mai apropiat, pentru ca apoi să se năpustească asupra lui Cí. Din fericire, epistații l-au oprit și l-au ciomăgit până l-au potolit. Odată

biruit, au profitat ca să-l prindă în lanțuri de peretele hambarului. Slujbașul insistă, apropiindu-i de gură o vargă.

— Declară și vei mai putea să mesteci orez.

— Scoateți-mi afurisita asta de mască, șleahtă de animale ce sunteți!

La un gest al Ființei, epistatul învârti un mâner și masca se strânse mai tare pe capul lui Lu, care urla de parcă i s-ar fi zdrobit oasele. Următoarea răsucire făcu aparatul să i se înfigă în tâmples, smulgându-i un urlat de durere. Cî știa că, după două răsuciri, craniul îi va plesni ca o nucă în piuliță.

„Mărturisește odată, frate.”

Lu se încăpățână să nu recunoască și urlatul său deveni și mai ascuțit. Cî își astupă urechile, în timp ce din fruntea lui Lu țâșnea un șuvoi de sânge.

„Mărturisește, te rog.”

La următoarea răsucire, masca pârâi și un răcnet neomenesc răsună în toată sala. Cî închise ochii. Când îi deschise, constată că Lu își mușcase limba și sângera din abundență. Avea de gând să implore clemență când Lu își pierdu cunoștința.

În aceeași clipă, Ființa le porunci epistaților să oprească supliciul. Lu zăcea ghemuit ca o cârpă mototolită, dar încă respira. Cu o răsufare imperceptibilă, inculpatul îi făcu un semn magistratului, care le ceru oamenilor săi să-i slăbească masca.

— Măr...turisesc... șopti Lu.

Auzindu-i cuvintele, fiul defunctului se năpusti asupra lui Lu și îl călcă în picioare ca pe un câine. Lu aproape că nu făcu niciun gest. Când epistații reușiră să-l îndepărteze pe cel înnebunit de durere, Lu îngenunche și își puse amprenta pe documentul de mărturisire. În continuare, Ființa pronunță verdictul.

— În numele atotputernicului fiu al Cerului, îl declar pe Song Lu autorul care a mărturisit asasinarea venerabilului Shang. Rănile pe care i le-a pricinuit având urmări iremediabil mortale și existând în plus intenția de a-l jefui, nu este aplicabilă moartea prin gâtuire și nici prin spânzurare, motiv pentru care, în conformitate cu prevederile onorabilelor legi ale așa-numitului *Songxingtong*, criminalul Song Lu va fi executat prin decapitare.

Ființa pecetlui cu roșu sentința și le porunci epistaților să-l păzească pe condamnat, declarând procesul încheiat. Cí încercă să vorbească cu fratele său, dar gărzile îl împiedică, așa că se îndreptă către Feng pentru a evalua posibilitatea unui recurs. Când se pregătea să părăsească incinta, îl văzu pe tatăl său prosternat în genunchi în fața rudelor lui Shang și cerându-le iertare, dar orfanii îl dădură la o parte de parcă ar fi fost o otreapă. Cí dădu fuga să-l ajute, dar tatăl său îl respinse cu un gest teatral. Bărbatul se ridică anevoie și își scutură praful de pe haine. Apoi ieși din șopron fără să-și mai întoarcă privirea, pe când Cí se lăsa abătut să cadă, însoțit doar de amărăciunea sentimentelor sale.

Trecu o vreme până când Cireașa se apropie de el pe ascuns. Fata se îndepărtase pe furiș de lângă familie și avea chipul acoperit cu un capișon.

— Nu fi necăjit, îi șopti ea. Mai devreme sau mai târziu, familia mea va cumpăni pe îndelete și va accepta că voi nu sunteți ca Lu.

Cí încercă să-i scoată capișonul, dar ea se dădu la o parte.

— Lu ne-a dezonorat, reuși el să spună.

— Nu există pădure fără uscături. Acum trebuie să plec. Roagă-te la zei pentru noi.

Îl mângâie pe cap și plecă în fugă.

Dar, deși avea să scape de fratele său, Cí era chinuit de remușcări.

Dintr-un motiv pe care nu izbutea să-l înțeleagă, Cí se simțea îndatorat fratelui său. Poate pentru că Lu îl ocrotise în copilăria lui sau poate pentru că, în ciuda firii sale ursuze, muncise din greu și pentru ei. Pus în fața acelei tragedii, nu-i mai păsa de câte ori îl maltratase Lu, nici cât putuse fi de ignorant, de prost sau de grosolan cu el. Nu-i păsa nici măcar că furase sau că era un criminal. Mai ales pentru că Lu era fratele lui, iar învățăturile confucianiste îl obligau să-l respecte și să-i dea ascultare în ciuda oricăror altor împrejurări. Poate că Lu nu știa să fie mai bun, dar nu credea că fratele său este un asasin. Violent, într-adevăr, dar asasin, nu.

„Sau poate că da?”

* * *

A doua zi de dimineață se trezi cu aceeași ploaie și cu aceleași fulgere. Totul era la fel, în afară de absența lui Lu.

Cí își dezmoți mădulele. Nu dormise toată noaptea, așa că plecă devreme să se întâlnească cu Feng ca să se intereseze de viitorul fratelui său. Îl găsi pe Feng la grajduri, pregătindu-și bagajele împreună cu slujitorul său mongol. Observându-l, își lăsă bagajele și se apropie de Cí. Îi spuse că pleacă pe uscat spre Nanchang, unde aveau să se imbarce pe una dintre bărcile care transportau orez și care navigau spre fluviul Yangtze. Mergea până la granița de Nord într-o misiune care îl va ține ocupat mai multe luni și care nu suferea amânare.

— Dar nu ne puteți lăsa așa, cu fratele meu pe moarte.

— Asta n-ar trebui să te mai preocupe.

Feng îl lămuri că, în cazurile de pedeapsă capitală, înaltul Tribunal Imperial trebuia să confirme verdictul dat la Lin'an, ceea ce implica transferul lui Lu la o închisoare de Stat oarecare până la emiterea sentinței definitive.

— Și potrivit calendarului stabilit, asta nu se va întâmpla înainte de venirea toamnei, spuse el în încheiere.

— Asta-i tot? Și un recurs? Am putea introduce un recurs. Sunteți cel mai bun judecător și... îl imploră el.

— Îți spun sincer, Cí, nu prea mai e nimic de făcut. Ființa înțelepciunii deține competență deplină asupra acestui caz și onoarea lui s-ar vedea grav ofensată dacă aș interveni. Îi întinse un bagaj asistentului său și se opri gânditor. Tot ce pot încerca este să propun transferul fratelui tău la Sichuan, în vestul țării. Acolo îl cunosc pe intendentul care administrează minele de sare și știu de la el că deținuții care muncesc cu râvnă sunt ținuți în viață mai multă vreme. În plus, după cum ți-am mai spus, o problemă ce nu poate fi amânată îmi necesită cu insistență prezența în Nord și...

— Dar dovezile? Cí nu-l lăsă să termine ce avea de spus. Nimeni întreg la minte n-ar ucide pentru trei mii de *qián*...

— Chiar tu ai spus-o: „Nimeni întreg la minte...” Dar Lu nu pare că ar fi, nu crezi? Povestea aia că a câștigat banii când a ieșit din bodegă... făcu el un gest de refuz. Nu încerca să cauți o judecată rațională în comportamentul unui bețiv mânios, pentru că nu o vei găsi niciodată.

Cí își lăasă capul în jos.

— Atunci, veți vorbi cu Ființa?

— Ți-am mai spus că voi încerca.

— Eu... Nu știu cum să vă mulțumesc... Se așeză în genunchi ca să-l onoreze.

— Mi-ai fost ca un fiu, Cí. Feng îl obligă să se ridice. Fiul acela pe care zeul fertilității s-a încăpățânat să mi-l refuze întruna. Vezi bine, șopti el cu amărăciune: Zgârciții își doresc proprietăți, bani sau averi și, cu toate astea, cea mai mare bogăție este cea care îți oferă o descendență care să-ți asigure îngrijire la bătrânețe și ultimele onoruri pe lumea cealaltă. Un nou trăsnet asurzitor se auzi afară. Afurisită furtună! Țsta a căzut aproape, mormăi el. Acum trebuie să te las. Salută-l pe tatăl tău din partea mea. Îl luă pe după umeri. Peste câteva luni, când mă voi întoarce la Lin'an, mă voi ocupa de recurs.

— Vă rog, venerabile Feng, nu uitați să interveniți pe lângă Ființa înțelepciunii pentru Lu.

— Nu-ți face griji, Cí!

Tânărul îngenunche din nou și atinse podeaua cu fruntea ca să-și ascundă amărăciunea. Când își ridică privirea, judecătorul plecase deja.

* * *

Cu toate că Cí voi să stea de vorbă cu tatăl său, nu izbuti. Bărbatul se închisese în camera lui cu ușa zăvorâtă pe dinăuntru. Mama lui îl imploră să nu-l deranjeze. Lu era deja un adult în toată firea și orice ar fi încercat ei să facă în favoarea lui le-ar fi adus o dezonorare și mai mare. Cí stăruie în zadar să o convingă. Apoi strigă cât îl ținea gura, fără ca tatăl lui să-i răspundă. Atunci, și doar atunci, hotărî că se va ocupa el de Lu.

La prânz solicită o audiență cu Ființa pentru a constata rezultatele demersurilor lui Feng. Magistratul îl primi pe Cí și îi oferii ceva de mâncare, fapt care îl miră pe tânăr.

— Feng mi-a vorbit de bine despre tine. Păcat de fratele tău, un individ rău, după cum s-a văzut. Dar intră, nu sta acolo. Ia loc și spune-mi cu ce te pot ajuta.

Pe Cí continua să-l surprindă cordialitatea acestuia.

— Judecătorul Feng mi-a spus că va vorbi cu dumneavoastră despre minele de la Sichuan, zise el, înclinându-se în fața lui. Mi-a mai spus că ați putea să-l trimiteți acolo pe fratele meu.

— Ah, da. Minele... Ființa înfulecă o felie de prăjitură și se linse pe degete. Uite ce este, băiete, în antichitate legile ne prisoseau pentru că erau de-ajuns cinci audieri publice: se prezentau antecedentele, se observau schimbările feței, se ascultau respirația și vorbele, iar în cea de-a cincea audiere publică, se cercetau gesturile. Nu era nevoie de mai mult pentru a scoate la iveală o conștiință întunecată. Mai luă o înghițitură. Dar acum lucrurile stau altfel. Acum, un judecător nu poate, ca să zic așa... să *interpreteze* faptele cu aceeași... ușurință, rosti el subliniindu-și cuvintele. Înțelegi ce vreau să spun?

Cu toate că nu înțelegea, Cí încuviință. Ființa continuă:

— Așadar, ai dori ca Lu să fie transferat la minele din Sichuan... Își șterse mâinile cu o cârpă și se ridică să caute un tratat. Hai să vedem, să vedem... Da. Aici este. Într-adevăr, în anumite cazuri, pedeapsa cu moartea poate fi comutată în surghiun, cu condiția ca o rudă să achite compensația monetară corespunzătoare.

Cí fu mai atent.

— Din păcate, cazul de care ne ocupăm nu admite discuție. Fratele tău Lu este vinovat de cea mai oribilă dintre crime. Se opri o clipă ca să chibzuiască. De fapt, ar trebui să-mi mulțumești că în timpul judecății nu am calificat decapitarea lui Shang ca făcând parte din vreun cunoscut ritual de magie, fiindcă, într-un asemenea caz, nu numai Lu ar fi fost osândit la moarte prin cele o mie de tăieturi, ci, pe deasupra, tu și familia ta ați fi fost surghiuniți pe viață.

„Da. Am avut mare noroc”.

Cí strânse pumnii. Într-adevăr, legea prevedea că rudele inculpatului găsit vinovat, chiar nevinovate fiind de crimă, puteau împărtăși cu asasinul unele mijloace de pedepsire, caz în care se impunea surghiunirea lor. Totuși, nu înțelegea unde voia să ajungă Ființa. Magistratul, băgând de seamă uimirea lui Cí, hotărî să fie mai explicit.

— Bao-Pao mi-a spus că familia ta posedă proprietăți. Niște terenuri pentru care i-a oferit cândva tatălui tău o sumă importantă.

— Așa este, bâigui Cí, fără să înțeleagă.

— Și Feng mi-a atras atenția că, în aceste împrejurări, ar fi de preferat să discut cu tine acest aspect, și nu cu tatăl tău. Se ridică și verifică atent ca ușa să fie bine închisă. Apoi, reveni la masă și luă loc.

— Iertați-mă, onorabile magistrat, dar nu pot să înțeleg...

Ființa ridică din umeri.

— Pentru moment, nu doresc decât să ne umplem stomacul, dar poate că, în timp ce mâncăm, vom reuși să cădem de acord asupra cifrei care l-ar scuti pe fratele tău de suferință.

* * *

Cí își petrecu restul după-amiezii chibzuind la propunerea Ființei. Patru sute de mii de *qián* era o sumă exorbitantă, dar, în același timp, un fleac, dacă folosea la salvarea vieții lui Lu. Când ajunse acasă, îl găsi pe tatăl său aplecat peste niște documente. Bărbatul tuși cu stângăcie și le închise în sîpetul roșu. Apoi se întoarse spre el indignat.

— Este a doua oară când mă întrerupi. La a treia, vei regreta.

— Păstrați încă un cod penal, nu-i așa?

Tatăl său se prefăcu că nu a auzit ceea ce luase drept impertinență, dar înainte de a putea articula un cuvânt, Cí continuă:

— Am nevoie să-l consult. Poate că reușesc să-l ajut pe Lu.

— Cine ți-a spus să faci asta? Mizerabilul ăla de Feng? Pentru numele Marelui Buddha, uită de fratele tău o dată pentru totdeauna, că destulă mârșăvie ne-a adus crima lui!

Cí atribui vorbele sale mânioase unei rătăcirii de moment.

— N-are importanță cine mi-a spus. Ceea ce contează cu adevărat este că agoniseala noastră l-ar putea salva pe Lu.

— Agoniseala noastră? De când ai agonisit tu ceva? Uită de fratele tău și îndepărtează-te de Feng! Ochii lui păreau ai unui dement.

— Dar, tată... Ființa m-a încredințat că, dacă oferim patru sute de mii de *qián*...

— Am spus să uiți de el! Fir-ar să fie! Știi de câți bani dispunem? În șase ani cât am ținut contabilitatea n-am strâns nicio sută de mii! Jumătate i-am cheltuit ca să ne întreținem, iar cealaltă jumătate, cu tine. Începând de astăzi suntem singuri, așa că adună-ți puterile ca

să le folosești la câmp, unde o să ai nevoie de ele. Se aplecă și puse o pânză peste sipet.

— Tată, în această crimă este ceva ce nu înțeleg. Nu voi uita de Lu...

Îi trase o palmă lui Cí, care se schimbă la față și se strâmbă de uimire. Era a doua oară când tatăl său ridica mâna asupra lui. În mod inexplicabil, patriarhul onorabil de odinioară se prefăcuse într-un bătrân cărunt care, sugrumat de mânie, tremura în fața lui, cu buzele crispate și mâna ridicată și amenințătoare la o palmă de gura lui. Se gândi să caute el însuși codul penal, dar refuză să-l înfrunte pe tatăl său. Pur și simplu, se întoarse și ieși în stradă, fără să acorde atenție strigătelor care îi cereau să se oprească.

Merse prin ploaie până ajunse la locuința Cireșei. În exterior, se observa un mic altar mortuar pe care ploaia avusese grijă să-l transforme într-un pumn de lumânări căzute și flori desfrunzite. Le îndreptă pe cele care se mai puteau aranja și ocoli intrarea ca să se îndrepte spre încăperea în care obișnuia să se odihnească logodnica lui. Acolo, streășină îl apăra de ploaie. Ca de obicei, lovi cu o pietricică în peretele de lemn și așteptă să i se răspundă. I se păru că trec ani, dar, în cele din urmă, un sunet asemănător cu al lui îi confirmă că tânăra era de cealaltă parte.

Rareori puteau sta de vorbă. Regulile stricte ale logodnei îi puneau în dificultate într-atât de mult, încât erau specificate evenimentele și sărbătorile la care se puteau întâlni, dar ei făceau în așa fel încât, din când în când, să se întâlnească la piață și să-și atingă mâinile pe sub tarabele cu pește sau să-și arunce priviri când nu se simțeau observați.

O dorea. Visa deseori cu ochii deschiși la atingerea pielii ei albe ca zăpada, la chipul rotund și la șoldurile-i plinuțe. Visa la piciorușele ei pe care și le imagina mici și gingașe ca ale surorii lui, A Treia și care aveau să rămână mereu ascunse, chiar și în timpul celor mai intime acte. Niște picioare pe care mama Cireșei i le bandajase de mică, pentru a le face să semene cu ale femeilor de viță nobilă.

Ropotele neîntrerupte ale ploii îl smulse din visare, făcându-l să revină într-o noapte în care nici câinii n-ar dormi sub cerul liber. Observă că ploua cu găleata, de parcă zeii ar fi distrus digurile cerești, și doar strălucirea sporadică a fulgerelor întrerupea

Întinericul și liniștea. Fără îndoială, era cea mai proastă noapte din viața lui. Dar, chiar și așa, nu se mișcă din loc. Preferă să se ude learcă precum un șobolan, decât să se întoarcă acasă și să înfrunte din nou mânia de neînțeles a unui tată cu mintea tulburată. Nu știa prea bine ce să facă. Printre crăpături, îi șopti Cireșei că o iubește, iar ea ciocăni o dată ca să-i răspundă. Nu puteau vorbi, pentru că familia ei s-ar fi trezit, dar măcar el îi simțea prezența aproape, așa că se ghemui lipit de perete și se pregăti să-și petreacă noaptea sub streășină, la adăpost de furtună. Înainte de a adormi, își reaminti conversația cu Ființa. De fapt, nu încetase să se gândească la vorbele acestuia. Vru să viseze că propunerea magistratului, chiar dacă era plină de egoism, i-ar permite lui Lu să rămână în viață.

6.

Dormi chinuit lângă casa Cireșei până când un zgomot asurzitor răsună în spatele lui. Buimac, Cí se frecă la ochi fără să înțeleagă ce se întâmplă, până când zarva din jur îl făcu să-și îndrepte privirea către o imensă coloană de fum care se ridica dinspre capătul de nord al satului. Inima i se opri în loc. Exact acolo se afla casa lui. Împins de o spaimă necunoscută, se alătură puhoiului de săteni care se iveau precum cârțițele scăpând din vizuini și alergă ca un disperat, dând curioșii la o parte, din ce în ce mai iute, din ce în ce mai înspăimântat.

Pe măsură ce se apropia, rotocoalele de fum începură să i se lipească de plămâni ca o pastă uscată, prefăcându-i saliva într-un noroi gros și înțepător. Aproape că nu mai vedea. Auzea doar urlete și plânsete, vaiete și siluete care rătăceau ca niște fantome chinuite. Deodată, se ciocni de un băiat plin de sânge care mergea cu privirea rătăcită. Era vecinul lui, Chim. Îl apucă de brațe ca să-l întrebe ce s-a întâmplat, dar mâinile lui găsiră doar un ciot. Apoi băiatul se prăbuși ca o jucărie stricată și își dădu sufletul.

Cí sări peste el ca să se adâncească în mormanul de moloz, scânduri și dale care erau împrăștiate prin noroiul din stradă. Încă nu

își zărea casa. A lui Chun dispăruse. Totul era distrus. Nu mai rămăsese nimic.

Atunci, panica îl făcu să încremenească.

Acolo unde înainte se înălța locuința lui, acum erau doar rămășițele infernului: un cimitir de pietre, grinzi și noroi împrăștiat peste un loc pustit cu pereți năruți în trosnetul flăcărilor. Un miros greu și înțepător inunda totul, dar ceea ce îl înăbușea cu adevărat era certitudinea că toți cei care s-ar fi aflat sub moloz zăceau deja în propriul mormânt.

Fără să se mai gândească, se năpusti asupra gropii cu grinzi și obiecte hârbuite îngrămădite în fața lui, urlând numele părinților și al surorii lui, în timp ce mișca pietre și scânduri, se cățara pe pereții prăbușiți și îndepărta bucăți de cărămidă, neîncetând să strige.

„Trebuie să fi rămas în viață. Zei buni la suflet, nu-mi faceți asta! Nu-mi faceți una ca asta!”

Împinse câteva grinzi și dădu la o parte rămășițele unui jilt, alunecând pe cioburile de olane lăcuite. Unul dintre ele îi făcu o tăietură la o gleznă, dar nu-și dădu seama. Continuă să scormonească printre rămășițe ca un posedat, lăsându-și unghiile în noroi și în stâlpii de lemn, cu tâmplele zvâcnindu-i și împiedicându-l să mai judece. Deodată, prezența unor mâini aproape de el îl făcu să tresară. Crezu că sunt ale tatălui său, dar prin fum își dădu seama că scormonea cineva lângă el. Atunci își ridică privirea și observă că mai mulți vecini se străduiau să dea la o parte dărâmăturile cu lăcomia unor jefuitori de morminte.

„Lipitori afurisite.”

Era pe punctul de a se năpusti asupra lor, când una dintre siluete începu să strige și câteva persoane veniră în graba mare, făcându-l să înțeleagă că încearcă să-l ajute. Alergă spre ei și cu toții dădură la o parte ceea ce mai rămăsese dintr-un perete.

Ceea ce văzu îi făcu sângele să înghețe.

Strivite sub bucăți de cărămidă zăceau cadavrele pline de noroi ale părinților săi. Deodată, alunecă și se lovi cu capul de ceva. Apoi nu-și mai aminti nimic altceva decât fumul și întunericul.

* * *

Când Cí își reveni în fire, nu pricepu de ce stă întins în mijlocul drumului, înconjurat de necunoscuți. Dădu să se ridice, dar un vecin

Îl împiedică. Atunci băgă de seamă că cineva îi schimbase zdrențele de zilier cu haine albe: culoarea morții și a doliului. Mai simțea încă în gât miros de fum. Ar fi vrut să bea ceva. Încercă să-și amintească, dar gândurile i se învâртеbeau în cap și nu mai putea deosebi visul de realitate.

— Ce...? Ce s-a întâmplat? reuși el să bâiguie.

— Te-ai lovit la cap, i se răspunse.

— Dar ce s-a întâmplat?

— Nu știm. Probabil că a fost un fulger.

— Un fulger?

Lui Cí începu să-i revină memoria. Deodată, o flacără îi izbucni din nou în minte. Aceași care îl trezise în noaptea dinainte. Disperat, privi de jur-împrejur căutându-și familia.

„Nu este adevărat. Trebuie să fie un vis urât”.

Dar imaginile îl asaltară de-a valma: zgomotul asurzitor în toiul nopții, muntele de moloz, mълul, cadavrele... Se ridică agitat și alergă desculț pe drum în jos. Atunci, priveliștea făcu să-i înghețe sângele în vine.

În întunericul zorilor încă se puteau vedea rămășițele norului de fum de deasupra locului unde Lu își ridicase locuința. Strigă din toți rărunchii și continuă tot așa. Oricât de mult s-ar fi rugat, acela nu era un vis, și groaza îl lovi din nou.

Pe când încerca să se gândească, zări un cerc de oameni care şușoteau în fața ruinelor fostei sale case. Când se apropie de dărâmături, cercul se deschise ca o bucată de unt tăiată cu un cuțit fierbinte. Cí înaintă încet, știind că locul acela era doar un mormânt improvizat. Mirosea a moarte. Era un miros înțepător și lugubru, o duhoare intensă care se amesteca în mod ciudat cu cea a lemnului ars. Merse încet, în timp ce pupilele i se obișnuiau cu lumina slabă care se strecura printre crăpăturile acoperișului, târându-și picioarele care nu-l mai ascultau până se opri la un pas de primele trupuri întinse pe jos. Între cadavre, îl recunoscu pe tânărul Chun și pe alți vecini. Apoi un țipăt îi zgârie gâtul când văzu în spate, acoperite încă de noroi și de sânge, trupurile îmbrățișate ale părinților săi.

Plânse până la ultima lacrimă și apoi își umplu din nou golul de amărăciune lăsat de lacrimi.

Când se liniști, i se povesti că fulgerul căzuse pe povârnișul din spatele casei sale și că alunecarea de teren și incendiul ulterior afectaseră patru locuințe. În total erau șase morți. Dar sora lui nu se număra printre ei.

— A fost găsită cuibărită sub niște scânduri, îl informă una dintre rude. Nu are decât o entorsă.

Cí dădu din cap. În ciuda ușurării pe care i-o aducea vestea, părinții lui zăceau în continuare acolo, tăcuți, neajutorați. Îl cuprinse neliniștea. Îl chinuia la fel de mult ca și remușcările care-i otrăveau sufletul. Regretă că se certase cu tatăl său, precum și ciudata hotărâre de a-și petrece noaptea departe de casă. Dacă i-ar fi făcut pe plac tatălui său, în loc să se fi răzvrătit împotriva lui, dacă i-ar fi dat ascultare și ar fi rămas alături de ei, poate că acum părinții lui ar fi fost în viață.

Sau poate că ar fi pierit și el împreună cu ei.

Se întrebă ce fel de conjunctură oribilă dezlănțuise Cerul împotriva lui: asasinarea lui Shang, condamnarea lui Lu, furtuna fatală, moartea părinților săi... Acesta era oare prețul pe care trebuia să-l plătească pentru orgoliul său încăpățânat? Măcar dacă Feng ar fi acolo ca să-l consoleze...

Deodată își aminti de micuța A Treia. Sora lui era încă în viață! Poate că de aceea supraviețuise și el. Poate ca să aibă grijă de ea.

Când i se povesti că bătrânul Fără Dinți o primise la el acasă, alergă ca un nebun să o caute. Când ajunse acolo, o găsi dormind, străină de doliu și de tristețe, și hotărî ca ea să rămână așa. Nevasta lui Fără Dinți o învelise cu o cuvertură de in și îi împrumutase o păpușă de cârpă pe care copila o ținea îmbrățișată, de parcă i-ar fi aparținut deja. Cí le mulțumi pentru grija lor și îi rugă să mai vadă de ea cât timp el se va ocupa de părinții lui. Fără Dinți nu avu nimic împotriva, dar nevastă-sa murmură ceva cu voce joasă. Cí își luă la revedere de la ei și se întoarse la ruinele în care se transformase casa lui.

Avu grijă ca trupurile părinților săi să fie mutate în șopronul pe care Bao-Pao îl amenajase ca să primească toate cadavrele. Acolo le veghe până la amiază. Apoi se întoarse la locul dezastrului cu intenția de a recupera tot ce rămăsese de valoare, înainte ca vreun ticălos să i-o ia înainte.

La lumina zilei observă că alunecarea de teren afectase un șir de șase locuințe dintre cele douăzeci care se învecinau cu muntele. Cele două de la extremități, deși deteriorate, rămăseseră încă în picioare, dar celelalte patru, între care se afla și a lui, erau devastate. Numeroși vecini lucrau la îndepărtarea dărâmturilor, dar niciunul la casa lui. De fapt, observându-i prezența, unii îl făcură răspunzător pentru nenorocire.

Cí strânse din dinți, își suflecă mânecile cămășii și începu să muncească.

Ore întregi îndepărtă noroiul și mâlul cu ajutorul unei sape, mutând scândurile groase și scoțând piesele de mobilier distruse, resturile de îmbrăcăminte, dale și olane amestecate prin moloz. Dar la fiecare pas găsea obiecte care îl împiedicau să continue, pentru că îi răscoleau sufletul. Atunci se oprea și își ascundea chipul scăldat de puținele lacrimi care îi mai rămăseseră. Găsi făcută zob vesela de porțelan alb la care mama lui ținea foarte mult. Cu toate astea, adună cioburile pe care le găsi și le înveli cu grijă într-o cârpă, de parcă ar fi fost cumpărate de curând. Găsi și pensulele tatălui său, rămase, în mod surprinzător, intacte. Cu ele învățase să scrie stând în poala lui. Le curăță pe fiecare în parte și le păstră împreună cu vesela. Puse deoparte niște oale de tuci și câteva cuțite care, deși deformat, puteau fi reparate, și îndepărtă resturile de console, lemn curbat, toate lucrute cu măiestrie, care de-acum vor servi doar ca lemne de foc la iarnă. Printre lăzile mari, descoperi câteva texte confucianiste pe care tatăl său le păstra încă de pe vremea când era student. Le așează pe o scândură groasă arsă și continuă să muncească.

Deodată, auzi în spatele lui niște râsete. La început, nu zări pe nimeni, dar apoi băgă de seamă o mică umbră trecătoare care se adăpostea în spatele unui perete. Cí se alarmă. Dar apropiindu-se, îl recunoscu pe vecinul său Peng, un năzdrăvan de șase ani care, deși nu-i ajungea nici până la brâu, era isteț ca nimeni altul. Îi oferii niște nuci pe care le găsisese printre dărâmturi, dar copilul se ascunse cu un zâmbet ștrengar care lăsa să se vadă dinții știrbi. Când Cí repetă oferta, drăcușorul se apropie.

— Le vrei?

Copilul râse din nou și dădu din cap nervos.

— Vor fi ale tale dacă-mi povestești ce s-a întâmplat.

Cí știa că băiețelul stătuse treaz în ultimele nopți din pricina dinților. Copilul privi pe furiș în urma lui, de parcă s-ar fi temut să nu fie prins furând dulciuri.

— A căzut un fulger și muntele s-a prăbușit.

Râse și încercă să-i fure nucile, dar Cí le retrase înainte ca băiatul să i le poată lua. Apoi, i le întinse din nou.

— Ești sigur?

— Am văzut niște oameni...

— Niște oameni?

Copilul era cât pe-acum să-i mai spună ceva, când un strigăt îi întrerupse. Era mama băiatului poruncindu-i să se întoarcă, așa că acesta se schimbă la față și alergă spre mama lui, de parcă ar fi fost urmărit de diavol. Tocmai dispărea când Cí îl chemă înapoi. Peng se opri și Cí îi aruncă nucile la picioare. Copilul se aplecă să le adune, dar, când era la o palmă distanță de ele, maică-sa îi trase un ghiont și îl luă în cârcă pentru a-l împiedica să le strângă.

Cí oftă. Scutură din cap și se întoarse la munca lui.

La jumătatea după-amiezii mai avea de mutat doar bucățile mari de piatră. Le-ar fi lăsat bucuros acolo, dar trebuia să recupereze lada cu banii pe care tatăl său îi agonisise, ca să facă față cheltuielilor de reîntoarcere în capitală, niște bani de care va avea nevoie ca să răspundă la șantajul Ființei. Așadar, se opri să-și tragă sufletul și începu să scoată bucățile de piatră. Dar, după o oră și mai multe julituri, trebui să admită că, fără ajutor, nu va reuși niciodată să mute blocurile cele mari de piatră. Tocmai se pregătea să renunțe când, pe neașteptate, descoperi colțul lăzii pe care o căuta sub un stâlp enorm.

„Chiar dacă ar fi ultimul lucru pe care am să-l fac, pe tine o să te pot da la o parte”.

Apucă o grindă cu care să facă pârghie și o vârî între blocul de piatră și ladă. Apoi împinse până când aproape că îi plesniră mușchii, fără să izbutească să miște stâlpul de piatră din loc. Mai încercă de vreo două ori până să înțeleagă că trebuia să schimbe poziția pârghiei. Adăugă două pene ca să atace mai bine, își vârî umărul pe sub grindă și căută un sprijin pentru picioare. Tot corpul i se încordă, în vreme ce oasele îi tremurau. La cea de-a treia

încercare, piatra cedă, rostogolindu-se într-un nor de praf. Când acesta se risipi, Cí observă că închizătoarea lăzii cedase din cauza impactului, așa că o deschise nerăbdător, dar, după ce o goli de conținut, nu găsi nici măcar un *qián*. Erau doar pânzeturi și stofe. Șocul îl împiedică să reacționeze.

— Îmi pare rău. Nevastă-mea a zis că nu o putem ține la noi, auzi pe cineva rostind în spatele lui.

Ci se întoarse cu o tresărire și dădu peste Fără Dinți, vecinul care se oferise să aibă temporar grijă de A Treia. Micuța, cu o expresie plângăcioasă pe față, stătea în spatele lui, ținând strâns păpușa de cârpă.

— Cum? Tânărul nu înțelegea.

— Fiica mea are alta la fel, arătă el spre păpușă. Dacă doriți, o puteți păstra, adăugă el.

Cí își mușcă buzele. Știa că este singur, dar nu știa că până și prietenii de până atunci ai tatălui său aveau să-l respingă. În orice caz, strânse pumnii peste piept ca să-i mulțumească pentru păpușă. Fără Dinți nu-i răspunse. Doar se întoarse cu spatele și dispăru la fel de tiptil cum venise, luându-l prin surprindere.

Tânărul o privi pe sora lui care, tăcută și supusă, părea că așteaptă un răspuns. Copila se uita la el în expectativă, cu un zâmbet cu care și-ar fi putut cumpăra fericirea. Cí se gândi că este o fetiță minunată. Bolnavă, dar minunată. Cercetă cu ochii ruinele care îi înconjurau și se întoarse spre micuță. O sărută și îi răvăși părul căutând un loc unde să o instaleze. Găsi o ramură groasă care semăna cu un cal și o urcă pe ea, făcându-i semn să călărească. În ciuda tusei, fetița izbucni în râs. Cí o imită, deși era copleșit de tristețe. Privi ruinele și apoi pe sora lui.

Înainte de a se întuneca, Cí făcu rost de o porție de orez fiert, pe care o plăti la preț de două porții, ca să o hrănească pe A Treia. El se mulțumi să lingă resturile din bol și să bea o gură de apă rece. Apoi construi un acoperiș precar folosind crengi uscate cu care improvază și un pat pe care să o culce pe copilă. Îi spuse că părinții lor porniseră într-o călătorie la ceruri și că acum el va avea grijă de ea, că ea va trebui să-i dea mereu ascultare și că în curând el avea să construiască o casă mare cu o grădină plină cu flori și un leagăn de lemn. Apoi o sărută pe frunte și așteaptă să adoarmă.

De îndată ce A Treia închise ochii, Cí se întoarse la lucru. Profită de ultimele raze de lumină ca să ridice rogojini de răchită, pilaştri și scânduri de lemn, până când se dădu bătut. Bani agonisiți nu apărură, și nici sipetul roșu. Își imaginează că i-o fi furat cineva.

Se trânti lângă sora lui și închise ochii, confruntându-se cu o dilemă de nerezolvat: dacă în șase ani de strădanii tatăl său de-abia reușise să adune o sută de mii de *qián*, de unde să scoată el cei patru sute de mii pe care îi ceruse Ființa pentru a-l elibera pe fratele său?

7.

În dimineața aceea, în zori, Cí îl blestemă pe zeul furtunilor. Se trezi sub o ploaie torențială și dădu fuga să-și pună la adăpost cărțile pe care reușise să le recupereze de la dezastru, cu ideea că, oricât de puțin ar valora, le-ar putea vinde în cursul dimineții. Odată puse la adăpost, privi bizara colecție de obiecte pe care le salvase dintre dărâmături și care cuprindea mai multe cărți ale tatălui său, o pernă de piatră, două oale de tuci, niște pături de lână pe jumătate pârлите, câteva schimburi de lenjerie, două secere cu mânerele arse și o coasă tocită. Își imaginează că pentru toate obiectele acelea nu va primi la piață nici două mii de *qián*. Asta, în cazul în care i le-ar cumpăra cineva. Salvase și un sac de orez, altul de ceai, un borcan cu sare și leacurile surorii lui, precum și o prețioasă pulpă de porc afumată pe care mama sa o cumpăraseră ca să-l ospăteze cum se cuvine pe judecătorul Feng. Cu proviziile acelea vor putea supraviețui până când avea să se organizeze. Separat, găsisese patru sute de *qián* în monede și o bancnotă valorând alte cinci mii. În total, socotind și ceea ce ar putea obține pe lemnele de foc, valoarea bunurilor sale se ridica la ceva mai mult de șapte mii de *qián*. Mai mult sau mai puțin, salariul pe care o familie cu opt membri îl obținea în două luni de muncă. Rămase privind lada cu economii, întrebându-se ce se alesese de acestea.

Profitând de primele raze de soare, întreprinse o ultimă cercetare. Trecu din nou peste scândurile de lemn, dădu la o parte niște pilaştri

și ridică resturile unei somiere de bambus pentru a scormoni sub stratul de pământ cu lăcomia unui copoi.

Râse de disperare.

Până în ziua în care descoperise trupul lui Shang, grijile lui se mărginiseră la a se trezi dis-de-dimineată, la a se văita pentru ogoarele pe care trebuia să le are și la a duce dorul perioadei petrecute la universitate. Dar măcar avusese un acoperiș sub care să se adăpostească și o familie care îl ocrotea.

Acum toată averea lui se reducea la două guri înfometate și câteva monede. Lovi neputincios cu piciorul într-o grindă și se așeză. Se gândi la părinții lui. Poate că nu înțelesese hotărârile tatălui său din ultimele zile, dar, până atunci, fusese întotdeauna un om cinstit și cu capul pe umeri. Poate cam sever, dar dintr-o bucată și cu scaun la cap, cum puțini erau. Se învinovăți pentru răzvrătirea lui, aceeași care îl făcuse să-l urască în răbufnirea lui prostescă; nerozia care îl împinsese să-și petreacă noaptea departe de casă, în loc să rămână alături de ei să-i ocrotească.

În cele din urmă, socoti încheiată căutarea, după ce constatase că lucrul cel mai de preț care rămăsese era un cuib de gândaci. Ascunse în puț bunurile pe care le recuperase și o trezi pe sora lui. De cum deschise ochii, fata întrebă de mama ei. În timp ce tăia câteva felii din pulpa de porc afumată, Cí îi aminti că tatăl și mama lor porniseră într-o lungă călătorie.

— Dar te supraveghează, așa că poartă-te ca o micuță domnișoară.

— Și unde sunt ei?

— Dincolo de norii aceia. Hai, acum mănâncă tot, ca ei să nu se necăjească. Știi cum reacționează tata când se supără.

— Casa este distrusă, spuse ea, mestecând carnea.

Cí încuviință. Era o problemă. Încercă să găsească un răspuns.

— Era veche de-acum. Dar o să construiesc una mai mare. Însă pentru asta va trebui să mă ajuți. De acord?

Fata înghiți și încuviință. Cí îi închise nasturii de la tunică, iar ea îngână mantra pe care mama o învățase să o spună în fiecare dimineată.

— Cei cinci nasturi reprezintă virtuțile pe care trebuie să le păstreze o copilă: gingășia, inima curată, respectul, cumpătarea și

obediința.

Cí profită ca să adauge veselie.

— Pe asta nu mi-o spune mama.

— Tocmai mi-a șoptit-o la ureche.

Zâmbi și o sărută pe obraz. Apoi se așeză lângă ea și se gândi la Stăpânul Orezului. Poate că acesta reprezenta soluția necazurilor sale.

* * *

Avea în față o treabă serioasă de făcut: să strângă patru sute de mii de *qián* putea fi mai complicat decât să mute un munte din loc, dar în timpul nopții elaborase un plan care poate că îi va fi de folos.

Înainte de a pleca, luă codul penal pe care îl salvase dintre dărâmături și consultă capitolele referitoare la condamnările pentru asasinat și la comutarea pedepselor. Textul era clar în această privință. După ce se încredință de acest lucru, închină câteva clipe amintirii părinților să-i și le aduse ofrandă o felie de pulpă de porc pe un altar improvizat. Când își termină rugăciunile, ceru bunăvoință de la spiritele lor, o luă pe sus pe A Treia și o porni spre gospodăria Stăpânului Orezului, proprietar al aproape tuturor ogoarelor din sat.

La zidul care delimita intrarea pe moșie îi ieși în întâmpinare o namilă de om urât la înfățișare, cu brațele tatuată, dar când Cí îi spuse care îi erau intențiile, îl lăsă să intre și îl conduse prin grădini până la un mic templu de unde se zăreau terasele de orez de pe munți. Acolo, un bătrân cu o expresie severă și căruia o concubină îi făcea vânt cu evantaiul se odihnea într-un palanchin. Bărbatul îl studie pe Cí cu privirea cuiva care evaluează o persoană după calitatea încălțărilor și făcu o grimasă, care se transformă repede în zâmbet când paznicul îi prezentă motivul vizitei.

— Așadar, vrei să vinzi pământurile lui Lu. Stăpânul Orezului îi arată un loc unde să se așeze pe jos. Îmi pare rău pentru familia ta. Chiar și așa, nu este o perioadă bună pentru afaceri.

„Mai ales în situația mea, nu-i așa?”

Cí acceptă cu o plecăciune și o trimise pe A Treia să se joace cu rațele în heleșteul casei. Luă loc fără să se grăbească. Își pregătise răspunsul.

— Am auzit vorbindu-se despre inteligența dumneavoastră, îl linguși Cí, dar și mai mult despre simțul dumneavoastră pentru

afaceri.

Bătrânul lăsă să i se vadă îngâmfarea într-un zâmbet prostesc.

— Fără îndoială, vă veți gândi că situația mă obligă să vând în pierdere proprietățile fratelui meu. Totuși, n-am venit aici ca să vă aduc un dar, ci ca să vă ofer ceva de o valoare inestimabilă.

Bătrânul se rezemă mai bine în palanchin, de parcă ar fi șovăit între a-l asculta pe Cí sau a porunci să fie biciuit. În cele din urmă, îi făcu semn să continue.

— Știu că de multă vreme Bao-Pao era în tratative cu fratele meu, minți Cí. Interesul acestuia pentru pământurile lui Lu veneau din trecut, dinainte ca fratele meu să le fi achiziționat.

— Nu văd în ce fel m-ar putea interesa acest lucru. Posed atâtea pământuri, încât aș avea nevoie să înrobesc zece sate întregi ca să le pot cultiva, replică el cu dispreț.

— Este adevărat. Și tocmai din acest motiv mă aflu aici, și nu în casa lui Bao-Pao.

— Băiete, mă faci să-mi pierd răbdarea. Explică-te sau dau poruncă să fii scos de aici cu forța.

— Domnia Voastră posedă mai multe pământuri decât Bao-Pao. Într-adevăr, este mai bogat, dar nu mai puternic. El este conducătorul suprem. Domnia Voastră, cu tot respectul meu, doar un proprietar funciar.

Bărbatul lăsă să-i scape un mârâit. Cí înțelese că o nimerise din plin. Atunci continuă:

— Tot satul știe de interesul lui Bao-Pao pentru pământurile lui Lu, adăugă el. Vechiul lor proprietar refuzase de o mie și una de ori să i le vândă din pricina urii ancestrale care îi învrăjbea.

— Iar fratele tău a profitat să pună mâna pe ele într-o noapte la jocul de noroc... Crezi cumva că nu știu povestea?

— Iar fratele meu a refuzat să i le vândă din același motiv ca și vechiul proprietar: pentru că pârâul curge pe la hotare și acest fapt garantează irigarea chiar și în perioadele de scădere a nivelului apelor. Domnia Voastră posedă pământurile din zonele joase, care se aprovizionează cu apa din râu, dar terenurile lui Bao-Pao sunt situate în partea înaltă, de pe povârnișuri, unde apa nu ajunge decât cu ajutorul unui sistem de pompe cu pedale.

— Pe care nu-l poate folosi pentru că ar trece peste pământurile mele. Și ce dacă? Se știe că posed mai multe terenuri decât pot cultiva și că dispun de apă din belșug. De ce ar trebui să mă intereseze parcela ta nenorocită?

— Tocmai pentru a mă împiedica să i-o vând lui Bao-Pao. Gândiți-vă că, dacă aș face-o, conducătorul suprem nu numai că s-ar bucura de putere, ci și de belșugul pe care i-l-ar aduce pârâiașul fratelui meu.

Moșierul îl privi de sus în jos, rumegând o îmbucătură inexistentă. Știa că este adevărat tot ce spusese Cí. Ceea ce nu știa era cât avea să-l coste.

— Uite ce este, băiete, pământurile tale nu valorează nimic pentru mine. Dacă Bao-Pao le vrea, vinde-i-le lui.

„Face doar pe grozavul, Cí. Nu lăsa din preț”.

— A Treia! Lasă rațele alea! strigă Cí ridicându-se în picioare. În sfârșit, e normal ca un conducător suprem să obțină ceea ce își propune și ca un simplu proprietar funciar să nu fie în stare să-l împiedice.

— Cum îndrăznești?

Cí nu răspunse la amenințare. Pur și simplu se întoarse cu spatele și începu să coboare scările.

— Două sute de mii! îl opri Stăpânul Orezului. Două sute de mii de *qián* pentru parcela ta.

— Patru sute de mii, răspunse Cí, fără să i se clintească un mușchi de pe față.

— Glumești? Bătrânul râse sarcastic. Oricine știe că terenul ăla nu valorează nici jumătate din ceea ce îți ofer.

„Poate că o știi tu, dar lăcomia ta, nu”.

— Bao-Pao mi-a oferit trei sute cincizeci de mii, minți el din nou, riscând totul pe o carte. Umilirea lui vă va costa cincizeci de mii în plus.

— Niciun mucos n-o să-mi spună mie cât trebuie să plătesc pentru o bucată de pământ! bolborosi el.

— Cum doriți, Domnia Voastră. Cu siguranță că în viitor veți fi fericit admirând recoltele lui Bao-Pao.

— Trei sute de mii, îl opri el din drum. Și dacă mai mărești prețul cu un bob de orez, vei plăti scump pentru obrăznicia ta.

Cí coborî scările până jos. Trei sute de mii de *qián* era o dată și jumătate mai mult decât valoarea reală a pământului. Se întoarse și se pomeni cu Stăpânul Orezului în spatele lui. Amândoi știau că le convine învoiala.

Înainte de a semna documentul de cesiune, Stăpânul Orezului se asigură că pământul îi aparține lui Cí.

— Nu vă faceți griji. Legea mă ocrotește. Cu fratele meu condamnat, exercit acum rangul de primul născut, îl încredințăm Cí.

Bătrânul consimți.

— Încă ceva, băiete. Tânărul ridică privirea pe când termina de numărat banii. Și eu voi măăsura până la ultimul *mu*¹⁷ de pământ. Și dacă lipsește un singur grăunte, jur că o să te fac să regreti.

* * *

Pe la mijlocul dimineții, Cí merse la piață încărcat cu puținele bunuri pe care le salvase, dar să obțină pe ele cinci sute de *qián* se dovedi a fi mai complicat decât să încerce să topească o piatră. Până la urmă, reuși să rotunjească suma, adăugând la tranzacție oalele de tuci și cuțitele, ustensile pe care ar fi dorit să le păstreze ca să gătească ce ar fi găsit de mâncare. Cărțile nu i le cumpără nimeni, pentru că în sat de-abia dacă știau să buchisească, dar reuși să-i facă să le accepte drept combustibil, în schimbul uzufructului pentru un hambar părăsit în care să se poată odihni cu sora lui. Nu păstră decât alimentele și codul penal al tatălui său, care avea să-i fie mai de folos decât suma neînsemnată care i se oferise pe el. La întoarcere, o lăsă pe A Treia în hambar și îi dădu sarcina să păzească pulpa de porc.

— Mai ales de pisici. Și dacă vine cineva, țipi.

Fata se instalează hotărâtă dinaintea pulpei și adoptă expresia unei fiare. Cí zâmbi, încuie ușa hambarului și, după ce o asigură că avea să se întoarcă înainte de amiază, o porni spre casa lui Bao-Pao.

De îndată ce ajunse la șopronul în care zăceau cadavrele, se interesă de funeraliile părinților săi. Sicriul tatălui său fusese fabricat cu ceva timp în urmă, potrivit prevederilor din cartea ritualurilor, *Li Ji*. La împlinirea a șaizeci de ani, sicriul și obiectele trebuincioase unor funeralii corecte trebuiau să fie verificate o dată pe an; la șaptezeci de ani împliniți, o dată, în fiecare anotimp; la optzeci de ani împliniți, o dată pe lună, iar după ce se depășea vârsta de nouăzeci de ani,

trebuiau să fie menținute în stare bună în fiecare zi. Tatăl său împlinise șaiszeci și doi de ani, dar mama lui nu ajunsese încă la vârsta de cincizeci de ani, astfel că trebuia să cumpere un sicriu pentru ea. Îl găsi pe tâmplar răspunzând la cererile rudelor celorlalte victime, așa că fu nevoit să plătească un preț care i se păru abuziv, pentru a avea coșciugul chiar în după-amiaza aceea.

Se apropie de trupurile părinților să-i și le făcu o plecăciune. Cadavrele nu fuseseră încă spălate și aspectul lor începea să devină respingător. El însuși își luă sarcina de a-i curăța cu apă și paie, aromatizându-i cu o lacrimă de parfum pe care și-l însușise într-un moment de neatenție a celorlalți și îmbrăcându-i cu câteva haine de împrumut. Nu dispunea nici de lumânări, nici de tămâie, dar vru să creadă că părinților lui nu le păsa de ele. Îi privi cu tristețe, știind că nimic nu va mai fi la fel în viața lui. Pe când se ruga pentru sufletele lor, le jură că el va avea grijă ca nimic rău să nu i se întâmple surorii lui. În momentul acela, își dădu pe deplin seama de cât de singur era. Petrecu lângă ei răgazul pe care i-l dăduse Ființa pentru a negocia grațierea fratelui său, își onoră din nou părinții și ieși din șopron cu privirea împăienjenită.

Un servitor îl conduse până la încăperile private ale Ființei, care îl primi stând într-o cadă, fiind îngrijit de una dintre slugile sale. Cí nu mai cunoscuse niciodată un bărbat cu atâtea pliuri de grăsime sub cămașă. Văzându-l, Ființa îi porunci servitorului să se retragă.

— Un tânăr punctual. Țsta e genul de om de afaceri care îmi place.

Zâmbi în timp ce își lua o turtiță de orez. Îi oferi una și lui Ci, dar el o refuză.

— Aș prefera să vorbim despre fratele meu. Înțelepciunea Voastră mi-a garantat că îi va comuta pedeapsa cu moartea dacă voi plăti *amenda*...

— Am zis că voi încerca... Spune-mi, ai adus banii?

— Dar, Luminăția Voastră, m-ați încredințat că o veți face.

— Lasă prostiile, băiete! Îi ai sau nu?

Magistratul se ridică din lighean, lăsându-și la vedere părțile rușinoase. Cí nu se intimidă.

— Trei sute de mii. Este tot ce am. Lăsa bancnotele peste turte, dându-și seama numaidecât că propriul comportament friza insolența. Dar părea că Ființei nu-i pasă. Acesta luă banii și-i numără cu lăcomie. Ochii lui păreau niște bile de cristal strălucitoare gata să-i iasă din orbite.

— Am stabilit patru sute de mii. Ridică o sprânceană, dar păstră bancnotele.

— Atunci, îl veți elibera?

— Să-i dau drumul? Nu mă face să râd. Am vorbit doar de mutarea lui la Sichuan.

Cí făcu o grimasă. Nu era prima dată când cineva încerca să-l tragă pe sfoară, dar de data asta erau prea multe în joc. Chiar și așa, căută să pară indulgent.

— Poate că nu v-am auzit bine, dar am înțeles că banii corespund compensației pe care o stabilește tabelul de răscumpărări.

— De răscumpărări? Magistratul se prefăcu uimit. Te rog, băiete: tabelul acela despre care vorbești prezintă alte sume. Comutarea se plătește cu douăsprezece mii de uncii de argint, nu cu mizeria pe care mi-ai înmânat-o.

Cí înțelese că nu va reuși nimic cu frumosul. Din fericire, era pregătit. Scoase din traistă o hârtie pe care copiase niște informații și o despături în fața Ființei.

— Douăsprezece mii de uncii, în cazul în care delincventul este un funcționar al guvernului superior din gradul al patrulea; cinci și patru mii, pentru cei din gradele al patrulea, al cincilea și al șaselea. Glasul lui căpătă din ce în ce mai multă fermitate. Două mii cinci sute, pentru cei din gradul al șaptelea, pentru inferiori și doctori în literatură; două mii, pentru licențiați... Lovi copia de farfuria cu dulciuri. Și o mie două sute de uncii de argint pentru un om de rând, cum este cazul fratelui meu!

— Oh! exclamă Ființa cu o grimasă afectată. Așadar, cunoști legea...

— Așa se pare. Cí se miră de propria nerușinare.

— Cu toate astea, ești mai slab la cunoștințele contabile... O mie două sute de uncii de argint echivalează cu opt sute cincizeci de mii de *qián*.

— Da. Așa am calculat și eu. Cî nu se sperie. Și tocmai din acest motiv am înțeles că de fapt n-ați avut niciodată de gând să-i comutați pedeapsa. Pur și simplu ați fixat o sumă despre care v-ați închipuit că aș putea să reușesc să o plătesc. Și nu știu ce părere vor avea despre asta superiorii Domniei Voastre de la Jianningfu.

— Acum înțeleg. Rezultă că avem de-a face cu o persoană știutoare de carte... Tonul său deveni mai dur. Păi atunci, să vedem, tu care știi atât de multe: tu și sora ta ați avut vreo legătură cu crima?

Cî își aminti de îndată vorbele Ființei când menționase că i-ar putea acuza de complicitate și vrăjitorie.

„Ceea ce știu foarte bine este când am de-a face cu o lighioană.”

Numaidecât, Cî schimbă strategia.

— Iertați-mă, venerabile magistrat, dar nervii nu mă lasă să gândesc. Am avut o noapte oribilă și nici nu mai știu ce spun. Făcu o plecăciune. Totuși, permiteți-mi să vă arăt că suma pe care tocmai v-am înmănat-o o depășește pe cea fixată de codul penal.

Ființa se acoperi cu un șal negru de mătase brodată. Îl privi pe Cî și începu să se șteargă pe pliurile de grăsime de pe pînțele.

— Lasă-mă să-ți explic ceva, băiete: crima fratelui tău nu are și nici nu merită să aibă scutire de pedeapsă. De fapt, ar fi trebuit să fie deja executat, așa cum m-a implorat familia defunctului, prin urmare, voi face destul dacă îl trimit la Sichuan. De altfel, autoritatea de a admite o asemenea comutare nu îi revine magistratului, ci bunăvoinței împăratului.

— Înțeleg. Făcu o pauză. Atunci, restituiți-mi banii și permiteți-mi să înaintez apel împotriva sentinței.

Ființa se opri brusc și clipi nervos.

— Să înaintezi apel? În ce temei? Fratele tău a mărturisit și toate dovezile îl condamnă.

— În cazul acesta, nu veți avea nimic împotriva ca eruditul Tribunal de Casație să evalueze faptele. Înapoiati-mi banii și să fie Tribunalul cel care va decide.

Magistratul își mușcă buzele. În cele din urmă, luă o hotărâre:

— Să-ți spun ce vom face: eu dau uitării impertinența ta, iar tu uiți această conversație. Îți promit că voi face tot ce-mi stă în putință.

— Mă tem că aceasta nu e o garanție suficientă, îl sfidă Cí, ajuns la capătul răbdării. Confirmați comutarea pedepsei sau restituiți-mi banii. Dacă nu o faceți, mă voi vedea obligat să prezint recurs în fața superiorilor Domniei Voastre din prefectura provinciei.

Ființa îl privi de sus în jos ca pe un gândac. Deodată, se făcu roșu la față de mânie.

— Și dacă aș porunci în clipa asta ca fratelui tău să i se taie capul? Crezi într-adevăr că un neisprăvit ca tine poate să mă amenințe și să scape teafăr?

Auzindu-l, Cí începu să tremure. Chestiunea începea să-i scape din mâini. Nici măcar nu înțelegea cum de a putut să fie atât de neghiob încât să-i plătească în avans.

— Vă repet scuzele mele și regret orice vorbă goală care v-a putut ofensa, dar am nevoie de banii mei pentru că...

— Banii tăi? îl întrerupse pe neașteptate Bao-Pao, făcând act de prezență. Scuze pentru amestecul meu neîngăduit, dar bănuiesc că nu te referi la suma pe care tocmai ai obținut-o din vânzarea unei parcele.

Cí se întoarse la timp ca să bage de seamă cum dispărea santinela tatuată pe care o văzuse la moșia Stăpânului Orezului. Înțelese numaidecât că îl denunțase.

— Ba da, îl sfidă Cí.

— Vrei să spui banii *mei*, continuă conducătorul suprem, apropiindu-se de el ca un tigru de o oaie. Sau n-ai aflat încă?

„Ce se întâmplă aici? Ce ar trebui să știu?”

— Oh! Nu ți-am spus? Își potrivi glasul Ființa cu ipocrizia unui neguțător de vite. Azi-dimineață am modificat sentința lui Lu, incluzând în ea o neînsemnată clauză în care decretam exproprierea terenurilor sale.

— Dar... Dar le-am vândut deja...

— Terenuri care mi-au fost generos cedate în vederea exploatării, adăugă Bao-Pao.

Cí se făcu alb la față.

„Recuperează ce poți și fugi cât mai repede cu putință de aici.”

Înțelese că Bao-Pao și Ființa se aliașeră ca să-l manipuleze după bunul lor plac. Dacă ar fi dorit, magistratul ar fi putut să exproprieze terenurile în timpul procesului de judecată, dar a așteptat ca el să

plătească amenda pentru ca Bao-Pao să rămână și cu banii, și cu terenurile. Hotărî să schimbe planul. Nu era simplu, dar poate că avea să funcționeze. Trebuia doar să le întindă o momeală mai ispititoare.

— Ce păcat că pierdeți cealaltă rată, improviză Cí.

— La ce te referi? se interesară cei doi.

— Stăpânul Orezului a dovedit un mare interes pentru a pune mâna pe terenurile acelea. După cum se vede, cunoștea ambiția Domniilor Voastre pentru ele, astfel că, pentru a-și asigura cumpărarea, a fost de acord să facă o a doua plată de încă trei sute de mii de *qián* pe care urma să mi-i înmâneze după ce avea să verifice starea pământurilor și legalitatea vânzării. Niște bani pe care sunt dispus să vi-i ofer dacă vă îndepliniți promisiunea.

— Încă trei sute de mii? se miră Bao-Pao.

Știa că acela era un preț cu mult superior valorii reale, dar lăcomia îi strălucea în ochi. Ființa i-o luă înainte:

— Și când îți va plăti?

— Azi după-amiază. De îndată ce îi arăt actul de proprietate și o copie a sentinței în care se adeverește că primesc terenurile libere de sarcini.

— Fără clauza de expropriere...

— Dacă vreți să vă înmânez banii...

Ființa păru că se gândește, dar era doar o prefăcătorie. Chemă un caligraf și îi porunci să elibereze o copie a sentinței originale.

— Cu data de azi, ceru Cí.

Magistratul strânse din buze.

— Cu data de azi, aprobă el.

De îndată ce magistratul legaliză documentul, Cí răsufli ușurat. Era în posesia dovezii care legitima tranzacția efectuată cu Stăpânul Orezului. Totuși, când ceru eliberarea fratelui său, Ființa se arătă neînduplecat.

— Băiete, nu-ți pune norocul la încercare. Adu banii și te asigur că îi voi da drumul.

Cí se prefăcu că apreciază propunerea. Știa că Ființa minte, dar se prefăcu a-l crede.

— Mai întâi de toate, trebuie să mă ocup de părinții mei.

— În regulă, dar nu pierde timpul. I s-ar putea întâmpla ceva surioarei tale.

* * *

Înmormântarea a fost o despărțire rapidă și simplă. Doi robi ai lui Bao-Pao au condus cele două sicrie în câte un cărucior până la Muntele Odihnei Veșnice, un loc din apropiere plin de bambuși unde se odihnea majoritatea defuncților din sat. Cí căută un loc frumos unde soarele dimineții să se ivească devreme și vântul să legene copacii. Când ultima lopată de pământ acoperi sicriile, Cí știu că șederea lui în sat se încheiase. În alte împrejurări ar fi reconstruit casă, s-ar fi angajat zilier la orezărie și, când s-ar fi terminat doliul, s-ar fi însurat cu Cireașa. Cu trecerea anilor, dacă fiii și agoniseala i-ar fi îngăduit-o, s-ar fi întors la Lin'an ca să-și realizeze visul de a se prezenta la examenele imperiale și de a-i găsi un soț bun surorii sale. Dar acum, singura lui opțiune era fuga. În sat, nu-l aștepta decât mânia Stăpânului Orezului și ura sătenilor.

Își luă adio de la trupurile părinților să-i și le rugă pe spiritele acestora să-l însoțească oriunde s-ar afla. Apoi se prefăcu că se îndreaptă spre moșia Stăpânului Orezului, dar de îndată ce robii lui Bao-Pao îl scăpară din ochi, o luă pe urmele lor până la magazia unde îl păzeau pe fratele său.

Așteptă ca aceștia să plece. Apoi dădu ocol clădirii ca să verifice numărul santinelor. Doar unul stătea de pază la ușă, însă nu știa ce să facă. Așteptă ghemuit, în timp ce disperarea îl chinuia. Timpul se scurgea împotriva lui și, cu toate acestea, ceva îl îndemna să vorbească cu fratele său înainte de a fugi. Oricât de multe ar fi fost dovezile care îl incriminau, nu putea admite că fratele său este un asasin.

Privi în jur. Locul era pustiu. Doar silueta acelei afurisite de santinele.

Analiză cu grijă posibilitățile. Dacă încerca să-l mituiască pe paznic, risca să fie arestat. Pentru o clipă, își puse în gând să provoace un incendiu ca să-i distragă atenția, dar îi lipseau iasca și cremenea și, chiar dacă le-ar fi găsit, ar fi putut să provoace, de asemenea, efectul contrar și să atragă și mai multă lume la grajd. Pe când își frământa mintea, descoperi o ferestruică la câțiva pași de el. Nu era foarte largă, dar poate că avea să încapă. Se urcă pe un

butoi ca să ajungă la parapetul ferestrei. Își îndoi brațele și se cățăra până sus. Din nefericire, îngustimea ferestruicii îl împiedică să treacă prin ea, dar putu zări în interiorul șopronului o siluetă ghemuită. Încetul cu încetul, ochii i se obișnuiră cu penumbra și silueta aplecată căpătă formă, până când deveni un morman inuman de carne. Membrele sale însângerate păreau desprinse din încheieturi, iar capul, lăsat în jos, având pe chip o grimasă de durere, prezenta o poziție nefirească. Avea limba tăiată și găvanele ochilor goale.

Cí se prăbuși la pământ. Minteaa îi clocotea de gânduri, în timp ce gura încerca, în zadar, să rostească un nume. Bolborosi ceva pe când se ridica în picioare, clătinându-se, șovăind și împiedicându-se la fiecare pas, căzând și ridicându-se din nou, fără să știe încotro să o apuce. Fu scuturat de un spasm violent înainte de a vomita. Silueta aceea nedeslușită, zdrobită și măcelărită era a lui Lu. Îl torturaseră și asasinaseră. Nu mai rămăsese nimic din el. Doar ura pe care, cu siguranță, o avea cuibărită în suflet.

Trebuia să fugă din sat. Stăpânul Orezului îi va cere niște pământuri care nu mai erau ale lui sau niște bani pe care nu-i mai avea, și nici acesta, nici Ființa înțelepciunii nu vor înțelege de cuvânt. Alergă la întâlnirea cu Cireașa ca să o informeze de intențiile sale și să-i ceară să-l aștepte până când i se va dovedi nevinovăția. Dar răspunsul tinerei fu categoric: nu se va mărita niciodată cu un fugar fără o meserie și fără pământuri.

— Este din pricina fratelui meu? Dacă acesta este motivul, nu trebuie să-ți mai faci griji. Îți repet că a fost executat. Mă auzi? Este mort. Mort!

Cí se văită din cealaltă parte a oblonului care închidea fereastra.

Așteptă o clipă, dar tânăra nu răspunse nimic. Acea a fost ultima dată când a auzit-o pe Cireașa vorbind.

PARTEA A DOUA

8.

O găsi pe A Treia așa cum o lăsase. Micuța părea fericită, străină de orice primejdie. Cí o laudă că păzise atât de bine pulpa de porc și îi tăie o felie drept recompensă. În vreme ce fetița mânca, Cí își schimbă îmbrăcămintea albă de doliu cu o salopetă din pânză ordinară de sac care aparținuse tatălui său. Era murdar, dar măcar nu va fi recunoscut. Apoi legă o bocceluță în care vârfii monedele rămase, codul penal, ceva haine și pulpa de porc. Păstră bancnota de cinci mii de *qián* într-o pungă pe care o ascunse sub hainele surorii, își aruncă bocceluța pe spinare și o luă de mână pe micuță.

— Vrei să călătorești cu barca? O gândilă fără să aștepte răspuns. Ai să vezi că o să-ți placă.

Cí râse cu amărăciune.

Se îndreptară spre chei făcând un ocol. Primul său gând fusese acela de a se îndrepta către Lin'an urmând ruta terestră prin nord, dar, tocmai pentru că era cea obișnuită, hotărâse să o evite. Ruta fluvială, deși era mai lungă, va fi, fără îndoială, mai sigură.

Își aminti că în perioada culesului, numeroase șlepuri cu orez plecau spre portul maritim Fuzhou împreună cu mici șalande încărcate cu lemn prețios care, după ce ajungeau la marea orientală, își continuau drumul încă douăzeci și patru de ore pe coastă în sus până în capitală. Trebuia doar să găsească una și să se îmbarce înainte de a ridica ancora.

Temându-se că s-ar fi dat deja alarma, Cí evită cheiul principal și se îndreptă spre capătul din sud al cheiului de acostare, unde salahorii își desfășurau munca. Acolo, pe o barcă mare, afundată până la jumătate, un bătrân cu pielea mânjită urina legănându-se, în vreme ce îi observa pe marinari trăgând cu putere de parâme. Cí auzi că se îndreptă către Lin'an, așa că așteptă ca bătrânul să coboare pe uscat ca să-i propună să-i ia. Bărbatul se miră, căci, deși

era un fapt curent ca sătenii să profite de șlepuri pentru călătoriile lor, de obicei negociau prețurile la magazia de bagaje.

— Îi datorez magazionerului niște bani pe care nu-i pot plăti acum, se scuză Cí și îi oferă un pumn de monede pe care bătrânul le refuză, clătinând din cap.

— Nu-s de-ajuns. De altfel, șlepul e mic și vezi cât este de încărcat.

— Domnule, vă implor. Sora mea este bolnavă și are nevoie de leacuri care se găsesc doar la Lin'an...

— Atunci, mergi cu căruța prin Nord. Își scutură mădularul și îl vârî în pantaloni.

— Vă rog... Copila nu va suporta drumul pe uscat.

— Uite ce este, băiete, aici nu-i azil pentru copii, așa că, dacă vrei să te îmbarci, va trebui să scormonești în desagă.

Cí îl asigură că îi oferă tot ce are, dar bătrânul nu se înduplecă.

— O să muncesc pe tot parcursul drumului.

Nu a vrut să-i spună că dispune de o bancnotă.

— Cu mâinile astea arse?

— Nu vă lăsați înșelat de înfățișarea mea... Voi munci din greu și, dacă va fi nevoie, o să vă plătesc restul când vom debarca.

— La Lin'an? Și cine te așteaptă acolo? Împăratul cu un sac plin cu aur? Se uită atent la copilă și își dădu seama că este într-adevăr bolnavă. Apoi, își îndreptă privirea spre tânărul zdrențaros, spunându-și că și dacă ar vrea să-l vândă ca sclav, tot n-ar scoate pe el mai mult de două monede. Scuipe pe orez și se întoarse, dar se răsuci din nou. Blestemat fie Buddha...! De acord, băiete. O să faci tot ce-ți poruncesc, dar când vom ajunge la Lin'an, vei descărca tu singur până la ultimul trunchi de lemn. Ne-am înțeles?

Cí îi mulțumi, de parcă i-ar fi datorat viața.

Șlepul se urni încet ca un pește gigantic care s-ar fi zbatut ca să scape din nămol. Cí îi ajută pe cei doi marinari care mânuiau prăjinile de bambus, în vreme ce Wang, patronul, avea grijă de cârmă, țipând și înjurând. Părea cu neputință ca bacul acela încărcat până la refuz să poată naviga, dar, încet, curentul puse stăpânire pe coaja aceea de nucă făcând-o să se legene. Apoi se stabilizează și, încetul cu încetul, începu să se deplaseze liniștit, îndepărtându-se pentru totdeauna de sat.

Până la apusul soarelui, Cí își petrecu timpul participând la sarcinile navigației care se mărginiră la a îndepărta cu o vargă crengile pe care vasul le întâlnea întruna și la a încerca să pescuiască cu un cârlig de împrumut. Din când în când, marinarul de la provă verifica adâncimea albiei, pe când cel de la pupă, cu prăjina în mână, propulsa șlepul când curentul stagna. Când soarele dispăru la orizont, patronul aruncă ancora în mijlocul apei, aprinse un lampion de hârtie care atrase un roi de țăntari, de parcă ar fi fost uns cu miere și, după ce verifică încărcătura, anunță că aveau să se odihnească până în zori. Cí se instală între doi saci lângă A Treia care era încă uimită de prima ei călătorie pe apă. Mâncară puțin orez fiert pregătit de echipaj și onorară spiritele părinților lor. Curând, glasurile începură să amuțească pe rând și, la scurt timp, se auzi doar clipocitul apei lovindu-se de șlep. Totuși, calmul întunericului nu-l împiedică pe Cí să se simtă neliniștit. Pe tot parcursul călătoriei nu încetase să se întrebe ce o fi făcut de îi înfuriase pe zei, ce teribil păcat o fi săvârșit pentru a dezlănțui mânia aceea implacabilă care îi decimase familia.

Neliniștea îi stimula mintea, îl mistuia pe dinăuntru, zdruncinându-i speranțele. Închise ochii amăgindu-se că, deși părinții lui muriseră, spiritele lor erau în continuare prezente alături de el, atente la nevoile lui. De mic văzuse moartea ca pe un fapt natural și inevitabil, ceva familiar care se întâmpla în jurul lui în mod constant: femeile mureau la naștere; copiii se nășteau morți sau erau sufocați când părinții lor nu dispuneau de resurse ca să-i hrănească; bătrânii mureau pe câmp, epuizați, bolnavi sau părăsiți; inundațiile ștergeau de pe fața pământului sate întregi; taifunurile și uraganele se înfruptau cu cei imprudenți; minele își încasau taxa de trecere; râurile și mările o cereau pe a lor; foametea cea mare, bolile, asasinatele... Moartea era la fel de evidentă ca și viața, dar mult mai crudă și mai neașteptată. Dar, chiar și așa, nu izbutea să înțeleagă cum de i se întâmplaseră în atât de puțin timp atât de multe necazuri. Poate că unui neghiob i s-ar fi părut că zeii s-au comportat capricios și că o inexplicabilă conjunctură de nenorociri s-a adunat ca să-l lovească. Și totuși, deși știa că toate întâmplările care aveau loc pe pământ erau consecința și răsplata comportamentelor omenești, nu găsea un răspuns pe înțelesul lui care să-i întărească

sufletul. Simți că eliberarea de durerea aceea se va dovedi la fel de dificilă ca și încercarea de a strânge apa vărsată dintr-un pahar. Nimic nu semăna cu suferința aceea care i se prinsese de trup ca un parazit. Nimic nu-l duruse atât de mult până atunci. Nimic.

Își dorea numai să răsară soarele. Până în momentul acela nu-și pusese problema ce avea să se întâmple cu viața lui; nu se gândise încotro s-o apuce și ce să facă, nici cum sau în ce fel să supraviețuiască, dar în clipa aceea îi lipsea avântul și nu avea mintea limpede. Se gândea doar să se îndepărteze de locul care îi răpise tot ce avea; să fugă de acolo și să o ocrotească pe sora lui.

Cu primele raze ale zorilor, activitatea reveni pe șlep. Wang ridicase deja ancora și striga la cei doi oameni ai săi când o barcă cârmuită de alt bătrân se apropie imprudent până când se lovi de bord. Când băgă de seamă, Wang îl luă la rost pentru neatenția lui, dar bătrânul pescar îl salută cu un zâmbet de nătărău și continuă să vâslească de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Pe Cí îl miră prezența acestuia, dar, în momentul acela, zeci de ambarcațiuni întunecate și turtite forfoteau cu duiumul pe râu.

— Bătrânii ăștia afurisiți! Ar trebui să moară cu toții înecați, bodogăni unul dintre membrii echipajului, fără să țină seamă că și patronul lui îi depășea în vârstă pe majoritatea dintre ei. Marinarul privi o latură a ambarcațiunii și clătină din cap. Nenorocitul ăla a făcut o spărtură, îl informă el pe Wang. Ar trebui să o reparăm, ori, dacă nu, ni se va strica toată încărcătura.

De îndată ce constată stricăciunile, Wang scuipează către bătrânul marinar, care deja se îndepărta. Apoi mormăie o înjurătură și porunci să se îndrepte spre mal. Din fericire, se aflau la câțiva *li* de Jianningfu, cea mai mare încrucișare de canale din prefectură, unde urmau să găsească materialul necesar pentru a repara spărtura. Până atunci, aveau să navigheze de-a lungul malului, chiar cu riscul de a fi atacați de bandiții care mișunau pe drumuri. Din acest motiv, Wang îi ceru lui Cí și oamenilor săi să caște bine ochii și să dea de veste dacă se apropia cineva de șlep.

Găsiră cheiul de la Jianpu transformat într-un furnicar de comercianți, negustori de vite, zilieri de tot felul, constructori de jonci, marchitani improvizați, pescari, cerșetori, gură-cască și prostituate care se amestecau cu toții în așa fel, încât era aproape cu neputință

să-i deosebești pe unii de alții. Duhoarea de pește stricat se lua la întrecere în mod avantajos cu mirosul rânced de sudoare și cu aromele provenind de la tarabele cu diferite feluri de mâncare.

De îndată ce acostară, un omuleț cu haine mizerabile și bărbuță ca de țap veni în fugă să le ceară taxa de amarare, dar patronul îl alungă în șuturi, spunând că nu numai că nu urma să descarce nicio marfa, dar că oprirea lui se datora unui dobitoc care îl lovise și care ieșise, cu siguranță, în larg chiar de la acel chei de acostare.

În vreme ce Wang cobora pe uscat ca să se aprovizioneze, îi încredință lui Ze, cel mai în vârstă membru al echipajului, sarcina de a cumpăra bambus și cânepă necesare pentru reparație, iar celui mai tânăr îi ceru să rămână lângă Cí pe șlep până la întoarcerea sa.

Marinarul cel tânăr bombăni înainte de a accepta în silă, dar Cí fu bucuros că nu trebuie să o deranjeze pe sora lui, care moțăia făcută ghem între două baloturi de orez. Tremura ca un cățeluș, așa că o acoperi cu un sac gol ca să o apere de briza montană. Apoi, ridică o găleată cu apă și începu să frece puținele scânduri care ieșeau de sub încărcătură, în vreme ce marinarul care îi însoțea își petrecea timpul admirând mai multe prostituate cum se plimbau fardate cât se poate de țipător. După un timp, marinarul scuipe rădăcina pe care o morfolea de ceva vreme și îi spuse lui Cí că o să coboare să facă o plimbare. Cí nu își făcu griji. Continuă să frece puntea și așteptă ca scândurile să se usuce înainte de a le mai spăla o dată.

Se pregătea să-și reia munca tocmai când o fată îmbrăcată într-o tunică roșie se apropie de bordul șalandei. Îmbrăcămintea ajustată pe trup se vedea ponosită, dar ea avea o înfățișare frumoasă și zâmbetul ei lăsa să se întrevadă o dantură perfectă. Cí se înroși când tânăra îl întrebă dacă șlepu este al lui.

„Este mai frumoasă decât Cireașa”.

— Doar am grijă de el, reuși să-i răspundă.

Tânăra își atinse cocul, de parcă și l-ar fi aranjat. Părea interesată de el și acest fapt îl stânjeni, deoarece, cu excepția Cireșei și a curtezanelor cu care devenise intim în saloanele de ceai, în compania judecătorului Feng, nu mai vorbise niciodată cu alte femei, în afara celor din familia lui. Tânăra merse legănându-se pe marginea cheiului și apoi se întoarse pe același drum. Cí nu o

scăpase din ochi, așa că se prefăcu atunci când băgă de seamă că se oprește din nou în fața șleului.

— Călătorești singur? se interesă ea.

— Da. Vreau să spun... nu! Cîi își dădu seama că ea îi privește cu atenție mâinile arse și le ascunse la spate.

— Dar nu mai văd pe nimeni altcineva, zise ea zâmbind.

— Așa e, băigui Cîi. Au debarcat ca să cumpere niște unelte.

— Și tu? Nu cobori?

— Mi s-a poruncit să păzesc marfa.

— Oh! Ce ascultător ești! Tânăra păru să se întristeze. Dar spune-mi, ți s-a interzis și să te joci cu fetele?

Cîi nu știu ce să răspundă, dar rămase privind-o prostit, incapabil să facă altceva. Tânăra era o târfă.

— N-am bani, o lămuri el.

— Bine, asta nu-i o problemă. Tânăra zâmbea întruna. Ești un băiat frumos și băieților frumoși li se fac oferte. N-ai poftă de un ceai fierbinte? Îl pregătește mama mea cu aromă de piersică. Așa mi se spune. Râse și arată către o colibă din apropiere.

— Ți-am mai spus că nu pot părăsi barca, Aromă de Piersică.

Fata păru că nu-l ia în seamă, zâmbi din nou și se întoarse cu spatele ca s-o pornească spre colibă. După puțin timp, reveni cu două cești și un ceainic. Lui Cîi i se păru că obraji ei erau și mai roșii, într-adevăr, nu semăna cu Cireașa, iar când tânăra făcu gestul de a urca pe șlep, Cîi nu știu cum să reacționeze.

— Nu sta înțepenit ca o statuie. Ajută-mă să nu-mi cadă! îi aruncă ea cu neobrăzare.

Cîi îi oferi brațul, căutând ca arsurile de pe mână să rămână ascunse sub mânecă. Ea le văzu, dar nu păru să-i pese de ele. Se agăță cu putere și dintr-o săritură se sui pe șlep. Apoi, fără să aștepte permisiunea lui Ci, se așeză pe un balot și turnă ceai într-o ceașcă.

— Ia-o. N-o să-ți cer nimic pentru ceai.

Ci îi dădu ascultare. Știa că servirea ceaiului făcea parte din strategia obișnuită a *florilor*, termen cu care prostituatele preferau să fie denumite; dar știa și că se poate accepta o ceașcă, fără ca acest lucru să presupună vreun alt fel de angajament, iar el avea poftă de ceai la ora aceea a dimineții. Se așeză pe jos în fața tinerei și o privi

cu atenție. Sprâncenele ei vopsite ieșeau în evidență pe fața dată cu pudră de orez. Sorbi din ceai, care i se păru tare și condimentat. Căldura îl reconfortă. Atunci, tânăra intonă un cântec, în timp ce imita cu mâinile zborul unei păsări.

Melodia pluti în atmosferă, pe când o moleșeală punea încet stăpânire pe simțurile lui. Cí mai luă o gură de ceai pe care o savură încântat. Fiecare înghițitură era ca îmbrățișarea unei ființe iubite, ca un cântec de leagăn care îl mângâia și îl învăluia. Pleoapele începură să simtă oboseala din timpul nopții și se închiseră ca să adulmece plăcuta senzație de leagănare în clipocitul valurilor. Încetul cu încetul, îl cuprinse o toropeală care puse stăpânire pe el până îl birui. Și așa, fără să-și dea seama, suferința dispăru ca să lase loc negurii.

* * *

Următorul lucru pe care îl simți fu apa dintr-o găleată care îl izbi peste față.

— Leneș afurisit ce ești! Unde-i vasul? țipă Wang ridicându-l de pe pardoseala cheiului.

Ci privi de jur-împrejur, incapabil să înțeleagă ce se întâmplă. Urechile îi bubuiau, în vreme ce bătrânul îl zgâlțâia fără menajamente. Nu izbuti să rostească o vorbă.

— Te-ai îmbătat? Te-ai îmbătat, nenorocitul? Își apropie fața de a lui Cí până îi adulmecă răsuflarea. Unde este celălalt marinar? Unde naiba este vasul meu?

Cí nu înțelegea de ce omul acela răcnea ca un nebun, în timp ce el zăcea întins pe mal cu tâmplele gata să-i explodeze. Deodată, marinarul cel mai în vârstă aruncă peste el altă găleată cu apă și Cí se scutură ca un câine. Capul i se învărtea, dar, ca niște flăcări, începu să i se perinde pe dinaintea ochilor o succesiune de imagini neliniștitoare: acostarea la chei... debarcarea patronului și a membrilor echipajului... tânăra atrăgătoare... ceașca de ceai... și apoi... neantul. Un gust neplăcut de amar îl făcu să înțeleagă că se lăsase ademenit de cineva care, fără îndoială, îi administrase un narcotic ca să fure nava cu tot cu marfa. Dar ceea ce îl îngrozi realmente fii să constate că, împreună cu încărcătura, dispăruse și A Treia.

Când îl rugă pe Wang să-l ajute, acesta îi întoarse spatele, jurând că îi va ucide și pe el, și pe celălalt membru al echipajului, pentru că părăsiseră șlepul.

9.

Nici dacă ar fi fost amenințat cu sfârtecarea, Cí n-ar fi renunțat să-și salveze sora.

Se ridică în picioare încă năucit și îl urmă pe Wang, care se pierdea deja printre mulțimea de pescari și de negustori de vite, iscodind de la o luntre la alta în căutarea unei bărci cu care să înceapă urmărirea. Cí mergea după el la distanță, observând că patronul le punea întrebări tuturor celor pe care îi întâlnea în apropierea malului. Mai mulți pescari refuzară cererea lui de a-i închiria o ambarcațiune, dar doi dintre tinereii care leneveau pe o barcă acceptară să i-o închirieze pentru un șirag de monede. Wang negocie ca în prețul acela să fie inclusă și angajarea amândurora, dar când aceștia afluă că avea de gând să urmărească niște tâlhari, refuzară să i-o mai închirieze. În zadar au fost rugămintele lui Wang. Tinereii se arătară de neclintit, justificându-se că nu erau dispuși să participe la o expediție care le-ar fi pus viața în primejdie. Singurul lucru pe care îl consimțiră fu acela de a-i vinde ambarcațiunea la un preț exorbitant. În cele din urmă, Wang acceptă, le plăti suma convenită și urcă în barcă urmat de Ze, unul dintre membrii echipajului său. Când Cí vru să facă același lucru, patronul îl împiedică.

— Unde crezi că mergi?

— Sora mea este pe șalanda aceea. Privirea lui Cí era cât se poate de hotărâtă.

Wang înțelese că ar fi preferabil să conteze și pe mâinile lui Ci, decât să i le simtă în jurul gâtului. Șovăi o clipă privindu-l pe unicul membru al echipajului său.

— De acord, dar dacă nu-mi recuperez marfa, te asigur că vei plăti cu sânge până la ultima scândură a șalandei mele. Pregăteți barca și scoateți năvoadele alea, cât timp merg eu să cumpăr armele...

— Domnule, îl întrerupse Cí. Nu cred că e o idee bună... doar dacă știți să le mânuiți.

— Pentru numele zeilor războiului! Știu îndeajuns încât să-ți tai limba și să o mănânc friptă. Cum vrei să-i capturăm? Cu altă ceașcă de ceai de adormit?

— Domnule Wang, nu știm câți sunt, spuse Cí încercând să-l convingă. Nici măcar dacă sunt sau nu înarmați. Dar dacă se ocupă cu jaful, probabil că știu să se lupte mai bine decât doi bătrâni și un țăran. Dacă îi atacăm folosind arcuri și săgeți pe care nu știm să le mânuim, singurul lucru pe care îl vom obține va fi să fim ciuruiți de ei.

— Nu știi dacă ești prost din naștere sau din cauza băuturii, dar indivizii ăia nu ne vor înapoia de bunăvoie nici mie ambarcațiunea, nici ție pe sora ta.

— În timp ce noi ne certăm, oamenii ăia se îndepărtează, interveni marinarul.

— Ze, taci din gură! Și în ceea ce te privește, fă ce ți-am poruncit sau dă-te jos din barca mea.

— Băiatul are dreptate, răspuse Ze. Dacă ne grăbim, îi vom ajunge din urmă în mai puțin de o oră, când se vor opri să descarce. Cu siguranță, o vor face în josul râului, în grabă și fără mijloace de transport. Va fi ușor să punem mâna pe ei.

— Pe toți dracii! Acum, pe lângă marinar, ești și ghicitor?

— Patroane, este evident că hoții ăia caută calea cea mai ușoară, în zona asta, curentul este puternic și, dacă ar urca pe râu în sus, asta nu ar face decât să-i încetinească. Și pe deasupra, sunt încărcăți cu lemne, o marfă care pe râu în sus nu face doi bani, dar în Fuzhou valorează o avere.

— Și ce-ai spus despre mai puțin de o oră?

— Amintiți-vă de spărtura din bordaj. Șlepul nu va rezista mult. Dacă ne luăm după soare, au un avans de o jumătate de oră față de noi, așa că îi vom putea ajunge din urmă.

Wang îl privi uimit. Cu graba, uitase cu desăvârșire de spărtura din bordajul navei.

— De aceea ai spus că vor debarca fără să dispună de mijloace de transport. Pentru că, de îndată ce își vor da seama de problemă,

se vor vedea obligați să acosteze undeva. Dar acum întrebarea este unde?

— Habar n-am, patroane, dar vor căuta primul cot sau afluent care să-i ascundă de ochii curioșilor. Dacă știți vreunul...

— Pentru numele zeului apelor, sigur că știu. Haide! Îmbarcarea!

Cí cără bețele de bambus și materialul pentru reparații pe care le cumpăraseră de la piață, se instalează într-un capăt și împinse ambarcațiunea. Apoi fiecare apucă o prăjină și toți trei împinseră barca pe urma bandiților.

* * *

Așa cum prezisese Ze, în mai puțin de o oră au reperat șalanda pătrunzând într-un canal. Ambarcațiunea naviga încet, paralel cu malul, înclinată pe un flanc ca un animal rănit în căutarea unui refugiu în care să se prăbușească. Încă nu se distingeau numărul ocupanților, dar numai unul mânuia prăjina, ceea ce îl făcu pe Cí să nutrească speranțe.

Vâsli cu și mai multă forță și îi îndemnă pe Wang și pe Ze să-l imite.

În timpul urmăririi, luaseră în considerare diverse strategii: începând cu a-i aborda de cum le vor ieși în față până la a-i aștepta să descarce, dar când își dădură seama că delincvenții erau în număr de trei, câștigă planul lui Cí, care propusese să se prefacă a fi un negustor bolnav, pentru a le trezi hoților lăcomia.

— Cu siguranță, nu se vor aștepta ca doi bătrâni și un bolnav să se năpustească asupra lor, adăugă el. De aceea trebuie să-i ajungem din urmă înainte ca ei să acosteze.

Wang admise faptul că pe uscat le vor lipsi ocaziile. Împinseră nava cu grijă până se apropiară la o distanță de vreo zece lungimi de barcă, moment în care îl ascunseră pe Cí sub o pătură sub care pitiră și prăjina lui. Când ajunseră în dreptul șalandei, Wang, cu cel mai frumos zâmbet al lui, îi salută pe cei trei ocupanți și pe prostituata despre care îi vorbise Cí.

Din ascunzătoarea lui, Cí îl auzi pe Wang cerându-le bandiților ajutor pentru comerciantul înstărit care căzuse bolnav pe neașteptate, între timp, Ze așeză barca în paralel cu șlepul. Cí trecu din nou planul în revistă.

„După ce voi primi semnalul, mă voi ridica în picioare și îl voi împinge pe omul de la provă. Ei se vor ocupa de ceilalți.”

Suportă mirosul de pește împrăștiat din barcă, ascultând conversațiile lipsite de sens despre prețul ajutorului, își simțea inima bătând din ce în ce mai tare, așteptând un semnal care nu mai venea. Brusc, se făcu liniște.

„Ceva merge prost.”

Apucă prăjina cu putere. Se gândi să iasă și să-și îndeplinească partea sa din plan. A Treia putea fi în primejdie. Dar Wang i-o luă înainte.

— Acum! strigă patronul.

Ci sări în picioare ca un arc, gata să-și doboare adversarul. Zări un abdomen și îl lovi cu putere, în vreme ce Wang făcea același lucru cu banditul de la pupă. Primul bărbat se clătină din cauza impactului și, fără să înțeleagă ce se întâmplă, căzu peste bord ca un balot. Adversarul lui Wang își păstră echilibrul, dar o lovitură de prăjină îl trimise direct în apă. Cu toate acestea, Ze dădu greș în încercarea lui și cel de-al treilea bărbat scoase un pumnal pe care îl agită amenințător.

Ci știa că era doar o chestiune de timp pentru ca bandiții căzuți peste bord să se întoarcă pe șlep. Ori terminau cu cel care mai rămăsese, ori vor pierde totul. Wang păru că îi citește gândul, pentru că i se alătură pentru a-l ajuta pe Ze. Cele trei prăjini făcură restul. Imediat, Wang sări pe șlepul său.

— Tu rămâi aici, îi porunci lui Ze, în timp ce îi scăpa o palmă prostituatei, care țipa de parcă ar fi fost violată.

Ci îl urmă pe Wang. Patronul îi poruncise să-i împiedice pe cei căzuți în apă să se apropie de ambarcațiuni, dar înainte trebuia să vadă cum se simțea A Treia. Alergă spre sacii unde o lăsase dormind, dar nu o găsi. Inima îi sări din piept. Începu să miște baloturile ca un om înnebunit, strigând-o de mai multe ori pe nume, până când, deodată, auzi o voce slabă venind din celălalt capăt al ambarcațiunii. În vreme ce Wang și Ze se căzneau cu prăjinile să-i țină pe bandiți la distanță, el alergă către locul de unde se auzea vocea surorii sale. Dădu o pătură la o parte și o găsi acolo: mică, lipsită de apărare, strângând în brațe păpușa ei de cârpă. Arzând de febră și speriată.

* * *

Când Cí îi ceru patronului să o primească pe prostituată ca pasageră, bărbatul se apucă cu mâinile de cap. Totuși, Cí insistă.

— Au obligat-o să o facă. Ea a fost cea care a salvat-o pe A Treia.

— Este adevărat, afirmă firicelul de glas al surorii lui, ascunse în spatele lui.

— Și tu chiar o crezi? Trezește-te, băiete! *Floarea* asta e la fel de amară ca toate celelalte din grădina ei. Amară și cu spini. Va spune orice, numai ca să-și salveze fundul cel frumos.

Împinse prăjina înspre mal.

Tocmai părăseau canalul lateral și împingeau cu prăjinile spre malul opus al râului barca pe care o cumpăraseră, legată de șalandă. Bandiții nu vor putea niciodată să-l traverseze înot. Când ajunseră pe mal, Cí insistă din nou.

— Dar ce vă mai pasă vouă? Nu ne poate face niciun rău, iar dacă o lăsăm aici ar însemna că o dăm pe mâna tovarășilor ei.

— Și ar trebui să fie recunoscătoare. Ar trebui chiar să ne danseze ca să n-o aruncăm în apă. Dar, uită-te la ea: acră și rece precum laptele brânzit.

— Și cum ați vrea să fie dacă vă încăpățânați să o lăsați de izbeliște, în loc să o predați justiției?

— Justiției? Nu mă face să râd, băiete. Cu siguranță că este încântată că nu trebuie să dea explicații în fața unui judecător. Și dacă n-o fi așa, întreab-o pe ea. Și, în plus, de ce ar trebui eu să fac o asemenea faptă bună?

— V-am mai spus-o. Pe toți dracii, Wang! A salvat-o pe sora mea! Și nici nu s-a apărat când am atacat șlepul.

— Asta mai lipsea! Uite ce este, băiete, o să fac ce ar fi trebuit să fac și cu tine: o s-o las aici, pentru că este hoată, otrăvitoare, mincinoasă, viperă și multe altele, așa că nu mai stărui și ajută-mă cu lemnele astea.

Cí o privi pe fată, făcută ghem, și o compară cu un câine vagabond pe care niște copii îl ciomăgeau fără milă până când nu se mai încredea în nimeni și mușca pe oricine s-ar fi apropiat de el. Credea în nevinovăția ei, dar Wang se încăpățâna să-i răspundă că, dacă prostituata avusese grijă de sora lui, nu o făcuse din milă, ci ca să o vândă după aceea la vreun bordel pe care, cu siguranță, îl

frecvența și ea. Totuși, Cí se bizuia pe ceea ce îi dicta inima, poate pentru că vedea propria suferință reflectată în cea a fetei.

— O să-i plătesc biletul de călătorie, declară el.

— Am auzit bine?

— Presupun că da, dacă nu sunteți tare de ureche, așa cum sunteți rău la suflet... Se îndreptă spre sora lui și scoase din pungă bancnota de cinci mii de *qián* dintre hainele ei. Îi va ajunge până la Lin'an.

Wang îl privi de sus în jos înainte de a scuipa peste un balot.

— Nu spuneai tu că n-ai bani? În sfârșit. Sunt paralele tale, băiete. Plătește și vezi ce faci cu cățeaua aia. Își umezi buzele. Dar când o să-ți scoată ochii, să nu vii la mine să-mi plângi pe umăr.

* * *

La amiază, Wang socoti încheiată reparația șleului. Mănunchiurile de trestie se îmbină cum trebuie și călăfătuirea provizorie cu paie și catran astupă spărtura. Trase o dușcă de rachiu de orez înainte de a-l răsplăti pe membrul echipajului cu altă dușcă. Între timp, Cí continua să scoată apa care amenința să facă să putrezească lemnele stivuite. Tocmai termina, când Wang se apropie de el.

— Ascultă, băiete... N-ar trebui să o fac, dar, oricum, îți mulțumesc.

Cí nu știu ce să răspundă.

— Nu merit mulțumiri, domnule. M-am lăsat amăgit ca un nătărău și...

— Eh! Eh! Oprește-te! N-a fost numai vina ta. Ți-am poruncit să rămâi pe vas și mi-ai dat ascultare... Celălalt nerușinat a fost cel care a abandonat încărcătura. Și privește lucrurile în felul ăsta: pe lângă faptul că am scăpat de un marinar nepriceput, am recuperat barca și am fost scutiți o bună bucată de vreme de a mai împinge cu prăjina. Wang râse.

— Da. Hoții ăia ne-au scutit de o treabă grea. Cí râse și el.

Wang examinează bordul. Apoi scuipă cu o expresie îngrijorată.

— Nu-mi place ideea de a ne opri la Xiongjiang. În districtul ăla nu ne așteaptă nimic bun. Cel mult, o lovitură de pumnal sau o beregată tăiată. Își ridică tunică și lăsa să se vadă o cicatrice care îi acoperea

pântecele. Hoți și târfe! Un loc prost de aprovizionare, dar în orice caz va trebui să o facem. Nu cred să țină călăfătuirea.

* * *

După ce înfulecară o strachină de orez fiert cu crap, porniră în larg înspre Cetatea Morții, numele pe care i-l dăduse Wang localității unde aveau să se oprească. Potrivit celor spuse de patron, dacă rezistau cârpelile, vor mai avea nevoie să navigheze între o zi și o zi și jumătate.

În timpul călătoriei, Cí își aminti de judecătorul Feng și cât de mult însemna bărbatul pentru el. De când intrase în serviciul acestuia îi admirase înțelepciunea și bagajul de cunoștințe, minuțiozitatea cu care lucra, imparțialitatea hotărârilor și perspicacitatea judecăților. Nimeni nu era atât de pătrunzător în observațiile sale și nici atât de eficient în munca sa. De la el învățase tot ce știa. Voia să fie ca el și spera să reușească acest lucru la Lin'an. Wang spunea că la Lin'an prilejurile se ivesc ca muștele în groapa cu bălegar și spera să aibă dreptate, cu condiția ca Feng să se întoarcă din călătoria sa prin zona graniței de nord.

Gândindu-se la Feng, își aminti și de părinții săi. A fost ca o lovitură de bici. Se așeză ca să-și ascundă tristețea până când A Treia băgă de seamă și se apropie îngrijorată de el. Când copila îl întrebă ce se întâmplă, Cí puse mâhnirea pe seama lipsei de alimente. Tăie o felie de șuncă ca să-și ascundă starea de neliniște și îi oferi alta surorii lui. Apoi o mângâie pe păr și o mută la provă.

Cí nu începuse încă să mănânce când prostituata profită să se așeze lângă el. Făcând-o, îi atinse mâinile, dar el, rușinat de arsurile sale, le retrase brusc.

— Te-am auzit adineauri, când mi-ai luat apărarea...

— Nu te lăsa înșelată. Am făcut-o pentru sora mea.

Apropierea ei îl stânjenea.

— Încă mai crezi că te-am mințit?

— Până și un copil ar crede același lucru. Zâmbi cu amărăciune.

— Știi? zise și se ridică sfidătoare. Pentru o clipă am crezut că ești altfel. Că ai văzut ceva în mine. Dar tu nu înțelegi câte trebuie să îndure o femeie ca mine. Muncesc de când m-am născut și tot ce am este acest trup murdar și maltratat, părul acesta plin de păduchi

și o rochie de cerșetoare. Am senzația că până și viața mea este de împrumut...

Tânăra izbucni în lacrimi, dar pe Cí nu-l impresionă.

— Eu nu trebuie să înțeleg nimic.

Se ridică și îl privi pe Wang mânuind cârma cu bărbia înălțată, de parcă astfel ar fi putut aspira mai adânc mirosul plăcut pe care vântul i-l fura apei. Silueta sa încrezătoare îl liniști. Se gândi să se așeze din nou lângă *floare*, dar nu avea chef să stea de vorbă cu tânăra. Nu avea chef de nimic.

Deși avusese de gând să-și petreacă noaptea veghind-o pe A Treia, fu uimit să se surprindă aruncându-i pe furiș priviri Aromei de Piersică. Se uita la ea cu coada ochiului, sub oblăduirea umbrelor pe care le arunca lampionul ce se legăna semnalizând poziția șlepului. Cu cât o privea mai îndelung, cu atât îl fascina mai mult înfățișarea ei; uimirea lui sporea pe măsură ce-i studia grația mișcărilor, aparenta delicatețe a privirii, gingășia tenului și îmbujorarea aproape imperceptibilă a obrazilor. Tot nu înțelegea de ce irosise pe ea ultimele lui monede.

Deodată, se înfioră dând în întuneric peste ochii migdalați ai Aromei care-l priveau, de parcă o flacără intensă ar fi luminat noaptea și i-ar fi scos la iveală părțile rușinoase. Dar ea rămase cu ochii țintă, stăpână pe sine, în vreme ce privirea lui pieri stângace ca a unei prăzi hipnotizate.

O văzu apropiindu-se mlădioasă, plutind pe piciorușele ei de stârc roșu, venind spre el încetișor până îl apucă de mână și îl conduse pe barca pustie. Inima îi zvâcni la atingerea mâinilor ei care i se pierdeau sub cămașa lungă, iar zona dintre picioare îi vibra speriată când îi simți degetele pricepute apucându-i sexul cu iscusință. Încercă să se desprindă, dar ea își puse buzele peste ale lui apucându-le, sorbindu-le și savurându-le, pe când se așeza călare peste el. Cí nu pricepea de ce se temea, când în sinea lui durerea i se domolea, de ce trupul fetei răspândind miros de miere îi irita simțurile, pe când îl rodea teama, de ce dorea să se piardă cu totul înăuntrul ei, să se cufunde în ea cu lăcomia unui înfometat, cu dorința arzătoare a unui însetat de dragoste, în timp ce rezistența i se risipea odată cu parfumul de fruct copt al gurii ei, sorbindu-i

otrava, acea licoare intensă, îmbătătoare și întunecată care îi biruia frica și îi hrănea dorința.

— Nu! șopti Cí pe un ton categoric atunci când Aroma încercă să-l despoaie de cămașă.

Ea se miră, dar el îi îngădui să-i dea jos pantalonii.

Crezu că moare când tânăra își mișcă lent umerii într-un du-te-vino desăvârșit și continuu, lipindu-se de pântecul lui, de parcă ar fi vrut să-i absoarbă fiecare suspin, fiecare bucățică din trup, călăuzindu-i mâinile rănite până la sânii ei mici, din care părea că izbucnesc gemete imperceptibile care pe el îl aprindeau și mai mult, îl îmbătau, transportându-l într-o lume de abia cunoscută în care durerea îi scăpa printre degete ca să se prefacă într-o delectare de nedescris.

Cí îi mângâie obrajii, urmări conturul gâtului ei delicat și rotunjit, făcu să-i alunece gura căutându-i ceafa, unde aspiră rădăcina parfumată a părului ei, în vreme ce înflăcărarea îi creștea și pasiunea îi sporea. Aroma își accelerează mișcările lipindu-se și mai mult de el, șerpuitoare de parcă ar fi fost lipsită de oase, respirând agitat, făcându-l pe Cí să-și dorească să o devoreze, pe când mădularul îi era stors într-un torent de fiori care încercau să distrugă zăgazul ce îi reținea, sexul lui într-al ei, limba lui căutând-o pe a ei, până când disperarea îl copleși pe Cí atunci când tânăra explodează deasupra lui îmbrățișându-l, agățându-se de el ca și cum i s-ar fi scurs viața.

A doua zi, Wang îl găsi dormind în barcă, secătuit și sleit de puteri, ca după o beție cruntă. Râse copios când, după ce îl zgâlțâi, acesta încercă să-și pună pantalonii.

— Așadar, pentru asta o voiai aici, nu-i așa, pramatie? Hai, dezmeticește-te și pune-te pe împins cu prăjina. Cetatea Morții ne așteaptă.

10.

Zărind-o, începu să tremure.

Pentru Wang, sosirea la Cetatea Morții semăna cu un joc de noroc primejdios în care, în afară de faptul că ai cele mai proaste piese,

pariezi legat la ochi. Locul acela era un bârlog al tâlharilor, al criminalilor, al proscrisilor, al traficantilor, al speculanților, al trișorilor și al prostituatelor, gata să-l jupoaie pe primul străin care ar fi debarcat. O știa prea bine, pentru că cicatricea de pe pânțele avea grijă să i-o amintească în fiecare dimineață. Dar, de data aceea, zarva obișnuită din port părea să fi fost înghițită de o liniște ciudată. Cheiul se vedea părăsit, cu sute de șlepuri acostate ca niște fantome ascunse în ceață. Singurul sunet perceptibil era clipocitul apei care legăna ambarcațiunile într-un dans lugubru.

— Aveți grijă, le atrase el atenția.

Șalanda alunecă printre vasele pustii spre cheiul de acostare, unde din când în când se puteau zări siluete trecătoare alergând de la o dană la alta. Trecând pe lângă o barcă, Cí descoperi un cadavru plutind într-o baltă de vomă și sânge. De îndată ce le atrase atenția, băgă de seamă că în depărtare mai pluteau și alte cadavre.

— E o molimă! se aventură să spună marinarul. Pe chipul său se citea groaza.

Wang încuviință din cap. Cí se așeză lângă A Treia, cu Aroma de Piersică retrasă în spatele lui. Încercă să scruteze malul prin ceață, dar nu zări nimic.

— Să continuăm pe râu în jos, hotărî Wang. Tu, apucă o prăjină, îi porunci el prostituatei.

În loc să-i dea ascultare, Aroma puse mâna pe A Treia și amenință că o aruncă în apă.

— Dar se poate ști ce ai de gând să faci? țipă Ci, apropiindu-se de ea.

Prostituata făcu din nou gestul de a o arunca în apă. Fetița începu să plângă.

— Te asigur că o s-o arunc. Chipul ei plăcut se prefăcuse într-o mască oribilă.

— Dar eu te-am...

— Banii! îl întrerupse ea. Banii sau o arunc!

— Fir-ai a naibii să fii! Dă-i drumul surorii mele!

— Aruncați-mi banii! Acum! făcu un pas îndărăt.

Cí se îndreptă spre ea, dar tânăra ridică fetița deasupra apei.

— Dacă mai faci un pas...

— Nu, Cí. Este apă otrăvită¹⁸, îi atrase atenția Wang.

Cí se opri. Auzise vorbindu-se despre boala cumplită pe care o pricinuia apa din râu. Îi ceru lui Wang să-i dea ascultare tinerei, dar bătrânul nu făcu niciun gest. Pierduse deja prea mulți bani și nu mai era dispus să piardă în continuare.

— Îți propun ceva și mai bun, spuse Wang. Lasă copila și cară-te de aici, altminteri o să te arunc eu însumi în apă cu un băț înfipt în fund.

— L-ai întrebat și pe el dacă este de acord? spuse prostituata făcând aluzie la Cí. Dă-mi banii odată, dobitoc bătrân ce ești!

Wang apucă un băț și îl agită sub privirea uimită a lui Cí.

— Dar ce faceți? Pentru numele tuturor zeilor, dați-i banii, îl imploră tânărul.

Wang simulă gestul de a coborî bățul, dar, pe neașteptate, lansă o lovitură laterală cu amândouă mâinile care o atinse pe prostituată în cap, făcând-o să-i dea drumul fetei. Copila, văzându-se liberă, alergă spre Cí, dar înainte de a ajunge la el, Aroma reuși să o prindă de un picior și o aruncă în apă. Cí se făcu alb ca varul. A Treia nu știa să înoate și avea să se ducă la fund ca un bolovan. Trase aer în piept și se aruncă după ea. Se scufundă în apele tulburi privind în toate părțile, fără să o zărească. Făcu asta până simți că îi explodează plămâni. Ieși la suprafață ca să inspire o gură de aer. Scuipe apă și o strigă pe nume. Nu o găsea. O zări ieșind din apă la două lungimi de trup distanță de el, dar se cufundă din nou pe sub altă barcă. Cí înotă spre ea dând cu putere din brațe. Când ajunse în dreptul bărcii, se scufundă pe sub scândurile ei. Când o găsi, amuți. A Treia era tot scufundată, cu îmbrăcămintea agățată de coca ambarcațiunii. Nu se mai mișca. Ochii îi rămăseseră închiși și un șir de bulbuci îi ieșea din nas. Era complet inertă. Disperat, îi sfâșie camizolul și o ridică la suprafață. Copila nu mai respira. O zgâlțâi, strigând-o pe nume.

— Te rog, nu muri.

Simți o vargă în spatele lui. Era Wang, întinzându-i ceva de care să se apuce. O apucă și fără să-i dea drumul surorii lui, se cățăără pe șlep. Patronul o întinse pe A Treia cu gura în jos și îi mișcă brațele.

— Putoarea aia nenorocită... Aduceți-mi o pătură.

Wang continuă să o zgâlțâie pe copilă, apăsând-o pe spate de mai multe ori, ridicând-o în capul oaselor și culcând-o din nou. Timpul

trecea. Cí vru să dea și el o mână de ajutor, dar Wang îl dădu la o parte. Încercă din nou, fără succes, lovind-o ușor cu palmele și ștergându-i fața, până când, deodată, copila vomită. Cí așteptă cu răbdare, atent la fiecare gest sau sunet pe care l-ar fi scos micuța. A Treia tuși o dată. În cele din urmă, copila tuși de mai multe ori și izbucni în plâns. Când Cí o îmbrățișă, nu se putu abține să nu o imite.

Din gura lui Wang, Cí află de fuga Aromei de Piersică. Îi spuse că tânăra profitase de agitație ca să dezlege șalupa și să debarce pe chei. După părerea patronului, Aroma așteptase doar o ocazie, ocazie care apăruse odată cu apele otrăvite.

— Putoare afurisită! Nu știi ce ți-o fi făcut azi-noapte, îi reproșă Wang lui Cí, dar singurul lucru clar este că a câștigat bine pentru serviciile ei.

— Dar lui ce i s-a întâmplat? răspunse Cí arătând spre Ze.

Marinarul era pe podea, tăvălindu-se de durere. Wang îl privi fără să-i acorde vreo atenție.

— Încercând să o oprească, și-a prins piciorul în ancoră. Rupse o bucată dintr-o pânză și i-o dădu lui Ze. Hai, bandajează-ți rana, că o să-mi umpli tot vasul cu sângele tău. Iar tu, schimbă-te înainte ca umezeala să-ți putrezească plămâni, îl sfătui el pe Cí.

— Nu contează. Mă simt bine, minți el.

Își schimbă pantalonii, dar își lăsă pe el cămașa lungă, ca să-și ascundă arsurile. Se gândi la Cireașa și la Aroma de Piersică. Niciodată nu se va mai încrede în vreo femeie. Le ura. Nu o va mai face niciodată.

— M-ai auzit, Cí? Schimbă-ți cămașa, insistă Wang.

Ci nu spuse nimic. Nu mai avea nici putere, nici chef.

•

În timp ce navigau pe râu în jos, Cí își puse viitorul sub semnul îndoielii. Atât el, cât și A Treia căzuseră în apele otrăvite. Acum nu-i mai rămânea decât să se roage ca zeii să-i ocrotească de boală. Lui nu-i era teamă de ea, dar sănătatea șubredă a surorii sale era altceva. Dacă A Treia s-ar îmbolnăvi, n-ar rezista bolii. Din fericire, temperatura ei se menținea stabilă, iar tusea nu se manifestase încă, dar norocul lui lua sfârșit aici, pentru că Wang, sătul de

necazuri, îl anunțase deja despre intenția lui de a-i debarca în primul sat care avea să le iasă în cale.

Deodată, un răcnet îl smulse din gândurile sale. Întorcându-se, îl văzu pe Ze, întins la proră, urlând ca un porc la tăiere. Până în momentul acela, marinarul rămăsese la postul lui, mânuind prăjina cu forță, dar încercând să miște un balot, alunecase și se prăbușise la pământ. Când în sfârșit Ze le îngădui să se ocupe de el, Cí se luă cu mâinile de cap. Se pare că marinarul ținuse sub tăcere gravitatea rănii ca să nu le îngreuneze fuga. Când Wang băgă de seamă, își blestemă soarta. Cí constată că, în loc să-l ajute, bandajul nu făcuse altceva decât să ascundă tăietura produsă de ancoră. Când reuși să-i scoată bandajul, observă tăietura cumplită care, la nivelul tibiei, lăsa la vedere parte din os.

— O să împing în continuare, patroane... se scuză Ze.

Wang clătină din cap. Văzuse multe răni la viața lui, dar aceea nu era dintre cele mai bune. Cí termină de examinat rana cu o expresie îngrijorată.

— Are noroc că nu i-a atins tendoanele. Dar este adâncă. Va trebui să i-o închid înainte ca puroiul să-i distrugă piciorul, declară Cí.

— Așa, deci. Și cum să facem, *doctore*? Să i-o legăm cu sfoară? îl ironiză Wang.

— La ce distanță ne aflăm de următorul sat? Punând întrebarea, Cí își aminti că Wang îl amenințase că îi debarcă de îndată ce aveau să acosteze.

— Dacă ceea ce cauți este un vraci, ia-ți gândul. N-am încredere în profanatorii ăia.

Cí încuviință. În general, țăranii îi disprețuiau pe vraci, meserie care se învăța din tată în fiu cu interesul celui care moștenește un coș vechi de răchită. Mai bine prețuiți, dar mult mai rari, erau tămăduitorii, oameni care, în afară de faptul că aveau cunoștințe despre felul cum acționau ierburile, infuziile și unguentele, stăpâneau meșteșugul acupuncturii și al moxibustiei¹⁹. Doar când aceștia declarau un bolnav incurabil, se recurgea la vraci, în marea lor majoritate o șleahță de alchimiști, ghicitori și șarlatani, ale căror cunoștințe rudimentare de practică chirurgicală intrau în conflict cu poruncile confucianiste, care interziceau categoric deschiderea

trupurilor. Din acest motiv, cei puțini la număr care îndrăzneau să practice chirurgia erau etichetați ca profanatori. Dar, de-a lungul anilor cât muncise alături de Feng, Cí învățase că viscerele, oasele și carnea unui om aproape că nu se deosebesc de ale unui porc. Poate că tocmai de aceea, când încercă să umble în rană, Wang îl împiedică.

— Ai grijă! Îl prefer șchiop decât mort.

— Știu ceva medicină, îl asigură Cí. În sat, vindecam rănilor bivolului nostru. Dacă Ze este atât de dobitoc pe cât pare, nu se va deosebi prea mult...

Ze consimți, văitându-se. La urma urmelor, știa că până la Fuzhou nu va mai dispune de alt ajutor decât de cel pe care i-l putea acorda Cí.

Cí se pregăti. Nu era pentru prima dată când avea de-a face cu o intervenție de acest fel. De fapt, practicase mult în perioada studenției. Curăță rana cu ceai fierbinte, fiind atent la mișcările ambarcațiunii. În vreme ce aplica ceaiul, retrăgea din pantalon fibrele care rămăseseră prinse în rană. Tăietura începea de sub genunchi și continua în paralel cu tibia, pierzându-se la o palmă de gleznă. Îl îngrijora adâncimea rănilor și felul în care sângera. Când termină de curățat, îl rugă pe Wang să se apropie de mal.

— Asta-i tot? Ai și terminat?

Cí făcu semn din cap că nu. Îi lipseau acele și firul de mătase, dar avusese cândva ocazia de a fi de față la examinarea unui cadavru ale cărui răni fuseseră cusute prin utilizarea furnicilor cu „cap mare”. Îi spuse lui Wang ce avea de gând.

— Trăiesc prin stufăriș. O să le găsim ușor, adăugă el.

Wang strânse din buze. Despre insectele acelea auzise doar că mușcătura lor era în stare să trezească la viață și un mort. Deși n-avea încredere în Cí, dorea să arunce o privire la coca reparată, așa că fu de acord să tragă șalanda la mal.

Arunca încă o dată lîngă o deltă gălbuie, gura de vărsare a unui afluent care se târa ca un șarpe muribund. Acolo, nămolul ocru contrasta cu verdele stufărișului care creștea dând în spic ca o pădure deasă. Dacă ar fi plănuit să fugă, locul acela ar fi fost cel mai potrivit. Și totuși, singurul lucru pe care îl dorea Cí era să-și facă bine treaba.

Zări numaidecât micile movile de lut uscat care, ascunse printre trestii, trădau prezența mușuroaielor de furnici. Cí răsuflă satisfăcut, îngenunche lângă primele insecte care se repeziseră deja la picioarele lui și își cufundă brațul până îl făcu să dispară într-un mușuroi. Apoi îl agită, de parcă ar fi vrut să-i smulgă măruntaiele. Îl scoase acoperit cu un amestec de nămol și furnici înnebunite și îndârjite să-și înfigă fălcile disproporționate în brațul care le perturbase rutina. Cí se bucură că nu simte durerea. Culese insectele una câte una, le depuse cu grijă în flaconul pe care îl legă la gură cu o bucată de pânză și se întoarse în fugă pe șlep. Băgând de seamă că pe antebrațul său „capetele mari” încă mai mișunau, Wang încercă să le îndepărteze.

— Pentru numele tuturor dragonilor, băiete! Chiar nu simți mușcăturile?

— Ba da, cum să nu? minți Cí. Strâng din fălci ca niște diavoli.

Privi insectele trudind din greu asupra brațului său.

Cu timpul, luase obiceiul de a le ascunde străinilor harul său ieșit din comun. În copilărie, lipsa durerii trezise admirația vecinilor, care făcuseră coadă la picioarele leagănului său ca să verifice cum rezistă la ciupiturile de obraji și la arsurile pricinuite prin moxibustie. Dar la școală, lucrurile s-au schimbat. Învățătorii erau uimiți de loviturile de nuia pe care era în stare să le îndure fără să scoată un vaiet, iar ceilalți copii îl invidiau pentru acea ciudată calitate care îl făcea să fie superior celorlalți. Atunci, se străduiră să demonstreze că, dacă era pedepsit îndeajuns de mult, și copilul acela se va văita. Astfel, jocurile deveniră din ce în ce mai violente și progresară de la o simplă palmă până la cruzime. Încetul cu încetul, Cí învăță arta disimulării și, de îndată ce simțea cea mai mică atingere, urla și zbiera de parcă i-ar fi fost spart capul cu pietre.

Scutură furnicile care încercau să scape din flacon și îl privi pe Ze.

— Ești pregătit?

Marinarul făcu semn că da. Cí confirmă gestul și se pregăti.

Cu arătătorul și degetul mare de la mâna dreaptă, Cí apucă prima insectă, pe care o apropie cu grijă de buza rănii ținând tăietura astupată cu cealaltă mână. Ze îl privi mirat. La contactul cu pielea, furnica își încleștă fălcile închizând marginile tăieturii prin mușcătură. Cí îi smulse numaidecât abdomenul, lăsând capul lipit și scoase altă

insectă din flacon. Repetă operațiunea cu mult zel, plasând furnica cea nouă puțin mai jos și apoi reiterează procedeul de-a lungul întregii răni.

— Asta-i gata. Peste două săptămâni, smulgi capetele. N-o să fie complicat. Până atunci rana se va cicatriza și...

— Ei? interveni Wang. Dar cum vrei tu să și le scoată neîndemânaticul ăsta?

— Mă rog... Trebuie doar să folosească tăișul unui cuțit.

— Nici prin vis să nu-ți treacă, băiete. Doar n-o să-l părăsești acum.

— Eu... Nu înțeleg... Ați zis că ne veți debarca în prima localitate.

— Dacă am zis, uită ce-am zis. De altfel, să nu crezi că o să fii oaspete. În starea lui, Ze nu poate să vâslească, iar eu singur nu pot să conduc ambarcațiunea, așa că îi vei lua locul până când o să ajungem la Lin'an.

— Dar, domnule, eu...

— Și nici prin minte să nu-ți treacă să-mi ceri simbrie, căci îți fac eu însumi vânt peste bord. E clar?

Cí încuviință, în timp ce patronul se întorcea cu spatele ca să o pornească spre cârmă. Cu toată expresia morocănoasă a lui Wang, Cí înțelese că bătrânul acela tocmai le salvase viața.

* * *

În următoarea săptămână, Cí nu se despărți de sora lui. Cu toate rugăciunile lui, febra îi apărură din nou și, deși medicamentul își făcea efectul, se temea că acesta se va termina. De îndată ce vor ajunge la Lin'an, primul lucru pe care îl va face va fi să se aprovizioneze cu leacuri suficiente, ca să o trateze.

Când nu era lângă A Treia muncea din greu. Împingea cu toate forțele în prăjină, spăla puntea și asigura încărcătura, protejat de niște mănuși groase pe care i le împrumutase Ze ca să miște scândurile. Din când în când, Wang îl zorea să verifice adâncimea apei sau să înlătore vreo creangă, dar, în general, nu-l deranja prea mult, deoarece curentul avea grijă să împingă șlepul. Într-o după-amiază spăla puntea când Wang îl chemă:

— Băiete, fii atent! Ascunde copila și ține gura-nchisă!

Cí tremură când îi auzi tonul vocii. Ridicând privirea, observă prezența unui barcăz ocupat de doi oameni și un dulău care se

apropia dintr-o parte. Unul avea fața ciupită. Wang îi șopti lui Cí să lase spălatul și să pună mâna pe prăjină.

— E cineva la bord care se numește Cí Song? strigă cel cu fața ciupită.

Wang îl privi pe Cí, care tremura pe când o ascundea pe sora lui sub o pătură. Patronul se întoarse spre nou-venit.

— Cí? Ce fel de nume prostesc mai e și asta? râse el.

— Mărginește-te să răspunzi la întrebare sau o să-mi simți bastonul pe spinare! Bărbatul arată insigna care îl acredita ca portărel. Numele meu este Kao. Cine suntăștia care se află la bord?

— Îmi pare rău, se scuză patronul. Eu sunt Wang, născut la Zhunang. Iar șchiopul este Ze, membru al echipajului meu. Navigăm spre Lin'an cu o încercătură de orez care...

— Nu mă interesează unde mergeți. Căutăm un băiat care s-a îmbarcat la Jianyang. Credem că îl însoțește o copilă bolnavă...

— Un străin? păru să se intereseze Wang.

— A furat niște bani. Și ăla cine este? îl arată pieziș pe Cí.

Wang întârzie să răspundă. Cí strânse prăjina în mâini și se pregăti să se apere.

— E fiul meu. De ce?

Portărelul îl privi de sus în jos cu dispreț.

— Dă-te la o parte. O să urc la bord.

Cí își mușcă buzele. Dacă inspectau șalanda, aveau să o găsească pe A Treia, dar dacă încerca să-i împiedice, își semna condamnarea.

„Gândește-te la ceva ori vor pune mâna pe tine”.

Deodată, Cí, cu chipul crispat de durere, se îndoii de șale de parcă i s-ar fi frânt șira spinării. Surprins, Wang făcu gestul de a-l ajuta, dar, în clipa aceea, Cí începu să tușească violent. Apoi ochii tânărului se holbară necrezut de mult, se lovi peste piept și, gesticulând de parcă și-ar fi dat sufletul, trase un scuipat sangvinolent. Apoi, se îndreptă anevoie de spate și întinse o mână spre portărel, care privea stupefiat sângele curgând din gura lui Cí.

— A-pă... Fie-vă milă, aju-ta-ți-mă... Cí înaintă spre el.

Portărelul, înspăimântat, se dădu îndărăt, în vreme ce muribundul se apropia de el. Era pe punctul de a-l ajunge, când Cí se clătină, își pierdu echilibrul și se prăbuși în patru labe pe jos, răsturnând pe

punte un sac de orez. Când Wang îl întoarse cu fața, descoperi chipul tremurând al lui Cí inundat în sânge, orez și salivă.

— Boala apei otrăvite! exclamă Wang sărind într-o parte.

— Apa otrăvită...! repetă Kao făcându-se alb ca varul.

Portărelul, temător, făcu pași îndărăt, până când călcâiele dădură peste capătul șalandei. Fără să-și întoarcă privirea, coborî pe barcazul lui dintr-o săritură și îi porunci ajutorului său să se îndepărteze.

— Vâslește, am spus! răcni el ca scos din minți.

Ajutorul avu o tresărire și împinse cu prăjina de parcă de asta ar fi depins viața lui. Apoi, încetul cu încetul, barcazul se îndepărtă pe râu în jos până se pierdu în depărtare.

Wang încă se mai întreba ce s-a întâmplat, când Cí se ridică în picioare ca prin farmec.

— Dar...? Dar cum ai făcut asta? bâigui Wang.

Tânărul părea la fel de sănătos ca un măr tăiat de curând.

— Ah! Asta? Își scoase mânușile și scuipă niște resturi sângerânde. Mă rog, m-a durut puțin când mi-am mușcat obraji. Mințea în privința durerii. Dar după fața pe care a făcut-o individul ăla, teatrul a meritat osteneala.

— Șnapan afurisit...!

Cei doi izbucniră în râs. Wang aruncă o privire spre micul punct în care se prefăcuse ambarcațiunea portărelului și se întoarse spre Cí cu o expresie schimbată.

— Cu siguranță, se îndreaptă spre Lin'an. Nu știu ce-oi fi făcut tu și adevărul este că nici nu mă interesează, dar ia seamă la ce-ți spun: când o să debarci, deschide bine până și ochiul din cur. Privirea lui Kao era ca a unui câine de vânătoare. Ți-a adulmecat sângele și n-o să se lase până n-o să-l savureze.

PARTEA A TREIA

11.

În ultimele luni, Cí dorise cu înfocare să se întoarcă la Lin'an, dar acum, când colinele ascundeau priveliștea capitalei, stomacul i se strângea ca niște foale apăsate. Îl ajută pe Wang să elibereze parâma vasului care îi remorcuse de-a lungul coastei, în amonte, de la Fuzhou, și își ridică privirea.

Îl aștepta viața.

Prin ceață, șalanda urcă leneș pe firul apei către cimitirul fluviului Zhe, imensul estuar unde piereau apele otrăvite ale marelui fluviu ca să se amestece cu murdăria lacului din Vest și să anunțe, cu insuportabila sa duhoare, bogăția și mizeria reginei tuturor orașelor: Lin'an, capitala mării prefecturi, anticul Hangzhou, centrul universului.

Un soare timid scâldea sutele de șlepuri care, sufocate într-o palmă de apă, luptau împotriva roiului de șampane²⁰ și de jonci care își întindeau pânzele rigide ca să ocolească impunătoarele vase comerciale, șalandele cufundate până la jumătate, bărcile de lemn putrezit și casele plutitoare care se țineau cu disperare de temeliile lor în descompunere.

Încetul cu încetul, Wang își conduse șalanda prin neobositul furnicar de pe fluviu până deveni încă unul dintre membrii înnebuniți ai echipajelor care își disputau, precum câinii un os de ros, un loc în care să navigheze liniștit. Calmul călătoriei de până acum se transformase într-o frenezie de strigăte și găfâieli, de avertizări și de insulte presărate cu amenințări care se prefăceau în lovituri când bordurile punților se loveau între ele. Cí încercă să urmeze poruncile unui Wang atât de înflăcărat, încât ar fi fost în stare să arunce pe cineva peste bord.

— Fir-ai să fii de afurisit! Unde-ai învățat să împingi cu prăjina? răcni Wang. Și tu, de ce râzi? îl luă la rost pe marinarul său. Nu-mi

pasă ce ai la picior. Nu mai sta cu gândul la târfele tale și pune osul la treabă. O să acostăm mai încolo, departe de dane.

Ze îi dădu ascultare în silă, dar Cí nu-i răspunse. Îi era de-ajuns că trebuie să țină prăjina cu putere și să aibă grijă să nu o scape din mâini.

Când aglomerația le lăsă un răgaz, Cí ridică privirea. Nu mai admirase niciodată orașul Lin'an dinspre fluviu și fu uimit de măreția lui. Dar, pe măsură ce se apropiau de chei, își reaminti de peisajul care, asemenea unei rude îndepărtate, părea că îl întâmpină cu bucurie.

Orașul era neschimbat, la fel de netulburat și de mândru, adăpostit în spatele colinelor împădurite care îl protejau înspre apus și care îi lăsau expusă fațada meridională, acolo unde îl scâldea fluviul. Doar așa căpăta sens enormul șanț inundabil și superbul zid de piatră și pământ bătătorit care împiedicau accesul dinspre apă.

O palmă primită peste ceafă îl trezi din visare.

— Nu te mai uita și împinge.

Cí se reapucă de treabă.

A fost nevoie de mai bine de o oră ca să acosteze departe de cheiul principal, în fața uneia dintre cele șapte porți mari care dădeau acces în oraș dinspre fluviu. Wang hotărâse ca Cí și A Treia să debarce acolo.

— E cel mai sigur. Dacă te așteaptă cineva, o va face aproape de Piața de Orez sau pe Podul Negru din cartierele din nord, unde se descarcă mărfurile, îl încredință el.

Cí îi mulțumi pentru ajutor. În timpul celor trei săptămâni cât durase călătoria, omul acela făcuse pentru el mai mult decât toți vecinii lui din sat. Se gândi că, în ciuda aparentei sale indiferențe și a văditei sale proaste dispoziții, era genul de persoană căreia cineva i-ar fi lăsat pe mână toată gospodăria. Wang îi îngăduise să călătorească până la Lin'an și îi dăduse de lucru pe tot parcursul drumului. Și toate astea, fără să-i pună nicio întrebare. Wang îi spusese că nu avea nevoie să-l întrebe nimic.

Cí știa că nu îl va uita niciodată.

Se apropie de Ze ca să-și ia rămas-bun și să arunce o ultimă privire la rana de la piciorul lui. Nu arăta rău. Constată că se cicatriza sub presiunea exercitată de mușcăturile fălcilor de furnică.

— Peste două zile, smulge-le capetele. Dar pe-al tău, lasă-ți-l la locul lui, bine?

Cí îl bătu ușor peste spate.

Râseră amândoi.

O luă pe sora lui de mână și își aruncă pe umăr sacul cu bunurile personale. Înainte de a debarca, îl privi din nou pe Wang. Tocmai avea de gând să-i repete mulțumirile sale, când bărbatul i-o luă înainte.

— Simbria ta... Și un ultim sfat: schimbă-ți numele. Cí îți va aduce necazuri, îi spuse el și îi întinse o pungă.

În oricare altă împrejurare, Cí ar fi refuzat monedele, dar știa că pentru a supraviețui în primele zile la Lin'an va avea nevoie până și de punga care îi conținea. Înșiră monedele pe o sfoară și le legă la brâu.

— Eu...

Termină de înnodat și le ascunse sub cămașă.

* * *

Îi părea rău că se desparte de patron. În timpul călătoriei, firea morocănoasă a acestuia îi amintise de tatăl său și acum, că se despărțeau, în capul lui răsunau enigmaticele cuvinte pe care le rostise Wang pe șlep:

„Portărelul ăla ți-a adulmecat sângele și n-o să se lase până n-o să-l savureze.”

Tremură ca un cățel în fața giganticului zid din cărămizi date cu var, străpuns în mijloc de deschiderea Marii Porți. Era ultimul obstacol, gura dragonului a cărui spinare o avea de traversat ca să-și împlinească marele vis. Și acum, că îl avea la dispoziție, era cuprins de o teamă necunoscută.

„Nu te mai gândi, că altfel nu o vei face”.

— Să mergem, îi spuse el surorii lui și, amestecându-se în puhoiul de oameni care se revărsa în oraș ca o cascadă, trecură prin Marea Poartă a zidului.

În spatele giganticei bariere, totul rămăsese cum își amintea: aceleași cocioabe de pe mal, mirosul pătrunzător de pește, frenezia comercianților și a vânzătorilor de haine vechi amestecat cu zgomotul căruțelor, sudoarea hamalilor luptându-se cu mugetele animalelor, lampionii roșii legănându-se în porțile atelierelor,

prăvăliile cu mătase, jad și fleacuri ieftine, trecerea mărfurilor exotice dintr-o mână într-alta, nesfârșitele tarabe multicolore înghesuite unele peste altele ca niște plăci de faiță îngrămădite neglijent, hărmălaia de la dughene, strigătele vânzătorilor atrăgând clienții sau speriiindu-i pe copii, butoaiele cu mâncare și băutură...

Umblau fără o țintă anume când, brusc, simți cum mâna fetei trăgea de a lui cu insistență. Când se uită spre ea, o văzu privind fascinată către o tarabă cu dulciuri îmbietoare, ținută de un fel de ghicitor, dacă ar fi fost să se ia după afișul frumos colorat așezat la picioarele măsuței sale în dezordine și care atrăgea atenția. Îi păru rău pentru A Treia, căci fețișoara ei deborda de speranțe deșarte, dar el nu putea cheltui pentru un pumn de acadele puținii bani pe care i-i dăduse Wang. Tocmai avea de gând să-i explice, când ghicitorul i-o luă înainte.

— Trei *qián*, zise și îi întinse copilei două acadele.

Cí îl privi pe omulețul care zâmbea ca un idiot, arătându-și gingiile știrbe pe când își prezenta marfa. Era îmbrăcat într-o piele veche de măgar, care îi dădea o înfățișare pe jumătate respingătoare și pe jumătate extravagantă și care se lua la întrecere, ca să atragă atenția, cu o năstrușnică bonetă făcută din crengi uscate și mori ști de vânt, de sub care ieșea un smoc de fire albe. Ghicitorul era ființa cea mai asemănătoare cu o maimuță pe care o văzuse vreodată.

— Trei *qián*, insistă bărbatul, surâzând.

A Treia încercă să apuce acadelele, dar Cí o împiedică.

— Nu ni le putem permite, îi șopti el copilei la ureche.

Cu trei *qián* putea cumpăra o porție de orez care i-ar fi ținut sătui toată ziua.

— Oh! Eu nu pot mânca decât acadele! ripostă A Treia, foarte serioasă.

— Fetița are dreptate, interveni omulețul, căruia nu-i scăpa nimic. Ține. Gustă puțin. Și îi oferi o acadea învelită într-o hârtie frumoasă de culoare roșu-aprins.

— Nu mai stăruie. N-avem bani. Cí îi dădu nepoliticos mâna la o parte. Vino, hai să mergem.

— Dar omul ăla e ghicitor, scânci A Treia pe când se îndepărtau. Dacă nu cumpărăm dulciuri de la el, o să ne facă farmece.

— Omul ăla e un șarlatan. Dacă ar fi cu adevărat ghicitor, ar fi ghicit că nu putem să le cumpărăm.

A Treia fu de acord. Își dresese puțin glasul, apoi tuși. Auzind-o, Cí se opri brusc. Știa ce prevestea tușea aceea.

— Te simți bine?

Micuța tuși din nou, dar încuviință din cap. Cí nu o crezu.

În drum spre Calea Imperială, Cí privi de jur-împrejur. Cunoștea bine locul acela. Îi cunoștea pe toți băgăcioșii, vagabonzii, cerșetorii, șarlatanii și hoții care mișunau pe acolo. Le cunoștea toate trucurile: pe care le știau și pe care le puteau născoci. Pe vremea când lucrase în subordinea judecătorului Feng, nu era zi în care, pentru a rezolva o crimă, să nu fi venit în suburbia din afara zidurilor, unde se aflau acum. Și își aminti cu teamă. Acolo femeile se vindeau la colț de stradă, bărbații lânzezeau răpuși de băutură, o privire urâtă îți putea lua viața, iar la un gest necugetat, te trezeai cu oasele în canal. Era un lucru firesc. Dar tot acolo locuiau și turnătorii, și tocmai de aceea frecventau acel loc. Din pricina apropierei de port, între vechiul zid interior și cel exterior care înconjura orașul, era cartierul cel mai sărac și mai periculos din Lin'an. Și tot din același motiv îl îngrijora faptul că nu știa unde aveau să doarmă la noapte.

Blestemă legea care îi obliga pe funcționari să-și stabilească locul de muncă în alt oraș decât cel în care se născuseră. Măsura fusese promulgată pentru a se evita actele de nepotism, de încălcare a îndatoririlor și de corupție care aveau loc de obicei între rude, o formă de a reduce tentația de a profita de funcție pentru a le aduce în mod ilegal beneficii celor apropiați. Dar consecința negativă era că funcționarii erau despărțiți de familiile lor. Din acest motiv, nu aveau pe nimeni la Lin'an. De fapt, nu aveau pe nimeni nicăieri. Unchii săi din partea tatălui emigraseră în sud și muriseră în timpul taifunului care pustiise coasta. Despre familia mamei sale nu știa nimic.

Trebuiau să se grăbească. Odată cu înserarea, încăierările se țineau lanț în cartier. Trebuiau să-l părăsească și să-și caute adăpost în altă parte.

A Treia se plânse, și pe bună dreptate. Îndura deja de ceva vreme chiorăitul stomacului fără ca Cí să pară îngrijorat, așa că se așeză pe jos.

— Vreau să mănânc.

— Acum n-avem timp. Ridică-te, dacă nu vrei să te târăsc.

— Dacă nu mâncăm, o să mor și atunci va trebui să mă târăști peste tot.

Pe fețișoara ei se citea hotărârea.

Cí o privi mâhnit. Cu toată nevoia de a găsi un adăpost, își dădu seama că trebuiau să se oprească. Se uită după o tarabă cu mâncare prin împrejurimi, dar toate i se părură nerușinat de scumpe. Până la urmă, găsi una ticsită de cerșetori. Se apropie scârbit și întrebă de prețuri.

— Ai noroc, băiete. Azi o dăm pe degeaba.

Bărbatul mirosea la fel de respingător ca și carnea pe care o oferea.

Porția de fidea dăruiată se dovedi a costa doi *qián*, iar lui Cí i se păru un jaf. Cu toate astea, era jumătate din cât se cerea la celelalte tarabe, așa că se hotărî să cumpere și el o porție pe care bărbatul i-o turnă pe o hârtie murdară ca să nu i-o servească în căușul palmelor.

A Treia se încruntă. Nu-i plăcea fideaua pentru că era hrana barbarilor din nord.

— Ei bine, va trebui să o mănânci, îi atrase atenția Cí.

Micuța apucă între degete câteva fire de fidea și le vârî în gură înainte de a le scuipa cu o grimasă scârbită.

— Au gust de haine ude! se văită ea.

— Și de unde știi tu ce gust au hainele? o dojeni Cí. Nu te mai văicări și mănâncă, așa cum mănânc și eu.

Cí luă o îmbucătură și o scuipă.

— Pentru numele marelui diavol! Ce porcărie e asta?

— Nu te mai văicări și mănâncă-le, îi replică A Treia bucuroasă.

Cí aruncă fideaua stricată pe jos, având exact răgazul să evite ca doi cerșetori să-l doboare la pământ când se năpustiră asupra resturilor. Văzându-i cum devorau fideaua, îi păru rău că o aruncase. În cele din urmă, cumpără doi pumni de orez fiert de la o altă tarabă, plângându-se de pungășie. Așteptă ca A Treia să-și termine porția și i-o cedă pe a lui, când băgă de seamă că încă era înfometată.

— Și tu ce o să mănânci? îl întrebă fetița cu gura plină.

— Am mâncat o vacă la micul dejun. Și râgâi ca să-i demonstreze.

— Mincinosule! râse ea.

— E adevărat. Când tu dormeai. Cî zâmbi și strânse lacom resturile de orez, prefăcându-se că îl gustă.

A Treia râse din nou, dar o zgudui un acces de tuse. Cî se șterse pe degete și se grăbi să-i vină în ajutor. Accesele erau din ce în ce mai puternice și mai dese. Îl îngrozea faptul că micuța avea să sfârșească precum surorile ei. Încetul cu încetul, tusea se potoli, dar pe chipul fetei încă se mai citea durerea.

— O să te faci bine. Rabdă.

Scotoci grăbit în desagă. Degetele îi tremurau negăsind leacurile. Răsturnă conținutul și îl împrăștie cu violență pe jos până dădu de niște rădăcini uscate. Era ultima doză de ierburi, de-abia niște fărâme. În curând, va avea nevoie de mai multe. I le vârî în gură și îi spuse să le mestece. A Treia știa ce trebuie să facă. La scurt timp după ce le înghiți, tusea i se potoli.

— Asta ți se întâmplă pentru că mănânci atât de repede, încercă Cî să minimalizeze faptul, dar chipul său îl trădă.

— Îmi pare rău, spuse ea.

Lui Cî i se strânse inima.

* * *

Avea nevoie urgentă să găsească un loc unde să o îngrijească pe micuță, așa că o porniră spre colina Păsării Phoenix, cartierul rezidențial unde se afla casa pe care o ocupaseră cu ani în urmă, la capătul sudic al orașului. În mod evident, nu își puteau găsi adăpost acolo, deoarece locuințele pe care prefectura le ceda slujbașilor erau repartizate doar funcționarilor activi, dar avea să încerce ca Moș Yin, un vechi prieten al tatălui său, să-i primească la el câteva zile.

Încet-încet, clădirile cu cinci etaje care mărgineau caldarâmul Căii Imperiale lăsau loc micilor palate solitare cu streșini curbate și grădini minunat împodobite, vacarmul și sudoarea de pe drumurile defundate se transforma în parfum de iasomie, iar îmbulzeala baloturilor care încovoiau cobilițele de bambus și spinările catârilor se prefăcea în alaiuri de servitori și palanchine de lux ocupate de nobili și doamne. Pentru o clipă, Cî se simți din nou ca făcând parte din lumea în care trăise cândva.

Când bătu în poarta cioplită, soarele cobora spre asfințit. Moș Yin îi tratase întotdeauna ca pe nepoții săi, dar cea care deschise ușa fu

cea de-a doua lui soție, o femeie înfumurată și morocănoasă. Când îi recunosc, chipul ei înăcrit se zbârci și mai tare.

— Ce căutați aici? Vrei cumva să ne distrugi viața?

Cí amuți. Trecuse un an de când nu se mai văzuseră și, în loc să fie surprinsă, femeia aceea părea că îi aștepta să apară. Înainte de a-i trânti ușa în nas, Cí întrebă de Moș Yin.

— Nu este acasă! răspunse ea pe un ton sec. Și n-o să vă primească, adăugă.

— Vă rog, doamnă. Sora mea este foarte bolnavă...

Femeia o privi pe A Treia cu o expresie scârbită.

— Deci, un motiv în plus ca să vă luați tălpășița.

— Cine este?

Se auzi o voce îndepărtată, pe care Cí o recunosc ca fiind a lui Moș Yin.

— Un cerșetor! Tocmai pleacă! Și ieși hotărâtă în grădină închizând ușa, o apucă pe copilă de braț și o târî spre stradă, obligându-l pe Cí să o urmeze. Și acum o să ascuți ce-ți spun! adăugă ea. Asta e o casă onorabilă, înțelegi? N-avem nevoie să vină un hoț care să întineze bunul nostru renume.

— Dar...

— Și te rog, nu face pe nevinovatul! Își mușcă buzele înainte de a continua: Azi-dimineață s-a prezentat în cartier un portărel însoțit de un dulău. Au adulmecat prin toată casa. Ce rușine! Ne-a povestit ce ai făcut în sat. Ne-a povestit tot... Și a spus că vei veni cu siguranță pe aici. Uite ce este, Cí, nu știu de ce ai fugit cu banii ăia, dar te asigur că, dacă n-ar exista aprecierea pe care o aveam față de tatăl tău, chiar în clipa asta te-aș târî la prefectură și te-aș denunța. Dădu drumul brațului copilei și o împinse spre el. Așa că încearcă să nu te mai întorci pe aici, pentru că te asigur că, dacă te mai văd la un *li* de casa noastră, voi face să răsune până și ultimul gong din oraș și în Lin'an nu va exista niciun loc în care să te poți ascunde.

Cí o apucă de mână pe sora lui și se dădu înapoi, împleticindu-se, cu senzația că se făcuse noapte și că ziua nu avea să mai revină niciodată. Era evident că ori Ființa Înțelepciunii își îndeplinise amenințarea de a-l implica în asasinarea lui Shang, ori Stăpânul Orezului îl denunțase pentru furtul celor trei sute de mii de *qián* pe care și-i însușise Ființa, învinovățindu-l pe el de furt. Iar portărelul

Kao, cu care se întâlnise pe râu, era executorul hotărârii judecătoresc.

Își imagină că portărelul le-o fi atras atenția și celorlalți vecini, așa că o porniră spre zidul de apărare ca să evite să fie descoperiți. Pe drumul de întoarcere către chei, se gândi că poate va reuși să capete găzduire la hanurile din apropierea portului. Desigur, nu era locul cel mai recomandabil din oraș, dar odăile erau ieftine și nimeni nu-i va căuta acolo.

Pe la mijlocul după-amiezii, găsi o clădire pe jumătate în ruină în care se dădea de știre că sunt odăi ieftine. Pereții ce stăteau să cadă se rezemau pe o cârciumă alăturată care duhnea a putred. Dădu la o parte pătura roasă care avea rolul de perdea la intrare și se îndreptă spre cel care se ocupa de local, un fel de animal care moțăia între aburii de alcool. Angajatul nici măcar nu se uită la el. Întinse mâna și ceru cincizeci de *qián* în avans. Era tot ce posedă. Tânărul încercă să negocieze o reducere, dar bețivul scuipe de parcă nu l-ar fi interesat nici cât o ceapă degerată. Cí își numără din nou monedele când A Treia tuși iar. O privi îngrijorat. Dacă accepta prețul acela, nu va mai putea să cumpere medicamentul.

„Măcar de-aș găsi de lucru.”

Vru să creadă că avea să izbutească. După ce se asigură că vor avea dreptul să-și evacueze excrementele pe fereastră, plăti camera și întrebă dacă aceasta dispune de ușă la intrare.

— Crezi că toți cei care se adăpostesc aici au ceva de preț ca să aibă nevoie de o ușă? Este în fund, la etajul al treilea. Ah! Și încă ceva, băiete. Cí se opri și omul îi zâmbi. Nu mă interesează dacă ai de gând să necinstești o copilă, dar, dacă moare, să pleci iute de aici cu ea cu tot, înainte de a-mi da seama. Nu vreau să am neazuri cu legea.

Nici Cí nu voia să aibă, așa că nu se deranjă să-i răspundă. Lăsă în urmă glasurile și râsetele provenind din despărțiturile ascunse după perdelele care flancau coridorul și urcă pe niște scări dărăpănate ce păreau să ducă la niște temnițe. Îi veni să vomite. Lumina de-abia pătrundea și duhnea a sudoare râncedă și a urină. Din fericire, cămăruța care le fusese repartizată dădea spre râu, care se zărea printre crăpăturile din împletitura de papură cu care fusese cârpit peretele de cărămidă. Pe jos, o rogojină mânjită cu fluide

uscate invita la orice, mai puțin la culcare, așa că o dădu la o parte cu piciorul și scoase o bucată de pânză din bocceluță. Tusea fetiței îl întrerupsese.

„Trebuie să fac numaidecât rost de leacuri.”

Iscodi de jur-împrejur. Încăperea era atât de joasă, încât cu greu putea merge cu spatele drept. Nu înțelegea cum de cămătarul ăla îi luase atât de mult pentru coșciugul ăsta. Și, pe deasupra, părea că cineva se străduise să folosească încăperea ca ladă de gunoi, fiindcă pe jos zăceau zeci de nuiele de bambus pentru reparații. Le dădu la o parte și alcătui din ele un mic țarc pe care îl acoperi cu rogojina în chip de gheretă. Apoi, o mânji pe A Treia pe față cu porcăria de pe jos și o învăță cum trebuia să se ascundă.

— Acum, fii atentă, pentru că este foarte important ce am să-ți spun. Copila deschise ochii până când aceștia îi luminară chipul. Trebuie să plec, dar o să mă întorc numaidecât. Între timp, îți amintești când te-ai ascuns în sat în ziua în care s-a prăbușit casa? Ei bine, acum vreau să faci același lucru în spatele acestor bețe de bambus și să nu vorbești, să nu ieși și să nu te arăți până nu mă întorc eu. Ai înțeles? Dacă faci totul bine, o să-ți aduc acadelele pe care le-ai văzut la taraba ghicitorului.

A Treia încuviință. Cí vru să creadă că îi va da ascultare. În orice caz, nu avea de ales.

Pe când o ascundea, se rugă la defuncții săi părinți să o ocrotească. Apoi, căută între bunurile care îi mai rămăseseră ceva de vândut, în afară de cele patru cârpe și cuțitul pe care le adusesese din sat și pe care nu ar fi obținut nici măcar un mulțumesc. Doar *Songxingtong*, codul penal moștenit de la tatăl său avea o oarecare valoare. Asta în cazul în care ar da peste cineva care să vrea să-l cumpere.

În drum spre Piața Imperială, își aminti că totuși cele mai bune cărți se găseau pe tarabele de sub copacii care înconjurau pavilionul de vară din Grădina de Portocali, așa că, pentru a câștiga timp, coborî la Canalul Imperial și căută un loc gratuit pe una dintre bărcile care se îndreptau spre Nord cu condiția să vâslească în timpul călătoriei. Fiind un șlep de distribuire a mărfurilor, trebuia să schimbe de mai multe ori canalele care alcătuiau rețeaua internă a

orașului, dar, chiar și așa, navigarea se dovedea a fi cel mai rapid mijloc de deplasare prin Lin'an.

Din fericire, debarcă în mica piață de cărți în cel mai bun moment al zilei, când studenții de la universitate părăseau aulele ca să ia un ceai și să-și arunce privirile peste ultimele volume sosite de la tiparnițele din Hionha. Printre zecile de tineri aspiranți la posturile de funcționari, gătiți impecabil în bluzoanele lor negre, Cí se revăzu cu un an în urmă, hoinărind prin același parc în căutarea textelor de medicină legală cu care să-și satisfacă setea de cunoaștere. Nu găsisese niciodată vreunul, cu toate că aflase de la judecătorul Feng de existența unor volume foarte rare. Pe măsură ce mergea spre tarabele specializate în lucrări privind legislația, în el se trezea invidia pentru conversațiile care îi ajungeau la urechi și care îl făceau să-și reamintească zilele petrecute în școala superioară: discuții despre importanța cunoașterii, despre îngrijorarea pentru invaziile Nordului sau despre dezbaterile referitoare la ultimele curente neoconfucianiste²¹. Se muștră când se surprinse visând cu ochii deschiși la dorințele sale arzătoare, în loc să se străduiască să vândă cartea. Lăasă în urmă vânzătorii de poezie și se îndreptă spre feluritele texte juridice, băgând de seamă că, exact așa cum își imaginase, codul penal se dovedea a fi un exemplar destul de solicitat. Poate că tocmai de aceea oferta era variată, iar prețurile, aproape ridicole. Îi atrase atenția o ediție a *Songxingtong*, legată splendid în mătase de culoarea purpurei, foarte asemănătoare cu cea pe care o purta el învelită sub braț. Se apropie de vânzătorul de cărți și i-o indică.

— Cât?

Bărbatul se ridică de pe taburet și înaintă calm până luă în mâini volumul. Se scutură de praful de pe mâini și îi arată paginile, de parcă ar fi mângâiat o femeie frumoasă.

— Văd că știi să apreciezi o operă de artă autentică, îl linguși el. Un *Songxingtong* scris de mână cu delicata caligrafie a maestrului Hang. N-are nimic de-a face cu copiile acelea ieftine, xilogravate²² la grămadă.

Cí îi dădu dreptate.

— Cât? insistă el.

— Zece mii de *qián*. Și e un chillipir.

I-l oferi ca să-l poată admira.

Cí îl refuză cu amabilitate. Uitase că la Lin'an orice lucru era un chilipir, dar, judecând după nobilii care examinau alte volume, cărțile care umpleau lăzile de lemn ale aceluși vânzător trebuie să fi fost adevărate comori. Atunci, își aținti privirea asupra unui bătrân cu mustățile unse care se interesa de codul pe care tocmai i-l arătase vânzătorul de cărți. Purta o togă roșie lucioasă și o bonetă cu aripioare asortată, îmbrăcăminte tipică a unui mare maestru. Bătrânul îl răsfoi cu delicatețe luminându-i-se chipul, în vreme ce își plimba ușor peste text unghia alungită de la degetul mic. Bărbatul îl întrebă pe vânzător care este prețul și făcu o grimasă când acesta i-l spuse. Fără îndoială că i se părea scump, dar, în loc să înapoieze volumul, continuă să-l examineze. Înainte de a-l pune la locul lui, Cí îl auzi pe bătrân spunând că merge să ia bani și că avea să se întoarcă să-l cumpere. Nu stătu mult pe gânduri.

— Iertați-mi îndrăzneala, venerabile domn, i se adresă Cí pe când se îndepărta de tarabă.

Bătrânul profesor îl privi mirat.

— Acum mă grăbesc. Dacă vrei să intri la academie, vorbește cu secretarul meu, îi aruncă el, fără să-și încetinească pașii.

Cí fu uimit.

— Nu. Scuzați-mă, domnule. V-am văzut interesat de un volum vechi și, din întâmplare, dispun de un exemplar similar pe care vi l-aș vinde mult mai ieftin...

— Sigur? Un *Songxingtong* scris de mână? spuse el cu neîncredere.

Ci scoase volumul din pânza în care era învelit și i-l arătă. Bătrânul îl luă și îl deschise încet. După ce îl examinează cu grijă, i-l înapoie lui Cí, dar tânărul nu-l acceptă.

— Îl puteți păstra, în schimbul a cinci mii de *qián*.

— Îmi pare rău, tinere, dar nu cumpăr de la hoți.

— Vă înșelați, domnule. Cí se aprinse la față. Cartea i-a aparținut tatălui meu și vă asigur că n-aș vinde-o dacă n-aș avea nevoie de bani.

— Foarte bine. Și cine este tatăl tău?

Cí strânse din buze. Nu dorea să-și dezvăluie identitatea știind că este căutat. Bătrânul îl privi de sus în jos, încruntându-și

sprâncenele. Îi restituí cartea și se întoarse cu spatele.

— Domnule, vă asigur că nu mint. Bărbatul își continuă drumul, dar Cí îl urmări până îl apucă de mână. Vă pot dovedi!

Profesorul se opri, contrariat. Dacă a aborda un necunoscut fără consimțământul acestuia era deja o insultă, cu atât mai grav era faptul de a-l reține. Cí se temu ca nu cumva să cheme poliția care patrula prin piață, dar, din fericire, nu o făcu. Bărbatul îl cercetă din nou înainte de a-și elibera brațul dintr-o smucitură.

— De acord. Să auzim.

Cí își dresese glasul. Avea nevoie de bani. Trebuia să-l convingă pe omul acela și avea doar o singură șansă. Închise ochii și se concentră.

— *Songxingtong*. Secțiunea întâi: Despre pedepsele obișnuite. Trase aer în piept și continuă: „Cea mai puțin gravă dintre pedepse se execută prin lovirea inculpatului cu partea cea mai subțire a bățului de bambus, cu scopul de a-l face de rușine pentru mârșăviile sale din trecut și de a-i oferi un avertisment salutar pentru conduita sa viitoare. A doua pedeapsă se execută cu partea cea mai groasă a bățului de bambus, pentru a-i pricinui mai multă durere și a-i servi ca învățătură de minte. A treia pedeapsă constă în surghiunul temporar la o distanță de cinci sute de *li*, cu scopul de a obține din partea învinutului căința și îndreptarea. A patra este surghiunul definitiv și se aplică acelor criminali care, fiind nedoriți pentru traiul în comun, nu merită totuși supliciu maxim, decretându-se pentru ei surghiunul la minimum două mii de *li*. În cele din urmă, a cincea pedeapsă este moartea criminalilor, dusă la capăt prin decapitare sau spânzurare”.

Așteptă ca profesorul să emită aprobarea.

— Nu mă impresionezi, băiete. Am mai văzut trucul acesta și în alte ocazii.

— Un truc? Cí nu-l înțelese.

— Învățați vreo două paragrafe și apoi aveți pretenția să fiți luați drept studenți, dar sunt profesor de mulți ani. Și acum, pleacă de aici înainte să chem patrula.

— Un truc? Puneți-mi întrebări! Întrebați-mă orice doriți, domnule! Îi întinse volumul.

— Cum?

— Orice doriți, îl provocă Cí.

Bărbatul îl privi țintă pe Cí. Deschise volumul la o pagină la întâmplare și își aruncă privirea pe text. Apoi, se întoarse spre Cí, care aștepta cu un aer sfidător.

— Foarte bine, atotștiutorule. Despre diviziunea zilelor...²³

Ci trase din nou aer în piept. Nu mai recitise secțiunea aceea de luni de zile.

„Hai... Amintește-ți”.

Timpu trecea și bărbatul bătea ritmul din picior. Tocmai se pregătea să-i înapoieze cartea când Cí se porni să turuie:

— „Ziua se împarte în optzeci și patru de părți, potrivit calendarului imperial. O zi de lucru cuprinde cele șase ceasuri care se scurg între răsăritul și apusul soarelui. Noaptea ocupă alte șase ceasuri, realizând un total de douăsprezece ore zilnice. Un an oficial se compune din trei sute șazeci de zile întregi, dar vârsta unui om se va socoti după numărul de ani ai unui ciclu, numărați din ziua în care numele și nașterea lui au fost trecute în registrul public...”

— Dar cum...? îl întrerupse profesorul.

— Nu vă mint, domnule. Cartea este a mea, dar poate fi a dumneavoastră pentru cinci mii de *qián*. Văzu că maestrul nu se hotăra. Sora mea este bolnavă și am nevoie de bani. Vă rog!

Bărbatul admiră volumul legat cu o grijă minuțioasă, scris de mână trăsătură cu trăsătură de pensulă, precum cel mai frumos tablou. Stilul literei era vibrant, emoționant, poetic. Suspină când îl închise și i-l restitui lui Cí.

— Îmi pare rău. Este într-adevăr minunat, dar... nu pot să ți-l cumpăr.

— Dar de ce? Dacă este vorba de preț, pot să mai scad din el. Vi-l las la patru mii... la trei mii de *qián*, domnule.

— Nu mai insista, băiete. Dacă l-aș fi văzut înainte, cu siguranță că l-aș fi achiziționat, dar m-am angajat deja față de vânzătorul de cărți și cuvântul meu valorează mai mult decât orice reducere pe care ai putea să mi-o oferi. Și pe deasupra, n-ar fi drept să te despoi de această operă de artă abuzând de nevoia ta de bani. Cugetă un moment, privind chipul dezamăgit al lui Cí. Să-ți spun cum vom face: ia o sută de *qián* și păstrează-ți cartea. Se vede că îți e greu să te desprinzi de ea. Cât despre bani, nu te simți ofensat: consideră-i un

împrumut. Mi-i vei restitui atunci când îți vei rezolva problemele. Numele meu este Ming.

Cí nu știa ce să spună. Cu toată rușinea, luă monedele și le înșiră la brâu, promițându-i că în mai puțin de o săptămână i-i va înapoia cu dobândă. Bătrânul consimți cu un zâmbet. Îl salută politicos și își continuă drumul.

Cí ascuse cartea și dădu fuga la Marea Farmacie din Lin'an, singurul dispensar public unde putea găsi leacul de care avea nevoie în schimbul a mai puțin de o sută de *qián*. Marea Farmacie era situată în centrul orașului și nu numai că era cea mai mare prăvălie, dar și cea care dădea de pomană celor care erau lipsiți de resurse.

„Dar trebuie să dovedesc că leacul este necesar”, se neliniști el.

Aceasta era problema. Dacă bolnavul nu se prezenta personal la farmacie, ruda care îl reprezenta trebuia să aducă rețetă de la vreun medic sau să plătească integral costul medicamentelor. Dar, dacă nu dispunea de bani pentru leacuri, cum naiba să plătească onorariile unui medic? Chiar și așa, își urmă planul pentru că nu voia să riște să se prezinte cu sora lui și vreun funcționar să-i recunoască.

La porțile Marii Farmacii dădu peste debandada provocată de niște familii indignate care se plâneau de felul cum fuseseră primite. Evită intrarea persoanelor particulare și se îndreptă spre teighelele de binefacere, unde bolnavii se înghesuiau în două grupuri: unul, format dintr-o mulțime de infirmi, și celălalt, mai puțin numeros, dar mai zgomotos, alcătuit din emigranți cu mulți copii, care alergau dintr-un capăt într-altul.

Tocmai se instalase lângă cel de-al doilea grup când inima încetă să-i mai bată. Aproape de copii, un agent cu fața ciupită, escortat de un câine enorm, îi cerceta unul câte unul pe părinți și copii, despărțindu-i cu ghionturi. Era Kao, portărelul care îl căuta. Fără îndoială, știa de boala surorii lui și îl aștepta. Dacă îl va descoperi, nu va mai avea norocul pe care-l avusese pe vas.

Tocmai intenționa să se îndepărteze, când observă că dulăul se apropie de el ca să-l adulmece. Putea fi o coincidență, dar la fel de bine era posibil să-i fi luat urma datorită vreunui obiect de îmbrăcăminte găsit în sat. Încercă în zadar să-și țină răsufierea, dar animalul mârâi. Cí îl blestemă. Își imagină că portărelul nu va

întârzia să bage de seamă. Dulăul mârâi din nou învârtindu-se în jurul lui ca să-și apropie fălcile de mâna lui. Se gândi să și-o retragă și să o ia la fugă, dar în clipa aceea băgă de seamă că animalul îi linge degetele.

Răsufală ușurat. Îl atrăsese mirosul de fidea. Îl lăsă să-l lingă și așteptă să plece. Apoi, se dădu încetișor înapoi, până ajunse lângă grupul de infirmi. Era cât pe-acți să izbutească, când un glas îl făcu să tresară.

— Opriți-vă!

Cí îi dădu ascultare numaidecât, cu sufletul la gură.

— Dacă leacul este pentru un copil, așezați-vă din nou în cealaltă parte! răsună un glas din mijlocul larmei.

Se întoarse mai liniștit. Fusese un angajat care privea deja în altă parte. Dar, răsucindu-se din nou, privirea lui se ciocni de ochii mânioși ai lui Kao. Cí se rugă să nu-l recunoască.

Trecu o clipă nesfârșită până când portărelul țipă.

Cí o luă la fugă în același moment în care câinele se năpustea ca fulgerul spre gâtul lui. Părăsi farmacia și începu să alerge pe stradă în jos prin mulțimea de oameni, răsturnând toate obstacolele întâlnite în cale ca să îngreuneze înaintarea câinelui. Trebuia să ajungă la canal sau totul s-ar fi încheiat acolo. Se întoarse prin spatele unor căruțe și traversă podul, lovindu-se de un vânzător de ulei care îl blestemă când marfa se împrăștie pe jos. Din fericire, câinele alunecă pe uleiul vărsat, permițându-i lui Cí să se îndepărteze. Dar când se credea deja în siguranță, Cí se împiedică și căzu la pământ, pierzând cartea tatălui său. Încercă să o recupereze, dar un pungaș apărut din senin o luă și, cât ai clipi din ochi, dispăru în mulțime. Cí avu tendința de a-l urmări, dar strigătele portărelului îl făcură să se răzgândească. Se ridică și o luă din nou la goană. La o tarabă cu unelte agricole puse mâna pe o săpăligă și își continuă fuga spre canal, pe care îl zări cu un suspin de ușurare. Prezența unui șlep părăsit îl făcu să alerge într-acolo ca să-l folosească în fuga sa, dar când se pregătea să dezlege parâma, câinele i-o luă înainte, încolțindu-l la un zid. Animalul, parcă posedat de diavol, își arăta fălcile căscate lansând mușcături și împiedicându-l să treacă. Privi în urmă și îl văzu pe Kao apropiindu-se. Avea să pună mâna pe el într-o clipă. Agită săpăligă și se pregăti

să se apere. Animalul își încordă mușchii. Cî strânse săpăliga în mâini înainte de a-i trage prima lovitură, dar câinele se feri. Ridică din nou săpăligă, dar animalul se năpusti asupra unui picior și își înfipse colții în pulpă. Cî simți colții prin cracul pantalonului, dar nu și durere. Îl lovi cu forță cu săpăligă și țeasta câinelui pârâi. A doua lovitură îl făcu să-și lase prada. Kao se opri năucit. Cî alergă spre canal și sări în apă fără să se mai gândească. O gură de lichid îi pătrunse în nări când se scufundă sub stratul de scârnă, stuf și fructe care pluteau pe apă. Înotă pe sub o șalandă cu fundul spart și se agăță de bordaj ca să-și tragă sufletul. Ridică privirea și băgă de seamă că portărelul agita acum săpăliga și încerca să-l ajungă din urmă. Se cufundă din nou și înotă pe sub apă spre celălalt capăt. Înțelese că în situația aceea nu va putea rezista prea mult. Mai devreme sau mai târziu va fi prins. În clipa aceea, auzi strigătele care anunțau deschiderea ecluzelor și, numaidecât, își aminti cât era de periculos să rămână în apă când se deschideau porțile stăvilărilor și accidentele mortale pe care acestea le provocau.

„Este singura mea șansă.”

Fără să se gândească, își dădu drumul de la bordajul de care se agățase și se lăsă târât de curent. Masa de apă năvăli către ecluză, zguduindu-l pe un val violent, cufundându-l și ridicându-l deasupra, ca pe o coajă de nucă. Odată trecută prima poartă a stăvilărilor, pericolul venea acum de la șlepurile care aveau să se năpustească, împinse de apă. Înotă din răsuputeri către a doua poartă a stăvilărilor, atent să nu fie strivit de diguri. Când valul se izbi de ecluză, reuși să se prindă de o parâmbă lăsată să atârne liber. Apoi nivelul apei creșcu rapid, în timp ce șlepurile se îngrămădeau în spațiul acela, amenințând să-l prindă între ele. De îndată ce se agăță strâns de frânghie, încercă să iasă cățărându-se pe zid. Dar piciorul drept nu-l asculta.

„Pentru numele zeilor ceții, acum ce se mai întâmplă?”

Examinându-se, constată gravitatea mușcăturilor.

„Animal afurisit!”

Se sprijini pe piciorul stâng și se cățăără până la marginea digului. De acolo, îl văzu pe Kao, neputincios de cealaltă parte a ecluzelor. Portărelul călcă în picioare cadavrul câinelui.

— Nu-mi pasă unde te vei ascunde! Mă auzi? O să pun mâna pe tine viu sau mort, chit că e ultimul lucru pe care am să-l fac pe lumea asta!

Cí nu răspunse. Spre uimirea celor prezenți, o porni șchiopătând și se pierdu în mulțime.

12.

În timp ce se târa pe cele mai puțin umblate străduțe, Cí se blestemă pentru nenorocirea lui. Acum, ca să cumpere medicamentul, va trebui să se adreseze uneia dintre prăvăliile particulare de plante medicinale, unde, cu siguranță, i se vor scoate și ochii din cap. Se opri la prima care îi ieși în cale, o prăvălie întunecată ce se ocupa cu vânzarea și cumpărarea de rădăcini și leacuri medicinale. Înăuntru nu era niciun client și, cu toate acestea, proprietarii îl priviră de sus în jos, de parcă ar fi fost un bolnav condamnat la moarte. Lui Cí nu-i pasă. De cum ceru medicamentul, omuleții șușotiră ceva între ei pentru ca, apoi, să se piardă în explicații referitoare la raritatea și dificultatea de a face rost de el. Până la urmă, îl informară că prețul pentru un pumn măcinat se ridică la opt sute de *qián*.

Cí încercă să negocieze, deoarece tot capitalul lui se reducea la cele o sută de monede pe care i le dăduse bătrânul profesor la piața de cărți. Își dezlegă cingătoarea.

— N-am nevoie de un pumn. Mi-e de-ajuns a patra parte, spuse el, și lăasă cingătoarea cu monede pe o tejghea plină cu rădăcini și frunze uscate împrăștiate într-un talmeș-balmeș de ciuperci deshidratate, semințe, păstăi, tulpini tăiate bucăți și minerale.

— Atunci, ar fi două sute de *qián*. Și aici număr doar o sută, îl refuză unul din ei.

— Este tot ce am. Dar sunt totuși o sută de *qián*. Se uită prin încăperea pustie și se prefăcu că se gândește. Nu pare să vă meargă prea bine treaba. Mai bine câștigați ceva, decât să nu câștigați nimic.

Bărbații se priviră, nevenindu-le să creadă.

— Asta, nemişocotind faptul că aş putea face rost de leacuri pe degeaba la Marea Farmacie, adăugă Cí, constatându-le nepăsarea.

— Uite ce e, băiete, spuse cel mai corpolent din ei, pe când lua medicamentul și îl ascundea, șiretlicul ăsta e mai des decât boabele dintr-un sac cu orez. Dacă ai fi putut să cumperi rădăcina asta cu mai puțini bani, ai fi făcut-o deja, așa că scoate două sute de *qián* ori du-te pe unde ai venit.

„Cât de naiv am putut fi”.

Cí strânse din buze și făcu o ultimă încercare. Se descălță.

— Sunt din piele de bună calitate. O sută de *qián* plus încălțările. Este tot ce am.

— Spune-mi un lucru, băiete, ți se pare cumva că am avea nevoie de niște espadrile? Hai! Șterge-o!

Pentru o clipă, Cí se gândi să pună mâna pe leac și să iasă în fugă, dar rana de la picior îl făcu să renunțe. Când plecă de la prăvălia cu plante medicinale, disperarea lui era atât de mare, încât, dacă cineva l-ar fi întrebat despre viitorul său, i-ar fi răspuns că acesta s-a încheiat în aceeași zi în care părinții lui au pierit îngropați sub dărâmături.

* * *

În celelalte prăvălii cu plante medicinale avu parte de un tratament asemănător. În ultima în care intră, o gheretă mizerabilă în apropierea pieței din port, încercară să-l tragă pe sfoară cu niște prafuri de bambus pisat. Din fericire, cumpărase de multe ori medicamentul de care avea nevoie și îi cunoștea mirosul înțepător și textura unsuroasă, așa că de îndată ce îl gustă, își dădu seama de înșelătorie. Scuipă ceea ce gustase și își recuperează banii înainte de a-i fi luați, dar, chiar și așa, de-abia scapă de proprietari, care îl acuzară cu viclenie că încălcuse învoiala.

O porni la drum deznădăjduit. Lumea lui se năruia.

Cu toate că știa că va fi plătit doar cu orez, pierdu restul după-amiezii căutând de lucru. Încercă la mai multe tarabe din apropiere, dar toți îl alungară, de îndată ce băgară de seamă înfățișarea lui bolnăvicioasă și starea piciorului. Atunci când vru să și-l bandajeze, majoritatea prăvăliilor se închiseseră deja. Încercă și pe la cheiuri, dar toate erau ticsite de salahori în căutare de lucru. Încercă să se ofere ca hamal, vânzător ambulant, servitor, vidanjor, luntraș și catâr

de povară, dar aproape peste tot i se atrase atenția că, pentru a găsi de lucru, va trebui să obțină autorizația breslelor respective și ale căror birouri se aflau în apropierea colinei Păsării Phoenix și a lacului de Vest de la poalele munților. În alte părți, pur și simplu, nici n-a fost primit.

Timpul se scurgea, în vreme ce A Treia se stingea.

De deznădejde abia mai respira. Se gândi să fure sau chiar să se vândă sub podurile de pe canale, așa cum făceau bolnavii și cei aflați pe moarte, dar până și această îndeletnicire era controlată de către interlopii organizați în societăți criminale cu ramuri specializate care porneau de la jefuirea tinerilor bogați prin extorcare până la casele de pariuri ținute de escroci, trecând pe la hoții de buzunare și șarlatanii mărunți care mișunau pe străzi. Cunoștea bine fenomenul, pentru că Feng îi urmărise pe toți aceștia de-a lungul anilor.

În timp ce încerca să se gândească, i se păru că zărește în depărtare silueta vânzătorului de acadele pe care îl văzuseră de dimineață. Omul purta în continuare aceeași piele roasă de măgar, dar schimbase băncuța de ghicitor cu un fel de platformă de pe care solicita prezența tuturor acelor care ar fi dorit să câștige un ban. După toate aparențele, fraierise un naiv, care urmărea cu atenție ciudatele gesturi teatrale pe care le executa în fața lui, atrăgând în același timp atenția altora. În curând, o mulțime se adună în jurul lui, ademenită de reclama de care și Cí se lăsă atras.

„Ce naiba o fi punând la cale?”

Se descurcă cum putu ca să se apropie ceva mai mult.

Când ajunse la câțiva pași de el, Cí se gândi că bărbatul acela nu numai că era deosebit prin îmbrăcăminte, dar, judecând după șirul de persoane care îi așteptau serviciile, trebuie să fi fost și un șarlatan de primă mână. În afară de taraba cu dulciuri, omulețul amplasase în spatele lui un fel de decor confecționat dintr-o perdea roșie pe care atârnavă tot felul de fleacuri: carapace vechi de broască țestoasă dintre cele care se foloseau la ghicit, mici Buddha din lut ars vopsiți neglijent, păsărele disecate, evantaie de hârtie urât decorate, zmeie din bambus și mătase, mici batoane de tămâie de o calitate îndoielnică, batiste mototolite, inele, cingători, ace de os pentru păr, cutiuțe și străchini crăpate, sandale pentru un singur picior, colivii de tot soiul, coliere de mărgelă și de scoici, broșe,

șiraguri și brățări, parfumuri de santal și condimente, rădăcini medicinale, monede vechi, pensule, cerneluri colorate, lampioane de hârtie, schelete de broaște și de șerpi și încă alte o mie de obiecte pe care a fost incapabil să le recunoască. Era ca și cum ar fi îngrămădit pe perdeaua aceea, ca într-o vitrină, toată mizeria și toate vechiturile de la groapa de gunoi.

„Fără îndoială, știe să-și expună marfa. Dar de ce atâta lume dă crezare unui șarlatan?”

Când se apropie mai mult, înțelese.

Pe o masă pe jumătate ascunsă de oameni, omulețul așezase o placă de lemn pe a cărei suprafață se desfășura o mulțime de făgașe labirintice care se întâlneau în mijloc. Când reuși să privească placa mai de aproape, băgă de seamă că avea șapate șase trasee, fiecare vopsit în altă culoare. Fără îndoială, era vorba de circuitul unei curse de greieri, o rețea de canale pe care micile lighioane ar fi trebuit să o parcurgă ca să ajungă la zahărul depus la mijloc.

„Iar oamenii care-și așteaptă rândul o fac ca să pună prinsoare pe insecta favorită.”

Împinse lumea exact cât să-și facă un loc lângă dispozitiv.

— Ultima voastră șansă! Ultima voastră ocazie să scăpați de mizerie și să trăiți ca bogătașii! urla ghicitorul. Îndrăzniți, nemâncaților! Dacă o să câștigați, o să vă puteți însura cu câte femei doriți și, după aceea, veți putea merge la câte curve poftiți!

Promisiunea de carne proaspătă îi ațâță pe câțiva nehotărâți, care sfârșiră prin a-și depune singurele monede într-o lădiță cu sertare pe care erau înscrise pariurile și sumele. Între timp, greierii care urmau să se ia la întrecere așteptau în lăcașurile lor, fiecare cu spinarea vopsită în aceeași culoare ca și făgașul corespunzător.

— Nu mai încearcă nimeni? Nimeni nu mai are curajul să mă înfrunte? începu el să trâmbițeze din nou. Adunătură de lași ce sunteți...! Vă temeți cumva să nu vă jumulească de bani bătrânul meu greiere...? De acord... Azi mi-am pierdut mințile. Să vă ierte zeii că profitați de acest dement, pentru că azi norocul e de partea voastră. Își luă greierele, care se distingea prin însemnul de vopsea galbenă de pe spinare, și îi smulse un picioruș din față. Apoi, lăsă animalul să șchiopăteze prin labirint și îi provocă din nou pe cei

prezenți. Și acum? Credeți că mă puteți învinge...? Atunci, dovediți-o, dacă aveți destule... Și se apucă de testicule, pe care le scutură sub pantalon.

Convinși de nebunia lui, ultimii nehotărâți aruncară monede în sertare. Lui Cí i se strânse stomacul. Acea era ocazia pe care o căuta, modul de a face rost de banii de care avea nevoie pentru medicamente. Dar ceva îi spunea să nu o facă.

Nu știa ce hotărâre să ia. Pariurile urmau să se închidă când, în cele din urmă, își desfăcu șiragul de monede și îl depuse în sertarul albastru.

— O sută de *qián*, opt la unu!

„Fie ca zeul norocului să mă ocrotească.”

— Prinsorile s-au încheiat! Și, acum, dați-vă la o parte.

Ghicitorul își îndreptă greierele șchiop, care se încăpățâna să se rotească, înclinat pe partea stângă în lăcașul lui. Alte cinci lăcașuri de culori diferite, risipite pe la periferia labirintului și îndreptate prin făgașe către mijlocul tablei, adăposteau tot atâția greieri însemnați în culori diferite. Imediat după aceea, acoperi labirintul cu o rețea fină de mătase ca să împiedice insectele să sară și să scape.

La o lovitură de gong, ghicitorul încordă firele ușițelor care rețineau greierii.

— Sunteți pregătiți? răcni el.

— Pregătește-te tu, răspunse unul dintre adversari. Greierele meu roșu îl va distruge pe al tău și apoi îi va mânca rămășițele.

Ghicitorul clătină din cap cu un mic zâmbet și bătu din nou gongul ca să anunțe începerea concursului.

De îndată ce ridică ușițele, greierii se năpustiră vertiginos pe canale, cu excepția greierului ghicitorului, care izbuti cu greu să depășească ieșirea.

— Haide, dobitocule! îi strigă omulețul.

Insecta șchioapă păru că-l aude și o porni la drum, pe când ceilalți greieri avansau cu toată viteza, asurzii de strigătele pariorilor. Din când în când, insectele se opreau provocând isteria stăpânilor lor, care ajungea la apogeu atunci când dispăreau sub pasarelele și tunelurile presărate prin labirint. Cí observă că greierele roșu înainta ca o săgeată către cofeturile din mijloc. Lipsea mai puțin de o palmă ca să-și atingă ținta când se opri, provocând tăcerea mulțimii de

oameni. Insecta șovăi o clipă, de parcă în fața ei s-ar fi ridicat un perete nevăzut, și se dădu îndărăt, în ciuda gesturilor teatrale ale stăpânului său. Între timp, după ce ieșise din primul tunel, greierele ghicitorului făcuse o cursă înnebunitoare care îl conducea spre depășirea adversarilor săi.

— Insectă afurisită! Mergi mai departe ori te strivesc! răcni proprietarul greierului roșu când vietatea încercă să escaladeze peretele, în loc să-și continue cursa prin făgaș.

Dar greierele nu numai că sfidează strigătele și bătăile din palme ale stăpânului său, ci se cățăără până o luă pe alt făgaș, obținând ca răsplată pentru eliminarea sa un val de înjurături. Între timp, Cí continua să se minuneze de viteza pe care o căpătase greierele ghicitorului, care ajunsese din urmă greierele unei matahale când insecta pătrundea în tunelul ce dădea în ultima porțiune a traseului. Când ieșiră din tunel, cele două lighioane se opriră șovăielnice.

— Ia-o naibii din loc! mugi matahala.

Zgomotul era asurzitor.

Cí își aținti ochii asupra celor doi greieri. Cel cu pată galbenă rămăsese dezorientat pe loc, în vreme ce greierele albastru, pentru care pariase el, căpăta un ușor avantaj. Dar, pe neașteptate, când toți îl credeau deja învingător pe cel albastru, insecta ghicitorului începu să înainteze cu o viteză neobișnuită până îl depăși pe al matahalei la un pas de țintă.

Cei prezenți se frecară la ochi văzând ceea ce părea lucrătura diavolului.

— Pramatie afurisită! Ai umblat cu șiretlicuri! urlă matahala în cele din urmă.

Ghicitorul nici nu clipi, cu toate că namila amenința să-i facă zob căpățâna. Apucă greierele galben și i-l arătă la o palmă de figură, într-adevăr, îi lipsea un picioruș din față.

— Și, acum, cărați-vă de aici dacă nu vreți să chem polițaiul, le aruncă mânios ghicitorul, punând mâna pe un fluier.

Matahala, departe de a se înfricoșa, dădu un bobârnac care trimise greierele ghicitorului pe pământ și, înainte de a putea să scape, îl strivi cu piciorul. Apoi, scuipe și, printre amenințări și proteste, se îndepărtă, nu înainte însă de a-i jura ghicitorului că își va recupera pierderea. Ceilalți participanți își luară insectele și îl

imitară. Cu toate acestea, Cí rămase lângă estradă, de parcă ar fi așteptat ca ceva să-i dezvăluie, ca prin farmec, ceea ce îi părea de neînțeles.

„Cum naiba o fi reușit?”

— Iar tu, cară-te și tu de aici, spuse ghicitorul.

Cí nu se mișcă din loc. Avea neapărată nevoie de bani și era convins că omul acela îl trăsese pe sfoară. Într-un fel, propriii ochi îl înșelaseră, deși fusese de față, perfect lucid, în clipa în care ghicitorul îi smulsese piciorușul greierului care zăcea acum strivit pe jos. Și tocmai din acest motiv era uimit de faptul că ghicitorul nu se înfuriase și mai tare pentru moartea tovarășului său, că se menținuse nepăsător, fredonând un cântecel, fără să se deranjeze să vadă ce mai rămăsese din găngania care îl îmbogățise.

Profitând de faptul că ghicitorul era cu spatele, Cí se așeză pe vine lângă insectă, care mai dădea încă din picioare. În clipa aceea, o sclipire sub abdomen îi atrase atenția.

„Ce ciudat...”

Avea de gând să-l examineze când băgă de seamă că ghicitorul se întoarce cu fața. Nu stătu pe gânduri. Cât ai clipi din ochi, întinse mâna și luă greierele cu puțin înainte ca omul să-l vadă.

— Se poate ști ce faci acolo aplecat? Ți-am spus s-o iei din loc.

— Mi-a căzut un măr, minți el și culese un fruct pierdut pe jos. Dar tocmai l-am găsit. Plec acum.

— Un moment! Ce ascunzi acolo?

— Poftim? Unde?

Încercă să se gândească la un răspuns.

— Nu mă face să mă supăr, copile.

Cí se dădu câțiva pași îndărăt, șchiopătând, înainte de a-l sfida.

— Păi nu ești tu ghicitor?

Omulețul se încruntă. Se gândi să-i tragă o palmă pentru obrăznicie, dar în loc de asta, lăsă să-i scape un râs prostesc. Apoi continuă să-și strângă platforma, fără să-i pese că Cí îl urmărea. Când termină, își puse catrafusele într-o cotigă și trase de ea în direcția cârciumii din apropiere.

Cí rămase cu ochii pe greierele ghicitorului. Insecta de-abia se mai mișca, așa că își folosi vârful unghiei ca să desprindă cu grijă mica lamelă strălucitoare care rămăsese lipită de abdomenul ei. Ținând-o

În mână, începu să examineze ceea ce i se părea a fi o simplă așchie de metal cu resturi de lipici pe spate. Suprafața era netedă și se putea constata că forma ei fusese croită ca să coincidă cu a trupului de insectă. Nu-i pricepu rostul. La o simplă privire, presupunea o greutate în plus care, fără îndoială, ar fi făcut insecta mai degrabă să întârzie, decât să o ajute.

Încă își punea întrebări în privința utilității ei când, pe neașteptate, bucățica de metal îi scăpă printre degete și zbură până se lipi de cuțitul pe care-l purta la brâu. Cí făcu ochii mari și rămase cu gura căscată. Apoi, își aminti forma labirintului. În cele din urmă, privi atent rămășițele insectei, pe care o culese de pe jos cu aceeași atenție pe care ar fi avut-o dacă ar fi fost încă vie.

„Lepădătură afurisită! Așa reușești să înșeli lumea.”

Înveli trupul insectei într-o cârpă și o porni spre cârciuma în care intrase ghicitorul. Afară, un băiețel îi păzea cotiga cu boarfe. Cí îl întrebă cât primește pentru munca lui și micuțul îi arătă niște acadele.

— Îți dau un măr dacă mă lași să văd ceva, îi propuse Cí.

Băiatul părea că se gândește.

— Te las. Dar numai să privești.

Și întinse mâna cu iuțeala fulgerului.

Cí îi dădu mărul și imediat se îndreptă spre placa pe care era desenat labirintul. Când să pună mâna pe ea, copilul îl împiedică.

— Dacă o atingi, o să-i spun.

— Vreau doar să mă uit pe spatele ei, îl lămurii el.

— Ai zis că doar o s-o privești.

— Pentru numele Marelui Buddha! Mușcă din măr și taci odată! îl sperie pe copil.

Cí luă tăblia și o examinează cu grijă. Acționează ușițele, miroși canalele și acordă atenție părții de dedesubt, de unde scoase o piesă metalică asemănătoare cu un biscuit pe care îl făcu să dispară sub mânecă. Apoi, lăsă tăblia la locul ei, își luă la revedere de la băiețel și intră în cârciuma celor Cinci Arome, hotărât să-și recupereze banii.

* * *

Nu i-a fost greu să-l găsească pe ghicitor. Nu a trebuit decât să fie atent la cele două prostituate care șușoteau încântate, plănuiind cum

să-l jupoaie pe bătrânul în piele de măgar care își risipea câștigurile în spatele perdelelor.

Pe când le studia strategia, Cí privi de jur-împrejur. Cârciuma era o magherniță dintre cele care abundă în port, o cloacă saturată de fumul fripturilor, în care zeci de comeseni dădeau gata farfurii pline cu porc fiert, sosuri cantoneze și supe de pește din bucătăria numită Zhe²⁴, servite de tineri ospătari istoviți de alergătură și năuciți de strigătele clienților. Aroma de pui și de creveți fierți se lua la întrecere până se amesteca în cele din urmă cu mirosul de sudoare al pescarilor, hamalilor și marinarilor care sărbătoreau sfârșitul zilei de muncă, îmbătându-se și cântând în ritmul flautelor și al țiterelor, de parcă ar fi fost ultima zi a vieții lor. În spatele tejghelei, pe o scenă improvizată, un grup de *flori* își mlădiau șoldurile și intonau melodii acoperite de gălăgie, căutându-și cu priviri lascive viitorii clienți. Una dintre *flori*, mică și îndesată ca o prună, se apropie de Cí fără să arate că i-ar păsa de înfățișarea și de rana lui și își frecă fundul pufos de zona dintre picioarele lui. Cí o respinse. Înaintă pe stratul lipicios de grăsime care acoperea podeaua până ajunsese lângă perdelele împodobite cu peisaje ordinare în spatele cărora se afla ghicitorul. Nu stătu mult pe gânduri. Dădu perdeaua la o parte și intră în cămăruță, găsindu-l pe omuleț într-o poziție ridicolă, mișcându-și dosul alb deasupra unei tinerele. Văzându-l, ghicitorul se opri, mirat, dar, în mod ciudat, nu părea să fie deranjat. Doar zâmbi tâmp, arătându-și dinții cariați și continuă să se miște. Fără îndoială, băutura îi întunecase deja mințile.

— Petreci bine pe banii mei, nu-i așa?

Cí îl dădu la o parte cu un ghiont. Imediat, fata fugi spre bucătărie.

— Dar ce naiba...?

Înainte de a putea să se ridice în picioare, Cí îl apucă de guler.

— O să-mi înapoiezi până la ultimul bănuț. Și asta, chiar acum!

Când să-i scoțoască la brâu, Cí simți că este apucat pe la spate, luat pe sus și azvârlit peste niște ghivece cu flori din mijlocul sălii. Deodată, muzica încetă, luându-i locul o teribilă hărmălaie.

— Clienții nu trebuie să fie deranjați, urlă proprietarul cârciumii.

Cí observă namila care tocmai îl lovea cu ușurința cu care cineva ar alunga o muscă. Brațele acelei bestii erau mai groase decât picioarele lui, iar privirea, cea a unui bivol înfuriat. Înainte de a-i

putea răspunde, o lovitură de picior îl izbi în coaste. Cí se ridică anevoie. Cârциumarul avea de gând să-l lovească din nou, dar tânărul se dădu înapoi.

— Omul ăsta e un escroc. M-a tras pe sfoară cu banii de rămășaguri.

O altă lovitură de picior îl zgâlțâi. Cí se zvârcoli, cu toate că nu simțea durere.

— Sunteți orbi cu toții? Vă înșală ca pe copii.

— Aici, singurul lucru pe care-l știm este că cel care plătește poruncește.

Și îl lovi din nou cu picioarele.

— Lasă-l în pace. E doar un flăcău, spuse ghicitorul, oprindu-l. Hai, băiete, pleacă de aici, înainte de a fi vătămat mai rău.

Cí se ridică, agățându-se de una dintre prostituate. Rana de la picior începu să-i sângereze din nou.

— O să plec atunci când îmi vei plăti.

— Să-ți plătesc? Nu fi prost, copile. Vrei cumva ca bestia asta să-ți crape capul?

— Știu cum faci. Ți-am cercetat labirintul.

Chipul ghicitorului își schimbă expresia de prostănac, adoptând un aer neliniștit.

— Oh! Da? la loc. Și spune-mi... Ce-ai găsit, mai precis? Se apropie de fața lui.

Cí scoase din buzunar lamela de metal pe care o găsisese lipită de greier, dădu la o parte sticla de vin și o puse pe o masă.

— O recunoști?

Ghicitorul apucă lamela și o privi cu dispreț. Apoi, o aruncă pe masă.

— Singurul lucru pe care-l recunosc este că ți-ai pierdut mințile. Dar privirea îi rămase fixată pe lamelă.

— Foarte bine. Scoase biscuitul de metal pe care îl luase de sub labirint și îl puse cu hotărâre pe masă. Atunci, învață de la mine.

Cí mișcă piesa pe sub tăblie până o aduse aproape de poziția pe care o ocupa lamela pe masă. În primul moment, nu s-a întâmplat nimic, dar, deodată, împinsă parcă de o mână nevăzută, lamela sări singură până se opri exact deasupra punctului în care Cí ținea biscuitul metalic. Apoi deplasă mâna pe dedesubt și lamela îi urmă

mişcările, ocolind în mod miraculos paharele care rămăseseră pe masă. Ghicitorul se foi stânjenit pe scaun, dar nu zise nimic.

— Magneți, declară Cí. Asta, ca să nu mai vorbim despre soluția împotriva țăntarilor pe bază de camfor care e dată pe porțiunile finale ale culoarelor de întrecere sau despre ușițele care blochează greierele tău când trece pe sub tuneluri, despre cele care dau drumul unui al doilea greiere cu toate piciorușele și care, în cele din urmă, îl rețin pe acesta pentru a elibera un al treilea, șchiop din nou și cu lamelă metalică lipită pe abdomen. Deși, bineînțeles... nu-i nevoie să-ți explic eu toate astea, nu-i așa?

Ghicitorul îl privi din nou de sus în jos. Strânse din buze și îi oferă o dușcă, pe care Cí o refuză.

— Și ce poștești? spuse el ridicând din sprâncene.

— Cei opt sute de *qían* ai mei. Cei pe care i-aș fi câștigat în urma pariului.

— Înțeleg. Ei bine, ar fi trebuit să descoperi totul mai înainte. Și acum, du-te, că am treabă aici.

— Nu plec până nu-mi plătești.

— Uite ce e, băiete, ești isteț, despre asta nu încapă îndoială, dar mă plictisești. Zhao! Îi făcu un semn cârciumarului, care aștepta pe aproape. Dă-i un bol de orez. Să plece și pune-mi-l mie la socoteală.

— Îți repet pentru ultima oară. Plătește-mă sau, dacă nu, o să spun la toată lumea.

— Hai, ajunge! îl întrerupse cârciumarul.

— Nu! Nu ajunge! urlă cineva din spate și toți cei din cârciumă se întoarseră, de parcă o armată întreagă ar fi năvălit pe ușă.

În mijlocul sălii se ținea semeț, sfidător, o matahală și mai mare decât cârciumarul. Cí îl recunoscuse. Era pariorul acela care amenințase că se va răzbuna, cel care pusese rămășag pe greierele albastru. Chipul ghicitorului trecu de la uimire la groază, constatând că uriașul îi dădea la o parte în brânci pe toți cei care îi ieșeau în cale și înainta direct spre el. Cârciumarul încercă să-l oprească, dar un pumn violent îl dărâma la pământ. Când ajunse la o palmă de ghicitor, uriașul se opri. Răsufla ca un animal care savura momentul mult așteptat. Imensa lui mână dreaptă îl prinse de gât pe ghicitor, iar cu cealaltă îl apucă pe Cí.

— Și acum, să mai auzim o dată povestea aia cu magneții.

Cí nu se sperie. Îi disprețuia pe escroci, dar și mai mult pe cei care abuzau de violență ca să-și atingă scopurile. Iar individul acela nu numai că părea hotărât să se folosească de ea ca să-și recupereze banii, dar lăsa impresia că îi va înșfăca și pe ai tuturor aceluia care făcuseră prinsoare.

— Asta-i o treabă între mine și ghicitor, îl sfidă Cí.

Uriașul își strânse și mai tare laba pe umărul lui Cí, dar acesta nu se intimidă.

— Să vă ia dracul pe amândoi! Și îi izbi de un oblon vechi care zbură în mii de bucăți.

Cí se ridică anevoie, în timp ce uriașul se așeza călare pe ghicitor și îl strângea de gât, de parcă ar fi fost o găscă. Tânărul se năpusti asupra lui și îl lovi cu pumnii în spinare, dar era ca și cum ar fi dat într-un zid. Uriașul se întoarse și îi scăpă o palmă care îl trimise înapoi în oblon. Cí simți pe buze gustul cald al sângelui. Ceilalți clienți se grăbiră să-i înconjoare ca să pândească de aproape desfășurarea încăierării. Cercul devenise înăbușitor, iar monedele începură să-și ia zborul din cingători ca să treacă în alte mâini, într-o neîncetată frenezie.

— O sută la unu în favoarea uriașului, strigă un tinerel, oferindu-se să țină pariurile.

— Notează-mă cu două sute!

— Încă o mie la mine!

— Două mii, dacă-l omoară! interveni un al treilea.

Alcoolul îi ațâța pe cei adunați acolo ca pe niște lupi lacomi de sânge. Cí înțelese numaidecât că viața îi era în primejdie. Privi în jurul său. Se gândi să fugă, dar împresurat cum era, ar fi reușit cu greu. Până să se hotărăscă el ce să facă, matahala se ridicase aproape atingând tavanul și îl privea cu disprețul celui care se pregătește să strivească un gândac și apoi își scutură praful de pe încălțări. La un moment dat, uriașul scuipe în palme și le înalță cu vigoare, cerând mai multă înflăcărare la rămășaguri. Cí se gândi la A Treia. Atunci se hotărî.

— Nu-i prima dată când dau gata un fătălău, îl amenință Cí.

— Ce spui? răzni uriașul și ridică brațul ca să-i vină de hac lăudărosului, dar Cí se îndepărtă la timp și omul căzu în patru labe.

— Fac prinsoare că nu ești așa de bărbat cum pari, îl provocă din nou Cí.

— O să-ți mănânc măruntaiele, iar resturile o să le dau la câini.

Se ridică în picioare ca să se năpustească din nou asupra lui Cí, care se feri încă o dată de lovitură.

— Ți-e cumva teamă să nu te biruie un biet șchiop? Aduceți niște cuțite! ceru.

Uriașul se răsuci cu un zâmbet pe față. Fără îndoială, adversarul său nu știa că el este expert în mânuirea armelor albe.

— Tu singur te-ai condamnat, mormăi el, apucând o strachină cu băutura și turnându-și-o pe gât.

Se șterse cu brațul și luă în mână unul dintre cuțitele care fuseseră aduse de la bucătărie.

Cí îl cântări pe al lui. Era ascuțit ca o sabie. Se pregătea să ia poziție, când tinerelul care se ocupa cu prinsorile interveni curajos între cei doi.

— Pune cineva prinsoare pe țâști-bâști? zâmbi el. Haideți! Am nevoie de bani să acopăr prinsorile! Băiatul se mișcă uite. Măcar cât durează un asalt...

Toți izbucniră în hohote de râs, dar nimeni nu făcu prinsoare.

— Pun eu acum pentru mine, spuse însuși Cí, spre stupoarea celor prezenți. Opt sute de *qián*. Și îl privi pe ghicitor, cerându-i consimțământul.

Ghicitorul se uită la el, uimit. Cugetă un moment mușcându-și buzele și apoi încuviință. Scotoci pe sub pulpană, scoase cele opt sute de monede care corespundeau cu datoria față de Cí și i le înmână celui care se ocupa de prinsori. Apoi clătină din cap, de parcă tocmai aruncase cu banii și se întoarse la băncuța lui unde îl aștepta deja o altă prostituată.

— Foarte bine. Altcineva? Nu? Păi, atunci... Piepturile goale și să înceapă duelul!

Uriașul zâmbi, îi făcu unui cunoscut cu ochiul și se grozăvi în fața altor indivizi de cum avea el să-l tranșeze pe frumușelul acela obraznic. Încet, își scoase tunică lăsând la vedere un strat de mușchi cu care-ar fi putut să se ia la întrecere cu un taur. Fără haine era încă și mai mare, dar pe Cí nu-l impresionă. Uriașul luă o strachină

cu ulei și și-o turnă pe piept ca să se ungă peste tot. Apoi, îl așteptă pe Cí să facă și el același lucru.

— Te-ai căcat pe tine? îl întrebă uriașul, văzând că nu se mișcă.

Cí nu răspunse. Ca într-un ritual, scoase tot ce avea asupra lui, așezând lucrurile cu grijă unele peste altele, aproape de el. Făcu asta cumpănit, nepăsător, de parcă și-ar fi cunoscut dinainte soarta, precum și pe cea a adversarului său, care îl aștepta ofensat. Apoi, descheie cei cinci nasturi care îi închideau cămeșoiul, lăsându-l pe umeri. Cei prezenți îl priveau cu atenție, molipsiți de lentoarea fiecărei mișcări, de calmul lui, nerăbdători să se dezlănțuie masacrul, dar Cí era în continuare stăpân pe sine. Încetul cu încetul, își descheie cămașa și o lăsă să cadă pe podea, provocând un murmur de stupoare.

În contrast cu armonia trăsăturilor sale, tot torsul lui era un amestec de carne arsă; o încâlcire de fâșii cicatrizate, piele pârjolită și mușchi răniți, martori muți ai unor întâmplări cumplite. Văzându-l, până și uriașul însuși se dădu îndărăt.

Cí împături cămeșoiul și îl așeză pe o masă. Când făcu asta, cei prezenți lăsară liber un culoar ca să-i permită să treacă.

— Sunt gata, declară el și mulțimea urlă. Dar mai întâi...!

Cei prezenți tăcură, așteptând continuarea.

— Dar mai întâi vreau să-i acord acestui bărbat șansa de a-și salva viața.

— Păstrează pentru tine toată vorbăria asta pentru când vei fi în sicriu! răspunse uriașul cu un amestec de uimire și indignare.

— Ar trebui să mă iei în serios. Cí își miji ochii. Sau poate crezi că cineva care a supraviețuit acestor cicatrice este lesne de ucis?

Uriașul deschise gura prosteste, dar Cí continuă:

— Nu-mi place să ucid pe nimeni, așa că-ți voi oferi ceva diferit. Ce zici de provocarea dragonului? se răsti Cí.

Uriașul clipi din ochi. Provocarea dragonului era un duel care echilibra forțele, dar pe care puțini îndrăzneau să îl înfrunte. Consta în folosirea cuțitelor pentru a-și autoprovoca răni după un model desenat pe trupurile lor, pe atât de periculoase, pe cât le stabileau ei înșiși, pe atât de extinse și de adânci, pe cât erau în stare adversarii să suporte. Primul care țipă va fi cel care pierde.

— Eu aş face-o aici, pe mamelonul stâng, deasupra inimii, sugeră Cí, sperând ca sensibilitatea zonei să fie în avantajul lui.

— Mă crezi prost? De ce ar trebui să mă rănesc, dacă te pot lichida fără să sufăr nici măcar o zgârietură, bolborosi uriaşul.

Începea să se neliniştească şi Cí băgă de seamă.

— Nu-ţi reproşez nimic. Am mai cunoscut laşi ca tine, aşa că n-ai de ce să o faci, spuse Cí cu voce foarte tare, ca să poată fi auzit de toţi.

Uriaşul ghici pe chipurile celor prezenţi interesul pentru provocare. Nu se temea de băiat, dar dacă refuza duelul, îndoiala asupra bărbăţiei sale avea să se răspândească prin tot portul. Şi asta era ceva ce nu-şi putea permite.

Întocmai cum plănuise Cí.

— De acord, stârpitură. O să-ţi înghiţi vorbele împreună cu restul dinţilor, răcni uriaşul.

Mulţimea primi cu bucurie hotărârea şi banii începură să circule din nou. Când spiritele se liniştiră, Cí interveni:

— Să-i chemăm pe bucătari ca să se ocupe ei. Dacă nimeni n-are nimic împotriva, regulile vor fi cele obişnuite: vor începe tăierea de la mamelon, vor continua să taie de jur-împrejurul lui, urmând o traiectorie în spirală, vor prelungi tăietura spre exterior, adâncind-o din ce în ce mai mult şi se vor opri doar când vor auzi un ţipăt de durere.

— De acord, acceptă uriaşul. Dar am şi eu condiţiile mele.

Mulţimea îl privi în expectativă. Cí se temu de el, dar nu mai putea da înapoi.

— Zi-le!

Uriaşul îi privi pe toţi, unul câte unul, savurând momentul.

— Oricare din noi ar câştiga, învingătorul îi va înfige celuiilalt cuţitul în inimă.

13.

— Pariez pe băiat zece mii de *qián*.

Toţi, inclusiv Cí, se întoarseră uimiţi către bărbatul care-şi făcuse auzit glasul.

— A înnebunit, șopteau unii în toiul zarvei.

— O să-și piardă și ochii din cap, adăugă altul, surprins.

Ghicitorul nu se tulbură. Scoase din pantaloni un portofel și din el o bancnotă pe care era înscrisă exact acea valoare. Cel care se ocupa cu prinsorile luă bancnota pentru a cerceta sigiliile și semnăturile imprimare pe avers, precum și desenul care prezenta, ca un avertisment, un falsificator de bani pedepsit cu moartea, pe revers²⁵. Fără îndoială, era autentică. Mai rămânea doar să se confirme dacă între pariori erau suficienți bani pentru a acoperi ipotetica înfrângere a uriașului. După ce se asigură că există, omul anunță cu o lovitură de gong începutul confruntării.

Cí se așeză la vreo trei pași de uriaș. De o parte și de alta, doi bucătari instruiți în prealabil, așteptau cu câte un cuțit în mână pe a cărui lamă au fost făcute semne care să determine adâncimea până la care trebuiau să fie împlântate. Uriașul privi cuțitele cu coada ochiului, asemenea cuiva care supraveghează un șarpe din preajmă fără să știe dacă este veninos sau nu, în vreme ce înghițea cu lăcomie ultimele guri de băutură. Apoi, scuipă și urlă ca un nebun, cerând altă sticlă.

Duelul începu.

Primul bucătar înmuie o pensulă în cerneală neagră și începu să deseneze traseul care trebuia să ghideze cuțitul pe masa de mușchi a uriașului. Apoi, îi veni rândul lui Cí. Cel de-al doilea bucătar făcu o operație asemănătoare, dar când trecu peste partea din stânga a pieptului său, îl scutură un fior. Pe trupul ars, se observa deja o urmă asemănătoare, trasată în carne printr-o cicatrice adâncă. Înțelese numaidecât că nu era prima dată când tânărul participa la o astfel de provocare a dragonului.

În timp ce bucătarul îl picta, Cí își strânse pleoapele ca să invoce protecția spiritelor. Cu trei ani în urmă, ca să salveze onoarea unei rude, se văzuse obligat, împotriva voinței sale, să participe la o confruntare asemănătoare. De data aceea, ieșise învingător, deși duelul fusese cât pe-acți să-l coste viața. Era cealaltă față a monedei: nu simțea durerea, dar absența acesteia nu-l înștiința de niciun risc mortal. Iar aceasta era una dintre acele ocazii din care nu știa dacă avea să iasă victorios. De fapt, exista posibilitatea ca bucătarul cu cuțitul lui să-i perforeze plămânul înainte ca celălalt să străpungă

stratul gros de grăsime și mușchi care căptușea trupul mătăhălos al uriașului. Totuși merita să riște, pentru că A Treia avea nevoie ca el să iasă învingător.

* * *

Cí își înghiți saliva. Spectacolul urma să înceapă și urletele celor prezenți răsunau în sala cea mare. Păreau o haită înfometată, iar prada era el.

Nu simți înțepătura. Dar percepu clar firicelul de sânge care țâșnea sub mamelon și i se prelingea pe pânțele, pătându-i pantalonul. Era momentul cel mai complicat. Orice tresărire îl putea face să piardă rămășagul. Tocmai de aceea, trebuia să-și păstreze calmul și să aștepte să-și facă treaba și cuțitul adversarului său. Răsuflă adânc când vârful cuțitului începu să-i sfâșie pielea. În vreme ce tăietura creștea, îl observa în fața lui pe cel de-al doilea bucătar făcându-i același lucru adversarului său.

Uriașul schiță o expresie de durere când vârful străpunse areola maronie, dar zâmbetul cinic pe care i-l aruncă numaidecât lui Cí îi demonstra că avea de-a face cu un adversar serios. Cu cât se va prelungi mai mult întrecerea, cu atât mai aproape de cimitir va fi el.

Ghidate de mâinile bucătarilor, cuțitele înaintau încet, dar inexorabil, deschizându-și calea prin brazde din ce în ce mai adânci, distrugând grăsimea și carnea, perforând mușchii, stropind cu sânge și zgâriind țesuturi, toate acestea provocându-le celor doi adversari expresii din ce în ce mai îndurerate și necontrolate. La Cí, erau prefăcute, dar la uriaș, adevărate. Cu toate acestea, gura colosului rămânea pecetluită, fălcile, încleștate, iar gâtul, vânăt și țeapăn. Doar privirea lui mânioasă, ațintită asupra lui Cí, era oglinda durerii sale.

Deodată, Cí băgă de seamă că vârful cuțitului i se oprise pe coaste, la un deget de inimă. Bucătarul apăsase prea tare și lama se lovise de o coastă, înțepenindu-se între aceasta și țesutul cicatrizat, tare ca un tendon. Cí încetă să mai respire. Orice mișcare bruscă i-ar fi perforat plămânul. Uriașul observă expresia lui Cí și, interpretând-o ca pe un preludiu al victoriei sale, ceru o altă cană cu băutură. Cí îl îndemnă pe bucătarul lui să continue, pentru că, dacă se oprea mai mult decât fusese stabilit, el ar fi fost considerat învins.

— Ești sigur? întrebă bucătarul. Îi tremura mâna.

„Nu”.

Dar răspunse afirmativ.

Ajutorul de bucătar strânse din dinți, apucând cuțitul cu hotărâre. Cí îi simți încordarea. Pielea se întinse ca o rășină până când plesni cu un scrâșnet. Atunci, cuțitul înaintă direct spre inimă. Simțea bătăile în piept sub lamă și din nou își ținu răsuflarea. Bucătarul așteptă un semn oarecare de renunțare, dar Cí nu i-l făcu.

— Continuă, dobitoc afurisit!

În clipa aceea, auzi râsul sarcastic al uriașului. Cí îl privi. Pieptul lui era scaldat în sânge, dar alcoolul părea să-i fi amortit nu numai simțurile, ci și judecata.

— Cine-i lașul? urlă el, pe când își deșerta cana pe gât.

Cí știa că, dacă mai continuă, se va dezlănțui o tragedie. Dar avea nevoie de bani.

„Țipă odată, afurisitele!”

Deodată, de parcă i-ar fi citit gândurile, se întâmplă ceva nemaipomenit. Chipul uriașului deveni livid, iar ochii săi mici și abrutizați se împăienjeniră, pentru ca, după aceea, să se holbeze înspăimântător, de parcă tocmai ar fi văzut o teribilă arătare. Se ridică plin de sânge și înaintă către Cí, clătinându-se, având cuțitul împlântat până în plăsele în dreptul inimii.

— El... el s-a mișcat! bâigui bucătarul, justificându-se.

— Dia... volul de bă... iat!

Au fost ultimele cuvinte ale uriașului. Mai făcu un pas și se prăbuși ca un munte, doborând toți pariorii și mesele care se aflau în preajmă.

Un tumult de oameni încercă să-l readucă la viață, în vreme ce alții, puțini la număr, se străduiau să-și încaseze câștigul.

— Să plecăm de aici! Repede!

Cí nu avu timp să se îmbrace. Ghicitorul îl apucă strâns de braț și trase de el spre o ușă din spate, profitând de învălmășeală. Din fericire, noaptea era înnorată și aproape că nu era lume. O luară la fugă pe o străduță care ducea spre canal până la un pod de piatră sub care se ascuseră.

— la asta. Îmbracă-te și așteaptă aici.

Cí luă haina de in pe care i-o oferise și își acoperi rănile după ce și le spală. Apoi, așteptă o vreme, întrebându-se dacă avea să-l mai

vadă vreodată pe ghicitor. Spre uimirea lui, acesta apăru după puțin timp, cu un sac plin de catrafuse.

— A trebuit să-l pun pe copilandrul de la ușă să ascundă celelalte boarfe într-un depozit. Cum te simți? Te doare rău?

Cí clătină din cap.

— Lasă-mă să văd. Pentru numele lui Buddha! Încă nu știu cum de l-ai învins.

— Nici eu de ce-ai făcut prinsoare pe mine.

— O să-ți explic mai târziu. Folosește asta. Scoase o catapasmă și i-o aplică pe răni. Pentru numele marelui diavol Swhan, cum ți-ai făcut arsurile astea?

Cí nu-i răspunse. Bărbatul îl bandajă cu o cârpă uzată. Apoi, își scoase pielea de măgar și îl acoperi pe tânăr cu ea. Frigul din munți începea să-i înghețe oasele.

— Și spune-mi, ai de lucru?

Cí clătină din nou din cap.

— Unde locuiești?

— Nu-i treaba ta. Ai reușit să iei banii? îl întrerupse Cí.

— De bună seamă. Râse. Sunt ghicitor, dar nu sunt prost. Asta căutai? Îi oferi o pungă plină cu monede.

Cí încuviință. Ascunse punga cu cei opt sute de *qián* puși rămășag care se făcuseră o mie șase sute. Chiar dacă era mai puțin decât îi revenea, alege să nu stăruiască.

— Trebuie să mă duc, spuse Cí pe un ton sec și se ridică, gata să plece.

— Cí! De ce atâta grabă? Uită-te la tine! Cu piciorul ăla n-o să ajungi foarte departe.

— Am nevoie de o farmacie.

— La ora asta? Și, oricum, rana aia nu-ți va fi îngrijită la o farmacie. Știu un vraci care...

— Nu pentru mine am nevoie de farmacie. Încercă să meargă, dar șchiopăta. Picior afurisit!

— Fir-ar să fie! Stai jos, altfel ne descoperă! Cei care-au făcut prinsoare cu simbria lor pe o zi nu sunt niște călugări budiști. De cum o să le treacă beția, o să ne omoare ca să-și recupereze banii.

— Am câștigat cinstit.

— Da. La fel de cinstit ca mine cu greierii. Pe mine nu mă păcălești, băiete. Eu și cu tine suntem făcuți din aceeași plămădă. Am observat când uriașul te-a strâns de umăr. Nici n-ai clipit. În momentul ăla n-am dat importanță faptului, dar mai târziu, când ți-ai arătat toate cicatricile și, mai ales, pe cele care coincideau cu traseul dragonului... Să fim serioși, băiete! Nu era pentru prima dată când făceai jocul ăla și, pe legea mea, că știai bine ce faci. Și-ți mai spun ceva: Nu știu cum naiba ai reușit, dar i-ai înșelat pe toți oamenii ăia și pe grămada de mușchi. Pe toți, mai puțin pe mine. Pe Xu, ghicitorul. De aceea am făcut prinsoare pe tine.

— Nu știu despre ce vorbești.

— Ajunge! Nici eu nu mă pricep la magneți, și totuși... Hai să văd, lasă-mă să arunc o privire la piciorul ăla. Îi suflecă un crac al pantalonului și îi observă rana. Fir-ar să fie, băiete! Te-a mușcat un tigru?

Cí strânse din dinți. Pierdea timp prețios și nu mai putea să aștepte. Nu își pusese viața în joc pentru A Treia ca să rămână ascuns toată noaptea.

— Trebuie să plec. Știi vreo farmacie sau nu?

— Știu una, dar nu ți se va deschide decât dacă te însoțesc eu. Nu poți aștepta până mâine?

— Nu. Nu pot.

— Băiat afurisit ce ești! Bine. Hai să mergem.

O luară pe ulicioarele de pe cheiurile ascunse în ceață. Pe măsură ce se apropiau de dane, mirosul de pește împruțit se insinua în aerul rece, întorcându-ți stomacul pe dos. Mai mulți vagabonzi rămaseră privind-i cu ochi lacomi, dar mersul șchiopătat al lui Cí și pielea roasă de măgar îi făcură să se răzgândească și să nu-i atace. Pe străduța în care se răzuiau solzii, locul unde resturile și măruntaiele de pește își găseau ultima întrebuintare, ghicitorul se opri. Ocoli băltoaca de sânge în putrefacție care se scurgea pe pământ și bătu la a doua poartă a unei clădiri care părea un cuib de bandiți. După o clipă, strălucirea unui lampion anunță prezența unui bărbat.

— Deschide! Sunt eu, Xu.

— Ai adus ce-mi datorezi?

— La naiba! Deschide! Am adus un rănit.

Sunetul unui zăvor ruginit precedă zgomotul ușii deschizându-se. Din spatele ei apăru un bărbat plin de buboae. Îi privi de jos în sus și scuipe în silă.

— Ai banii pentru mine?

Xu îl dădu la o parte îmbrâncindu-l și trecu înăuntru. Dacă pe dinafară părea un bârlog al hoților, interiorul era ca o cocină de porci. Odată instalați, Cí îi ceru leacul. Omul încuviință din cap și dispăru după o perdeluță. În spatele ei se auziră șușoteli.

— Nu-ți face griji. E un zgârie-brânză, dar de încredere, spuse ghicitorul.

Bărbatul reveni curând cu leacul. Cí îl gustă. Era cel bun, doar cantitatea era neînsemnată. Îi ceru mai mult, dar omul îi spuse că este tot ce are. Bărbatul îi ceru o mie de *qián*, dar se mulțumi cu opt sute.

— Ascultă! Dă-i ceva și pentru picior, îi ceru Xu cunoscutului său.

— N-am nevoie...

— Stai liniștit, băiete. Asta-i pe socoteala mea.

Ghicitorul îi plăti bărbatului și ieșiră din bârlog. Începea să plouă și vântul se întetea. Cí se pregăti să-și ia rămas-bun de la Xu.

— Mulțumesc pentru...

— N-are importanță. Ascultă... M-am gândit... Ziceai că n-ai de lucru...

— Așa este.

— Să-ți explic... Drept e că, de mulți ani, adevărata mea meserie este cea de gropar. O meserie bănoasă, dacă știi să te porți cu rudele morților. Lucrez pe Câmpiile Morții, în Marele Cimitir din Lin'an. Povestea cu ghicitul este doar o mică pungășie. De cum tragi pe sfoară doi bătăranii, umblă zvonul și se alege praful de trucul cu greierii. Trebuie să schimb mereu locul, dar ticăloșii din lumea interlopă controlează tot. Ori le plătești, ori mai bine o ștergi în altă parte. Lin'an este mare, dar nu chiar așa de mare.

— Aha, înțeleg... Se grăbea, dar nu voia să pară nerecunoscător.

— Până la urmă, ca să câștigi patru *qián*, trebuie să vinzi dulciuri, să reperi cratițe, să ghicești viitorul sau să spui povești. Și ce-am câștigat eu în astă-noapte nici măcar nu-i atât de mult. Fir-ar să fie! Am familie, iar vinul și târfele costă bani! Începu să râdă.

— Iartă-mă, dar...

— Bine. Încotro mergi? Spre sud? Vino, hai să mergem. Te însoțesc.

Cí îi spuse că va lua o barcă de pe Canalul Imperial, acum că își putea permite.

— Ți-ar plăcea să câștigi mai mulți bani? Scoase un hohot de râs și îi dădu lui Cí un cot în coaste, uitând că fusese călcat în picioare.

— Ce întrebare! Bineînțeles!

— Păi, așa cum îți spuneam, treaba cu greierii acoperă doar niște cheltuieli... în schimb, noi doi împreună... Eu cunosc piețele, ungherele. Știu să trag lumea pe sfoară, iar tu, cu darul tău... Ne-am putea umple de aur...

— La ce te referi?

— Da, omule. O vom face cu grijă. Nu cu oameni ca uriașul ăla, nu. O să căutăm derbedei, fanfaroni și lăudăroși, șarlatani și bețivi fuduli... Portul e plin de nerozi dispuși să parieze oricât împotriva unui tinerel. O să-i jupuim și, înainte de a-și da seama, vom fi departe cu banii lor.

— Îți mulțumesc pentru propunere, dar adevărul este că am alte planuri.

— Alte planuri? Spui asta din cauza împărțelii? Dacă ăsta-i motivul, sunt dispus să-ți cedez jumătate din câștiguri. Sau crezi cumva că ai putea s-o faci tu singur? Asta e? Pentru că, dacă-i așa, te înșeli, băiete. Eu...

— Nu. Nu-i asta. Prefer o muncă mai puțin primejdioasă. Trebuie să te las. Na. Ia-ți pielea, îi spuse el, apropiindu-se de șalanda care făcea traseul.

— Mi-e totuna. Păstrează-o. Așteaptă... Cum te cheamă?

Cí nu-i răspunse. Îi mulțumi pentru tot, se urcă în barcă dintr-o săritură și se pierdu în ceață.

* * *

Drumul de întoarcere i se păru groaznic de lung, ca și cum, oricât de mult ar fi înaintat, zeii s-ar fi încăpățânat să îndepărteze întruna orizontul. Când debarcă lângă han, se gândea numai la sora sa, A Treia. Nu cunoștea motivul, dar avea senzația oribilă că se întâmplase ceva rău. Urcă scara sărind peste mai multe trepte deodată, fără să mai țină seama de piciorul său rănit. Nu erau

felinare și aproape că nu se vedea nimic. Când ajunse la ușă, găsi perdeaua trasă. Nu auzi decât bătăile proprii inimi. Liniștea i se păru la fel de îngrijorătoare, precum cea a unui mormânt profanat. Dădu încet perdeaua într-o parte. Ploaia intra prin gaura din perete, formând băltoace peste tot.

O strigă pe A Treia, dar nu-i răspunse nimeni.

Pe când se apropia de ascunzătoarea în care o pitise, mâinile începură să-i tremure. Se rugă ca A Treia să fi adormit. Încet, îndepărtă crengile de bambus. În spatele lor, apăru ceva ghemuit, nemișcat, inert. Lui Cí îi îngheță sângele în vine. Așteptă o clipă, temându-se de ce era mai rău. Încercă să-i rostească numele, dar glasul i se stinse în gât. Încet, întinse mâna, puțin câte puțin, de parcă i-ar fi fost frică să o atingă, până când pipăi cu degetele grămada de boarfe care zăcea pe jos. Atunci, din gât lăsă să-i scape un țipăt de groază.

Sub grămadă nu era nimic. Doar o pătură udă și resturi ale hainelor cu care era îmbrăcată A Treia când o părăsise în dimineața aceea.

14.

Cí se năpusti pe scări în jos urlând numele surorii sale. Ajunse la primul etaj aproape fără suflare și se strecură în încăperea hangiului, pe care îl săltă cu de-a sila de pe rogojina pe care dormea. Bărbatul își feri capul, crezând că avea să-l ucidă cineva, dar, văzându-l pe Cí, se ridică și încercă să se apere. Cí nu se îndură de el. Îi respinse îmbrâncitura și îl prinse de gât cu mânie.

— Unde este?

Îl strânse până aproape că îl sufocă.

— Unde este cine?

Ochii hangiului mai să-i iasă din orbite.

— Copila aceea care a venit cu mine! Răspunde ori te ucid!

— Este... este aici, înăuntru. Eu...

Cí îl aruncă la pământ cu violență și năvăli în încăperi ca un posedat, izbindu-se de mobile și de obiecte casnice, și pătrunse într-un depozit întunecat care părea abandonat, un morman de gunoaie,

de băncuțe vechi, lăzi deschise și dulapuri prăpădite pe care le deschise unul câte unul, temându-se de ce era mai rău. În sfârșit, ajunse la o ultimă odaie în care licărea o lampă lugubră cu ulei. Intră cu grijă. Lumina portocalie vopsea pereții coșcoviți de care se rezemau paravane, rogojini, unelte de pescuit și lăzi demontate. Întunericul îl făcu să se sperie. Deodată, un zgomot îl sili să-și întoarcă privirea către celălalt capăt al încăperii, unde zări silueta unei tinere speriate. Fata, ghemuită pe jos, tremura, de parcă l-ar fi văzut pe diavol. Cí înaintă încet spre ea, zăpăcit de strălucirea tremurătoare care lumina chipul nespălat al fetei. Nu vru să se apropie mai mult. În poala ei zăcea, lipsit de apărare, trupușorul surorii lui.

Era pe punctul de a îngenunchea lângă ea, când ceva îl lovi în cap cu o asemenea violență, încât îl făcu să-și piardă cunoștința.

* * *

Se trezi în întuneric, cu limba moale și capul vâjâind, de parcă ar fi fost lovit cu picioarele. De abia mai putea vedea și răsufla anevoie. Aproape de el, lumina felinarului continua să pâlpeie, colorând în portocaliu încăperea mohorâtă. Încercă să se miște, dar nu putu. Era cu fața în jos, legat și cu căluș la gură. Încercă să se ridice, dar un picior pus peste obrazul său îl împiedică. Nu-și putu da seama al cui este, deși duhnea a același miros urât ca și proprietarul hanului. Vocea îi confirmă bănuielile.

— Așa ne răsplătești, lepădătură afurisită? Ar trebui să te ucid chiar aici! Și eu care i-am zis: „Las-o să moară. Copila asta nu-i treaba ta...” Dar ea s-a încăpățânat s-o salveze. Și acum vii tu, o bucată de baligă, și încerci să mă strângi de gât și-mi distrugi casa. Apăsă și mai tare piciorul peste fața lui.

— Tată, lasă-l...

Din întuneric, se auzi o voce de femeie implorându-l.

— Și tu, ia mai taci din gură, pentru numele lui Buddha cel sfânt! Ticăloșii ăștia necinstesc copilele, le lasă pe jumătate moarte și încă mai au nerușinarea să ne și lovească. Ei bine, înțelegi ce-ți spun? Că până aici ți-a fost, pentru că este ultima dată când mai necinstești pe cineva. Scoase un cuțit și îl apropie de gâtul lui Cí. Tânărul simți cum vârful îi pătrunde în gât și se zvârcoli. Te doare, lepădătură ce ești?

Pe Cí nu-l durea. Simțea doar apăsarea lamei reci deschizându-și cale pe sub mandibulă. I se păru că aude o voce slabă înainte de a leșina:

— Este fra... te-le meu...

Cí crezu că o să moară.

* * *

Din nou, aceeași senzație de greutate. Același întuneric.

De-abia reuși să-și dreagă vocea. Era tot legat, dar bandajul care înainte îi închidea gura, îi acoperea acum tăietura de la gât. În penumbră, reuși s-o zărească pe fiica hangiului. O ținea în continuare pe A Treia în brațe și îi ștergea sudoarea cu o bucată de pânză. Micuța tușea. Cât despre tatăl fetei, nici urmă. Presupuse că se ocupă de vreun oaspete sau că rezolvă o oricare altă treabă.

— E bine? o întrebă Cí, referindu-se la sora lui.

Fiica hangiului clătină din cap.

— Dă-mi drumul!

— Tatăl meu n-are încredere în tine.

— Pentru numele tuturor spiritelor! Nu vezi că are nevoie de medicamente?

Fata privi temătoare spre ușa. Apoi își aținti ochii asupra lui Cí, de parcă ar fi stat în cumpănă. În cele din urmă, o lăsă pe A Treia pe o rogojină și veni spre el. Tocmai se pregătea să-l dezlege, când ușa se deschise pe neașteptate și fata tresări. Era tatăl ei ținând în mână un cuțit. Bărbatul se așeză pe vine lângă Cí, îl privi o clipă și dădu din cap.

— Ia să vedem, nenorocitul! Ce poveste-i asta că e sora ta?

Cí îi confirmă, bâlbâindu-se. Îi explică de ce boală suferă A Treia, că a plecat să-i caute leacuri și că, atunci când s-a întors și n-a mai găsit-o, a crezut că fusese luată ca să fie vândută sau siluită.

— Ce năpastă! Și pentru asta era să mă omori?

— Eram deznădăjduit... Vă rog, dezlegați-mă. Trebuie să-i dau medicamentul. Este în punga mea.

— Ți-ai pus în punga?

— Îl scoase dintr-o smucitură.

— Cu grijă! Este tot ce am.

Omul mirosi preparatul și scuipea cu o mutră scârbită. Se gândi că poate tânărul are dreptate.

— Și toți banii ăia pe care-i aveai asupra ta, de la cine i-ai furat?

— E agoniseala mea. Am nevoie până la ultimul bănuț ca să cumpăr leacurile pentru sora mea.

Scuipă din nou.

— Hai! Dezleagă-!

Tânăra îi dădu ascultare, în vreme ce tatăl ei îl supraveghea pe Cí. De îndată ce-l eliberă, tânărul alergă la sora lui, o mângâie pe păr, amestecă leacul cu apă într-un bol și i-l turnă în gură, făcând-o să-l dea pe gât până la ultima picătură.

— Cum te simți, micuțo?

Fetița schiță un zâmbet care îi potoli neliniștea.

* * *

Hangiul îi restituí numai trei sute de *qián* din banii pe care i-i luase când Cí leșinase. Omul adăugă că va compensa cu restul distrugerile pe care i le pricinuiseră în încăperea, precum și plata îngrijirilor pe care i le acordaseră surorii lui, inclusiv bluza ruptă și pantalonul ponosit cu care fiica sa, Luna, o îmbrăcase pe micuță când o găsisese tușind și udă leoarcă.

Deși sumele nu se potriveau, Cí se gândi că omul acela se îngrijea de afacerea lui și nu protestă. Când o voce îndepărtată îl strigă pe hangiu, Cí încercă să intre în vorbă cu tânăra, dar aceasta se arată nehotărâtă. În cele din urmă, o luă în brațe pe sora lui și se pregăti să se întoarcă în odaia lor. Tocmai dădea să iasă din încăperea aceea, când se opri și se întoarse spre Luna.

— Ai putea să ai grijă de ea?

Fata păru că nu înțelege.

— Numai diminețile. Am nevoie de cineva care să se ocupe de ea... îți voi plăti, o rugă el.

Fata îl privi curioasă. Apoi se ridică în picioare și se îndreptă spre ușă, invitându-l să plece. Când să iasă, îi auzi glasul, parcă mângâindu-l.

— Pe mâine, șopti fata.

Cí o privi mirat. Zâmbi.

— Pe mâine.

* * *

În timp ce își plimba distrat degetele peste rănilor de la picior, Cí admiră timiditatea unui răsărit de soare posomorât printre crăpăturile

din perete. Frigul îi pătrundea până la oase și se prindea de ele, înțepenindu-le. Își frecă brațele și îi făcu același lucru și surorii lui. Copila tușise toată noaptea. Fără îndoială, leacul avea să-și facă efectul, dar va avea nevoie de o doză mai mare ca să completeze tratamentul. Din fericire, unguentul de care îi făcuse rost ghicitorul pentru rănilor de la picior părea să acționeze la fel de bine și asupra celor de pe piept. Își legă șiragul de monede la brâu și îi porunci fetiței să se pregătească. Copila își dezmoți mădularele și îi dădu ascultare în silă. Apoi își împături hainele umede și se încălță cu papucii din cârpă. Cî o aștepta nerăbdător, mergând de colo-colo ca o mătă închisă în cușcă. Îi dădu o prăjitură pe care o cumpăraseră cu o noapte în urmă de la hangiu.

— Azi o să rămâi cu Luna. Ea va avea grijă de tine, așa că să fii cuminte și să-i dai ascultare la tot ce-ți spune.

— Aș putea s-o ajut să facă ordine în casă. Este foarte neîngrijită, sugeră copila.

Cî îi zâmbi. Își aruncă pe umăr desaga cu bunurile personale și coborâra împreună scările. Jos, Luna aștepta întoarsă cu spatele, așezată pe vine. Părea să curețe niște vase de aramă. Observându-le prezența, fata le dăruia un zâmbet.

— Pleci deja?

— Da. Am de rezolvat niște treburi. În privința banilor...

— De asta se ocupă tatăl meu. E afară, smulge niște ierburi din grădină.

— Atunci, ne vedem mai târziu. În sfârșit... nu știu. Dacă ai nevoie de ceva, A Treia este un copil cuminte. Cu siguranță te poate ajuta, nu-i așa?

Copila confirmă cu mândrie.

— La ce oră te vei întoarce? întrebă Luna, neîndrăznind să-l privească.

— Presupun că pe înserat. Ține. Nu-i spune nimic tatălui tău. Și îi dădu câteva monede. Apoi o privi pe sora lui. I-am dat deja medicamentul, așa că nu-ți va face neazuri.

Tânăra se înclină, iar el îi întoarse salutul.

La ieșire, îl găsi pe hangiu spetindu-se cu un munte de gunoi. Bărbatul îi aruncă o privire disprețuitoare. Cî strânse din dinți. Se

înfofoli în tunica de in și îl salută. Omul continuă să strângă gunoiul ca și cum pe lângă el ar fi trecut un câine.

Cí era deja gata de plecare, când îi auzi vocea:

— Plecați?

— Nu. O să mai rămânem câteva zile... Se scotoci prin buzunare și, după ce păstră suma necesară pentru următoarele doze de medicament, îi oferi ca plată ceea ce îi prisosea.

— Uite ce e, băiete, nu știi ce ți-oi fi închipuit tu, dar odaia costă bani. Îi privi rănile de sus până jos. Mai mult decât se pare că poți face tu rost.

— O să gădesc eu o cale. Acordați-mi doar vreo două zile...

— Ha! scuipe bădăranul. Te-ai uitat bine la tine? În halul în care arăți, cred că nu ești în stare nici să urinezi singur.

Cí răsufală cu dificultate. Omul avea dreptate. Și cel mai rău era faptul că nici măcar nu știa ce să-i mai spună ca să-l convingă. Mări puțin suma.

— Cu asta nu-ți ajunge nici ca să dormi sub un copac, îi aruncă el în față cu dispreț, dar luă monedele și le păstră. Îți dau răgaz o zi. Dacă diseară nu aduci banii, mâine o să vă dau afară în brânci.

Cí se gândi la judecătorul Feng și își blestemă soarta. Dacă ar fi fost în oraș, ar fi apelat la el, dar încă din sat îi comunicase că va rămâne la hotarul de Nord timp de câteva luni. După ce se puse de acord cu hangiul, o porni spre canal, ocolind băltoacele care inundau străzile. Încă ploua și apa îi îmbiba rănile, dar nu-i păsa. Trebuia să găsească de lucru. Trebuia să o facă, fie și cu prețul vieții.

* * *

Își imagină că în împrejurimile Universității Imperiale din Lin'an avea să găsească vreun candidat care să aibă nevoie să ia lecții particulare. Își pusese ținuta la punct ca să-și îmbunătățească înfățișarea și să-și ascundă vânătăile, dar dacă avea pretenția să găsească elevi, mai întâi trebuia să obțină certificatul de aptitudini, un document în care se detaliau nu numai cursurile absolvite, ci și biografia părinților și onorabilitatea dovedită a acestora.

De îndată ce coborî de pe șlep, simți un fior pe spinare. Își ridică privirea și pulsul i se acceleră. În fața lui, o armată de studenți, veniți de pe tot cuprinsul imperiului, se deplasa tumultuos către Marea Poartă a universității. Cí trase aer în piept și o porni către esplanadă.

Acolo se îngrămădea mulțimea de tineri în căutarea acreditării care să le permită să se prezinte la examenele civile²⁶, cheia care deschidea calea către glorie. Cí privi de jur-împrejur, fiind înghițit de șarpele alb-cenușiu alcătuit din candidați.

Constată că totul era la fel: potecile mărginite cu frânghie care îi conduceau pe candidați ca pe vite traversând grădinile, nesfârșitele șiruri de pupitre din lemn de bambus lăcuit orânduite minuțios ca piesele de domino și funcționarii instalați în spatele lor ca niște statui identice, vopsite de curând în negru, supraveghetorii care cu o mie de ochi și nuiăua în mână îi speriau pe hoțomanii care veneau ca peștii înfometăți la firimiturile de pâine, roiul de vânzători de orez și de ceai fierbinte, neguțătorii de pensule și de tuș, vânzătorii de cărți, ghicitorii în bețișoare, cerșetorii și grupurile de prostituate serviabile și fardate cu măiestrie, un val de lăcuste avide să facă negoț într-o incintă în care mirosurile de mâncare reîncălzită, de sudoare râncedă și de nerăbdare se amestecau cu strigătele, îmbrânciturile și graba.

Cí se așeză la coadă la unul dintre șiruri. Când îi veni rândul, o arsură îi străbătu stomacul. Respiră adânc și înaintă cu un pas, rugându-se să nu întâmpine probleme.

Funcționarul care trebuia să se ocupe de el îl privi fără să-și ridice capul, de parcă tichia de mătase pe care o purta îndesată până la pleoape ar fi fost de piatră, și nu din țesătură. Cí își scrisese numele pe o hârtie și o puse pe masă. Bărbatul termină de notat niște numere pe o listă și îl privi din nou cu nepăsare. Apoi, își miji ochisorii.

— Locul nașterii, șopti el printre dinți.

— La Jianyang, prefectura Jianningfu, districtul Fujian. Dar am dat examenele provinciale aici, în Lin'an.

— Și nu știi să citești? Îi arată niște panouri care indicau funcția și dispoziția diferitelor ghișee. Trebuie să te adresezi rectoratului universității. Acest șir este doar pentru străini.

Își mușcă buzele. Știa că la rectorat nu va avea nicio șansă.

— Nu aș putea să fac aici demersurile? insistă el.

Funcționarul îl privi de parcă ar fi fost străveziu și, fără să catadicsească să-i răspundă, îi făcu semn tânărului care aștepta în spatele lui Cí să înainteze.

— Domnule, vă rog. Am nevoie...

Un brânci îl întrerupse.

— Dar ce naiba...!

Cí se întoarse, hotărât să-l învețe bunele maniere pe nerăbdător, dar apropierea unui epistat îl făcu să se răzgândească. Înghiți în sec și se îndepărtă de șirul acela, întrebându-se dacă ar trebui sau nu să riște să pătrundă în clădirea rectoratului. După ciocnirea lui cu Kao în Marea Farmacie, venirea într-un loc atât de frecventat putea deveni o capcană. Dar nici nu avea de ales. Strânse pumnii și se îndreptă spre edificiu.

Când trecu pragul Palatului Înțelepciunii nu putu evita să nu-i tresalte inima. Traversase grădinile acelea de sute de ori, intrase în aule cu aceeași încântare cu care un copil primește o bomboană după ce spune corect lecțiile, dar cândva își părăsise iluziile și speranțele, crezând că o face pentru totdeauna, iar acum, după un an de absență, trecea din nou prin poarta grea de culoarea sângelui care, cu grinda sa de susținere împodobită cu dragoni amenințatori, părea să-i sperie pe toți cei care s-ar fi îndărătnicit să rămână în ignoranță.

Zarva studenților îl readuse la realitate.

Pe pereții culoarelor, numeroase anunțuri caligrafiate impecabil pe hârtie enumerau formalitățile ce se cereau a fi îndeplinite în anul acela. După ce le aruncă o privire, urcă la Marea Sală de la primul etaj, unde primea un funcționar cu o figură binevoitoare. Când îi veni rândul, îi zâmbi. Îi spuse că are nevoie de certificatul de aptitudini.

— Este pentru tine? îl privi, închizându-și pleoapele pe jumătate.

Cí se uită nervos dintr-o parte într-alta.

— Da.

— Ai studiat aici?

— Dreptul, domnule.

— Foarte bine. Ai nevoie de calificative sau numai de certificat?

— De amândouă.

Cí completă cererea cu datele sale.

Funcționarul o citi cu dificultate. Apoi îl privi pe tânăr și încuviință.

— De acord. Atunci, trebuie să apelez la alt birou. Așteaptă aici, îl informă funcționarul.

•

Când bărbatul se întoarse, chipul său amabil dispăruse. Cî se gândi că o fi descoperit ceva, dar funcționarul de-abia îl mai privea. De fapt, avea ochi doar pentru dosarul din mână, pe care îl citea și recitea întruna, cu stupoare. Cî nu știa dacă să mai aștepte sau nu, dar bărbatul continua să fie absorbit, fără să-și dezlipească privirea de pe niște documente ștampilate de prefectură.

— Îmi pare rău, spuse el în cele din urmă. Nu pot elibera certificatul. Notele tale sunt excelente, dar onorabilitatea tatălui tău... Tăcu.

— Tatăl meu? Ce se întâmplă cu tatăl meu?

— Citește tu singur. În urmă cu șase luni, în timpul unei inspecții de rutină, s-a descoperit că a delapidat fonduri de la corpul judecătorilor unde lucrase. Cel mai grav delict al unui slujbaș. Deși se afla în întrerupere temporară din pricina doliului, a fost destituit.

* * *

Cî își aruncă rapid ochii peste raport, în timp ce se dădea îndărăt, clătîndu-se. Avea nevoie de aer. De-abia mai putea respira. Documentele îi scăpară din mână și se împrăștiară pe jos. Tatăl lui, condamnat pentru corupție... De aceea refuzase să se întoarcă! Feng i-o fi comunicat vestea în timpul vizitei sale. Astfel se explica răzgîndirea și tăcerea lui bruscă.

Pe neașteptate, totul căpăta un înțeles jalnic, o ironie a sorții care îl împrășca, însemnându-l ca un stigmat. Se simțea spurcat pe dinăuntru, contaminat de ticăloșia tatălui său. Pereții se învârteau cu el. Simți nevoia să vomite. Lăsă să-i cadă dosarul și o luă la fugă pe scări în jos.

Pe când hoinărea prin grădini, îi păru rău pentru prostia lui. Rătăcea dintr-o parte într-alta cu privirea pierdută, ciocnindu-se de studenți și de profesori, de parcă ar fi fost niște statui rătăcitoare. Nu știa încotro merge și nici ce face. Se lovi de o tarabă cu cărți și o răsturnă. Încercă să strângă dezastrul, dar proprietarul începu să-l ocărăscă, iar el îi răspunse. Un paznic din apropiere interveni ca să lămurească întâmplarea, dar Cî se îndepărtă înainte de a fi prins.

Ieși din incintă privind în stînga și-n dreapta, temându-se că în orice moment cineva l-ar putea opri. Din fericire, nimeni nu-l băgă în seamă, așa că sări pe șlepul care făcea traseul de la universitate până la Piața de Meserii și rămase nemișcat, ascuns printre călători,

până sosi la destinație. Odată ajuns acolo, își privi șiragul de la brâu, în care se legănau două sute de monede. După ce îi plătise Lunii ca să se ocupe de A Treia și achitase costul călătoriilor cu barca, era tot ce-i mai rămăsese. Căută o prăvălie clandestină de plante medicinale și cumpără un tonic pentru febră. Când cheltui și ultima monedă, Cí știe că ajunsese la capătul posibilităților. Până în momentul acela nutrise speranța de a-și găsi o slujbă prin împrejurimile universității, dând lecții vreunui dintre studenții aceia care, fiind plini de bani și zoriți de apropierea examenelor, angajau profesori care să le deschidă porțile gloriei. Dar fără certificatul de aptitudini, visul acela se năruise. Avea în continuare nevoie de bani ca să plătească masa și casa, niște bani care îi vor fi ceruți cu siguranță în seara aceea.

Avea nevoie să muncească din momentul acela.

„Da, dar ce să facă?”

Întocmi în minte o listă a muncilor pe care credea că era în stare să le facă bine și dintre acestea le respinse pe cele pentru care nu l-ar plăti nimeni. Când termină, recapitulă lista și ajunse la concluzia că este un prost. Pe o piață ticsită de forță de muncă ieftină, cunoștințele sale juridice nu-i vor servi nici ca să deosebească un pește comestibil de unul otrăvitor. În afară de asta, aproape că nu stăpânea nicio altă meserie manuală decât cea specifică țăranilor și, convalescent cum era, se îndoia că ar avea forță să lucreze ca hamal. Chiar și așa, după ce fusese refuzat la mai multe prăvălii, se apropie de un depozit de sare și ceru să i se acorde o șansă.

Angajatul care îl primise se uită la el de parcă i s-ar fi oferit să cumpere un măgar șchiop. Îi pipăi umerii socotind cât ar rezista la cărat și îi făcu cu ochiul ajutorului său. Apoi, urcă o scară și îi spuse lui Cí să se așeze sub ea.

Când prima povară îi căzu în spinare, coastele îi pârâiră ca niște crengi uscate. La cel de-al doilea sac, lui Cí i se încovoie șira spinării și căzu în patru labe sub greutate.

Cei doi bărbați izbucniră în hohote de râs. Apoi cel mai voinic dădu la o parte sacii cu sare și îl împinse pe Cí, de parcă ar fi fost o altă povară, continuând să care sacii ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Cí se târî până în stradă, încercând să-și recapete răsuflarea. Nu simțea durere fizică, dar urmele rănilor îi aduseseră numai necazuri.

Cu toate că știa că nefăcând parte din niciuna dintre tagmele care controlau până și cea mai nenorocită dintre meserii, cu greu avea să-și găsească o slujbă, se ridică și continuă să cutreiere prăvălii, ateliere, dane și cheiuri, dar nu reuși să convingă pe nimeni să-i dea de lucru, nici măcar în schimbul hranei.

Nici nu se miră. Dacă prisosea ceva la Lin'an, în afară de răufăcători și de oameni lihniți de foame, aceia erau hamalii voinici gata să trudească din greu din zori și până-n noapte pentru un bol de orez mizerabil.

Până și corporația municipală de strângere a excrementelor, ale căror echipe străbăteau zilnic canalele ca să vândă agricultorilor scârnaviile, refuză să-l angajeze. Îi ceru slujbașului de la conducere să-i acorde o zi de probă în schimbul unor alimente, dar omul clătină din cap, arătându-i alte sute de oameni asemenea lui care de-abia își duceau traiul mizerabil cerșind.

— Dacă vrei să strângi căcat, trebuie să te caci tu mai întâi.

Cí nu-și irosi saliva. Pur și simplu, și-o înghiți. O apucă pe o străduță perpendiculară cu Calea Imperială și continuă să meargă fără o țintă anume până se pomeni de cealaltă parte a zidurilor de apărare. Hoinărea de ceva vreme, când niște țipete venind de după un colț al zidurilor de lângă bastioane îi atraseră atenția.

Sub un coviltir slinos, mai multe persoane țineau strâns un băiețel care se zbătea, gol pe jumătate, spre amuzamentul celor prezenți. Țipetele copilului deveniră și mai ascuțite, când un bărbat înarmat cu un cuțit se apropie de el.

Cí înțelese numaidecât că era vorba de o castrare. Fără să-și dea seama, ajunsese la locul unde erau instalați *cuțitarii* de la zidul de apărare, niște specialiști bărbieri care, pentru o sumă modică, îi transformau pe micii nevoiași plini de viață în viitori eunuci ai împăratului. Știa lucrul acesta pentru că, împreună cu Feng, văzuse cadavrele a zeci de copii, morți în urma fierbințelilor, a cangrenelor sau pur și simplu scurși de sânge ca niște ieduți cu beregata tăiată. Și după înfățișarea aceluia bărbier și a instrumentarului său neîngrijit, totul prevestea că băiețelul acela va ajunge în curând să îngroașe numărul gropilor din cimitir.

Dădu la o parte cum putu doi cerșetori și își făcu loc prin publicul care se instalase la spectacol. Atunci, Cí se făcu alb la față.

Bărbierul, un bătrân fără dinți care duhnea a băutură, încercase să secționeze organele genitale ale băiatului, făcându-i o tăietură care, în locul testiculelor, îi secționase parțial micuțul penis. Cí își închipui că bătrânul nu avea să termine niciodată cu succes intervenția aceea. Acum, va trebui să includă și penisul în amputare și aceasta era o operație care cerea îndemânare, de care mâinile tremurânde ale bătrânului păreau să ducă lipsă. În timp ce băiețelul țipa cât îl ținea gura, de parcă ar fi fost tăiat în două, Cí se apropie de cea care părea să-i fie mamă, și care, printre hohote de plâns, îi cerea fiului său să fie cuminte. Cí stătu în cumpănă neștiind cât ar fi de nimerit ceea ce avea de gând să facă, dar până la urmă îndrăzni:

— Femeie cumsecade, dacă permiteți ca omul ăsta să continue, fiul dumneavoastră va muri în brațele lui.

— Dă-te la o parte! bolborosi bătrânul, agitând cu neîndemânare cuțitul însângerat.

Cí se dădu îndărăt, ațintindu-și privirea în ochii strălucitori ai bărbierului. Fără îndoială că omul acela băuse deja până la ultima monedă care i se plătise.

— Ești deja un bărbățel, așa că n-o să mai plângi, nu-i așa? bolborosi bătrânul.

Copilul încuviință, dar chipul său arăta contrariul.

Cuțitarul se frecă la ochi și încercă să oprească hemoragia, punând incizia greșită pe seama unei mișcări a băiețelului. Spuse că tăietura ajungea la conductul urinar, ceea ce îl va obliga să extindă amputarea. Scoase din trusa cu instrumente de strictă necesitate un fir de pai și mânji micul lujer de jad însângerat cu un amestec înțepător.

Cí clătină capul. Cuțitarul părea să fi oprit fluxul de sânge, dar chiar și așa trebuia să se grăbească. Văzu cum pune mâna pe o față murdară și leagă cu ea penisul și testiculele copilului, răsucindu-le împreună, de parcă ar fi fost un maț de cârnat. Băiatul țipă, dar bătrânul nu se neliniști și îl întrebă pe tată dacă este într-adevăr hotărât. Întrebarea era obligatorie, deoarece emascuarea nu numai că va transforma băiatul într-un „nebărbat” pentru restul zilelor sale, dar, potrivit învățăturilor confucianiste, îl va însoți și dincolo de mormânt, împiedicându-l să se odihnească în pace.

Tatăl consimți.

Cuțitarul trase aer în piept. Luă o crenguță și o vârî între dinții micuțului înspăimântat. Îi spuse să muște cu putere.

— Iar voi, țineți-l strâns.

După ce constată că toți erau gata, îndreptă bandajul în care erau înfășurate organele genitale către stinghia din dreapta, ridică lanțeta, inspiră adânc și îi trase o lovitură cu brațul cu o violență precisă pentru a-i secționa dintr-o singură tăietură testiculele și lujerul de jad, în timp ce un țipăt sfâșietor îi asurzea pe cei prezenți. Imediat, îi înmână tatălui membrul amputat ca să-l păzească și procedă la oprirea sângelui cu niște cârpe îmbibate în apă cu sare. După aceea, vârî un fir de pai în conductul urinar ca să-l împiedice să se închidă, legă neglijent venele, cusu marginile răni și bandajă trunchiul băiatului.

Când bărbatul anunță încheierea amputării, rudele izbucniră în plâns de bucurie.

— A leșinat de durere, dar își va reveni curând, îi asigură bătrânul.

Cuțitarul îl instrui pe tată asupra necesității ca vreme de două ceasuri băiatul să meargă cât mai mult cu puțință. Apoi, va trebui să stea la pat trei zile înainte de a-i retrage firul de pai. Dacă urina fără probleme, totul era rezolvat.

Fără să verifice dacă bandajul exercită presiunea adecvată, își strânse instrumentarul și îl vârî în geanta din prelată murdară. Se pregătea să plece când Cí îl opri din drum.

— Băiatul ăla mai are nevoie de îngrijiri, observă el.

Bărbatul îl privi disprețuitor și trase un scuipat.

— Păi singurul lucru de care am eu nevoie sunt copiii. Zâmbi malițios.

Cí își mușcă buzele. Avea de gând să-i răspundă, când niște urlate în spatele lui îi atraseră atenția. Întorcându-se, văzu cu groază că rudele micului eunuc țipau stând pe vine în jurul copilului, care zăcea livid într-o baltă de sânge. Încercă numaidecât să-i ajute, dar micuțul era practic un cadavru. Tocmai voia să-i ceară cuțitarului să-i dea o mână de ajutor când, întorcându-se, băgă de seamă că acesta dispăruse. Nu mai putu face altceva, pentru că țipetele atraseră doi paznici care, văzând că Cí se dădea îndărăt cu mâinile acoperite de sânge, alergară spre el ca să-l aresteze.

Se furișă cum putu prin mulțime. Puțin mai târziu, găsi refugiu sub unul dintre podurile de piatră, unde profită ca să se spele pe mâini. Apoi, privi cerul.

„Amiază. Și încă nu știu cum îi voi plăti hangiului.”

Un greier mic i se cățără pe încălțăminte.

Cí îl îndepărtă cu un bobârnac. Dar pe când gângania se zbătea să-și reia poziția, își aminti ceva.

„Propunerea ghicitorului.”

Numai la gândul că ar putea lucra pentru acesta, îl apucă greața. Detesta să se folosească de boala sa, dar situația lui și a surorii sale îl obliga să-și pună această problemă. Poate că doar pentru asta era într-adevăr bun. Să meargă din încăierare în încăierare, devenind atracția iarmarocului.

Privi apele întunecate ale canalului curgând tulburi către râu. Își imaginează frigul și se înfioră. Se gândi să sară, dar imaginea surorii sale îl opri.

Își abătu privirea de la curentul care îl atrăgea cu promisiunea insistentă a unei soluții rapide și se ridică hotărât. Poate că acela era destinul său, dar măcar va lupta ca să-l ocolească. Scuipe aproape de greier și plecă în căutarea ghicitorului.

* * *

Cercetă prin toate cotloanele, dar tot nu-l găsi. Străbătu micile piețe din cartierul pescarilor, hala de pește sărat, piața de țesături situată lângă atelierile mătăsarilor de pe chei și eleganta Piață Imperială, cea mai mare și mai bine aprovizionată dintre depozitele capitalei. Peste tot, îi întrebă pe hamali, pe negustori, pe vagabonzi și pierde-vară, dar niciunul nu a fost în stare să-i dea vreo informație. Parcă l-ar fi înghițit pământul, parcă i s-ar fi șters urma de peste tot și, apoi, s-ar fi ivit o sută de șarlatani diferiți ca să bântuie de colo-colo și să-i ia locul.

Tocmai avea de gând să se dea bătut, când își aduse aminte că, în noaptea provocării, ghicitorul îi vorbise despre slujba lui la Marele Cimitir din Lin'an.

* * *

În drum spre Câmpiile Morții, se întrebă dacă este corect ceea ce face. La urma urmelor, prezența sa în capitală se datora încăpățânatei sale obsesii pentru studiu, o strădanie care nu-i va

folosi la nimic, dacă va sfârși prin a deveni mortul cel mai învățat din imperiu.

Se gândi dacă n-ar fi fost mai bine să fugă în alt oraș și să-și caute refugiu într-un loc unde să nu îl cunoască nimeni, departe de tentaculele amenințătoare ale lui Kao. Dar se afla în continuare acolo, încercând să prelungească nu știa ce anume, în numele unui vis pe care orice om întreg la minte l-ar fi considerat imposibil.

Închise ochii și se gândi la tatăl său, omul despre care știa acum că îi dezonorase, omul care trădase memoria familiei sale, condamându-i pe el și pe A Treia la oprobriul veșnic. Gândindu-se la asta, o înțepătură îi străbătu inima. Tatăl său... I se părea cu neputință ca persoana care îl educase în spiritul corectitudinii și al sacrificiului să fie aceeași care furase și trădase încrederea judecătorului Feng. Dar rapoartele erau concludente. Le citise cu atenție și își amintea amănunțit fiecare dintre acuzații. Își făgădui atunci că nu va fi niciodată atât de nedemn, de prefăcut și de infam ca el. Își descărcă mânia, lovind cu piciorul scândurile bordajului. Tatăl său era singurul vinovat pentru tot ce li se întâmpla. Totuși, în timp ce rațiunea îi hrănea ura, un impuls dinlăuntrul său îl îndemna să creadă în nevinovăția lui.

Nu deschise ochii până nu îl zgudui podeaua de lemn. Șlepul pe care se strecurase se legănă cu neîndemânare, zgâriindu-și flancul de digul cheiului de acostare al lacului de Vest, exact la poalele colinei unde era situat cimitirul.

Pe când urca panta blândă care preceda Câmpiile Morții, observă o mulțime pestriță străduindu-se să atingă culmea. După ziua de muncă, rudele obișnuiau să se adune la un loc ca să-și cinstească morții, purtând asupra lor tot felul de bucate pentru ofrande. Își aminti de A Treia. Începea să apună soarele și nici măcar nu avea certitudinea că fiica hangiului i-o fi dat ceva de mâncare. Simpla idee de a și-o imagina flămândă îl făcu să se înfioare, așa că grăbi pașii, lăsă în urmă cortegiul de bocitoare și o luă înaintea bărbaților care se apropiau de imensa poartă de intrare cu o raclă pe umeri.

Odată ajuns în cimitir, înaintă printre modeștii stâlpi funerari căutând vreun îngrijitor care să-i poată indica locul unde să-l găsească pe ghicitor. Negăsind niciunul, continuă să urce până la partea cea mai de sus a colinei, unde pajiștea înconjura măiestrit

lespezile de piatră ce anunțau începutul grădinilor și al templelor de pe colină. Acolo, familiile cele mai înstărite, îmbrăcate strict în alb, le ofereau defuncților ceai pregătit de curând și aprindeau bețișoare de tămâie al căror parfum se contopea cu verdele ierbii și ceața umedă. După ce ajunse pe culme, se îndepărtă de plânsete și vaiete ca să se îndrepte spre un pavilion de culoare brun-închis ale cărui streșini curbate îi amintiră de aripile unui corb sinistru. În imediata apropiere, un grădinar posomorât îi spuse că va găsi persoana de care întrebă nu foarte departe de locul acela, în împrejurimile Templului Eternității.

Cí îi mulțumi. Urmându-i indicațiile, ajunse la un mic templu cu un plan pătrat care răsărea din ceață ca un spectru. La picioarele lui, într-o groapă săpată pe jumătate, un omuleț scotea pământul din mormântul deschis, scuișând întruna la fiecare lopată. Recunoscându-l pe ghicitor, îl scutură un fior. Se opri o clipă privindu-l pe bărbatul care gâfâia. Apoi se apropie încet, având încă îndoieli că aceea era o alegere nimerită.

Se pregătea să plece tocmai când ghicitorul își ridică privirea și își aținti ochii asupra lui. Omulețul lăsă lopata pe grămada de pământ și se îndreptă de spate. Apoi scuișcă în palme și clătină din cap. Cí nu știu ce să spună, dar ghicitorul i-o luă înainte:

— Se poate ști ce naiba faci aici? Înfundă lopata în groapă cu o față neprietenosă. Dacă ceea ce cauți sunt și mai mulți bani, i-am cheltuit deja pe târfe și pe vin, așa că poți să pleci pe unde-ai venit.

Cí se încruntă.

— Am crezut că o să te bucuri când o să mă vezi. Cel puțin azi-noapte, păreai mai încântat.

Ghicitorul îl întrerupse cu un gâfâit:

— Azi-noapte eram băut, așa că șterge-o, că am de muncă.

— Nu mai ții minte că ieri mi-ai propus să particip la...?

— Uite ce e, băiete, din cauza ta, acum tot Lin'anul știe ce făceam eu cu greierii. Și am avut noroc că am putut să scap azi-dimineață, pentru că, dacă mă prindeau indivizii ăia care voiau să-mi vină de hac, acum eu aș ocupa locul ăsta. Și arată groapa pe care o săpa.

— Scuză-mă, dar îți amintesc că nu eu am fost cel care umbla cu înșelătorii.

— Ah! Nu? Și atunci cum numești fapta de a face prinsoare împotriva unei matahale știind că, și dacă te-ar tăia în două, tot n-ai scoate niciun vaiet? Fir-ar să fie! Pleacă de aici înainte să ies din groapa asta și să te alung cu lopata.

— Pentru numele lui Buddha! Ce-i cu tine? Ieri mă implorai să lupt. Am venit dispus să-ți accept oferta, înțelegi?

— O ții întruna cu ziua de ieri! Ți-am mai spus că eram beat, mormăi el.

— Păi, judecând după grija cu care numărai monedele, nu păreai beat.

— Ascultă-mă cu luare-aminte: aici, ăla care nu înțelege nimic ești tu. Ieși apoi din groapă, cu lopata în mână. Nu pricepi că din vina ta nu mă mai pot întoarce la piață. Nu pricepi că s-a dus deja vorba despre însușirea ta specială și că nimeni nu mai vrea să facă prinsori împotriva ta. Nu înțelegi că ești blestemat și că târăști ghinionul după tine. Și nu înțelegi că trebuie să termin afurisita asta de groapă și că vreau să stai departe de mine. Azvârli lopata pe fundul gropii.

O voce răgușită în spatele lui îl smulse din stupoare.

— Te deranjează, Xu? Întrebă o namilă cu brațele tatuate, apărută din senin.

— Nu. Tocmai pleca, răspuse el.

— Păi, atunci, termină odată groapa, că altminteri, la noapte o să trebuiască să-ți cauți altă slujbă, lătră namila și arătă spre cortegiul funerar care se apropia pe povârniș.

Ghicitorul apucă lopata și continuă să sape, de parcă i-ar fi fost pusă viața în joc. Când bărbatul tatuat le întoarse spatele, Cí sări în groapă.

— Dar ce faci?

— Nu vezi? Te ajut, spuse Cí, săpând în pământ cu propriile mâini. Ghicitorul îl privea.

— Hai. Ia asta. Și îi dădu o săpăligă.

Săpară împreună până făcură o groapă de lungimea unui trup și adâncă pe jumătate. Xu nu scoase o vorbă cât timp lucrară, dar când terminară, luă o cană murdară din traistă, turnă un lichid închis la culoare și i-o oferă lui Cí.

— Nu te temi ca o ființă blestemată să bea cu tine?

— Hai. Trage o dușcă și să ieșim din groapa asta.

* * *

Rămaseră lângă mormânt, în timp ce rudele rostiră ultimele rugăciuni. Apoi, la semnalul celui care părea cel mai în vârstă, purceseră la lăsarea sicriului în groapă. Aproape terminau când, pe neașteptate, Cí alunecă, cu un ghinion atât de mare, încât coșciugul se prăbuși până în fundul gropii și, din izbitură, se deschise.

Cí amuți.

„Zei din ceruri! Ce se mai poate întâmpla?”

Încercă pe dată să-i pună capacul, ale cărui cuie se desprinseseră, dar ghicitorul îl dădu la o parte cu un brânci, de parcă ar fi putut cu gestul său violent să calmeze urletele pe care le scoteau rudele văzând trupul defunctului mănjit cu pământ. Xu încercă să miște cadavrul, dar se rănise la un deget și de-abia o mai putea scoate la capăt.

— Ridicați-l de acolo, șleahtă de neputincioși, strigă cea care după îmbrăcămintea părea să fie văduva. N-a suferit destul, ca să-l mai faceți și voi să se chinuie chiar și după moarte? se vaită ea.

Ajutați de celelalte rude, Cí și Xu scoaseră sicriul dezmembrat din groapă și cu toții îl duseră în templu ca să-l repare și să repete spălarea cadavrului. Femeile rămaseră afară văicărindu-se, în timp ce bărbații se străduiau să dea cadavrului o înfățișare cuviincioasă. Cí observă că ghicitorul de-abia își mai putea folosi o mână, așa că luă un burete umezit cu apă de iasomie și începu să curețe îmbrăcămintea defunctului. Rudele i-au permis să facă asta, pentru că aducea ghinion să atingi trupurile morților, iar deranjarea lor după moarte putea atrage răzbunarea lor ulterioară.

Lui Cí nu-i păsa. Era obișnuit să umble cu cadavrele, așa că nici nu tresări când trebui să-i descheie cămeșoiul ca să-i scoată pământul ce se vârase pe sub haine. Frecându-l cu buretele, observă niște semne pe gât.

Se opri din curățat și îl privi pe cel care se prezentase ca fiind părintele defunctului.

— A fardat cineva cadavrul? îl întrebă el.

Pe bărbat îl miră întrebarea, dar clătină din cap în semn de negație. Se interesă pe dată de chestiune, dar Cí, în loc să răspundă, continuă.

— Cum a murit? Dădu puțin la o parte cămeșoiul ca să cerceteze ceafa.

— A căzut de pe cal și și-a frânt gâtul.

Cí dădu din cap. Ridică pleoapele mortului, dar Xu îl opri.

— Ce-ai de gând să faci? Vrei să încetezi să mai deranjezi familia și să-ți termini treaba? Îl zori el.

Cí nu-i dădu ascultare. Dimpotrivă, se uită cu hotărâre la ruda mortului și vorbi fără să șovăie.

— Domnule, bărbatul acesta n-a murit cum spuneți.

— Ce vrei să zici? bâigui tatăl mortului, neînțelegând. Cumnatul lui l-a văzut căzând.

— Poate că așa o fi fost, dar, de bună seamă că, după aceea, cineva a profitat ca să-l strângă de gât.

Fără să mai aștepte vreun răspuns, Cí le arată niște umbre de culoarea purpurei de o parte și de alta a gâtului.

— Erau ascunse sub machiaj. O treabă de mântuială, adăugă Cí. Dar, fără îndoială, corespund cu urmele lăsate de niște mâini puternice. Aici, îi arată el hematoamele apărute pe piele. Și aici.

Rudele se priviră uimite și insistară să-l întrebe dacă e sigur de observațiile sale. Cí nu se îndoia. Îi întrebă dacă doresc să continue înhumarea, dar părinții fură de acord să o întrerupă numaidecât și să se adreseze judecătorului de instrucție ca să denunțe cazul.

* * *

Pe când Cí îi imobiliza degetul rupt, Xu nu încetă să chibzuiască. De îndată ce tânărul își termină treaba, Xu sări cu gura pe el:

— Spune-mi un lucru, ești posedat de diavol?

— Bineînțeles că nu. Cí începu să râdă.

— Atunci, o să facem afaceri împreună, declară el.

Cí îl privi uimit. Doar cu puțin timp mai devreme, ghicitorul îl asigurase că nimeni nu va mai face prinsoare împotriva lui, iar acum chipul surâzător părea că este cel al unui biet sărman, care ar fi primit pe neașteptate în dar un palat. Lui Cí nu-i păsa. Singurul lucru care îl interesa era să obțină niște monede în avans cu care să-l plătească pe hangiu. Se întuneca și teama lui era din ce în ce mai mare. Îi povesti lui Xu, care începu să râdă ca un copil.

— Necazuri cu banii? Ha! Vom fi bogați, băiete!

Bărbatul scotoci în traistă și scoase îndeajuns de mulți bani ca să achite în avans o săptămână de găzduire. Fără să se oprească din râs, i-i dădu lui Cí.

— Și acum, jură pe cinstea ta că mâine la prima oră o să te întorci la cimitir.

Cí numără monedele și apoi jură.

— Atunci, ne vom lua la bătaie?

— Bineînțeles că nu, copile. Va fi o treabă mai periculoasă, dar mult mai avantajoasă.

15.

Pentru oricine altcineva, absența durerii ar fi însemnat un dar divin, dar pentru Cí reprezenta un dușman tăcut care, de îndată ce îi întorcea spatele, înfigea în el pumnalul fără milă. În timp ce șlepul înainta lent, își palpă coastele, căutând indicii care să-i atragă atenția asupra vreunei fracturi sau contuzii. Apoi făcu același lucru la picioare, mângâindu-le mai întâi ușor, apoi cu fermitate. Cel stâng i se păru normal, dar dreptul prezenta o îngrijorătoare culoare violacee. Nu putea face mare lucru, așa că își lăsă în jos cracul pantalonului și se uită la biscuiții dulci de orez pe care tocmai îi cumpărase pentru sora lui. Își imaginează fețișoara ei încântată și zâmbi. Pe drum, numărase de mai multe ori monedele pe care i le înmânase ghicitorul, asigurându-se că îi vor ajunge ca să achite o săptămână de găzduire și alta de întreținere.

Când ajunsese la casa de oaspeți, îl găsi pe hangiu certându-se în gura mare cu un tânăr urât la înfățișare. Văzându-l, bărbatul îi făcu semn că A Treia se află sus și își continuă disputa fără să-i mai acorde atenție, așa că Cí urcă treptele din două în două, rugându-se ca starea copilei să nu se fi înrăutățit.

O găsi dormind sub o pătură de in respirând liniștit ca un cățel alăptat de curând. Încă mai avea resturi de orez în colțul gurii, așa că își închipui că mâncase la cină. O mângâie blând pe frunte. Avea febră, dar nu la fel de mare ca de dimineață și asta îl linișți. O trezi cu o dezmierdare ca să o întrebe dacă luase medicamentul și, fără să deschidă ochii, copila îi făcu semn că da. Atunci, Cí se întinse cât

era de lung, se rugă pentru a-i săi, fără să uite de tatăl lui și, în sfârșit, se putu odihni.

A doua zi, se trezi cu o veste neplăcută. Hangiul accepta să-i rezerve camera oricât ar fi dorit, dar, chiar dacă ar plăti, nu-și putea lua sarcina de a se ocupa de fată. Cí nu îl înțelese.

— Ei bine, e foarte clar. Bărbatul continuă să fiarbă orezul pentru micul dejun. Țsta nu e un loc potrivit pentru o copilă. Și tu ar trebui să fii primul care să-ți dai seama de asta, adăugă el.

Cí tot nu înțelegea. Se gândi că hangiul cere pur și simplu mai mulți bani, așa că se pregăti să negocieze.

— Pentru numele zeilor din cer! Nu asta-i problema, îl înfruntă hangiul. Tu ai văzut ce fel de oameni intră și ies din bârlogul ăsta? Și le spun oameni, ca să-i numesc cumva. Dacă sora ta rămâne aici, o să vii într-o noapte și n-o s-o mai găsești. Sau și mai rău: o s-o găsești cu picioarele desfăcute și curgându-i șiroaie de sânge din locul acela sacru. După aceea, o să vrei să mă ucizi, dar eu o să fiu cel care te va ucide pe tine. Și, ca să spun drept, îmi plac banii tăi. Dar n-am chef să te omor și s-o sfârșesc executat. Așa că acum știi: cameră, da, însă copilă, ba.

Lui Cí nu-i venea să creadă ce aude, până când nu văzu apărând un bărbat pe jumătate dezbrăcat dintr-o odaie din care după aceea ieși fiica hangiului. Atunci, nu mai stătu pe gânduri. Își strânse lucrurile, plăti ce datora și părăsi hanul împreună cu A Treia.

* * *

Explicațiile sale nu folosiră la nimic. Când se prezentă la cimitir cu A Treia, ghicitorul sări în sus de indignare.

— Crezi cumva că aici este azil de copii? Ți-am spus că afacerea va fi periculoasă, mormăi el.

Omulețul îi înșfăcă și îi conduse cu de-a sila într-un loc mai ferit. Părea într-adevăr supărat. Rămase tăcut câteva clipe, scuturându-și capul dintr-o parte într-alta și scărpinându-se, de parcă ar fi avut păduchi. În cele din urmă, se așeză pe vine și îi obligă pe Cí și pe A Treia să facă același lucru.

— Nu-mi pasă că e sora ta. Trebuie să plece, rosti el.

— De ce trebuie să plec mereu? interveni micuța.

Cí o privi compătitor. Apoi îl privi pe Xu.

— Chiar așa. De ce trebuie să facă asta? îl întrebă el.

— Păi, pentru că... pentru că... ce naiba să facă o copilă într-un cimitir? Unde o vârâm? O lăsăm să se joace cu morții?

— Mie mi-e frică de morți, protestă A Treia.

— Tu să taci din gură, o întrerupse Cí. Tânărul privi de jur-împrejur, respiră adânc și își aținti ochii asupra lui Xu. Știu că n-a fost o idee bună, dar n-am încotro, spuse el cu un oftat. Și cum nu știu ce fel de treburi ciudate o să am de făcut, va rămâne cu noi până când o să gădesc altă soluție.

— Aha! Perfect! Muritorul de foame punând condiții stăpânului său! Dădu cu piciorul într-o lespede și zâmbi.

— Tu nu ești stăpânul meu! îi spuse Cí, ridicându-se de jos.

— Poate că nu. Dar tu chiar ești un muritor de foame. Mă rog... doi muritori, o arătă pe micuță și lovi din nou cu piciorul în pământ. Fi-mi-ar spiritul afurisit! Știam eu că nu-i o idee bună!

— Dar vrei să-mi explici care-i problema? A Treia e ascultătoare. Va sta într-un colț și nu va deranja cu nimic.

Xu se așeză din nou pe vine și începu să murmure. Se ridică brusc.

— Foarte bine. Fie ce-or vrea zeii. Să stabilim, deci, învoiala.

.

Ca să discute condițiile, Xu îi conduse pe Cí și pe sora lui la Templul Eternității, pavilionul unde se făcea înfășurarea în lițoliu. Ghicitorul intră primul, ca să aprindă un felinar care luminează o încăpere întunecată, duhnind a tămâie și a cadavru. Pe A Treia o sperie locul, dar Cí o strânse de mână și copila se liniști. Ghicitorul aprinse o lumânare pe care o așeză pe un fel de bancă alungită pe care se aranja ținuta morților. Apoi dădu la o parte grămada de ulcele, esențe, uleiuri și truse de instrumente și scutură resturile de dulciuri de la ofrande și bucățelele de argilă provenind de la figurinele care îi însoțeau uneori pe defuncți.

— Aici ne vom face treaba, arătă el mândru, ridicând lumânarea.

Cí nu înțelegea nimic. Acolo nu era decât o încăpere goală, așa că îl lăsă pe Xu să continue cu explicațiile.

— Am văzut din prima clipă, continuă Xu. Puterea ta de prezicere...

— De prezicere?

— Ha! Și când mă gândesc că eu făceam pe ghicitorul! Iar tu îți țineai gura, șmecherule!

— Dar...

— Ascultă-mă, îl întrerupse Xu. O să te instalezi aici și o să observi cadavrele. Vei avea lumină și cărți. Tot ce consideri necesar. Tu te uiți la ele și îmi spui tot ce bagi de seamă. Nu știi: din ce cauză a murit defunctul, dacă e fericit în noua sa lume, dacă are nevoie de ceva... Născocoști, dacă trebuie. Iar eu o să le spun rudelor, ca să ne plătească, și toată lumea va fi încântată.

Cí îl privi uluit pe Xu.

— Nu pot face așa ceva.

— Cum nu poți? Ieri te-am văzut făcând-o. Când ai spus că omul nu murise căzând de pe cal, ci fusese strangulat, a fost ceva de necrezut. O să răspândesc zvonul și clienții vor veni ca muștele de peste tot.

Cí clătină din cap.

— Nu sunt un șarlatan. Îmi pare rău să o mărturisesc, dar așa este. Nu ghicesc nimic. Doar constat indicii, semne... urme de pe trupuri.

— Indicii... semne... ce contează cum le numești? Cert e că observi niște lucruri. Și asta face mulți bani! Pentru că ce-ai făcut ieri... o poți repeta, nu-i așa?

— Pot să aflu niște lucruri, într-adevăr...

— Păi, atunci, să batem palma! Și zâmbi.

•

Se așezară în jurul unui sicriu ca să înfulece micul dejun pe care îl pregătise Xu. Pe tăblia de masă improvizată, Xu așezase farfurioare colorate, pline cu creveți fierți în ceai verde de Longjing, cu supă de fluturi, crap dulce-acrișor și tofu cu pește. Din ziua în care judecătorul Feng îi vizitase în sat, nici Cí, nici sora lui nu mai mâncaseră atât de mult.

— I-am spus nevastă-mii să pregătească tot. Trebuie să sărbătorim! Xu sorbi din supă.

Cí se linse pe degete și băgă de seamă că Xu se uita la arsurile de pe mâinile lui. Tânărul le ascunse. Detesta să se simtă observat ca un animal de bâlci. Termină și ultimele farfurioare și îi spuse fetiței să iasă să se joace afară. A Treia îi dădu ascultare.

— Să stabilim clar termenii, spuse Cí pe un ton tranșant. Ce obțin eu din toate astea?

— Văd că ești inteligent... Ghicitorul începu să râdă. A zecea parte din câștiguri. Și îi dispăru zâmbetul de pe față.

— A zecea parte, ca să duc povara întregii afaceri?

— Cí! Nu greși socotelile, băiete. Eu vin cu ideea. Eu vin cu locul. Eu vin cu morții.

— Și dacă eu nu accept, vei avea exact asta: morții. Vreau jumătate sau nu mai batem palma.

— Dar cine te crezi? Zeul banilor?

— Ai spus că o să fie periculos.

— O să fie și pentru mine.

Cí cugetă. Fără cuvenita autorizație, manipularea cadavrelor era un delict aspru pedepsit și, după cât îl cunoștea pe Xu și tertipurile lui, avea bănuiala că printre sarcinile la care se gândise acesta se număra și examinarea morților. Făcu gestul de a se ridica în picioare, dar ghicitorul puse mâna pe el. Omulețul scoase o cană cu rachiu de orez și îl turnă în două boturi. Îl bău pe primul și apoi pe al doilea. Râgâi.

— De acord. O să-ți dau a cincea parte, consimți el.

Cí îl privi. Simți că inima îi tremură la fel ca mâinile ghicitorului.

— Mulțumesc pentru mâncare. Și se ridică.

— Băiat afurisit ce ești! Așază-te odată! Asta trebuie să fie o afacere pentru amândoi, iar cel care riscă cel mai mult sunt eu. Dacă se află că umblu să fac negoț cu cadavrele, or să mă dea afară în stradă.

— Și pe mine, la câini.

Ghicitorul se încruntă și își turnă altă dușcă de rachiu. De data asta îi oferă un bol lui Cí. Îl goli pe al său încă de vreo două ori înainte de a vorbi. Apoi se ridică și schimbă tonul vocii:

— Uite ce e, fiule, tu crezi că toată afacerea o să depindă de puterile alea speciale pe care se pare că le ai, dar lucrurile nu merg așa. Trebuie să convingem rudele să ne permită să avem acces la cadavre, să le cercetăm cât mai mult cu putință, să le punem mai întâi lor întrebări ca să aflăm până și ultimul amănunt în legătură cu dorințele și năzuințele lor. Arta divinației se compune dintr-o parte de adevăr, zece, de minciuni, restul, de amăgiri. Va trebui să alegem

famiile cele mai înstărite, să vorbim cu ele în timpul priveghiului, și toate acestea în cea mai mare taină, pentru ca nimeni să nu ne strice afacerea. O treime din ce obținem. Ultima mea ofertă. Este corect pentru amândoi.

Cí se ridică, își alătură pumnii pe piept și se înclină în fața lui.

— Când începem? întrebă el.

* * *

În restul dimineții, Cí îl ajută pe Xu să îndrepte lespezi, să curețe gropi și să sape morminte. În timp ce munceau, Xu îi mărturisi că merge uneori la un templu budist ca să ajute la incinerări. Adăugă că pentru confucianiști era cu adevărat ofensatoare acea metodă oribilă care mistuia trupul, dar influența budistă crescândă și prețul costisitor al înhumărilor îi împingeau pe mulți nevoiași să treacă hotarul către lumea cealaltă prin focul purificator. Pe Cí îl interesă posibilitatea de a-l însoți, căci ar fi o ocazie să practice din nou studiul cadavrelor, ceva ce nu mai făcuse de când încetase să-l mai ajute pe Feng. Când Xu îl întrebă cum reușise să aibă o asemenea pricepere, Cí răspunse improvizând că darul său era o trăsătură de familie.

— Aceeași care te împiedică să simți durerea?

— Da, aceeași, minți el.

— Atunci, nu te mai plânge atâta și pune-te pe treabă. Și îi arată un nou mormânt.

Mâncară orez asezonat cu un sos grețos gătit cu apă tulbure, dar de care Xu se arată deosebit de mândru. Cum trecuse de amiază, Cí se apucă să curețe și să facă ordine în Templul Eternității. Încăperea alăturată, în care ghicitorul își ținea trusa cu instrumente, semăna mai mult cu o groapă de gunoi, așa că deduse că locuința lui Xu trebuia să fie o cocină sau ceva și mai îngrozitor. De aceea, când ghicitorul îi propuse ca el și A Treia să se mute să locuiască la el, ideea nu-l entuziasmă câtuși de puțin.

— Ce părere ai? întrebă ghicitorul fără să ia în seamă expresia de pe chipul lui Cí. Dacă tot o să fim asociați, măcar atâta să fac și eu pentru tine, nu-i așa? Se opri o clipă și se încruntă. Bineînțeles, este evident că va trebui să-mi plătești... Dar măcar ai rezolva problema surorii tale.

— Să-ți plătesc? Dar n-am bani.

— Pentru asta nu-ți face griji. Va fi o nimica toată pe care, de altfel, aș încasa-o din onorariile tale. Să zicem că... a zecea parte?

— A zecea parte? Cí făcu ochii imens de mari. Asta numești tu o nimica toată?

— Desigur! zise Xu cu convingere. Și ține seamă de faptul că la prețul ăsta va trebui să adaugi obligația potrivit căreia sora ta să o ajute pe nevastă-mea la pescărie, că nu vreau trântori la mine în casă.

Deși prețul i se păru exorbitant, pe Cí îl liniști să audă că nevastă-sa va avea grijă de A Treia. Xu îi spuse că trăiește cu cele două soții ale sale. Avusese trei fiice, dar, din fericire, reușise deja să le mărite, așa că scăpase de ele. Pe Cí îl preocupa doar sănătatea surorii sale. Când îi zise asta lui Xu, bărbatul îl lămuri că singurul lucru pe care va trebui să-l facă A Treia va fi să curețe peștele și să aranjeze marfa. Cí se simți ușurat. Părea că, pe neașteptate, toată viața lui începea să se îndrepte.

Începură să discute despre cum își vor organiza munca. Xu îi povesti lui Cí despre ritmul înhumărilor, pe care le estimează la vreo cincizeci pe zi, dintre care o bună parte erau pricinuite de accidente, reglări de conturi sau asasinate. Îi spuse că există și alți gropari, dar că va încerca să preia înmormântările cele mai profitabile. În plus, între planurile sale se număra nu numai cercetarea treburilor ce țineau de morți. Vor profita, de asemenea, să facă negoț cu cei vii.

— La urma urmelor, te pricepi puțin și la boli. Cu siguranță că poți să ghicești dintr-o privire dacă cineva suferă de stomac, de mațe sau de intestine...

— Mațele și intestinele sunt același lucru, îl lămuri Cí.

— Cí, băiete! Nu face pe istețul cu mine, i-o tăie Xu. Cum îți spuneam, oamenii vin mereu aici plini de remușcări. Știi tu: vreo comportare greșită, vreo mică trădare, vreun furt pe care defunctul l-a săvârșit în viață... Dacă stabilim o legătură între suferința rudelor și sufletul chinuit al mortului, vor dori să scape de blestem și vom putea să le luăm banii.

Spre dezamăgirea lui Xu, Cí refuză categoric. Una era să aplice cunoștințele ca să cerceteze amănunte privitoare la împrejurările deceselor, și cu totul altceva, să profite de niște naivi care aveau nevoie de consolare.

Xu nu se dădu bătut.

— De acord. Tu identifică boala, că de restul o să mă ocup eu.

Cí se scărpină în cap. Era limpede că munca alături de Xu avea să-i aducă nenumărate neplăceri.

•

În aceeași după-amiază asistară la șase înmormântări. Cí încercă să examineze un cadavru ale cărui pleoape inflamate păreau să trădeze o moarte violentă, dar rudele defunctului nu-i dădură voie. Când se întâmplă asta a treia oară, Xu începu să se întrebe dacă făcuse într-adevăr o afacere bună. Îi spuse lui Cí că va trebui să-și dea silința sau, dacă nu, va rupe învoiala.

Cí rămase pe gânduri. Se întuneca și în curând aveau să se închidă porțile cimitirului. Trase aer în piept și privi cortegiul care urca încet pe pantă. Putea fi ultima lui șansă. Băgă de seamă numaidecât că era vorba de o familie cu dare de mână, pentru că sicriul era bogat împodobit și pentru că, în urma lor, un grup de muzicanți intona o melodie sumbră. Căută iute printre cei prezenți pe cel care i se păru că este cel mai afectat, un tânăr în doliu, ai cărui ochi înroșiți arătau o vădită suferință. Cí se rușină de ceea ce avea să facă, dar nu șovăi. Într-un fel sau altul, trebuia să o hrănească pe A Treia, așa că se asigură ca mâinile să-i rămână ascunse sub mănuși și se apropie de tânăr cu scuza că îi împărtășește durerea. Apoi îi oferă un bețișor de tămâie căreia îi atribui o putere specială. Pe când fabula laudând calitățile parfumului, căută în înfățișarea tânărului semnul vreunei boli. Băgă de seamă curând în ochii lui o urmă gălbuie pe care, datorită cunoștințelor sale medicale, o puse pe seama unei suferințe a ficatului.

— Uneori, moartea unei rude agravează vărsăturile și grețurile, îi mărturisi el. Dacă nu o remediați, durerea de care suferiți sub coasta dreaptă vă va duce mai devreme sau mai târziu în mormânt.

Auzindu-l, tânărul începu să tremure, de parcă o fantomă tocmai i-ar fi prevestit un destin fatal. Când îl întrebă dacă este cumva ghicitor, Cí amuți.

— Și încă dintre cei buni, interveni Xu zâmbind.

Xu nu pierdu timpul. Se apropie de tânăr și, după ce-i făcu o plecăciune uluitor de exagerată, îl apucă de braț și îl îndepărtă puțin de cortegi. Cí nu știa despre ce vorbesc, dar după chipul satisfăcut

al lui Xu și după punga pe care i-o arată după aceea, deduse că afacerea începea să dea roade.

* * *

În noaptea aceea, Cí cunoscuse șampana pe care trăia ghicitorul. Fără îndoială, vasul făcuse de multă vreme ultimul său drum și ceea ce mai rămăsese din el era legat pe cheiuri cu ajutorul unor frânghii de cânepă care îl împiedicau să se ducă la fund. Scârțâia la fiecare pas și puțea a pește stricat. Lui Cí i se păru că este orice, numai locuință nu, dar Xu se arată mândru de ea. Tânărul tocmai se pregătea să treacă de prelata care ținea loc de ușă, când, pe neașteptate, se ciocni de o femeie care țipa de parcă ar fi fost jefuită. Femeia încercă să-i dea afară pe Cí și pe copilă, dar ghicitorul o opri.

— Ea este soția mea, Măr, râse Xu și în clipa aceea ieși altă femeie mai tânără care se înclină văzându-i. Și ea, de asemenea, este soția mea, Lumina, se mândri el, fără să se oprească din râs.

În timp ce luau masa de seară, Cí fu nevoit să îndure șușotelile celor două soții. Amândouă refuzară de mai multe ori ideea de a găzdui încă două persoane într-un loc în care nu mai încăpea niciun greier, dar când Xu le aruncă în față șiragul de monede pe care grație lui Cí le câștigase la cimitir, femeile se schimbară la față și schițară un zâmbet exagerat.

— O să-ți plătesc acum și partea ta, îi șopti lui Cí și ridică din umeri.

Se culcară înghesuiți ca sardelele. Lui Cí îi reveni locul de la picioarele lui Xu și se întrebă atunci dacă nu ar fi fost de preferat să doarmă lângă un pește stricat. Se gândi că incapacitatea lui de a simți durerea era compensată de o abilitate specială pentru a percepe aromele și, pe dată, îi reveni în minte mirosul ciudat pe care îl simțise la el acasă în ziua când locuința fusese doborâtă de un fulger. Mirosul acela înțepător și intens... mirosul acela... Se răsuci, încercând să-și găsească o poziție mai comodă, dar nu izbuti.

Legănat de clipocitul apei, încercă să adoarmă. În depărtare, se auzeau loviturile slabe de gong care anunțau trecerea orelor. Nu-și dădu seama cât timp trecuse până când începu să-l biruie toropeala. Imagini de pe vremea când era la universitate îi trecură prin minte și un sentiment ciudat de fericire puse stăpânire pe el. Visa examenul

său de absolvire când, brusc, simți că cineva îi astupă gura și îl zgâlțâie cu violență. Deschise speriat ochii și dădu peste răsuflarea lui Xu, care îl soma să se scoale în liniște.

— Avem probleme! Degrabă! îi șopti el.

— De ce? Ce se întâmplă?

— Ți-am spus că o să fie periculos.

16.

În timpul nopții, aproape că nu circulau șleपुरi prin Lin'an, așa că trebuia să renunțe la canale și să-l urmeze pe jos pe necunoscutul care îi trezise din somn. Cí izbuti să zărească silueta întunecată, ascunsă sub o tunică roasă care, în urmă cu ceva vreme, probabil că fusese portocalie. Bărbatul se deplasa tiptil și la fiecare colț de stradă se oprea să verifice dacă cineva îi urmărea sau nu, indicându-le să stea pe loc ori să înainteze. Cí îl întrebă din nou pe Xu ce se întâmplă, dar acesta îl sfătui să tacă și să meargă.

Traversară orașul luând-o pe cele mai prost luminate străduțe ca să evite patrulele prefecturii care împânzeau de obicei orașul. Cí observă că se îndreptau spre munții din vest, locul unde se afla principala mănăstire budistă din oraș. Deși denumirea oficială a acesteia era Palatul Sufletelor Alese, majoritatea cetățenilor se refereau la ea ca la Frigerea Cadavrelor, pentru că acolo era locul unde zi și noapte se ardeau morții care nu puteau fi îngropați. Când ajunseră la Marea Pagodă, cu nesfârșitul turn al celor o mie de trepte care domina întregul ansamblu, luna încă mai strălucea printre norii amenințători.

Bărbatul care îi condusesse până acolo le făcu un semn să se oprească și se identifică în fața celui care păzea intrarea. Apoi pătrunse în incintă și le porunci să aștepte. Când omul dispăru, Cí insistă pe lângă Xu să-i spună ce se întâmplă, dar ghicitorul reuși să-i atragă atenția să-i urmeze exemplul și să-și țină gura.

Curând, apăru un bătrân cu privirea stinsă și glas tremurător. Xu se înclină dinaintea lui, iar Cí îl imită. Bărbatul le întoarse plecaciunea și le ceru amabil să-l însoțească. Amândoi înaintau încet în urma lui, pe când Cí se minuna de exuberantul decor care

împodobeau pereții, în contrast cu sobrietatea templelor ridicate în onoarea maestrului Confucius. Traversară dependințele edificiului principal și o luară spre aripa de nord, unde, după cum se spunea, trupurile morților ardeau până se mistuiau. Acolo, o apucară pe un culoar a cărui vădită goliciune contrasta cu ornamentația fastuoasă pe care o lăsaseră în urmă și care părea să coboare până în adâncul infernului. O duhoare dezgustătoare anunța apropierea de sala de incinerare. Locul îl înspăimântă pe Cí.

Sala era o grotă mucegăită săpată în povârniș, încărcată cu o pâclă de cenușă care îngreuna respirația. Prin ceață, Cí zări un rug enorm pe care se odihnea un cadavru gol și mai multe siluete stând în picioare în jurul lui. Numără vreo zece persoane.

Ca și cum ar fi știut ce trebuie să facă, Xu se apropie de rug.

— Acesta este? Întrebă el și îi făcu un semn lui Cí să se apropie. Apoi, le ceru celor prezenți să-i facă loc suficient ca să examineze cadavrul. N-am vrut să-ți spun ca să nu te alarmez, îi șopti el lui Cí, în timp ce acesta pipăia picioarele mortului, dar mumia asta a fost conducătorul uneia dintre cele mai puternice bande de răufăcători din oraș. Cei care ne înconjoară sunt fiii lui și vor să cercetăm cine l-a ucis.

— Și cum cred ei că vom putea face așa ceva? Glasul lui era o altă bolboroseală.

— Pentru că ieri le-am garantat că tu ai putea s-o faci.

— Tu? Ți-ai pierdut cumva mințile? Atunci, spune-le că te-ai înșelat și hai să plecăm de aici, îi șopti el.

— Nu pot să fac asta.

— De ce?

Xu înghiți în sec.

— Pentru că am luat deja banii.

Cí se uită atent la rude. Privirile lor erau reci și tăioase ca lama ascuțită a jungherelor pe care le țineau în mână. Își închipui că, dacă dă greș, în sală vor fi mai multe cadavre.

Cu o expresie dezaprobatoare, ceru mai multă lumină și i-o luă înainte lui Xu, rugându-se să-i fie de folos cunoștințele învățate de la judecătorul Feng.

Apropie felinarul de chipul mortului, un amestec de carne și de sânge uscat, căruia îi lipsea o ureche și o parte din pomeți. Un caz

de violență inutilă. Cu toate acestea, niciuna dintre răni nu părea mortală. După rigiditatea membrelor și culoarea pielii, estimă că probabil decesul avusese loc cu cel puțin patru zile în urmă. Ceru oțet din belșug și îi interogă pe cei prezenți în legătură cu împrejurările în care fusese găsit. Mai întrebă și dacă vreun judecător examinase cadavrul înainte.

— Nu l-a examinat nimeni. Cadavrul a apărut în grădina casei sale, pe fundul unui puț. L-a găsit singurul servitor care era de serviciu în momentul acela, spuse unul dintre cei prezenți, care îi aminti lui Cí că Xu îi asigurase că va ghici numele asasinului.

Cí trase aer în piept. Dacă îi lăsa pe oamenii aceia să ia drept sigure vorbele sale, mai târziu nu va mai fi chip să susțină contrariul. Se gândi cum să iasă cu bine din acest necaz.

— Nu depinde totul de mine, zise el, ridicând glasul ca să se încredințeze că îl auzeau. Este adevărat că pot ghici unele lucruri, dar la mijloc vor sta întotdeauna zeii și voința lor, adăugă el și privi spre marele călugăr căutându-i aprobarea.

Călugărul încuviință cu o plecăciune și făcu același lucru în fața rubedeniilor care nu fură tulburate de această declarație.

Cí înghiți în sec. Se întoarse către mort și își continuă examinarea. Gâtul se vedea intact, dar dând la o parte pătura care acoperea pieptul, o puzderie de viermi făcea să se înfioare grămada plină de grăsime a intestinelor care erau împrăștiate pe partea sa dreaptă. Duhoarea îi inundă gâtul și coborî spre stomac, făcându-l să vomite. Xu îi sări în ajutor. Când își reveni, ceru niște meșe de vată îmbibate în ulei de cânepă cu care își astupă nările. Atunci, ca prin minune, duhoarea dispăru. Apoi, îi dădu lui Xu sarcina de a cere să se sape o groapă în care să poată introduce cadavrul.

— Omul a fost budist. Familia vrea să-l incinereze, îi atrase Xu atenția.

Cí îi explică lui Xu că are nevoie de groapă ca să încălzească trupul. Îl văzuse de nenumărate ori pe maestrul Feng făcând asta și era și o modalitate de a obține un răgaz. În vreme ce mai mulți călugări începură să sape, Cí iniție examinarea amănunțită. Le ceru rudelor să se dea la o parte, ca să-și facă treaba.

— Cu permisiunea primului născut, mă aflu în fața unui bărbat onorabil de vreo șaiszeci de ani, de statură și constituție mijlocii și de

alcătuire obișnuită pentru vârsta sa. Nu se observă cicatrice sau semne vechi care să scoată la iveală vreo boală gravă sau mortală. Îi privi. Pielea lui este moale și dezumflată, dar se rupe dacă este trasă cu putere. Are păr rar și cărunt, care se desprinde și el dacă este tras. Prezintă numeroase contuzii la cap și pe față, provocate, fără îndoială, de lovituri cu un obiect neascuțit.

Se opri observând buzele mortului. Reținu un amănunt și continuă:

— Torsul e plin de julituri, fiind probabil târât pe pământ. Pânțele... încercă să-și ascundă expresia de scârbă. În pânțele se observă o rană făcută prin tăiere care înaintază de la baza plămânului stâng până la stîngia dreaptă, lăsând majoritatea viscerelor afară. Se întrerupse ca să-și rețină senzația de vomă. Are intestinele umflate de umori, dar nu și pânțele. Lujerul său de jad este normal. Picioarele nu prezintă nicio zgârietură...

Privi rudele, sperând să considere satisfăcătoare aceste informații. Dar acestea rămaseră impasibile, în expectativă, ca un auditoriu care așteaptă după un spectacol lung dezvoltarea surprinzătoare din final.

„În ce m-ai vârât, Xu? După ce că mi-e destul de greu să constat cauza morții, cum își pot ei închipui că voi afla numele vinovatului?”

Cí îi ceru ghicitorului să întrerupă săparea gropii și să fie ajutat să întoarcă trupul defunctului. Odată așezat cu fața în jos, îi somă pe călugări să termine de săpat groapa. Din păcate, odată examinată, spinarea defunctului aproape că nu oferea nicio informație relevantă cu care să-și completeze teoria, așa că acoperi cadavrul și începu să-și enumere concluziile.

— În ochii oricui, acest bărbat a fost asasinat cu o tăietură enormă care i-a despiciat pânțele. Rana a produs eviscerarea care...

— N-am plătit ca să ne spui ceea ce până și un orb ar fi în stare să ghicească! îl întrerupse un bătrân, făcând semn unui tânăr deșirat, cu o cicatrice mare pe față.

Fără să scoată o vorbă, tânărul desfigurat se apropie de Xu, îl apucă de păr și îi puse jungherul la gât. Bătrânul aprinse o lumânare minusculă și o așază lângă Cí.

— Aveți răgaz până se stinge flacăra. Dacă până atunci nu veți fi rostit numele asasinului, tu și asociatul tău o să regretați.

Un fior de gheață îl străbătu pe Cí. Încă nu știa cauza decesului, așa că îl privi pe Xu așteptând un răspuns pe care acesta nu i-l dădu. Privi pâlpâirea slabă a flăcării stingându-se încet, dar inexorabil.

Xu ajută la terminarea gropii. De cum isprăviră treaba, Cí porunci să fie umplută cu tăciuni pe care-i ceruse de la bucătării. Când spuză se răci, așeză o rogojină peste ea, o stropi cu oțet și ceru să fie mutat cadavrul în groapă. Odată aflat înăuntru, îl acoperi cu pătura și așteptă nervos.

Lumânarea scăzu și mai mult, de-abia mai pâlpâind din pricina adierii. Cí își simți stomacul zvâcnind.

Trase aer în piept și își trecu în revistă opțiunile. Cel mult, ar putea risca să prezinte cauza, dar de aici până la a deduce numele vinovatului era o prăpastie imposibil de trecut. Și, bineînțeles, nu știa dacă un asemenea răspuns ar fi suficient pentru a potoli mânia acelor oameni. Își luă un răgaz de care nu avea nevoie ca să dezvelească mortul și adoptă o expresie solemnă. Apoi, îi examină gleznelor.

— Cum spuneam... îi căută din priviri pe cei prezenți... Pentru orice observator, bărbatul acesta a murit ca urmare a unei răni brutale care i-a despicat pânțele... Dar un asemenea fapt evident dovedește doar șiretenia și perversitatea asasinului. Atinse cu degetele gleznelor mortului. Un om viclean, insensibil și periculos, care nu numai că a dispus de timpul necesar ca să comită crima, dar, după aceea, a manevrat cadavrul ca să ne facă să credem că s-a petrecut altceva decât cele întâmplare.

Cei prezenți ascultau cu atenție. Dar Cí privea doar la pâlpâirea lumânării, care se topea văzând cu ochii. Încercă să se uite în altă parte și să se concentreze asupra cuvântării sale:

— Când v-am întrebat mai înainte, mi-ați spus că, în noaptea dispariției, defunctul era păzit de oameni demni de încredere. Acest fapt exclude o posibilă conspirație și ne conduce, la rândul său, către un singur responsabil. O ființă crudă și violentă, peste măsură de lașă, ca un șacal.

— Timpul se scurge, îi atrase atenția bărbatul care îl amenința pe Xu.

Cí privi lumânarea cu coada ochiului. Strânse din fălci și se apropie de bărbatul cu jungherul.

— Dar omul acesta nu a murit înjunghiat. Bineînțeles că nu, așa cum o dovedește pielea secționată care mărginește tăietura. O arată. Dacă observați cu atenție, veți constata că viermii au urmărit tăieturile rănii, o rană din care, în momentul când a fost produsă, nu s-a scurs sângele. Și nu a sângerat, pentru că, atunci când acest nefericit a fost despicat de sus și până jos, era deja mort de ceasuri întregi.

Un murmur străbătu grota până se prefăcu într-un țipăt de uimire.

Cí continuă:

— În mod ciudat, nu a murit nici înecat, așa cum o demonstrează faptul că, apăsându-i stomacul, acesta se dovedește a fi gol, iar nările sale, precum și interiorul gurii, inclusiv dinții și limba, sunt lipsite de resturi vegetale, de insecte sau de murdăria obișnuită din puțuri, pe care ar fi înghițit-o, fără îndoială, dacă ar fi fost în viață. Așadar, singurul răspuns posibil este acela că era deja mort când a fost aruncat în puț. Se întoarse spre rudele defunctului. Ceea ce ne conduce, în sfârșit, la întrebarea: Cum a murit?

— Și dacă n-a fost nici înjunghiat, nici înecat, și dacă n-a ajuns nici măcar să fie lovit, atunci cum a murit? Întrebă fiul.

Cí știa că de vorbele sale puteau depinde viețile lor, așa că le cântări bine înainte de a le rosti:

— Tatăl vostru a murit înspăimântător de încet. Fără să poată vorbi. Fără să poată cere ajutor. Tatăl vostru a murit horcăind otrăvit. Un nou murmur se răspândește prin criptă. Faptul ne este confirmat de degetele țepene și de buzele sale înnegrite, precum și de limba închisă la culoare care ne vorbește, fără îndoială, despre cinabru²⁷: elixirul mortal al taoiștilor²⁸, otrava alchimiștilor²⁹ nebuni. Cí făcu o pauză, chiar în momentul în care lumânarea se zbătea deja în ultima sa pâlpâire. Odată mort... continuă el... și profitând de întunericul nopții, tatăl vostru a fost apucat strâns de glezne și târât cu fața în jos până la puțul din grădina sa, în care a fost aruncat în mod mârșav. Dar, nefiind mulțumit de fapta sa, asasinul a mai avut timp să-i spintece burta și să-i mutilizeze chipul cu singura intenție de a ascunde adevărata cauză a morții.

— Cum poți ști toate astea? îl întrerupse unul dintre cei prezenți.

Cí nu se sperie.

— Pentru că semnele dezvăluite de aburii de oțet nu lasă nicio îndoială. Le arată urmele de pe glezne. De aceea știu că a fost târât pe pânțele, încă în agonie, așa cum o dovedesc unghiile, care i s-au despicat când a încercat să se agațe de viață. Le arată unghiile pline de pământ, despre care putea face prinsoare că este același pământ din grădina lui.

Cí băgă de seamă că lumânarea era pe moarte. Omul cu pumnalul își încordă mușchii atunci când flacăra își dădu ultima suflare.

— Impresionant, admise ruda cea mai în vârstă, dar încă n-ai rostit numele ucigașului. Și făcu un semn spre omul desfigurat cu pumnal în mână. Numele! Îi ceru el.

Disperat, Cí privi în jurul său, căutând o ieșire. Nu existau nici ferestre, nici culoare. Doar stâncă golașă. Doi oameni înarmați păzeau singura ușă care comunica spre exterior, iar Xu era captiv. Orice hotărâre care le-ar fi putut salva viața trebuia luată acolo.

Bărbatul cu pumnal apăsă lama pe gâtul lui Xu. Ochii săi necruțători îi trădau hotărârea. Cí înțelese că, dacă nu rostea un nume, ghicitorului avea să-i fie tăiată beregata.

Trecură câteva clipe de liniște în care nu își auzi decât respirația.

Bărbatul cel mai bătrân din familie își pierdu răbdarea. Îi dădu ordin desfiguratului, iar acesta ridică brațul ca să-i taie gâtul lui Xu. Atunci, Cí strigă.

— Omul Marii Minciuni! născoci el un nume.

Desfiguratul se opri descumpănit. Căută pe chipul bătrânului un semn de aprobare.

— Acela este vinovatul pe care îl căutați, insistă Cí, străduindu-se să se mențină pe pânza de păianjen pe care încerca să o țeară.

În timp ce aștepta, îl privi pe Xu. Spera ca ghicitorul să spună ceva, să facă un gest care să-i arate o cale, un indiciu care să-i dezvăluie cum să iasă din impas, dar Xu își ținea pleoapele închise, strânse ca niște zăvoare.

— Ucide-l, spuse bătrânul pe un ton sentențios.

— A fost Chang! Chang l-a asasinat! strigă Xu pe neașteptate.

Bătrânul se făcu alb ca varul.

— Chang? Mișcă din buze. Apoi căută cu mâini tremurătoare prin îmbrăcăminte un cuțit care sclipi la lumina felinarelor. Încet, fără să rostească vreun cuvânt, înaintă spre unul dintre cei prezenți, care se dădu înapoi îngrozit, până când mai mulți bărbați îl opriră apucându-l de brațe. Cel îngrozit era Chang. Același pe care Xu tocmai îl numise. Acuzatul nu-și recunoscuse crima, dar când i se smulseră unghiile, mărturisii că nu a vrut să o facă și ceru iertare în hohote de plâns. Avea chipul schimonosit. Imaginea cuiva care înțelege că viața îi va fi curmată, a cuiva care se știe deja mort înainte ca moartea să-l ajungă.

Nu opuse rezistență.

Execuția sa fu lentă. Bătrânul îi secționă cu îndemânare venele de la gât pentru ca asasinul să fie conștient de felul cum moare. Când își dădu și ultima suflare, oamenii se întoarseră spre Cí și îl cinșiră cu o plecăciune. Apoi bătrânul îi înmână ghicitorului o pungă cu monede.

— A doua rată. Se înclină. Xu îi întoarse salutul, revenindu-și în fire. Și acum, dacă ne permiteți, trebuie să ne onorăm morții.

Xu era cât pe-acum să se retragă, când Cí îl împiedică.

— Ascultați-mă cu toții! îi invită el. Zeii au vorbit prin gura mea. Voința lor a făcut posibilă dezvăluirea asasinului și, cu aceeași putere pe care mi-au conferit-o, vă somez să păstrați tăcerea asupra tuturor întâmplărilor la care ați fost martori. Ca niciun alt suflet decât al vostru să nu cunoască acest secret. Ca nimeni să nu îngăduie ca limba sa să trădeze această minune, sau, dacă nu, vă asigur că duhurile din infern vă vor urmări pe voi și familiile voastre până în ziua în care veți cădea în propriul mormânt.

Bătrânul rămase tăcut, în timp ce strângea din buze. Apoi făcu încă o plecăciune și se retrase cu toată suita sa. Mai târziu, același călugăr care îi condusese până la criptă îi însoți către ieșire.

Cí și Xu o porniră pe drumul de întoarcere în oraș, coborând colina Marii Pagode prin latura sa dinspre Răsărit. Se ghicea ivirea zorilor, acolo unde marea se contopea cu orizontul. Un soare care pentru Cí aproape că nu exista. Merșeră fără să-și adreseze vreun cuvânt, fiecare meditând la cele întâmplare. Cu puțin timp înainte de a trece de zidul de apărare a orașului, Xu îl înfruntă pe Cí.

— De ce naiba le-ai zis să tacă? spuse el printre dinți. Pusesem mâna pe afacerea vieții noastre și tu ai dus-o de râpă. La ce te gândeai când i-ai amenințat? Pe oamenii ăștia îi cunoaște toată lumea. Dacă n-ar fi fost predica ta, peste câteva ceasuri, tot Lin'anul ar fi aflat cele întâmplate, ne-am fi umplut de clienți și am fi câștigat îndeajuns cât să ne cumpărăm propriul cimitir.

Cí nu-i putea spune lui Xu că un portărel îl urmărea și că lucrul de care avea cel mai puțin nevoie era ca tot Lin'anul să afle că un tânăr cu mâinile arse muncește la cimitir. Chiar și așa, simțea că i se întorc mațele pe dos. Fuseseră pe punctul de a muri și, în loc să-i fie recunoscător că-i salvase viața, Xu îi reproșa că distrusese viitorul afacerii sale.

Îi venea să se îndepărteze de el. Se gândi să abandoneze tot, să o ia pe A Treia și să fugă oriunde, dar frigul zorilor îi domoli mânia și îi potoli răspunsul.

— Așa mă răsplătești pentru tot ce-am făcut pentru tine? spuse el în cele din urmă.

— Ai grijă, băiete! Nu-ți atribui un merit care nu ți se cuvine! Eu am fost cel care am rostit numele lui Chang! urlă Xu. Chipul său era ca al iluziunilor care se simt deținători ai adevărului absolut.

Cí îl privi ca și cum ar fi fost un negustoraș oarecare și se întrebă dacă merita osteneala să discute cu cineva ale cărui singure raționamente se bazuau pe bani. Se gândi că nu, dar nu era dispus să se lase dominat. Nu, dacă de asta depindea viitorul lui și al surorii sale.

— Înțeleg, spuse el. Poate că ar fi fost mai bine să-i las să te înjunghie. Sau aș fi putut să rămân mut în fața cadavrului, așteptând ca tu să rezolvi totul.

— Eu am rostit numele asasinului! repetă Xu.

— De acord! Nu contează! La urma urmelor, asta a fost prima și ultima dată când discutăm treaba asta.

— Nu înțeleg. La ce te referi?

— Păi, mă refer la faptul că niciodată, repet, niciodată nu voi mai lua parte la ceva care, pentru orice ființă cu oarecare judecată, ar fi o nebunie și care pentru tine pare să fie o simplă afacere profitabilă. Se opri brusc. Pentru numele tuturor zeilor! Chiar crezi că pot ghici orice? Fir-ar să fie de treabă! Nu sunt decât un amărât care nici

măcar nu și-a încheiat studiile și tu vrei să mă comport ca un zeu în fața unor indivizi exaltați care n-ar fi șovăit o clipă să ne taie beregata... Sincer îți spun, cu cât mă gândesc mai mult, cu atât înțeleg mai puțin cum de ți-a dat prin minte așa ceva.

Xu scoase punga cu monede și o scutură în fața lui.

— Sunt de argint!

— Nu vreau un sicriu de argint. Cí le îndepărtă din fața lui.

— Și din ce îl preferi? Din cânepă? Pentru că asta vei obține dacă o să mergi în continuare pe drumul tău. Unde crezi că o să ajungi fără mine? Spune-mi. Chiar mă crezi prost? Dacă ai avea ceva mai bun de făcut sau un loc unde să te duci, n-ai fi aici cu mine, așa că mai bine mulțumește-mi că te ajut și nu mai face nazuri. Ia. Și îi dădu a treia parte din monede. E mai mult decât ai fi câștigat muncind vreme de șase luni.

Cí le refuză. Știa bine unde duce lăcomia. Tatăl lui i-o arătase.

— Fir-ar să fie, băiete! Dar ce voiai? Să câștigi bani fără să riști nimic?

— Poate că omul ăla... Chang...

— Ce? răcni Xu.

— Pe Chang ăla, de ce l-ai acuzat? Poate că era nevinovat.

— Nevinovat? Ha! Nu mă face să râd. Dintre toți cei care erau acolo, chiar și cel mai nevinovat este în stare să-și înjunghie propriul fiu și apoi să-l îngroape de viu. Din ce crezi că trăiesc ei? Ce crezi că ar fi făcut cu noi? Îl cunoșteam pe Chang. Toată lumea îl cunoștea. Omul ăla râvnea la funcția defunctului. Și ai văzut că a mărturisit. Și de altfel, ce mai contează dacă era nevinovat sau nu? Era un hoț, un nelegiuit și, mai devreme sau mai târziu, ar fi sfârșit la fel, așa că mai bine că prin moartea lui ne-a făcut să fim mai puțin săraci.

— Nu-mi pasă, orice ar fi fost, ridică glasul Cí. N-aveai siguranța. N-aveai dovezi și fără ele nimeni nu poate fi condamnat. Poate că a mărturisit pentru că a fost torturat. Nu. Nu mă voi mai preta la așa ceva. Ai înțeles? Nu mă deranjează să muncesc, nici să sap gropi, nici să ascult pacienții la plămâni, nici să examinez vii sau morți... fac orice. Nu mă deranjează. Dar îți atrag atenția: nu-mi cere să mai acuz pe cineva fără să am dovezi... pentru că, atunci, te voi acuza pe tine.

* * *

Pe drumul de întoarcere, Xu îi aruncă priviri pline de ură lui Cí, fără ca acesta să le observe. Tânărul mergea cu capul plecat, cufundat în gânduri, preocupat de dilema pe care i-o ridica situația lui. O dilemă care îl rodea pe dinăuntru și pe care nu știa cum să o rezolve.

Dacă îl dădea uitării pe ghicitor și dispărea, poate că ar izbuti să înceapă o viață nouă departe de Lin'an. Nu trebuia decât să ia banii pe care tocmai i-i oferise Xu, să o trezească pe A Treia și să scape de puzderia aceea de primejdii. Dar să fugă însemna, de asemenea, să renunțe la tot ce visase: la iluziile sale, la universitate, la examenele imperiale, care, în cazul în care le-ar fi trecut, ar fi recăpătat onoarea și respectul pentru care luptase atât de mult și pe care fărădelegea tatălui său îl împiedica acum să le atingă.

Pe de altă parte, să se stabilească în Lin'an însemna să rămână la cheremul ghicitorului, cu vicleșugurile sale de tot felul și consecințele de temut ale acestora. Și să aștepte moartea de îndată ce Kao l-ar fi descoperit.

Lovi cu piciorul într-o piatră și își blestemă soarta.

Îi păru rău că nu are un tată integru pe care să-l invoce, un spirit drept și virtuos căruia să-i ceară sfatul în privința grijilor și necazurilor sale. Privi către orizont. Razele răsăritului de soare începeau să scalde orașul. Își jură că fiilor să-i nu li se va întâmpla niciodată așa ceva. Când îi va avea, va face imposibilul să fie mândri de el. Și tot ce îi lipsise de la tatăl său el le va dărui lor.

Fără să bage bine de seamă în ce fel, ajunseră la locuința plutitoare a lui Xu. Cí nu luase încă o hotărâre, dar Xu i-o înlesni. Ghicitorul puse un picior pe șampană, iar pe celălalt îl ținu pe uscat, împiedicându-l pe Cí să treacă.

— Ai două opțiuni: ori muncești în continuare ca până acum, ori șterge-o de aici. Simplu ca bună ziua, spuse el.

Cí îl privi.

Nu avea decât o singură opțiune: să o mențină în viață pe sora lui.

Strânse din dinți și îl dădu la o parte pe ghicitor.

Săptămânile următoare nu trecură ușor pentru Cí. În fiecare noapte se trezea în liniște ca să meargă la halele imperiale și să care peștele cumpărat zilnic de nevasta lui Xu. Când se întorcea pe șampană, ajuta la sortarea și curățarea peștelui pentru a acoperi o parte din treburile care îi reveneau surioarei lui, fie că era bolnavă, fie că nu. Apoi, îl însoțea pe Xu în rondul de dimineață pe care îl făcea prin piețe și pe cheiuri cercetând, după cât le stătea în putință, toate morțile accidentale sau violente care s-ar fi produs în ziua precedentă. În general, acest rond includea o vizită la spitale și la dispensare, unde Xu, în schimbul unei sume modice, obținea de la îngrijitori numele și situația personală a celor mai grav bolnavi, beteșugurile de care sufereau și tratamentele pe care le urmau, lucru pe care îl repetau la Marea Farmacie din Lin'an. Cu această listă, Xu își plănuia prestațiile, alegând dintre cazurile cele mai ușoare pe cele care ar fi putut aduce cel mai mare profit.

În drum spre Câmpiile Morții, Cí recapitula și evalua informațiile. Examina antecedentele și consulta datele din zilele anterioare ca să verifice dacă dispuneau de amănuntele necesare cu care credibilitatea cercetărilor sale să crească. Odată ajuns la cimitir, își puna în ordine trusa de instrumente pe care avea să o utilizeze mai târziu în cercetări și care, încetul cu încetul, avea să sporească odată cu beneficiile pe care i le înmâna Xu. După aceea, îl ajuta pe Xu săpând gropi, cărând pământul dintr-o parte într-alta, așezând lespezi sau punând umărul la transportul acelor sicrie pe care rudele nu erau în stare să le care. După ce mâncau, se pregăteau să-și joace rolul, ceea ce includea punerea la punct a ținutei și îmbrăcarea unui soi de costum de mag pe care i-l confecționase prima soție a lui Xu și la care el adăugase o mască, pentru a-și ascunde chipul.

— Așa vom oferi mai mult mister, îi sugerase Cí lui Xu, în loc să-i explice că, fiind un fugar, nu dorea să fie recunoscut.

Ghicitorului nuri fu pe plac ideea, dar când Cí sugeră că, în acest fel, dacă i se va întâmpla ceva într-o zi, oricine altcineva va putea să-i ia locul, fără ca el să-și închidă afacerea, Xu acceptă încântat.

De obicei, alternau muncile din cimitir cu deplasările la Marea Mănăstire budistă. Cu toate că incinerările le furnizau mai puține câștiguri decât înhumările, le aduceau o reclamă care nu făcea decât să îngroașe lista clienților avizi de cunoaștere.

Noaptea, când se întorcea pe șampană, o trezea pe A Treia ca să se asigure că se simțea bine și că își îndeplinesc obligațiile în pescărie. Atunci îi oferea mici daruri constând în figurine de lemn pe care el însuși le cioplea între două înmormântări. Apoi îi dădea medicamentul, îi verifica exercițiile de scriere și repeta cu ea cele o mie de cuvinte pe care copiii trebuiau să le memoreze ca să învețe să citească.

— Mi-e somn, se plângea ea, dar el o mângâia pe păr și mai insista încă puțin.

— Doar nu vrei să muncești toată viața într-o pescărie...

Și atunci, ea lua coala cu ideograme, scotea limba și își dădea silința să citească.

Mai târziu, când dormeau cu toții, el ieșea afară, în frigul aspru al nopții și, echipat cu un lampion, sub sclipirea stelelor, încerca să revadă capitole întregi din *Prescripțiile lăsate lui Liu Juan-Zi de către spirite*, un pasionant tratat de chirurgie, pe care îl cumpăraseră la mâna a doua în piața de cărți. Studia acolo până când îl biruia somnul sau ploaia îi stingea felinarul. Atunci, și doar atunci, căuta un locșor liber ca să se odihnească între picioarele lui Xu și peștele împuțit.

Dar în fiecare noapte, fără excepție, înainte ca pleoapele să i se închidă de oboseală, își reamintea dezonoarea tatălui său și îl năpădea amărăciunea.

* * *

Cu trecerea lunilor, Cí învăță să deosebească rănilor accidentale de cele provocate cu intenția de a ucide; să discearnă între tăieturile produse de securi și cele pricinuite de pumnale, cuțite de bucătărie, tesace sau spade; să facă diferența între o crimă prin spânzurare și o sinucidere prin aceeași metodă; să observe că, dat fiind că o cantitate de otravă înghițită într-o sinucidere era întotdeauna mai mică decât cea utilizată într-un asasinat, aceeași otravă producea efecte diferite, în funcție de cine o administrase. Descoperi că procedeele folosite pentru un omor erau rudimentare și instinctive atunci când motivele țineau de gelozie, de răbufniri sau de o dispută neașteptată, dar dacă proveneau dintr-o obsesie sau o premeditare, sporeau în sofisticare și în viclenie.

Fiecare caz nou reprezenta o provocare capabilă să-i trezească nu numai inteligența, ci și imaginația. Neavând nici timp, nici mijloace, trebuia să pună cap la cap fiecare cicatrice, fiecare rană, fiecare inflamație, fiecare întărire sau roșeață a unui țesut, fiecare amănunt, oricât de neînsemnat ar fi părut într-un mozaic complet. Uneori, o simplă şuviță de păr sau o ușoară supurație putea furniza indiciile pentru rezolvarea unei chestiuni inexplicabile.

Iar el ținea cu tot dinadinsul să le găsească.

Studiind cadavru după cadavru, a fost obligat să accepte dimensiunea ignoranței sale. Oricât de mult li s-ar fi părut celorlalți că cercetările sale țineau de magie, cu cât învăța mai mult, cu atât mai mult își dădea seama de sărăcia cunoștințelor sale. Uneori era disperat, fiind pus în fața unui semn necunoscut, a unui cadavru mut, a unei cicatrice cu neputință de identificat sau a unei deducții greșite. Când i se întâmpla așa ceva, îl admira și mai mult pe fostul său maestru, judecătorul de instrucție Feng, omul care îi insuflase dragostea pentru cercetare și pentru amănunt. Alături de el învățase lucruri care nu i se predaseră niciodată la universitate. Și, la fel ca pe vremea aceea, Cí descoperea acum o lume nouă plină de cunoștințe pe care Xu o împărțea cu el.

Pentru că și Xu se pricepea la morți.

— Pe acesta nu-i nevoie să-l deschizi. Uită-te la burta lui. A plesnit pe dinăuntru, îi spunea el îngâmfat, mândru că știe ceva ce credea că Cí ignoră.

Într-adevăr, Xu știa la perfecție să observe cadavrele, în același fel în care se pricepea să interpreteze gesturile celor vii. Știa să răsucescă trupurile, să găsească oase rupte, să ghicească cotonogelile, să recunoască hematoamele, să facă preziceri ale cauzelor și proveniențelor și să determine până și meseria morților care îi treceau prin mâini, de parcă ar fi pus întrebări unuia viu. Petrecuse ani întregi în cimitir cărând cadavre, ajutând la incinerarea budiștilor decedați și, după cum povestea el, muncise ca gropar în temnițele din Sichuan, unde caznele și morțile violente se succedau zilnic. O experiență care îi lipsea lui Cí.

— Acolo, chiar că am văzut execuții. Asasinate de-adevăratelea, nu jocurile astea de copii! Își dădea el aere în fața lui Cí. Iar rudele

lor nu le duceau alimente la închisoare, guvernul nu le dădea de mâncare, așa că acolo era o haită de lupi.

Ascultându-l, Cí își aminti de fratele său, Lu, și de moartea cumplită de care a avut parte. Vru să creadă că în temnițele din Sichuan soarta lui nu ar fi fost cu mult diferită.

Experiența lui Xu era un inepuizabil izvor de cunoștințe din care Cí se adăpa fără să se sature, un torent din care se îmbuiba cu ardoare în așteptarea zilei în care s-ar putea prezenta la examenele imperiale.

Dar toate acestea nu erau de-ajuns și rarele sale momente de răgaz le consacra studiului.

Când sosi iarna, îi propuse ghicitorului să-și lărgescă cunoștințele, achiziționând cărți noi. Xu fu de acord.

— Dar va trebui să le plătești din banii tăi.

Pe Cí nu îl deranj a asta. La urma urmelor, afacerea îi aducea îndeajuns ca să o hrănească pe A Treia și să cumpere leacuri noi, care erau pe zi ce trece mai scumpe. Restul va fi bine folosit dacă Xu îi va permite să dispună de răgaz ca să studieze.

În timpul primăverii, Cí căpătă siguranță de sine. Vederea i se ascuțise până în a distinge de la bun început culoarea vineție a unei contuzii de tonul purpuriu ascuns sub o lovitură seacă; simțul său olfactiv învățase să separe duhoarea putrefacției de putoarea mai dulceagă a cangrenei; degetele sale simțeau duritățile de sub țesuturi, micile plăgi pricinuite de un ștreang în jurul gâtului, moliciunea bătrâneții, arsurile cauzate de tratamentele prin moxibustie, chiar și minusculele cicatrice provocate de acele de acupunctură.

În fiecare zi se simțea mai sigur pe el însuși. Mai încrezător în persoana sa.

Și asta a fost greșeala lui.

Într-o zi ploioasă de aprilie, un numeros cortegiu de nobili gătiți fastuos urca lent panta cimitirului purtând un sicriu. Cei doi servitori care îl precedau o luară înaintea alaiului, căutându-l pe Xu cu intenția ca el să lămurească rudele asupra cauzelor decesului. După cum se pare, defunctul, un înalt demnitar din Dregătoria de Război, murise în noaptea dinainte după o îndelungată boală, a cărei cauză

de-abia ieșise la iveală, iar rudele sale doreau să știe dacă s-ar fi putut evita decesul.

După ce se stabilă costul, Xu se duse să-l caute pe Cí. Îl găsi acolo unde îl lăsase, vârat în noroiul dinăuntrul unei gropi ai cărei pereți se năruiseră pe când o lărgea. Hainele îi erau atât de murdare, încât Cí îi ceru lui Xu răgazul ca să-și recapete o ținută decentă, dar acesta îl zori să se acopere cu costumul de deghizare și să se ocupe de oamenii aceia. Cí îi dădu ascultare strângând din dinți, dar mânușile pe care i le confecționase nevasta lui Xu ca să-i ascundă arsurile de pe mâini erau mânjite cu noroi.

„Iar a doua pereche am uitat-o pe șampană”.

Nu putea risca să fie identificat după arsuri.

— Știi că nu o pot face fără mânuși, îi spuse el lui Xu, căruia îi relatase în numeroase ocazii că îi repugna să examineze cadavrele fără ele.

— Fir-ar să fie, Cí! Atunci, ascunde-ți-le sau bagă-ți-le în cur. Ai putea s-o faci și cu mâinile la spate.

Ar fi trebuit să refuze, dar Cí se încrezu prea tare. La urma urmelor, își imagină că o fi vorba de încă un caz de bătrân decedat din pricina vreunei boli. Își puse costumul de deghizare în pavilion și ieși să primească procesiunea, căutând să-și țină mâinile ascunse sub mâneci. De îndată ce văzu chipul cadavrului, ghici că era vorba de un simplu atac de apoplexie.

„E în regulă. Să ne jucăm rolul.”

Mai întâi, se înclină în fața cortegiului și apoi se apropie de sicriu. Gâtul defunctului prezenta o oarecare umflătură. Chipul său zbârcit era plăcut la înfățișare, iar veșmintele sale de gală miroseau a tămâie și a santal. Nimic anormal. Nu avea nevoie să-l atingă. Rudele voiau doar o confirmare și asta avea de gând să le dea. Se asigură că mâinile îi rămăseseră sub mâneci și simulă o examinare a feței, a gâtului și a urechilor, trecându-și mânecile pe deasupra.

— A murit de apoplexie, își dădu el avizul.

Rudele se înclinară cu o expresie de recunoștință, iar Cí le răspunse în același fel. Fusese o treabă ușoară. Dar, când deja se retrăgea, o voce răsună în spatele său:

— Luați-!!

Înainte de a putea să facă ceva, doi bărbați îl apucară strâns, iar un al treilea începu să-l percheziționeze.

— Ce se întâmplă? Încercă Cí să se elibereze.

— Unde este? Unde ai vârat-o? îl luă un altul la rost.

— Am văzut cum a ascuns-o în mânecă, îl acuză altul.

Cí îl privi pe Xu, căutând o explicație, dar acesta rămase deoparte. Atunci, cei care îl capturaseră, îl somară să înapoieze broșa cu perle pe care tocmai o furase. Cí nu știu ce să spună. Oricât de mult încercă, nu izbuti să-i convingă de nevinovăția sa. Nu se liniștiră nici după ce îl despuiară de îmbrăcăminte. După ce-i aruncară hainele în față ca să se acopere, începură din nou să se răstească la el:

— Afurisitule pârjolit ce ești! Ori ne spui unde e broșa, ori te snopim în bătaie.

Cí încercă să se gândească. Una dintre rude îi poruncise unei tinere slugi să se întoarcă în oraș și să comunice autorităților furtul, dar restul celor prezenți nu păreau dispuși să aștepte întoarcerea sa. Cei doi bărbați care îl țineau strâns îi răsuciră brațele, dar, spre uimirea amândurora, Cí nu se tulbură câtuși de puțin.

— Vă repet că n-am furat nimic! Nici măcar nu l-am atins! se apăra el.

Un pumn în stomac îl făcu să se îndoiaie. Simți că îi lipsește aerul.

— Dă-o înapoi ori nu vei mai scăpa cu viață de aici.

Oamenii aceia aveau de gând să-l ucidă. Se gândi la A Treia și țipă, simțindu-se neputincios. Nu furase nimic. Trebuia să fie o greșeală. O repetă până la saturație, dar nu fu crezut. Atunci, un bărbat se apropie cu o funie. Cí amuți.

Simți un nod strângându-i gâtul. Omul era gata să-l stranguleze când o voce autoritară răsună ca un tunet:

— Oprește-te! Dă-i drumul!

Cí nu înțelese. Deodată, aceiași oameni care tocmai îl loviseră, îl puseră pe picioare, făcându-i o plecăciune. În fața lor, capul familiei agita tremurând broșa pierdută.

— Eu... Nu știi ce rău îmi pare. Tocmai a găsit-o fiul meu pe fundul sicriului. Probabil că s-a desprins în timpul transportării și...

Venerabilul bătrân se înclină, chinuit de remușcări.

Cí nu spuse nimic. Își scutură praful de pe haine și se pierdu printre gardurile vii.

•

În aceeași seară, medită pe puntea șampaneii până se făcu noapte de-a binelea. Poate că incapacitatea lui de a simți durerea fizică făcea ca durerea din sufletul său să fie mai mare, dar era cert că se învinovăța în bună măsură pentru cele întâmplare. Dacă, în loc să aibă grijă să-și țină ascunse arsurile de pe mâini, ar fi examinat cadavrul cu atenție și minuțiozitate, poate că nimeni nu l-ar fi suspectat. Nu-i reproșa nici lui Xu atitudinea pe care o avusese. Se ținuse pur și simplu deoparte, pentru că nu înțelegea ce se întâmplă. În orice caz, învățase că niciodată nu trebuie să trateze superficial o examinare, oricât de evident i s-ar părea rezultatul și că cea mai mică eroare îl putea duce la moarte sau, cel puțin, la niște necazuri mari.

Se lungi și privi stelele. Nu fusese o zi bună de muncă. În curând, va fi Anul Nou și va împlini douăzeci și unu de ani³⁰. Era un început de rău augur.

Două zile mai târziu, lucrurile se înrăutățiră.

În dimineața aceea se afla împreună cu Xu dând strălucire unui sicriu în Templul Eternității când, deodată, îi atrase atenția un murmur ciudat venind de afară. La început, îl atribui servitorului care grebla prin grădini fredonând, dar încetul cu încetul, zgomotul începu să se accentueze până se prefăcu în lătratul unui câine. Când îl recunosc, i se făcu părul măciucă. Ultima dată când auzise lătrat de câine fusese atunci când fugise de portărelul Kao. În cimitir, de obicei, nu intrau câini. Fugi până la ușa și se uită printr-o crăpătură. Se schimbă la față.

Pe colină, urca un copoi asmuțit de un portărel în uniformă. Era Kao. Instinctiv, Cí se ghemui.

— Trebuie să mă ajuți! îl imploră el pe ghicitor.

— Să te ajut? La ce? întrebă Xu, neînțelegând nimic.

— Omul ăla care vine! Reține-l până mă gândesc eu la ceva.

Xu își apropie ochii mici de crăpătură.

— Un portărel! se întoarse spre Cí, nevenindu-i să creadă. Dar ce-ai făcut, drac împelițat?

— Nimic! Spune-i că am plecat!

— Că ai plecat? Încotro?

— Nu știu. Născocеște tu!

— În regulă... Dar câinelui, ce-i spun?

— Te rog, Xu!

Ghicitorul se ridică în picioare și ieși din pavilion exact în momentul în care portărelul ajungea sub porticul templului. Xu răsuflă ușurat văzând că ține strâns câinele.

— Frumos animal, comentă el de la o oarecare distanță. Vă pot ajuta cu ceva? Închise poarta și se înclină respectuos.

— Presupun că puteți, mormăi portărelul. Câinele mârâi și el. Tu ești cel căruia i se spune ghicitorul?

— Numele meu este Xu, afirmă el.

— Să-ți explic, Xu. Acum două zile a fost depus un denunț în legătură cu furtul unei broșe, aici, la cimitir. Știi despre ce vorbesc?

— Aha! Povestea aia! Cum să nu-mi amintesc...? O neînțelegere rușinoasă. Zâmbi nervos. Niște rude iuți la mânie au crezut că noi le-am sustras o broșă, dar au descoperit numaidecât că de fapt se desprinsese și stătea pe fundul sicriului. S-a rezolvat situația.

— Da. Asta a fost și ceea ce a confirmat după aceea una dintre rude.

— Atunci...? se miră Xu.

— Problema este că s-a vorbit despre un tânăr care te ajută. Cineva deghizat, cu mâinile și pieptul arse... Coincide cu descrierea unui fugar pe care îl tot caut. Un tânăr înalt și zvelt, cu părul negru prins într-o codiță...

— Ah! Nelegiuitul ăla? Blestemat fie ceasul când l-am angajat! scuipe el indignat. A șters-o ieri cu punga mea fără să dea explicații. Tocmai aveam de gând să-l denunț de cum se va încheia ziua de lucru și...

— Aha!... Scutură din cap. Și, evident, nu știi încotro s-o fi putut duce...

— Păi, nu știi... oriunde. Poate în port. De ce? A făcut ceva?

— A furat niște bani. Și există o recompensă care te-ar putea interesa... adăugă el.

— O recompensă? Se schimbă la față.

Pe neașteptate, un zgomot provenind din interiorul templului îi atrase atenția portărelului.

— Cine-i acolo, înăuntru? Își aținti privirea asupra micului templu.

— Nimeni, domnule. Eu...

— Dă-te la o parte! îl întrerupse Kao.

Dinăuntru, Cí observă cum Xu încerca să-l rețină pe portărel, dar fără succes. Dintr-o privire, constată că încăperea aceea era o temniță, un sicriu uriaș fără niciun loc în care să se ascundă. Dacă încerca să fugă prin fereastra din spate, câinele îl va vâna în câmp deschis. Nu avea nicio scăpare. Nu avea de ales.

— Acolo nu este nimic, sunt doar morți, îl auzi țipând pe ghicitor, în vreme ce Kao lovea cu piciorul poarta care era zăvorâtă pe dinăuntru.

— După ce-o să intru eu, chiar asta o să fie acolo, urlă portărelul.

Kao își descărcă mânia asupra porții celei mari fără ca zăvorul să cedeze. Poarta era solidă și încuietoarea rezistentă. Începu să o lovească din nou cu piciorul până descoperi pe jos o lopată. O apucă și îi zâmbi lui Xu. Din prima lovitură făcu să sară așchii din ornamentația în relief. Rezistă și la a doua lovitură, dar la a treia, scârțâi.

Se pregătea să sfărâme încuietoarea când, deodată, fără urmă de violență, poarta se deschise dinăuntru. Portărelul se dădu îndărăt văzând silueta îmbrăcată într-un costum de ghicitor care își înălța brațele tremurând.

— Ieși afară! porunci Kao. Masca! Scoate-ți-o! Hai! Supune-te! Și asmuți câinele care lătra de parcă ar fi vrut să-l sfâșie.

Mascatul încercă să-i dea ascultare, dar mâinile sale tremurânde în mănuși nu reușeau să desfacă nodurile.

— Nu mă face să-mi pierd răbdarea! Scoate-ți mănușile! lute!

Mascatul își scoase încet, deget după deget, mănușa de pe mâna dreaptă. Apoi, făcu același lucru cu stânga. Când termină, le lăsă să cadă pe jos. Atunci, chipul lui Kao își schimbă expresia triumfală într-o strâmbătură de uimire.

— Dar... Dar tu...

Portărelul observă niște mâini zbârcite fără urmă de vreo arsură, de parcă ar fi fost șterse ca prin minune. Peste măsură de furios, îi smulse masca și dădu peste chipul unui bătrân înspăimântat.

— Dă-te la o parte!

Îl împinse pe impostor și intră în templu, lovind și împrăștiind tot ce îi ieșea în cale. Se uită peste tot, dar locul era pustiu. Kao urlă ca un animal rănit. Apoi, ieși din încăpere și îl apucă pe Xu de cămașă.

— Mincinos afurisit ce ești! Spune-mi imediat unde este, dacă nu, o să-i simți colții în beregată!

Câinele scrâșni din dinți lângă el.

Cu toată spaima, Xu jură că nu știe. Portărelul îl apucă de gât.

— O să te supraveghez zi și noapte și dacă tânărul ăla se întoarce ca să te ajute la treburile tale scârboase, o să mă asigur că vei regreta tot restul vieții tale!

— Domnule, încercă Xu să vorbească, l-am angajat de milă pe individul ăla ars. l-am născocit abilitățile și deghizarea pentru ca naivii să nu-și piardă încrederea în mine, dar eu eram cel care îi șoptea ce trebuia să spună. De aceea, am căutat un nou asistent... Arată spre grădinar, care tremura în tăcere la câțiva pași. Tânărul ăla nu se va mai întoarce. V-am spus deja că m-a furat. Dacă se întoarce, o să-i scot ochii cu mâinile mele.

Kao scuipă la picioarele lui Xu. Apoi strânse din dinți și părăsi cimitirul într-un val de înjurături.

* * *

Când Cí îi povesti lui Xu că îl convinsese pe grădinar să se ascundă sub deghizarea lui, ghicitorul izbucni în râs.

— Dar, pentru numele bărbii lui Confucius, ce-ai făcut ca să nu te găsească?

Cu teama încă în suflet, Cí îi dezvălui că, văzându-se prins în capcană, îl chemase pe grădinar de la fereastra din spate și îl convinsese să se deghizeze, în schimbul unei mite substanțiale.

— Și l-am pus să împodobească sicriul în care m-am ascuns cu ținte, ca să pară pecetluit.

Xu izbucni din nou într-un hohot de râs, pe când Cí îi plătea grădinarului suma convenită. Când ghicitorul se sătură de atâta râs, îi relată lui Cí conversația pe care o avusese cu portărelul.

— Se pare că totul a ieșit la iveală în urma episodului cu nobilii și broșa cu perle, îi spuse el. După toate aparențele, cel care te-a denunțat te-a descris ca fiind un tânăr deghizat, cu mâinile arse, și descrierea ta a ridicat bănuieli. Îl privi fix. Presupun că acum va trebui să-mi explici de ce ești căutat. De fapt... se încredință că nu-l aude grădinarul... a menționat o recompensă considerabilă... Dar nu cât câștigăm cu prestația ta, îi spuse el zâmbind.

Cí rămase tăcut. Să explice necazurile și suferințele pe care le îndurase de la tragica dispariție a familiei sale nu numai că era complicat, dar și greu de crezut. Pe de altă parte, era ceva care îl făcea să nu aibă încredere în Xu. Era o senzație asemănătoare cu aceea pe care o simțea față de cineva care i-ar fi oferit un pahar cu apă tulbure asigurându-l că este cristalină.

— Poate că ar trebui să plec, se aventură Cí.

— În niciun caz, dezaprobă Xu pe un ton tăios. Vom schimba costumul cu altul mai puțin ținător. Și vom selecta cu grijă defuncții. Și încă ceva: așa cum ai făcut la mănăstire, îi vom amenința pe clienții noștri ca să nu dezvăluie secretul. Nu sunt ambițios. Zâmbi și continuă: Pentru moment, avem destulă clientelă ca să o scoatem la capăt câteva luni, așa că mergem mai departe.

Cí constată cu amărăciune că Xu o spunea de parcă dorințele lui ar fi fost stăpânele destinului său. După cum îi relatase, de când Cí muncea pentru el, ghicitorul reușise să câștige mai mult decât într-un an întreg de înșelăciuni cu greierii. Iar acum avea impresia că nu are de gând să îngăduie ca o afacere atât de promițătoare să se năruie pe neașteptate ca să ocrotească un fugar.

— Nu sunt sigur, Xu. Nu vreau să te implic în necazurile mele, îi spuse Cí.

— Necazurile tale sunt și necazurile mele... îl asigură Xu. Iar câștigurile tale sunt și câștigurile mele. Râse exagerat de tare. Așa că subiectul nu se mai discută. Să uităm pentru o vreme de teatrul cu cadavrele, și gata.

Cí acceptă în silă, iar Xu se bucură.

Dar câteva zile mai târziu, când A Treia căzu din nou la pat, Cí constată că necazurile lui nu erau și ale ghicitorului.

•

Într-o dimineață rece, cele două soții ale lui Xu se plânseră că A Treia nu făcea altceva decât să incomodeze. Copila nu învăța nimic, nu era niciodată atentă, confunda creveții de mare cu cei de apă dulce și mânca prea mult. Pe deasupra, trebuiau să o supravegheze și să fie atente la sănătatea ei, care părea că se înrăutățește încontinuu. Îi spuseră toate astea lui Xu, iar acesta i le transmise lui Cí.

— Poate că ar trebui s-o vindem, îi făcu ghicitorul propunerea.

Xu insistă că soluția aceea era cea obișnuită în familiile sărace, dar Cí refuză categoric.

— Atunci, hai s-o mărităm, interveni soția mai în vârstă.

Ghicitorul întâmpină propunerea cu entuziasm. După părerea lui, aceea era o idee pe care Cí nu va putea să o respingă. Era nevoie doar să caute un candidat care să pună preț pe tinerețea copilei și să își ia răspunderea pentru ea. La urma urmelor, o fată era o piedică și numai dacă pleca de acasă înceta să mai fie.

— Este ceea ce am făcut cu fiicele noastre, îi explică ghicitorul. Ai spus că a împlinit opt ani, nu-i așa? făcu gestul de a pune mâna pe A Treia. O să vezi. O vom farda puțin ca să nu pară bolnavă. Cunoscut câțiva bărbați cărora le va plăcea cățelușa asta.

Cí se interpuse între sora lui și ghicitor. Cu toate că faptul de a oferi copile în căsătorie era ceva obișnuit și, uneori, se dovedea a fi cea mai bună alegere pentru viitorul fetelor, el nu avea de gând să îngăduie ca sora lui să ajungă sclava unui bătrân libidinos. Xu insistă. Spuse că fetele sunt ca lăcustele: nu sunt bune decât să mănânce și să genereze cheltuieli. Mai târziu, când se mărită, ajung să facă parte din familia noului soț și pe acesta și pe socrii lor îi îngrijesc până la moarte.

— Iar pe noi ne uită, adăugă el. E o nenorocire să n-ai băieți. Ei măcar dobândesc soții care se ocupă de noi când ajungem în vârstă.

Ca întotdeauna, Cí reuși să amâne discuția, oferindu-i mai mulți bani lui Xu.

Dar, cu trecerea săptămânilor, agoniseala lui începu să se isprăvească.

Din zi în zi, A Treia avea nevoie de și mai multe leacuri. Xu le achiziționa în timpul rondului său prin farmacia, iar Cí le plătea la un preț mai mare, i le administra cu tristețe surorii sale și o vedea zăcând. Încetul cu încetul, A Treia se stingea, fără ca el să găsească mijlocul de a evita acest lucru. I se rupea inima când pleca în fiecare zi la cimitir și o lăsa sleită pe șampană, aproape fără puteri, cu mânuțele ei înroșite încercând să curețe peștele din ziua aceea și luându-și la revedere de la el cu un firicel de glas și un zâmbet de-abia schițat pe față.

— O să-ți aduc ceva dulce, îi spunea el.

Își înghițea supărarea ca pe o fiere și pleca, rugându-se să se însănătoșească.

Iar puținii bani pe care reușise să-i strângă îi scăpau printre degete ca apa ținută într-un săculeț de pânză.

La cimitir, Xu hotărâse să treacă de la a fi simplu gropar la a îndeplini funcția lui Cí ca ghicitor în cadavre, dar prezicerile sale greșite îi înspăimântară pe puținii naivi care veniseră să-l consulte. Și asta îi reduse veniturile la aproape nimic.

Sau, cel puțin, așa-i spusese el lui Cí când acesta îl implorase să-i dea un avans.

— Crezi că eu primesc bani cadou? A trecut deja destul timp. Dacă ai nevoie de bani, va trebui să-i câștigi din nou. Și îi arătă costumul de ghicitor, care zăcea aruncat peste un sicriu dezmembrat.

Cí își scutură praful de pe mâinile bătătorite de muncă și privi costumul de care depindea viitorul său. Xu nu îl modificase. Trase cu putere aer în piept și strânse din buze. Se temea ca nu cumva să se întoarcă portărelul, dar, dacă voia să o salveze pe sora lui, trebuia să-și asume riscul.

Ocazia de a-și trage costumul pe el se prezentă chiar în aceeași după-amiază, când un cortegiu de studenți conduși de un profesor urcă într-o procesiune organizată până la templu. După cum îi povestise Xu, din când în când, studenții de la renumita Academie Ming veneau la cimitir și, pentru o sumă mică pe care o plăteau celui răspunzător de Câmpiile Morții, li se permitea să examineze cadavrele care nu fuseseră ridicate în zilele precedente. Din fericire, în ziua aceea, trei trupuri își mai așteptau îngropăciunea, iar Xu se bucură de parcă ar fi fost invitat pe neașteptate la un banchet.

— Pregătește-te să le faci pe plac, îi atrase atenția Xu, arătându-i costumul de deghizare. Tinerii ăștia sunt darnici cu bacșișurile dacă știi cum să-i lingușești.

Cí încuviință.

Când se dezbracă de haine, un fior îi străbătu spinarea. Lunile de muncă îi întăriseră trupul până în a-l preface într-un mănunchi de fibre care se încordau la solicitare, deși rămâneau ascunse sub arsurile care îi pârjoliseră pieptul. Luă costumul și îl îmbracă. Se

gândi la A Treia. Încercă să se concentreze și așteaptă ca Xu să-l anunțe pentru prestația sa. Când îi va face semn, va fi pregătit.

Dintr-un ungher, observă cum profesorul, un bărbat chel, îmbrăcat în roșu, a cărui înfățișare i se păru cunoscută, își așeza studenții în jurul primului cadavru. Înainte de a începe, maestrul îi informă pe studenți în legătură cu responsabilitatea lor ca viitori judecători de instrucție. Trebuiau să-și păstreze respectul față de morți și să-și formuleze opinia cu cea mai mare onorabilitate. Apoi ridică pânza care ascundea cadavrul. Era vorba de o fetiță de câteva luni care fusese găsită chiar în dimineața aceea în canalele din Lin'an. Profesorul stabili printre studenți o serie de întrebări pentru a determina cauzele decesului.

— Fără îndoială, a murit înecată, începu primul, un tânăr imberb, cu față de copil. Are pânțele umflate și nu prezintă alte semne. Privi îngâmfat la ceilalți.

Profesorul încuviință înainte de a-i ceda cuvântul următorului student.

— Un caz tipic de „înecare a copilului”. Probabil că părinții lui l-au aruncat în canal ca să nu-l mai hrănească, argumentă al doilea.

— Poate că nu aveau cum să o facă, nuanță maestrul. Mai aveți vreo observație?

Un student cu părul sur, mai înalt decât ceilalți, căscă neglijent. Profesorul îl privi cu coada ochiului, dar nu spuse nimic. Acoperi cadavrul și îi ceru lui Xu să aducă următorul trup, moment de care groparul profită pentru a-l prezenta pe Cí ca fiind marele ghicitor din cimitir. Văzându-i costumele, studenții îl priviră cu dispreț.

— Nu avem nevoie de escrocherii, îi aruncă maestrul. Noi nu credem în ghicitori.

Descumpănit, Cí rămase tăcut și se întoarse lângă Xu, care îi ceru să-și scoată masca și să fie atent. Studenții continuă examinarea. În fața lor aștepta cadavrul albicios al unui bătrân care fusese găsit mort în spatele unor barăci dintr-o piață.

— Este vorba de un caz de moarte prin inaniție, comentă un al patrulea student, pe când examina bietul trup numai piele și os. Prezintă gleznele și picioarele umflate. Să tot aibă vreo șaptezeci de ani. Așadar, moarte naturală.

Profesorul aprobă din nou concluzia și se felicitară cu toții. Cí observă că studentul cărunt încuviința ironic, ca și cum colegii săi ar fi descoperit că ploaia cade din cer în jos. Profesorul adresa încă vreo două întrebări celor mai puțin silitori studenți, care se supuseră cu promptitudine. Apoi, bătând de câteva ori din palme, îl anunțară pe Xu să aducă ultimul cadavru. Cí îl ajută să târască sicriul, un coșciug de pin de mari dimensiuni. Când ridicară capacul și așezară trupul pe masă, studenții cei mai apropiați se dădură înspăimântați îndărăt cu o strâmbătură de uimire. Doar atunci studentul cărunt își făcu loc ca să se uite la cadavru. Expresia lui plictisită se schimbă într-una plină de satisfacție.

— Se pare că vei avea ocazia să-ți dovedești talentul, îi spuse maestrul.

În loc să răspundă, studentul se înclină cu un zâmbet ironic în fața profesorului său. Apoi, odată obținută aprobarea acestuia, se apropie încet de cadavru de parcă s-ar fi confruntat cu o comoară. Ochii îi sclipeau cu lăcomie, închizându-se și deschizându-se în fața spectacolului pe care-l oferea trupul sfârtecat de lovituri de pumnal. Își pregăti o foaie de hârtie, o piatră pentru preparat tușul și o pensulă. Cí îl observă.

Spre deosebire de colegii săi, studentul deșirat, cu păr cărunt, părea să urmeze un procedeu asemănător celui pe care îl văzuse pus în practică de către judecătorul Feng în timpul cercetărilor la cazurile sale.

În primul rând, examinează îmbrăcămintea cadavrului: se uită pe sub mâneci, sub cămeșoi, în pantaloni și în interiorul încălțărilor. Apoi, după ce îl dezbracă și îi examinează trupul în întregime, îi ceru lui Cí un recipient cu apă. Cu recipientul în mâini, curăță cu grijă masa de carne însângerată până deveni rozalie ca a unui porc. În continuare, măsură lungimea trupului și vorbi pentru prima dată ca să anunțe că statura defunctului o depășea cu două capete pe cea a unui om normal.

După voce, părea că se bucură.

Tânărul studie fața buhăită a cadavrului, la care observă ciudata rană deschisă care se întindea pe frunte și care lăsa la vedere osul craniului. În loc să spele rana, scoase ceva din pământul cu care era impregnată, descriind-o ca fiind produsă de căderea pe o piatră de

pavaj cu margini tăioase. Notă ceva cu pensula și în continuare făcu o descriere a ochilor întredeschiși și lipsiți de strălucire, că ai unui pește slab; descrise în amănunt pomeții proeminenți, mustața subțire și neîngrijită și falca puternică. Se opri apoi la tăietura oribilă care îi secționa beregata de la nodul gâtului până la urechea dreaptă. Examină marginile și cu ajutorul unui bețișor îi măsură adâncimea. Zâmbi și scrise din nou.

În continuare, trecu la tors, un munte de mușchi sfârtecat de lovituri de pumnal. Numără un total de unsprezece, toate în zona dorsală. Le pipăi cu degetele și își notă din nou ceva. Apoi aruncă o privire la stinghiile care flancau un lujer de jad mic și zbârcit. În încheiere, se uită la coapse, la fel de puternice, și la pulpele robuste și lipsite de păr.

Cu ajutorul lui Cí, răsuci cadavrul până îl așeză pe burtă. În ciuda petelor de sânge pricinuite de spălarea cadavrului, spinarea se vedea lucioasă și sănătoasă. Tânărul aruncă o ultimă privire și se retrase satisfăcut.

— Ei bine? întrebă maestrul.

Studentul schiță un zâmbet nerușinat. Își luă un răgaz înainte de a răspunde, timp în care îi privi pe rând pe cei prezenți cu o grimasă afectată. Fără îndoială, se bucura de momentul său. Cí se încruntă și așteptă.

— Este evident că ne aflăm în fața unui caz deosebit, încep studentul. Un bărbat tânăr, extraordinar de puternic și de robust, înjunghiat și cu gâtul retezat. Un asasinat care înspăimântă prin cruzime și care se pare că ne conduce spre o luptă înverșunată.

De data asta, Cí fu cel care nu se putu abține să nu caște. Xu îi reproșă acest lucru.

Maestrul îl îndemnă pe studentul deșirat să-și continue expunerea.

— La prima vedere, ne-am putea aventura să spunem că a fost vorba de un atac la care au participat mai mulți, ceva evident, dat fiind temperamentul mortului. Fără îndoială, a fost nevoie de contribuția mai multor oameni pentru a ataca și a doborî un uriaș care în timpul luptei a primit numeroase lovituri de pumnal și care, chiar și așa, a continuat să lupte până când vreun atacant a reușit să-i aplice lovitura decisivă la beregată. Tăietura de la gât l-a făcut ca, atunci când s-a prăbușit, să se lovească la frunte, lăsându-i acea

ciudată urmă dreptunghiulară care ne-a șocat pe toți. A făcut o pauză mult prea mare care a creat așteptări. Motivul asasinării? Poate că ar trebui să facem speculații în legătură cu mai multe motive. De la consecințele unei simple fanfaronade într-o cârciumă, trecând printr-o datorie neplătită sau vreo veche ranchiună, până la disputa înverșunată pentru vreo frumoasă *floare*... Desigur că toate aceste motive ar fi posibile, dar mai puțin probabile decât cel care pare să provină de la un simplu jaf, cum o demonstrează faptul că a fost găsit despuiat de orice obiect de valoare – își consultă notițele –, inclusiv de brățările pe care pesemne că le purta pe această mână. Și arată pe încheietura mâinii, acolo unde trebuie să fi fost podoaba, urma produsă de lipsa soarelui. Așadar, dacă ar exista un denunț, judecătorul de instrucție care s-ar ocupa de caz ar face bine să dispună imediat o razie prin împrejurimile locului unde a fost găsit. Eu, bineînțeles, aș sugera bodegile din zonă, stăruind în special asupra acelor scandalagii răniți care cheltuiesc mai mult decât le-ar permite buzunarul. Își împături notițele, acoperi cadavrul și îi cercetă pe cei prezenți în așteptarea aplauzelor lor.

În clipa aceea, Cí își aminti de sfatul lui Xu în privința laudelor și a bacșișurilor și se apropie pentru a-l felicita pe student, dar acesta îl sfidă, de parcă ar fi avut de-a face cu un lepros.

— Fanfaron neghiob! șopti Cí.

— Cum îndrăznești?

Studentul îl prinse de braț.

Cí se eliberă dintr-o smuci tură și își încordă mușchii, sfidându-l cu privirea. Era cât pe-acți să-i răspundă, când profesorul interveni între ei.

— Așadar, vrăjitorul crede că suntem niște fanfaroni...

Îl privi uimit pe Cí, de parcă figura lui i-ar fi fost vag cunoscută, îl întrebă dacă se cunosc de undeva.

— Nu cred, domnule. Sunt de puțină vreme în capitală, minți el.

Dar, de îndată ce rosti cuvintele, Cí își dădu seama că profesorul Ming era omul căruia încercase să-i vândă exemplarul tatălui său în piața de cărți din Lin'an.

— Sigur? Mă rog, nu contează. Dădu din cap mirat. În orice caz, cred că îi datorezi scuze Astuției Cenușii, zise și arată către

studentul deșirat, cu păr cărunt, care clipi nervos privindu-l peste umăr.

— Poate că acum e rândul meu, răspuse Cí.

Toți murmurară, revoltați de impertinența groparului.

— Domnule, vă rog să-l scuzați, interveni rapid Xu. În ultimul timp, nu știe ce spune.

Dar Cí nu se sperie. Dacă nu va obține bacșiș, măcar să-i șteargă aceluia student încrezut și lipsit de judecată zâmbetul prostesc de pe față. Se întoarse către Xu și îi spuse să facă prinsoare pe el. Xu nu îl înțelese.

— Pe tot ce ai. Doar e ceea ce știi să faci, nu-i așa?

18.

Profesorul se ținu deoparte, dar, până la urmă, împins de curiozitate, dădu curs rugăminților unor studenți exaltați, ahtiați după hoitul în care presupuneau ei că avea să se transforme Cí în urma provocării. Xu încheie cu pricepere pariurile, punându-și mâinile în cap ca să-și exprime într-un fel groaza și ca să facă să crească beneficiile.

— Dacă dai greș, o s-o vând pe soră-ta la prețul unui porc, îi atrase el atenția lui Cí.

Tânărul nu se tulbură. Ceru să i se facă loc și scoase dintr-o desagă un ciocan metalic, două pense de bambus, un scalpel, o seceră mică și o spatulă de lemn pe care le puse lângă cadavru. Studenții zâmbiră, dar profesorul se încruntă, uimit. Cí adăugă la instrumentar un lighean și mai multe boluri cu apă și oțet, precum și o piatră pentru prepararea tușului, o coală de hârtie și o pensulă fină, deja umedă, înainte de a începe, își smulse costumul de pe el și îl azvârli în fundul templului. Astuția Cenușie fu nevoit să se aplece, ca să nu se lovească de el.

Cí despuie cadavrul de lințoliul care îl acoperea. Urmărise curios examinarea pe care o făcuse Astuția Cenușie, dar nutrea o anumită bănuială, iar acum trebuia să o confirme. Trase aer în piept amintindu-și de A Treia. Nu putea să dea greș, pentru că ar fi poate ultima lui ocazie.

Atenția lui se îndreaptă spre ceafa mortului. Examină pielea palidă și moale fără să găsească nimic ciudat. Apoi îi desplete codița și urcă pe pielea acoperită cu păr, palpând-o cu degetele spre creștetul capului. Cu ajutorul unei spatule, îi cercetă urechile, atât pe dinafară, cât și pe dinăuntru. Apoi coborî pe gât, solid ca al unui taur, și, după aceea, la umerii deosebit de puternici. Observă partea internă a brațelor, coatele și antebrațele, fără să bage de seamă nimic care să-i atragă în mod special atenția. Dar se opri asupra mâinii drepte, acordând o grijă deosebită pentru baza degetului mare.

„O băătăură circulară...”

Notă ceva în hârtiile sale.

Lăsă degetele să-i alunece pe spinare, apăsând vertebrele și mușchii până se opri la fese. Nu găsi indurații sau fracturi, nimic care să scoată la iveală un omor. După ce termină de examinat picioarele, răsuci încă o dată cadavrul. Îi curăță din nou fața, gâtul și torsul, folosind un amestec de apă și oțet, ca să se oprească la rănille înjunghiate care îi străpungeau trupul. Cel puțin trei erau mortale. Le studie forma și le măsură.

„Așa cum îmi închipuiam...”

Urcă până la gât. Rana era cumplită. Pornea din partea stângă, străbătea complet nodul beregatei și ajungea până aproape de urechea dreaptă. Verifică adâncimea tăieturii, direcția și marginile sfâșiate. Dădu din cap.

Lăsă la urmă ciudata rană de pe frunte și se concentrează asupra feței. Mai întâi, cercetă fosele nazale. Apoi folosi pensele pentru a scormoni înăuntru gurilor, de unde extrase o substanță albicioasă pe care o duse la nas. O inhală cu scârbă și o depuse într-un bol. Notă din nou ceva.

— Timpul trece, îi atrase atenția maestrul.

Ci nu-l luă în seamă. În capul său clocoteau o mulțime de date și încă nu reușea să încropească un răspuns. Continuă cercetarea, concentrat asupra obrazilor mortului, pe care îi frecă cu oțet până ieșiră la iveală niște ușoare zgârieturi. Apoi urcă spre ochi și, în cele din urmă, se opri la frunte, locul în care părea să-i fi fost făcută zob pielea cu un obiect dreptunghiular greu.

Cu ajutorul scalpelului, scoase resturile de pământ care mai erau încă lipite de marginile răni. Spre surprinderea sa, constată că

adâncitura dreptunghiulară nu se datora niciunui impact, ci era mai curând o tăietură brutală, efectuată cu un anumit obiect ascuțit și pe care țărâna o ascunsese.

Lăsă trusa de instrumente și umezi pensula pe piatra pentru preparat tușul. Inima începu să-i bată mai repede. Descoperise ceva.

Se întoarse la brațe și la mâini unde găsi alte zgârieturi. Apoi, îi cercetă din nou creștetul capului, dând cu grijă la o parte părul. Odată confirmate bănuielile sale, acoperi cadavrul cu lințoliul. Când se întoarse spre maestru, știa că a câștigat prinsoarea.

— Ei bine, vrăjitorule, ai ceva nou de adăugat? întrebă zâmbind Astuția Cenușie.

— Nu prea multe. Și își lăsă capul în jos ca să-și citească notițe.

Studentii izbucniră în râs și îi pretinseră în gura mare lui Xu să le plătească. Ghicitorul le ceru nervos să aștepte raportul lui Cí, dar acesta era în continuare cufundat în notițele sale.

Xu îl blestemă în gând.

Era pe punctul de a începe să plătească, când Cí îl opri. Imediat după aceea, tânărul susținu că studentii aveau să fie cei care vor plăti până la ultimul *qián*. Studentii înlocuiră zâmbetul batjocoritor cu o expresie de uimire.

— La ce te referi? le-o luă înaintea Astuția Cenușie. Dacă ai de gând să-ți bați joc de noi...

Cí nici măcar nu-l privi. Se îndreptă spre locul unde stătea maestrul și așteptă ca acesta să-i permită să continue. Profesorul îl privi în tăcere o bună bucată de vreme, de parcă ar fi intuit că se află în fața cuiva într-adevăr deosebit. Cineva care, de bună seamă, nu era un vrăjitor obișnuit.

— Continuă, îl invită acesta.

Cí îi dădu ascultare. Își pregătise bine discursul.

— În primul rând, trebuie să vă atrag atenția că tot ce veți auzi aici răspunde într-o manieră demnă de încredere țelurilor zeilor din cer. Aceleași țeluri care mă silesc să insist asupra obligațiilor la care vă angajați începând din acest moment. Vă somez să păstrați secretul dezvăluirilor pe care vi le voi face, precum și în ceea ce îl privește pe autorul lor, cel care este umilul vostru slujitor. Și se înclină în așteptarea aprobării lor.

— Continuă. Secretul tău va fi bine păstrat, spuse maestrul, fără prea multă convingere.

— Învățăcelul dumneavoastră, Astuția Cenușie, a efectuat o cercetare rudimentară și superficială. Orbit de vanitate, s-a oprit asupra unor chestiuni banale, trecând cu vederea amănuntele în care rezidă adevărul. Așa cum o mie de *li* trebuie să fie parcurși pas cu pas, examinarea unui cadavru cere un răgaz de modestie și de smerenie minuțioasă.

— O smerenie care se pare că îți lipsește... observă Ming.

Cí își mușcă limba. Făcu o plecăciune și continuă:

— Cel asasinat se numea Fue Lung. Vinovat de crime grave, fusese condamnat să slujească în detașamentul din Xiangyang ca soldat, la granița fluviului Han, de unde a dezertat de curând. A sosit la Lin'an cu intenția de a începe o viață nouă, dar firea sa violentă l-a împiedicat. Ca în atâtea alte ocazii, aseară s-a certat cu nevastă-sa, pe care a agresat-o cu brutalitate, fără menajamente. Femeia n-a mai suportat. A profitat de momentul în care soțul ei lua cina nepăsător, ca să-l atace pe la spate și să-i taie gâtul. În ceea ce o privește pe nefericita aceea, o veți putea găsi acasă, în apropierea zidurilor unde a apărut cadavrul. Nu trebuie decât să întrebați în prăvălia jurchenilor³¹, cea care se află lângă cheiul din Nord. Acolo o să vi se spună unde locuiește, dacă nu cumva s-a sinucis.

Nimeni nu răspunse. Nici măcar Xu nu fu în stare să rostească vreun cuvânt, când Cí îi făcu semn să-și încaseze datoriile. În cele din urmă, Astuția Cenușie făcu un pas înainte. Pe neașteptate, îi trase o palmă lui Cí.

— Dar... Cí amuți.

— Până acum, am crezut că am auzit bătând câmpii tot soiul de șarlatani, de băgăreți și de golani, îl întrerupse studentul, dar nerușinarea ta depășește orice faptă imaginabilă. Dispari din fața noastră până nu ne supărăm!

Drept răspuns, Cí îi întoarse palma peste obraz.

— Acum, ascultă-mă tu pe mine. Nu sunt vinovat de ineptiile și nici de nepăsarea ta. Chiar dacă ai spălat cadavrul înainte de a fi constatat orice dovadă.

Astuția Cenușie încercă să-i răspundă lui Cí, dar Ming îl opri.

— Dar, maestre... Nu vedeți că nu vrea decât să ne jupoaie de bani?

— Stai liniștit, Astuție Cenușie. Vorbele acestui tânăr sunt atât de convingătoare, încât este posibil să fie ceva adevăr în ele. Totuși, așa cum v-am mai spus și cu alte ocazii, chiar dacă în munca noastră convingerea ne poate ajuta, uneori, ea este și o armă a fanatismului și a intoleranței. Prin ea însăși, exaltarea nu este de ajuns ca să condamni o persoană și din acest motiv niciun tribunal nu ar accepta-o ca dovadă, așa că păstrați-vă monedele în centuri, pentru că sunt încă în siguranță. Se întoarse spre Cí. Și acolo vor rămâne câtă vreme obraznicul acesta nu își va argumenta afirmațiile. În caz contrar, va trebui să tragem concluzia că sunt doar rodul imaginației sale. Sau și mai rău: al prezenței sale la locul crimei.

Cí respiră cu greutate. De data aceasta, nu se afla dinaintea unui cortegiu alcătuit din rude credule și îndurerate, ci în fața elitei Academiei Ming, locul în care se pregăteau cei mai buni cercetători ai Statului, și în fața reprezentantului ei suprem, maestrul Ming. Dacă refuza să prezinte explicații, va fi luat drept un șarlatan, dar dacă li le oferea, vor afla fără îndoială că posedă cunoștințe de medicină. Și asta putea fi periculos.

Încercă să evite explicațiile, argumentând că, dacă era nevoie de dovezi, nu aveau decât să meargă la locul crimei și să constate veridicitatea afirmațiilor sale, dar în loc să-l convingă pe maestru, nu reuși să facă altceva decât să-l determine pe acesta să-l amenințe că se va adresa autorităților și îl va denunța.

Strânse pumnii. Știa că riscă mult, dar venise momentul să le închidă gura acelor bogătași încrezuți.

— De acord. Să începem cu cauza morții, spuse el în cele din urmă. Acest individ n-a murit într-o încăierare. N-au existat mai mulți agresori și nici lovituri diferite. A murit din cauza unei singure răni, cea de la gât, care îi secționează complet beregata și vasele sangvine de pe partea dreaptă. Începutul și direcția tăieturii indică faptul că a fost efectuată din spate și de jos în sus. Ar fi putut fi produsă stând în picioare, dar să nu uităm că vorbim despre un uriaș, despre un bărbat care depășește cu două capete înălțimea oricărui alt om, ceea ce, în principiu, ne va conduce către un agresor

cu o statură mult superioară și, deci, inexistent. Numai dacă nu cumva, bineînțeles, omul nostru ar fi stat pe un scaun, pe vine sau întins pe jos. În privința celorlalte lovituri de pumnal, cele pe care le prezintă pe partea frontală a torsului, din analiza rănilor se desprinde faptul că au fost provocate toate cu aceeași armă, din același unghi și cu aceeași intensitate, adică toate au fost aplicate de aceeași persoană. În mod ciudat, trei dintre ele, cele care îi străpung inima, ficatul și plămânul stâng, sunt categoric mortale, ceea ce ar face să nu mai fie necesare celelalte lovituri de pumnal, inclusiv cea care i-a retezat beregata. Se apropie de cadavru și îl dezveli ca să le arate. Așadar, nimic nu îl leagă de ciudata născocire a unei cete de atacatori.

— Presupuneri, spuse Astuția Cenușie.

— Ești sigur?

Fără să rostească vreun cuvânt, Cí apucă spatula ca pe un pumnal și se năpusti asupra Astuției Cenușii cu intenția de a-l ataca. Băgând de seamă, studentul se dădu îndărăt dintr-o săritură și se apără cum putu, punându-și brațele între el și repetatele încercări ale lui Cí de a-l lovi cu unealta de lemn. Cí îl încolți într-un ungher, dar oricât încercă, nu reuși să-l lovească în piept.

Deodată, la fel cum Cí începuse agresiunea, tot așa o și întrerupse.

Astuția Cenușie rămase în picioare, cu gura căscată și ochii, încă neîncredători, gata să-i iasă din orbite. Spre uimirea lui, nimeni nu îi sărise în ajutor. Nici chiar maestrul Ming, care observase impasibil scena.

— Maestre! protestă Astuția Cenușie.

Drept singur răspuns, Ming îi dădu cuvântul lui Cí.

Acesta se supuse cu o plecăciune.

— După cum vezi, i se adresă el Astuției Cenușii, oricât am încercat, n-am reușit să-ți birui apărarea. Acum, să ne imaginăm situația: dacă în loc de o spatulă de lemn aș fi folosit un pumnal, brațele tale ar fi prezentat acum tăieturi de cuțit. Și chiar dacă te-aș fi lovit în piept, unghiurile și profunzimea rănilor ar fi fost diferite.

Astuția Cenușie nu răspunse.

— Dar asta nu explică faptul că asasinul a fost o femeie, nici că femeia aceea ar fi fost nevasta lui, nici că bărbatul ar fi fost un

condamnat, nici că ar fi dezertat din regimentul din Xiangyang, nici, bineînțeles, restul născocirilor pe care ai îndrăznit să le susții, îl luă la rost maestrul.

În loc să-i răspundă numaidecât, Cí se întoarse lângă cadavru. Apoi îi ridică puțin capul și arată spre rana din frunte, asigurându-se că o puteau vedea cu toții.

— Rezultatul unei căzături? Din nou, o greșeală. Astuția Cenușie a curățat cadavrul acolo unde n-ar fi trebuit, dar n-a făcut-o acolo unde ar fi fost nevoie. În caz contrar, ar fi descoperit că pielea pe care el a presupus-o ca fiind făcută zob, de fapt fusese smulsă de pe craniu cu același cuțit cu care fusese retezată beregata defunctului. Observați marginile răni. Cí își trecu peste ele degetele înmănușate. Aceste margini, înainte acoperite cu pământ, după ce au fost curățate, apar ascuțite și bine definite, urmând o traiectorie pătrată practică cu un singur scop.

— Un ritual demonic? i-o luă înainte Xu.

„Te rog, Xu. Nu încerca să mă ajuți acum.”

— Nu, continuă Cí. Decupajul din piele încerca să elimine ceva care, dacă ar fi rămas, ar fi făcut posibilă identificarea cadavrului. Un indiciu care stabilea fără nicio îndoială că defunctul este un criminal periculos, condamnat la pedeapsa cea mai grea. Precum și un fapt care îl lega inevitabil pe defunct de asasinul său. Făcu o pauză și se adresă maestrului: Pielea care i-a fost scoasă nu era obișnuită. Dimpotrivă, bucata care i-a fost decupată purta tatuajul care le este practicat celor ce sunt declarați vinovați de omucidere. Din acest motiv, asasina lui a încercat să șteargă urma. Dar, din fericire, a uitat sau poate că nici nu știa că acele care sunt condamnați pentru asasinat nu numai că li se tatuează pe frunte însemnul delictului lor, ci li se imprimă și numele în creștetul capului, aici, sub păr.

Pe chipurile studenților, disprețul începu să fie înlocuit cu uimirea. Maestrul vorbi primul:

— Și concluzia că a dezertat de la Xiangyang?

— Este bine cunoscut faptul conform căruia codul nostru penal stabilește execuția, surghiunul și munca silnică în armată ca posibile pedepse pentru delictul de asasinat. Dat fiind că știm că individul era în viață până ieri, ne vor rămâne surghiunul și munca silnică. Se deplasă până la locul unde se afla mâna dreaptă a cadavrului. Cu

toate acestea, bătătura circulară care mărginește baza degetului mare de la mâna dreaptă confirmă categoric că acest om a purtat, până de curând, inelul de bronz cu care s-a protejat la încordarea arcurilor.

— Lasă-mă să văd, îl dădu la o parte maestrul.

— Și știm că, în prezent, datorită presiunii exercitate de către invadatorii de etnie Jin, toată armata noastră este concentrată în Xiangyang.

— Și de aceea afirmi că a dezertat.

— Într-adevăr. În stare de alertă, nimeni nu poate părăsi armata, dar omul ăsta a făcut-o ca să se întoarcă la Lin'an. Și nu de multă vreme, dacă e să judecăm după culoarea tucurii de pe frunte.

— Nu reușesc să înțeleg, se miră maestrul.

— Observați această slabă urmă orizontală, îi arată fruntea. Există o foarte ușoară diferență în nuanța pielii sale, aici, de-a lungul sprâncenelor.

Maestrul constată că este adevărat, dar tot nu înțelegea.

— Este urma tipică lăsată de o batistă. Pe câmpurile de orez, țărani care le folosesc sunt numiți „două-culori”. Dar acest semn este mult mai estompat, ceea ce arată că a început de curând să folosească batista ca să-și ascundă tatuajul.

Maestrul se întoarce la locul lui. Cî constată că avea chipul încruntat, ca și cum și-ar fi cântărit cu atenție următoarea întrebare.

— Și locul în care o putem găsi pe nevasta lui? Ce înseamnă asta, să întrebăm în piață?

— Aici am avut noroc. Îl trădă spontaneitatea, dar continuă: l-am găsit în gură resturi ale unui aliment albicios într-o cantitate atât de mare, încât m-a făcut să deduc că a fost omorât în timp ce mânca.

— Dar tot nu înțeleg...

— În privința pieței, da... Priviți. Luă bolul în care depusese resturile de mâncare. Este brânză.

— Brânză?

— Surprinzător, nu-i așa? O mâncare atât de nepotrivită cu aceste locuri și cu gusturile noastre, dar care este totuși tipică pentru triburile din nord. După câte știu, o importă prăvălia cu alimente exotice pe care de ani de zile o conduce bătrânul Pan-yu, care, fără

îndoială, i-o fi cunoscând pe de rost pe clienții care îi comandă un aliment atât de scârbos.

— Pentru care probabil că prinsese gust în timpul șederii sale în armată...

— Este ceea ce presupun și eu. Acolo oamenii mănâncă ce găsesc.

— Dar asta nu explică faptul că ar fi fost asasinat de nevastă-sa.

Cí își consultă notițele. Încuviință din cap și ridică brațul mortului.

— Am mai găsit și astea. Și îi arată niște urme slabe.

— Zgârieturi?

— Și pe umeri. Pe amândoi. Au ieșit la iveală când am folosit oțetul.

— Înțeleg. Și asta te face să presupui...

— Că în ziua aceea, a fost maltrată cu asprime. Femeia n-a mai suportat și, în timp ce bărbatul ei lua cina, a profitat ca să-i taie gâtul. Apoi, într-un acces de furie și neputință, s-a așezat călare peste el și a continuat să-l înjunghie când era deja mort. În cele din urmă, când s-a calmat, l-a despuiat de orice ar fi putut conduce la ea: inelul, obiectele de valoare...

— Și tatuajul de pe frunte.

— Și tatuajul de pe frunte. Apoi, l-a târât cum a putut afară din casă, lăsându-l acolo unde a fost găsit. Din pricina greutateii sale, n-a putut să-l care mai departe.

— Într-adevăr fantastic... admise maestrul.

— Vă mulțumesc, se înclină Cí.

— Nu te grăbi, băiete. Nu este o măgulire. Ming își șterse de pe față expresia amabilă. Spun fantastic pentru enorma fantezie care a înconjurat fiecare dintre afirmațiile tale. Sau, dacă nu, cum l-ai defini tu pe cel care îndrăznește să afirme fără să se înroșească la față că asasina acestui bărbat a fost soția, și nu sora lui? Și dacă îți lipsește pielea de pe frunte, cum îndrăznești să garantezi că pe ea exista un tatuaj care indica faptul că bărbatul era un asasin?

— Dar eu...

— Liniște, îl întrerupse maestrul. Ești deștept. Sau mai bine zis: dezghețat. Dar nu pe cât crezi tu.

— Atunci, prinsoarea... interveni Xu.

— Ah, da. Prinsoarea... Scoase o pungă cu monede pe care i le înmână ghicitorului. Considerați datoria achitată.

Maestrul își dădu ochii peste cap. Apoi îl salută și le făcu semn studenților să părăsească templul. Și el făcea același lucru când îl chemă pe Cí.

— Domnule... se înclină acesta.

Maestrul îi ceru să-l însoțească afară. Odată ajunși acolo, îl luă deoparte spre unul dintre garduri. Cí își închipui că avea să se întâmple ceva rău și pulsul i se accelerează. Îl simțea zvâcnind cu putere în tâmpile. Așteptă ca maestrul să vorbească:

— Spune-mi un lucru, băiete. Câți ani ai?

— Douăzeci și unu, răspunse el.

— Și unde ai studiat?

— Unde am studiat? Nu știu la ce vă referiți, minți el.

— Să fim serioși, puștiule. Mi-a slăbit vederea, dar până și un orb ar vedea de unde provine priceperea ta.

Cí avea buzele cusute. Maestrul insistă, dar Cí nu le dezlipi.

— În regulă... cum preferi... Dar este mare păcat că nu vrei să colaborezi, pentru că, în ciuda obrăzniciei tale, trebuie să recunosc că m-ai impresionat.

— Este păcat, domnule?

— Așa este. Din întâmplare, săptămâna trecută unul dintre studenții noștri s-a îmbolnăvit și a trebuit să se întoarcă în provincia sa de origine. Acum, academia dispune de un loc liber și, cu toate că avem o lungă listă de așteptare, suntem mereu în căutare de studenți cu talent. Mi-a trecut prin gând că poate ai fi interesat să îl ocupi... Făcu o pauză. Dar văd că nu.

Lui Cí nu-i venea să-și creadă urechilor. Academia Ming era visul tuturor acelor care aspirau să facă o carieră în corpul judecătorilor, obiectivul celor care doreau să evite dificilele examene imperiale și al celor care aveau pretenția de a obține un loc vacant în elita societății. Să fie admis la academie era mult mai mult decât ar fi putut să dorească vreodată. Primul pas spre mântuirea sa și a familiei sale.

Și, deodată, apărea în fața lui ca un măr copt. Nu trebuia decât să întindă mâna și să profite de ocazie.

Apoi zâmbi cu amărăciune. Oricât de mult ar fi dorit să se amăgească, această propunere nu era decât un vis trist. Chiar dacă Ming îi oferea un loc liber, nu dispunea de mijloacele necesare pentru a face față onorariilor foarte ridicate. Era ca o prăjitură cu miere cu care erau amăgite buzele unui copil bolnav ca să-și deschidă gura înainte de a i se da un medicament amar. De aceea, când maestrul adăugă că îi va permite să se cazeze în academie cu ceilalți studenți și că va putea să acopere onorariile aferente găzduirii și mesei lucrând după-amiezile în bibliotecă, Cí nu vru să se trezească din vis. Asta presupunea că va putea să studieze zi și noapte, să învețe tehnici necunoscute, să experimenteze ultimele descoperiri, ultimele poțiuni. Însemna să lupte ca să-și atingă țelul. Însemna că, în sfârșit, viața lui va străluci.

Nu știu ce să spună, dar ochii îi sclipeau cu intensitate, dezvăluind ceea ce sufletul lui simțea. Și maestrul știu să o interpreteze.

Tocmai din acest motiv, când Cí îi refuză propunerea, Ming nu putu să-și rețină o grimasă de uimire.

19.

Pe când se întorcea la treaba lui, Cí își blestemă destinul; acea soartă vitregă care îi servea pe tavă tot ce năzuia, ca apoi să i-l smulgă fără menajamente.

Ceea ce îi oferise Ming era mai mult decât și-ar fi putut dori orice tânăr ambițios. Un cadou de nerefuzat, de o asemenea valoare, încât nici tot jadul din lume nu ar fi fost în stare să-l răsplătească. Îi pusese la dispoziție o comoară în schimbul unui lucru foarte neînsemnat. Dar, spre nefericirea lui, acest lucru neînsemnat era o taxă pe care el nu și-o putea permite.

Nu o putea părăsi pe sora lui.

La academie nu ar fi avut nicio cheltuială. Nici pentru cărți, nici pentru găzduire, nici de întreținere. Totul era inclus în schimbul unui studiu asiduu și al lucrului în bibliotecă. Dar nici n-ar fi încasat vreo retribuție, deoarece contrariul ar fi însemnat o dezonoare, îl consultase pe Ming asupra posibilității de a asista la cursuri și de a-și păstra slujba de la cimitir, dar în această privință maestrul se

arătase de neclintit. Și nu acceptă să discute nici despre angajări externe pentru o jumătate de zi. Dacă se hotăra să intre, dăruirea față de studiu trebuia să fie totală. Dar fără banii pe care i-i aducea munca lui ca ghicitor, i-ar fi fost cu neputință să cumpere medicamente pentru A Treia. Nici să achite costurile pentru mijloacele de trai. Nici pentru locuință.

Începu să sape mai sârguincios decât înainte și continuă să facă asta până când rănilor de pe mâini acoperiră cu sânge coada sapei. Nici măcar atunci nu se opri. Doar când înserarea își întinse vălul peste cimitir, Cí își aminti că sora lui îl așteaptă pe șalandă. Doar atunci se opri. Își aranjă ținuta cum putu și o porni pe drumul de întoarcere.

În noaptea aceea îi fu imposibil să doarmă. A Treia asuda și tușea întruna. Se răsuci lângă salteaua de paie urât mirositoare pe care se zvârcolea micuța, întrebându-se ce să facă. Cu câteva ore înainte îi administrase ultima doză de medicament. Nu mai dispunea de alta și nici bani nu-i rămăseseră. Xu refuzase să împartă punga pe care i-o dăduse maestrul Ming, argumentând că el își riscase banii și că numai lui i se cuveneau câștigurile.

Îl urî pentru asta. Când în zori Xu îi zise să plece la cimitir, Cí se făcu că nu aude. Deși era vară, o înveli bine pe sora lui ca să nu mai tremure și îl sfidă pe ghicitor.

— Să nu cumva să o puneți să muncească.

Apoi își luă traista și părăsi șalanda.

* * *

În timp ce hoinărea prin port printre flămânzi în căutare de mâncare, Cí se întrebă dacă judecătorul Feng s-o fi întors la Lin'an.

Nu mai avea nici mijloace de trai, nici timp. Nu putea căuta altă slujbă, și nici să aștepte ca Xu să se îndure de el. Și deși îi era teamă că, din cauza condiției sale de fugar, îl va dezonora cu prezența sa, Feng era ultima lui speranță.

Se înfolfoli în cămeșoi și grăbi pasul. Străbătu orașul din barcă în barcă până ajunse în cartierul Pasărea Phoenix, din sudul orașului. După ce trecu de primele mici palate, recunoscu pavilionul lui Feng, o clădire veche cu un singur nivel, cu o grădină mică în față și alta în spate. Tremură de emoție amintindu-și că printre merii aceia se scurseseră unele dintre cele mai fericite zile din viața lui. Dar îl miră

ce găsi acum. Acolo unde cu ani în urmă înflorea o grădină îngrijită, acum, o cărare nedeslușit conturată se pierdea sub bălării. Înaintă uimit înconjurând un heleșteu plin cu pietre până la niște trepte care gemură sub greutatea lui, ca un biet bătrân. Totul era abandonat. Bătu în ușă, temându-se de ce era mai rău. Vopseaua ei roșie lucioasă din trecut era acum ca o piele foarte uscată și crăpată, din care se desprindeau cruste subțiri ca învelișul unei cepe. Un felinar îi scârțâi deasupra capului. Ridicând privirea, băgă de seamă că din el de-abia mai rămăsese un schelet metalic care se legăna bătut de vânt ca un spânzurat. Nu primi niciun răspuns. Bătu din nou, dar nimeni nu-i deschise. Privi prin ferestre când, deodată, i se păru că vede trecând prin fața lui un cap zbârcit ca o castană veche. A fost o viziune trecătoare printr-o crăpătură din hârtia roasă de la o fereastră. I se păru că este o femeie. Cí o strigă, dar silueta dispăru în spatele pereților.

Trase de zăvor și ușa se deschise, făcând loc unui miros pătrunzător de mucegai și de umezeală care îi înecă plămâni. Intră în locuință și traversă salonul în direcția încăperilor private ale lui Feng. Observă cu uimire că locul era absolut pustiu. Vechile mobile sculptate dispăruseră și locul lor era ocupat de o fantasmagorică mantie de pânze de păianjen și praf. Doar niște urme de tablouri pe pereți păreau să trădeze faptul că în clădirea aceea existase cândva viață.

Deodată, un zgomot în spatele lui îl făcu să tresară. Când se întoarse, reuși să zărească o siluetă gârbovită fugind spre altă încăpere. Inima începu să-i bată mai tare. Puse mâna pe o stinghie de bambus de pe jos și urmări trupul până în odaia în care se refugiase. De-abia putea ghici pe unde calcă, pentru că obloanele închise îl împiedicau să vadă. Înaintă pe bâjbâite până când auzi că se târa ceva la câțiva pași de el. Își încordă auzul și șovăi. Cineva părea că respiră lângă el. În momentul acela, oricine o fi fost, se mișcă. Fără să mai stea pe gânduri, Cí se deplasă într-o parte ca să o prindă, dar silueta îl lovi în picior, făcându-l să cadă. Încercă să se ridice, când niște mâini îl atacă. Apărându-se, simți că erau niște membre slabe, moi și solzoase, ca niște pești.

Silueta scoase niște țipete îngrozindu-l pe Cí, care se ridică de pe jos cum putu și îl târî pe atacatorul său spre exterior, băgând de

seamă că de-abia cântărea cât o oaie. Ceața de dimineață lumină grămada de oase tremurânde pe care Cí încerca să le țină strâns. Fu uimit să constate că era vorba de o biată bătrână la fel de speriată ca și el. Femeia încerca să se apere cu brațele ei ca niște bețișoare și scâncea ca un cățeluș abandonat. Îl imploră să nu o lovească. Îi spuse că nu furase nimic. Că doar trăia ascunsă acolo.

Când Cí reuși să se liniștească, o privi. Sub o pânză de sac soioasă sclipeau niște ochi albicioși în care se citea doar spaima. O întrebă ce face în casa judecătorului Feng. La început, nu răspunse, dar când o scutură de umeri, femeia îl asigură că nimeni nu mai locuia acolo de luni de zile.

Cí o crezu. Încâlceala slinoasă de păr alb ascundea un chip negricios, devastat de bătrânețe și de foame. Ochii ei nu mințeau. Doar îl priveau înspăimântați. Deodată, se căscară și mai mult până îi luminară fața.

— Pentru numele Cerului! Cí? Tu ești, băiete?

Cí amuți când, pentru o clipă, ochii aceia strălucitori căpătară un sens pentru el. Încetul cu încetul, chipul veștejit începu să se descrețească și murdăria dintre zbâncituri să se risipească, până își recăpătă vechea înfățișare. Bătrâna care îl îmbrățișa acum nervoasă, cu ochii scăldați în lacrimi, era Inimă Blândă, fosta sclavă a judecătorului Feng. Femeia care avusese grijă ani de zile de magistrat și de casa lui.

Cí o privi cu tristețe. Își aminti că, în ultimele sale zile petrecute cu judecătorul Feng, bătrâna începuse să-și piardă mințile. Cu toate acestea, Feng o păstrase în serviciul lui. Sau, cel puțin, așa se petrecuseră lucrurile până când murise bunicul său și trebuiră să părăsească orașul Lin'an.

Inimă Blândă nu știu să-i spună mai multe. Doar că încetase să-l mai slujească pe judecător când apăruse femeia aceea.

— Care femeie?

— O afurisită de femeie. Era frumoasă, e adevărat. Dar nu te privea niciodată în ochi. Bătrâna gesticula cu brațele prin aer, ca și cum ar fi putut să dea formă figurii despre care vorbea. Privea în gol, unde vedea ceea ce descria, de parcă s-ar fi întâmplat aievea. A adus servitori noi... precum și nenorocirea.

— Dar unde simt ei acum?

— Trăiesc singură. Mă ascund... Câteodată apar în întuneric și îmi vorbesc... Ochii ei deveniră din nou înspăimântați. Cine ești tu? De ce mă ții? Se smuci din mâinile lui Cí și se dădu înapoi.

Cí o privi, era din nou o siluetă gârbovită care delira. Încercă să o ajute, dar femeia se întoarse cu spatele, o luă la fugă de parcă ar fi fost urmărită de diavoli și dispăru în întunericul adânc.

„Biata bătrână. Încă mai este pe pământ, dar trăiește deja cu spiritele.”

Intră din nou în locuință să caute vreun indiciu care să-l lămurească în vreun fel, dar nu găsi decât gunoiul depozitat acolo de Inimă Blândă. Fără îndoială, casa era de multă vreme abandonată, îl miră faptul că judecătorul Feng nu îi pomenise nimic ultima dată când îl văzuse.

Când ieși din micul palat, un soare nedeslușit se ascundea sub o perdea groasă de nori. Ploaia nu și-a dat osteneala să trimită vreo înștiințare. Pe drumul de întoarcere către șalandă, o revărsare torențială îl sili să se adăpostească în piața de sclavi. Acolo, sub o prelată care amortiza ploaia, cu frigul rebegindu-i oasele, îl năpădi disperarea. Ultima lui resursă dispăruse înainte de a o găsi. Poate că Feng nu s-o fi întors încă din periplul lui prin Nord sau o fi fost numit în alt oraș. În orice caz, acum îi era totuna. Nu avea nici timp, nici bani, nici slujbă. Nu avea unde să meargă. Nu putea cumpăra medicamente și A Treia nu putea aștepta. Privi de jur-împrejur, când se pomeni nas în nas cu o ceată de sclavi proveniți din Nord care mergeau legați ca vitele. Jurcheni capturați în timpul ciocnirilor, presupuse el. Înfațișarea lor era jalnică, dar măcar aveau să dispună de hrană și de un pat. Oarecum, îi invidie.

Luă o hotărâre. Poate că avea să fie hotărârea cea mai cumplită din viața lui, dar nu va sta cu brațele încrucișate fără să o încerce. Leși în ploaie și o luă la fugă spre Câmpiile Morții.

Pe măsură ce urca pe colina pe a cărei culme se afla templul, inima îi tremura.

Îl găsi pe Xu muncind la un sicriu. Ghicitorul îl privi pieziș, de parcă l-ar fi așteptat. Încetă să mai bată ținte și se ridică în picioare.

— Parcă ai fi un pui plouat. Schimbă-te și ajută-mă aici.

— Am nevoie de bani, îi spuse el fără să clipească.

— Și eu. Am mai vorbit despre asta.

— Am nevoie de ei acum. A Treia este pe moarte.

— Asta li se întâmplă oamenilor. Nu vezi unde ne aflăm?

Cí îl apucă pe Xu de pieptul cămășii. Fu cât pe-aci să-l lovească, dar se stăpâni. Îi dădu drumul și îi aranjă îmbrăcămintea. Apoi își aplecă fruntea, ca și cum nu ar fi vrut să audă ce avea să-i spună. Se încruntă înainte de a-i arunca în față următoarea întrebare:

— Cât ai plăti pentru mine?

Xu lăsă să-i cadă ciocanul. Nu îi venea să creadă ce tocmai îi propusese Cí. Când tânărul îi confirmă că vrea să se vândă ca sclav, Xu pufni:

— Zece mii de *qián*. Este tot ce-ți pot oferi.

Cí trase aer în piept. Știa că, dacă s-ar tocmi, ar putea obține mult mai mult, dar îl lăsaseră puterile. Le pierduse noapte de noapte auzind vaietele stinse ale surorii lui și căutând o soluție pe care nu o găsisese. De-acum, nu-i mai păsa de nimic. Îi lipseau aerul și viața. Era secătuit. De aceea acceptă.

Xu lăsă sicriul și dădu fuga să redacteze documentul care certifica vânzarea. Umezi pensula cu salivă și mâzgăli nerăbdător contractul. Apoi se ridică, îl chemă pe grădinar să fie martor și i-l întinse lui Cí ca să-l semneze pentru confirmare.

— Am notat esențialul. Că îmi vei presta servicii și că îmi vei aparține până la moartea ta. Ține. Semnează.

— Mai întâi banii, îi ceru Cí.

— O să ți-i dau pe șalandă. Tu semnează acum.

— Atunci, o să semnez acolo, când o să-i am în mână.

Xu se învoi fără tragere de inimă. Cu toate acestea, îi porunci lui Cí să împodobească sicriile cu ținte, de parcă i-ar fi aparținut deja. Între timp, el fredonă un cântecel ca să însoțească cel mai mare noroc pe care l-a avut de ani de zile.

* * *

Pe la jumătatea după-amiezii, o porniră pe drumul de întoarcere.

Xu mergea cu un pas ușor, fredonând întruna aceeași melodie. Cí îl urma încet, cu capul plecat, târându-și picioarele la fiecare pas, fiind conștient că tot ce visase în viață dispărea acum asemenea soarelui care se stingea dincolo de orizont. Încercă să înlătore acele gânduri ca să se concentreze asupra fețișoarei surorii lui. Zâmbi încrezător că, în sfârșit, avea să o vindece. Îi va cumpăra cele mai

bune leacuri și ea va crește până va deveni o frumoasă domnișoară. Acesta, și nu altul, era acum visul lui.

Dar pe măsură ce se apropiau de chei, sufletul începu să i se întunece.

Când Cí zări șalanda, știu că tocmai se întâmplase ceva îngrozitor. Afară, soțiile lui Xu țipau și își agitau brațele cu disperare, îndemnându-i să se grăbească. Xu iuți pasul, iar Cí zbură. Sări de pe uscat pe șalandă și intră în cabina în care zăcea de obicei A Treia când se simțea și mai rău. O căută strigând-o în gura mare, dar nu-i răspunse nimeni. Doar lacrimile femeilor îi indicau ce se întâmplase.

Se răsuci până o descoperi.

În fundul micuței încăperi, lângă o găleată cu pește, acoperit cu o cârpă, zăcea trupușorul sleit de puteri al surorii lui. Era acolo, tăcută, palidă, dormind pentru vecie.

PARTEA A PATRA

20.

În timpul înmormântării, Cí simți că o parte din el rămâne în micul sicriu. Cealaltă parte era o grămadă de carne destrămată, resturi care, chiar dacă vor fi cusute, nu vor arăta niciodată ca înainte. Pentru prima dată simți mai multă durere pentru sufletul său, decât pentru trup, de parcă arsurile care îl desfiguraseră de copil l-ar fi cuprins acum pe dinăuntru și el n-ar fi găsit apă cu care să le poată stinge.

Plânse până i se uscară lacrimile. Era pustii, de parcă trupul său ar fi fost doar o carapace goală. Nu simțea decât amărăciune și disperare. Mai întâi, muriseră surorile lui. Apoi, fratele și părinții. Și acum, cea mică.

Nimeni nu îl însoțea. Doar Xu. Ghicitorul aștepta tăcut, mestecând niște rădăcini lângă căruciorul închiriat cu care transportaseră coșciugul. Cí nu terminase încă de aranjat florile cu care voia să mascheze tristețea gropii, când ghicitorul se apropie de el și îi puse sub nas contractul vânzării lui ca sclav. Cí se răsuci. Apucă hârtia și o rupse în mii de bucăți. Dar Xu nu părea să fie afectat. Se aplecă liniștit să le strângă și începu să le alăture cu grijă, de parcă ar fi vrut să le recompună.

— Nu vrei să-l semnezi? zâmbi el. Spune-mi un lucru, Cí. Chiar crezi că o să las să-mi scape cel mai bun atu al afacerii mele?

Cí îl străpunse cu privirea. Se pregătea să plece, când îl auzi pe Xu urlând:

— Unde crezi că pleci? Fără mine nu ești nimic! Doar un îngâmfat muritor de foame.

— Unde? Cí explodează. Departe de tine și de scârboasa ta lăcomie de bani. La Academia Ming!

De-abia mai putea gândi. De îndată ce încheie fraza, regretă că o rostise.

— Chiar crezi asta? Dar cât de mult te înșeli! Râse. Dacă mă părăsești, o să te denunț la acel portărel care a venit să te caute la cimitir, după aia o să mă piș pe mormântul surorii tale și o să merg la curve cu recompensa.

Un fulger sub forma unei lovituri de pumn întrerupse amenințările lui Xu. O a doua lovitură îi distruse dinții. Cí își scutură mâna, pe când se stăpânea să nu-i zdrobească țeasta. Xu scuipă sânge, dar chiar și așa își păstră zâmbetul prostesc.

— O să fii cu mine sau cu nimeni!

— Tu să mă ascuți! îl sfidă Cí. Pune-ți afurisita de mască și câștigă-ți firimiturile cum vei putea. Cu siguranță că vei înșela destui oameni ca să obții mai mult decât recompensa. Dacă aflu vreodată că ai vorbit cu Kao, voi răspândi vestea despre minciunile tale și afacerea ți se va duce pe apa sâmbetei. Tocmai avea de gând să plece, dar se opri. Și dacă aflu că ai atins măcar un grăunte de țărână de pe acest mormânt, o să te despici în două și o să-ți mănânc inima.

Lăsă o ultimă floare pe mormântul surorii lui și plecă de pe colină spre Lin'an.

* * *

Cí privi sălciile golașe scuturate de vânt, spunându-și că nici crengile cele mai uscate nu s-ar simți atât de părăsite ca el. Ploaia de iarnă îi pătrundea prin haine și îi lovea pielea pe când hoinărea fără să se gândească la ceva, singur cu tristețea lui. Pașii singuratici îl purtară, fără să-și dea seama, spre zarva unei mulțimi de suflete care îl înghiți.

Umblă toată dimineața străbătând aceleași canale, aceleași ulicioare, repetând fără să-și dea seama aceleași trasee. Privea în pământ. Călca peste murdăria care părea că se cațără încetul cu încetul pe picioarele lui ca să-i înăbușe gâtul. La amiază se opri să-și tragă răsuflarea. Își ridică privirea și se pomeni prins într-o durere și mai intensă decât singurătatea, suferind în adâncul sufletului povara copleșitoare a disperării. Pe când își lăsa spinarea să alunece pe un stâlp vechi de lemn ca să se așeze pe vine, se întrebă dacă merită osteneala să studieze în academie. Cunoștințele pe care le-ar dobândi îi vor readuce oare veselia surorii lui sau

iubirea tandră a mamei sale, sau onestitatea pe care tatăl lui i-o refuzase?

Imagini nedeslușite ale surorii lui, mici zâmbete ce păreau că se destramă sub ploaie, ochișorii ei zglobii strălucitori din pricina febrei... Totul dispărea prefăcându-se într-o imagine cenușie de plumb, culoarea mohorâtă a deznădejzii.

Se gândi la familia lui: la mama, la tatăl, la surorile și fratele lui... își reaminti vremea când erau cu toții fericiți; vremea în care împărtășeau aceleași iluzii care treceau de la unii la alții. O vreme care nu se va mai întoarce niciodată.

Rămase așezat, în timp ce apa care-i curgea pe față îi încețoșă privirea, la fel cum singurătatea îi umbrea sufletul. Ar fi rămas acolo, dacă n-ar fi fost tânărul cerșetor care se așezase pe neașteptate lângă el, căutând refugiu. Băiatul nu avea brațe. Doar două cioturi de care i se legaseră niște pungii de pânză ca să-și poată duce pomenile primite. Cu toate neajunsurile sale, băiatul zâmbea arătându-și gingiile știrbe și niște ochi care dispăreau într-o privire de fericire. Îi spuse că îi place ploaia pentru că îl spală pe față. Cî îi potrivea pungile și îi șterse chipul cu o cârpă îmbibată cu apă. Își aminti atunci fețișoara surorii lui, mereu zâmbitoare, în ciuda bolii. Își imagină spiritul ei aproape de el, îndemnându-l să se ridice și să alerge către visurile lui. Îi simți prezența. Pentru o clipă, aproape că o atinse.

Îl mângâie pe flăcăiandru pe cap și se ridică. Începea să se însenineze. Dacă se grăbea, avea să ajungă la Academia Ming înainte de înserat.

•

Ajunse mai repede decât își imaginase, împins de o neliniște cu neputință de stăpânit. Din afara vechiului palat în care era instalată academia, ghici siluetele studenților care discutau cu însuflețire dincolo de ferestrele luminate. Râsetele lor străbăteau grădinile cu pruni, peri și caiși care se înălțau în fața unui zid solid de piatră ce proteja clădirea. Își imagină că și el este unul dintre ei și sufletul îi tresări. Într-o clipă, un grup de studenți apărură de pe o străduță în drum spre academie. Vorbeau despre cărțile pe care tocmai le cumpăraseră și făceau prinsoare cu privire la cine va fi primul ce va lua examenele care îi vor conduce către corpul judecătorilor, în urma

lor, doi servitori trăgeau un cărucior de mână încărcat cu fructe, dulciuri și alte bucate.

Când grupul trecu de poartă, i se strânse inima. Pentru o clipă, se întrebă dacă locul lui va fi într-adevăr printre cele rezervate tinerilor cu dare de mână, descendenți din nobili și din judecători sătui de atâtea bogății. Observă că unul dintre studenți îl privea peste umăr, de parcă s-ar fi temut că apropierea lui i-ar fi putut știrbi noblețea. Simțindu-se descoperit, tânărul privi în cealaltă parte și le șopti ceva colegilor săi, care se întoarseră să-l privească disprețuitor. Apoi dispărură prin poarta cu două canaturi care dădea acces în palat. Cí îi văzu plecând. Înăuntru se păzeau cunoștințele și curățenia. Afară rămâneau gunoaiele și ignoranța.

Se înarmă de curaj și merse pe urmele lor.

Se îndrepta spre grădină, când îi ieși în față un omuleț, cu o nuiă în mână, agitând-o precum cineva care sperie o muscă. Atunci când Cí îi comunică intenția lui de a avea o întrevvedere cu maestrul Ming, servitorul îl privi de sus în jos și îi răspunse că este imposibil. Cu toate că Cí îl asigură că însuși Ming îl invitase, paznicul nu-i dădu crezare.

— Maestrul nu invită cerșetori. Îl îmbrânci spre poartă.

Pe când se dădea îndărăt, Cí băgă de seamă că studenții râdeau de el, înainte de a dispărea dincolo de copaci.

Nu mai suportă. Era șansa lui și nu avea de gând să o piardă. Reuși să scape de omuleț și o luă la fugă spre clădire, în timp ce în urma lui răsunau strigăte de alarmă. Trecu pragul de la intrare și străbătu o sală mare, pe când o ceată de studenți i se alătură servitorului care încerca să-l prindă. Cí închise după el o a doua ușă și sări printr-o fereastră în altă încăpere în care mai mulți tineri meditau. Fără să le dea timp să reacționeze, traversă aula și alergă spre o bibliotecă, unde dădu nas în nas cu un grup de studenți care consultau cărți, făcând să cadă pe jos, împrăștiate, mai multe volume. Privi în jurul său. Pe unde trecea, alți studenți i se alăturau omulețului, care se ținea pe urmele lui. Era încercuit. Zări niște scări care duceau la sălile de sus și se cățăra pe ele, urcând treptele din două în două. Dar, ajungând sus, la capătul scărilor, se pomeni în fața unei uși închise. Încercă să o forțeze dându-i un brânci, dar ușa nu cedă. Când vru să se întoarcă, o mulțime înfuriată începea să

urce spre el, agitând tot felul de bețe și nuiete. Cí își sprijini spatele de ușă și împinse din nou. Aproape că putea simți loviturile pe chipul său. Își protejă fața în așteptarea primei lovituri, dar nu apucă să o primească, pentru că ușa se deschise singură spre interior.

Brusc, urmăritorii se opriră pe loc.

Cí nu înțelese ce se întâmplă până când întoarse capul. În spatele lui, chipul mut al lui Ming, sub o bonetă cu aripioare, îl observa cu severitate.

Nu îi folosiră la nimic explicațiile. Când Ming ascultă versiunea servitorului, porunci să fie dat afară. Imediat, șase studenți se năpustiră asupra lui Cí, îl târâră pe scări în jos și îl aruncară în brânci în grădină, nu înainte de a-i atrage atenția că data viitoare nu vor avea atâtea menajamente față de el.

Încă se mai scutura de praf când un braț îl ajută să se ridice. Era paznicul care supraveghea intrarea. Odată ridicat în picioare, omulețul îi întinse o strachină de orez. Cí păru că nu înțelege, dar chiar și așa îi mulțumi.

— Mulțumește-i maestrului, spuse paznicul și îi arătă unde era situat biroul acestuia. A spus că te va primi mâine dacă te prezinți cuviincios.

* * *

Cí înfulecă lacom porția de mâncare, dar, după puțin timp, orezul îi întoarse stomacul pe dos până îl făcu să vomite. Apoi orele trecură încet până se stinseră și ultimele raze de lumină.

Petrecu noaptea sub cerul liber, culcat pe jos ca un câine lângă poarta academiei. Aproape că nu dormi deloc. Doar închise ochii, gândindu-se la A Treia, de-acum fericită. Tot ce putea face pentru ea era să-i cinstească amintirea la fel cum făcea cu restul familiei și să-și dorească, de asemenea, ca și spiritul ei să-l ocrotească.

În dimineața următoare, simți cum îl scutura cineva ca să-l trezească.

Printre urdorii de la ochi, Cí îl zări pe servitorul care îl urmărise cu o zi înainte cu nuiua și care acum îi zâmbea, arătându-și fără rușine dantura știrbă și grăbindu-l să se scoale și să-și pună ținuta la punct. Cí se scutură de praf și își strânse părul sub tichie. Apoi îl urmă pe omuleț, care alerga cu pași mărunți, de parcă ar fi avut picioarele legate. Grădinarul se opri o clipă lângă o fântână ca să-i

permiță lui Cí să se primenească și continuă drumul prin grădină până la bibliotecă. Odată ajuns acolo, se înclină în fața siluetei maestrului Ming, care răsfoia impasibil paginile unei cărți. Băgând de seamă prezența lui Cí, maestrul închise volumul și îl așeză pe o masă joasă pe care o avea dinaintea lui. Ridică privirea și îl privi curios.

Cí se înclină în fața lui, dar Ming îi făcu semn să înainteze și să ia loc. Pe când se așeza, profesorul își luă răgazul să-l studieze. Cí privi și el tenul deschis la culoare și mustățile de motan ale acestuia. Bărbatul purta aceeași togă de mătase roșie cu care îl văzuse la cimitir. Cí bătea darabana din degete, așteptându-l să vorbească. În cele din urmă, maestrul se ridică.

— Băiete, băiete... Cum ar trebui să-ți spun? Începu să se plimbe dintr-o parte a încăperii într-alta. Surprinzătorul ghicitor al asasinatelor? Sau poate neașteptatul invadator al academiilor?

Cí se înroși la față. Reuși să bâiguie că îl cheamă Cí, dar când maestrul îl întrebă numele de familie, își aminti de raportul asupra conduitei dezonorante a tatălui său și, ca măsură de prevedere împotriva unor ulterioare întrebări incomode, păstră tăcerea.

— În regulă, Cí *Fără Părinți*. Răspunde-mi altceva, continuă Ming. De ce ar trebui să-mi mențin oferta față de cineva care își reneagă părinții printr-o uitare simulată? Bineînțeles că zilele trecute la cimitir m-am gândit că cineva cu o perspicacitate ca a ta nu numai că merită să i se dea o șansă, ci chiar am îndrăznit să cred că poate vei avea vreun aport la dificila știință care studiază morții. Dar, în urma violentei tale năpustiri de ieri, caracteristică mai curând unui banal tâlhar la drumul mare decât unui tânăr cinstit, acum nutresc îndoieli enorme.

Cí căută un răspuns. Nu își putea dezvălui ascendența fără să-și compromită siguranța, dar nici nu dorea să înceapă un lanț de minciuni. Se gândi să spună că este orfan, dar, chiar și așa, presupuse că maestrul îi va pune întrebări. Trecură câteva clipe care lui Cí i se părură o eternitate. În cele din urmă, luă o hotărâre.

— Acum vreo trei ani am suferit un teribil accident, un mare necaz care mi-a șters amintirile. Își descheie încet cămeșoiul și îi arată cicatricile care îi acopereau pieptul. La fel de încet, îl încheie la loc. Îmi amintesc doar că într-o zi am apărut în mijlocul câmpului. O

familie m-a luat de acolo și mi-a îngrijit rănilor, dar când au emigrat spre sud, eu am ales să vin la oraș. Ei spuneau mereu că probabil acesta este locul meu.

— Înțeleg. Ming își netezi încet mustățile. Și cu toate acestea, știi ce metode să folosești ca să scoți la iveală rănilor ascunse, în ce loc i se tatuează numele unui condamnat sau în ce fel niște lovituri de cuțit provoacă sau nu moartea...

— Cu familia aceea am lucrat într-un abator, improvizează el. Celelalte lucruri le-am învățat la cimitir.

— Băiete, la cimitir se învață doar să îngropi... și să minți.

— Onorabile domn, eu...

— Asta, ca să nu mai vorbim de năvala ta nepotrivită de aseară... îl întrerupse maestrul.

— Paznicul acela este un prost! I-am spus despre propunerea pe care mi-ați făcut-o la cimitir, dar a refuzat să mă asculte.

— Liniște! Cum îndrăznești să insulti pe cineva pe care nu-l cunoști? Aici, toți fac ceea ce li se poruncește, inclusiv paznicul acela pe care îl cataloghezi în mod gratuit de prost... ceea ce, fără îndoială, pe tine te califică astfel. Îi arată un volum care era pe măsută. Îl recunoști?

Cí luă volumul și îl răsfoi cu grijă. Încercă să-și înghită saliva, dar nu reuși. Îl cunoștea foarte bine, pentru că era cartea tatălui său. Aceeași pe care o pierduse aproape de canal în timp ce fugea de Kao.

— Unde... unde ați găsit-o? se bâlbâi el.

— Unde ai pierdut-o? replică maestrul Ming.

Cí îi evită privirea. Orice ar fi născocit, Ming avea să-l descopere.

— Mi-a fost furată, reuși el să spună.

— Înțeleg. Atunci, poate că hoțul o fi fost cel care mi-a vândut-o mie, replică din nou Ming.

Cí tăcu. Fără îndoială, Ming îi recunoscuse și poate că știa și de portărelul care îl urmărea. Fusese o greșeală să vină la academie. Lăsă cartea unde o găsisese și oftă. Apoi se ridică, gata să plece, dar maestrul îl opri.

— Am cumpărat-o de la un pungaș din piață. Când ne-am întâlnit la cimitir mi-ai părut cunoscut, dar atunci nu mi-am amintit de unde. Nu mai am memoria de odinioară, se plânse el. Dar săptămâna

trecută, pe când îmi făceam plimbarea obișnuită prin piața de cărți, mi-a atras atenția un exemplar scos la vânzare pe o tarabă cam nepotrivită. Atunci mi-am amintit de tine. Mi-am imaginat că mai devreme sau mai târziu vei apărea pe aici și de aceea l-am cumpărat. Strânse din buze respirând calm și își apăsă fața cu mâna, ca și cum ar fi chibzuit ce să spună. Îl rugă pe Cí să se așeze din nou. Dragă băiete, cu siguranță că voi regreta, dar în ciuda minciunilor tale și a motivelor serioase pe care sper că le ai ca să faci uz de ele, îmi voi menține oferta și îți voi acorda o șansă. Luă cartea în mâini. Nu încapă îndoială că deții niște calități excepționale și ar fi mare păcat ca, în atâta mediocritate, să se irosească. Așadar, dacă într-adevăr ești dispus să faci ceea ce îți poruncesc... Îi întinse cartea tatălui său. Ia-o. Este a ta.

Cí o acceptă tremurând. Încă nu înțelegea de ce îl primea Ming în academie, dar, cel puțin, din cuvintele lui părea să se desprindă faptul că nu îl cunoscuse pe Kao. Căzu în genunchi în fața lui, dar maestrul îl ridică în picioare.

- Nu-mi mulțumi. Va trebui să-mi câștigi încrederea zi de zi.
- Nu veți regreta, domnule.
- Așa sper și eu, băiete. Așa sper.

* * *

Cí îi cunosc pe viitorii săi colegi în Demna Sală a Dezbaterilor, somptuosul salon din lemn de tei unde se desfășurau de obicei discuțiile și examenele. Așa cum se obișnuia, un numeros corp profesoral împreună cu studenții de la diferitele discipline așteptau perfect aliniați ca să-l cunoască pe noul aspirant și să-și exprime obiecțiile. Scrutat de sute de ochi, Cí stătea în picioare în mijlocul sălii, încercând să facă în așa fel încât tremurul mâinilor să rămână tot atât de ascuns ca și restul emoțiilor pe care le avea.

În mijlocul unei liniști solemne, Ming înaintă spre vechea estradă de lemn care domina sala. Urcă scărița, se înclină în fața profesorilor și făcu același lucru și spre studenți, ca să le mulțumească pentru prezența lor. Apoi trecu la relatarea întâlnirii întâmplătoare de la cimitir, care îi permisesse să descopere surprinzătorul talent al lui Cí, cititorul de cadavre, pe care îl califică drept un amestec de neînțeles de vrăjitor, tămăduitor și erudit și a cărui înfățișare și apucături grosolane poate că – și sublinie cuvintele „poate că” – vor reuși să

se cizeleze până la a-l face să strălucească precum o nestemată șlefuită. Din acest motiv, maestrul cerea consiliului profesoral ca locul școlar liber să fie atribuit provizoriu lui Cí, în așa fel încât acesta să aibă șansa de a-și dovedi calitățile pe care, după părerea sa, le acumulase.

Spre uimirea lui Cí, când consiliul profesoral îl întrebă pe Ming despre originile solicitantului, acesta prezentă, ca fiind certă, povestea cu accidentul în urma căruia își pierduse memoria, menționând, fără să insiste, trecutul său ca gropar, măcelar și ghicitor.

Odată încheiată prezentarea, Ming îi cedă estrada lui Cí. Era rândul profesorilor. Cí căută printre chipurile acestora vreo expresie amabilă, dar dădu peste un șir de statui. Primii profesori îi puseră întrebări legate de cunoașterea clasicilor, un al doilea grup despre legi și încă tot atâția despre poezie. Apoi, când veni rândul obiectivilor, un profesor uscățiv cu sprâncene exagerat de stufoase luă cuvântul:

— De bună seamă că, orbit de șiretlicurile prezicerilor tale, colegul nostru Ming nu a șovăit să te prezinte prin tot felul de elogii. Și nu îl critic pentru asta. Făcu o pauză ca să-și caute cuvintele. Uneori este dificil să deosebești strălucirea aurului de luciul tinichelei. Dar, după cum se vede, veracitatea acestor preziceri l-a făcut să-și imagineze că se află în fața unei ființe deosebite, a unui iluminat capabil să stea cot la cot, nici mai mult, nici mai puțin, cu cei care și-au dedicat viața studiului literelor. Desigur că faptul nu mă miră. Ming este cunoscut pentru neobișnuita lui pasiune pentru rinichi, viscere și alte măruntaie, în detrimentul chestiunilor cu adevărat importante, ca literatura sau poemele. De fapt, se întoarse spre Cí, nici măcar nu a fost iritat de unele dintre răspunsurile tale greșite. Totuși, așa cum ar trebui deja să știi, soluționarea crimelor și aplicarea ulterioară a justiției necesită o abordare care depășește simplele ipoteze despre cine sau despre cum. Adevărul strălucește doar înțelegând motivele care îndeamnă la acțiune, pricepând frământările, situațiile, cauzele... Ceva ce nu se află nici în răni, nici în măruntaie. Și, pentru aceasta, este nevoie de persoane cultivate în artă, în pictură, în literatură.

Cí rămase mut, privindu-l pe profesorul care tocmai își exprima obiecțiile. Recunoștea că în parte avea dreptate, dar nu era de acord cu disprețul absolut al acestuia față de medicină. Dacă uneori judecătorii erau incapabili să deosebească o moarte naturală de un asasinat, cum naiba aveau să facă dreptate? Se gândi înainte de a răspunde.

— Onorabile profesor, eu nu mă prezint aici ca să câștig o bătălie, îi răspunse el. Nu am pretenția să fac să prevaleze puținul pe care îl știu, nici să minimalizez numeroasele cunoștințe pe care le au maestrul și studenții care își duc traiul în această academie. Nu vreau decât să învăț. Cunoașterea nu înțelege rostul zidurilor, al limitelor sau al compartimentărilor. Dar nu înțelege nici prejudecățile. Dacă îmi veți permite să intru, vă asigur că voi munci mai mult decât oricare altul, lăsându-mi aici, dacă va fi nevoie, aceste viscere care vă supără atât de mult.

Un profesor gras și blând, cu o gură mică, ridică mâna ca să intervină. Respirația lui era o gâfâială anevoioasă și obosită, iar după cei câțiva pași pe care-i făcu până ieși în față răsuflă de parcă ar fi urcat pe un munte. Își încrucișă mâinile sub pânțele, observându-l cu atenție pe Cí.

— După cât se pare, ieri ai pătat onoarea acestei academii năvălind aici ca un sălbatic, fapt care îmi aduce aminte de un cetățean despre care vecinii lui îmi spuneau: „De acord cu tine. O fi el hoț, dar este un minunat flautist”. Și știi ce le-am răspuns eu? „De acord cu voi. O fi el un minunat flautist, dar este un hoț.” Își umezi buzele cărnoase cu limba lui fină, în timp ce se scărpină pe gâtul unsuros, își aplecă încet capul, de parcă s-ar fi gândit ce să spună în continuare. Care este partea de adevăr pe care o ai în tine, Cí? Cea a tânărului care nu se supune poruncilor, dar care citește în cadavre, sau cea a tânărului care citește în cadavre, dar nu se supune poruncilor? Și mai mult decât atât: de ce ar trebui să acceptăm în cea mai respectabilă academie din imperiu un vagabond ca tine?

Cí se cutremură. Bănuise că Ming, în calitatea lui de director, o fi făcut în așa fel încât părerea lui să prevaleze, dar, date fiind circumstanțele, hotărî să-și schimbe discursul.

— Venerabile maestre, se înclină din nou, vă rog să-mi iertați comportamentul inacceptabil. A fost un mod rușinos de a acționa

care s-a datorat lipsei de experiență, neputinței și disperării mele. Știu că aceasta nu mă scuza și că, în orice caz, va trebui să dovedesc cu fapte că vă merit încrederea. Dar pentru asta, am nevoie și de înțelegerea Domniilor Voastre. Făcu din nou o plecăciune și se întoarse spre ceilalți membri ai consiliului profesoral. Oamenii comit greșeli. Chiar și cei mai înțelepți. Iar eu sunt doar un țaran tânăr. Un țaran tânăr dornic să învețe. Și oare nu asta se practică aici? Dacă aș cunoaște toate regulile, dacă aș respecta toate preceptele, dacă nu aș cultiva în mine dorința arzătoare de a cunoaște, de ce aș mai avea nevoie să studiez? Și cum aș putea evita atunci ceea ce mă face imperfect? Astăzi mă aflu în fața unei ocazii la fel de mari cât viața, pentru că ce este viața fără cunoaștere? Nu există o tristețe mai mare decât cea a unui orb sau a unui surd. Iar eu, într-o oarecare măsură, așa sunt. Permiteți-mi să văd și să aud, și vă asigur că nu veți regreta.

Profesorul cel gras respiră de vreo două ori. Apoi încuviință și se dădu anevoie îndărăt până își reluă locul în rând, ca să-i cedeze cuvântul ultimului profesor, un bătrân gârbovit cu ochi stinși, care se interesă în legătură cu motivul care îl făcuse să accepte invitația lui Ming.

Cí găsi un singur răspuns:

— Pentru că acesta este visul meu.

Bătrânul clătină din cap.

— Doar pentru asta? A existat un om care a visat să zboare pe cer, dar, după ce s-a aruncat de pe marginea unei prăpăstii, nu a izbutit decât să-și zdrobească oasele de stânci...

Cí se uită în ochii lipsiți de viață ai bătrânului. Coborî de pe estradă și se apropie de bărbatul cu privirea goală.

— Când dorim ceva ce am văzut, nu trebuie decât să întindem mâna. Când ceea ce dorim este un vis, trebuie să întindem inima.

— Ești sigur? Uneori, visurile duc la eșec...

— Poate. Dar dacă strămoșii noștri n-ar fi visat o lume mai bună pentru noi, încă am mai fi îmbrăcați în zdrențe. Tatăl meu mi-a spus cândva – îi tremură vocea rostind aceste cuvinte – că, dacă m-aș strădui să ridic un palat în aer, n-ar fi un timp pierdut. Că de bună seamă acolo ar trebui să fie ridicat. Trebuie doar să mă străduiesc îndeajuns ca să construiesc temelii care să-l susțină.

- Tatăl tău? Ce ciudat! Ming a spus că ți-ai pierdut memoria.
Cí își mușcă buzele, pe când ochii i se umpleau de lacrimi.
— Este singurul lucru pe care mi-l amintesc despre el.

* * *

Sala Judecătorilor era ticsită de studenți care șușoteau în grupuri, în așteptarea apariției noului student. Toți se întrebau cine o fi cu adevărat acel cititor de cadavre și care or fi extraordinarele sale capacități care îi permiseseră să se sustragă de la foarte severul proces de selecție ce deschidea porțile academiei. Cei mai surprinși dintre ei răspândiseră zvonul că ciudatele lui puteri proveneau din vrăjitorie, în vreme ce alții, mai sceptici, în urma prezentării, îl despuiau de orice aură supranaturală și făceau speculații potrivit cărora acestea se datorau experienței lui ca parlagiu. Totuși, străin de controverse, un student deșirat aștepta la distanță de ceilalți mușcând dintr-o crenguță de lemn-dulce. Când Cí intră însoțit de Ming, Astuția Cenușie scuibă pe jos lemnul-dulce și se îndepărtă și mai mult. Apoi, îi privi pieziș.

Ming îl prezintă pe Cí studenților cu care avea să conviețuiască din ziua aceea, aspiranți cu toții la corpul judecătorilor imperiali. Majoritatea erau tineri aristocrați cu unghii lungi și părul aranjat, ale căror maniere rafinate i se părură lui Cí ca fiind tipice pentru curtezane. Ming îl informă că în academie se studiază diferite arte, între care pictura și poezia, dar că el va fi instalat în dormitorul studenților la Drept. În ciuda unor chipuri respingătoare, toți studenții îl salutară politicoși, cu excepția celui care rămăsese izolat într-un colț. Când Ming băgă de seamă, îl chemă ridicând glasul. Tânărul deșirat și cu părul cărunt se dezlipi încet de peretele de care se rezemase și înaintă nepăsător spre maestru.

— Văd că nu împărtășești curiozitatea pe care o arată restul colegilor tăi, Astuție Cenușie.

— Nu știu de ce ar trebui să mă intereseze. Am venit aici ca să studiez, nu ca să mă las sedus de înșelătoriile unui nemâncat.

— Mi se pare perfect, dragă tinere... Pentru că vei avea ocazia să-l supraveghezi îndeaproape și să constăți cât adevăr există în ele.

— Eu? Dar nu înțeleg...

— Începând de azi, este noul tău coleg de cameră. Veți împărți cărțile și paturile.

— Dar, maestre...! Eu nu pot trăi lângă un țăran... Eu...

— Liniște! Îi aruncă Ming. În această academie, nu contează nici banii, nici afacerile, nici relațiile familiei tale! Supune-te și salută-l pe Cí, dacă nu, ia-ți textele și fă-ți bagajele!

Astuția Cenușie își lăsă capul în jos, dar ochii și-i aținti asupra lui Cí. Apoi ceru permisiunea să se retragă. Ming i-o acordă, dar când tânărul cărunt ajunsese deja în pragul ușii, vocea sa îl opri:

— Înainte de a pleca, ridică lemnul-dulce pe care l-ai scuiptat pe dale.

În restul zilei, Cí luă contact cu activitățile obișnuite din academie. Ming îl informă că trebuie să se scoale la răsăritul soarelui ca să-și facă toaleta și să îndeplinească ritualurile față de strămoșii săi. În continuare, va lua micul dejun cu ceilalți studenți și apoi se va dedica orelor de curs. Vor face o pauză de masă și își vor petrece restul după-amiezii studiind și discutând cazuri practice din diferite discipline. După cină, va lucra în bibliotecă, plătindu-și astfel șederea. Îi spuse că, deși Conducerea Universităților închisese Facultatea de Medicină, el încă mai consacra o parte din programă cunoștințelor medicale și studiului cauzelor care provocau moartea. Din când în când se duceau la sectoarele judecătorești ca să asiste pe viu la examinările pe care magistrații le efectuau asupra cadavrelor și participau în mod ocazional la procese, ca să cunoască nemijlocit comportamentele criminale și felul în care acționau judecătorii de instrucție ca să le descopere și să le condamne.

— Susținem examene trimestriale. Trebuie să ne asigurăm că studenții progresează după cum este prevăzut. În caz contrar, trecem la eliminarea celor care nu merită eforturile noastre. Și ține minte că locul tău este provizoriu, adăugă el.

— Cu mine nu se va întâmpla ce se întâmplă cu unii dintre acești fii de bogătași, domnule.

Ming îl privi peste umăr.

— Îți voi da două sfaturi, băiete. Nu te lăsa înșelat de aparența sofisticată a acestor tineri. Și, cu atât mai puțin, să nu o confunzi cu indolența. Este adevărat că ei fac parte din elita țării, dar studiază cu râvnă ca să-și atingă țelurile. Arată spre câțiva care devorau

conținutul unor cărți. Și dacă observă că ai ceva împotriva lor, te vor sfâșia ca pe un iepure.

Cí încuviință. Dar se îndoie că motivațiile acelor tineri s-ar fi apropiat măcar de cele care îi dădeau lui avânt.

Pe la mijlocul după-amiezii au fost chemați la masa de seară în Sufrageria Caișilor, o sală împodobită cu mătăsuri splendide pictate cu imagini reprezentând pavilioane și pomi fructiferi. Când Cí ajunsese în sufragerie, ceilalți studenți își ocupaseră deja locurile, formând cercuri în jurul unor mese mici din răchită. Se miră de puzderia de farfurioare și de castroane pline cu supe, sosuri și fripturi care păreau că debordează pe șervete alături de tăvile cu pește și diferite fructe ce așteptau pe alte mese. Căută un loc liber pe care să se așeze, dar când îl găsi pe primul, studenții se deplasară de pe pozițiile lor ca să-l împiedice să-l ocupe. Încercă și la masa următoare, cu același rezultat. La cea de-a patra încercare băgă de seamă că toți cei care îl împiedicau să se așeze păreau că ascultă de gesturile unui student deșirat, care stătea în fundul sufrageriei. Cí îl observă pe Astuția Cenușie. Tânărul nu numai că îi susținea privirea, dar îl sfida cu un zâmbet sarcastic.

Cí știa că, dacă dă înapoi, va trebui să suporte capriciile aceluia student cât timp va rămâne în academie. Și nu suferise atâta ca acum să consimtă la situația aceea.

Înaintă spre masa pe care o ocupa Astuția Cenușie și, înainte ca aceștia să-l poată împiedica, își vârî piciorul între cei doi tineri care încercau să-i ia locul. Cei doi studenți îl priviră ca niște fiare, dar Cí nu se sperie. Dimpotrivă, apăsă cu pulpa piciorului și își făcu loc cu forța. Se pregătea să se așeze când Astuția Cenușie se ridică.

— La această masă nu ești bine-venit.

Cí se așeză fără să-i acorde atenție. Luă un bol cu supă și începu să soarbă din el.

— Nu m-ai auzit? ridică vocea Astuția Cenușie.

— Pe tine te-am auzit, dar n-am auzit și protestele supei. Și continuă să soarbă fără să-l privească.

— Dacă tu nu-ți cunoști tatăl nu înseamnă că nu-l poți cunoaște pe al meu, îl amenință el.

Cí încetă să mai mănânce. Așeză castronul de supă între farfurioare și se ridică încet până când ochii i se ațintiră într-ai

adversarului său. Dacă privirea lui Cí ar fi putut ucide, Astuția Cenușie ar fi căzut fulgerat la pământ.

— Acum, ascultă-mă tu pe mine, îl sfidă Cí. Dacă ții vreun pic la limba ta, caută să nu mai rostești niciodată numele tatălui meu, ori de nu, te voi face să vorbești prin semne. Și se așeză ca să-și continue cina ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Astuția Cenușie îl privi cu chipul îmbujorat de mânie. Apoi, fără să scoată vreun cuvânt, se întoarse cu spatele și părăsi sufrageria.

Cí se feliță pentru rezultat. Adversarul său încercase să provoace un incident ca să-l compromită în prima lui zi la academie și, cu toate acestea, nu reușise altceva decât să se facă de râs în fața colegilor lui. Și deși știa că Astuția Cenușie nu se va resemna cu înfrângerea, va fi complicat să obțină o victorie în public.

Odată cu căderea nopții, tensiunea crescuse. Dormitorul pe care trebuiau să-l împartă era o încăpere mică, despărțită de celelalte prin panouri de hârtie, fapt pentru care intimitatea se mărginea la penumbra asigurată de micile lampioane care atârnavă de tavan. Odăița de-abia dispunea de spațiu suficient pentru două paturi foarte înguste, unul lângă altul, două măsuțe și două dulapuri de haine, în care să-și țină și lucrurile personale, și cărțile. Cí observă că dulapul Astuției Cenușii gema de mătasuri ca al unei fete bune de măritat, dar cuprindea și o colecție voluminoasă de cărți legate somptuos. În al lui erau doar pânze de păianjen. Le dădu la o parte cu mâna și așeză cartea tatălui său în mijlocul primului raft. Apoi îngenunche și se rugă pentru rudele sale sub privirea disprețuitoare a Astuției Cenușii care începea în clipa aceea să se dezbrace ca să se vâre în pat. Cí făcu același lucru, încercând să profite de întuneric ca să-și ascundă arsurile de pe piept, dar Astuția Cenușie le observă.

Se băgă fiecare în patul său și rămaseră tăcuți. Cí îi asculta respirația Astuției Cenușii cu teama celui care percepe apropierea unui animal. Nu putea să doarmă. În capul lui clocoteau mii de gânduri opuse: lipsa surorii lui, pierderea familiei sale, teribila dezvăluire despre tatăl său... Și acum, când, în sfârșit, zeii îi acordau șansa vieții sale, un student prost-crescut părea dispus să i-o amărască, încercă să găsească mijlocul de a astâmpăra aversiunea pe care se părea că o trezise în Astuția Cenușie, dar nu știa ce anume să facă pentru a izbuti. În cele din urmă, ajunse la

concluzia că trebuie să-l consulte pe Ming. Cu siguranță, el va ști cum să-l ajute și asta îl mai liniște. Aproape adormise când auzi un sâsâit venind dinspre patul Astuției Cenușii.

— Cí, monstrule! Începu el să râdă printre dinți. Țsta era secretul tău, nu-i așa? Oi fi tu deștept, dar ești respingător ca un gândac. Râse din nou. Nu mă miră că citești în morți, dacă și tu semeni cu un cadavru în putrefacție.

Cí nu-i răspunse. Strânse din dinți și închise pleoapele, încercând să nu-l audă, în vreme ce o furie mornită îi rodea măruntaiele. Se obișnuise atât de mult cu cicatricele sale, încât uitase cât puteau fi de bătătoare la ochi pentru ceilalți. Și cu toate că, după spusele celor care îl cunoșteau, chipul său era plăcut și zâmbetul, sincer, adevărul era că pieptul și mâinile lui erau resturi pârjolate. Se înveli bine în pătură și își apăsă tâmpla de piatra care îi servea drept pernă până simți că i se turtește craniul, blestemându-se pentru darul pervers care îl împiedica să simtă durerea și care îl prefăcea într-o tristă aberație a naturii.

Dar exact înainte de a cădea răpus, când somnul începea să-l biruie, se gândi că poate arsurile îi vor folosi ca să potolească ura Astuției Cenușii. Și cu acest gând reuși în sfârșit să adoarmă.

* * *

Zilele următoare trecură amețitor de repede. Cí se scula înaintea tuturor și profita până și de ultima rază de lumină ca să repete cele învățate peste zi. Rarele momente de repaus le dedica recitirii cărții care aparținuse tatălui său, încercând să memoreze până la ultimul detaliu capitolele referitoare la aspectele criminale.

Când cursurile îi permiteau, îl însoțea pe Ming în vizitele acestuia la spitale. Acolo, abundau tămăduitori, specialiști în ierburi, acupunctori și aplicatori de moxă³², dar lipseau chirurgii, în ciuda văditei necesități. Doctrina confucianistă interzicea intervenția înăuntrul trupului și, de aceea, chirurgia se mărginea la cazurile absolut necesare, precum reducerea fracturilor deschise, coaserea rănilor sau amputările. Spre deosebire de majoritatea colegilor săi, care îi insultau pe cei ce practicau tămăduirea, Ming arăta un interes neobișnuit pentru medicina avansată. Profesorul se plânse cu amărăciune de închiderea Facultății de Medicină.

— A fost inaugurată în urmă cu douăzeci de ani și acum au închis-o. Tradiționaliștii aceia de la rectorat afirmă că chirurgia reprezintă o rămânere în urmă. Și după aceea au pretenția ca judecătorii noștri să-i găsească pe criminali grație studiilor lor de literatură și de poezie...

Cí încuviință. Avusese privilegiul de a asista la câteva cursuri magistrale în facultatea aceea, înainte de a fi desființată, și de atunci tânjea după învățăturile predate acolo. Totuși, era printre puținii care le apreciau. Majoritatea studenților preferau să se axeze pe canoanele confucianiste, pe caligrafie și poetică, știind bine că le vor fi mai utile în momentul în care se vor confrunta cu examenele oficiale. La urma urmelor, când vor fi admiși în postul de judecător de instrucție, cea mai mare parte a timpului lor o vor dedica lucrărilor de birou și, dacă în vreo împrejurare vor trebui să se confrunte cu vreun asasinat, vor chema un măcelar sau un parlagiu care să-și spună părerea și să spele cadavrele.

Orice lucru i se părea o noutate și, cu toate că îl trăise deja pe vremea când fusese student, faptul de a se vedea înconjurat de colegi cu preocupări similare, de a discuta din nou filosofie sau de a exercita ritualuri, pentru el era la fel de sugestiv ca și examinarea modelelor anatomice cioplite în lemn sau participarea la pasionante discuții juridice. De aceea era atât de fericit la Academia Ming.

În fiecare zi învăța ceva nou și, spre surprinderea colegilor săi, dovedi în curând că vechile sale cunoștințe nu se limitau la răni sau la decese, ci cuprindeau și conținuturile din vastul cod penal, formalitățile birocratice pertinente în procese sau procedeele de interogare a suspectilor. Ming îl introdusese în grupul de studenți avansați, cei care la încheierea cursului academic vor dispune de șansa de a intra direct în corpul judecătorilor.

Și pe măsură ce creștea încrederea lui Ming în Cí, creștea și invidia Astuției Cenușii.

Avu ocazia să o constate atunci când Ming îi convocă de urgență pentru examenul din luna noiembrie, anunțându-i că de data aceea îl vor da cu toții laolaltă și se va ține în afara academiei, la sediul prefecturii provinciei.

— Va avea loc în Sălașul Morților. Este vorba să vă luați la întrecere în cadrul obișnuit al unei cercetări și vă veți confrunta cu un

caz încă nerezolvat, le spuse el. La fel ca în viața reală, unul dintre voi vă adopta rolul judecătorului de instrucție principal și va realiza primul raport. Cel de-al doilea va juca rolul de judecător supervisor, adică va revizui raportul colegului său și va elabora un al doilea raport. Apoi va trebui să emiteți împreună un singur verdict. Vă veți lua la întrecere cu alte două perechi la fel de bine pregătite ca și voi, astfel încât, în confruntare, tăria argumentelor voastre s-ar putea dovedi cea mai mare slăbiciune. Și vă asigur de pe acum că, așa cum fac criminalii, de ea vor profita adversarii voștri. De aceea este o lucrare în comun, și nu în concurență. Dacă vă veți uni cunoștințele, veți fi biruitori. Dacă vă veți confrunța, va triumfa doar stupiditatea. Ați înțeles? Ming îi privi cu atenție, dar nici unuia din cei doi, Cí și Astuția Cenușie, nu îi tresari un singur mușchi de pe față. Dădu din cap. Apoi, trase aer în piept înainte de a-i sfida cu privirea. Mai este ceva: învingătorii acestei probe se vor situa pe prima poziție pentru postul de Dregător Imperial pe care ni-l acordă în fiecare an Curtea. Vă vorbesc despre postul stabil la care ați visat mereu. Așadar, pregătiți-vă bine și munciți din greu.

Pe Cí nu l-a deranjat faptul că Astuția Cenușie i-a luat-o înainte solicitând rolul de judecător de instrucție principal. Ceea ce l-a supărat cu adevărat a fost aluzia că el nu ar fi pregătit. Ming acceptă împărțirea rolurilor propusă de Astuția Cenușie, nu datorită pledoariei sale, ci din cauza vechimii fiecărui student în academie, dar se asigură că cei doi vor lucra împreună fără probleme.

Din partea lui Cí obținu angajamentul. Dintr-a Astuției Cenușii, doar un mormăit.

Pe drumul de întoarcere la Sala Tăcerii, locul unde se adunau ca să studieze, Cí înțelese că ocazia aceea era prea importantă ca să mențină vechile neînțelegeri. De altfel, până în ziua aceea, Astuția Cenușie nu-i crease neplăceri mari, în afară de insultele referitoare la arsurile sale pe care i le adresase încă din primul moment, dar la care renunțase încetul cu încetul constatând că nu îl afectau. Pe de altă parte, trebuia să recunoască faptul că Astuția Cenușie stăpânea în unele chestiuni legale și literare mai multe cunoștințe decât el și că avea nevoie de competența lui dacă voiau să câștige concursul. După cină, va încerca să stea de vorbă cu el despre acest lucru.

Găsi momentul oportun atunci când se ridicară de la mese. Unii studenți o luaseră înainte ca să meargă la bibliotecă și să continue pregătirea lucrării, așa că îi propuse să-i imite.

— Sălașul Morților... Măine va fi o zi mare. Am putea revedea unele cazuri și...

— Ești aici de patru luni și chiar crezi că voi lucra cu tine? îl întrerupse Astuția Cenușie pe un ton batjocoritor. Suntem în aceeași echipă pentru că așa ni s-a poruncit, dar n-am nevoie de un limax lângă mine. Tu fă-ți treaba ta, eu o voi face pe a mea. Și se duse la culcare atât de liniștit, de parcă, în loc să se confrunte cu cea mai importantă provocare din cariera sa, a doua zi s-ar fi dus doar la plimbare.

Ci nu îl urmă. Rămase treaz până târziu revăzându-și notițele, examinând adnotările și repetând subiectele asupra cărora insistase Ming.

Studiul nu era singurul lucru care îl preocupa. Din clipa în care aflase că examenul se va ține în Sălașul Morților, își dădu seama că avea să se expună unei mari primejdii. Trecuseră șase luni de la apariția neașteptată a lui Kao la cimitir și nu mai știa nimic despre el, dar, dacă intervenise o recompensă pentru prinderea lui, așa cum menționase atunci ghicitorul, probabil că descrierea lui încă mai era afișată în prefectură.

Chiar și așa, ocazia era atât de extraordinară, încât era dispus să riște.

În zori, când caracterele tipărite începură să-i joace prin fața ochilor, își pregăti mica trusă cu instrumente pe care o adusese cu el de la cimitir și căreia îi adăugase foi mari de hârtie, creioane de cărbune, ace cu fire de mătase deja vârate în ele și un flacon cu camfor pe care îl obținuse de la bucătării. Așeză totul lângă traistele pe care le pregătiseră ceilalți studenți și verifică dacă între ustensilele obișnuite pe care avea să le ducă la Sălașul Morților se găsea tot ce avea să-i fie de trebuință.

Apoi începu să-și schimbe înfățișarea.

Cu mare grijă, își vârfi două mici ghemotoace de vată în amândouă nările ca să le dilate la maximum. Cu ajutorul unui briceag, își rase mustața rară pe care o purta și își strânse părul sub o tichie nouă pe care i-o împrumutase un student. Privind rezultatul în oglinda de

bronz lustruit, zâmbi satisfăcut. Nu era o mare schimbare, dar va fi de ajutor.

Băgă de seamă că Astuția Cenușie se sculase de ceva vreme. I se strânse stomacul. Se spală pe ochi în ligheanul comun și ieși la întâlnirea cu colegii săi, în timp ce își trăgea mânușile. Capul îi vâjâia de parcă ar fi fost călcat în picioare, astfel încât aproape că nu dădu atenție glasurilor care îl grăbeau să ajungă din urmă cortegiul care părăsea deja academia. Își luă traista și o porni pe scări în jos.

Văzându-l sosind, Ming clătină din cap.

— Unde te-ai vârât? Și pentru numele tuturor zeilor, ce ți-ai făcut la nas?

Cí răspunse că își pregătise niște meșe de vată îmbibate în camfor ca să suporte duhoarea. Asta era cauza întârzierii sale.

— Mă decepționezi, îi spuse el, și arată spre părul încâlcit care îi scăpa de sub tichie.

Cí tăcu. Doar își lăsă capul în jos și intră în rând lângă Astuția Cenușie, care arăta impecabil.

Puțin mai târziu, ajunseră la cazarma prefecturii, o splendidă construcție fortificată situată între canalele principale care delimitau Piața Imperială și care ocupa spațiul atribuit în mod normal unui număr de patru edificii. Zidurile sale foarte lungi și golașe, ocolite de orice cerșetor, contrastau cu construcțiile alăturate, înghițite de un furnicar de chioșcuri, tarabe cu fructe și legume, trântori fără ocupație și trecători iuți deplasându-se ca furnicile dezorganizate dintr-o parte într-alta. Văzută astfel, prefectura părea o clădire moartă și pustie, de parcă o viitură i-ar fi măturat pe toți cei care s-ar fi rezemat de ziduri. Oricine locuia în Lin'an cunoștea și se temea de locul acela. Dar, mai mult decât oricare altul, se temea Cí.

Nu putu să nu se cutremure. Își trase tichia bine pe frunte și se înfășură în haină. La intrare, se lipi de Astuția Cenușie, de parcă ar fi fost umbra lui și doar când ajunseră la Sălașul Morților îndrăzni să ridice capul. Camforul nu își făcu efectul. Respiră mirosul morții, dar măcar respiră ușurat.

Încăperea era un birou înăbușitor în care de-abia încăpeau cu toții, înghesuți unii într-alții. Pe o latură, un bazin mare cu apă părea că își așteaptă rândul ca să spele toată scârnavia care rămăsese lipită de micul canal ce străbătea încăperea ca un șanț de scurgere. În

mijloc, pe o masă alungită, se observa forma unui trup acoperit cu un cearșaf. Duhnea a cadavru. Un paznic uscățiv cu față de ogar apăru pe altă ușă ca să le anunțe iminenta sosire a prefectului și să le furnizeze amănuntele preliminare. După spusele lui, se confruntau cu un caz încălțit care necesita maximă discreție și despre care, din același motiv, nu li se vor pune la dispoziție toate detaliile.

În urmă cu două nopți apăruse un trup plutind pe canal. Cadavrul, un bărbat cu înfățișare și constituție necizelată, având înjur de patruzeci de ani, fusese descoperit de către unul dintre angajații de la ecluze. Îl găsiseră îmbrăcat și ținând în mână o cană cu băutură. Nu avea asupra lui niciun document care să-l identifice, bani sau obiecte de valoare, și cu toate că după îmbrăcăminte i s-a putut stabili meseria, acesta era un alt amănunt care nu le va fi dezvăluit. În ajun, experții prefecturii efectuaseră deja cercetările sub supravegherea judecătorului de instrucție care se ocupa de caz, dar concluziile acestuia aveau să rămână secrete. Acum, li se oferea celor mai buni studenți șansa de a-și exprima părerea. Odată explicate procedurile de bază pe care trebuiau să le folosească în cercetare, paznicul îi dădu cuvântul lui Ming.

Aveau la dispoziție o oră.

Rapid, maestrul instrui cele trei perechi care urmau să examineze cadavrul. Ca să-și administreze timpul, fiecare component va dispune de un interval limitat pe care el îl va stabili arzând bețișoare de tămâie. Un bețișor pentru fiecare pereche. Vor renunța la formalitățile birocratice și vor începe direct examinarea. Insistă ca ei să-și noteze toate amănuntele și indiciile pe care le vor considera relevante, căci vor avea nevoie de ele ca să elaboreze un raport ce va fi comparat cu cele oficiale. În cele din urmă, stabili ordinea prestației. Mai întâi, vor interveni cei doi frați din Canton experți în literatură, în continuare, doi studenți la drept și, în încheiere, Astuția Cenușie și Cí.

Astuția Cenușie observă pe loc dezavantajul pe care îl presupunea examinarea unui cadavru atât de manipulat. Dar pe Cí nu-l deranjă acest lucru. La urma urmelor, perechile care îi vor preceda, neavând cunoștințe de anatomie, aproape că nu vor atinge cadavrul, dar pentru că va fi ultimul va avea ocazia să urmărească progresele colegilor săi. În vreme ce frații cantonezi se îndreptau

spre masa din mijloc, își pregăti hârtia și pensula pe care le va folosi să ia note. Se plasă într-un loc cât mai bun și începu să umezească piatra pentru preparat tușul.

Ming aprinse bețișorul care anunța începerea examenului. În aceeași clipă, studenții cantonezi se înclină în fața profesorului. Apoi, fiecare se poziționează la câte un capăt al mesei și traseră deodată de lințoliul care ascundea cadavrul. Tocmai se pregăteau să înceapă examinarea când un zgomot răsună brusc în spatele lor. Studenții se opriră și toți cei prezenți se întoarseră ca să descopere o enormă pată de cerneală neagră întinzându-se la picioarele lor. Vinovatul fusese Cí. Degetele sale înmănușate mai păstrau încă poziția în care ținuseră piatra pentru preparat tușul care acum era pe jos, spartă în mii de bucăți. În fața lui, pe masa de examinare, zăcea cadavrul portărelului Kao.

21.

Toți îl priviră cu dispreț pe Cí, în afară de Astuția Cenușie, care pur și simplu trase un scuiat.

Cí se scuză în tăcere și cu toată neliniștea pe care i-o pricinuia cadavrul lui Kao, se așază cât mai aproape cu putință de masă ca să observe cum procedează perechea care îi preceda. Fie ce-o fi, trebuia să știe ce i se întâmplase lui Kao. Frica îl prinse ca într-un clește, dar își înghiți saliva și se stăpâni. Apoi, îi văzu pe colegii săi examinând trupul gol, pe când memora toate detaliile pe care le descriau pe măsură ce le găseau. Astfel, prima pereche scoase în evidență lipsa rănilor care ar fi putut duce cu gândul la o moarte violentă, hazardându-se că ar putea fi vorba de un simplu accident, în vreme ce a doua pereche dădu atenție micilor mușcături pe care le prezentau buzele și pleoapele cadavrului, fapt pe care îl atribui bancurilor de pești înfometate ce împânzeau canalele. Celelalte păreri se refereau la fapte de netăgăduit, precum conformația, culoarea pielii sau vechi cicatrice care nu aduceau lumină asupra cauzelor decesului.

Când se stinse și ultimul bețișor de tămâie, veni rândul Astuției Cenușii. Tânărul se apropie cu pași rari, de parcă bețișorul cel nou

ar fi măsurat doar timpul său, nu și pe al lui Cí. Ca o felină care dă târcoale prăzii, ocoli cadavrul ca să înceapă examinarea în sens invers decât de obicei. Îi atinse labele picioarelor albastrui. Apoi urcă palpându-i pulpele groase, dar bine alcătuite, genunchii noduroși și coapsele puternice până se opri la lujerul de jad, și el mușcat de pești. Îl ridică cu grijă și îi observă testiculele căzute, pe care Cí socoti că le pipăie prea mult. Cí observă cum se diminuea bețișorul de tămâie. Astuția Cenușie nu ajunsese încă la tors și consumase deja a patra parte din timp. Studentul continuă să urce spre cap, pe care îl răsuci dintr-o parte într-alta. La fel ca și pentru restul corpului, nu făcu niciun comentariu. În cele din urmă, ceru ajutor să întoarcă trupul, moment de care Cí profită, ca să constate rigiditatea membrilor.

Astuția Cenușie continuă cu o încetineală exasperantă, în contrast cu rapiditatea cu care ardea tămâia. Îi cercetă urechile, spatele lat, fesele, pe care le separă și apoi le alătură, și din nou extremitățile inferioare.

Cí privi bețișorul. Arsese mai mult de jumătate. Dar nici Astuției Cenușii, nici chiar lui Ming, care, neatent, stătea de vorbă cu alt student, nu părea că le-ar fi păsat. Cí preferă să nu-l întrerupă, crezând că Ming va prelungi timpul pe care îl va depăși colegul său. În momentul în care Astuția Cenușie își încheia examinarea, de-abia mai rămăsese o ultimă suflare de tămâie. În mare grabă, Cí îi luă locul.

În timpul cercetărilor dinainte, constatase că, într-adevăr, trupul nu prezenta semne de violență, așa că se îndreptă direct spre cap, acordând interes deosebit cefei. Spera să găsească ceva la ea, dar nu dădu peste nimic relevant. Apoi continuă cu gura, ochii și fosele nazale. Nici aici nu găsi răni ciudate sau semne care să dezvăluie acțiunea vreunei otrăvi. În cele din urmă, se opri la urechi. Cea dreaptă i se păru normală, dar, deodată, în cea stângă, avu impresia că găsește ceva. Era doar o intuiție, dar simțea nevoia să o confirme. Se duse în fugă la traista lui și scotoci printre scule. Timpul trecea și nu găsea ce căuta. Privi spre bețișorul de tămâie exact în clipa în care se stingea. Atunci răsturnă sculele, le împrăștie pe jos și apucă o pensă și o mică lamelă, de parcă ar fi fost o chestiune de viață și de moarte. Strânse din dinți și se rugă să aibă dreptate. Dar,

când se pregătea să încheie examinarea, unul dintre paznici se instalează între el și cadavru. I se citea seriozitatea pe chip. Cî se gîndi că fusese descoperit. Își pleacă privirea și așteaptă câteva clipe care i se pîrură eterne.

— Examenul s-a încheiat, spuse bărbatul.

Inima îi zvîcni. Nu-i venea să creadă ce aude. Trebuia să continue. De-abia începuse.

— Dar, domnule, Astuția Cenușie a folosit parte din timpul meu, îndrăzni el să răspundă. El...

— Asta nu-i treaba mea. Ne așteaptă prefectul, spuse paznicul, fără să se dea la o parte.

Cî se îndreptă spre Ming, căutînd ajutor din partea lui, dar acesta își ascunse privirea. Era singur.

„Trebuie să o fac. Trebuie să reușesc.”

Cî se înclină în semn de acceptare. Se retrase încet și lăsă pensa în traistă. Dar, înainte de a se retrage, ceru permisiunea de a acoperi cadavrul cu cearșaful. Paznicul șovăi, dar îi acordă permisiunea, iar Cî se supuse cu sîrguință.

Oricare altul s-ar fi schimbat la față. Când pîrăsiră Sălașul Morții, ochii lui Cî străluceau plini de satisfacție.

* * *

Întorcîndu-se la academie, Ming îi ceru scuze lui Cî.

— Te asigur că mă gîndeam să-ți acord mai mult timp, dar nu mi-am închipuit că asta ar fi contravenit planurilor prefectului.

Cî nu răspunse. Se gîndea doar la consecințele descoperirii sale. Prefectul, un bărbat bondoc care duhnea a sudoare, le reamintise imperioasa confidențialitate a cazului, convocîndu-i să se întîlnească peste două zile ca să aducă rapoartele scrise. Două zile ca să decidă care îi va fi soarta.

Cî aproape că nu se atinse de nimic în timpul mesei. După prînz, trebuiau să-i prezinte lui Ming rezumatele preliminare, iar el încă nu știa ce să-i spună. Probabil că la prefectură se cunoștea meseria lui Kao, fiindcă altminteri, nu se explica secretomania care părea să înconjoare cazul. Ceea ce nu reieșea însă atât de evident era faptul că nu știau, așa cum știa el, că fusese asasinat. Dar, dacă își făcea publice concluziile, ar alerta autoritățile asupra existenței unui asasin și, în acest caz, poate că primul suspect ar fi el. Înghiți o îmbucătură

care i se opri în capul stomacului. Cea de-a doua pereche ajunsese deja în biroul lui Ming. În curând, va veni rândul lor. Îl privi pe Astuția Cenușie tolănit pe o rogojină revăzându-și notițele. Inima îi zvâcni.

„Zeilor, ce trebuie să fac?”

Se întrebă ce ar fi făcut tatăl său în locul lui și simți o apăsare în piept. Întotdeauna când trebuia să ia o hotărâre importantă, spectrul lui îl lua prin surprindere ca să-l chinuiască. Își aminti anii în care tatăl lui fusese o persoană onestă și respectată, anii în care îl ajutase și îl încurajase să se prezinte la examenele imperiale și regreta că nu dispune de cineva ca judecătorul Feng pe care să se sprijine.

Ghiontul dat de Astuția Cenușie îl smulse din gândurile sale. Cí îl privi. Stătea țeapăn în fața lui, cu o privire arogantă, grăbindu-l să se ridice de la masă. Cí îi dădu ascultare, se scutură de firimituri și îl urmă fără să-i adreseze vreun cuvânt.

•

Era pentru prima dată când se prezenta în biroul privat al lui Ming. A fost surprins să intre într-o încăpere întunecoasă, fără ferestre sau glasvanduri care să permită trecerea luminii. Pe pereții din lemn roșiatic de-abia se zăreau vechi tapete de mătase ce purtau desene grotești de siluete omenești prezentând diferite detalii ale anatomiei lor. Maestrul aștepta stând în spatele unei mese de abanos, consultând un volum în semiîntuneric. În spatele lui, o poliță luminată cu mici lampioane făcea să strălucească lugubru o colecție de cranii clasificate după mărime, de parcă ar fi fost vorba de o marfă valoroasă și ciudată. Astuția Cenușie i-o luă înainte lui Cí. Cu încuviințarea lui Ming, îngenunche în fața mesei, iar Cí îl imită. În cele din urmă, Ming își încheie adnotările și ridică privirea. În ochii și pe chipul său obosit se citea plictisul.

— Sper ca măcar voi să vă bucurați de minima înțelegere care se pare că le lipsește celorlalți colegi ai voștri. În viața mea n-am auzit atâtea prostii la un loc! Ce mai așteptați? Începeți!

Astuția Cenușie își dresе glasul. Privirea îngâmfată îi rămăsese dincolo de încăpere. Își scoase notițele și începu.

— Prea onorabile înțelept, vă mulțumesc cu sinceră umilință pentru prilejul de a...

— Poți să mă scutești de umilințele tale. Te rog, începe odată, îl întrerupse maestrul.

— Desigur, domnule. Își drese glasul. Dar nu știu dacă Cí n-ar trebui să rămână afară. După cum știți, cel de-al doilea judecător nu trebuie niciodată să fie influențat în aprecierile sale.

— Pentru numele tuturor zeilor, Astuție Cenușie! Vrei să începi?

Își drese din nou glasul. Își lăsă notițele pe jos și îl privi pe Ming.

— Domnule, înainte de a divaga asupra cauzelor morții, ar trebui să ne întrebăm care este motivul atâtor precauții. În alte ocazii, nu a fost nevoie de o asemenea discreție, ceea ce mă face să cred că, pesemne, defunctul a fost o persoană cu o oarecare însemnătate sau avea legături cu cineva aflat într-o anumită poziție...

— Continuă, spuse Ming cu interes.

— Într-un astfel de caz, următoarea problemă ar fi aceea de a înțelege de ce autoritățile sunt interesate de opinia unor studenți. Dacă este nevoie de confidențialitate, cel mai bun mod de a o garanta este acela de a nu ne-o dezvălui, ceea ce înseamnă că autoritățile nu cunosc sau, cel puțin, nu au siguranța că știu ce s-a întâmplat.

— S-ar putea, într-adevăr.

— În legătură cu meseria și condiția socială a defunctului, faptul că nu dispunem de informații despre îmbrăcămintea lui ne privează de date prețioase, dar, cel puțin, lipsa calozităților ne vorbește de o activitate de birou, la fel cum și unghiile tocite exclud o cunoaștere literară.

— O observație interesantă...

— Așa cred și eu. Zâmbi cu modestie. În încheiere, în ceea ce privește cu cauzele decesului, cadavrul nu prezintă niciun semn de violență: nici vânătăi, nici răni, nici semne recente de otrăvire. Nici vreo excreție prin vreunul dintre cele șapte orificii naturale care să scoată în evidență o moarte provocată și care, dacă ar fi existat, ar fi rămas sub forma unor mici urme în pofida acțiunii apei.

— Atunci...

— Atunci ar trebui să tragem concluzia că moartea lui s-a datorat căderii în canal. După părerea mea, faptul că omul a murit înecat nu prezintă mare importanță. Ceea ce este cu adevărat relevant este că

asta s-a întâmplat după o beție, așa cum o arată faptul că a apărut ținând strâns în mână o carafă cu resturi de băutură.

— Înțeleg... Expresia lui Ming trecu de la interes la decepție. Concluzia ta, deci...?

— Da, venerabile maestre, bâigui el observându-i strâmbătura. Cum vă spuneam, fără îndoială că nefericitul lucra la vreo treabă importantă. Moartea lui neașteptată, după toate aparențele, a creat neajunsuri autorităților, care vor să se asigure că s-a datorat într-adevăr unui accident.

Ming reveni la figura sa plictisită. Cu excepția unor detalii referitoare la condiția socială a defunctului, ceea ce spusese Astuția Cenușie nu era altceva decât o concluzie a celor deduse de către colegii săi. Îi mulțumi pentru efort și se întoarse spre Cí.

— E rândul tău, rosti maestrul fără convingere.

— Dacă am putea să-i examinăm îmbrăcămintea... Sau să vorbim cu persoana care l-a găsit... interveni Astuția Cenușie.

— E rândul tău, repetă Ming.

Cí se ridică în picioare. Îl ascultase cu atenție pe Astuția Cenușie și regreta faptul că i-o luase înainte cu două concluzii certe. Până în clipa aceea hotărâse să vorbească despre aceleași amănunte găsite sau despre încă ceva, și să păstreze pentru el descoperirea sa cumplită. Dar, dacă se va mărgini să repete cuvintele colegului său, în ochii lui Ming va apărea drept un prostănac. Cu toate acestea, făcu o încercare.

Ming ridică o sprânceană. Așteptă ca tânărul să continue, dar Cí rămase tăcut.

— Asta-i tot?

— În lumina celor investigate, este tot ce pot spune. Ceea ce a relatat Astuția Cenușie nu este lipsit de temei, încercă el să pară convingător. Dimpotrivă, observațiile sale se dovedesc a fi pătrunzătoare și juste și coincid cu ale mele, după câte am văzut și am atins.

— Atunci, ar trebui să acorzi mai multă atenție, pentru că nu te ținem în această academie ca să repeți ceea ce ar putea să trăncănească și un papagal. Rămase tăcut o clipă, ca și cum ar fi cugetat la ceea ce avea de gând să spună. Și cu atât mai puțin ca să încerci să ne înșeli!

— Nu vă înțeleg. Cí se înroși la față.

— Chiar nu înțelegi? Spune-mi un lucru, Cí, chiar mă crezi prost?

Cí simți că i se aprind obraji. Nu știa la ce anume se referea, dar își închipui că avea să afle foarte curând.

— Nu vă înțeleg... repetă el.

— Pentru numele tuturor zeilor! Încetează odată să mai joci teatru! Crezi că n-am observat când ai descoperit ceva în urechea lui? Crezi că n-am băgat de seamă mișcările tale ciudate când te-ai prefăcut că acoperi cadavrul? Am putut chiar să-ți admir zâmbetul voalat...

— Nu știi despre ce îmi vorbiți, minți Cí.

Ming se îndreaptă de spate cu nările dilatate și ochii injectați.

— Retrageți-vă! Hai! Retrageți-vă! țipă el.

În timp ce ieșeau grăbiți din încăpere, amândoi îl putură auzi mormăind printre dinți: „Mincinos afurisit...”

* * *

Cí se perpeli toată după-amiază, gândindu-se cum să rezolve o situație care i se părea insuportabilă. Orele se scurgeau încet, având în față notițele sale și singurul lucru care îi trecea prin minte era acela de a renunța la visul său și de a fugi din Lin'an. Cu toate acestea, rămase în continuare în bibliotecă, frământându-și creierii în căutarea unei soluții. În cele din urmă, luă o pensulă și începu să scrie. Mult timp transcrie tot ce descoperise, până la ultimul amănunt, fără să știe încă dacă va preda cândva raportul. Invidia situația Astuției Cenușii. Îl văzuse glumind cu alți colegi, luând în mână o cană cu băutură, de parcă eșecul ar fi alunecat de pe el precum alcoolul prin gât. În ultimul moment, cu puțin timp înainte de cină, Astuția Cenușie se apropie de el clătinându-se. Ochii îi străluceau, ca și zâmbetul său umed. Părea mulțumit. Îi oferi o gură de băutură, dar Cí îl refuză pe când își strângea în grabă raportul.

— Haide, colega, bâigui el. Uită de Ming și bea o gură.

Cí se minună de efectele pe care băutura le putea provoca în anumite persoane. De la intrarea lui în academie, era prima dată când colegul său i se adresa fără să-l insulte. Îl refuză din nou, dar Astuția Cenușie insistă.

— Știi? Trebuie să-ți mărturisesc că până azi după-amiază te uram... Istețul de Cí... Inteligentul de Cí... Mai sorbi o înghițitură.

Dar, pentru numele Marelui Buddha, azi n-ai fost mai isteț decât mine. Încă îmi mai amintesc vorbele tale: „Ceea ce a relatat Astuția Cenușie nu este lipsit de temei. Dimpotrivă, observațiile sale se dovedesc a fi pătrunzătoare și juste și coincid cu ale mele, după câte am văzut și am atins”, îl imită el. Mi-ai devenit simpatic. Ține! Îi întinse cana și râse zgomotos.

Cí luă cana și bău o înghițitură cu singura intenție de a-l face să-l lase în pace. Simți căldura rachiului de orez străbătându-i gâtlejul și arzându-i stomacul. Nu era obișnuit cu băuturi atât de tari.

— Fantastic! râse Astuția Cenușie. Ascultă. La noapte, mai mulți studenți vom merge să luăm cina la Palatul Plăcerii și vom ciocni în sănătatea bătrânului Ming. Vrei să vii? Vom râde ca bețivii și ne vom distra ca prinții.

— Nu, mulțumesc. N-aș vrea ca Ming să afle...

— Și ce dacă află? Crezi cumva că suntem prizonierii lui? Ming nu este decât un biet ursuz, care nu este niciodată mulțumit. Vino, îndrăznește! Vom petrece de minune. Te așteptăm după ce va bate al doilea gong, jos, lângă havuzul din grădină. Lăsa băutura la picioarele lui Cí și plecă fredonând pe unde venise.

Cí luă cana și se uită înăuntrul ei. Lichidul se agita în întuneric ca propriul suflet. Se frământase toată după-amiaza căutând o soluție inexistentă și acum nu știa ce să mai facă. Dacă ar dezvălui tot ce știa, ar recâștiga încrederea lui Ming, dar ar deveni ținta justiției. Dacă ar opta să tacă, ar pierde șansa la care visase de atâtea ori, aceea de a intra în corpul judecătorilor. Își duse cana la buze și bău din nou. De data aceasta, băutura îl reconfortă. Încetul cu încetul i se întunecă judecata, iar necazurile începură să se risipească.

Anunțul celui de-al doilea gong îl surprinse stând în bibliotecă. Nu mai gândea clar, dar nici nu mai avea nevoie. Lângă el zăcea goală cana de băutură. Se întrebă cât timp îl va mai ține Ming la academie. Cât timp va mai trece până îl va trimite înapoi la cimitir.

Ce mai conta?

Auzi niște râsete venind din grădină. Se ridică clătinându-se și coborî scările. Jos, lângă havuz, patru studenți, fiecare cu câte o cană în mână, îl înconjurau pe Astuția Cenușie. Cí îi privi o clipă. Nu se putea hotărî. În cele din urmă, făcu stânga împrejur ca să se îndrepte spre dormitoare, când Astuția Cenușie îi observă prezența.

Cí îl auzi cerându-i să se apropie. Tonul lui era amabil și stăruitor. Șovăi, dar nu se mișcă. Avea poftă să mai bea, dar în sinea lui ceva îi spunea că nu este o idee bună. În clipa aceea, Astuția Cenușie se apropie de el. Zâmbea. Își trecu brațul pe după umărul lui și insistă să-i însoțească, asigurându-l că se vor distra. În ultimul moment, Cí își spuse că dacă totul îi merge prost, măcar să nu piardă ocazia de a se reconcilia cu Astuția Cenușie.

* * *

La Palatul Plăcerii, Cí descoperi cele mai frumoase femei pe care și le-ar fi putut închipui vreodată.

De cum intrară, un servitor vioi ieși în întâmpinarea Astuției Cenușii și cu gesturi teatrale îi căută loc liber în hărmălaia de bărbați înstăriți, negustori și universitari care umblau după dansatoare. Muzica lăutelor și a citolelor însuflețea clienții, care râdeau și gâfâiau în fața femeilor machiate ce se învârteau în jurul lor ca nufării într-o vârtoare. Cí băgă de seamă că, din când în când, tinerele își ridicau ușor rochiile lăsând să li se vadă picioarele mici în jambiere, ceea ce trezea poftele și chiotele bărbaților. Astuția Cenușie părea că face parte din spectacol, salutând prieteni, cunoscuți și ospătari, de parcă ar fi fost însuși proprietarul lupanarului. Numai decît, un val de servitori începu să umple masa până la refuz cu farfurii și tot soiul de băuturi. Astuția Cenușie ceru fără întârziere două *flori* care să le țină companie. Imediat, două frumuseți surâzătoare luară loc lângă cei șase tineri, în timp ce Astuția Cenușie turna băutură din sticle. Opt era numărul perfect.

— Îți plac, ce zici? îi zâmbi Astuția Cenușie lui Cí, mângâind-o pe picior pe una din ele. Ocupați-vă atent de el, se adresă el *florilor*, de parcă le-ar fi cunoscut dintotdeauna. El este Cí. Cititorul de cadavre. Noul meu coleg. Poate vorbi cu spiritele, așa că fiți dulci ca mierea, altminteri vă va preface în măgari. Și începu să râdă în hohote, acompaniat de prietenii săi.

Pe Cí îl stânjeni faptul că cele două *flori* își schimbă locurile ca să se așeze lângă el. Totuși, îndemnul dorinței îl răni cu putere. Trecuse multă vreme de când nu mai atinsese o femeie. Atât de multă, încât uitase finețea pielii și mângâierea parfumurilor ei. Rațiunea i se tulbură, dar sosirea mâncărilor îi distrase atenția de la alte poftes. Erau atât de multe și atât de diferite, încât păru că

adeveresc zicala conform căreia în Lin'an se mănâncă orice zboară, în afară de zmeie, orice înoată, în afară de corăbii, și orice are picioare, în afară de mese. Pe șervete se îngrămădeau antreuri reci din melci fierți în aburi cu ghimbir, budinca celor opt muguri sau crabi perlieri care își disputau locul cu primele feluri de orez fiert, cotlete de porc cu castane, stridii prăjite cu muguri de soia și pește crocant de râu. Pe o măsuță auxiliară, mai multe boluri cu supe condimentate își așteptau rândul ca să-și exercite rolul digestiv. Vinul călduț de orez curgea din strachină în strachină, iar răsetele creșteau în același ritm cu petele de pe cămăși. Cí înfuleca fericit, uimit încă de schimbarea suferită de Astuția Cenușie, care, între două sorbituri, îl îndemna să se distreze.

Cí nu avea nevoie să fie însuflețit. Cele două *flori* se ocupau deja de asta.

Prima dată când simți mâna uneia din ele strecurându-i-se între picioare scuipea înghițitura cu o tresărire. A doua oară, Cí încercă să fie cinstit cu fata. Îi mărturisi că îl tulbură parfumul ei și că roșul închis de pe buzele ei îl amețește până în străfundul lujerului său, dar este sărac ca un șobolan și nu va putea să-i răsplătească serviciile. Dar asta nu păru să o deranjeze pe *floare*, care își aplecă blând capul până îi atinse gâtul cu limba.

Un fior de plăcere îi străbătu spinarea și îi zbârli pielea. Auzi răsetele Astuției Cenușii și ale celor patru prieteni ai acestuia, îndemnându-l să o însoțească.

Cí de-abia mai putea gândi. Ultimele căni cu băutură îl purtaseră către o încețoșată lume alcătuită din mângâieri și parfumuri care îl târau spre un vârtej de plăceri nicidecum imaginate. Tocmai avea de gând să sărute *floarea*, când simți că îl scutură cineva de umăr. I se păru că aude un reproș.

— Îți spun să-i dai drumul și să-ți cauți alta! mormăi din nou un bărbat de vârstă mijlocie, cu un baston în mână.

— Cí! Lasă-l în pace! interveni Astuția Cenușie.

Bărbatul nu îi dădu ascultare. Apucă *floarea* de braț și trase de ea de parcă ar fi vrut să i-l smulgă, târând după el toate farfuriile rămase pe masă. Cí se ridică ca să-l oprească, dar, înainte de a izbuti, primi peste față o lovitură de baston care îl aruncă pe jos. Bărbatul se pregătea să-i mai tragă una, când Astuția Cenușie se

năpusti asupra lui și îl făcu să cadă. Numai decît, apărură mai mulți servitori ca să-i despartă.

— Bețiv nenorocit! urlă Astuția Cenușie, în timp ce își curăța mica rană pe care și-o făcuse la mână. Ar trebui să aibă grijă ce fel de oameni lasă să intre. Și îl ajută pe Cí să se ridice. Ești bine?

Cí încă nu știa cu precizie ce se întâmplase, pentru că alcoolul era stăpânul mișcărilor sale greoaie. Se lăsă ajutat de Astuția Cenușie care îl conduse la o masă curată dintr-un colț liniștit al sălii. Ceilalți studenți au preferat să rămână aproape de *flori*.

— Pentru numele Marelui Buddha! Imbecilul ăla aproape că ne-a stricat noaptea. Vrei să o chem pe fată?

— Nu. Lasă. Totul se învârtea cu el.

— Ești sigur? Pare o expertă, iar picioarele ei sunt fermecătoare. Fac prinsoare că dă din coadă ca un pește străpuns de curând. Dar, dacă n-ai chef, o lăsăm baltă. Am venit să ne distrăm! Și îi făcu semn unui angajat să le mai toarne băutură.

Cí începu să se distreze cu Astuția Cenușie. Tânărul părea să fi renunțat la aerele sale de superioritate și stătea de vorbă și râdea de parcă ar fi fost prieteni de când lumea. Comentariile lui despre bătrânii cărora le curgeau balele printre dansatoare pe când acestea le șterpeleau monedele și strâmbăturile lui imitându-i în mod necuviincios îl făceau să râdă într-un fel despre care uitase că există. Cerură prăjiturile cu susan și rachiu de orez și continuară să bea până când cuvintele începură să li se împleticească în gură. Pentru o clipă, rămaseră tăcuți, buimaci, odihnindu-se.

Atunci, Astuția Cenușie se schimbă la față.

Studentul îi vorbi despre singurătatea lui. De foarte tânăr, tatăl său îl trimisese la cele mai bune colegii și școli, unde crescuse înconjurat de înțelepciune, dar departe de afecțiunea fraților săi, de sărutările mamei sau de confidențele unui prieten. Învățase să se descurce singur, dar și să nu se încreadă în nimeni. Viața lui era cea a unui frumos cal pursânge închis într-un grajd aurit, dar gata să-l lovească cu copitele pe primul care s-ar fi apropiat de el. Iar el ura această viață tristă și solitară.

Cí îl compătimi. De-abia mai putea să-și țină ochii deschiși.

— Va trebui să mă ierți, îi mărturisi Astuția Cenușie. M-am purtat cu tine ca un nesuferit, dar cel puțin în academie mă bucuram de

respectul lui Ming... Sau așa credeam, până când ai venit tu. Acum, are ochi doar pentru deducțiile tale...

Cí îl privi pe tânăr fără să știe ce să spună. Băutura îi moleșea gândirea.

— Dă totul uitării, bâigui el. Nu sunt chiar așa de strălucit.

— Ba chiar ești, repetă el, cu capul plecat. Bunăoară, azi-dimineață, în Sălașul Morților, ai descoperit ceea ce niciunul dintre noi n-a fost în stare să vadă.

— Eu?

— Ceea ce ai găsit în urechea aceluia bărbat. Fir-ar să fie! Sunt doar un inept înfumurat...

— Nu spune asta. Oricine ar fi putut observa.

— Ba nu. Eu nu. Și își cufundă chipul în altă cană cu alcool.

Cí îi văzu înfrângerea în ochi. Scotoci într-un buzunar și scoase cu neîndemânare o mărgea metalică.

— Observă asta, spuse el, și îi arată mărgeaua. Imediat după aceea, o apropie încet de un platou de metal până când, pe neașteptate, ca prin minune, sări din palma lui și zbură până se lipi de platou. Ochii Astuției Cenușii se făcură mari și rotunzi în orbite și aproape că îi ieșiră din cap când încercă să o desprindă fără să izbutească.

— Dar... Nu înțelegea nimic. Un magnet?

— Un magnet, îi mărturisi Cí pe când îl desprindea. Dacă ai fi avut și tu unul, și tu ai fi descoperit vergeaua vârâtă în urechea lui. Vergeaua de fier cu care a fost asasinat portărelul acela.

— Asasinat? Portărelul? Dar ce spui? Chiar că ești un diavol, Cí. Și bău din nou mai însuflețit. Atunci, cana cu băutura care s-a găsit prinsă în mâna lui...

Cí aruncă o privire în jurul său până descoperi un bătrân care dormea pe un divan cu un baston în mâini. I-l arată Astuției Cenușii.

— Fii atent. Nu ține strâns bastonul. I se închiseră ochii. Îi deschise după o clipă ca să continue. Bastonul stă doar cuminte în mâinile lui. Când o persoană moare, cu ultima sa răsuflare își pierde și toate puterile. Doar dacă nu cumva, după ce a murit, cineva îi așază acolo cana și o ține până când se instalează rigiditatea cadaverică...

— O momeală?

— Într-adevăr. Și dădu cana pe gât fără să-și poată rosti gândul.

— Chiar că ești un diavol.

Cí nu știi ce să spună. Băutura îi moleșea judecata din ce în ce mai mult. Îi trecu prin minte să închine un pahar.

— Pentru noul meu prieten, spuse Cí.

Astuția Cenușie goli cana.

— Pentru noul meu prieten, repetă Astuția Cenușie.

Astuția Cenușie chemă un ospătar să mai ceară de băut, dar Cí îl refuză. Aproape că nu mai putea deosebi vârtejul de câni, clienți și dansatoare care roiau în jurul lui. Totuși, i se păru că zărește o siluetă zveltă ieșind din vârtoare și apropiindu-se lent de el. Cí crezu că recunoaște frumusețea trecătoare a unor ochi migdalați la un pas de ai lui. Apoi, umezeala unor buze încărcate de dorință îl inundă purtându-l spre paradis.

Pe când Cí se lăsa încolăcit de brațele *florii*, Astuția Cenușie se ridică.

Dacă, în loc să se abandoneze mângâierilor, Cí și-ar fi ridicat privirea în momentul acela, ar fi fost uimit să constate cum se scutura Astuția Cenușie din beție și mergea hotărât să-i înmâneze suma convenită aceluiși bărbat care îi atacase cu câteva clipe mai devreme.

22.

Când Cí se trezi între gunoaiele de pe străduță, soarele strălucea deja peste acoperișurile umede din Lin'an.

Strigătele trecătorilor îi bubuiau în capul încă adormit, de parcă ar fi răsunit mii de trăsnete. Se ridică încet și, buimac, privi de jur-împrejur până zări deasupra capului afișul care anunța Palatul Plăcerii. Un fior îl făcu să se dezmeticească. Încă mai păstra pe piele mirosul trupului de *floare* mlădiindu-se deasupra lui, dar îl însoțea și o ciudată stare de dezorientare. Nu îl văzu nici pe Astuția Cenușie, nici pe vreunul dintre însoțitorii acestuia, așa că o porni foarte încet spre academie.

De îndată ce ajunse în dreptul clădirii, paznicul îl informă că Ming întrebuse de mai multe ori de el. După toate aparențele, maestrul

hotărâse că studenții care fuseseră prezenți la prefectură să-și susțină rapoartele în fața consiliului profesoral în Demna Sală a Dezbaterilor.

— S-au adunat acolo de ceva vreme, dar să nu-ți treacă prin minte să intri în halul în care arăți, pentru că te vor da afară în brânci.

Cí se privi. Avea hainele pătate cu resturi de mâncare și duhnea a băutură. Se blestemă pentru soarta lui, fără să înțeleagă încă de ce nu îl așteptase Astuția Cenușie, dar preferă să uite de văicăreli și să dea fuga la un hârdău cu apă ca să-și aranjeze ținuta. Cât ai clipi din ochi, se spală și zbură către odăița lui ca să se schimbe în haine curate. Odată pus la punct, își luă traista în care avea raportul ca să o pornească în goana mare spre Demna Sală a Dezbaterilor. Înainte de a intra, se opri să-și tragă sufletul. În sală, cu toții îl priviră. Se așază în liniște, băgând de seamă că exact în momentul acela își începea expunerea Astuția Cenușie.

Cí îi făcu un semn din priviri, dar Astuția Cenușie îl evită. Pe Cé îl uimi faptul. Presupuse că era din cauza agitației, așa că își așază traista între picioare și deveni foarte atent. Între timp, în mijlocul sălii, Astuția Cenușie bătea darabana pe micul pupitru pe care își așezase concluziile. Când i se făcu semn, studentul ceru permisiunea profesorilor și începu să relateze procedurile preliminare pe care le urmase în timpul examinării. Cé încă nu se hotărâse ce să facă cu raportul lui, așa că-și deschise traista ca să-l revadă. Dar băgă de seamă cu stupeoare că nu mai era acolo unde îl lăsase. Încă îl mai căuta când în sală începură să răsune cuvintele lui ieșind din gura Astuției Cenușii.

„Nu este cu putință”.

Își goli traista cu mâini tremurânde și simți fiori reci pe șira spinării când își găsi pe fund manuscrisul, mototolit, și nu frumos împăturit, așa cum îl lăsase el. Simți că-i fierbe sângele.

Pe măsură ce Astuția Cenușie vorbea, Cé înțelese cum se folosisse acesta de el. Aparenta lui prietenie fusese un afurisit de vicleșug, iar alcoolul, mijlocul la care apelase ca să-l iscodească. Cuvintele măsurate ale acestuia îi răsuna în cap, amintindu-i ce naiv fusese să aibă încredere în cineva care acum îi dădea cea mai cumplită lovitură de pumnal. Ceea ce pentru Astuția Cenușie însemna un punct câștigat, pentru el putea reprezenta o condamnare pe viață.

Îl auzi pe adversarul său explicând în amănunt de ce era imposibil să fie vorba despre un accident sau o sinucidere și respingând ipoteza că defunctul ar fi putut ține strâns în mână cana. Își însuși descoperirea cauzei morții, atribuindu-și faptul de a fi găsit o vergea lungă de fier introdusă în urechea stângă și se scuză că nu-i comunicase lui Ming acest lucru în cadrul audienței preliminare, invocând necesitatea de a-și apăra *propria* descoperire. Citea totul rar, dintr-un raport, copie exactă a raportului făcut de Cí, pe care, în încheiere, i-l înmână lui Ming. Nu omisese nimic. Nici măcar profesia celui asasinat.

Abia se stăpâni să nu se năpustească asupra lui și să-l lovească.

Și cel mai rău era că nu putea să-l denunțe. Dacă o făcea, nu numai că ar fi fost complicat să demonstreze că acest coleg al lui îi furase raportul, și nu invers, după cum, fără îndoială, Astuția Cenușie s-ar fi grăbit să susțină, ci, în plus, în cazul în care ar fi izbutit, s-ar fi văzut obligat să explice cum aflase că defunctul fusese portărel. Din fericire, era singurul lucru pe care evitase să-l explice în raportul original.

De aceea, Astuția Cenușie nu știe cum să argumenteze atunci când Ming îl chestionă în această privință.

— I-am dedus profesia din pricina cererii ciudate și repetate de confidențialitate, rosti el fără prea multă convingere.

— *Ai dedus?* N-ar trebui să spui mai curând... *am copiat?* îl întrebă Ming.

Astuția Cenușie ridică din sprâncene și i se aprinseră obraji.

— Nu înțeleg la ce vă referiți.

— Atunci, poate că ne va explica acest lucru însuși Cí. Și arată spre el, făcându-i semn să se ridice.

Cí îi dădu ascultare, dar nu înainte de a avea grijă să-și mototolească raportul și să-l ascundă în traistă. Când ajunse în dreptul Astuției Cenușii, băgă de seamă teama din privirea acestuia. Fără îndoială că Ming bănuia ceva. Rămase tăcut, gândindu-se cum să rezolve situația aceea.

— Așteptăm, îl zori Ming.

— Nu știi prea bine ce anume, domnule, vorbi Cí în sfârșit.

Răspunsul îl descumpăni pe Ming.

— Nu ai nimic de obiectat? Glasul îi deveni mânios.

— Nu, venerabile maestre.

— Haide, Cí! Nu mă lua de prost. N-ai nici măcar o părere?

Cí își îndreptă privirea spre Astuția Cenușie. Observă cum acesta înghițea în sec. Înainte de a deschide gura, își cântări bine răspunsul.

— Părerea mea este că cineva a făcut o treabă excelentă, spuse el în cele din urmă, arătând spre colegul său. Așadar, nu-mi rămâne decât să-l felicit pe Astuția Cenușie, iar noi, ceilalți, să muncim în continuare. Și fără să mai aștepte ca Ming să-i dea permisiunea, coborî de pe estradă și ieși din Demna Sală a Dezbaterilor, înghițind fierea care îi umplea gura.

* * *

Se blestemă de o mie de ori pentru prostia lui și de încă o mie de ori pentru lașitatea sa.

Cu dragă inimă și-ar fi lăsat urmele pumnilor peste chipul Astuției Cenușii, dar asta n-ar fi avut alt rezultat decât eliminarea sa din academie, în vreme ce adversarul său și-ar fi atins scopul. Iar el nu va îngădui să se întâmple așa ceva. Se îndreptă spre bibliotecă și căută un ungher îndepărtat ca să-și scoată din traistă raportul mototolit și să găsească vreun amănunt care să-l dea de gol pe Astuția Cenușie. Ceva care să-l poată demasca, dar să nu-l compromită pe el însuși. Îl revizuia de ceva vreme, când cineva se apropie de el pe la spate. Cí tresări. Era Ming. Maestrul clătină din cap și se așeză în fața lui. Își mușcă buzele. Pe chipul lui se citea indignarea.

— Nu-mi lași alternativă. Dacă nu-ți schimbi comportamentul, va trebui să te elimini din academie, spuse el în cele din urmă. Dar ce-i cu tine, băiete? De ce l-ai lăsat să aibă câștig de cauză?

— Nu știu despre ce vorbiți. Ascunse raportul în mânecă.

Ming băgă de seamă.

— Ce ascunzi acolo? Lasă-mă să văd. Se ridică și îi smulse hârtiile. Le răsfoi rapid, schimbându-se la față. Exact ce mi-am închipuit, mormăi el, ridicându-și privirea. Astuția Cenușie nu ar fi redactat niciodată un raport în acești termeni. Crezi cumva că nu-i cunosc stilul? Făcu o pauză în așteptarea unui răspuns. Pentru numele tuturor zeilor! Te afli aici pentru că am avut încredere în tine,

așa că acum încrede-te și tu în mine și povestește-mi ce s-a întâmplat. Nu ești singur pe lume, Cí...

„Ba simt singur. Sunt chiar singur.”

Cí încercă să-și recupereze raportul, dar Ming îl ținu la distanță de el.

Rămase tăcut, în vreme ce mânia îl rodea. Ce știa omul acela despre tot ce i se întâmplă? Cum să-l facă să înțeleagă că nu numai că și-a irosit șansa de a-și realiza visul, dar și că, pe deasupra, devenise din nou ținta justiției? În ce fel ar putea să-i explice că l-au trădat toți cei în care avusese încredere, începând cu propriul tată? Ce putea ști el despre încredere?

* * *

În zilele următoare, Cí încercă să-i evite pe Ming și pe Astuția Cenușie. Cu primul îi fu greu, dar cu al doilea, imposibil, pentru că împărțeau în continuare același dormitor. Din fericire, colegul său optase pentru o strategie similară cu a lui și, pe cât îi stătea în putință, se ținea departe de el. De fapt, asista la alte cursuri, se prefăcea că nu îl vede când se încrucișau și, în timpul meselor, căuta cele mai îndepărtate locuri. Cí își imaginează că Astuția Cenușie se temea probabil de vreun fel de replică, ceea ce după părerea lui, îl transforma într-o fiară hăituită, capabilă să-i sară la gât când s-ar fi așteptat mai puțin.

În ceea ce îl privea, Ming nu mai aduse în discuție povestea cu raportul, un comportament care îl descumpăni pe Cí.

Dar asta nu îl liniști. După-amiezile, după orele de retorică, începu să lucreze la documentul care, așa cum îi făcuse să creadă pe colegii săi, avea să demonstreze impostura Astuției Cenușii. Chiar se făli cu asta în sufragerie, cu speranța că va ajunge la urechile rivalului său. Era convins că Astuția Cenușie va mușca momeala și, mai devreme sau mai târziu, avea să cadă pradă tentației de a fura noul raport, la fel cum făcuse cu cel original.

Când avu totul gata, răspândi zvonul, dând asigurări că a doua zi urma să-l prezinte în fața consiliului și să-l demaște pe Astuția Cenușie. Apoi se duse în dormitor și îl așteptă pe rivalul său stând pe scaun.

Astuția Cenușie se înfățișă pe la mijlocul după-amiezii. De cum intră, tuși văzându-l pe Cí, își lăsă capul în jos și se trânti în pat, de

parcă ar fi fost stors de puteri. Cí băgă de seamă că se preface că doarme. După un timp, Cí se ridică, lăsă raportul în traistă, asigurându-se că rivalul său îl poate vedea, și o vârî în ladă. Apoi așteaptă gongul care anunța ora stingerii și părăsi încăperea.

În momentul acela, Ming aștepta deja pe culoar, așa cum îl implorase Cí.

— Nu știi cum m-ai convins să iau parte la această nebunie, șopti maestrul.

— Doar ascundeți-vă și așteptați. Se înclină în fața lui.

Ming se ascunse în spatele unei coloane, imitându-l pe Cí. Lumina singurului felinar pâlâia în depărtare, de parcă ar fi făcut și el parte din complot. Trecură câteva clipe care li se părură amândurora eterne, dar, din ascunzătoarea lor, putură observa cum Astuția Cenușie scotea capul pe ușă și privea dintr-o parte într-alta înainte de a dispărea din nou. După câteva momente, în liniștea aceea deplină, se auzi lada scârțâind.

— Du-te să-l prinzi! îl alertă Ming pe Cí.

Cí clătină din cap și îi făcu semn să aștepte. Numără până la zece.

— Acum! strigă Cí.

Fugiră spre dormitor și năvăliră înăuntru, surprinzându-l pe Astuția Cenușie cu mâna în traistă. Văzându-se descoperit, se schimbă la față.

— Tu! și îl înjură pe Cí.

Fără să-i lase timp să reacționeze, scoase un răcnet și se năpusti asupra lui Cí, doborându-l. Se rostogoliră amândoi pe podea, dărâmând cu trupurile lor scaunele din dormitor. Ming încercă să-i despartă, dar cei doi tineri păreau niște pisici sălbatice, gata să se sfâșie. Astuția Cenușie profită de alonjă și se așeză călare peste Cí, dar acesta se răsuci până reuși să se debaraseze de adversarul său. Astuția Cenușie îl lovi cu pumnul în pânțece, dar Cí nu simți durerea. Îl lovi și a doua oară cu toată puterea, dar Cí rămase impasibil, ceea ce îl descumpăni pe rivalul său.

— Acum ești surprins? Cí îi trase un pumn în față. Nu demonstrația mea o căutai? Îl mai lovi o dată crăpându-i buza. Ei bine, acum ai demonstrația! Un al treilea pumn îl făcu pe Astuția Cenușie să cadă pe spate, înainte ca Ming să-l poată opri.

Cí se ridică cu respirația întretăiată și părul încâlcit, în vreme ce Astuția Cenușie mârâia cu fața însângerată la picioarele patului. Cí scuipă când îl auzi amenințând. Înghițise multe din cauza lui și nu era dispus să mai înghită.

* * *

A doua zi, Cí și Astuția Cenușie se intersectară când acesta din urmă părăsea academia. Nimeni nu venise să-și ia la revedere de la el. Nici măcar prietenii pe care îi poftea mereu la petreceri. Cí observă că la poartă îl aștepta un alai de personaje ale căror veșminte scumpe păreau ieșite de la o sărbătoare imperială. Nu se miră. Deja de la micul dejun se zvonea că postul oferit de prefectură îi fusese atribuit Astuției Cenușii. Strânse resemnat din dinți. Poate că pierduse șansa vieții sale, dar măcar își luase revanșa. Spre surprinderea lui, Astuția Cenușie îi zâmbi.

— Presupun că știi că plec...

— Ce păcat, rosti pe un ton ironic Cí.

Astuția Cenușie se strâmbă. Se înclină până se apropie de urechea lui.

— Bucură-te de academie și încearcă să nu mă uiți, pentru că eu nu te voi uita pe tine.

Cí îl privi disprețuitor, în vreme ce rivalul său părăsea academia.

„Bucură-te de buzele tale cele noi”, șopti el.

* * *

În aceeași după-amiază, consiliul profesoral se întruni de urgență ca să dezbată eliminarea lui Cí.

Profesorii care ceruseră convocarea reuniunii susținură că, fie că erau sau nu întemeiate prezicerile lui Ming în privința extraordinarei capacități a lui Cí, acestea nu justificau în niciun caz comportamentul violent al tânărului. Cí ocupa un post în academie, fapt care nu numai că le reducea credibilitatea, dar și veniturile. Iar ultimul incident fusese cât pe ce să ducă la pierderea generoasei donații pe care o oferea în fiecare an familia Astuției Cenușii.

— De fapt, a trebuit să garantăm candidatura Astuției Cenușii în corpul judecătorilor ca să evităm dezastrul.

Ming se opuse. Insistă că, așa cum se demonstrase, Cí fusese autorul raportului pe care Astuția Cenușie, prin înșelăciune, îl sustrase și îl folosise. Dar adversarii săi îi amintiră că în timpul

prezentării raportului, Cí însuși acceptase că paternitatea documentului aparținea colegului său și nici argumentele ulterioare, nici comportamentul său nu erau acceptabile. Opinia majoritară era că Cí trebuia să părăsească academia fără întârziere.

Ming nu se dădu bătut. Era convins că, mai devreme sau mai târziu, prezența tânărului le va aduce mai multe beneficii decât toți *qián*-ii pe care i-ar fi putut plăti orice părinte. Din acest motiv și ca să evite cheltuieli pentru academie, a propus consiliului profesoral să-l ia pe tânăr ca asistent personal.

Un murmur de dezaprobare se făcu auzit. Yu, unul dintre profesorii cei mai belicoși, îl compară pe Cí cu acei neguțători necinstiți care, în loc de mătase, vindeau bucăți de hârtie sau cu șarlatanii dați curând în vileag care ofereau leacuri bune de aruncat. Chiar îl acuză pe Ming că ar fi un excentric, îndoindu-se că interesul acestuia ar fi pur și simplu altruist, insinuând că ar răspunde unor poftes mai intime. Auzindu-l, Ming lăsă capul în jos și rămase tăcut. De ceva vreme, un grup de invidioși în frunte cu maestrul Yu încerca să-l destituie. Tocmai se pregătea să-i răspundă, când se ridică cel mai în vârstă membru al consiliului profesoral.

— Această insinuare perfidă nu-și are rostul. Vocea îi răsună autoritară. Pe lângă faptul că este directorul acestei academii, Ming este un profesor demn de laudă, iar moralitatea lui nu admite discuții. Aici a răspuns întotdeauna prin munca sa, iar zvonurile despre gusturile sale sau despre ceea ce ar face în afara acestei instituții îl privesc doar pe el și pe familia sa.

O liniște încordată puse stăpânire pe sală, în vreme ce toți ochii îl priveau cu atenție pe Ming. Maestrul ceru cuvântul și bătrânul i-l acordă.

— În joc nu este reputația mea, ci a lui Cí, îl sfidează el pe profesorul care tocmai îl acuzase. Din prima zi, acest tânăr a muncit cu sârguință. În lunile de când se află în academie s-a trezit în zori, s-a spălat, a studiat și a învățat mai temeinic decât au făcut-o mulți dintre colegii lui în toată viața lor. Că există persoane care nu vor să vadă acest lucru sau, ceea ce este și mai rău, care au pretenția să folosească în propriul beneficiu false argumente împotriva mea este greșit. Cí este un student necizelat și impulsiv, dar și un tânăr în care zace un talent greu de găsit. Și chiar dacă, la un moment dat,

comportamentul său merită dezaprobarea noastră, merită, de asemenea, și generozitatea noastră.

— Generozitatea noastră i-a fost deja acordată atunci când a fost admis în academie, sublinie bătrânul.

Ming se întoarce către membrii consiliului profesoral.

— Dacă nu aveți încredere în el, măcar încredeți-vă în mine.

* * *

Cu excepția celor patru denigratori care râvneau la postul lui Ming, restul consiliului profesoral a convenit ca tânărul să rămână în academie sub stricta responsabilitate a directorului. Cu toate acestea, au fost de acord că orice încălcare a normelor care ar putea pricinui cea mai mărunță discreditare a instituției va atrage după sine eliminarea lor imediată. A tânărului și a lui Ming însuși.

Când Ming îl informă pe Cí, acestuia nu-i veni să creadă.

Ming îi explică în linii mari că încetase să mai fie un simplu student și devenise asistentul său. Îl anunță că, începând din ziua aceea, va părăsi odăița pe care o împărțise cu Astuția Cenușie și se va muta în apartamentul său privat, la etajul superior, unde va putea să-i consulte biblioteca ori de câte ori va avea nevoie. În timpul dimineților, va continua să meargă la cursuri cu restul studenților, dar după-amiezile îl va asista în cercetările sale. Cí primi propunerea cu surprindere și, cu toate că nu înțelegea de ce era Ming atât de sigur de el, preferă să nu întrebe nimic.

Din momentul acela, academia deveni pentru Cí un fel de paradis. În fiecare dimineață, era primul care mergea la dizertațiile despre clasici și ultimul care le părăsea. Asista lacom la cursurile de drept și făcea turul spitalelor din Lin'an cu energia unui adolescent care ar încerca să-și impresioneze iubita. Dar, cu toate că acel contact cu cadavrele îi îmbogățea cunoștințele, cel mai mult îi plăceau după-amiezile. După masa de prânz, se închidea în biroul lui Ming și petrecea orele în arsenalul alcătuit din tratatele medicale pe care Ming însuși reușise să le recupereze de la universitate, înainte ca aceasta să fie închisă. Pe măsură ce citea și recitea, Cí observă că, în pofida cunoștințelor pe care le cuprindeau, uneori tratau subiectele într-o formă confuză, repetitivă sau dezordonată, fapt pentru care îi propuse lui Ming să sistematizeze acel haos. După părerea tânărului, soluția era redactarea unor tratate noi, clasificate

potrivit afecțiunilor, astfel încât să poată fi consultate fără să fie nevoie să se recurgă iar și iar la izvoare diferite în care, la urma urmelor, se repetau și se suprapuneau concepte identice.

Pe Ming îl entuziasmă atât de mult propunerea, încât și-o însuși și îi acordă prioritate maximă. Convinse până și consiliul profesoral de necesitatea de a se apuca de sarcina aceea, obținând din partea lor o alocație bănească suplimentară pe care o rezervă în parte pentru achiziționarea de material, iar restul, pentru remunerarea lui Cí.

Acesta trudi din greu. La început, se limită să strângă și să organizeze informații din cărți medicale precum *Wu-tsang-shen-lu*, *Discurs divin despre sistemele funcționale ale corpului*, *Ching-hen fang*, *Prescripții pe baza practicii*, sau *Nei-shu lu*, *Eseu despre reacțiile induse*. A studiat, de asemenea, tratate de criminologie, că *I-yü chi*, vechea *Colecție de cazuri problematice*, sau *Che-yü kuei-chien*, *Oglindă magică pentru rezolvarea cazurilor*. Odată cu trecerea lunilor, pe lângă continuarea procesului de analiză, Cí începu să-și exprime propriile gânduri. O făcea noaptea, când Ming se culcă. După rugăciuni, își aprindea felinarul și la lumina gălbuie prezenta metodele care, după părerea lui, trebuiau să fie utilizate la examinarea unui cadavru. Conform judecății sale, nu numai că era esențială cunoașterea exhaustivă a circumstanțelor unui deces, dar trebuia să se ceară perfecțiune în cele mai simple și mai banale acțiuni. Pentru a evita neglijențele, era imperios necesar să fie urmărită o ordine exactă, începând cu creștetul capului, suturile craniene și linia de creștere a părului, să se continue cu fruntea, sprâncenele și ochii, ale căror pleoape ar trebui să fie deschise fără teama că pe acolo ar putea să scape spiritul mortului. Imediat după aceea, se va continua cu gâtul, pieptul bărbatului și sânii femeii, inima, omușorul și ombilicul, regiunea pubiană, lujerul de jad, scrotul și testiculele, palpate cu atenție ca să se verifice dacă sunt întregi. La femei, și cu ajutorul unei moașe ori de câte ori va fi posibil, va trebui să se examineze poarta de naștere a copiilor, sau poarta ascunsă, în cazul tinerelor virgine. În cele din urmă, se vor examina picioarele și brațele, fără să se omită unghiile și degetele. Spatele va cere aceeași grijă, motiv pentru care se va începe cu ceafa, osul care se odihnește pe pernă, gâtul, șalele și fesele. De asemenea, se va cerceta anusul, precum și partea din spate a picioarelor, având

mereu grijă să se apese în același timp ambele membre, cu scopul de a băga de seamă orice denivelare produsă de lovituri sau de inflamații. Pornind de la acest control prealabil, se vor determina vârsta decedatului și data aproximativă a morții sale.

Când Ming citi primele foi nu știu prea bine ce să spună. Multe dintre reflecțiile lui Cí, în special cele referitoare la modul de abordare a examenelor medico-legale, depășeau în claritate și precizie pe cele care erau răspândite în dezordine în unele tratate, dar mai existau și altele care includeau proceduri și experimente necunoscute lui, ca să nu mai vorbească despre propunerile inovatoare ale tânărului în ceea ce privește instrumentarul chirurgical sau ciudatul aparat de făcut gheață pe care Cí îl achiziționase și îl modificase ca să păstreze organele pe o perioadă mai lungă de timp și pe care îl numise „răcitor de conservare”³³.

Cí aproape că nu avea relații cu ceilalți studenți. Fantasmele sale îl îndemnaseră să muncească precum un sclav, dar nici nu mai avea nevoie de altceva. În capul lui, nu mai era loc pentru nimic, își făcea treaba cum știa mai bine și blestema momentul în care greșea răspunsul la o întrebare sau îi trecea neobservată o rană, atunci când examina un cadavru. Astfel, când rezolva un caz, se bucura singur. Nu avea prieteni, nici măcar colegi. Dar nici nu-i păsa. Își petrecea timpul lucrând, izolat de lume. Nu avea ochi decât pentru cărți, și inimă, doar pentru visurile sale.

Dar Ming insista întruna asupra aspectelor legale.

— Uneori, rolul tău nu va consta în determinarea cauzelor unui deces, îi explica el. Ce se va întâmpla dacă un om este ciomăgit de mai multe persoane? Sau încă și mai rău: ce se va întâmpla dacă ar muri peste câteva zile? Cum vei stabili dacă decesul lui s-a datorat rănilor provocate sau vreunei boli anterioare?

Ming îi vorbi atunci despre termenele morții³⁴.

Cí cunoștea clasificarea rănilor după instrumentul cu care fuseseră provocate, dar fu surprins să afle că această categorisire se folosea și pentru a stabili termenele morții. Ming îi spuse că rănilor produse de lovituri cu mâinile și picioarele le corespunde o perioadă de zece zile, în vreme ce pentru rănilor provocate de orice fel de armă, inclusiv mușcăturile, timpul limită se stabilea la douăzeci de zile. Adăugă că în cazul morții prin opărire sau arsuri, termenul ajunge la

treizeci de zile, același care va corespunde și pentru scurgerea ochilor, pentru buzele tăiate sau oasele fracturate.

— Iar acest fapt este decisiv, deoarece, dacă moartea survine în cadrul termenului limită, se va considera că se datorează rănilor, dar, dacă îl depășește, atunci se va argumenta că nu este consecința directă a sechelelor și inculpatul nu va putea fi acuzat de asasinat.

Lui Cí i se păru surprinzător că ceva atât de subiectiv se poate reglementa cu o asemenea precizie.

— Dar dacă intervin răni ulterioare? Sau dacă moare după termen, dar din cauza rănilor inițiale?

— Îți voi da un exemplu. Să ne imaginăm un om rănit de o armă. O mică zgârietură, dar la care peste o săptămână apare o infecție care îl conduce la moarte. Să presupunem că aceasta se produce înaintea celor douăzeci de zile: atunci, criminalul va fi acuzat de asasinat, oricât de ușoară ar fi fost rana cauzatoare. Ei bine, dacă în timpul evoluției rănii, același bărbat ar fi mușcat de o viperă și ar muri din pricina veninului, atunci criminalul va fi judecat doar pentru leziuni.

Cí dădu din cap și îl clătină și mai tare după ce află despre cazurile complicate, precum cele în care erau implicate femeile însărcinate. Dacă, după ce au fost rănite, avortează înainte de a se împlini termenul limită, atunci acesta se va prelungi cu încă treizeci de zile, ținând seamă de faptul că suma celor două termene nu va putea niciodată să depășească cincizeci de zile. Când declară că el era adeptul individualizării fiecărui caz în parte, fii rându-lui Ming să se mire.

— Legile sunt făcute ca să fie respectate. Această nesupunere a ta față de norme ți-a adus deja destule necazuri, îl muștră el.

Cí nu era sigur de acest lucru. Era adevărat că se pretindea că legile fac binele, dar, respectând regulile, Curtea îi acordase titlul de Dregător Imperial unui impostor ca Astuția Cenușie. Amintindu-și de acesta, simți o împunsătură în stomac. Își lăsă capul în jos ca să încheie discuția și își continuă treaba întrebându-se ce s-o fi întâmplat cu Astuția Cenușie.

* * *

Iarna trecu repede, dar primăvara îi rămase lui Cí închisă în suflet.

Deseori se trezea tresărind, privind disperat în gol, căutând în întunericul absolut fantoma surorii lui, A Treia. O căuta atât cu ochii, cât mai ales cu inima. Apoi petrecea restul nopții tremurând, înspăimântat de absența ei și a familiei pe care i se părea că nu o avusese niciodată. În asemenea ocazii, își amintea cu dor de judecătorul Feng. Cândva, plănuse să caute locul în care s-ar fi aflat, dar acum, la academie, lucrurile mergeau bine și, în plus, avea convingerea că dacă ar fi intrat în viața lui, mai devreme sau mai târziu, condiția sa de fugar l-ar fi dezonorat.

Într-o după-amiază liberă, hotărî să caute companie în Palatul Plăcerii.

Floarea aleasă fu amabilă cu el. Lui Cí i se păru chiar dulce. Nu a încetat să-l mai mângâie la vederea arsurilor și buzele ei le-au străbătut, așa cum nu și-ar fi putut închipui vreodată. El îi oferea *qián*, iar ea îi alina singurătatea.

Reveni în săptămâna următoare, și în cealaltă, și încă întruna. Așa, până când, într-o noapte înnorată, dădu din întâmplare peste Astuția Cenușie așezat la aceeași masă la care îl înșelase cu luni în urmă. De cum îl văzu, i se întoarse stomacul pe dos. Tânărul slujbaş bea cu însuflețire, înconjurat de o cohortă de dobitoci care râdeau și se gudurau pe lângă el, fără să ia în seamă cicatricea de pe buza lui. Cí încercă să se fofileze, dar când era pe punctul de a ajunge la ușă, Astuția Cenușie îl împiedică să iasă. Se apropie încet de el, îl apucă de gât și îl sili să-l privească. Prietenii care îl însoțeau, îl apucară și ei și îl ținură bine strâns.

Pentru că nu simțea loviturile, acestea erau tot mai dure, mai sălbatice. Nu încetară decât atunci când rămase inert. Își descărcară toată ura asupra lui.

Se trezi la academie, îngrijit de Ming. Bărbatul îi trecea o cârpă umedă peste frunte cu delicatețea unei mame care ar fi avut grijă de micuțul ei. Cí de-abia se mai putea mișca. De-abia dacă vedea, îl învăluia bezna. Când se trezi din nou, Ming era tot acolo. Îi auzea glasul, dar nu îl înțelegea. Nu știa cât timp trecuse de când zăcea inconștient.

Maestrul îi spuse că de trei zile. O fată, care părea că îl cunoștea, dăduse de știre despre starea lui și, însoțit de mai mulți studenți, el însuși se dusese să-l ia de acolo.

— Din câte a spus fata, ai fost atacat de niște necunoscuți. Sau, cel puțin, asta este ceea ce am povestit eu aici.

Cí încercă să se ridice în capul oaselor, dar Ming îl împiedică. Vindecătorul care îl vizitase îi recomandase odihnă până i se vor reface coastele. Trebuia să stea în pat două săptămâni. Îndeajuns ca să piardă cursurile cele mai importante. Dar Ming îi spuse să nu-și facă griji. Îl apucă de mână cu aceeași gingășie ca a unei *flori*.

— Voi veghea eu asupra ta.

* * *

În afară de îngrijiri, în timpul convalescenței, Cí fii silit să îndure reproșurile continue ale lui Ming. Maestrul îl acuză că purtarea sa morocănoasă îl va împiedica să se bucure de cunoașterea, de veselia altor studenți. Îi lăuda sârguința, dar tocmai superioritatea pe care o arăta în analizele sale părea că îl apropie de o izolare dăunătoare. Și, judecând după consecințe, compania unei *flori* nu părea să fie cel mai bun remediu. Cí se prefăcea că nu îl aude, dar, în timpul nopții, când orele treceau lent, medita la cuvintele pe care se prefăcuse că nu le aude. Cuvinte care îl înțepau, pentru că știa că exprimă adevărul. Aceleași fantasme care îl asaltau nopțile îl îngropau de viu. Îndoielile cu privire la tatăl său îl devorau încetul cu încetul, cuprinzându-i toată ființa, crescând pe zi ce trecea. Dacă voia cu adevărat să-și vadă visul împlinit, va trebui să-și smulgă spectrul acela din inimă.

Dar nu știa în ce fel.

Hotărî ca în noaptea aceea să-i mărturisească totul lui Ming.

Îl găsi în biroul lui, parțial ascuns în spatele unui nor de tămâie care, cu volutele sale fantastice, prefăcea întunericul într-un cenușiu murdar. Când trase aer în piept, aroma densă și dulceagă de santal îi invadă plămânii. Ochii lui îl descoperiră pe Ming stând nemișcat și meditând în fața unei cești de ceai. Chipul său avea luciul lipsit de viață al cerii. Recunoscându-l, maestrul îl invită, cu un glas de-abia auzit, să se așeze. Cí îi dădu ascultare și rămase tăcut. Nu știa de unde să înceapă, dar Ming îi înlesni lucrurile.

— Trebuie să fie ceva important ca să mă întrerupi din rugăciuni, dar dă-i drumul, voi fi încântat să te ascult.

Glasul lui se auzea blând. Cí răsuflă adânc. Ming știa cum să transforme țepii unei crengi rupte într-o pensulă fină, gata de lucru.

Îi spuse cine este și de unde venea. Îi vorbi despre ciudata lui boală care îi însemna trupul, despre șederea lui la universitate cu ani în urmă, despre zilele trăite ca asistent al judecătorului Feng, despre dispariția familiei sale și despre cumplita lui singurătate. Dar, mai ales, îi dezvălui fapta mârșavă a tatălui său și dezonoarea care se revărsase și asupra lui. Când să-i spună că el însuși era un fugar urmărit de portărelul care fusese asasinat, nu mai îndrăzni.

Ming îl ascultă liniștit sorbindu-și ceaiul aburind, de parcă ar fi fost un aliment scump și rafinat. Expresia sa impasibilă era cea a unui bătrân care tocmai auzise o istorie repetată de mii de ori. Când termină de povestit, așeză ceașca pe măsuta joasă și îl privi fix.

— Ai împlinit deja douăzeci și doi de ani. Un copac este întotdeauna răspunzător pentru roadele sale, dar un fruct nu poate fi răspunzător de copacul său. Chiar și așa, sunt sigur că, dacă vei căuta înăuntrul tău, vei găsi motive care să te facă să te mândrești cu tatăl tău. Eu văd aceste motive în cunoștințele, în gesturile, în educația ta.

— Educația mea? De când am venit la academie, viața mea a fost un șir de farse și de minciuni. Eu...

— Tu ești un tânăr ambițios și impetuos, dar nu lipsit de inimă. Dacă nu ar fi așa, nu te-ar asalta aceste remușcări care te împiedică să te odihnești. Cât despre minciunile tale... își mai turnă puțin ceai în ceașcă, nu e un sfat bun, dar ar trebui să înveți să minți mai bine.

Ming se ridică și se îndreaptă spre bibliotecă, de unde se întoarse cu o carte pe care Cí o recunoscuse. Era un cod penal asemănător cu al tatălui său.

— Un măcelar care știe la perfecție *Songxingtong*? îl provocă el. Un gropar care, deși tocmai a ajuns la Lin'an, cunoaște locul unde se vinde un aliment atât de puțin obișnuit cum este brânza? Un sărman neinstruit care a uitat totul, în afară de vastele sale cunoștințe despre răni și anatomie? Spune-mi un lucru, Cí, chiar credeai cu adevărat că mă poți înșela?

Cí nu știa ce să spună. Din fericire pentru el, Ming îi întrerupse bâiguiala.

— Am văzut ceva în tine, Cí. În spatele minciunilor care ți se revărsau pe gură, am observat o umbră de tristețe. Ochii tăi cereau ajutor. Nevinovați... neajutorați. Nu-mi înșela așteptările, Cí.

În noaptea aceea, Cí în sfârșit se odihni.
A fost prima și ultima dată. A doua zi, o veste îl luă prin surprindere.

PARTEA A CINCEA

23.

Dimineața aceea ar fi trebuit să fie ca oricare alta din luna iunie. Cî se trezise în zori, își făcuse toaleta în curtea interioară privată a lui Ming și își onorase defuncții. După micul dejun, fugise la bibliotecă și se cufundase în compendiul pe care trebuia să-l prezinte după-amiază în fața consiliului profesoral, o culegere de proceduri și practici medico-legale care aveau să ilustreze munca pe care o desfășurase de când începuse să lucreze pentru Ming. Dar pe la mijlocul dimineții, descoperi cu oroare că uitase să includă niște pasaje de importanță vitală, extrase din *Zhubing Yuarthou Zonglun, Tratatul general despre cauzele și simptomele bolilor*, pe care îl uitase în biroul lui Ming.

Cî lovi masa cu pumnii. Avea neapărată nevoie de tratat, dar, tocmai în dimineața aceea, Ming fusese convocat pe neașteptate la prefectura provinciei și avea să mai întârzie. Dacă aștepta să se întoarcă, nu va încheia la timp prezentarea. Ar fi fost un gest de mare îndrăzneală să intre în biroul său privat fără permisiunea lui. Dar avea nevoie de tratat...

„Asta nu e o idee bună”.

Împinse ușa și intră în birou. Totul era în întuneric, așa că înaintă pe bâjbâite până la biblioteca personală a lui Ming.

Pe când căuta textul, simți că îi îngheață inima. Încet, pipăi cu degetele raftul pe care Ming obișnuia să așeze exemplarul cărții, până dădu de un loc gol. Un fior îl străbătu din cap până în picioare.

Se blestemă pentru ghinionul lui. Numaidecât, începu să cerceteze de jur-împrejur.

În cele din urmă, găsi tratatul pe masa de scris, sub alt volum legat în mătase. Se apropie încet, aproape alunecând. Întinse brațul înspăimântat, dar, atingând cotorul, se opri. Șovăi, neștiind ce să facă.

„Asta nu e o idee bună”, își repetă el.

Era pe punctul de a se da îndărăt, când ușa se deschise brusc. Cí avu o tresărire și cartea căzu pe jos, târând volumul din piele după el.

Întorcându-se cu fața, îl văzu pe Ming. Maestrul intră în birou și aprinse felinarul. De îndată ce îl recunoscu pe Cí, clipi descumpănit. Îl întrebă numaidecât ce face acolo.

— Eu... Aveam ne-vo-ie să consult lucrarea *Zhubing Yuanhou Zonglun*, se bâlbâi el.

— Ți-am atras atenția să nu te atingi de lucrurile mele. În glasul lui se simțea mânia.

Imediat, Cí se aplecă să ridice cărțile și să i le înmâneze lui Ming, dar, făcând asta, volumul din piele se deschise lăsând să se vadă desenele unor bărbați goi pe care Ming le ascunse cum putu mai bine.

— Este un tratat de anatomie, se scuză el.

Cí încuviință, fără să reușească să înțeleagă de ce încerca Ming să-l înșele. Cunoștea bine desenele fiziologice și acestea nu înfățișau niciodată doi bărbați împerecheați. Se scuză încă o dată și ceru permisiunea să se retragă.

— E ciudat că îmi ceri autorizația să ieși și nu mi-ai cerut-o ca să intri. Și de tratat, nu mai ai nevoie? întrebă Ming.

— Iertați-mă, domnule. Am fost un nesăbuit.

Ming închise ușa și îl pofti pe Cí să ia loc. Apoi, făcu și el același lucru. Vinișoarele de pe chipul său furios se luau la întrecere cu mânia din priviri.

— Spune-mi un lucru, Cí, te-ai întrebat vreodată de ce ar face cineva pentru tine ceea ce fac eu?

— De multe ori. Își lăsă capul în jos, spăsit.

— Și, sincer vorbind, crezi că meriți acest lucru?

Cí își strânse buzele.

— Presupun că nu, domnule.

— Presupui? Știi cumva de unde vin acum? Ridică glasul. Am fost la prefectura provinciei. Vin de acolo pentru că mi s-a poruncit să-i asist pe judecătorii imperiali în calitate de consilier. Și mi s-a poruncit asta pentru că, după cum se vede, cineva a comis o faptă monstruoasă; o crimă atât de înfiorătoare, încât nici mintea cea mai sălbatică n-ar fi în stare să o conceapă. Mi s-a cerut să mă prezint la

Curte și știi ce am făcut eu? Ei bine, le-am vorbit despre tine. Așa cum auzi! Zâmbi cu amărăciune. Le-am spus că în academie există un student într-adevăr excepțional. Mai bun decât mine! Cineva dotat cu o capacitate de observație nemaipomenită, ieșită din comun. Și i-am implorat, da, i-am implorat să-ți permită să mă însoțești. Le-am vorbit despre tine așa cum oricare alt părinte ar vorbi mândru despre fiul său, despre cel căruia i-ar încredința să aibă grijă de casa lui și chiar de propria viață. Și tu, cum mă răsplătești? Înșelându-mi încrederea? Intrând în camera mea și adulmecând printre cărțile mele? Ce aș mai putea face pentru tine, Cí? Spune-mi! Te-am angajat, te-am scos din mizerie, te-am apărat și te-am ocrotit. Ce puteam face mai mult? Și lovi cu pumnul în masă.

Cí amuți. Îi tremura tot trupul și, cu toate că dorea să-i răspundă lui Ming, nu era în stare să articuleze un singur cuvânt. Îl durea chiar și să-l gândească. I-ar fi spus că nu ar fi intrat niciodată în biroul lui, dacă nu ar fi fost atât de disperat. I-ar fi spus că, dacă nu ar fi iubit atât de mult studiul, dacă nu i-ar fi păsat atât de mult de tot ce făcuse pentru el, dacă nu s-ar fi simțit obligat să răspundă fiecărei așteptări venite din partea lui, nu i-ar fi încălcat intimitatea. Și că făcuse acest lucru de neiertat doar ca să nu îl dezamăgească în fața consiliului și ca să-l facă să se simtă mândru de el. Ochii i se umeziră, iar acesta fu singurul lucru pe care îl putu exprima.

Se ridică înainte ca Ming să-i bage de seamă slăbiciunea, dar maestrul îl apucă de braț.

— Nu fi așa de grăbit. Ridică din nou glasul. Le-am dat cuvântul meu că te vei prezenta la Curte și așa va fi. Dar după vizită, vei pleca. Îți vei strânge lucrurile și vei dispărea pentru totdeauna din această academie. Nu vreau să te mai văd nicio clipă în plus. Și îi dădu drumul la braț ca să-i permită să plece.

* * *

Orice muritor cu mintea întregă ar fi lăsat să i se taie o mână numai ca să poată trece de zidurile Palatului Imperial. Dar, în clipa aceea, Cí ar fi lăsat să-i fie tăiate amândouă, în schimbul unui gest amabil din partea lui Ming.

Cu capul plecat, urmă cortegiul judecătoresc care înainta pe Calea Imperială către colina Păsării Phoenix, ridicând un nor de praf. Doi

slujbași deschideau alaiul, bătând frenetic în niște tobe mici, ca să anunțe prezența judecătorului de instrucție al prefecturii, care, instalat într-un palanchin, se legăna flancat de mulțimea de curioși, avizi de orice fel de zvonuri privitoare la torturi sau execuții. Ming mergea în spate, cu o înfățișare posomorâtă. De fiecare dată când îl privea, Cí se întreba cum de putuse să-l dezamăgească în felul acela.

Nici nu îi mai adresa cuvântul. Nu-i spuse decât că la palat îi aștepta împăratul Ningzong.

Ningzong, Fiul Cerului, Strămoșul Senin. Puțini erau cei aleși să se prosterneze în fața sa, încă și mai puțini cei autorizați să-l privească. Doar sfetnicii săi cei mai apropiați îndrăzneau să apară în preajma lui, doar soțiile și copiii săi îl puteau atinge, doar eunucii reușeau să-l înduplece. Viața lui se desfășura înăuntrul Marelui Palat, în spatele zidurilor care îl ocroteau de putreziciunea și de nenorocirile de afară. Închis în colivia sa de aur, Supremul Augur își ducea existența într-un interminabil protocol de recepții, ceremonii și ritualuri potrivit procedurilor confucianiste, fără posibilitatea vreunei abateri de la acestea. Enorma sa responsabilitate era cunoscută de toată lumea. Funcția lui, mai mult decât o plăcere, era un permanent sacrificiu, o obligație împovărătoare.

Iar acum, el urma să treacă pragul care despărțea infernul de cer, fără să știe prea bine unde se situa fiecare dintre acestea.

Când trecură de intrare, o lume de lux și bogăție se arătă în fața lui Cí. Havuzuri cioplite în piatră erau presărate în verdele unei grădini prin care alergau în voie căprioare și defilau păuni de un albastru atât de irizat, încât păreau împodobiți ca de paradă. Pârâiașele curgeau clipocind sonor printre răzoarele de bujori și copacii cu trunchiuri noduroase, în vreme ce aurul strălucitor își disputa întâietatea din coloane, streșini și balustrade cu argintul aurit și cu cinabrul. Cí se minună la vederea acoperișurilor care se răsuceau ca niște ființe vii pe la cornișe, arcuindu-se în mod fantezist spre firmament. Impresionantul ansamblu de edificii, dispuse într-un pătrat perfect și aliniate pe o axă centrală de la nord la sud, se înălța semeț și amenințător, asemenea unui uriaș oștean care, încrezător în puterea sa, ar nesocoti orice protecție. Cu toate acestea, un șir

continuu de santinele era postat la ambele capete ale drumului care lega poarta din zid cu palatul.

Cortegiul înainta în tăcere până se opri în fața unei scări monumentale care dădea acces în primul palat, Pavilionul de Recepții, situat între Palatul de iarnă și Palatul de Vară. Acolo, sub porticul de olane smălțuite, un bărbat corpulent cu obraji fleșcăiți și zbârșiți aștepta nerăbdător, purtând tichia care îl identifica drept respectabilul Kan, mai-mare peste Xing Bu, temuta Dregătorie a Pedepselor. Apropiindu-se de el, Cí observă orbita goală care atrăgea atenția asupra chipului său. Ochiul pe care îl mai avea clipea nervos.

Un funcționar cu o expresie severă făcu prezentările protocolare. Apoi, după plecaciuni, le ceru nou-veniților să-l urmeze.

Cortegiul trecu în tăcere printr-un culoar interminabil. Traversară mai multe săli împodobite cu vase din porțelan alb ca zăpada, care contrastau cu pereții lăcuiți în culoarea purpurei, lăsară în urmă o galerie de formă pătrată a cărei splendoare putea rivaliza cu o mină de jad, și, în continuare, intrară într-un alt pavilion cu un aspect mai puțin rafinat, dar la fel de impunător. Odată ajunși acolo, funcționarul care îi conducea le atrase atenția printr-un gest.

— Onorabili experți, salutați-l pe împăratul Ningzong. Și arată spre tronul gol care prezida sala în care tocmai intraseră.

Toți cei prezenți se prosternară în fața tronului și loviră podeaua cu capetele, de parcă împăratul l-ar fi ocupat cu adevărat. Odată încheiat ritualul, funcționarul îi dădu cuvântul sfetnicului Kan. Bărbatul chior se urcă anevoie pe un podium și îi privi cu atenție pe cei prezenți. Cí zări pe chipul lui o ușoară grimasă de groază.

— După cum știți, ați fost convocați pentru o chestiune cu adevărat scârboasă. O situație care va avea nevoie mai mult de instinctele voastre, decât de perspicacitate. Veți asista la ceva ce depășește ceea ce este omenește admisibil, pentru a intra în domeniul monstruoșității. Nu știu dacă acest criminal cu care ne confruntăm este om, jivină sau aberație a naturii, dar, orice ar fi, vă aflați aici ca să prindeți această creatură abominabilă.

Apoi coborî de pe podium și se îndreptă spre o sală păzită de doi oșteni la fel de neobișnuiți ca și securile pe care le purtau. Cí se minună de ușa de abanos pe a cărei grindă de susținere erau ciopliți

cei zece regi ai infernului. Când se deschise, recunoscu duhoarea de putrefacție.

Înainte de a intra, un discipol al lui Kan le oferi celor prezenți ghemotoace de vată îmbibate cu camfor pe care se grăbiră să și le vâre în nări. Apoi, îi invită să intre în încăperea groazei.

Pe măsură ce se instalau în jurul nedeslușitei forme însângerate, pe chipurile asistenței curiozitatea lăsă loc consternării care, încetul cu încetul, se prefăcu în spaimă. Sub cearșaf, se ghicea trupul mutilat al cuiva semănând cu o ființă omenească. Urmele lăsate în carne șiroiau, îmbibându-se în țesătură în zona corespunzătoare pieptului și gâtului. Apoi, lințoliul se afunda brusc în gaura pe care ar fi trebuit să o ocupe capul.

La un semnal, moașa supremă a palatului dezveli cadavrul, provocând un murmur de teroare. Unul dintre invitați icni de vreo două ori, iar altul vomită. Încet, se dădură cu toții îndărăt. Toți, mai puțin Cí.

Tânărul nici nu clipi. Dimpotrivă, observă netulburat trupul ciopârțit al ceea ce până de curând fusese o femeie. Cărnurile ei moi, profanate fără milă, se asemănau cu ale unui animal parțial devorat. Capul fusese retezat în întregime, iar rămășițele traheii și ale esofagului atârnavu din gât ca intestinul unui porc. La fel, picioarele fuseseră amputate la nivelul gleznei. Pe trunchi, două răni brutale se remarcă printre celelalte: prima, sub sânul drept, lăsa să se vadă un crater adânc, de parcă o fiară sălbatică și-ar fi îngropat botul în el până îi mâncase plămâni. Cea de-a doua era și mai înspăimântătoare și îi provocă un fior lui Cí. O oribilă incizie triunghiulară parcurgea ambele spații inghinale ca să se închidă orizontal sub ombilic, lăsând la vedere un talmeș-balmeș de grăsime, sânge și carne. Toată grota plăcerii fusese extirpată într-un ciudat ritual. Nici resturile acesteia, nici capul nu apăruseră.

Cí se uită cu tristețe la cadavru. Sălbăticia pe care o suferise acel trup contrasta cu delicatetea mâinilor sale. Chiar și suavul parfum pe care încă îl mai răspândea lupta cu duhoarea descompunerii. Simți că mâna dregătorului îi făcea semn să se retragă, iar Cí se supuse. Imediat după aceea, Kan dădu citire raportului preliminar elaborat de slujbașii săi în urma cercetărilor făcute de moașa supremă. Cí se gândi că nu aduce mult mai multe informații decât cele pe care le

observase el însuși. Menționa doar detalii precum vârsta aproximativă a femeii, pe care o calculaseră ca fiind înjur de treizeci de ani, conservarea ambilor sâni, mici și fleșcăiți, ca și sfârcurile lor, sau albeața mătăsoasă a pielii sale. De asemenea, se făcea remarcat și faptul că femeia fusese găsită îmbrăcată, aruncată pe o străduță din apropierea Pieței de Sare. Și, în încheiere, se făceau considerații asupra speciei de animal care ar fi putut cauza o asemenea mutilare, oscilând între un tigr, un câine sau o șopârlă-dragon.

Pe când ceilalți se bâlbâiau, Cí clătină din cap. De bună seamă că moașa supremă se pricepea la nașteri, la dispoziții domestice și la organizarea banchetelor, dar se îndoia că ar reuși să deosebească înțepătura unei insecte de o simplă arsură. Dar el nu putea face mare lucru în această privință. Unui bărbat i se interzicea categoric să atingă cadavrul unei femei. Așa erau legile confucianiste și nimeni cu mintea întregă nu ar fi îndrăznit să le încalce.

După ce Kan încheie citirea raportului, le solicită un verdict celor prezenți.

Judecătorul prefecturii fu primul care își făcu puțin curaj. Înaintă, se învârti încet în jurul cadavrului și îi ceru moașei să-l întoarcă pentru a putea observa și spatele. Ceilalți profitară de ocazie ca să se apropie. Când femeia reuși să miște trupul, rămase la vedere o spinare albicioasă, lipsită de răni. Talia era groasă, iar fesele păreau moi și netede. Judecătorul îi mai dădu roată o dată, înainte de a-și smulge câteva fire de păr din bărbuță. Apoi, își îndreptă atenția spre veșmintele pe care le purta victima în momentul când fusese găsită. Era o tunică simplă de in precum cele cu care se îmbrăcau slujnicele. Se scărpină în cap și i se adresă lui Kan.

— Onorabile Sfetnic al Dregătoriei Pedepselor... În fața unei fapte atât de oribile, cuvintele fug înspăimântate din gâtlejul meu. Cred că nu este cazul să insist asupra tipurilor și numărului de răni, despre care au informat cum se cuvine cei care m-au precedat în examinare. Desigur că părerea mea coincide cu a colegilor mei în ceea ce privește intervenția unei fiare sălbatice, a cărei natură nu reușesc să o discern din cauza rănilor absolut neobișnuite. Păru că meditează la următoarea sa frază. Dar, având în vedere faptele, aș îndrăzni să garantez că ne confruntăm cu una dintre acele secte

care practică întunecatele meșteșuguri ale vrăjitoriei. Poate că sunt adepții Lotusului Alb³⁵, sau maniheiștii³⁶, sau creștinii nestorienii³⁷, sau mesianicii lui Maitreya³⁸. Dovada este faptul că, mânați de o abominabilă dorință arzătoare, asasinii au decapitat-o și i-au retezat labele picioarelor acestei nefericite într-o ceremonie sângeroasă și, nesatisfăcuți doar cu atât, și-au astâmpărat poftele de oroare și depravare permițând ca vreo fiară sălbatică să-i mănânce plămânul. Îl privi pe Kan, în așteptarea aprobării sale. Motivele? Ar putea fi tot atâtea pe cât de încâlcite se dovedesc a fi mințile lor criminale: un ritual de inițiere, o pedeapsă pentru nesupunere, o ofrandă adusă demonilor, căutarea vreunui elixir care să aibă nevoie de o componentă umană...

Kan încuviință din cap în timp ce cântărea cuvintele judecătorului. În continuare, îi cedă cuvântul lui Ming.

Profesorul se ridică încet sub privirea atentă a lui Cí. Tânărul acordă atenție gesturilor și vorbelor sale.

— Prea demn sfetnic al Dregătoriei Pedepselor, permiteți-mi să mă înclin în fața mărinimiei voastre. Îl salută pe Kan cu o plecăciune. Nu sunt decât un umil profesor și de aceea vă mulțumesc că ați luat în considerație prezența mea în această cumplită întâmplare. Cu ajutorul spiritelor, nădăjduiesc să mi se ascute mintea și să reușesc să fac puțină lumină asupra întunericului.

Kan îi făcu semn să continue.

— De asemenea, aș dori să-mi cer iertare față de aceia pe care i-aș putea ofensa dacă aprecierile mele ar fi diferite de cele expuse de ei până acum. În acest caz, îmi pun toată speranța în bunăvoința voastră.

Ming rămase tăcut, observând spinarea cadavrului. Apoi, îi ceru moașei să-l întoarcă în poziția sa inițială. Privind de aproape gaura lăsată în locul sexului amputat, nu putu să-și ascundă o grimasă de repulsie. Observă rănille cu atenție. După aceea, ceru o nua de bambus ca să scormonească în răni, lucru pe care Kan i-l îngădui. Aruncă o ultimă privire și se întoarse spre sfetnic.

— Rănille sunt martori demni de încredere care ne vorbesc despre cele întâmplate. Uneori, ne lămuresc cum; uneori, când; alteori, chiar și de ce. Dar cele prezente aici astăzi cer doar răzbunare. Cunoașterea cadavrelor ne permite să evaluăm adâncimea unei

incizii, intenționalitatea unei lovituri sau chiar și forța cu care aceasta a fost aplicată, dar ca să rezolvăm o crimă este esențial să intrăm în mintea asasinului. Făcu o pauză care avu drept rezultat un ciocănit nervos cu degetele din partea lui Kan. Și cu toate că sunt doar niște speculații, mi se pare că extirparea grotei plăcerii s-a datorat unui impuls de depravare. Unei pulsioni libidinoase care a dezlănțuit o crimă neobișnuit de violentă. Nu știu dacă mutilarea decurge din acțiunea vreunei secte oculte. Poate că rana de pe piept asta indică, dar sunt convins că asasinul nu a secționat capul și labele picioarelor victimei ca parte a unui ritual macabru. Dacă a făcut-o, a fost ca să împiedice identificarea ei. I-a eliminat chipul pentru că, în mod evident, oricine ar fi putut să i-l recunoască. Și i-a tăiat labele picioarelor, pentru că ascundeau secretul obârșiei sau a poziției ei sociale.

— Nu vă înțeleg, interveni Kan.

— Această femeie nu era o simplă țărancă. Finețea mâinilor sale, unghiile sale îngrijite, chiar și resturile de parfum pe care încă le mai păstrează cadavrul ne vorbesc despre cineva provenind din nobile. Și, cu toate acestea, asasinul ei încearcă să ne facă să credem contrariul, îmbrăcând-o în haine ordinare. Începu să se plimbe încet prin sală. Este un fapt cunoscut de toată lumea că, din copilărie, femeile din înalta societate își înfrumusețază labele picioarelor strângându-le cu bandaje care le împiedică să crească. Dar ceea ce majoritatea nu cunoaște este că acea dureroasă deformare care îi transformă extremitățile în cioturi cât pumnii este diferită de la femeie la femeie. Strânse în bandaje, degetele mari se dislocă în sus, iar celelalte degete spre talpa piciorului, fiind îndoite și strânse până când ligaturile și mersul sfârșesc prin a-și face efectul. Un rezultat diform și, din fericire, diferit la fiecare tânără. Pentru că, deși nu își arată niciodată în public picioarele în formă de lotus, și le dezmiardă, iar servitoarele le îngrijesc în particular. Așadar, orice femeie, chiar și fără chip, ar fi ușor recunoscută de către acele slujnice prin simpla examinare a cioturilor sale. Exact ceea ce a vrut asasinul să împiedice.

— Interesant... Și în privința răni de pe piept?

— Ah, da! Ciudatul crater! Predecesorul meu a atras atenția asupra cruzimii asasinului, fapt care nu admite nicio discuție, dar nu

găsesc motivul pentru a conchide că rana i-a fost provocată imediat după moartea ei. E adevărat că pare să pună în evidență mușcăturile unui animal, dar e la fel de sigur că orice câine a putut să o devoreze după ce a fost abandonată pe străduță.

Kan își strânse buzele groase. Apoi își îndreptă privirea spre clepsidra³⁹ care măsoara orele, cugetând la ceva.

— Foarte bine, domnilor. În numele împăratului, vă mulțumesc pentru strădania voastră. Dacă vom mai avea nevoie de voi, vă vom chema de îndată, hotărî el. Acum, dacă sunteți atât de amabili, slujbașul meu vă va însoți până la ieșire. Și se întoarse cu spatele ca să părăsească sala.

— Excelență! Iertați-mă...! îndrăzni Ming să-l întrerupă. A rămas cititorul... l-am vorbit despre el magistratului din prefectură care a fost de acord să ne însoțească.

— Cititorul? se miră sfetnicul de la Dregătoria Pedepselor.

— Cititorul de cadavre. Cel mai bun student al meu, spuse Ming și arătă spre Cí.

— Nu am fost informat. Îi aruncă o privire severă acolitului său, care își lăsă capul în jos. Și ce este în stare să facă în plus față de ce ați făcut deja voi?

— Poate că vi se va părea ciudat, dar ochii lui sunt în stare să vadă ceea ce pentru ceilalți este doar beznă.

— Într-adevăr, mi se pare ciudat. Kan îl privi pe Cí cu aceeași neîncredere pe care ar fi arătat-o dacă i s-ar fi garantat că tânărul putea să readucă morții la viață. Mormăi ceva și se întoarse. Bine, dar grăbiți-vă. Vreun amănunt de adăugat?

Cí veni în față și luă un cuțit.

„Așa sper”, șopti el.

Imediat după aceea și, spre uimirea celor prezenți, lovi cu cuțitul în pântecul femeii. Moașa încercă să-l oprească, dar Cí continuă.

— Acum înțelegeți? Cu mâinile însângerate, Cí le arătă măruntaiele despicate.

— Ce ar fi de înțeles? reuși Kan să răspundă.

— Că acest cadavru este al unui bărbat, nu al unei femei.

„E un bărbat. Nu o femeie...”

Când experții lui Kan confirmară că sub intestinele cadavrului nu existau organe feminine, ci se găsea într-adevăr castana virilității, sfetnicul amuți. Încet, luă loc și îi ceru lui Cí să continue.

Cu o voce preocupată, dar fermă, Cí afirmă că moartea fusese provocată de rana de la plămân. Marginile ei nu prezentau refracțiile tipice și indurațiile rozalii care se produceau atunci când carnea era tăiată fiind încă vie, fapt care nu se întâmpla nici la cioturile gleznelor, nici la gâtul secționat, nici la tăietura care îi desprinsese sexul, dar cauza decesului, era sigur, se afla în plămân, pentru că acesta apărea ca și cum ar fi suferit un colaps, ca și cum ar fi fost perforat cu un obiect ascuțit.

În ceea ce privește cauza rănii, Cí excluse intervenția vreunui animal. Era adevărat că se scormonise cu ferocitate în plămân, încercând parcă să se ajungă până înăuntrul măruntaielor, dar, în exterior, nu apăreau nici julituri, nici mușcături. Nu exista în jurul ei nici cea mai mică zgârietură, nimic care să indice prezența unei fiare sălbatice. De altfel, deși coastele apăreau rupte, fracturile erau făcute curat, aproape cu grijă, de parcă oasele ar fi fost frânte cu un anumit tip de clești. Indiferent de cum ar fi fost produsă rana, părea că asasinul căuta ceva în interiorul trupului. Ceva ce, după toate aparențele, reușise să găsească.

— Ce anume? îl întrerupse Kan.

— Nu știu. Poate capătul unei săgeți, al cărei vârf s-a rupt când a încercat să o extragă. Poate că o fi fost făurită dintr-un metal prețios sau o fi conținut vreun anumit semn de identificare, nu știu, dar adevărul este că asasinul s-a străduit să elimine orice amănunt care l-ar fi putut incrimina.

— Cum ar fi amputările...

— Cu prudența sa proverbială, maestrul Ming a avut în vedere o femeie aparținând nobilimii, ale cărei labe ale picioarelor, deformată până deveniseră niște miniaturi, i-ar fi trădat condiția. Și totuși, tocmai acesta era atuul cu care asasinul voia să ne deruteze. Pentru că, ce altceva ne-ar fi făcut să ne gândim la un trup gingaș și feminin, cu sâni și forme de femeie? Asasinul a mutilat tot ce ar fi putut indica adevărata condiție a cadavrului. I-a retezat capul ca să împiedice identificarea sa, i-a tăiat cu ferăstrăul labele picioarelor

care, prin mărimea lor, l-ar fi dat de gol ca fiind bărbat, ca să ne facă să credem că este vorba de o femeie nobilă și i-a amputat zona lujerului de jad și pungile cu semințele fertilității. Totuși, i-a lăsat cu viclenie intacti sânii feminini. Și cu siguranță că și-ar fi atins scopul dacă n-aș fi băgat de seamă dimensiunea mâinilor sale, disproporționat de mari, deși fine și delicate ca ale unei femei.

— Dar, atunci, nu înțeleg... Kan își scutură capul. Lujer de jad... sânii de femeie... Dacă nu e niciuna, nici alta, cu ce fel de monstru avem de-a face?

— Niciun monstru, onorabile sfetnic din Dregătoria Pedepselor. Acest biet nefericit a fost doar un eunuc imperial.

Kan răsuflă ca un bivol. Cu toate că nu era ceva obișnuit, existența eunucilor cu aspect efeminat era cunoscută la Curte, mai ales la cei a căror castrare avusese loc înainte de pubertate. Își strânse pumnii mânios și se blestemă că nu se gândise la această posibilitate. Dacă exista vreun lucru pe care Kan să-l urască mai mult decât răzvrătirea, era ca cineva să se dovedească a fi mai ager la minte decât el. Sfetnicul îl privi pe Cí, de parcă acesta ar fi fost răspunzător de propria ignoranță.

— Puteți pleca, le aruncă el. Nu mai am nevoie de nimic altceva.

* * *

Pe drumul de întoarcere la academie, Ming îl interogă pe Cí.

— Oricât de mult mă gândesc, tot nu înțeleg cum ai dedus...

— S-a petrecut în timpul intervenției dumneavoastră, îi răspunse Cí. Când ați menționat că femeia ar fi fost ușor de recunoscut datorită labelor deformate ale picioarelor și că din acest motiv i-au fost retezate...

— Da? Îl privi fără să înțeleagă.

— După cum chiar dumneavoastră ați semnalat, bandajarea labelor picioarelor este un obicei relativ modern, extins doar în sânul nobilimii. Ceva ce, în mod evident, Kan cunoaște. De aceea, era de presupus că ar fi interogat toate familiile înstărite în legătură cu dispariția unuia dintre membrii săi. Dacă ulterior v-a cerut sfatul, probabil că a fost pentru că, după investigațiile sale, nu a lămurit nimic.

— Dar povestea cu eunucul...

— Așa cum a spus Kan, mortul nu era nici bărbat, nici femeie... A fost ceva inconștient, o imagine fulgerătoare. La puțină vreme după sosirea mea la Lin'an, am avut neplăcerea de a asista la emascularea ce i-a fost practică unui băiețel, ai cărui părinți doreau să-l prefacă în eunuc imperial. Băiatul a murit pierzând mult sânge, fără ca eu să fi putut face ceva pentru el. Încă îl mai pot vedea, de parcă s-ar fi întâmplat ieri...

* * *

Tot restul drumului, Ming rămase tăcut. Chipul său serios și fălcile încleștate îl făcură pe Cí să se teamă. Înainte de a ajunge la Curte, Ming îl informase că are de gând să-l elimine din academie. Acum, se temea că dezvăluirea sa în privința eunucului i-ar fi rănit orgoliul și i-ar fi influențat în mod negativ hotărârea. Își aminti de ziua în care îl ajutase pe Feng în sat și de consecințele nefaste ale acelei colaborări. Amuți și el.

Cu puțin timp înainte de a ajunge la academie, Ming îl informă că trebuie să plece. Îi spuse că avea să se întoarcă în noaptea aceea și că atunci vor sta de vorbă. Cí preferă să nu întrebe nimic. Își prezentă omagiile și o porni singur spre clădire având convingerea că aceea era ultima dată când îi va trece pragul. Se pregătea să intre când, de îndată ce îl văzu, servitorul care păzea intrarea îi ieși în întâmpinare, îl apucă de braț și, fără să-i lase timp să spună ceva, îl conduse în grabă până în grădină. Când Cí îl întrebă ce se întâmplă, omulețul se înroși la față.

— A venit să te vadă un om ciudat. A spus că este prietenul tău, dar părea un bețiv. Când i-am spus că nu ești aici, s-a înfuriat și a început să țipe ca ieșit din minți, așa că l-am dat afară fără menajamente. Mi-a spus că este ghicitor și nu mai știu ce despre o recompensă și că avea să se întoarcă la lăsarea întunericului, îi șopti paznicul. M-am gândit că trebuie să știi. Îmi ești simpatic, tinere, dar, în locul tău, aș încerca să evit anumite tovarășii. Dacă te văd profesorii cu omul ăla, nu cred că o să le facă plăcere.

Cí se înroși. Xu îl găsisse și părea hotărât să-și ducă amenințarea la îndeplinire.

Totul se sfârșise. În aceeași după-amiază își va strânge bunurile personale și va părăsi orașul, înainte ca lucrurile să se complice și mai mult. Încercase să-și atingă visul, dar nu reușise. Ming avea să-l

elimine din academie și a pretinde contrariul însemna doar să-i dea lui Xu posibilitatea de a-l șantaja sau de a-l denunța. Privi cerul înnorat înainte de a-și blestema soarta. Tot ceea ce visase dispărea pentru totdeauna. Speranțele sale erau la fel de întunecate precum ceața cenușie a orașului.

Ajuns în camera sa, în timp ce își strângea lucrurile personale, își aminti pe neașteptate de judecătorul Feng. Din ziua în care îl primise ca discipol, Feng nu numai că îl instruisese cu cinste și înțelepciune, ci devenise tatăl pe care i-ar fi plăcut să-l aibă.

Își aminti de ziua în care, împins de boala surorii lui, A Treia, s-a dus la micul său palat. Se întrebă ce s-o fi întâmplat cu judecătorul, dar după ce se gândi mai bine preferă să-l dea uitării. La urma urmelor, să renunțe a-l mai întâlni i se părea lucrul cel mai demn pe care îl putea face. Feng nu merita să fie dezonorat de un fugar.

Rătăci prin academie pentru ultima dată. Privi aulele pustii și mohorâte, molipsite parcă de zbuciumul care îl copleșea pe el, martore mute ale unei încercări zadarnice și iluzorii, ale unui vis din care venise vremea să se trezească. Trecând prin fața bibliotecii, privi volumele care se odihneau pe pupitre așteptându-i nerăbdătoare pe deținătorii lor, doritoare să fie deschise ca să împărtășească înțelepciunea pe care o culeseseră de la străbuni. Le privi cu invidie și apoi își luă adio de la ele.

Strada începea să dormiteze. Un șuvoi de ființe anonime somnoroase mișuna ca un furnicar haotic în care, cu toată deruta, fiecare individ știa unde să meargă. Toți păreau să aibă un refugiu. Toți, în afară de el.

Își aruncă sacul pe umăr și o porni fără țintă la drum. Avea de gând să meargă pe jos până va întâlni o căruță sau o luntre care să-l ducă departe, la o viață diferită, la o viață nefericită. Întoarse o clipă capul ca să privească fostul său cămin, implorând în sinea lui ca de la vreo fereastră să apară o figură care să-l cheme. Dar nu apărui nimeni. Spre surprinderea lui, întorcându-se din nou, dădu nas în nas cu un oștean imperial, escortat de alți trei, înarmați ca și el.

— Cititorul de cadavre?

— Așa mi se spune, bolborosi Cí, recunoscându-l pe unul dintre bărbații prezenți în timpul constatării sale de la Curte.

— Avem ordin să te luăm cu noi.

Cí nu opuse rezistență.

Îl duseră pe jos la prefectura provinciei. Odată ajuns acolo, fără să i se adreseze vreun cuvânt, i se puse pe cap o cagulă și fu urcat într-un car tras de catâri, care îl duse o bună bucată de vreme pe străzile din Lin'an. Pe drum, îndură insultele și bătaia de joc a trecătorilor, care se dădeau la o parte din calea cortegiului, dar, încetul cu încetul, larma scăzu până se prefăcu într-un murmur care dispăru în momentul când carul se opri în fața unei porți imense. Cí desluși scârțâitul unor balamale și niște glasuri pe care nu reuși să le înțeleagă. Apoi, carul o porni din nou la drum, până când se opri iar și fu dat jos din el. În continuare, fu condus pe un drum pietruit căruia îi luă locul la un moment dat o rampă alunecoasă. Cí începu să simtă un iz rece de mucegai și de murdărie. Fără să știe de ce, presupuse că nu va mai ieși viu de acolo. În cele din urmă, auzi sunetul unei încuietori, înainte ca un brânci să-l facă să înainteze câțiva pași. Încuietorea se auzi din nou. Apoi totul amuți. Când crezu că este singur, își desprinse cagula care îi acoperea capul. În clipa aceea, auzi pașii unui alai.

— În picioare! porunci o voce.

Cí închise ochii în fața unei torțe care amenința să-i ardă genele. Doar când oșteanul se dădu la o parte, începu să zărească bezna unei temnițe în care fusese închis. O sală în care nu existau nici uși, nici ferestre. Doar pereți de stâncă acoperiți cu slin și care duhneau a umezeală lipicioasă și ciudată. În fața lui se zărea o sală mare de ale cărei ziduri atârnav lanțuri, clești și alte instrumente de tortură. În cele din urmă, când ochii i se obișnuiră cu penumbra, reuși să distingă silueta pântecoasă ascunsă în spatele unui grup de santinele. Încetul cu încetul, omul se apropie de el.

— Ne întâlnim din nou, se bucură sfetnicul Kan.

Cí nu se putu abține să nu simtă un fior. Trase cu putere aer în piept când observă lanțurile și cleștii care zăceau pe o bancă și se blestemă că fugise mai devreme. În depărtare, un țipăt sfâșietor îi spori teama, provocându-i tremurul mâinilor.

— Da. O coincidență, îl ironiză el.

— Îngenunchează.

Cí se pregăti pentru ce era mai rău. Genunchii i se înfipseră în pământ și își coborî capul până când se udă într-o băltoacă, în

așteptarea loviturii definitive. În schimb, o altă siluetă se apropie de el. Când strălucirea torțelor reuși să-l lumineze, băgă de seamă prezența unui bărbat zvelt cu înfățișare bolnăvicioasă și privire neliniștită. La o palmă de ochii săi, privi vârfurile rotunjite ale unor încălțări negre lucrate în aur și nestemate. Încet, își ridică privirea pe tunică din brocart roșu, continuă temătoare pe cingătoarea din sedef, apoi se cățără până se opri, nevenindu-i să creadă, asupra nemaipomenitului colier de aur care îi atârna pe piept. Îl cuprinse un fior. Pecetea care strălucea la capătul lui mai mult decât aurul era sigiliul împăratului.

Închise ochii și își lăsă capul în jos. Faptul de a-l privi fără autorizație pe Fiul Cerului însemna moartea. Se gândi că împăratul dorește să asiste personal la execuția sa. Strânse din dinți și așteptă.

— Tu ești cel căruia i se spune cititorul de cadavre? Glasul i se auzi stins.

Cí amuți. Încercă să-și înghită saliva, dar gâtlejul îi era uscat, de parcă ar fi înghițit o lingură de nisip.

— Așa mi se spune, onorabilissime împărat.

— Ridică-te și urmează-ne.

Niște brațe îl ajutară pe Cí, copleșit încă de cele ce se întâmplau. Numai decît, un cortegiu de gărzi înarmate, urmate de o cohortă de ajutoare, îl înconjură pe împăratul Ningzong, care, flancat de sfetnicul din Dregătoria Pedepselor, porni în marș de-a lungul unui culoar întunecos. Cí, escortat de două santinele, îl urmă.

După ce înaintă de-a lungul unui canal îngust de scurgere, alaiul ajunsese într-o încăpere boltită în mijlocul căreia se odihneau două sicrie de pin. Mai multe torțe trosneau în întuneric, întinzându-și lumina lugubră asupra trupurilor dinăuntrul lor. Santinelele se îndepărtară, lăsându-i singuri pe împărat și pe sfetnic. Kan făcu un semn și gărzile care îl păzeau pe Cí îl conduseră până la ei.

— Alteța Sa Imperială are nevoie de opinia voastră, spuse Kan pe un ton oarecum invidios.

Cí se uită să vadă gestul de încuviințare al împăratului. Observă că înfățișarea sa gălbejită era dată de un strat de ceară întins pe un cap de mort în viață. Înaltul mandatar îl autoriză.

Cí se apropie de primul coșciug. Cadavrul aparținea unui bărbat de vârstă înaintată, de constituție uscățivă și cu membre alungite. Băgă de seamă că viermii îi invadaseră chipul desfigurându-l complet și îi devorau pânțele printr-o breșă al cărei aspect i se păru cunoscut. Socoti că era mort de vreo cinci zile.

Rămase tăcut. În continuare, se îndreptă spre al doilea sicriu, un bărbat mai tânăr și într-o stare similară de descompunere. Larvele se iveau prin orificiile naturale și acopereau rana care se deschidea deasupra inimii sale.

Fără îndoială, cei doi bărbați pieriseră de mâna aceluiași asasin. Același care îi curmase viața și eunucului din ziua precedentă. Îi comunică lui Kan, dar împăratul îl întrerupse.

— Adresează-te mie, îi porunci el.

Cí făcu o plecăciune în fața lui. La început, nu îndrăzni să vorbească, dar, încetul cu încetul, pe măsură ce sângele îi reveni în vine, prinse curaj să-l privească și îndrăzni să confirme cu glas hotărât că prezicerea lui se sprijină pe coincidențele ieșite din comun pe care le prezentau toate cadavrele.

Cel mai important era faptul că, în cele trei cazuri, principala cauză a deceselor se datora unei singure categorii de răni: cea care apărea deschisă pe tors și în mod ciudat excavată după aceea. Datorită amplitudinii despicăturii și aspectului marginilor sale, dădea impresia că fuseseră pricinuite cu același obiect, un anumit fel de cuțit cu tăiș curbat, și totul cu același scop: de a extrage ceva dinăuntru. Dar nici asta nu avea prea mult sens. O săgeată se putea rupe, dar cu greu s-ar fi întâmplat de două ori, una după alta, și, cu atât mai puțin, de trei. În mod ciudat, la niciunul dintre cadavre nu se observau indicii de opunere de rezistență sau de luptă. În încheiere, trebuia să semnaleze ceea ce, după părerea lui, părea lucrul cel mai tulburător: cu toată duhoarea de putrefacție, toate cadavrele răspândeau un miros vag de parfum.

Cu toate acestea, existau și deosebiri. Atât în cazul eunucului, cât și al cadavrului din primul sicriu, asasinul se străduise să elimine orice amănunt care ar fi putut înlesni identificarea lui: la eunuc, amputându-i sexul, labele picioarelor și capul, iar la cadavrul din primul coșciug, desfigurându-i chipul cu zeci de tăieturi care favorizaseră proliferarea viermilor.

— Dar dacă veți acorda atenție celui de-al treilea cadavru, veți băga de seamă că, în pofida acțiunii larvelor, își păstrează chipul aproape intact.

Împăratul își îndreptă privirea cadaverică spre punctul pe care îl semnala mâna arsă a lui Cí. Încuviință fără comentarii și îi ceru să continue.

— După părerea mea, un asemenea fapt nu se datorează vreunei neglijențe, nici nu este rodul improvizației. Dacă ne uităm cu atenție la mâini, vom băga de seamă că ale celui mai tânăr prezintă bătăături și murdărie, ceea ce e tipic pentru un nevoiaș. Unghiile îi sunt făcute așchii, iar micile cicatrice de pe degete ne vorbesc de un muncitor de joasă proveniență socială. În schimb, ale eunucului și ale bătrânului sunt delicate și îngrijite, ceea ce ne conduce la stabilirea poziției lor înalte în societate.

— Interesant... Continuați.

Cí încuviință din cap. Se opri o clipă ca să-și limpezească ideile și arătă din nou spre cadavrul mai tânăr.

— După părerea mea, asasinul ori a fost surprins de ceva care l-a făcut să se grăbească, ori nu i-a păsat că ar putea fi identificat cadavrul unui biet muncitor pe care poate că nici mama lui n-ar fi fost în stare să-l recunoască. Dar a avut mare grijă să evite ca același lucru să se întâmple cu ceilalți doi, deoarece cunoscând identitatea morților, am putea găsi o legătură cu cel care i-a ucis.

— Așadar, verdictul dumneavoastră...

— Bine ar fi să am vreunul, se lamentă Cí.

— V-am prevenit, Maiestate! Nu poate citi în cadavre! interveni Kan.

— Dar poți trage vreo concluzie? îl întrebă împăratul. Pe chipul său nu se citea niciun sentiment.

Cí strânse din dinți înainte de a răspunde.

— Îmi pare rău că vă dezamăgesc, Maiestate. Presupun că experții Domniei Voastre au avut dreptate atunci când au riscat să declare că aceste asasinate se datorează scopurilor vreunei secte malefice. Poate că dacă aș fi dispus de materialele necesare, v-aș fi fost mai util. Dar fără pense și fără oțet, fără ferăstraie și fără produse chimice, cu greu aș îndrăzni să mă hazardez mai mult decât am sugerat până acum. Aceste cadavre prezintă un asemenea grad

de putrefacție, încât singurul lucru care se poate deduce este acela că ambele crime au fost săvârșite la date apropiate. Potrivit extinderii alterării, mai întâi a murit bătrânul și apoi tânărul muncitor.

Ningzong își netezi mustățile scurte care îi atârnavă la colțurile gurii și rămase un moment tăcut. În cele din urmă, îi făcu un semn lui Kan care se apropie de el, de parcă ar fi vrut să-l sărute. Împăratul șopti ceva și Kan se schimbă la față. Consilierul îl privi pe Cí cu dispreț și se retrase însoțit de un funcționar.

— Bine, cititorule de cadavre, o ultimă întrebare, murmură împăratul. Mai înainte i-ai menționat pe judecătorii mei. Este ceva ce ei n-au făcut încă și care poate că ar trebui să facă? Arată spre doi membri ai suitei sale înveșmântați în tunici verzi și cu tichii și care așteptau retrași într-un colț.

Cí privi chipurile lor circumspecte. Păreau genul acela de funcționari care îi disprețuiau pe medici. Bănuiește că și pe el îl disprețuiau.

— L-au desenat? spuse el, arătând spre tânărul al cărui chip putea fi recunoscut.

— Să-l deseneze? Nu înțeleg.

— Peste două zile nu va rămâne decât țeasta. Eu, în locul lor, i-aș face un portret cât mai exact cu putință. Poate că vor avea nevoie de el pentru o viitoare identificare.

* * *

Leșiră din temnițe și se mutară într-o sală alăturată. Era o încăpere austeră, dar măcar mirosea a curat și nu atârnavă lanțuri de pereți. Împăratul nu intră. Îi spuse ceva unui slujbaş cu părul alb și piele măslinie, care dădu din cap de mai multe ori. Apoi, Ningzong se retrase escortat de toată suita sa, lăsându-l pe Cí singur cu slujbaşul căruia tocmai îi dăduse instrucțiuni.

De îndată ce ușile se închiseră, slujbaşul se apropie de Cí.

— Cititorul de cadavre... curios nume. Tu l-ai ales? Îl examinează de sus în jos, învârtindu-se în jurul lui.

— Nu. Nu, domnule. Cí observă ochii mici și vioi lucind sub niște sprâncene stufoase.

— Înțeleg. Și ce înseamnă? Bărbatul cu părul alb continuă să se învâртеască în jurul lui Cí.

— Îmi imaginez că vă referiți la iscusința mea de a observa cadavrele și de a înțelege cauzele morții. Mi-a fost pus acest nume în academia în care studiez... în care am studiat, se corectă el.

— În Academia Ming... Da. O cunosc. Toată lumea o cunoaște în Lin'an. Numele meu este Bo, îi mărturisii el cu o expresie binevoitoare. Împăratul tocmai m-a desemnat pe lângă tine ca slujbaș de legătură, ceea ce înseamnă că, începând de acum, de orice vei avea nevoie și orice vei afla va trebui să-mi comunicii mie. Se opri în fața lui. Am fost de față la intervenția ta de ieri, în timpul examinării eunucului... Trebuie să recunosc că m-ai impresionat. Și, după cât se pare, și pe împărat.

— Nu știu dacă este ceva de care ar trebui să mă bucur... Excelența Sa sfetnicul de la Dregătoria Pedepselor nu părea foarte încântat.

— Înțeleg. Șovăi, gândindu-se cum să continue. De acest caz răspunde Kan personal, dar ideea de a te consulta a venit de la împărat. Sfetnicul este un om rece, disciplinat, cu o voință de fier, un om de datină veche. Un războinic obișnuit să mestece pietre și să bea foc. Zâmbi cu condescendență. În palat se spune că educația i-a fost atât de strictă, încât în copilăria lui nu a plâns niciodată, dar eu aș face prinsoare că s-a născut fără lacrimi. Kan l-a asistat pe tatăl împăratului până la moartea sa și, cu timpul, a devenit unul dintre cei mai credincioși sfetnici ai împăratului Ningzong. Este integru. Poate excesiv de rigid și, în anumite situații, poate părea chiar un om sucit, ca arborii aceia care cresc gârboviți și care nu se mai pot îndrepta niciodată. Dar este un om de nădejde. În legătură cu ceea ce ai menționat, că nu s-a arătat încântat de noile tale însărcinări, după cum se pare, nu i-a plăcut atitudinea ta când ai pus mâna pe pumnal și i-ai spintecat pânțelele acelei femei fără autorizația lui. Dacă este ceva pe care Kan nu îl tolerează, aș zice și mai mult, dacă este ceva care îl înfurie, aceea este îngâmfarea. Iar tu, ieri, ai depășit o graniță pe care puțini au fost în stare să o mai treacă înapoi.

— Presupun că așa este... Se îngrijoră. Ceea ce n-am înțeles este faptul că veți fi slujbașul meu de legătură și că tot ce voi afla... Ce trebuie să aflu?

— Iscusința pe care ai demonstrat-o ieri l-a captivat pe împărat, care a considerat că vei putea să ne fii de folos. Ai descoperit fapte

pe care judecătorii de la palat n-au fost în stare nici măcar să le bănuiască. Rămase tăcut, de parcă brusc s-ar fi îndoit dacă să continue sau nu. Îl privi pe Cí, trase aer în piept și continuă: În sfârșit. Am fost autorizat, așa că fii atent. Trebuie să ascuți ceea ce îți voi spune ca și cum nu ai avea limbă. Dacă vorbești despre aceste lucruri cu cineva, nimic pe lumea asta nu te va putea salva. Ai înțeles?

— Voi fi ca un mormânt, domnule, rosti el și, numaidecât, regretă nefericita metaforă.

— Mă bucur să aud asta, suspină Bo. De câteva luni, în Lin'an, sălășluiește cel mai mare rău dintre toate relele. Ceva ce se ascunde și amenință să ne devoreze. Poate că încă nu are o mare putere, dar pericolul este de o dimensiune de necuprins. Amenințător ca o invazie, cumplit ca o molimă și mult mai greu de învins. Își netezi bărbuța căruntă care îi răsărea din pielea măslinie.

Cí nu înțelegea nimic. Din cuvintele slujbașului Bo părea să se desprindă faptul că bănuielile sale se îndreptau asupra unei entități supranaturale, dar, bineînțeles, cei trei oameni ale căror cadavre le examinase fuseseră asasinați de cineva foarte concret. Era cât pe aci să i-o spună, când Bo i-o luă înainte.

— Portăreii noștri își dau în zadar toată silința. Avansează ipoteze, urmăresc indicii care par să-i conducă la altele și mai obscure și, când judecătorii noștri cred că au găsit un suspect, acesta fie dispare, fie este găsit asasinat. Se ridică și încep din nou să se plimbe prin încăpere. Intervenția ta de aseară a făcut ca împăratul să hotărască să te implice în investigație. Îmi pare rău că ai fost surprins de maniera în care ai fost adus aici, dar era nevoie să se acționeze cu promptitudine și discreție.

— Dar, domnule ofițer, eu sunt doar un simplu student. Nu înțeleg cum aș putea...

— Student, poate, dar simplu, de bună seamă că nu. Îl privi, ca și cum l-ar fi judecat. Te-am investigat. Chiar împăratul a vorbit personal cu magistratul de la prefectură, același care a garantat pentru prezența ta la examinarea de ieri și care, după cum se vede, este prieten intim cu profesorul Ming. Magistratul a avut bunătatea să ne dezvăluie multe dintre succesele tale în academie și chiar a menționat faptul că lucrezi la un compendiu dintr-o serie de tratate

medico-legale, ceea ce spune multe despre capacitatea ta de organizare.

Cí simți povara responsabilității sale.

— Dar nu aceasta este realitatea, domnule. Oamenii dau glas succeselor pentru că urmările lor se întind ca o pată de ulei, dar uită adesea să menționeze eșecurile. De zeci de ori am dat greș cu prezicerile mele și în sute dintre ele am adus doar date pe care și un nou-născut le-ar fi putut afla. Îmi petrec zilele printre cadavre. Cum să nu o nimeresc? Majoritatea cazurilor care trec prin academie provin din asasinat primitiv, din crize de gelozie, din încăierări la cârciumă sau din dispute pentru pământ. Oricine ar pune întrebări în mediul celor decedați ar fi în stare să emită un verdict, fără ca măcar să asiste la înmormântare. Dar aici nu ne confruntăm cu un asasin oarecare cu creierul întunecat de vin. Persoana care a săvârșit aceste crime este cineva nu numai excesiv de crud: fără îndoială, inteligența îi depășește răutatea. Și magistrații voștri? Ei nu vor consimți niciodată ca un nou-venit, fără studii și fără experiență, să le spună cum să procedeze.

— Cu toate acestea, niciunul dintre judecătorii noștri nu a dezvăluit faptul că femeia moartă era în realitate un eunuc...

Cí tăcu. Se mândrea cu faptul că la Curte erau prețuite cunoștințele sale, dar se temea că, dacă se va implica prea mult, în cele din urmă vor descoperi condiția sa de fugar. Chipul său vorbi pentru el.

— Uită de magistrați, insistă Bo. În neamul nostru nu e loc pentru privilegii. Suntem dreți cu cei care doresc să progreseze, cu cei care își dau silința, cu cei care își dovedesc valoarea și înțelepciunea. Am aflat că vistul tău este acela de a te prezenta la examenele imperiale. Niște examene la care, după cum bine știi, oricine poate fi admis, indiferent de proveniența sau de statutul său social. În neamul nostru, un plugar poate ajunge înalt dregător, un pescar, judecător, sau un orfan, încasator de dări. Legile noastre sunt severe cu cei care comit delict, dar îi și răsplătesc pe cei care merită. Și ține minte acest lucru: dacă valorezi mai mult decât ei, nu numai că meriți să ai dreptul să ajuți. Ai chiar și obligația să o faci.

Cí încuviință. Presimțea că nimic nu îl va scuti de un angajament otrăvit de care îi va fi greu să scape.

— Îți înțeleg uimirea, dar, în orice caz, nimeni nu are de gând să te împovăreze cu o responsabilitate pe care nu o vei avea cu adevărat, continuă slujbașul. La Curte, există judecători capabili pe care nu ar trebui să-i subestimezi. Nu este vorba să conduci o investigație. Doar să-ți prezinți punctul de vedere. Nu este chiar atât de complicat. În plus, împăratul este dispus să fie generos cu tine și, în caz de succes, îți garantează direct un post în administrație.

Cí ezită. O asemenea ofertă era mai mult decât ar fi putut să viseze vreodată. Însă continua să creadă că era un dar otrăvit.

— Domnule, vă pot vorbi deschis?

— Chiar ți-o cer. Își întinse palmele spre el.

— Poate că judecătorii de la palat sunt mai inteligenți decât credeți.

Bo ridică o sprânceană care îi încreți pielea subțire de pe frunte.

— Acum cel care nu înțelege sunt eu.

— Justiția însăși despre care vorbiți. Cea care pedepsește și cea care răsplătește, cea care este prezentată în *Catalogul meritelor și al abaterilor...*

— Te referi la punctajul cu care este calificată din punct de vedere legal bunătatea sau răutatea oamenilor? Pare drept că, dacă pedepsim pe cel care comite o crimă, trebuie să-l răsplătim și pe cel care face binele. Ce legătură are asta cu magistrații Curții?

— Faptul că acest criteriu se aplică și judecătorilor. Și ei sunt recompensați când emit sentințe drepte, dar sunt aspru pedepsiți dacă dau un verdict greșit. Nu ar fi pentru prima dată când un judecător este dat afară din magistratură drept consecință a unei erori comise.

— De bună seamă. Responsabilitatea nu se mișcă doar într-o singură direcție. Viața celor judecați depinde de ei. Și dacă greșesc, trebuie să plătească.

— Uneori, chiar cu propria viață, sublinie Cé.

— În funcție de importanța greșelii. Așa este drept.

— Atunci, pare logic că se tem să emită o judecată. Când au de-a face cu un caz încâlcit, de ce să riște să dea un verdict greșit? Mai bine să tacă și să-și salveze pielea.

În momentul acela, se deschiseră ușile și Kan intră în sală. Sfetnicul înaintă cu o expresie serioasă, poruncindu-i lui Bo să se

retragă și, după ce îl privi pe Cí peste umăr, se așeză lângă el. Sprâncenele sale încruntate și buzele strânse vorbeau de la sine.

— Începând de azi, vei rămâne la ordinele mele. Dacă ai nevoie de ceva, va trebui să-mi ceri mie mai întâi. Ți se va pune la dispoziție un sigiliu care îți va deschide ușile tuturor încăperilor de la Curte, în afară de cele din Palatul Concubinilor și de la apartamentul meu privat. Vei putea consulta arhivele noastre judiciare și vei avea acces la cadavre, dacă va fi necesar. De asemenea, ți se va permite să interoghezi personalul de la Curte. Totul, întotdeauna, cu autorizația mea prealabilă. Celelalte detalii le vei putea discuta cu Bo.

Cí simți cum îi bubuie inima în piept. Erau atâtea întrebări care se abăteau asupra lui, atâtea necunoscute și atâtea posibile primejdii, încât avea nevoie de timp ca să se gândească.

— Excelență, se înclină Cí. Nu știu dacă sunt pregătit...

Kan își dădu ochii peste cap și apoi îi aruncă o privire rece.

— Nu te-a întrebat nimeni.

* * *

Mergeau de-a lungul temnițelor înspre arhiva imperială. Sfetnicul de la Dregătoria Pedepselor înainta repede, de parcă ar fi vrut să scape cât mai curând de Cí. Încetul cu încetul, umezeala și culorile înguste dispăreau ca să facă loc unor galerii pardosite cu dale. Când ajunseră la Sala Secretelor, Cí amuți. În comparație cu biblioteca universității, arhiva aceea era un gigantic labirint ale cărui limite păreau că sfârșesc la infinit. În fața lui, mii de rafturi încărcate cu teancuri de documente ocupau orice ungher prin care se putea trece. Cí îl urmă pe Kan printre culoare înguste înțesate cu volume, manuscrise și hârtii care urcau spre tavan, până ajungeau la o mică deschidere prin care de-abia se strecura lumina slabă a dimineții. Kan se opri în fața unei mese negre lăcuite pe care zăcea un singur teanc de documente. Luă un scaun și se așeză, lăsându-l pe Cí să stea în picioare. Calm, răsfoi un moment documentele și în cele din urmă îi dădu lui Cí permisiunea să ia loc.

— Am avut ocazia să aud ultimele tale cuvinte, începu Kan, și vreau să-ți fie foarte clar un lucru: faptul că împăratul îți acordă această șansă nu înseamnă că eu am încredere în tine. Sistemul nostru judiciar este inflexibil cu cei care îl corup sau îl încalcă, iar judecătorii noștri au îmbătrânit studiindu-l și aplicându-l. Poate că

vanitatea te va mâna să faci speculații în legătură cu valoarea acestor magistrați, poate că îi consideri niște bătrâni anchilozați, incapabili să vadă mai departe de locul până la care reușesc să urineze. Dar îți atrag atenția: să nu îndrăznești să pui la îndoială capacitatea oamenilor mei, că altminteri te vor face să regreti mai înainte de a fi putut măcar să te gândești.

Cí se prefăcu de acord, dar în forul său interior era convins că, dacă acești judecători și-ar fi demonstrat valoarea, el nu s-ar afla acum acolo. Îi acordă atenție lui Kan când acesta îi arată conținutul paginilor.

— Acestea reprezintă rapoartele privind cele trei decese: cele ale primei investigații, precum și ale celei de-a doua. Aici ai pensulă și tuș. Consultă-le până la capăt și apoi notează-ți opinia. Scoase un sigiliu pătrat și i-l înmână. De fiecare dată când va trebui să intri în vreo încăpere, prezintă-l santinelor ca să-l aplice în registrele corespunzătoare.

— Cine a făcut examinările? Îndrăzni el să întrebe.

— În rapoarte le vei găsi semnăturile.

Cí aruncă o privire.

— Aici figurează doar magistrații. Mă refer la examinările tehnice.

— Un *wu-tso*⁴⁰ ca tine.

Cí se încruntă. *Wu-tso* era termenul disprețuitor folosit pentru a-i denumi pe cei care se ocupau cu spălarea morților și cu înfășurarea lor în lînțoliu. Nu vru să se certe. Încuviință și continuă cu teancul de hârtii. După câteva clipe, îl dădu deoparte.

— Aici nu se spune nimic despre pericolul de care mi-a vorbit slujbașul de legătură. Bo a menționat o cumplită amenințare, un rău de dimensiuni de necuprins, dar aici se vorbește doar de trei cadavre. Niciun mobil, nicio bănuială... Nimic.

— Îmi pare rău, dar nu îți pot pune la dispoziție mai multe informații.

— Dar, excelență, dacă doriți să vă ajut, voi avea nevoie să știu...

— Să mă ajuți? Se apropie la o palmă de figura lui. Se pare că n-ai înțeles nimic. Personal, nu-mi pasă absolut deloc dacă descoperi sau nu ceva, așa că fă ce îți se poruncește și, până una, alta, ajută-te pe tine însuși.

Cí își strânse pumnii și își mușcă limba. Își întoarse privirea spre rapoarte și începu să le recitească. Când termină, le închise într-o mapă. Acolo nu se găsea nimic. Chiar și un plugar ar fi putut să le scrie.

— Excelență, se ridică el în picioare, voi avea nevoie de un loc adecvat ca să examinez amănunțit cadavrele și să mi se aducă acolo tot materialul meu. Dacă este posibil, chiar în această după-amiază. De asemenea, să fie găsit un parfumier. Cel mai reputat din Lin'an. Am nevoie să fie de față azi la constatarea pe care o voi face. Nu se schimbă la față văzând expresia de uimire a lui Kan. În cazul în care vor avea loc noi asasinat, va trebui să fiu informat numaidecât, indiferent de oră sau de locul în care au fost găsite trupurile. Cadavrul nu va putea fi atins, mutat din loc sau spălat până când nu voi apărea eu. Nici măcar un judecător nu-l va putea mișca. Dacă sunt martori, vor fi reținuți și separați. De asemenea, va fi convocat cel mai bun portretist disponibil. Nu dintre cei care înfrumusețează chipurile prinților, ci unul care să fie în stare să reprezinte realitatea. De asemenea, am nevoie să cunosc tot ce se știe despre eunucul acela: ce funcție ocupa la palat, care erau gusturile lui, viciile, slăbiciunile și calitățile sale. Dacă avea amanți sau amante, dacă păstra legături cu familia, ce proprietăți acumulasă și cu cine avusese relații. Am nevoie să știu ce mânca, ce bea și cât timp petrecea în latrină. Mi-ar fi de folos o listă cu toate sectele taoiste, budiste, nestoriene și maniheiste care au fost anchetate pentru ocultism, vrăjitorie sau acte ilicite. În încheiere, vreau o listă completă cu toate decesele care s-au produs în ultimele șase luni în împrejurări ciudate, precum și orice denunț, dispariție sau mărturie care, oricât de straniu ar părea, ar putea avea vreo legătură cu aceste asasinat.

— Bo se va ocupa de toate.

— De asemenea, mi-ar fi foarte util un plan al palatului în care să fie identificate diferitele sectoare și rolurile acestora, precum și cele la care pot avea acces.

— Voi căuta ca un artist să elaboreze un astfel de plan.

— Și încă ceva.

— Da?

— Voi avea nevoie de ajutor. Nu voi putea rezolva totul singur. Maestrul meu Ming ar putea...

— M-am ocupat deja de asta. Cineva în care ai încredere, sper.

Consilierul se ridică, bătut de câteva ori din palme și așteptă. După puțin timp, se auzi un scârțâit la capătul unui coridor. Cí își îndreaptă privirea spre punctul de lumină pe care se profila o siluetă deșirată care înainta spre ei. Își mijii ochii, dar nu o putu distinge. Dar, pe măsură ce se apropia, silueta se limpezea până îi deveni cunoscută. Cí presupuse că era vorba despre Ming. Dar un fior îi cutremură spinarea când băgă de seamă că figura zâmbitoare era a Astuției Cenușii. Pentru o clipă amuți.

— Excelență, iertați-mi insistența, spuse el în cele din urmă, dar nu cred că Astuția Cenușie este persoana cea mai potrivită. Aș prefera...

— Ajunge cu atâtea pretenții! Acest judecător a devenit vrednic de încrederea mea, lucru pe care tu nu l-ai izbutit încă, așa că mai puțină vorbă și mai multă treabă. Vei împărtăși cu el orice descoperire, așa cum și el o va face cu tine. Cât timp va dura această investigație, Astuția Cenușie va fi gura și urechile mele, așa că ar fi mai bine să colaborezi.

— Dar omul acesta m-a trădat. El niciodată...

— Liniște! Este fiul fratelui meu! Și nu mai e nimic de spus!

* * *

Vechiul său coleg așteptă să se retragă Kan. Apoi, îi zâmbi lui Cí.

— Ne întâlnim din nou, spuse el.

— O pacoste ca oricare alta. Cí nici nu se uită la el.

— Și ce te-ai mai schimbat! Cititor de cadavre al împăratului... îl ironiză el. Luă teancul de rapoarte și se așeză.

— În schimb, tu îți însușești tot ce găsești. Îi smulse din mână rapoartele pe care tocmai le luase de pe masă.

Astuția Cenușie se ridică precum un fulger, dar Cí se postă față în față cu el. Nasurile lor aproape că se atinseră. Niciunul nu se dădu la o parte.

— Știi? Viața este plină de coincidențe, spuse Astuția Cenușie pe când se dădea îndărăt cu un zâmbet pe buze. De fapt, prima mea sarcină când am sosit la Curte a fost investigarea morții aceluia portărel. Cel pe care l-am examinat împreună la prefectură. Kao...

Un fior îl străbătu pe Cí.

— Nu știu la ce te referi, reuși el să bolborosească.

— E ciudat. Cu cât cercetez mai mult în legătură cu portărelul acela, cu atât mai ciudat mi se pare totul. Știai că venise tocmai din Fujian în căutarea unui fugar? După cât se pare, exista o recompensă la mijloc.

— Nu, de ce ar trebui să știu eu asta? se bâlbâi el.

— În sfârșit, tu te tragi de acolo. Sau, cel puțin, asta ai menționat la academie în ziua când te-ai prezentat.

— Fujian este o provincie mare. În fiecare zi, vin de acolo mii de persoane. De ce nu le întrebi pe ele?

— Ce suspicios ești, Cí! Dacă îți spun asta, e pentru că suntem prieteni. Zâmbi fals. Dar nu încetează să fie o ciudată coincidență...

— Și știi care este numele fugarului?

— Încă nu. După toate aparențele, acel Kao era un tip rezervat și aproape că n-a vorbit despre această poveste.

Cí răsuflă ușurat. Se gândi să tacă, dar ar fi fost suspect să nu arate niciun interes.

— E ciudat. Corpul judecătorilor nu oferă recompense, spuse el ca să se prefacă.

— Știi. Poate că oferta venea de la vreun proprietar particular de pământuri. Probabil că fugarul acela este cineva important.

— Poate că portărelul o fi găsit vreun indiciu și avea de gând să-și însușească el recompensa, sugeră Cí, sau poate o fi încasat-o și de aceea a fost asasinat.

— Poate. Astuția Cenușie părea că evaluează faptele și continuă: Deocamdată, am trimis o scrisoare la prefectura din Jianningfu. În două săptămâni sper să am numele fugarului și descrierea sa. Să pun mâna pe el va fi așa de ușor ca și cum aș lua un măr din mâna unui copil.

25.

În timpul mesei, Cí nu fu în stare să înghită nici măcar un bob de orez. Faptul că Astuția Cenușie va fi colegul său de cercetare reușise să-l exaspereze, iar aflarea veștii că acesta făcea investigații

În legătură cu asasinarea portărelului Kao îl făcuse să pălească. Avea la dispoziție două săptămâni până să sosească orice fel de informație care l-ar putea asocia cu Kao. Între timp, trebuia să se concentreze ca să descopere ce se întâmplase la Curte. Dacă rezolva cazul, poate că se va bucura de o șansă.

Astuția Cenușie își sorbea supa cu o lăcomie de porc. Cí puse farfurioara mai încolo și se îndepărtă de el, dar acesta îl urmă. Tocmai li se confirmase mutarea cadavrelor într-un depozit din temnițe și niciunul din ei nu dorea să piardă ocazia de a le studia înainte ca putrefacția să avanseze. Cí grăbi pasul. Dar, când ajunse în încăperea, constată că instrumentarul pe care îl solicitase nu sosise încă. Bo, slujbașul de legătură, spuse că nu știe de nicio poruncă în această privință.

Cí îl blestemă în gând pe Kan. Puse mâna pe sigiliul care îi deschidea intrarea și fără să mai aștepte ca Bo să-i dea permisiunea, îl anunță de intenția lui de a se duce personal la academie, sugerându-i să-l însoțească. Nu așteptă răspunsul. Pur și simplu, părăsi sala și plecă. Slujbașul îl urmă. Din fericire, Astuția Cenușie nu se luă după ei.

La academie, pe când Bo avea grijă ca un servitor să transporte instrumentarul, Cí îl căută pe Ming cu disperare. Îl găsi în biroul lui, aplecat deasupra cărților sale. Avea ochii roșii. Cí bănuia că plânse, dar nu spuse nimic. Doar se înclină în fața lui și îi ceru să-l trateze cu un pic de îngăduință.

— Acum ai nevoie de mine? îi reproșă el. Toată academia știe că împăratul te-a angajat în calitate de consultant. Cititorul de cadavre... „Tânărul acela îngâmfat care l-a depășit pe stupidul său maestru...” este ceea ce se șoptește acum pe la colțuri. Zâmbi cu amărăciune.

Cí își lăsă capul în jos. Tonul lui Ming lăsa să se ghicească o umbră de resentiment, dar fu doar o pâlpâire care se stinse numaidecât, lăsând loc amărăciunii. Se simțea îndatorat față de acel om sfârșit, persoana care îl primise și îl instruisese, fără să-i ceară nimic în schimb. Vru să-i spună că are nevoie de el, că ceruse prezența lui la palat, dar că nu fusese luat în seamă. Tocmai se pregătea să i-o spună, când slujbașul apărură, cerându-i să se întoarcă.

— Se face târziu, îi atrase el atenția.

— Aha, acum văd de ce ai venit... spuse Ming, observându-l pe servitorul care îi căra instrumentarul și răcitorul de conservare⁴¹.

Cí își strânse buzele.

— Îmi pare rău. Trebuie să plec... murmură el.

— Du-te, sigur că da.

Ochii lui Ming se împăienjeniră din nou, dar, de data asta, Cí simți că nu era din rachiună, ci de milă.

•

Când Cí ajunse la depozit, Astuția Cenușie nu mai era acolo. După cum a fost informat, tânărul plecase după o scurtă examinare din care nu ieșise nimic la iveală. Cí hotărî să profite de absența lui ca să-și completeze cercetarea. Se pregătea să-și pună instrumentele în ordine când băgă de seamă că lângă ușa încăperii aștepta un omuleț frumos înveșmântat cu o înfățișare temătoare. Întrebându-l pe Bo, acesta îl lămuri că este parfumierul pe care îl solicitase. Se numea Huio și era furnizorul oficial al palatului.

Cí îl salută, dar omulețul nu băgă de seamă. Ochii săi mici tremurau, fiind atenți la spada pe care o purta santinela de la intrare, de parcă s-ar fi temut că gâtul i s-ar afla în pericol. Cí își dădu seama, dar nu reuși să-l liniștească.

— Vă repet că n-am făcut nimic! îl asigură omulețul. Le-am explicat gărzilor care m-au reținut, dar sălbaticii aceia nici n-au vrut să audă!

Cí înțelese că, de fapt, omulețul nu cunoștea motivul reținerii sale. Înainte de a-i putea explica ce se întâmplă, Bo i-o luă înainte.

— Dă-i ascultare acestui bărbat, îi spuse el arătându-l pe Cí. Și dacă vrei să-ți păstrezi limba, ține-ți gura închisă.

Nu fu nevoie să spună mai mult, pentru că omulețul se prosternă scâncind la picioarele lui Cí, rugându-l să nu fie ucis.

— Am nepoți, domnule...

Cí îl ridică cu grijă. Huio tremura ca un cățeluș speriat. Cí îl calmă.

— Avem nevoie doar să vă spuneți părerea despre un parfum. Doar atât.

Huio îl privi, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Orice persoană cu mintea întregă știa că gărzile imperiale nu rețineau pe nimeni doar ca să-i ceară sfatul în privința aromelor, dar se pare că vorbele lui Cí

îl liniștiră. Cu toate acestea, când slujbașul deschise ușa și omulețul văzu cele trei cadavre în putrefacție, se prăbuși ca un sac cu orez.

Cí îl readuse în simțiri cu sărurile pe care le folosea de obicei ca să trezească din leșin pe vreuna dintre rudele celor asasinați. Huio tresări și țipă până obosi. Când i se stinse glasul, Cí îl lămuri care urma să fie misiunea lui.

— Doar atât? Era încă neîncredător.

— Doar să recunoști parfumul, îi garantă Cí.

Îi explică lui Huio că, din fericire, viermii nu invadaseră încă marginile rănilor, alungați poate chiar de parfumul acela. Apoi îi arătă cum să folosească meșele cu camfor ca să combată miasmele, dar omulețul le refuză. Huio trase adânc o gură de aer și intră în depozit. Cí își puse meșele și îl urmă. Duhoarea îneca sala și se prindea de gâtlej ca o vărsătură scârboasă. Huio avu un icnet la vederea festinului de muște și viermi care mișunau pe cadavre, dar înainta, tremurând. Cu toate acestea, înainte de a ajunge, dădu din cap în semn că nu și ieși înspăimântat din sală. Când Cí îl ajunse din urmă, tocmai vomita.

— Este... este înspăimântător, reuși el să spună printre spasme.

— Vă rog, încercați din nou. Avem nevoie de părerea dumneavoastră.

Huio se șterse la gură și făcu gestul de a-și pune meșele, dar până la urmă renunță la ele. De data aceasta, intră hotărât, înarmat cu niște mici așchii de bambus. Ajuns în fața cadavrelor, frecă așchiile de marginile diferitelor răni, le introduse în niște flaconașe și ieși în fugă din depozit. Cí îl urmă și închise ușa după el.

— Acolo înăuntru este cu neputință să respiri, oftă Huio. Este duhoarea cea mai scârboasă pe care am mirosit-o vreodată.

— Eu vă asigur că nu, răspunse Cí. Când vom putea ști ceva?

— Este greu să vă spun de pe acum. În primul rând, va trebui să discern între resturile de parfum și duhoarea putrefacției. Și dacă voi reuși, va trebui să compar mirosul cu miile de arome care se vând în oraș. Este ceva foarte complicat... bâigui el. Fiecare parfumiер își prepară propriile parfumuri. Chiar dacă provin din esențe asemănătoare, se amestecă în niște proporții secrete care modifică rezultatul final.

— Din punctul acesta de vedere, nu este ceva foarte încurajator.

— Dar am băgat de seamă o particularitate... un amănunt care poate că îmi va ușura sarcina. Simplul fapt că, după mai multe zile, încă au mai rămas resturi de parfum ne vorbește, fără îndoială, despre o concentrație enormă combinată cu un fixativ excelent. Poate că nu este decisiv, dar după combinația aromei – destupă unul dintre flacoane și îl apropie de nas –, m-aș putea hazarda să spun că nu este vorba de o esență pură.

— Și asta înseamnă...?

— Că poate vom avea noroc. Vă rog, lăsați-mă să-mi fac treaba. Poate că peste vreo două zile o să am un răspuns.

* * *

Examinarea ulterioară a cadavrelor îi oferi lui Cí un amănunt relevant pe care nu îl observase la prima sa cercetare. În afară de cumplitele răni de pe piept comune celor două trupuri, bătrânul avea pe spinare, sub omoplatul drept, o rană circulară, cu diametrul unei monede, și ale cărei margini erau sfâșiata și întoarse în afară. Își notă observațiile și continuă explorarea.

Absența semnelor de apărare era un indiciu că victimele nu opuseseră rezistență, ceea ce, la rândul său, implica faptul că victimele ori fuseseră luate prin surprindere, ori îl cunoșteau deja pe călăul lor. În orice caz, era ceva asupra căruia va trebui să mediteze. În cele din urmă, descoperi un amănunt până atunci trecut neobservat: mâinile bătrânului ucis, cel care avea chipul desfigurată, prezentau o ciudată coroziune care pornea de la degete și se întindea pe palme și pe dosul lor. Era o ulcerăție fină și uniformă care afecta doar partea exterioară a pielii, al cărei aspect, cu toată putrefacția avansată, era mai albicios decât restul trupului. Părea ca și cum pielea i-ar fi fost atacată de vreo pulbere acidă de culoarea caolinului. Observă, de asemenea, sub degetul mare de la mâna dreaptă, prezența a ceea ce părea să fie un mic tatuaj roșiatic având forma unei flăcări ondulate. Luă un ferăstrău de mână și secționă membrul la nivelul încheieturii. Apoi, ceru să fie introdus în gheață și să fie păstrat în răcitorul de conservare. Aruncă o ultimă privire și ieși afară ca să respire.

Curând, se prezentă Bo însoțit de artistul care trebuia să elaboreze portretul unuia dintre cadavre. Spre deosebire de parfumiер, pictorul fusese deja avertizat de sarcina sa dificilă, dar,

chiar și așa, când intră în depozit, scoase o exclamație de groază. Când își reveni, Cí îi arată chipul pe care trebuia să-l reproducă și zonele pe care trebuia să le interpreteze ca să semene cu înfățișarea pe care a avut-o când era în viață. Bărbatul încuviință. Își scoase pensulele și începu să lucreze.

În vreme ce artistul avansa, Cí citi pe îndelete rapoartele pe care tocmai i le predase Bo. În ele era menționat faptul că eunucul asasinat, purtând numele de Gingașul Delfin, începuse să lucreze în Palatul Concubinilor din ziua când împlinise zece ani. De atunci, prestase servicii ca supraveghetor al haremului, însoțitor cordial, muzicant și lector de poeme. Inteligența sa deosebit de ascuțită îl făcuse vrednic de încrederea celor care răspundeau de tezaurul public, astfel încât fusese numit administrator adjunct când împlinise treizeci de ani, funcție pe care o ocupase până în ziua morții sale, la vârsta de patruzeci și trei de ani.

Pe Cí nu îl miră asta. Era un lucru obișnuit și bine cunoscut faptul că eunucii se dovedeau a fi candidații cei mai potriviți pentru administrarea patrimoniului palatului, deoarece, fiind lipsiți de descendență, nu erau tentați să deturneze fonduri în propriul beneficiu.

Raportul semnala faptul că, înainte cu o săptămână de dispariția sa, Gingașul Delfin solicitase permisiunea de a lipsi de la palat, sub pretextul că fusese chemat de tatăl său, care se îmbolnăvisese pe neașteptate. Permisivitatea îi fusese acordată, motiv pentru care dispariția sa nu trezise suspiciuni.

În ceea ce privește viciile sau virtuțile sale, notele menționau doar o dragoste nemăsurată pentru antichități, din care posedea o colecție redusă pe care o păstra în încăperile sale private. În încheiere, erau consemnate activitățile pe care le desfășură zilnic și persoanele pe care le frecventa, mai cu seamă eunuci de aceeași condiție ca și el. Dar nu se spunea nimic despre examinările practice asupra cadavrului.

Cí păstră raportul împreună cu planul palatului, pe care fuseseră marcate dependențele unde va fi găzduit pe durata investigației. Observă că încăperea care îi fusese pusă la dispoziție se învecina cu Palatul Concubinilor, în care își aduse aminte că îi era interzis să pătrundă. Își strânse uneltele și aruncă o privire la schița pe care o

finisa portretistul. Fără îndoială, era un profesionist renumit, deoarece redase până și ultimul detaliu al chipului celui decedat. Îi va fi de mare ajutor. Îl lăsa să lucreze mai departe, îi ceru lui Bo să comande la un ebenist fabricarea unei sulite cu anumite caracteristici și plecă.

Restul după-amiezii și-l petrecu străbătând zonele din palat prin care i se permitea să umble.

În primul rând, inspectă exteriorul, o incintă pătrată cu un perimetru de vreo treizeci și șase de *li*, protejată de două ziduri crenelate a căror înălțime o socoti ca depășind-o pe aceea a șase oameni stând în picioare unul deasupra celuilalt. La colțuri, patru turnuri de supraveghere flancau cele patru porți de ceremonie care, orientate potrivit punctelor cardinale, înlesneau accesul în palat, porți pe care, după grosimea lor, le socoti inexpugnabile pentru oricine ar fi încercat să le forțeze.

După plimbare, pătrunse în centura de grădini pline de verdeață care împodobeau locul. Pe când mergea, se lăsa scaldat de torentul împestrițat în nuanțe de verde intens, cu tonalități de smarald, de mușchiul umed și lucios, parcă lăcuit de curând, de olivina brună și de mărul palid, de turcoazele netede și spălăcite amestecate într-un tablou exuberant care rănea privirea cu atâta splendoare. Parfumul proaspăt și pătrunzător al prunilor, piersicilor și iasomiilor îl curăță de duhoarea putridă care i se lipise de plămâni. Închise ochii și trase aer în piept cu putere. Simțea că reînvie la viață.

Își acordă timp ca să se bucure de răzoarele de bujori, care alternau exuberante cu altele de orhidee și camelii, și admiră păduricile de pini și de bambuși presărate cu pârliașe, heleșteie, podețe și pavilioane. Se gândi că locul acela întrunea tot ce și-ar putea dori un om.

În cele din urmă, luă loc lângă o alcătuire artificială de stânci care imita crestele mici ale unui lanț muntos. Acolo, întovărășit de trilurile sticleților, desfășură micul sul de documente alăturat planului palatului. Constată că era vorba despre o secțiune a codului penal reglementând obligațiile care le reveneau tuturor lucrătorilor care ar fi rămas în palatele imperiale după finalizarea activităților zilnice. În ele se specifica ora *shen*⁴², perioada cuprinsă între trei și cinci după-amiază, în timpul căreia lucrătorii menționați trebuiau să se prezinte

În fața slujbașului însărcinat cu verificarea identității lor. Același slujbaș era responsabil să verifice dacă ieșirea din palat se făcea pe aceleași porți pe care se intrase. Dacă aceste dispoziții erau trecute cu vederea și vreunul dintre lucrători rămânea în mod voluntar în palat, își atrăgea pedeapsa cu închisoarea pentru perioada obișnuită și îndura moartea prin spânzurare.

Cî nu înțelegea motivul acelei avertizări. Sigiliul care îi fusese înmănat îl autoriza nu numai să se plimbe prin dependințele însemnate, ci să și rămână peste noapte în încăperea pe care i-o repartizase Kan. Poate că găzduirea lui era doar provizorie sau poate că trebuia să aibă mai multă grijă.

Nu își putu reține un fior.

Regulamentul continua cu menționarea în mod special a orarelor. După cum era stabilit, niciun lucrător din afară nu putea rămâne în palat odată încheiată tura sa. Dacă se descoperea așa ceva, inspectorii muncii, slujbașii responsabili, oștenii și portarii vor proceda numaidecât la căutarea lui, informându-l pe împărat despre acest fapt. În ceea ce-i privea pe servitorii Curții, cei care nu se prezentau punctual pentru desfășurarea obligațiilor lor ori încetau înainte de termen să le mai îndeplinească vor fi pedepsiți cu câte patruzeci de lovituri pentru fiecare zi de absență. În încheiere, se specifica faptul că, dacă cel găsit vinovat ar fi un slujbaș civil sau un militar, pedeapsa impusă va fi aplicată într-un grad imediat superior, fără să depășească în niciun caz șaiszeci de lovituri și un an de surghiun. 1

Închise carnețelul. Vru să creadă că nimic din ceea ce era înscris acolo nu avea vreo legătură cu el. Brusc, toată splendoarea grădinilor nu i se păru altceva decât o extraordinară, dar mohorâtă închisoare.

Se ridică și o porni spre clădirile Curții exterioare ridicate mai la Sud, în care erau situate birourile ramurii executive a guvernului. Căutase să le memoreze, astfel că încercă să-și amintească poziția lor. La intrare, se afla Dregătoria Personalului sau Li Bu, care se îndeletnicea cu probleme precum promovarea și repartizarea funcționarilor. În continuare, se situa Dregătoria Veniturilor sau Finanțelor, denumită și Hu Bu, însărcinată cu impozitele. Apoi, mai spre interior, era Dregătoria Ritualurilor, însărcinată cu supervizarea

ceremoniilor, concursurilor și protoalelor de Stat. Alături, se afla Dregătoria Oștirii sau Bing Bu, care administra problemele militare. Dregătoria Pedepselor, condusă de Kan, controla chestiunile judiciare și era situată la etajul superior, lângă Dregătoria Lucrărilor, numită și Gong Bu, responsabilă cu proiectele de lucrări publice precum drumuri, canale de navigație și porturi. Pe hartă, era înscrisă amănunțit poziția diferitelor birouri specializate pe teme mai puțin importante, ca agricultură, justiție, banchete imperiale, sacrificii imperiale, recepții diplomatice, grajduri imperiale, căi fluviale, educație și ateliere imperiale, dar lui Cí îi fu cu neputință să le identifice.

În fața intrării principale, hotărî să-și verifice cunoașterea incintei. Arată sigiliul unei santinele care, după ce îi notă numele și ora, îi lăsă cale liberă. Cí străbătu un enorm vestibul central și constată pe hartă cât de precisă era alcătuirea acesteia. Apoi se îndreptă spre imensa *siheyuan*, grădina interioară cu galerii care delimita apartamentele sale de Curtea interioară, unde se înălțau Palatul Concubinilor și Palatul Imperial.

Observă din poartă măreția celor două palate, ale căror încăperi, vreo două sute la număr potrivit planului, aveau ferestrele ascunse către fațada interioară. În ele, în afară de împărat, locuiau soțiile și concubinele sale, eunucii și un detașament permanent al gărzii imperiale.

Își întoarse privirea către hartă. După cum se părea, în aripa orientală, în fața Palatului Concubinilor, erau instalate cămările și bucătăriile, iar în aripa opusă, grajdurile de vite și de cai. Își imaginează că temnițele erau situate sub acestea, dar din pricina labirintului pe care îl trasau subsolurile, fu doar o presupunere. În cele din urmă, constată că ambele palate de vară – Răcoarea Matinală și Eterna Prospețime – se aflau departe de vederea sa, în aripa de miazănoapte. Mulțumit de observațiile sale, scoase raportul care i se pusese la dispoziție, ca să-l compare cu propriile note. După ce îl citi, strânse din dinți.

Până în momentul acela, se putea lăuda doar cu o singură certitudine: aceea de a avea de-a face cu un asasin extrem de periculos și de o inteligență superioară, a cărui iscusință de a-și ascunde crimele rivaliza cu cruzimea de a le săvârși. Nimic mai mult.

Avea în favoarea sa descoperirea naturii masculine a cadavrului, lucru pe care spera că făptașul nu îl cunoaște încă, dar împotriva lui acționau două chestiuni greu de controlat. Pe de o parte, absoluta necunoaștere a mobilului care îl mânase pe asasin, amănunt pe care, dată fiind descompunerea avansată a cadavrelor, era necesar să-l afle. Pe de altă parte, ostilitatea fățișă a lui Kan, pentru care prezența sa părea să fie mai curând o povară decât un sprijin. Dar aceste două dezavantaje păreau de-abia cât un bob de orez, dacă erau comparate cu ceea ce considera el lucrul cel mai periculos: acela de a-l avea drept tovarăș de anchetă pe un șobolan ca Astuția Cenușie.

Se îndreptă spre încăperile sale ca să cugete în liniște.

Camera era curată și înzestrată cu un pat scund și o masă de studiu. Nu avea nevoie de mai mult și fii recunoscător pentru priveliștea spre grădina interioară pe care i-o oferea singura fereastră. Se așeză ca să-și pună din nou ordine în idei și începu să lucreze. Din nefericire, speranțele sale cele mai mari erau legate de progresele parfumierului și de distribuirea portretului care poruncise să fie realizat. Și în ambele cazuri, rezultatele nu erau garantate și nici nu depindeau de el. Se lamentă pentru asta. Detesta să se afle în voia sorții.

Deschise răcitorul de conservare pe care îl ceruse să-i fie adus din depozit și scoase mâna pe care i-o retezase cadavrului, ca să o examineze la lumina soarelui. Observă că buricele degetelor păreau să fi fost străpunse de zeci de ace până se prefăcură într-un soi de *fu hai shi*, rugoasa piatră ponce de Guangdong⁴³. Socoti originea lor drept o veche corозиune, dar nu îndrăzni să se hazardeze mai mult. Apoi se uită la unghii. Sub ele, păreau să existe niște fragmente negre asemănătoare cu așchiile. Dar, când le extrase și le apăsă, constată că se sfărâmă, pentru că de fapt erau mici resturi de cărbune. Puse din nou mâna la păstrare și începu să se gândească la ciudatele cratere pe care asasinul le practicase asupra celor trei răni principale. De ce le-o fi parfumat? De ce o fi scormonit în modul acela atât de brutal? Oare într-adevăr o fi căutat ceva sau, așa cum sugeraseră Ming și magistratul, s-or fi datorând vreunui ritual sau unui instinct animalic?

Se ridică și închise mapa cu o mișcare bruscă a mâinii. Dacă avea de gând să avanseze, trebuia să-i interogheze pe prietenii eunucului Gingașul Delfin.

* * *

Un slujbaș îl informă pe Cí că îl va găsi pe Molaticul Revărsat de Ziuă în Biblioteca Imperială.

Cel mai bun prieten al Gingașului Delfin se dovedi a fi un tânăr eunuc cu înfățișare ca de copil și a cărei vârstă nu depășea șaptesprezece ani. Deși ochii îi erau roșii de plâns, glasul suna cumpătat, iar răspunsurile sale, senine și mature. Dar când îl întrebă de Gingașul Delfin, își schimbă tonul.

— I-am spus deja sfetnicului de la Dregătoria Pedepselor că Gingașul Delfin era foarte rezervat. Este adevărat că petreceam multă vreme împreună, dar vorbeam puțin, răspunse el.

Cí evită să-l întrebe cu ce își petreceau timpul. În schimb, îl interogă în legătură cu familia Gingașului Delfin.

— Nu-i pomenea aproape niciodată, răspunse el răsufând ușurat că nu este făcut răspunzător pentru moartea sa. Tatăl lui era pescar de apă dulce, la fel ca părinții celor mai mulți dintre noi, dar lui nu-i plăcea să o recunoască și obișnuia să dea frâu liber fanteziei în această privință.

— Să dea frâu liber fanteziei?

— Să exagereze, să născocească... îi explică el. Când se referea la familia sa, o făcea cu respect și admirație, dar nu din devotament filial, ci cu o oarecare înfumurare. Ca și cum s-ar fi tras din oameni bogați și puternici. Bietul Gingaș Delfin! El nu mințea din răutate. Problema era că ura mizeria pe care o îndurase în tinerețea lui.

— Înțeleg. Aruncă o privire peste însemnările sale. Se pare că era foarte meticulos în munca sa...

— Oh, da, desigur! Nota întotdeauna tot ce făcea, își petrecea momentele de răgaz revăzându-și socotelile și pleca întotdeauna ultimul. Se arăta mândru că progresase atât de mult. De aceea trezea atâtea invidii. Și tot de aceea mă invidiau și pe mine.

— Trezea invidii? Ale cui?

— Aproape ale tuturor. Gingașul Delfin era frumos și gingaș ca mătasea. Și pe deasupra, bogat. Era strângător.

Pe Cí nu îl miră acest lucru. Erau mulți eunuci care urcau în rang la Curte și făceau o mică avere. Totul depindea de munca și de iscusința lor în a aduce elogiul și a linguși. Dar când Cí făcu această observație, tânărul eunuc nu fii de acord.

— El nu era ca toți ceilalți. Trăia doar pentru muncă, pentru antichitățile sale... și pentru mine, izbucni în plâns.

Cí încercă să-l consoleze, dar nu reuși. Nu vru să insiste. Dacă va mai avea nevoie, îl va interoga din nou. Băiatul tocmai se pregătea să plece, când lui Cí îi veni ceva în minte.

— Încă ceva, îi spuse el. Ai zis că Gingașul Delfin trezea invidia în aproape toată lumea...

— Așa este, domnule, spuse el printre lacrimi.

— Și în cine nu o trezea, în afară de tine?

Tânărul eunuc îl privi pe Cí drept în ochi ca și cum i-ar fi fost recunoscător pentru întrebarea aceea. Apoi și-i plecă pe ai săi.

— Îmi pare rău. Nu vă pot spune.

— N-ai de ce să te temi de mine, îl asigură, mirat, Cí.

— Kan este cel de care mă tem.

* * *

Cugetând asupra complexității situației, Cí o porni către încăperile în care locuise Gingașul Delfin până în ziua dispariției sale. Dată fiind funcția sa de administrator adjunct, acestea erau situate aproape de Dregătoria Finanțelor, la etajul superior.

Găsi ușa păzită de o santinelă zgârcită la vorbă, dar care îi dădu totuși voie să intre după ce-i notă numele în registru și verifică autenticitatea sigiliului imperial. Odată ajuns înăuntru, Cí constată că, într-adevăr, Gingașul Delfin era un înfocat adept al ordinii și curățeniei. Cărțile din birou, toate dedicate poeziei, nu numai că erau aliniate cu o precizie de maniac, dar, în plus, fuseseră învelite în hârtie de mătase de aceeași culoare. Nimic din cameră nu fusese pus la voia întâmplării: veșmintele imaculate, împăturite perfect și rânduite într-o ladă mare; pensulele de scris atât de minuțios curățate, încât ar fi putut fi date chiar și unui nou-născut să le sugă; sau bețișoarele de tămâie, aranjate după mărime și miros. Cu toate acestea, pe masă se observa un element discordant: un jurnal intim, lăsat să cadă neglijent din mână, deschis la mijloc. Cí întrebă santinela dacă mai avusese cineva acces în apartament după

dispariția eunucului și acesta, după ce verifică în registru, răspunde că nu. Cî intră din nou și se îndreaptă spre următoarea încăpere.

Cea de-a doua cameră era un salon spațios, ticsit de antichități. Pe peretele de la intrare, zeci de statuete de bronz și de jad din timpul dinastiilor Tang și Qin erau prevăzute cu etichete care menționau remarcabila lor proveniență. Dispuse de-a lungul peretelui exterior și flancând fereastra care dădea către Palatul Concubinilor, patru vase albe ca zăpada din delicatul porțelan de Ruzhou își etalau splendoarea. În fața lor, pe peretele opus, tablouri rafinate cu peisaje din munți, grădini, râuri și apusuri de soare străluceau pe fastuoase țesături de mătase. Dar, pe cel de-al patrulea perete, încununând intrarea către ultima încăpere, era expus un singur tablou prezentând un text splendid caligrafiat. Îl privi cu atenție. Era un poem cu trăsături viguroase și ferme care se desfășurau de la dreapta la stînga ca o armonioasă defilare de lirism și îndemănare. Observă numeroasele peceti roșii care îi semnalau pe anteriorii posesori. Ochii îi fură atrași de forma ușor rotunjită a ramei pe care o privi cu atenție.

Socoti că valoarea colecției era uriașă. Cu siguranță, prea mare chiar și pentru un eunuc prosper ca Delfinul.

În sfârșit, pătrunse și în cea de-a treia încăpere, un dormitor dominat de un pat acoperit cu voal de mătase, parfumat cu generozitate. Cuvertura se potrivea la colțuri în mod rafinat, ca o mână în mînușă. Pereții curați erau împodobiți cu tapete din mătase brodată. Nimic din încăperile acelea nu era dispus la întîmplare.

Nimic, cu excepția jurnalului ținut de Gingașul Delfin.

Reveni în prima sală ca să-l examineze.

Era vorba despre un volum alcătuit din coli fine de hîrtie împodobit cu flori de lotus. După ce constată că este complet, se cufundă fără grabă în lectură, căutând orice indiciu care i-ar fi putut fi de folos. În mod ciudat, jurnalul nu făcea nicio mențiune la munca desfășurată, referindu-se în exclusivitate la probleme personale. Eunucul își descria sentimentele față de tânărul Molaticul Revărsat de Ziuă, de care părea să fie profund îndrăgostit. Vorbea despre el cu delicatețe și afecțiune, aproape cu aceeași pasiune pe care o dovedea când se referea la părinții săi, pe care îi menționa practic în fiecare pagină.

Când termină de citit, se încruntă. Din lectura jurnalului se desprindea faptul că eunucul, în ciuda agitatei sale vieți amoroase, fusese o persoană sensibilă și onestă.

Și se putea deduce, de asemenea, că, într-un fel sau altul, fusese înșelat de către cel care îl omorâse.

* * *

A doua zi, Cí se prezentă devreme la arhivă. Astuția Cenușie își petrecea nopțile afară din palat și, știind că nu obișnuia să se trezească în zori, Cí profită de intimitatea de care avea să se bucure în cursul dimineții, ca să verifice chestiunile la care lucrase Gingașul Delfin înainte de a muri.

După cum constată din documente, în ultimul an, eunucul se ocupase de evidențele contabile ale comerțului cu sare, unul dintre monopolurile pe care, împreună cu cele ale ceaiului, tămâii și alcoolului, le controla în exclusivitate Statul. Cí nu era familiarizat cu registrele comerciale, dar, din simpla comparare cu cele prezentate în anii precedenți, constată că exista o scădere constantă și pronunțată în bilanțuri. Pierderea se putea datora fluctuațiilor pieței sau chiar unei îmbogățiri ilicite care, într-o anumită formă, ar justifica foarte valoroasa colecție de antichități pe care o acumulase Gingașul Delfin.

Ca să verifice asta, merse la Dregătoria Finanțelor, unde i se confirmă că suma totală a tranzacțiilor scăzuse din cauza înaintării barbarilor din Nord. Cí înțelese. Într-un fel sau altul, toți locuitorii imperiului suferiseră pe propria piele consecințele invaziei etniei Jin. După ce au fost stăvilite ani de zile, trupele Jin au înaintat până au ocupat nordul țării. De atunci, relațiile comerciale au avut de suferit și încă și mai mult în ultimii ani, când, în pofida pactelor și a tributurilor, oștile lor amenințau să-și continue expansiunea. Îi mulțumi funcționarului pentru explicație și o apucă pe drumul către depozit. Dorea să spele cadavrele ca să le constate evoluția.

Înainte de a coborî la temnițe, trecu pe la bucătării și pe la grajduri ca să-și procure materialele pe care le comandase prin Bo. Mulțumit, se îndreptă spre antecamera depozitului. De cum intră, îl cuprinse greața. Chiar de acolo, se putea simți duhoarea putrefacției. Își imaginează că meșele cu camfor cu greu ar putea să o atenueze. Chiar

și așa, și le vârî în nas și începu să lucreze. Exact în clipa aceea apăru Bo.

— Am întârziat, dar uite-o! Îi arătă sulița pe care i-o comandase.

Cí examină pe îndelete mânerul, o cântări în mână, îi verifică diametrul și cât era de dreapta. Încuviință satisfăcut. Era exact obiectul de care avea nevoie. O lăsă deoparte și continuă pregătirile. Într-un vas de lut introduse o mare cantitate de frunze de ciulin-alb și țepi de glădiță. Le zdrobi și le dădu foc, deoarece fumul avea să înlătore duhoarea. Imediat după aceea, pregăti un bol cu oțet, inhală câteva picături de ulei din semințe de cânepă și mușcă dintr-o bucată de ghimber proaspăt. Nu putea face mai mult de atât. Trase în piept o gură de aer și cu restul materialelor intră în sală, hotărât să înfrunte ultimul examen.

În ciuda faptului că le spălase cu o zi înainte, viermii se înmulțiseră din nou și infestaseră cadavrele. Înăbuși rapid tăciunii cu oțet pentru ca fumul să se răspândească și începu să prepare soluția pentru clătirea definitivă. Amestecă restul de oțet cu băligar fermentat până obținu un terci vâscos pe care îl diluă cu apă, apoi mânji o spatulă de lemn și folosi mixtura pentru a îndepărta larvele și viermii. În cele din urmă, vărsă mai multe găleți cu apă peste cadavre. I se făcu scârbă când simți sub picioare băltoaca unsuroasă de sânge, insecte și putreziciune, dar strânse din dinți și începu examinarea.

La eunuc și la cadavrul desfigurat nu făcu descoperiri relevante. La amândoi, descompunerea avansase, înnegrind pielea, care aproape se putea desprinde de pe mușchi și, în multe zone, se zbâncise. Dar pe chipul bărbatului mai tânăr, cel căruia ceruse să i se facă portretul, descoperi o mulțime de semne extrem de mici, de mărimea unor semințe de mac. Cí curăță cu grijă zonele de piele mai bine conservate și le examină cu atenție. Minusculele cicatrice păreau vechi și erau răspândite pe toată fața ca niște mici arsuri sau ciupituri de variolă, singura excepție făcând-o niște cearcăne pătrate ciudate în jurul ochilor. Notă acest detaliu în caietul său și făcu o schiță care reproducea modelul. Constată că aceleași semne erau prezente și pe mâini. În cele din urmă, luă sulița.

Nu era sigur că ideea lui avea să funcționeze, dar, chiar și așa, înaintă spre trupul mutilat al bătrânului. Apucă sulița și îi îndreptă vârful spre gaura deschisă în piept. Apoi, cu mare grijă, începu să

introducă sulița, căutând vreo cale de pătrundere care să-i permită înaintarea. Când sulița cedă la presiune, Cí scoase un strigăt de satisfacție. Încetul cu încetul, de parcă ar fi alunecat printr-un culoar secret, capătul suliței pătrunse înăuntrul corpului, înclinându-se în jos și spre exterior. Când îi opri înaintarea, Cí îi ceru lui Bo să-l ajute să întoarcă trupul. Făcând asta, constată că extremitatea suliței apărea prin rana deschisă de pe spate, confirmându-i bănuielile. Nu era vorba despre două răni diferite, ci de una singură, cu intrare și ieșire. Tocmai avea de gând să scoată sulița, când îi atrase atenția o strălucire la capătul ei. Cu grijă, luă o pensă și desprinse fragmentul strălucitor de sângele închegat. Examinându-l cu atenție, stabili că era vorba de o așchie de piatră. Nu-i putu identifica proveniența, dar o păstră ca dovadă.

— Voi avea nevoie de un alt cadavru, îi spuse el slujbașului.

Bo îl privi îngrijorat.

— Să nu contezi pe mine, îi răspunse acesta.

Cí râse și Bo răsuflă ușurat când înțelese că nu trebuia să ucidă pe nimeni. Cí avea urgentă nevoie de un cadavru ca să-și verifice teoria. Dar când Bo îi propuse să facă rost de el de la cimitirul din Lin'an, Cí refuză categoric. Își aminti de ghicitor.

— Va trebui să-l găsim în altă parte, îl zori el pe Bo.

Dintre materialele sale, scoase două coli mari de hârtie: pe una era desenată o siluetă umană văzută din față, iar pe cealaltă, aceeași imagine, văzută din spate. Ambele schițe erau completate cu o serie de puncte negre și albe care marcau în mod precis diferitele părți anatomice. Bo se interesă de ele.

— Le folosesc ca șablon. Punctele negre marchează posibilele locuri mortale, în caz că ar fi afectate de o leziune sau de o rană. Punctele albe le semnaleză pe cele predispuse să provoace o afecțiune gravă. Le întinse pe jos și desenă locul exact și forma rănilor.

Când termină, curăță sulița, luă desenele pe care schițase rănilor bătrânului și, după ce autoriză înhumarea cadavrelor, părăsi palatul însoțit de Bo.

* * *

Spitalul Central era un loc ticsit cu muribunzi care treceau zilnic din paturi în cimitir, așa cum într-o gospodărie la țară ouăle trec din

cuibar în coșul de răchită. Cí se gândise că ar fi locul potrivit ca să experimenteze pe un cadavru, dar directorul sanatoriului îi informă că ultimii decedați fuseseră deja ridicați de rudele lor. Bo știa că Cí avea de gând să constate rănile pe care le-ar pricinui o suliță străpungând un trup uman. De aceea, când Bo sugerează să folosească un bolnav ca înlocuitor, lui Cí nu-i veni să-și creadă urechilor. Slujbașul îi spuse că voluntarul care ar accepta propunerea sa va avea parte de o înmormântare demnă și o compensație pentru rudele sale și, cu toate că Cí refuză, Bo îi porunci directorului să facă cunoscută propunerea. Spre uimirea lui Cí, directorul acceptă fără să ridice obiecții.

Străbătură salon după salon în căutarea candidaților, pe care Cí îi elimină ca fiind prea sănătoși. În cele din urmă, directorul îi propuse un bărbat ars care se zbătea între viață și moarte, dar Cí îl respinse, argumentând că arsurile vor altera rezultatele. Continuară așa până la o rogojină din apropiere pe care zăcea un muncitor pe al cărui chip era zugrăvită culoarea morții. Bărbatul fusese strivit în urma unei surpări și agoniza. Cí îl privi, văzând cum îl chinuie durerea în ultimele sale clipe. Îl respinse și pe acesta. Atunci, Bo își dădu seama că Cí nu va accepta niciodată propunerea sa. Se întoarse cu spatele și ieși din spital descumpănit.

— Nu știu nici măcar cum de am îndrăznit să mă gândesc, spuse Bo, spășit.

— Dar execuțiile? răspunse Cí.

Îi făcu lui Bo propunerea de a folosi cadavrul unui condamnat.

* * *

Responsabilul închisorii din afara zidurilor, un militar acoperit de cicatrice, păru că se amuză cu ideea de a străpunge un mort.

— Chiar azi-dimineață am spânzurat unul, se laudă el. Știam că în trecut au fost folosiți deținuți morți pentru experimentarea efectelor acupuncturii, dar nu mi s-a propus niciodată ceva asemănător. În sfârșit, dacă este pentru binele imperiului, acești criminali măcar vor servi și ei la ceva.

Îi conduse până la locul în care zăcea trupul nenorocitului. Responsabilul penitenciarului îi informă că execuția publică avusese loc în ziua precedentă într-una dintre piețe, dar apoi fusese transportat în curtea interioară a închisorii și, de atunci, rămăsese

expus ca să le servească drept învățătură de minte celorlalți condamnați. Îl găsiră aruncat pe pământ ca o zdreanță.

— Ticălosul ăsta a necinstit două copile și le-a aruncat în fluviu. Mulțimea l-a luat la bătaie cu ciomegele, se justifică el.

Când militarul îl întrebă dacă era nevoie să-l dezbrace, Cí scutură din cap. Bătrânul fusese asasinat îmbrăcat, iar el avea de gând să reproducă faptele cât mai fidel cu putință. Scoase desenele și verifică poziția rănilor. Apoi prinse de cămașa lungă a cadavrului o pensă de bambus semnalând locul unde trebuia să înfigă sulița.

— Va trebui să-l ridicăți în picioare, spuse el.

Cu ajutorul mai multor oșteni reușiră să salte cadavrul și să-i treacă pe sub subsuori o funie pe care o fixară de o grindă. În cele din urmă, cadavrul atârna ca o paiată. Cí îl privi. Când apucă sulița, fără să vrea i se făcu milă de criminal. Ochii săi întredeschiși păreau că îl sfidează de dincolo de moarte. Cí ridică lancea. Se gândi la copilele asasinate și înfipse sulița cu toată puterea în cadavru. Se auzi o trosnitură și lemnul pătrunse în trup, ca și cum s-ar fi tăiat un porc. Dar se înțepeni la mijlocul traseului și nu îl străpunse.

Cí înjură printre dinți. Scoase sulița și se pregăti să repete operațiunea. Își încordă fiecare mușchi și se gândi din nou la copile.

De data aceasta, lovitura fu mai violentă, dar tot nu reuși să-l străpungă. Scoase sulița și scuipă pe pământ.

— Îl puteți da jos. Mânios, lovi o piatră cu piciorul. Își clătină capul dintr-o parte într-alta.

Nu dădu explicații. Doar mulțumi pentru colaborare și consideră încheiat experimentul.

* * *

Restul după-amiezii îl folosi ca să-și limpezească ideile, lucru pe care îl putu face până când dădu peste el Astuția Cenușie. Judecătorul novice îl întrebă de progresele sale, dar Cí nu ezită să-i mintă. Nu era dispus să se lase înșelat încă o dată.

— După cum se pare, Gingașul Delfin era un om cinstit, îi răspunse Cí. Trăia doar pentru munca lui, dar n-am cercetat mai mult. Și tu? se prefăcu și el că se interesează.

— Vrei să fiu sincer cu tine?

Cí își aminti de ultima dată când adversarul său îi garantase același lucru. Se gândi că, și dacă ar fi vorba de propriul tată, Astuția

Cenușie l-ar minți la fel.

— Treaba asta e un cadou otrăvit, mormăi Astuția Cenușie. Aștia n-au habar de nimic. Ne pun în brațe un caz lipsit de noimă și, cum nu știu să-l rezolve, vor ca noi să părem cei nepricepuți.

— Lipsit de noimă, nici că se putea spune mai bine, îl ironiză în silă Cí. Și ce-ai de gând să faci?

— M-am gândit să grăbesc cealaltă treabă. Asasinarea portărelului. Am copt-o îndelung și nu voi permite ca hoțomanii ăia să-mi împrăște profesia cu scârnăvii.

Cí se grăbi și el. În pofida temerii sale, încercă să afle mai multe despre intențiile lui. Îl întrebă dacă sosiseră vești de la Fujian.

— Dimpotrivă, sacul de poștă întârzie. De fapt, ieri a sosit un curier pe care îl așteptam de șase zile. Din acest motiv am hotărât să merg personal acolo. Făcu o pauză. Te asigur. Am nevoie numaidecât de un prim succes. Nu mă voi opri până când nu-l voi găsi pe asasinul aceluia Kao.

— Dar ordinele date de către Kan? încercă să-l facă să se răzgândească.

— Am vorbit cu el și n-a avut obiecții. Zâmbi. Avantajul de a fi rude. Va trebui să te descurci singur.

Lui Cí îi păru rău că întrebuse. Până în clipa aceea, nutrise speranța că anchetele Astuției Cenușii nu vor da roade, dar acum era sigur că tânărul judecător avea să afle că, de fapt, el era fugarul pe care îl urmărea portărelul asasinat. Îl întrebă când avea de gând să plece.

— La noapte. Cu cât rămân aici mai mult timp, cu atât va fi mai ușor să fiu catalogat drept un ratat.

Cí nu știa dacă să se bucure sau nu. Pe de o parte, va dispune de mai multă liniște ca să lucreze, dar a vorbi despre liniște când aceasta depindea de investigațiile Astuției Cenușii i se păru o prostie.

— Mult noroc! îi spuse el.

Niciodată nu urase un „noroc” atât de ipocrit. După ce își luă la revedere, se ridică de pe scaun ca să se îndrepte spre camera lui. Avea multe lucruri la care să reflecteze.

„Niciunul bun”, se gândi el.

26.

Sosirea parfumierului îl găsi pe Cí cugetând la originea minusculelor cicatrice de pe chipul unuia dintre cadavre. Cu toate că luase în considerare câteva ipoteze, încă nu ajunsese la vreo concluzie, astfel că atunci când omulețul îl asigură că era ziua lui norocoasă, Cí se bucură. Dar nu se așteptase sub nicio formă ca, în loc de răspuns, parfumierul să-i dăruiască un zâmbet pe când îi întindea un mic flacon pecetluit cu ceară.

— Îl puteți mirosi, i-l oferi el mândru.

Cí rupse pecetea și își apropie nasul de aroma intensă care ieșea din flacon și îi pătrundea în glanda pituitară. Era un parfum puternic, dens, dulceag și lipicios ca dulceața de fructe, cu esențe care îi aminteau de santal și de paciuli. Tăria lui îl îmbătă. Dar, deși i se păru cunoscut, nu fu în stare să-l identifice. Parfumierul avu o expresie cătrănită.

— Nu-l recunoașteți?

— Ar trebui oare să-l recunosc? se miră Cí.

— Presupun că da. Este Esență de Jad, aroma pe care o prepar de ani de zile pentru împărat.

Cí se încruntă. Ignora importanța revelației, așa că îi mărturisi parfumierului că șederea sa la palat se reducea la două zile petrecute între teancuri de documente și cadavre.

— Și cu toate că m-am bucurat de privilegiul de a-l cunoaște pe împărat, vă pot asigura că împrejurările întâlnirii nu m-au făcut să dau atenție parfumului său.

— Oh, nu! Această esență nu este pentru împărat, îl preveni parfumierul.

Cí își frecă fața, arătându-se interesat. Parfumierul îi povesti că, de ani de zile, elabora cu ingrediente secrete și într-o proporție riguroasă aroma aceea, a cărei utilizare era absolut interzisă oricărei persoane care nu era soția sau concubina împăratului.

— Și pe care, bineînțeles, o prepar exclusiv pentru ele.

Cí rămase tăcut, meditând la dezvăluirea parfumierului, care părea că așteaptă cu nerăbdare aprobarea sa. În cele din urmă, îl întrebă

dacă exista posibilitatea ca cineva din atelierul său să fi sustras o mostră. Omulețul se simți ofensat.

— Este imposibil! De fiecare dată când mi se comandă o nouă livrare, eu am sarcina de a prelucra aroma, de a o îmbutelii, de a o numerota și de a o transporta personal la Curte, îl asigură el pe un ton categoric.

— Și dacă cineva v-ar fi imitat aroma?

— Să o imite? Nu numai că ar fi improbabil, dar s-ar dovedi și inutil. În primul rând, pentru că numai eu cunosc ingredientele și vă asigur că nu sunt ușor de descoperit. Și în al doilea rând, pentru că, dacă ar fi demascat, falsificatorul ar fi executat fără cruțare.

— Bine, înțeleg. Dar există posibilitatea să vă fi înșelat?

— Ce vreți să insinuați? Parfumierul îl privi jignit.

— Nu vreau decât să știu dacă sunteți absolut sigur de descoperirea dumneavoastră... La urma urmelor, resturile de parfum erau minime și alterate de putrefacție.

— Uitați ce este, tinere, rosti el fără urmă de îndoială. Dacă ați fi lucrat în acest domeniu din ziua în care v-ați născut, ați ști mai bine despre ce vorbesc. Aș fi în stare să-mi recunosc parfumul chiar dacă lângă mine ar sta o armată de elefanți.

O spuse cu atâta convingere, încât Cí nu avu nicio îndoială. Vru să continue interogatoriul, când parfumierul adăugă ceva:

— De bună seamă, este ciudat, dar mai era ceva... Un miros străin, înțepător. Doar niște urme, dar era acolo.

— Alt parfum?

— Nu. Nu era un parfum. Și nici nu provenea de la putrefacție. Nu știu. Am încercat să-l disting, dar mi-a fost imposibil.

Cí notă acest lucru. Datele acelea îi erau de-ajuns, dar îi veni în minte o ultimă întrebare:

— În legătură cu parfumul acela pe care îl elaborați, Esența de Jad... la palat, cine este responsabil cu primirea lui?

— Nu este un el, ci o ea. Ochii omulețului se făcură mari, de parcă în momentul acela ar fi privit-o goală pe aceasta. O *nūshi*. Responsabila cu organizarea întâlnirilor împăratului cu concubinele sale. În general, o aprovizionez cu parfum la fiecare început de an. Vreo treizeci de flacoane ca acesta, la comandă. Țineți seamă că, în afară de *nūshi*, în harem conviețuiesc vreo mie de concubine. Ea

este cea care primește și administrează toate loturile și vă asigur că le păzește de parcă ar fi copiii pe care nu-i poate avea.

După ce îl însoți pe parfumier până la ieșire, Cí se plimbă prin grădini. Fusese intrigat să afle de existența unei *nūshi* și, cu toate că știa că nu poate depăși limitele care-i fuseseră impuse, simțea nevoia de a se apropia de Palatul Concubinilor. Pe când mergea, revăzu în minte informațiile de care dispunea.

Pe de o parte, erau cadavrele. În primul rând, cel al eunucului: un bărbat harnic și meticulos, care-și iubea familia și aparent onest, a cărui activitate ca administrator adjunct cu greu putea justifica o colecție de antichități atât de valoroasă. Următorul cadavru era al unui bărbat înjur de cincizeci de ani, cu chipul desfigurat și mâinile mâncate în mod ciudat de un acid sau de o boală; poate singurul indiciu prin care l-ar putea identifica, dar despre care nu știa nimic mai mult. În cele din urmă, rămânea cadavrul celui mai tânăr, cu fața presărată de niște minuscule cicatrice mai vechi și cu cearcăne ciudate în jurul ochilor.

În privința lucrurilor care urmau să fie cercetate, ieșeau în evidență, fără îndoială, aspectele comune celor trei asasinate: interesul asasinului de a împiedica identificarea cadavrelor, rănilor oribile sub formă de cratere străpunse pe torsul lor și neobișnuitul miros de parfum, fabricat de un singur parfumier și de a cărui păstrare era răspunzătoare o *nūshi* a împăratului.

Când se dezmetici, hoinărea deja prin împrejurimile Palatului Concubinilor, ceva ce putea deveni periculos în cazul în care ar fi fost descoperit de vreun eunuc. Se ghemui în spatele unui copac și privi edificiul, ale cărui obloane ascundeau până și ultimul ungher. Era o construcție delicată, la fel ca femeile care locuiau în interiorul ei. În spatele storurilor de hârtie i se păru că ghicește siluetele unor tinere grațioase zbenguindu-se goale și, fără să vrea, le privi cu atenție. Simți ghimpele dorinței străbătându-i trupul. Trecuse ceva vreme de când nu se mai culcase cu nicio *floare*.

Încercă să-și alunge desfrâul din minte, concentrându-se asupra cuvintelor rostite de parfumier. *Nūshi* era singura persoană care împărțea aroma aceea. Nimeni nu mai avea acces la ea. Nici măcar eunucii. Și dacă, după cum afirma chimistul, doar el fabrica esența

aceea, nu îi rămânea altceva de făcut decât să o interogheze pe responsabilă cu distribuirea ei.

La întoarcerea în Curtea exterioară, se prezentă la întâlnirea cu portretistul pentru a constata ce progrese făcuse. Odată ajuns în atelierul acestuia, lui Cí îi scăpă o exclamație de admirație. În fața lui, pe o pânză de pe șevalet, se contura un chip atât de precis și de expresiv, încât părea că ar putea să vorbească. Artistul redase cu desăvârșire fiecare trăsătură a cadavrului, până îl readusese din nou la viață. Perfect în toate, cu excepția unei teribile greșeli.

— Ar fi fost nevoie să menționez asta, dar ar fi trebuit să-l desenați cu ochii deschiși.

Știrea îl surprinse pe portretist, care se înclina întruna în semn de părere de rău, dar Cí îl scuză, asumându-și partea sa de responsabilitate. Din fericire, artistul îl asigură că putea să remedieze greșeala.

— Invers ar fi fost mai complicat.

— I-ați putea adăuga și niște cicatrice?

Chiar pe portret, Cí îi explică tipul, mărimea, forma, numărul și distribuția, specificându-i să se abțină să le picteze în jurul ochilor. Așteptă să termine lucrarea ca măsură de prevenire a altor erori, dar când o isprăvi și putu să privească rezultatul, Cí își arată satisfacția.

— Este într-adevăr minunat.

Portretistul răsuflă cu mândrie, se înclină în fața lui Cí și îi predă pictura pe mătase, pe care acesta o făcu sul, de parcă ar fi fost de aur, pentru ca după aceea să o ascundă într-o traistă de pânză. Se salutară la despărțire și Cí o porni spre odaia sa. Odată ajuns acolo, desfăcu pânza și privi tabloul pe îndelete. Într-adevăr, imaginea părea că are viață. Singura problemă consta în imposibilitatea de a-l copia, ceea ce împiedica distribuirea lui pe scară largă. Dar, chiar și așa, continua să creadă că îi va fi util de îndată ce va descoperi originea acelor minuscule cicatrice.

După o vreme, neștiind cum să continue, se gândi la maestrul Ming, de ale cărui sfaturi și cumpătare îi era dor. Își aminti că Ming știa întotdeauna ce să spună și cum să acționeze. Se simțea îndatorat față de el, dar în aceeași măsură îi era rușine din pricină că îi înșelase așteptările. Ar trebui să meargă să-i facă o vizită și să-i împărtășească problemele care îl nedumereau. Rulă din nou

portretul, își luă notițele și plecă hotărât să se împace cu singura persoană care îl ajutase de la sosirea lui la Lin'an.

Traversă grădina fără probleme. Dar când încercă să treacă de zidurile palatului, santinela îl împiedică fără urmă de bună-cuviință.

— Nu te strădui degeaba, îi aruncă paznicul, privind cu dispreț sigiliul pe care Cí insista să i-l arate.

Când Cí îl informă că era un permis eliberat de însuși sfetnicul de la Dregătoria Pedepselor, santinela nu se tulbură.

— Atunci, vorbește cu el. Kan este cel care a dat porunca.

Cí nu vru să dea crezare vorbelor acestuia, dar santinela nu cedă.

Strânse din dinți și lovi cu piciorul o pietricică de râu cu aceeași mânie cu care l-ar fi lovit pe Kan dacă l-ar fi avut în față. În cele din urmă, se întoarse. Dacă împăratul dorea ca el să avanseze în investigații, va trebui să decidă ce era de făcut cu un dregător care părea mai înclinat să-i pună bețe în roate decât să-i înlesnească munca. Din fericire, permisul părea să-și păstreze valabilitatea în interiorul ansamblului, ceea ce îi îngădui să pătrundă până în biroul secretarului personal al împăratului. Cí se identifică și solicită o întrevedere, dar secretarul, un bătrân cu aspect spilcuit, îl privi de parcă tocmai se așezase o muscă pe el. Nu era doar ceva neobișnuit, ci chiar jignitor ca un simplu slujbaș să pretindă o audiență la împărat.

— Sunt unii care au murit pentru mai puțin de atât, îi atrase el atenția, fără să-l privească.

Cí își spuse că, dacă l-ar fi dorit mort, l-ar fi omorât deja.

Insistă, dar nu obținu decât indignarea crescândă a secretarului. Bărbatul îi porunci să se retragă, sub amenințarea că-l va chema pe oșteanul de gardă, dar Cí nu se înspăimântă. Era hotărât să lămurească situația aceea orice ar fi, așa că rămase în picioare, sfidător, fără măcar să clipească, atunci când secretarul îl amenință că îl va trimite la judecată și va asista la decapitarea lui. În timp ce bărbatul ridica din ce în ce mai mult glasul, Cí băgă de seamă că se apropie suita imperială, în care înaintau Kan și împăratul. Nu dădu ocazia să fie reținut. Îl lăsă cu vorba în gură pe secretar și, înainte ca oșteanul de gardă să-l poată împiedica, se aruncă cu fața la pământ dinaintea lor. Recunoscându-l, Kan porunci să fie arestat, dar Ningzong se împotrivi.

— Ciudat mod de a te prezenta în fața împăratului tău.

Conștient de cutezanța sa, Cí nu îndrăzni să-și ridice privirea.

Lovi podeaua cu fruntea și imploră indulgență. Neprimind răspuns, bâigui că era vorba despre ceva legat de crime care nu admitea întârziere.

— Maiestate, este intolerabil! urlă Kan.

— Va fi timp și pentru pedepse. Ai descoperit ceva? se mărgini să-l întrebe împăratul.

Cí se gândi dacă nu ar fi mai bine să vorbească între patru ochi cu suveranul. Era pe punctul de a i-o solicita, dar nu vru să-și pună și mai mult norocul la încercare. Cu toate că era în continuare prosternat, îl privi pe Kan cu coada ochiului.

— Maiestate, cu tot respectul, cred că cineva încearcă să-mi saboteze munca, îndrăzni el să spună în cele din urmă.

— Să saboteze? La ce te referi?

Făcu un semn către oșteanul de gardă să se îndepărteze câțiva pași. Cí nu se mișcă.

— În urmă cu câteva clipe, când mă pregăteam să întreprind unele demersuri afară, santinelele m-au împiedicat să ies din palat, spuse el cu vocea scăzută. Nu mi-a servit la nimic sigiliul pe care mi l-a oferit Excelența Sa dregătorul și...

— Înțeleg. Îl privi pe Kan, care de-abia acordase atenție denunțului lui Cí. Altceva?

Cí deschise gura perplex. Dar își păstră fruntea lipită de pământ.

— Da, Maiestate, se bâlbâi el. Rapoartele care mi-au fost înmânate nu cuprind anchetele efectuate de către judecătorii de la palat. Nu există nici măcar o singură informație despre locul și forma în care au fost găsite cadavrele. Nu apar martori și nici reclamații cu privire la dispariții, nici consemnarea vreunor bănuieli, nici vreo referire la un mobil. Îl privi pieziș pe Kan, care evită înfruntarea. Ieri l-am interogat pe un prieten intim al Gingașului Delfin, un tânăr eunuc care s-a arătat cooperant, până la un moment dat, când a refuzat să mai vorbească. Iar explicația pentru tăcerea sa bruscă a fost aceea că sfetnicul de la Dregătoria Pedepselor i-a interzis să discute despre această poveste.

Împăratul rămase tăcut pentru o clipă.

— Și din acest motiv crezi că poți să mă deranjezi, prezentându-te în fața mea ca un sălbatic?

— Alteță, eu... Se miră, înțelegând în același timp cât de prostesc era comportamentul său. Dregătorul Kan a declarat că nimeni nu a intrat în apartamentele private ale Gingașului Delfin, dar nu este adevărat. Nu numai că el a intrat, dar i-a interzis santinelei să vorbească despre acest lucru. Sfetnicul dumneavoastră nu vrea ca eu să descopăr ceva! Disprețuiește orice metodă decurge din examinare și din rațiune și se încapățânează să ascundă tot ce l-ar putea da de gol. Nu pot interoga concubinele, nu pot avea acces la rapoarte, nu pot ieși din palat...

— Am ascultat deja destule obrăznicii! Gărzi! Conduceți-l la locuința lui!

Cí nu opuse rezistență, dar pe când gărzile îl ridicau, putu să observe cum zâmbetul otrăvit al lui Kan însoțea sclipirea din singurul său ochi.

* * *

Auzi cum gărzile închideau ușa și se postau în afara ei. Apoi își roase unghiile până când, după o vreme, ușa se deschise din nou. Bo intră fără să salute, cu chipul roșu de mânie.

— Voi, tinerii, vă credeți stăpânii lumii! șopti el mergând prin încăpere. Veniți cu aerele voastre de atotcunoscători, cu tehnicile voastre inovatoare și cu analizele voastre de experți, vă prezentați în fața celor mai în vârstă decât voi, îngâmfați și orgolioși, încrezători în capacitatea voastră de a cerceta imposibilul și uitați de cele mai elementare norme de protocol. Făcu o pauză ca să-și ațintească ochii asupra lui Cí. Se poate ști ce pretinzi? Cum ți-a trecut prin minte să acuzi un dregător?

— Un dregător care mă împiedică să fac cercetări, închizându-mă ca pe un inculpat...

— Pentru numele Marelui Buddha, Cí! Cele întâmplare la zidurile fortificate nu au fost ideea lui. Doar a urmat ordinele împăratului.

Cí se făcu alb la față.

— Dar... bâigui el fără să înțeleagă.

— Ești un prost plin de iluzii! Dacă ai ieși fără escortă din palat, viața ta ar dura mai puțin decât a unui ou între fălcile unei vulpi. Făcu

o pauză, încercând să-l facă pe Cí să înțeleagă. Nu înseamnă că nu poți ieși. Dar dacă o faci, trebuie să fii protejat.

— Dar atunci...

— Și e clar că dregătorul Kan a intrat în apartamentele Gingașului Delfin. Ce voiai? Să lase totul pe mâinile tale?

— Dar nu înțelegeți că nu vă voi putea ajuta dacă nu-mi explicați care este pericolul cu care mă confrunt? ridică glasul Cí.

Bo păru că se gândește. Se apropie de fereastră și privi afară. Apoi se întoarse către Cí cu o expresie schimbată.

— Îți înțeleg neputința, dar tu ești cel care trebuie să-i înțeleagă motivele. De acord, împăratul ți-a solicitat ajutorul, dar să nu ai pretenția să-și încredințeze secretele primului venit care îl năucește cu trucurile sale.

— Foarte bine. Atunci, dacă nu-mi permiteți să avansez cu cercetările, cereți-i împăratului să mă înlocuiască. Vă voi spune tot ce am aflat și...

— Aha! Deci ai aflat ceva? se miră Bo.

— Mai puțin decât aș putea și mai mult decât mi s-a permis.

— Ascultă-mă cu atenție! Sunt doar un slujbaș, dar pot da poruncă să fii biciuit chiar acum, așa că lasă sarcasmele.

Cí înțelese că necuviința sa îl ducea către o situație fără ieșire, își lăsă capul în jos și se scuză. Apoi își scoase notițele și le revăzu, în vreme ce Bo se așeză pe un taburet din apropiere. Cí inspiră adânc până se calmă. Odată liniștit, începu să-i relateze în amănunt, punct cu punct, toate progresele sale: descoperirea micilor cicatrice de pe chipul cadavrului mai tânăr, existența parfumului Esență de Jad, a cărei păstrare îi revenea acelei *nūshi* de la palat, și înșelăciunea Gingașului Delfin.

— La ce te referi? Ochii lui Bo începură să sclipescă.

— La faptul că l-a mințit pe Kan. Eunucul n-a ajuns niciodată să-și viziteze tatăl, pentru că acesta nu s-a îmbolnăvit câtuși de puțin. În realitate, Gingașul Delfin s-a văzut obligat să se folosească de această scuză pentru ca nimeni să nu se îndoiască de motivele absenței sale.

— Dar cum poți să afirmi așa ceva? se interesă Bo. Tatăl lui se îmbolnăvea adeseori.

— Într-adevăr. Și de fiecare dată când se întâmpla, Gingașul Delfin nota acest lucru în jurnalul său. Povestea în amănunt necazurile și temerile sale, pregătirile ca să-l viziteze, darurile pe care urma să i le ducă și datele la care avea să călătorească. Nu uita nimic. Și totuși, în ultima lună nu există nicio referire, nici măcar la o răceală.

— Poate că a fost ceva urgent și neașteptat. Într-atât de mult, încât n-a mai avut timp să noteze, sugerează slujbașul vizibil încurcat.

— Bineînțeles că s-ar fi putut întâmpla așa. Dar nu s-a întâmplat, în rapoarte se spune că Gingașul Delfin a făcut o cerere de învoire la o zi după luna nouă din luna în curs, deși nu a plecat în călătorie decât a doua zi, în timpul nopții, interval mai mult decât suficient ca să-și noteze în jurnal tot ce ar fi vrut.

— Și asta la ce ne conduce? Întrebă uimit slujbașul.

— La ceva care presupun că ar trebui să vă îngrijoreze. Gingașul Delfin a fost asasinat de către o persoană cunoscută, poate de cineva în care avea încredere. Amintiți-vă că pe trupul lui nu există semne că ar fi opus rezistență, deci, ori nu s-a apărat, ori poate că nu se aștepta ca asasinul să-l ucidă. Motivul pentru care a inventat o minciună ca să părăsească palatul trebuie să fi fost foarte puternic, căci, fără îndoială, știa de pedeapsa la care se expunea dacă ar fi fost descoperit.

— Ceea ce spui este îngrijorător. Va trebui să-l consult pe împărat.

27.

Când Cí trecu de ușa Bibliotecii Arhivelor Secrete, inima i se strânse. Împăratul fusese de acord să-i fie dezvăluite bănuielile sale în schimbul unui jurământ vital: va putea consulta documentele aprobate de către Kan, dar dacă va îndrăzni să atingă cotorul oricărui alt volum, va fi executat prin cea mai cumplită dintre torturi. De aceea, de fiecare dată când va avea nevoie să cerceteze vreo informație, va trebui să o facă în prezența dregătorului însuși.

Cí urmă silueta voluminoasă a lui Kan de-a lungul unor culoare întunecate, înghițite de o legiune de teancuri de documente ce amenințau să se prăbușească peste ei. Sfetnicul de la Dregătoria

Pedepselor ducea un mic felinar care îi lumina chipul mutilat, prefăcându-l într-o mască grotescă. Pe chipul lui Cí se ghicea teama. Îi părea rău că făcuse presiuni asupra lui Kan. Înainte de conversația sa cu Bo credea că dregătorul nu dorea să-l ajute. Acum avea senzația că are un dușman. Pe când mergea, se uită atent la câteva etichete care identificau teancurile de documente: *Răscoala oștirii jurchenilor și înăbușirea ei, Tactici de spionaj ale împăratului Galben*⁴⁴, *Arme și armuri ale luptătorilor-dragon, Sisteme pentru provocarea bolilor și epidemiilor...*

Băgă de seamă că dregătorul Kan se opri în fața unui document care se numea *Onoarea și trădarea generalului Yue Fei*. Îl scoase și i-l înmână lui Cí.

— Îl cunoști?

Cí răspunse afirmativ. La școală era obligatoriu să înveți istoria lui Yue Fei⁴⁵, eroul național. Yue Fei se născuse în sânul unei familii umile în urmă cu un secol. La nouăsprezece ani, s-a înrolat în armată și s-a dus să întărească granițele septentrionale ale țării, unde a adus servicii extraordinare împotriva invadatorilor Jin. Datorită curajului și a talentului său de strateg, a fost avansat până la gradul de șef adjunct al consiliului privat al împăratului. Era cunoscută legenda potrivit căreia, cu doar opt sute de oșteni, Yue Fei biruise cinci sute de mii de oameni în afara orașului Kaifeng.

— Ceea ce nu înțeleg este termenul de „trădare” care se află înscris în fruntea teancului de documente.

Kan luă dosarul și îl deschise.

— Se referă la un fapt puțin cunoscut, unul dintre episoadele cele mai dezonorante ale Dinastiei Song, îi mărturisi el. În ciuda devotamentului său necondiționat, la treizeci și nouă de ani, generalul Yue Fei a fost acuzat de înaltă trădare și executat în dezonoare. Cu timpul, s-a descoperit execrabila minciună de la baza acelei acuzații și a fost reabilitat de către împăratul Xiaozong, bunicul actualului nostru împărat, care, de fapt, a poruncit să fie ridicat un templu în onoarea sa la lacul de Vest, la poalele muntelui Qixia Ling.

— Da. Îl cunosc. Mormântul lui este păzit de patru statui îngenucheate, cu piepturile dezgolite și mâinile legate la spate.

— Statuile îl reprezintă pe prim-ministrul Qin Hui, pe soția și pe lacheii săi Zhang Jun și Mo Qixie, cei patru nelegiuți care au urzit conspirația ce a dus la execuția generalului. Clătină din cap în semn de dezaprobare. De pe vremea aceea suntem în război cu afurisiții de jurcheni, barbarii aceia din Nord cărora le plătim biruri ca să supraviețuim, în loc să-i alungăm. I-au invadat pe strămoșii noștri, au pus stăpânire pe pământurile noastre, pe vechea noastră capitală, pe ogoarele și pe recoltele noastre. Din pricina lor, teritoriile noastre sunt în ziua de azi doar jumătate din ce au fost odată. Și totul, pentru că țara noastră are oameni pașnici! Aceasta a fost marea noastră greșală. Acum, ne văităm că ne lipsește o oștire care să ne apere țara și ne mărginim să plătim biruri care să le oprească înaintarea, în timp ce ei dijmuiesc tot ce ne-a aparținut. Lovi cu pumnul în teancul de documente.

— Este cumplit... Cî își drese glasul. Dar ce legătură au toate astea cu asasinatele?

— Au legătură. Respirația sa gâfâită îi umfla și îi golea trupul mătăhălos. Potrivit cronicilor, Yue Fei a conceput cinci fii, ale căror destine au fost marcate de oprobiul și de rușinea părintelui lor. Carierele, căsniciile și proprietățile lor s-au spulberat, precum cenușa vânturată de un uragan. În cele din urmă, ura și ranchiuna i-au ruinat până i-au cufundat în uitare și stirpea lor a dispărut înainte de reabilitarea sa. Dar, potrivit informațiilor noastre – căută o anumită pagină –, Yue Fei a avut și un fiu natural care a reușit să scape de dezonoare, a emigrat în Nord și a prosperat. Acum credem că unul dintre urmașii acestuia caută să răzbune acuzația aceea de trădare adusă strămoșului său, îndreptându-se împotriva împăratului.

— Și de aceea să fi omorât trei oameni care nu aveau nimic în comun între ei?

— Știu despre ce vorbesc! țipă el. Chipul său era gravitatea unei înmormântări. Ne aflăm în ajunul semnării unui nou tratat cu etnia Jin. Un armistițiu care va consolida siguranța precară a graniței noastre cu prețul mai multor taxe de trecere. Făcu gestul de a lua un alt dosar, dar se stăpâni. Și tocmai în asta constă mobilul trădătorului.

— Îmi pare rău, dar nu reușesc...

— Ajunge! îl întrerupse Kan. Azi după-amiază se va organiza o recepție la palat la care va asista ambasadorul Imperiului Jin. Pregătește-te. Ți se vor pune la dispoziție veșminte și o identitate adecvată. Acolo îl vei cunoaște pe adversarul tău, pe șarpele de om, urmaș al lui Yue Fei. Persoana pe care va trebui să o demaști, înainte ca ea să te descopere pe tine.

* * *

În așteptarea sosirii delegației, Cí își puse uniforma de mătase verde pe care tocmai i-o pusese la dispoziție croitorul imperial și care, potrivit spuselor acestuia, îl va identifica drept sfetnicul personal al lui Kan. Cí își potrivi tichia din brocarduri cu fir de argint și se privi în oglinda de bronz. Ridică o sprânceană. Înfașurarea sa îi amintea de cea a unui fals cântăreț de operă, care ar fi avut de gând să se strecoare la un banchet ca să se ospăteze fără să plătească. Dar croitorul nu părea să fie afectat de lipsa lui de încredere. Îi luă măsurile cu ace și cu pense și îl asigură că, după ce va ajusta costumul, va arăta ca un prinț. Cí îl lăsă pe bărbat să-și dea silința, în timp ce el cugeta la vorbele lui Kan. Cu toate că inima îi bătea cu putere la perspectiva de a se confrunța cu asasinul, nu înceta să se întrebe de ce, dacă îl cunoștea deja, Kan prefera să i-l prezinte, în loc să-l aresteze el însuși.

Ceremonia începu la mijlocul după-amiezii, cu puțin înainte ca soarele să se ascundă în spatele Palatului Eternei Prospețimi. Un servitor îl conduse pe Cí până la apartamentele private ale lui Kan, care îl aștepta deja în ușă, înveșmântat de gală. Dregătorul aprobă îmbrăcămintea lui Cí și se îndreptară împreună spre Salonul Salutarilor, unde urma să aibă loc recepția. Pe drum, Kan îl sfătui în legătură cu dedesubturile ceremonialului, spunându-i că va justifica prezența lui la recepție prezentându-l drept un cunoscător al obiceiurilor etniei Jin.

— Dar eu nu știu nimic despre barbarii aceia...

— La masa la care ne vom așeza nu va trebui să vorbești despre ei, se mărgini el să-i spună.

Când intrară în Salonul Salutarilor, Cí se făcu alb la față.

Într-un imens spațiu scaldat într-o lumină diafană, în care ar fi putut încăpea chiar și un regiment, existau zeci de mese pe care se aflau o mulțime de feluri de mâncare în culori și forme de

neimaginat. Aroma bucatelor de soia, creveții prăjiți și peștele dulce-acrișor se combinau cu parfumul crizantemelor și al bujorilor, în timp ce recipiente de bronz pline cu zăpadă adusă din munți răcoreau atmosfera datorită numeroaselor roți de vânt instalate în spatele ferestrelor. Pereții, zugrăviți într-un roșu la fel de intens ca sângele, străluceau la sclipirea ce pătrundea prin obloanele deschise, lăsând la vedere o priveliște în care pinii japonezi, albicioși ca fildeșul, se întreceau în frumusețe cu bambușii înalți, cu răzoarele de iasomie, cu orhideele și florile de scorțișor, sau cu nuferii albi și carmin care pluteau alene pe lac, stropiți de clipocitul neîntrerupt al unei cascade artificiale.

Încă uimit, Cí băgă de seamă că, până în momentul acela, noțiunea lui despre bogăție fusese la fel de nesemnificativă precum cea a unui sărman pustnic entuziasmat de un pat nou. După părerea lui, nici în vis un muritor de rând nu ar fi fost în stare să-și imagineze luxul care se revărsa de jur-împrejur.

Se uită cu atenție la armata de servitori care stăteau nemișcați, ca niște statui țepene, realizate după același model și așezate una după alta într-un șir perfect, așteptând să se ocupe de cei prezenți. În fund, pe o platformă acoperită cu atlas galben, zări masa imperială, cu zece fazani fripți, în timp ce la picioarele ei, lângă mese, sute de invitați gătiți în costume splendide conversau plini de însuflețire.

Kan îi făcu semn să-l urmeze.

Sfetnicul de la Dregătoria Pedepselor îl călăuzi printr-o întreagă pleiadă de aristocrați, nobili pompoși cu dare de mână, personalități venite din toate colțurile imperiului, poeți recunoscuți, maeștri caligrafi, prefecti și subprefecti, înalți funcționari din administrație și membri ai diferitelor Dregătorii, toți însoțiți de familiile lor. Îi spuse că împăratul preferase să dea un ton festiv întâlnirii, ca să nu fie considerată drept o capitulare.

— De fapt, s-a făcut în așa fel încât audiența să coincidă cu petrecerea, și nu invers.

Ocupară o masă lângă alți invitați, la care se așezară respectând obiceiul celor opt locuri. Regula era să se rezerve scaunul situat în partea orientată către răsărit pentru cel mai important invitat și acesta a fost cel pe care-l ocupă sfetnicul de la Dregătoria

Pedepselor. Toți ceilalți se așezară potrivit rangului și vârstei, cu excepția lui Cí, care luă loc lângă Kan.

Pe când așteptau sosirea împăratului, Kan îi mărturisi lui Cí cu voce scăzută că își cedase locul la masa imperială ca să nu fie constrâns de protocol. Apoi îl prezentă pe Cí celorlalți comeseni: doi prefecti, trei învățați și un renumit fabricant de bronzuri.

— Cí este sfetnicul meu, le spuse Kan.

Tânărul încuviință. În timp ce Kan se întreținea cu colegii săi, Cí observă că femeile erau adunate la mese separate, ceva obișnuit la orice fel de celebrare, deoarece acest lucru le permitea bărbaților să vorbească despre treburile lor. Încă nu începuseră să fie servite antreurile, când o bătaie de gong răsunând de nicăieri anunță iminenta sosire a împăratului.

Ningzong apărură însoțit de o suită de curteni atât de numeroși și de o trupă de oșteni atât de amenințatori, încât oricărui alt conducător de pe pământ i s-ar fi tăiat răsuflarea. Precedat de o simfonie de timpane și trompete, toți cei prezenți se ridicară la unison ca să îi aducă omagii. Împăratul nici măcar nu clipi. Ochii săi întredeschiși păreau îndreptați către văzduh, pe când înainta ca o fantomă absentă, străină de admirația și splendoarea din jur. Odată ajuns la tron, Ningzong luă loc și cu un gest îi autoriză pe invitați să-l imite. Numai de câțiva, o nouă bătaie de gong puse în mișcare un furnicar de ospătari, ajutoare, servitori și bucătari care se grăbiră să defileze de parcă viața lor ar fi depins de asta, într-un zgomotos balet cu tăvi, băuturi și feluri de mâncare.

În așteptarea ambasadorului Imperiului Jin, unul dintre comeseni îl sfătui pe Cí:

— Îți recomand puiul cerșetorului⁴⁶ cu aromă de frunze de lotus. Dar dacă preferi ceva picant, încearcă supa de pește de Songsao. Este puțin acrișoară, dar minunată pentru vară, îi sugeră fabricantul de bronzuri.

— Poate că preferă supa de fluturi cu turte prăjite, propuse unul dintre învățați. Sau poate o felie de porc de Dongpo.

— Iată! Rachiul de struguri! Asta chiar că este o delicatessă, și nu drojdie de vin de orez care ni se toarnă în pahare cu alte ocazii! Unul dintre prefecti se grăbi să-și toarne un pahar. În ceea ce privește

mâncarea, nu vă grăbiți. Din câte am înțeles, se vor servi o sută cincizeci de feluri diferite.

Cí mulțumi pentru sugestii, dar își puse câteva găluște simple fierte cu ghimber. Iar în privința băuturii, alese vinul de cereale cald și aromat cu care era obișnuit. Îi atrase atenția prezența unui platou cu fidea și brânză de oaie, alimente specifice persoanelor din Nord.

— În onoarea ambasadorului, mormăi Kan și scuipe peste farfuriile acelea. Ceilalți comeseni îl imitară. Cí, perplex, făcu același lucru.

— Și ce fel de ajutor ești tu? interveni fabricantul de bronzuri, adresându-i-se lui Cí. Sfetnicul nostru de la Dregătoria Pedepselor nu este un om care să se lase ajutat. Începu să râdă.

Lui Cí îi rămase supă în gât. Tuși puțin și se scuză cu stângăcie.

— Sunt expert în etnia Jin, răspunse el fără să se gândească și își dădu imediat seama de neghiobia lui.

— Da? Și ce știi despre ticăloșii aceia pe care trebuie să-i mai și plătim? E adevărat că vor să ne cotopească?

Cí se prefăcu că încă mai are ceva în gât. Bău o înghițitură de apă ca să câștige timp.

— Dacă aș dezvălui ce știu la această masă, Kan mi-ar reteza gâtul și, atunci, nu numai că v-aș împroșca cu sânge, dar mi-aș pierde probabil și slujba, spuse el în cele din urmă și zâmbi.

Fabricantul de bronzuri îl privi cu uimire înainte de a înțelege că glumește. Apoi izbucni în râs. Cí băgă de seamă că dregătorul Kan îi aruncă o privire furibundă, înainte de a răsufla ușurat.

— Așadar, lucrați cu bronzurile... îi abătu atenția Cí. Azi am avut ocazia să mă privesc într-o oglindă din acest material. Era atât de lustruită, încât părea de gheață. Încă mă mai minunez. Niciodată n-am văzut o asemenea precizie.

— Aici, în palat? Atunci, fără îndoială că eu am fabricat-o. Nu e frumos să o spun, dar niciun alt metalurg nu mînuiește bronzul cu atâta îndemânare, se laudă el, arătându-le inelele înzorzionate din acest material care îi stăteau pe degete.

— Desigur. Foarte adevărat, spuse Kan, privindu-l pe fabricant cu severitate. Cí observă cum acestuia îi pierde zâmbetul văzând privirea lui Kan.

Ca să evite ca invitații să-l compromită pe Cí cu alte întrebări, Kan luă cuvântul. Îi fu ușor să continue cu subiectul care părea că trezise

un vădit interes.

— Totul este cum nu se poate mai bun! zâmbi el. Supa fierbinte, orezul călduț și sucul și băuturile reci, cu excepția vinului și a ceaiului. Știați că este indicat să consumați mai multă mâncare dulce toamna, mai sărată iarna, mai acră primăvara și mai amară vara?

— Singurul lucru pe care îl știu eu este că soția mea mi-o amărăște tot anul, răspunse unul dintre ei, provocând glumele celorlalți.

Participanții la sindrofie se lansară în conversație, de parcă li s-ar fi dat pinteni. Unul comentă că vita are o carne dulce și delicată prin natura ei, astfel că trebuie să fie preparată cu o mâncare amară și ușoară, dar altul preferă să vorbească despre cele cinci licori.

— Cele care macerează cele cinci animale. Sper ca în această noapte să bem destul de mult din ele.

Și cu toții fură de acord.

De îndată ce spuse asta, apăru un servitor cu cinci clondire cu rachiu de sorg, fiecare conținând o lighioană respingătoare. Cí zări un scorpion, o șopârlă, o scolopendră, un șarpe și o broască-râioasă. Fu singurul care nu gustă din ele.

Erau pe punctul de a toasta, când Kan îl întrerupse pe Cí:

— Uite că vine ambasadorul Imperiului Jin. Scurpă din nou.

Niciunul dintre cei prezenți nu se ridică în picioare.

Cí se întoarse spre ușă și îl zări. Ambasadorul mergea în fruntea a patru dintre slujbașii săi. Pe chipul său cu piele brună, pământie, se remarcă niște dinți strălucitori, neobișnuit de albi. Lui Cí i se păru că seamănă cu un șacal. Bărbatul înaintă până se opri la cinci pași de masa imperială. La fel ca slujbașii săi, îngenunche și se prosternă dinaintea lui Ningzong. Apoi le făcu semn oamenilor să-i ca să-i înmâneze darurile Maiestății Sale Imperiale.

— Ipocriți afurisiți, murmură Kan. Mai întâi ne jefuiesc, iar acum ne copleșesc cu atenții.

Cí observă că ambasadorul și slujbașii săi luau loc la o masă în apropierea împăratului, pe care se afla felul de mâncare preferat al barbarilor: un enorm berbec fript întreg. Poate că veșmintele lor nu lăsau să se vadă, dar felul în care devorau scotea la lumină cât erau de sălbatici.

În ciuda nesfârșitei defilări de farfurioare, Kan nu mai mănăcă nimic. Din prudență, Cí îl imită. În schimb, restul comesenilor se concentrează asupra deserturilor care umpleau fețele de masă din bambus. Rachiul trecea din mână în mână stropind feliile de rădăcină de lotus cu sirop, feliile de pepene verde și pepene galben și savuroasele înghețate de fructe amestecate cu grijă, care, în cea mai mare parte, își găsiră sfârșitul pe îmbrăcăminte. Kan îl înștiință pe Cí că, de îndată ce vor începe focurile de artificii, îi va indica persoana pe care o bănuia.

Lui Cí îi tresări inima.

După câteva momente, o nouă bătaie de gong îi informa pe invitați că împăratul considera încheiat banchetul, ca să continue cu ceaiul și cu băuturile în grădini.

Se ridicară cu toții. Kan așteaptă ca invitații cu care împărțise masa să înceteze să se mai clatine înainte de a o porni la drum. Cí trebui să-l susțină pe fabricantul de bronzuri.

— Noaptea se anunță promițătoare, zise Kan. Să ieșim să admirăm spectacolul.

* * *

De îndată ce ajunse pe terasă, Cí constată că familiile continuau să rămână despărțite: bărbații lângă băuturi, râzând și bând în galeria principală, iar femeile, începând să pregătească ceaiul ceremonial la măsuțele din apropierea heleșteului. Oglindirea limpede a lunii însoțea lebedele, în timp ce lampioanele luminau noaptea printre pinii japonezi. Cí bănuia că, atunci când va sosi momentul să se confrunte cu suspectul, întunericul va fi aliatul său. Îi tremurau mâinile, de parcă ar fi presimțit într-o oarecare măsură că se apropia o bătălie. Totuși, Kan părea să aibă ochi doar pentru fabricantul de bronz, pe care nu înceta să-l țină sub observație. Când îl întrebă de presupusul asasin, sfetnicul îi ceru să aștepte.

După ce discută o vreme cu mai mulți necunoscuți, Kan îi comunică:

— Însoțește-mă. Vino să luăm ceaiul.

În pofida trupului său voluminos, Kan coborî scările cu discreția unei pisici și se pierdu în întuneric. Cí îl urmă prin crâng, evitând diferitele grupuri care stăteau de vorbă liniștite pe lângă măsuțe. Lăsară în urmă niște răzoare cu flori și se îndreptară spre malul

heleșteului. Acolo, o colivie de fluturi ticsită cu licurici lumina un grup strâns în jurul unui ceainic. Cí zări bărbați și femei despre care bănuia că ar fi bătrâni și curtezane, căci, altfel, n-ar împărți aceeași masă. Fără să aștepte să fie invitat, Kan îngenunche lângă ei.

— Sper că nu vă deranjează dacă ne alăturăm și noi...

O femeie matură le zâmbi, urându-le bun venit.

— Ești la tine acasă, murmură ea. Cine te însoțește?

Cí se făcu alb la față la vederea frumuseții senine a femeii. Să tot fi avut patruzeci de ani, dar nu arăta. Ea și Kan se cunoșteau.

— Este Cí. Un nou sfetnic.

Dregătorul se așeză lângă femeie și îi făcu loc tânărului.

Cí îi studie pe cei prezenți. Patru bărbați și șase femei, toți râzând amuzați. Bărbații arătau împovărați de ani, dar manierele lor desăvârșite și veșmintele scumpe păreau să compenseze în ochii curtezanelor vârstele lor înaintate. Acestea, cu excepția femeii care tocmai îi întâmpinase, păreau să fie foarte tinere. Dar niciuna nu avea trăsături perfecte precum cea mai matură. Pe bărbați îi analiză în alt fel, închipuindu-și că printre ei trebuia să se afle autorul asasinatelor.

În timp ce femeia care îndeplinea rolul de amfitrioană le servea cu gesturi delicate câte o ceașcă de ceai, Cí scrută chipurile celor prezenți. Cel pe care îl avea în față era un bărbat voinic, ai cărui ochi închiși pe jumătate din pricina alcoolului păstrau o neplăcută expresie lascivă, indiferent la ce tânără s-ar fi uitat. Își imaginează că, dacă ar putea, ar devora toate fetele dintr-o înghițitură, fără să le deosebească gustul, dându-le pe gât ca pe bolul cu alcool pe care îl degusta. Ceilalți trei nu păreau periculoși. Doar niște bătrâni beți cărora le curgeau balele la vederea tinereții unor curtezane ce ar fi putut fi considerate drept nepoatele lor.

Bău o înghițitură de ceai și își aținti privirea asupra primului bărbat, care, băgând de seamă, îi întoarse o căutătură disprețuitoare.

— La ce te uiți? Oi fi cumva pe invers? îi aruncă acesta.

Cí își plecă ochii. Ar fi trebuit să treacă neobservat și, în loc de asta, ieșise în evidență.

— Credeam că vă cunosc, spuse el în cele din urmă și mai luă o înghițitură de ceai.

Kan își drese glasul. Îi făcu un semn pe care Cí nu îl înțelese.

Bărbații continuau să bea alcool, în vreme ce curtezanele râdeau, simțindu-le mângâierile pe sub îmbrăcăminte. Cí începu să se simtă stânjenit. Nu înțelegea ce așteaptă Kan ca să ia inițiativa. Nici măcar nu-și închipuia ce are de gând să facă. Îl privi din nou cu atenție pe suspectul său. Bărbatul încerca să desfacă decolteul celei mai tinere dintre fete, dar aceasta opunea rezistență.

— Stai odată locului! urlă bărbatul, trăgându-i o palmă.

Cí făcu gestul de a-l împiedica, dar bărbatul se întoarse către el.

— Și tu! Ce vrei?

Cí se alarmă. Crezu că bărbatul avea să se năpustească asupra lui, dar Kan îi făcu un semn să se liniștească.

— Cum îndrăznești? îi aruncă amfitrioana bărbatului violent.

Glasul ei răsună ferm, imperativ. Pe Cí îl luă prin surprindere, iar pe bărbat îl făcu să se revolte.

— Poftim?

Bărbatul se pregăti să o înfrunte pe femeie. Cí își încordă mușchii, dar Kan îl făcu să se stăpânească. Femeia scoase din sân un flaconaș.

— Nu așa se cucerește o femeie, îl sfătui ea în șoaptă. Bău puțin din poțiune și îi oferi și lui.

— Ce este asta? mormăi bărbatul, mirosind conținutul.

— Un afrodisiac. Îți va face bine.

Bărbatul părea neîncrezător. Apoi dădu băutura pe gât dintr-o înghițitură și o scuipă numaidecât.

— Pentru numele tuturor zeilor! răcni el. Ce fel de porcărie este asta?

Femeia zâmbi lăsând să se vadă un șir de dinți perfecti.

— Zeamă de motan.

Cí zâmbi. Într-adevăr, zeama de motan era un întăritor. Dar Cí nu era chiar atât de sigur că procedeul folosit pentru a-l obține ar putea fi pe gustul său.

— Dacă ai stors vreodată un burete, îți vei putea imagina, îi explică femeia și îi mai turnă un bol. Se ia un motan frumos și i se zdrobesc oasele cu un ciocan, dar nu și capul, ca să rămână în viață. Trebuie lăsat puțin în pace, apoi i se dă foc la blană. După aceea, se opărește și se condimentează după gust. După o oră de fierbere, se strecoară într-o cană și gata.

Bărbatul o privi descumpănit. Ochii îi jucau de uimire, strălucitori de la băutură. Nu știa ce să facă. Încercă să bolborosească ceva, dar nici măcar el nu înțelese. Aruncă pe jos bolul cu rachiu pe care i-l oferea și plecă înjurând printre dinți. Ceilalți bărbați îl urmară, de parcă i-ar fi datorat supunere, luându-le cu ei și pe curtezane.

Kan izbucni în râs. După ce dispărură și ceilalți comeseni, profită ca să-și îndrepte atenția către amfitrioană. Își spală mâinile și își turnă ceai. Apoi se întoarse către Cí, încredințându-se că îi acordă atenție.

— Cí, ți-o prezint pe Iris Albastru. Descendentă generalului Yue Fei.

Femeia își înclină capul, în timp ce Cí rămase mut de uimire. Apoi văzu în ochii ei limpezi ceva care îl înspăimântă.

28.

Pentru Cí fu un șoc să afle că Iris Albastru este descendentă lui Yue Fei, de parcă l-ar fi lovit cineva cu o măciucă în moalele capului. Dar femeia cu ochi palizi care îl privea cu gingășia unei căprioare, amfitrioana cu o pieptănătură rafinată și un splendid *hanfu*⁴⁷ de mătase, și ale cărei maniere senine ar fi rivalizat cu ale unei suverane era pentru Kan suspectă de asasinarea cu brutalitate a trei bărbați.

Din clipa aceea, tulburătoarea frumusețe a lui Iris Albastru căpătă altă dimensiune și, cu toate că vorbea cu aceeași eleganță, gesturile binevoitoare care îl cuceriseră cu puțin înainte începură să-l neliniștească.

Cí nu știa ce să spună. Reuși doar să bâiguie un „încântat de cunoștință” și rămase absorbit, privindu-i trăsăturile senine. Era la fel de frumoasă, dar în ochii ei limpezi i se păru că descoperă un vâl de răceală care părea că o trădează. Își aminti de înșelătorul calm al scorpionului chiar dinainte de a-și lansa atacul mortal și i se strânse stomacul.

Între timp, Iris Albastru, străină de preocupările lui, se interesă de activitatea pe care o desfășură Cí în calitate de sfetnic al lui Kan. De data aceasta, dregătorul i-o luă înainte:

— Tocmai de aceea am vrut să ți-l prezint. Cí elaborează acum un raport despre popoarele din Nord și m-am gândit că tu l-ai putea ajuta. Te mai ocupi încă de afacerile tatălui tău, nu-i așa?

— În măsura posibilităților. De când m-am căsătorit, viața mea s-a schimbat destul de mult. Dar, în sfârșit, asta e ceva ce știi deja... Făcu o pauză. Așadar, lucrezi la un raport despre etnia Jin... spuse ea, adresându-i-se lui Cí. Atunci, ai noroc. Îl vei putea întreba pe ambasador.

— Nu vorbi prostii. Ambasadorul este ocupat. Aproape la fel de mult ca și mine, interveni din nou Kan.

— Tot cu femeile?

— Iris... Iris... Mereu ironică. Dregătorul Kan se strâmbă. Cí nu vrea să audă vorbe goale din partea unui bărbat antrenat să mintă. Tânărul caută adevărul.

— Tânărul nu are gură? spuse Iris Albastru.

Cí observă că tonul ei era ușor provocator.

— Îmi place să-i respect pe cei mai în vârstă decât mine, îi răspunse el.

Cí constată că ea se simțise vizată și zâmbi malițios în întuneric. Apoi îl privi pe Kan, căutând un răspuns. Nu înțelegea intențiile dregătorului, nici unde avea de gând să ajungă. În plus, începea să-și dea seama că relația dintre Kan și Iris Albastru nu era chiar atât de idilică pe cât bănuise el.

Aștepta un răspuns când, pe neașteptate, o siluetă se profilă în lumina felinarelor. Lui Cí i se păru că era fabricantul de bronzuri cu care stătuseră la aceeași masă în timpul cinei. Recunoscându-l, Kan se ridică anevoie.

— Vă rog să mă scuzați, am o problemă de rezolvat, spuse dregătorul și ieși în întâmpinarea bărbatului.

Cí își mușcă buzele. Tot nu știa ce să spună. Bătu darabana cu degetele în ceașca de ceai și apoi o apropie de gură.

— Neliniștit? Întrebă femeia.

— Ar trebui să fiu?

Pentru o clipă, îi trecu prin minte că ceaiul ar putea conține vreun fel de otravă și se opri din băut. Încet, o îndepărtă de buze, aruncând pe furiș o privire înăuntrul ei. Apoi o privi pe femeie. Se uita la el într-un mod ciudat pe care nu reuși să-l interpreteze.

— Așadar, îi respecti pe cei mai în vârstă... insistă ea. Câți ani ai?

— Douăzeci și patru, minți el, adăugându-și încă doi.

— Și ce vârstă presupui că am eu?

Știind bine că întinericul îl protejează, Cí o studie fără jenă. Sclipirile portocalii ale felinarelor înfrumusețau un chip cu trăsături delicate și atenuau ridurile discrete pe care anii păreau că i le dăruiseră. Sâni ei, de mărimea portocalelor, se umflau ușor sub *hanfu*, contrastând cu o talie normală și niște șolduri neobișnuit de proeminente. Se miră că nu o deranja felul în care el o cerceta. Ochii ei bătând în cenușiu, de o culoare pe care Cí nu o mai văzuse vreodată, străluceau.

— Treizeci și cinci. Deși socotise cu câțiva ani mai mult, se gândi că l-ar ajuta dacă ar linguși-o puțin.

Femeia ridică o sprânceană.

— Ca să lucrezi alături de Kan, trebuie să fii foarte îndrăzneț sau foarte prost. Spune-mi, Cí, tu ce fel de persoană ești?

Pe Cí îl uimi impertinența femeii. Nu știa ce hram poartă, dar probabil că se simțea foarte sigură pe ea dacă îl critica pe Kan de față cu un necunoscut care în teorie lucra pentru el.

— Poate că sunt genul de persoană care nu îi insultă pe nou-veniți, îi răspunse el.

Femeia se strâmbă și coborî privirea. Lui Cí i se păru că vede pe fața ei o umbră de regret.

— Scuză-mă, dar omul acela m-a enervat întotdeauna. Vărsă un strop de ceai încercând să și-l toarne. Știe că nu-i cunosc pe cei de etnie Jin așa cum pretinde el, așa că nu-mi închipui cum te-aș putea ajuta.

— Nu știu. Poate că ați vrea să-mi vorbiți despre munca dumneavoastră. Este evident că nu aveți preocupări casnice, improviză el un răspuns.

— Munca mea este la fel de banală ca și mine. Bău în silă.

— Mie nu-mi pareți banală. Cí își dresse glasul: Cu ce vă ocupați mai exact?

Femeia rămase o clipă tăcută, ca și cum ar fi chibzuit dacă să răspundă sau nu.

— Am moștenit o afacere de export de sare, spuse ea în cele din urmă. Relațiile cu barbarii au fost întotdeauna dificile, dar tatăl meu a

știut să se descurce și a construit niște prăvălii aproape de graniță. Din fericire, în pofida piedicilor puse de guvern, au prosperat rapid. Acum, le conduc eu.

— În pofida piedicilor?

— Este o poveste tristă. Iar aici suntem la o petrecere.

— Din câte relații, o îndeletnicire periculoasă pentru o femeie singură...

— Nimeni nu a afirmat că aș fi singură.

Cí sorbi din nou din ceai. Nu știa ce să spună.

— Kan a menționat ceva despre soțul dumneavoastră. Presupun că la el vă referiți.

— Kan vorbește prea mult. Dar așa este. Soțul meu se ocupă de multe lucruri. Glasul ei sună amar.

— Și unde este acum?

— Călătorește. O face adesea. Își turnă puțin rachiu. Dar de ce atâtea întrebări despre el? Am crezut că cei care te interesează sunt cei din Jin.

— Între altele, răspuse Cí.

Cí își dădu seama că situația îi scapă din mâini. Începu să bată din nou darabana cu degetele. Rămase mut constatând că tăcerea încetase să mai fie o ușoară stânjeneală, devenind apăsătoare ca o lespede. Iris Albastru va gândi curând același lucru. Timpul îi era împotriva, dar nu știa cum să anime conversația.

În momentul acela femeia se mișcă. Când ea scoase încet un evantai din mânecă, Cí îi admiră antebrațul alb. Îl desfăcu la fel de lent și începu să-și facă vânt. Curând după ce îl folosi, la Cí ajunse mirosul unui parfum. Esența sa pătrunzătoare i se păru ciudat de cunoscută.

— Esență de Jad? spuse Cí.

— Poftim?

— Parfumul. Este Esență de Jad. Cum ați făcut rost de ea?

— Astfel de întrebări i se pun doar unei anumite categorii de femei, zâmbi ea cu amărăciune, și provoacă răspunsuri numai pentru un anumit tip de bărbați, adăugă ea.

— Chiar și așa, insistă el.

Drept răspuns, Iris Albastru dădu pe gât paharul cu rachiu.

— Trebuie să plec, îi spuse ea.

Cí avea de gând să o rețină, când o explozie îi luă prin surprindere. Ridică ochii. Deasupra lor, niște ghirlande de lumini străluceau pe cer, stingându-se și aprinzându-se. Străluciri verzi și roșii le luminau chipurile cu neîntrerupte izbucniri de lumină, cu mii de aștri apărând pe bolta cerească.

— Focurile de artificii! Cí rămase uimit de formele înflorite care fulgerau pe cer. Sunt splendide. Căută complicitatea lui Iris Albastru, dar găsi doar o privire absentă, ațintită către crâng. Ar trebui să le priviți, o sfătui el.

În loc să-și îndrepte ochii către cer, femeia întoarse capul spre Cí. Totuși, nu îl fixă cu privirea. Avea ochii umezi de la strălucirea focurilor. Tânărul băgă de seamă că pupilele ei rămâneau insensibile la izbucnirile de lumină.

— Măcar de aș putea, spuse ea.

Cí văzu cum femeia se întorcea cu spatele la el și se îndepărta, ajutându-se de un baston.

Clătină din cap. Iris Albastru, strănepoata lui Yue Fei, asasina pe care o suspecta Kan, era cu desăvârșire oarbă.

* * *

La întoarcerea în palat, Cí scrută mulțimea, atrasă de spectacolul pirotehnic care continua să brăzdeze cerul cu strălucirea sa. Îl căută pe Kan, dar nu îl găsi. Se uită prin galerie, prin Salonul Saluturilor și prin sălile anexe fără niciun rezultat. Coborî din nou în grădini, dar nici acolo nu era. Neștiind ce să facă, se îndeletnici să admire focurile până se stinseră de tot, până când în aer rămase doar o ceață deasă cu un puternic miros înțepător. O ceață care îi aminti de ziua în care casa lui se prăbușise, exterminându-i familia.

Se gândi din nou la tatăl lui. Nu trecea zi fără să se gândească la el.

Pierdu noțiunea timpului, fiind cufundat în gânduri.

Trecuse de miezul nopții când i se păru că descoperă silueta lui Kan mișcându-se în spatele tufișurilor. Părea că îl însoțește cineva. Se ridică și o porni în întâmpinarea lui. Dar, când zări persoana cu care stătea de vorbă, se opri brusc. Era ambasadorul Imperiului Jin. Cí se întrebă despre ce or fi vorbind atât de călduros, ascunși în desiș. Nu găsi niciun răspuns. Era derutat. Poate că alcoolul

consumat nu îl lăsa să gândească limpede. Își spuse că ar face bine să se întoarcă și să se îndrepte către încăperile sale.

Patul părea de piatră. Dormi cu întreruperi, zvârcolindu-se, până când un slujbaș îl trezi, scuturându-l ca pe o cârpă. Bărbatul îi spuse să se scoale. Avea ordin să-l conducă în încăperea cu cadavre.

— Acum! spuse el fără menajamente, pe când ridica storul care acoperea fereastra.

Cí se frecă la ochi. I se păru că avea să-i crape capul de durere.

— Dar n-au fost încă îngropate cadavrele? Își acoperi ochii. Îl deranja lumina.

— A mai apărut unul. În această dimineață.

În drum spre depozit, slujbașul îl informă că trupul fusese găsit în apropiere de palat, de cealaltă parte a zidurilor fortificate. Cí întrebă dacă îl examinase cineva. Bărbatul răspunse că în momentul acela Kan îl identifica împreună cu unul dintre inspectorii.

Când Cí intră în încăperea cu cadavre, Kan era aplecat asupra trupului. Nefericitul zăcea pe masă cu fața în sus, gol, și la fel ca eunucului, îi lipsea capul. Simțindu-i prezența, sfetnicul de la Dregătoria Pedepselor îl zori să se apropie.

— Tot decapitat, îi arată el.

Nu era nevoie să-i spună. Își puse un șorț și aruncă o privire rapidă. Ca de obicei, inspectorul care îl însoțea pe Kan se mărginise să menționeze în raportul său aspecte superficiale, precum enumerarea rănilor și culoarea pielii. Lipsindu-i fața, inspectorul nu îndrăznise să se hazardeze în stabilirea vârstei.

După ce citi raportul, Cí solicită permisiunea de a efectua examinarea.

Primul lucru care îi atrase atenția fu rana de la gât produsă prin decapitare. Spre deosebire de cazul eunucului, tăietura era neregulată, cu sfâșieturi, motiv pentru care deduse că asasinul nu avusese răgazul necesar să o facă pe îndelete. Tăietura deschisă de pe piept era mai puțin adâncă decât cele găsite la celelalte cadavre. Își notă observațiile și continuă examinarea. Pe gât, la nivelul cefei, se vedeau niște zgârieturi longitudinale care coborau până la umeri. Își îndreptă imediat atenția spre dosul mâinilor și găsi același tip de

excoriații. În încheiere, cercetă gleznele, la care găsi semnele bănuite. Îi comunică totul lui Kan.

— Juliturile s-au produs când a fost mutat cadavrul, care a fost ținut de picioare și târât pe spate, arată el seninele. În mod evident, atunci era încă îmbrăcat, în caz contrar julturile s-ar fi extins până la fese.

Luă o pensă, scoase resturile de pământ care rămăseseră lipite de unghii și de piele și le depuse într-un mic flacon pe care îl astupă cu o bucățiță de pânză. Apoi încercă să îndoie brațele și picioarele din încheieturi, fiind de părere că rigiditatea cadaverică era încă în faza sa inițială. Socoti că moartea survenise în urmă cu mai puțin de șase ore.

Deodată, se opri. Încă îl mai durea capul, dar i se păru că distinge un miros clar.

— Nu-l simțiți? adu-mecă el.

— Ce anume? se miră Kan.

— Parfumul.

Imediat, Cí își apropie nasul de craterul săpat între sfârcuri. Apoi se ridică strângând din buze. Nu avea nicio îndoială. Era Esență de Jad. Aceeași aromă cu care era parfumată Iris Albastru în noaptea precedentă. Îi ascunse lui Kan descoperirea sa.

— Unde este îmbrăcămintea lui? întrebă el.

— A fost găsit dezbrăcat, răspunse dregătorul.

— Și nu s-a găsit nimic lângă el? Niciun obiect? Nimic care să-l identifice?

— Nu. Nimic.

— Sunt inelele... interveni inspectorul.

— Inelele?

Cí îl privi mirat pe Kan.

— Ah, da! Uitasem de ele.

Își dresе glasul. Se apropie de o măsuță și i le arată. Cí rămase uluit.

— Nu le recunoașteți? întrebă Cí.

— Nu. De ce ar trebui să le recunosc?

— Pentru că sunt inelele pe care le purta fabricantul de bronz cu care am luat cina azi-noapte la recepție.

* * *

Când rămaseră singuri, Cí îi spuse lui Kan că se îndoia de implicarea lui Iris Albastru.

— Pentru numele Marelui Buddha, onorabile dregător, femeia aceea este oarbă! se răsti el.

— Femeia aceea este un diavol! îl asigură Kan. Și dacă nu este așa, spune-mi, cât timp ți-a luat ca să-ți dai seama că nu vede? Cât timp te-a înșelat?

— Dar chiar vă închipuiți că o nevăzătoare poate să taie capete cu ferăstrăul și să târască cadavre?

— Nu fi prost! Nimeni n-a zis că ea ar fi cea care îi ciopârțește, înfățișarea îi deveni severă.

— Ah! Nu? Atunci, cine?

— Dacă aș ști, n-aș mai sta aici să te suport! urlă el și împrăștie dintr-o lovitură toate instrumentele lui Cí.

Cí simți că i se urcă sângele în obraji. Trase aer în piept și oftă adânc. Apoi își adună ustensilele care se rostogoliseră pe jos.

— Uitați ce este, Excelență, știm cu toții că există multe tipuri de asasini. Dar să îi excludem pentru moment pe cei care nu se gândesc să ucidă: oameni normali care își pierd într-o bună zi rațiunea în timpul unei dispute sau surprinzându-și soția în brațele altuia. Acele persoane comit o nebunie pe care, cu mintea-ntreagă, nici măcar nu și-ar fi închipuit-o și ale cărei consecințe le poartă după ei toată viața. Termină de aranjat instrumentarul. Iar acum să ne gândim la ceilalți: la asasinii adevărați, la monștri. Din această categorie fac parte diferite tipuri. Pe de o parte, sunt cei care acționează mânați de desfrâu, ființe nesățioase asemenea rechinilor. În general, victimele lor sunt femeile și copiii. Nu se mulțumesc numai să-i ucidă: mai întâi îi profanează și îi rănesc și apoi îi masacrează. Pe de altă parte, există asasinii violenți, viscerali: oameni irascibili, capabili să distrugă cel puțin o viață pentru motivul cel mai absurd cu putință, ca tigrii care dormind aparent liniștiți te-ar devora numai dacă le-ai atinge un fir din mustață. Mai există și iluminatii: cei care, fiind fanatizați de idealuri sau de învățăturile sectelor, ar comite cea mai cumplită dintre barbarii, la fel ca un câine de pradă antrenat pentru luptă. În cele din urmă, îi vom întâlni pe cei mai ciudați: cei care se desfată cu plăcerea de a ucide. Acest tip de asasin nu poate fi comparat cu niciun animal, pentru că răul care s-a

cuibărit în el îl face să fie mult mai fioros. Și acum, spuneți-mi, în ce categorie ați pune-o pe femeia aceea? Între desfrânați? Între colerici? Între demenți?

Kan îl privi pieziș pe Cí.

— Băiete, băiete... Te asigur că nu pun la îndoială iscusința ta în privința oaselor, a armelor sau a viermilor. Fă-ți treaba în continuare! Din partea mea, poți să scrii chiar și o carte și să ții după aceea un discurs în piață! urlă el. Dar, cu toată știința ta, ai uitat de o specie fundamentală, mai feroce decât multe altele, inteligentă, răbdătoare. N-ai luat în considerare vipera: este în stare să aștepte încolăcită momentul prielnic, să-și hipnotizeze victima și să-și descarce veninul printr-o mușcătură iute ca o lovitură de bici. Vorbesc despre persoanele care acționează mâinate de otrava răzbunării. Sau, ceea ce este același lucru: de o ură atât de cumplită, încât le corupe până în adâncul sufletului. Și te asigur că una dintre acele persoane este Iris Albastru.

— Și cu ce îi hipnotizează? Cu ochii ei morți? îi aruncă Cí.

— Nu e nimeni mai orb decât cel ce nu vrea să vadă! Lovi cu pumnul în masă. Te lași orbit de absurdele tale cunoștințe practice și nesocotești bunul-simț. Ți-am mai spus că se folosește de complici.

Cí preferă să treacă sub tăcere faptul că îl văzuse stând de vorbă pe ascuns cu ambasadorul Imperiului Jin, știind că o confruntare cu dregătorul Kan nu va duce nicăieri. Așa că alese să-și schimbe strategia:

— De acord. Atunci, cine o ajută la asasinat? Soțul ei, cumva?

Kan privi spre ușa în spatele căreia aștepta inspectorul.

— Să ieșim afară, sugeră el.

Cí își strânse instrumentarul și îl urmă pe Kan, blestemându-și soarta. Cu fiecare clipă care trecea, se încredea și mai puțin în el. Nu înțelegea de ce Kan îi ascunsese amănuntul cu inelele și, cu atât mai puțin, faptul că, după ce-i dezvăluisese că mortul era fabricantul de bronzuri, nu făcuse nici măcar un comentariu. Mai cu seamă că era posibil ca dregătorul să fi fost ultima persoană care vorbise cu victima. Odată ajunși afară, Kan îl conduse până în apropierea heleșteului unde petrecuseră la sărbătoarea din noaptea precedentă. Se încruntă și îl privi pe Cí.

— Uită de soțul ei. Îl cunosc de multă vreme și este doar un bătrân cumsecade, a cărui singură prostie a fost aceea de a se însura cu zgripturoaica aceea. Făcu o pauză. Mai curând mă gândesc la servitorul ei. Un mongol cu chip de câine pe care l-a adus cu ea din Nord.

Cí își frecă bărbia. Apărea un personaj nou.

— Și dacă așa este, de ce nu îl arestați?

— De câte ori va mai trebui să ți-o repet? spuse Kan gesticulând. Pentru că sunt convins că mai are și alți complici. O singură persoană n-ar fi în stare să comită aceste crime atroce și tot ce ascund ele.

Cí își mușcă limba. Era sătul de acest mare mister despre care, după toate aparențele, știa toată lumea și pe care nimeni nu i-l putea explica. Presupunând că bănuielile lui Kan erau adevărate, de ce nu porunca ca mongolul să fie urmărit? Și în cazul în care ar fi poruncit deja acest lucru, ce rol absurd juca el în investigație? Singura explicație era că totul ar consta într-o mare minciună pusă la cale de însuși Kan. Totuși, era ceva care nu se potrivea: parfumul găsit pe cadavre. Nu avea nicio îndoială că onorabilul Kan, cu puterea lui incontestabilă, și-ar fi putut însuși o mostră ca să o acuze pe Iris Albastru, dar dacă parfumul acela aparținea exclusiv concubinilor împăratului, nu înțelegea cum de îl putea folosi Iris Albastru.

Când îl întrebă pe Kan cum era cu putință ca o femeie de rangul ei să joace rolul de amfitrioană a curtezanelor, acesta nu ezită.

— Nu ți-a spus? se miră. Iris Albastru a fost o *nūshi*. Favorita împăratului.

* * *

O *nūshi*... Din acest motiv, Iris Albastru făcea pe mijlocitoarea între nobili și *flori*: deoarece cunoștea arta amorului galant, de parcă ar fi fost vorba de o preteasă a plăcerii.

— Împăratului îi place să-și trateze bine invitații și, de câte ori poate, o invită pe Iris Albastru, mormăi Kan. Femeia asta e numai flacăra și chiar și azi, în ciuda vârstei ei, te asigur că te-ar mistui.

Kan îi povesti că, deși era oarbă, vestea despre frumusețea ei trecuse de zidurile palatului pe când domnea bătrânul împărat. Suveranul de pe vremea aceea nu stătuse în cumpănă. Poruncise ca familia ei să fie răsplătită și ea să fie adusă în haremul său.

— Pe atunci era o copilă, dar eu însumi am văzut cum l-a fermecat pe împărat. Tatăl lui Ningzong⁴⁸ a uitat de restul concubinilor și a devenit obsedat de ea, desfătându-se cu ea până la extenuare. Când boala a pus stăpânire pe membrele suveranului, a numit-o *nüshi* imperială. Cu toate că era de-acum doar un bătrân bolnăvicios, ea a continuat să aibă grijă ca el să se împreuneze cât mai des cu femeii de rang inferior și, o dată pe lună, cu regina. Le conducea pe concubine la alcovul regal, le înmâna inelul de argint pe care trebuiau să și-l pună pe mâna dreaptă înainte de a intra, le dezbrăca, le parfuma cu Esență de Jad și asista la consumarea actului. Kan părea că își imaginează scena. Deși nu putea să vadă, se spune că se delecta privind.

Îi povesti că Iris Albastru și-a părăsit postul de *nüshi* cu consimțământul noului împărat la moartea tatălui acestuia. Cu toate că era oarbă, a condus cu mână de fier afacerile pe care le moștenise înainte de a se fi căsătorit cu actualul ei soț, pe care, de asemenea, l-a vrăjit.

— Are ceva care îi înnebunește pe bărbați. L-a fermecat pe împărat, l-a fermecat pe soțul ei și, dacă nu vei avea grijă, te va fermeca și pe tine, adăugă el.

Cí cugetă la spusele lui Kan. Nu era o persoană care să creadă în vrăjitorii, dar cert este că nu și-o putea scoate pe Iris Albastru din minte. Femeia aceea avea ceva care o deosebea de celelalte și nu știa cum să-și explice lucrul acela. Își scutură capul, încercând să chibzuiască. Încă mai rămânea de rezolvat treaba cu fabricantul de bronzuri, așa că i-o spuse lui Kan.

— Azi-noapte, când l-am părăsit, părea neliniștit, răspunse dregătorul. L-am întrebat despre noul aliaj la care lucra și cu care nu înceta să se laude. Ți vei fi dat seama că era un fanfaron, dar nu-mi închipui cine să fi vrut să-l ucidă.

— Nici măcar Iris Albastru? Întrebă Cí.

— Asta va trebui să afli tu.

29.

„Dacă nu vei avea grijă, te va fermeca și pe tine”.

Cí se gândi că poate Kan avea dreptate în ceea ce o privește pe Iris Albastru, pentru că îl atrăgea ceva, ca un magnet, la femeia aceea. Poate din pricina felului cum se descurca oarbă fiind, sau pentru că nu-i vedea cicatricile sau pentru atitudinea pe care o avea față de Kan, dar, orice ar fi fost, în mintea lui părea că se cuibăriseră ochii ei cenușii orbi, chipul oval și delicat și vocea ei profundă și calmă. Și cu cât încerca mai mult să-i alunge din închipuire, cu atât mai mult prindeau rădăcini în gândurile sale.

Când în sfârșit își veni în fire, pierduse deja toată dimineața. Scutură din cap. Trebuia să se concentreze pe investigație. Mai cu seamă, pentru că se apropia întoarcerea Astuției Cenușii, iar informația pe care acesta urma să o aducă din Fujian ar putea duce la propria execuție.

Hotărî să lucreze metodic.

În primul rând, se concentra asupra bărbatului din portret. Avea imaginea lui, dar nimic mai mult. La început, presupuse că desenul îl va ajuta să-l identifice, dar în absența altor dovezi, să-i întrebe pe rând, unul după altul, pe cei două milioane de locuitori care populau orașul Lin'an ar fi fost o sarcină imposibilă, și aceasta era problema pe care trebuia să o rezolve. Își netezi părul, în timp ce își ațintea privirea asupra schiței, de parcă simpla ei contemplare ar fi fost în stare să-i ofere o soluție. Nu-și putea da seama de cauza nenumăratelor cicatrice care îi presărau fața. Nu păreau sechelele vreunei boli, așa că nu mai rămânea decât posibilitatea unui accident. Dar, în acest caz, care anume? Nu găsi răspuns. Cu toate acestea, părea limpede că orice ar fi provocat rănilor, acestea îi pricinuiseră multă suferință. Și, în acest caz, s-ar fi dus să ceară ajutor la vreun dispensar sau spital.

Se miră de cât de potrivită era deducția sa. Asta era! Avea soluția! Numărul spitalelor și dispensarelor cărora li s-ar fi putut adresa era limitat, iar medicul care s-ar fi ocupat de el cu siguranță că avea să-și amintească de un pacient cu fața însemnată cu ciupituri atât de rar întâlnite.

Numaidecât, îl rugă pe Bo să pună în mișcare dispozitivul de căutare, cerându-i insistent ca, pe durata cercetării, să-i raporteze noutățile care ar fi apărut și indicându-i ca, după ce va îndeplini

formalitățile pregătitoare, să se întoarcă la încăperile sale pentru a ieși apoi împreună din palat.

Odată definitivată chestiunea portretului, începu să se ocupe de cadavrul desfigurat, de la care păstra mâna pe care i-o retezase. O scoase din răcitorul de conservare și o cercetă din nou. Din fericire, gheața își făcuse treaba și mâna era într-o stare similară celei din momentul când o secționase. Pielea roasă și albicioasă părea o strecurătoare ce fusese perforată de sute de ace. Coroziunea de pe piele afecta toate degetele și se întindea pe palmă și pe dosul mâinii, ca și cum prezența ei s-ar fi datorat efectului vreunui acid cu care lucrase. În zilele precedente, făcuse o listă cu cele mai diverse meserii, precum vopsitor de mătăsuri, cioplitor în piatră, înălbitor de hârtie, bucătar, spălător, zugrav de fațade, călăfătuitor sau chimist, ceea ce constituia o gamă foarte variată care ar fi descurajat orice investigație. Trebuia să delimiteze căutările. În afară de toate acestea, îi mai rămânea de cercetat locul unde fusese găsit cadavrul fabricantului de bronzuri și să-i viziteze atelierul, dar trebuia să transporte neîntârziat membrul amputat ca să pună întrebări la Marea Farmacie din Lin'an.

Ajutoarele lui Bo trebuiau să împrăștie nesfârșita mulțime de bolnavi, invalizi și răniți care le împiedicau accesul în stabiliment. Înăuntru, Cí se văzu copleșit de o avalanșă de curioși care se năpustiră la teighea de îndată ce scoase mâna amputată din răcitorul de conservare. Odată îndepărtați curioșii, Cí puse membrul mutilat în fața unor vânzători care tremurau, de parcă s-ar fi temut că, în orice clipă, și mâinile lor ar putea să fie retezate. Vorbele lui Cí nu reușiră să-i liniștească.

— Vreau doar să examinați mâna cu atenție și să-mi spuneți dacă ați recomandat vreun tratament pentru o astfel de suferință.

După ce examină extremitatea moartă, vânzătorii se priviră mirați, dat fiind că ceea ce pentru Cí părea să fie o boală care ar fi avut nevoie de tratament, pentru ei nu era decât o simplă rosătură. Cí nu se mulțumi cu acest răspuns. Puse mâna amputată pe teighea și ceru să se prezinte responsabilul farmaciei, asigurându-i că nu vor pleca până când acela nu își va face apariția. După câteva clipe, veni un bărbat îndesat cu o înfățișare derutată, purtând un șorț și o bonetă roșii. După ce examină membrul amputat, se arătă destul de

surprins, dar îi oferi totuși lui Cí același răspuns pe care i-l dăduseră și subordonații săi.

— Nimeni n-ar cere un tratament pentru ceva atât de banal.

Cí strânse pumnii. Oamenii aceia nu-și dădeau deloc silința.

— Și se poate ști de ce sunteți atât de sigur? Îl întrebă el.

Drept răspuns, bărbatul își puse mâinile lângă extremitatea retezată.

— Pentru că și eu sufăr de așa ceva.

* * *

Când Cí își reveni din descumpănire, constată că, într-adevăr, coroziunea de pe mâinile responsabilului farmaciei era practic copia celei de pe mâna amputată. Avu nevoie de un efort de voință ca să poată continua.

— Dar cum...? bâigui el.

— Este sarea. Îi arată bine mâinile sale. Marinarii, minerii, cei care sărează peștele și carnea ca să le conserve... Toți cei care muncim zilnic cu sarea, mai devreme sau mai târziu, sfârșim cu mâinile roase. Eu însumi o folosesc zilnic ca să-mi conserv mixturile, dar nu este o afecțiune gravă. Nu cred că era nevoie să i se fi tăiat mâna acestui nefericit, îl ironiză el.

Lui Cí nu-i făcu nicio plăcere comentariul. Vârî din nou mâna în răcitorul de conservare, le mulțumi pentru ajutor și părăsi Marea Farmacie din Lin'an.

* * *

I se deschidea o ușă și i se închidea alta. Faptul de a exclude prezența unui acid ce ar fi putut cauza coroziunea elimina mai multe meserii, dar apariția neașteptată a sării adăuga tot atâtea altele sau chiar și mai multe. A patra parte a locuitorilor din Lin'an trăia din pescuit și, cu toate că din această a patra parte doar un număr redus părăsea fluviul Zhe ca să trudească în largul mării, dacă i se adăugau lucrătorii din depozitele de conserve și neguțătorii de sare, cifra suspectilor depășea cu mult cincizeci de mii. Așadar, speranțele sale constau dintr-un ultim amănunt: minuscula flacăra ondulată tatuată sub degetul mare. Bo îi garantă că se va ocupa de identificarea ei.

Mai avea încă de vizitat atelierul de bronzuri, o formalitate în care își pusese mari speranțe și de la care aștepta să obțină dovezi

concludente. Le dădu ajutoarelor sale sarcina de a duce răcitorul de conservare înapoi la palat, instruindu-i să înlocuiască gheața de îndată ce vor ajunge, și, însoțit de slujbaș, o porni spre cartierele portuare din sudul orașului.

Când ajunseră la adresa pe care i-o dăduse Kan, Cí îngălbeni. În fața lui, acolo unde până în ziua precedentă se înălța cel mai important atelier de bronzuri, rămăsese acum doar o priveliște dezolantă. Jăriticul încă mai trosnea pe rugul alcătuit din grinzi aprinse, lemn ars, metal topit și grămezi de cărămizi. Părea că o armie de foc ar fi ras atelierul de pe fața pământului până în temelii, lăsând o urmă fumegândă a devastării.

Cí își aminti de incendiul care îi pârjolise casa din sat. I se păru că simte chiar și același miros.

Numaidecât, se îndreptă spre mulțimea de curioși căutând martori care să-l poată informa despre cele întâmplate. Niște localnici îi povestiră despre un foc violent care izbucnise în zori, alții menționară zgomotele asurzitoare la prăbușirea construcției și mai mulți regretară că întârzierea corpului de pompieri făcuse ca flăcările să se propage la atelierele învecinate, dar nimeni nu-i oferise vreo informație care, dincolo de confuzie, să fie relevantă. Din fericire, un băiat dezghețat care hoinărea prin împrejurimi se oferă să-i furnizeze informații de primă mână pentru numai zece *qián*. Băiatul era numai piele și os, motiv pentru care Cí adăugă la cererea lui un pumn de orez fiert pe care-l cumpără de la o tarabă din apropiere. Între două înghițituri, băiatul îi povesti că un zgomot precedase incendiul, dar nu putu să aducă și alte lămuriri. Cí era deja pe punctul de a pleca, decepționat, când tânărul îl prinse de braț.

— Dar știi pe cineva care a văzut totul.

Îi mărturisi că un camarad din sindicatul cerșetorilor își petrecea nopțile de ani de zile într-unul dintre șoproanele atelierului.

— Este șchiop. De aceea nu se îndepărtează niciodată de locul care i-a fost atribuit ca să cerșească. Când am venit azi, dis-de-diminează, l-am găsit acolo, în spate – îi arată locul –, ascuns ca un șobolan în bârlogul lui. Parcă l-ar fi văzut pe zeul morții. Mi-a spus că trebuie să fugă. Că, dacă ei l-ar găsi, l-ar ucide.

— L-ar ucide? Cí făcu ochii mari. Cine?

— Nu știu. Vă spun că era îngrozit. De îndată ce s-a crăpat de ziuă, a profitat de zăpăceală ca să se piardă prin mulțime. Și-a lăsat chiar și lucrurile aici. Îi arată un colț de stradă unde zăceau o farfurioară pentru cerșit și o cană de ceramică. Și-a luat cârja și a dispărut.

Cí încă mai regreta acea întâmplare neplăcută, când tânărul îl luă prin surprindere.

— Dar, domnule, dacă vă interesează, îl pot găsi.

— Pe cine? Cí era descumpănit.

— Pe prietenul meu cel șchiop!

Cí încercă să găsească în privirea tinerelului vreo sclipire de sinceritate care să concureze cu cea a lăcomiei sale. Nu o găsi.

— Foarte bine. Adu-mi-l și te voi răsplăti.

— Domnule, sunt bolnav. Am și eu nevoile mele. Dacă trebuie să-l caut, n-o să mai pot cerși...

— Cât? Strânse din buze.

— O să vă coste... zece mii de *qián*. Cinci mii! se corectă el.

Cí clătină din cap. Dar nu avea de ales. Își aținti din nou privirea în ochii cerșetorului. Nu știa ce să creadă. Se blestemă pe când îi cerea lui Bo monedele, dar slujbașul refuză.

— Va dispărea și nu-l vei mai vedea, îl avertiză el.

— Banii! insistă Cí, știind că dregătorul Kan îl instruisese să plătească toate cheltuielile care ar fi fost necesare.

Bărbatul clătină din cap în semn de dezaprobare și i-i înmână.

Cí începu să numere monedele, în timp ce ochii tinerelului scoteau scânteii, de parcă ar fi privit un munte de aur. Dar se stinseră, constatând că Cí se oprise la cinci sute de *qián*.

— Restul îl vei primi când mi-l vei aduce pe prietenul tău. Și pentru el vor fi tot atâția. Și îi restitui lui Bo șiragul de monede.

Tinerelul tocmai se întorcea cu spatele când, de data aceasta, Cí îl prinse de braț.

— Și îți atrag atenția! Dacă n-am vești de la tine, voi face în așa fel încât să fii dat afară din sindicat și o să plătesc oameni să te ciomăgească.

Îi spuse care este numele său și cum să-l găsească. Apoi tânărul dispăru prin mulțime.

Înainte de a pleca, Cí căută printre ruinele atelierului cu speranța de a găsi vreun indiciu, dar nu erau decât bucăți de teracotă, instrumente de forjă topite și cuptoare prăbușite care, în ochii lui, însemnau același lucru ca un text pentru un neștiutor de carte. În mod ciudat, nu zări obiecte de bronz, nici depozite de cupru și de cositor, amănunte pe care le puse pe seama jafului. Îi ceru lui Bo să-i facă rost de o listă cu lucrătorii care au muncit în atelier în ultimele luni și îi dădu sarcina să se ocupe ca toate resturile, în afară de cărămizi și grinzi, să fie transportate la palat.

— Nu contează cât de distruse ar fi. Să fie identificată fiecare piesă înainte de a fi încărcate în lăzi și să se înscrie pe ele locul în care au fost găsite.

— Lui Kan nu-i va face plăcere să transformi palatul într-o groapă de gunoi, obiectă Bo.

Cí nu îi răspunse. Pur și simplu, așteptă ca Bo să ducă la îndeplinire cele solicitate. Cí se întrebă dacă membrii corpului de pompieri pe care îi împuternicise Bo or fi de încredere. Cu toate că nutrea serioase îndoieli, îl liniști faptul că absența obiectelor de valoare nu îi va ispiti să mai fure ceva pe cei care se vor ocupa de transport.

În drum spre palat, se opriră la locul unde fusese descoperit cadavrul fabricantului de bronzuri. Cí se bucură că de gardă era aceeași santinelă care găsise trupul. Bărbatul, voinic ca un munte de granit, confirmă că, într-adevăr, găsise cadavrul decapitat și dezbrăcat chiar în locul acela, la poalele zidului. Cí examinează urmele de sânge care rămăseseră încă pe caldarâmul de piatră, își scoase carnetul de însemnări și făcu o schiță cu un cărbune de scris, încercând să redea cât mai bine cu putință forma șanțului de scurgere. Întrebă santinela dacă pe durata gărzii sale stătea tot timpul în același loc sau, dimpotrivă, făcea ronduri periodice.

— Când sună gongul, ne deplasăm trei sute de pași spre vest, ne întoarcem și mergem alți trei sute de pași în sens opus. Apoi, revenim și așteptăm semnalul următor.

Cí dădu din cap. Aruncă o ultimă privire de jur-împrejur înainte de a întreba din nou santinela dacă își amintește ceva care să-i fi atras atenția. Așa cum își închipui, omul îi răspunse că nu.

Asta nu-l supără. Descoperise îndeajuns ca să înainteze cu investigația.

* * *

Cercetând cu atenție grădinile imperiale, Cí luă diferite mostre de pământ. Odată ajuns în încăperile sale, scoase cârpele și lăsă pe masă flaconul în care păstrase resturile de pământ găsite sub unghii și pe pielea fabricantului de bronzuri. Cele patru mostre culese cu câteva clipe mai devreme se dovediră a fi destul de diferite unele de altele: cea provenind din imediata apropiere a heleșteului era umedă, presată și negricioasă, spre deosebire de cea luată din pădurice, mai afânată, de o nuanță cenușie și cu resturi de ace de pin. Cea de-a treia, culeasă de la picioarele galeriei, era compusă din mici fragmente de pietricele sfărâmate. Ultima, cea găsită în zona din vecinătatea zidurilor, avea un aspect gălbui și unsuros, probabil datorită conținutului mare de argilă folosită ca mortar la construcția incintei. Încet, luă flaconul în care păstra resturile extrase de pe cadavru și le așeză lângă grămăjoara provenită din ziduri.

Coincideau.

Vârî din nou mostra de pe cadavru în flacon și le etichetă pe celelalte patru.

Restul după-amiezii îl folosi ca să-și revadă însemnările. De-abia dacă se odihni. Astuția Cenușie avea să se întoarcă în curând, iar timpul îi scăpa printre degete asemenea apei. La căderea întunericii, lăsă să-i alunece toate notele pe jos. Deși încă mai aștepta rezultatele portretului, pe care îl trimisese la dispensare și spitale și mai rămăsese să le ia interogatoriul muncitorilor de la atelierul de bronz, nu-și făcea mari speranțe. Ideea lui cu sulița dăduse greș și singura alternativă pe care o avea la îndemână, și anume existența unei baliste modificate, în stare să arunce cu suficientă putere un proiectil de o asemenea mărime, era lipsită de temei. De ce ar vrea cineva să creeze o săgeată grea și masivă, incapabilă să zboare pe distanțe mari? Ce rost ar avea să transformi o armă aproape perfectă în alta mai mare și mai grea, mai dificil de transportat, de cărat și de mânuit? Și lucrul cel mai inexplicabil: ce sens ar avea ca asasinul să folosească o armă atât de spectaculoasă ca să-și lichideze victimele?

Era evident că ipoteza sa era la fel de prostescă precum aceea care lua drept bun faptul că o oarbă ar fi în stare săucidă un bărbat.

În pofida îndoielilor sale, nu eliminase implicarea lui Iris Albastru în asasinate. Legătura *nūshi*-ei cu Esența de Jad, cu toate că era întâmplătoare, nu înceta să o plaseze alături de fiecare dintre dovezi și, după spusele lui Kan, Iris Albastru avea destule motive ca să-l urască pe împărat. O ură înrădăcinată în adâncul ființei sale pe care însuși tatăl lui Iris Albastru avusese grijă să o alimenteze cu legenda prejudiciilor aduse străbunicului ei, Yue Fei.

Se gândi la *nūshi*. De fapt, nu încetase să se gândească la ea din noaptea în care o cunoscuse. Pentru că, deși nu-i plăcea să recunoască, era ceva mai mult; ceva ce depășea asasinatele; ceva ce nu reușea să înțeleagă și, cu atât mai puțin, să controleze. Nu înțelegea de ce nu înceta să și-o amintească; de ce îi revenea în minte glasul ei cald, grav și insinuant; de ce se desfăta cu ochii ei palizi, dar lipsiți de viață; de ce i se strângea inima de fiecare dată când se gândea la ea. De altfel, în pofida riscului pe care îl presupunea întoarcerea Astuției Cenușii, în ciuda pericolului pe care i-l va aduce eșecul în investigații și cu toate că rațiunea îl zorea să pregătească o alternativă, refuza categoric să ia în considerare fuga. Mizase prea mult pentru a-și pune această problemă. Era la un pas de a-și împlini dorința de a ajunge în corpul judecătorilor. Împăratul i-o făgăduise și, oricât de mari ar fi fost piedicile, aceasta era ambiția lui dintotdeauna; visul pe care i-l insuflase judecătorul Feng.

Lui Feng îi datora totul. Dacă închidea ochii, își putea reaminti de omul care îl luase din adolescență sub aripa sa ocrotitoare și care îl învățase tot ce știa. Și dacă rămânea cu ochii închiși, se putea vedea pe sine însuși în fața tatălui său, arătându-i diploma de judecător pe care acesta nu fusese în stare să o obțină.

Se întrebă ce s-o fi întâmplat cu judecătorul Feng. De când îl căutase cu luni în urmă, când se gândise la el ca ultimă soluție pentru a o salva pe sora sa, nu mai încercase să-l găsească.

Ce putea face? Excluzându-l pe Ming, Feng era singura persoană în care putea să aibă încredere. Dar, oricât ar fi vrut să uite acest lucru, continua să fie un fugar. Nu avea dreptul să-l târască după el în prăpastia dezonoarei. De aceea, hotărî să renunțe să-l mai caute și să-și continue singur anchetele.

Niște ciocănituri de cealaltă parte a ușii îl treziră din visare. Deschise și se pomeni cu Bo. Slujbașul venea să-l informeze că începuse mutarea resturilor recuperate din atelierul de bronz și că doamna Iris Albastru își exprimase la palat dorința de a se întâlni cu el a doua zi în Pavilionul Nuferilor.

— Cu mine? se miră Cí.

Cí îi spuse lui Bo că era îngrijorat că o femeie măritată ar vrea să primească un străin în absența soțului ei, dar slujbașul îl liniști, argumentând că acesta se întorsese și că va fi și el în pavilion. În orice caz, Cí nu-și putu stăpâni un fior. Regulile de comportament le obligau pe femei să stea ascunse când soții lor aveau oaspeți, ele putând să apară în tăcere doar ca să servească ceaiul sau băuturile. Dar era evident că normele acelea nu o priveau pe *nūshi*.

Cí nu putu să doarmă toată noaptea, dar visă că îl adormea glasul lui Iris Albastru.

* * *

Se trezi atât de obosit, de parcă ar fi săpat un munte. Nu era prima dată când îl lăsa nervii, dar îi păru rău că-l trădă tocmai în noaptea aceea, pentru că dorea să-i facă o impresie bună lui Iris Albastru. Chiar dacă, fiind oarbă, nu putea să bage de seamă, Cí hotărî să se gătească în veșmintele care îi fuseseră confecționate pentru recepția în onoarea ambasadorului. Dar niște cărți uitate pe costumul de gală prefăcuseră mătasea în ceva asemănător cu hârtia creponată, astfel că atunci când se privi în oglindă se simți scandalos de ridicol. După ce-și netezi în zadar piepții cămășii, se parfumă cu câteva picături de esență de santal. Apoi își revăzu însemnările privitoare la istoria etniei Jin pe care le notase în timpul nopții și o porni pe urmele unei inimi care i-o luase cu mult înainte.

Pavilionul Nuferilor se afla lângă altele asemănătoare în interiorul Pădurii Răcoroase, anexă a ansamblului Curții Palatului, în zona apărată de ziduri în care își aveau reședința demnitarii cu înalte funcții imperiale. Cí trecu fără probleme de poarta din ziduri care făcea să comunice ambele incinte. Apoi trebui doar să urmeze drumul pietruit mărginit de chiparoși pe care i-l semnalase Bo.

Puțin înainte de ora stabilită, se opri în fața pavilionului strălucitor, un edificiu cu două niveluri înconjurat de o grădină de lămâi care îl făcu să se intimideze. Streșinile sale arcuite către cer semănau cu

zborul cocorilor, mândre că aparțin unei locuințe care se bucura de ocrotirea împăratului. Își aranjă boneta și constată cu neplăcere că pieptii cămășii sale erau în continuare mototoliți. Încercă încă o dată să-i netezească, dar îi făcu să arate și mai rău.

Tocmai se pregătea să bată la ușă când aceasta se deschise pe neașteptate. Din spatele ei, un servitor mongol se înclină în fața lui și îl invită să intre. Cí îl urmă până într-un salon luminos ai cărui pereți roșii străluceau atât de orbitor, de parcă ar fi fost lăcuiți de curând. Merse mai departe sub lumina ce se strecura prin ferestrele mari până zări, așezată cu spatele într-un capăt al încăperii, silueta unei femei înveșmântate într-un *hanfu* larg de culoare turcoaz și având părul strâns cu o panglică lată de mătase. Când servitorul anunță sosirea invitatului, femeia se ridică și se întoarse spre el. Cí se înroși în timp ce o saluta. La lumina zilei, Iris Albastru era încă și mai fermecătoare. Încercă să-și stăpânească emoțiile. Privi de jur-împrejur, căutându-l din ochi pe soțul ei, dar nu îl zări. Putu doar să admire minunatele antichități care împodobeau fiecare ungher al salonului.

— Ne vedem din nou, spuse el, și își drese numaidecât glasul, dându-și seama de nefericitul său comentariu.

Iris Albastru zâmbi. Dinții ei erau o invitație la desfrâu. Observă că i se deschidea *hanfu*-ul, lăsând la vedere un sân ferm. Neținând seamă de faptul că este oarbă, Cí își abătu privirea, temându-se ca ea să nu îl observe. Femeia îl invită să ia loc. Înainte ca el să fi acceptat, începu să-i toarne o ceașcă cu ceai. Mâinile ei mângâi au ceainicul cu o gingășie pe care Cí o râvni pentru el.

— Vă mulțumesc pentru invitație, reuși el să spună.

Ea înclină capul în semn de curtoazie. Apoi, cu aceeași delicatețe, își turnă ceai și pentru ea, în timp ce îl întreba despre recepția în onoarea ambasadorului. Cí răspunse cu amabilitate, evitând să menționeze ceva despre asasinarea fabricantului de bronzuri. Apoi se lăsă o tăcere care pe Cí nu-l stânjeni. Ochii lui o priveau extaziați, de parcă fiecare mișcare a lui Iris Albastru, fiecare clipire sau fiecare răsufletare i-ar fi zdruncinat simțurile. Își îndepărtă privirea. Când sorbi din ceai, Cí simți pe buze apa fierbinte și, ca să simuleze normalitatea, scoase un țipăt.

— Ce se întâmplă? Întrebă Iris.

— Nimic. M-am opărit puțin, minți el.

— Îmi pare rău, se scuză ea, speriată.

Numaidecât, umezi pe pipăite o batistă cu care să-i atenueze arsura. Făcând asta, atinse cu degetele buzele lui Cí, care tremurară de rușine.

— Nu face nimic. Doar m-am speriat. Se îndepărtă de ea. Și soțul dumneavoastră? se interesă el.

— Va veni curând, spuse ea cu chipul liniștit, fără urmă de roșeață. Așadar, ești găzduit în palat? Ca simplu sfetnic, pare un privilegiu ieșit din comun...

— Nu este ceva obișnuit nici ca o doamnă de rangul dumneavoastră să nu aibă labele picioarelor bandajate, răspuse el, fără să se gândească la vreo încercare de a schimba vorba.

Femeia își ascunse picioarele sub *hanfu*-ul larg.

— Poate să ți se pară oribil, dar tocmai de aceea nu sunt complet invalidă. Expresia i se aspri. Un obicei modern pe care, din fericire, tatăl meu l-a respins.

Lui Cí îi păru rău pentru lipsa lui de tact. Amuți din nou.

— Sunt de puțină vreme în palat, spuse Cí în cele din urmă. Kan m-a invitat pentru câteva zile, dar adevărul e că sper să plec curând. Locul meu nu e aici.

— Nu? Și care este?

Se gândi ce să răspundă.

— Îmi place să studiez.

— Da? Ce să studiezi? Clasicii? Literatura? Poezia?

— Chirurgia, răspuse el fără să se gândească.

O expresie de aversiune șterse frumusețea de pe chipul lui Iris Albastru.

— Va trebui să mă scuzi, dar nu înțeleg ce interes se poate nutri pentru deschiderea unui trup, se miră ea. Și cu atât mai puțin, ce are de-a face aceasta cu munca ta ca sfetnic al lui Kan.

Cí începu să-și regrete indiscreția. Se temu că invitația lui Iris Albastru, în loc să-i fie de ajutor, se datora interesului ei, așa că își făgădui să se arate mai precaut, amintindu-și că avea de-a face cu o suspectă de crimă.

— Etnia Jin are niște obiceiuri alimentare diferite de ale noastre, niște obiceiuri care provoacă apariția unor boli și absența altora.

Acesta este scopul investigațiilor mele și motivul pentru care mă aflu acum aici. Dar, spuneți-mi, cărui fapt datorez onoarea invitației dumneavoastră? În noaptea trecută nu păreați foarte dispusă să vorbiți despre etnia Jin.

— Oamenii se schimbă, îl ironiză ea pe când îi turna încă puțin ceai. Dar, bineînțeles, nu acesta este motivul. Îi zâmbi, de parcă l-ar fi putut vedea. Dacă vrei să fii sinceră cu tine, mi-a atras atenția comportamentul tău din noaptea trecută, atunci când ai apărut-o pe curtezană de violența acelui bărbat furios. Este ceva neobișnuit pentru bărbații de la palat. Și am fost surprinsă.

— Și de aceea m-ați invitat?

— Să zicem că pur și simplu... mi s-a năzărit.

Cí sorbi din ceai ca să-și ascundă stânjeneala. Niciodată până atunci nu îl tutuise o femeie. Se îmbujoră și mai tare când *nūshi* se înclină și i se deschise din nou *hanfu*-ul. Nu știa dacă Iris Albastru este conștientă de mișcările sale, dar, chiar și așa, privi în altă parte.

— Frumose antichități, rosti el în cele din urmă.

— Poate pentru cine este în stare să le admire. Nu le colecționez pentru mine, ci ca să le fac pe plac celor care mă înconjoară. Ele sunt oglinda vieții mele, spuse ea pe un ton sentențios.

Cí percepse amărăciunea vorbelor ei, dar nu știa ce să spună. Tocmai voia să o întrebe despre împrejurările în care-și pierduse vederea când auzi niște voci venind de afară.

— Trebuie să fie soțul meu, îl informă ea.

Iris Albastru se ridică alene și așteptă să se deschidă ușa. Cí o imită. Observă că pe femeie o strângea îmbrăcămintea.

În fundul culoarului, Cí zări silueta unui bărbat de-acum în vârstă. Îl însoțea Kan și amândoi vorbeau cu însuflețire. Bătrânul avea în brațe niște flori pe care Cí bănuia că i le va oferi lui Iris Albastru. De cum intră, necunoscutul o salută pe soția sa și se bucură că invitatul sosise deja. Dar când înaintă îndeajuns ca să-l privească pe Cí, i se înmuiară brațele și florile îi căzură pe podea.

Bătrânul nu reuși să articuleze vreun cuvânt. Rămase în picioare, privindu-l și nevenindu-i să creadă, la fel cum îl privea și Cí pe el, în timp ce o servitoare se grăbea să strângă florile care se împrăștiaseră pe jos. Văzând că niciunul nu reacționează, Iris Albastru le-o luă înainte.

— Iubite soț, am plăcerea să ți-l prezint pe invitatul nostru, tânărul Cí. Cí, vi-l prezint pe soțul meu, onorabilul judecător Feng.

30.

Cí rămase în picioare în fața judecătorului, încremenit. Feng doar bolborosi ceva. Când în sfârșit reuși să se controleze, judecătorul păru că vrea să-l întrebe ceva, dar tânărul i-o luă înainte:

— Onorabile Feng. Se înclină în fața lui.

— Ce-i cu tine aici? reuși să rostească judecătorul.

— Vă cunoașteți? interveni Kan, surprins.

— Doar puțin... Cu ani în urmă, tatăl meu a lucrat pentru Domnia Sa, se grăbi să răspundă Cí.

Tânărul băgă de seamă că Feng nu reușea să înțeleagă. Dar nici bătrânul nu îi dezminți spusele.

— Excelent! aplaudă Kan. Atunci totul va fi mai ușor. Cum tocmai îți spuneam – i se adresă el lui Feng –, Cí mă ajută la elaborarea unor rapoarte despre regatul Jin. M-am gândit că experiența soției tale ne-ar putea fi de folos.

— Și te-ai gândit foarte bine! Dar să ne așezăm și să sărbătorim această întâlnire, îi invită Feng, încă năucit. Cí, bănuiam că ești în sat, spune-mi ce mai face tatăl tău? Și ce te-a adus la Lin'an?

Cí își lăsă capul în jos. Nu avea chef să vorbească despre tatăl său. De fapt, nu avea chef să vorbească despre nimic. Posibilitatea de a-i fi adus lui Feng dezonoarea și, cu atât mai mult, de a fi dorit-o pe soția lui îl făcea să se rușineze. Încercă să evite subiectul, dar judecătorul insistă.

— Tatăl meu a murit. S-a prăbușit casa. Au murit cu toții, sintetiză Cí. Am venit la Lin'an gândindu-mă la examene... își coborî din nou privirea.

— Tatăl tău, mort! Dar de ce n-ai venit să mă vezi?

Uimit, îi ceru lui Iris să mai servească niște ceai.

— Este o poveste lungă, încercă Cí să pună capăt discuției.

— Atunci, vom îndrepta lucrurile, răspunse Feng. Kan mi-a povestit că te-ai instalat în palat, dar dacă trebuie să lucrezi cu soția mea, îți propun să te muți aici. Dacă nu se opune Kan, bineînțeles...

— Dimpotrivă, spuse Kan. Mi se pare o propunere excelentă.

Cí vru să refuze invitația. Nu îl putea trăda pe cel pe care îl considera drept tatăl său. De îndată ce Astuția Cenușie se va întoarce, se va descoperi că el este un fugar, iar dezonoarea lui îl va atinge și pe Feng. Dar judecătorul insistă.

— Vei vedea. Iris este o excelentă amfitrioană, iar noi ne vom reaminti de vremurile de altă dată. Te vei simți bine.

— Credeți-mă, nu vreau să deranjez. De altfel, am toate instrumentele și cărțile la palat și...

— Fleacuri! îl întrerupse judecătorul. Nu mi-aș ierta-o și nici tatăl tău nu mi-ar ierta-o dacă te-aș lăsa să pleci. Vom da poruncă să ți se aducă bunurile personale, ca să te poți instala numaidecât.

Discutară despre lucruri banale, dar Cí asculta fără să audă. Doar privea chipul lui Feng, brăzdat de zbârcituri. Îl durea sufletul numai la gândul de a sta sub același acoperiș cu el, așa că răsufă ușurat când Kan se sculă în picioare considerând încheiată reuniunea și cerându-i să-l însoțească. Feng și Iris îi urmară până la ușă.

— Pe curând, își luă Feng rămas-bun.

Cí îi întoarse salutul, rugându-se în sinea lui ca, de fapt, să fie un „pe nicicând”.

* * *

Pe drumul de întoarcere la palat, Kan se felicită pentru acea întâlnire norocoasă.

— Nu înțelegi? Își frecă mâinile. Vei avea ocazia să afli secretele acestei femei! Să cercetezi fără ca ea să-și dea seama! Să-l urmărești pe servitorul ei mongol!

— Cu tot respectul, excelență. Legea interzice în mod categoric ca un anchetator să locuiască sub același acoperiș cu un suspect.

— Legea... scuipe. Această normă vrea doar să împiedice ca un anchetator să fie corupt de rude, dar dacă acestea nu știu că sunt cercetate, cu greu vor putea corupe pe cineva. Și, în plus, tu nu ești judecător.

— Îmi pare rău, îl întrerupse Cí. Voi face cercetări în continuare, dacă așa doriți, dar nu mă voi instala în casa acestei femei.

— Dar ce prostii spui? Asta este o ocazie unică! Nici dacă aș fi pus-o la cale cu tot dinadinsul n-ar fi ieșit mai bine!

Cí era convins că așa stăteau lucrurile, pentru că expresia lui Kan era cea a unui animal de pradă. Încercă să-l facă să se răzgândească, argumentând că nu poate să trădeze încrederea unui om care fusese prietenul tatălui său. L-ar dezona pe tatăl său, pe judecătorul Feng și pe sine însuși, și asta era ceva ce nu putea să permită.

— Și din cauza acestei încrederi o vei lăsa pe soția lui să conducă la ruină? Mai devreme sau mai târziu, perfidia ei va ieși la lumină, îl va atinge și pe Feng și îl va doborî ca pe o marionetă.

— Foarte bine! Dacă vă pasă atât de mult de viitorul lui Feng, atunci arestați-o, replică el.

— Prost afurisit ce ești! Se schimbă la față. Ți-am mai explicat că trebuie să știm cine sunt complicii ei. Dacă aș aresta-o acum, aceștia ar fugi înainte ca tortura să ne furnizeze numele lor. În plus, în joc este mult mai mult decât onoarea unui biet bătrân: este viitorul împăratului.

Cí se gândi bine la ce avea să spună. Știa că îl putea costa viața, dar nu ezită.

— Acționați cum doriți, dar eu nu voi face asta. Nu voi pune viitorul împăratului mai presus de viitorul judecătorului Feng.

Kan îl străpunse pe Cí cu privirea. Dregătorul nu spuse nimic, dar tânărul simți în gâtlej gustul unei spaima de nedescris.

* * *

După ce se întoarse în odaia sa, Cí înțelese că venise momentul să fugă. Dacă se grăbea, încă mai putea. Trebuia doar să-l cheme pe Bo și să găsească o scuză ca să-l însoțească dincolo de zidurile de apărare. Apoi, la prima neatenție, se va furișa și va fugi din Lin'an pentru totdeauna. Chemă un servitor și îi ceru să-l anunțe pe slujbaș.

În timp ce își strângea lucrurile, își plânse norocul. Știa că nu i se va mai oferi niciodată o astfel de ocazie. Își atinsese visul cu mâna și acum trebuia să-l lase să se spulbere pentru totdeauna. Își aminti de surioara lui, de fețișoara ei nevinovată, ca de piersică. Își aminti de pierderea familiei sale, de dorința lui de a ajunge judecător și de a dovedi lumii că există și alte metode de a investiga și de a descoperi adevărul. Avea să piardă și această speranță. Acum, singurul lucru pe care îl putea face era să-și păstreze demnitatea.

Când auzi bătaia în ușă, își ascunde tristețea și luă o mică traistă în care își vâri carnetele cu însemnări. Afară aștepta Bo, căruia îi spuse că dorește ca el să-l însoțească din nou la atelierul fabricantului de bronzuri. Bo nu bănuia nimic. Leșiră din palat și se îndreptară către zidurile fortificate. Cí se temea că în orice moment un braț necunoscut l-ar putea prinde pe la spate. Grăbi pasul. Când se pregăteau să treacă de primul zid, o santinelă le dădu ordin să se oprească. Cí strânse din dinți, în vreme ce Bo arăta permisele, pe care santinela le examină calm. Apoi îl privi pe Cí cu atenție pe când verifica împuternicirile. După câteva clipe de șovăială, le îngădui accesul spre cel de-al doilea zid de apărare. Înaintară. La următorul punct de control, o altă santinelă îi opri din nou. Bo repetă operațiunea, în timp ce Cí aștepta, privind în altă parte. Ofițerul de gardă îl observă cu coada ochiului. Cí își mușcă buzele. Era pentru prima dată când pățea așa ceva. Trase cu putere aer în piept și așteptă. După puțin timp, santinela se întoarse cu permisele în mână. Cí încercă să le ia, dar ofițerul de gardă le reținu.

— Sunt semnate de sftenicul de la Dregătoria Pedepselor, îi atrase atenția în silă Cí.

Santinela nu păru intimidată.

— Urmează-mă la postul de gardă din tumul cel mic, îi porunci acesta.

Cí se supuse. Când intră, avu o tresărire. Înăuntru, aștepta Kan. Dregătorul se ridică, luă împuternicirile pe care i le întinse santinela și le mototoli fără să le privească.

— Unde te duceai? întrebă Kan. Pe chipul său se citea disprețul.

— La atelierul fabricantului de bronzuri. Cí simțea cum îi sare inima din piept. Există o pistă pe care trebuie să o cercetez. Bo mă însoțește, adăugă el.

Kan ridică o sprânceană. Așteptă puțin înainte de a pune întrebarea:

— Ce fel de pistă?

— O pistă, bâigui Cí.

— Poate că e adevărat... Sau poate că, după cum bănuiesc, ai luat în considerare posibilitatea prostească de a fugi. Făcu o pauză și zâmbi. Dacă așa ar sta lucrurile, vreau să te avertizez că ar fi foarte nepolitic să faci asta fără să-ți iei adio de la maestrul tău,

Ming. Este în temniță. Arestat. Și va rămâne acolo până când vei accepta să te instalezi în pavilionul lui Feng.

* * *

Când Cí văzu în ce stare se afla Ming, îl cuprinse furia. Bărbatul zăcea pe un mizerabil pat rupt, cu chipul netulburat și privirea pierdută. Observând prezența lui Cí, încercă să se ridice ca să-l salute, dar picioarele îl împiedică. Le avea învinețite, slăbite de loviturile de baston. Profesorul bolborosi ceva, lăsând să se vadă o gură știrbă, însângerată.

— Sălbaticii ăștia... m-au lovit, reuși el să spună.

Cí nu avu de ales. Imploră ca Ming să fie îngrijit de cineva și să fie mutat în altă parte. Apoi, îi asigură pe Kan de colaborarea sa.

* * *

Mai mulți servitori îl ajutară să-și care lucrurile personale până la Pavilionul Nuferilor. După ce pleacă, Cí își admiră cu tristețe noua cameră. Era o încăpere spațioasă din care se zărea grădina încărcată cu lămâi. Parfumul copacilor inunda fiecare cotlon, prefăcându-l într-un paradis de răcoare. Își lăsa lucrurile și ieși să se întâlnească cu judecătorul Feng, care aștepta afară, neputându-și stăpâni bucuria. Când ajunse în dreptul lui, Cí se înclină, prezentându-și omagiile, dar Feng îl luă în brațe înainte de a-și termina plecaciunea.

— Băiete! Îi răvăși părul cu entuziasm. Ce mult mă bucur că te avem printre noi!

În aburii unui delicios ceai negru, Feng se interesă de împrejurările în care murise tatăl lui Cí. Acesta îi povesti cum își pierduse familia, despre necazurile cu care se confruntase la sosirea în oraș, despre întâlnirea cu ghicitorul, tragica dispariție a surorii lui, despre admiterea sa în Academia Ming și venirea ulterioară la palat, dar evită amănuntele referitoare la fuga sa și la motivul prezenței sale în locuința aceea. Feng îl asculta cu gura căscată, de parcă nu i-ar fi venit să creadă.

— Dar toate acele necazuri... de ce n-ai încercat să mă cauți? îl întrebă el.

— Am încercat. Se gândi să-i mărturisească faptul că era fugar, în cele din urmă, își plecă privirea. Domnule, n-ar trebui să mă aflu aici. Eu nu sunt demn să împart...

Feng îl opri, punându-și un deget peste buzele tânărului. Îl asigură că suferise până acum îndeajuns ca să mai pună în discuție ce se cade și ce nu se cade. Se bucura că-l întâlnise și că va avea șansa să împartă cu el și necazurile, și bucuriile cu aceeași afecțiune dintotdeauna. Cí amuți. Remușcările îi încleștau gâtul. Rămase tăcut până când Feng îl întrebă de examene.

— Voiai să te prezinți, nu-i așa?

Cí încuviință. Îi povesti că încercase să obțină certificatul de aptitudini, dar că îi fusese refuzat din cauza comportamentului dezonorant al tatălui său. Ochii i se umplură de lacrimi.

Feng își lăsă capul în jos cu tristețe.

— Așadar, ai aflat, regretă el. Niciodată n-am vrut să ți-o spun. A fost ceva foarte neplăcut. Nici chiar în sat când te minunai de schimbarea de atitudine a tatălui tău, când m-ai întreat de ce refuză să se întoarcă la Lin'an, nu am îndrăznit să-ți spun. Își mușcă buzele, în momentul acela aveai deja destule probleme din pricina arestării fratelui tău. Dar poate că acum te pot ajuta. Am relații și poate că acel certificat...

— Domnule, nu vreau să faceți nimic pentru mine care v-ar putea prejudicia.

— Știi cât de mult te-am apreciat întotdeauna, Cí. Și acum, că ai apărut, vreau să faci parte din această familie pentru totdeauna.

Îi vorbi despre soția sa, Iris Albastru.

— Ne-am cunoscut la puțin timp după plecarea voastră. Adevărul e că lucrurile n-au fost ușoare. Bârfele ne-au însoțit peste tot pe unde mergeam, dar te pot asigura că lângă ea mi-am găsit fericirea.

Cí se uită la *nüshi* cu coada ochiului. Femeia se odihnea în grădină, calmă, cu privirea în gol. Lumina îi scâldea părul negru, mătăsos, strâns într-un coc care lăsa să se vadă un gât ferm și neted. Atunci, își abătu privirea, de parcă ar fi fost pe punctul de a fura un dumaticat interzis și sorbi din ceai ca să-și ascundă roșeața din obraji. Când termină, îi ceru lui Feng permisiunea de a se retrage în încăperile sale. Îi spuse că trebuie să studieze și Feng îi dădu voie. Tocmai voia să iasă din încăperea, când judecătorul îl opri ca să-i ofere o prăjitură de orez. Cí o acceptă rușinat. Întorcându-se, auzi din nou glasul domol al lui Feng.

— Cí.

— Da, domnul meu?

— Îți mulțumesc că ai rămas. Mă faci foarte fericit.

Cí se lăsă să cadă pe patul cu saltea de puf și admiră bogăția care se etala în jurul lui. În oricare altă împrejurare, s-ar fi delectat cu această situație, dar în clipa aceea se simțea ca un câine sălbatic luat sub ocrotire de către un stăpân pe care îl va devora cu prima ocazie.

Ochii i se încețoșară, ca și mintea. Dar ce putea face? Dacă nu-i dădea ascultare lui Kan, sfetnicul de la Dregătoria Pedepselor avea să-l execute pe Ming cu răceala celui care strivește un limax. În schimb, dacă îi îndeplinea porunca însemna să îl trădeze pe Feng. Își vârî prăjiturică de orez în gură și i se păru că are gust de fiere. Nu fu în stare să o înghită. O scuipă cu scârbă, de parcă ceea ce l-ar fi amărât ar fi fost propriul suflet. Poate că nu merita să trăiască așa.

Pierdu noțiunea timpului chinându-se și învinuindu-se de prejudiciul pe care urma să i-l provoace singurei persoane care îl ajutase cu adevărat. Afară, lumina dinspre ferestre începea să se stingă, la fel ca și speranțele sale.

Se gândi la toate asasinatele: eunucul Gingașul Delfin, un invertit elegant și sensibil, iubitor de antichități; bărbatul cu mâinile roase care avea oarecari legături cu comerțul de sare; tânărul din portret, cu chipul plin de răni și încă neidentificat; fabricantul de bronz, al cărui atelier arsese în aceeași noapte în care fusese decapitat... Totul era lipsit de noimă, cel puțin în ceea ce o privea pe Iris Albastru. Pentru că, dacă femeia ar fi vrut într-adevăr să-i facă rău împăratului, de ce ar fi ucis patru indivizi fără vreo legătură aparentă între ei? Sau, punând problema altfel, cum îl afectau acele morți cumplite pe împărat? La urma urmelor și în ciuda asemănării dintre cele patru asasinate, nici măcar nu avea certitudinea că ar fi fost săvârșite de către aceeași persoană.

Chibzui până se lăsă întunericul și continuă să facă asta și după ce sub pretextul că-l durea stomacul i se îngădui să sară peste cină. Apoi, când îl birui oboseala, închise ochii și îi reveni în minte Iris Albastru. Se întâmplă fără să vrea, dar asta nu-l împiedică să se simtă ca un om de nimic. Oricât de mult încerca, nu putea să și-o scoată din gând.

În dimineața următoare, se trezi înaintea amfitrionilor săi. Trebuia să verifice dacă Ming se simțea bine. Le mulțumi servitorilor pentru micul dejun și, după ce îi informă că se va întoarce pentru prânz, plecă spre temnițe.

Îl găsi pe Ming într-o celulă devenită groapă de gunoi, în care umezeala, resturile de mâncare stricată și excrementele conviețuiau cu șobolanii care ieșeau din cloacă. Simți că i se rupe sufletul. Maestrul zăcea întins, văitându-se de rănile care îi vătămau picioarele. Cî se răsti la santinelă cerându-i o explicație, dar acesta arătă tot atîta milă ca un parlagiu la locul de muncă. Tânărul îl înjură, smulgându-i în același timp o cană cu apă și se aplecă spre Ming ca să-l încurajeze. Își scoase numaidecât cămeșoiul și îi șterse cu el sângele închegat de pe buze. Rănile de la picioare arătau groaznic. Cî începu să tremure. Poate că la un bărbat tânăr loviturile de baston s-ar fi putut vindeca rapid, dar la Ming... Nu știa ce să facă. Încercă să-l liniștească, dar în realitate el era mai agitat decît maestrul său. În cele din urmă, îl asigură că îl va scoate de acolo. Ming zâmbi fără convingere, lăsând să i se întrevadă gingiile însângerate.

— Nu te forța. Noi, efeminații, nu am fost niciodată pe placul lui Kan, spuse el cu ironie.

Cî îl blestemă pe dregător. Îi părea rău că Ming se află în situația aceea din vina lui. Îi mărturisi cît de delicată era situația din cauza șantajului la care îl supusese Kan și îi făgădui că va face tot ce îi va sta în putință ca să-l salveze.

Ming încuviință.

— Este ca și cum aș da lovituri în vînt. La ce îmi folosește să urmăresc piste, dacă nu cunosc mobilul care îl mînă pe asasin? se plînsese el cu amărăciune.

— Ai luat în considerare răzbunarea?

— Este ceea ce mi-a sugerat și Kan. Dar, pentru numele tuturor zeilor, el bănuiește o oarbă! Îi redă în amănunt situația *nūshi*-ei.

— Și nu cumva ar putea să aibă dreptate?

— Bineînțeles că ar putea să aibă. Femeia aceea dispune de o asemenea avere, încât ar putea angaja o întregă armată. Dar de ce ar trebui să o facă? Dacă ceea ce dorește este să se răzbune, de ce să omoare niște nefericiți?

— Și nu există alți suspecți? Vreun dușman al celor morți?

— Nu mai știu ce să cred. Eunucul nu avea dușmani. Singura lui obsesie era munca.

— Dar fabricantul de bronz despre care mi-ai vorbit?

— I-a fost incendiat atelierul. Fac acum cercetări.

Ming încercă să se ridice în capul oaselor, dar o durere cumplită îl făcu să rămână întins pe jos.

— Îmi pare rău că nu te pot ajuta, Cí. În starea în care mă aflu... Dar ai putea face ceva pentru mine. Scoase o cheie care îi atârna de gât. Ia-o. Este de la biblioteca mea. Există o ușiță falsă pe ultimul raft. Îl scutură un fior. Acolo păstrez secretele vieții mele, mici lucruri care m-au însoțit: câteva cărți, desene, poezii, amintiri... Obiecte lipsite de valoare, dar care pentru mine înseamnă mult. Dacă mi s-ar întâmpla ceva, nu vreau să le găsească nimeni. Întreabă de Sui. El te va lăsa să intri.

— Dar, domnule...

— Promite-mi că le vei recupera și le vei îngropa alături de mine.

— Nu va fi nevoie de nimic din toate astea.

— Făgăduiește-mi-o, insistă el.

Cí își mușcă buzele. I-o făgădui cu voce tare, dar în sinea lui adăugă ceva din capul lui: dacă maestrul său Ming avea să moară, Kan nu va întârzia să-l însoțească.

•

Următoarea sa destinație a fost biroul lui Kan, în care intră datorită sigiliului său. Nu așteptă ca santinela să-l anunțe. Pur și simplu împinse ușa și năvăli înăuntru. Îl găsi pe Kan aplecat asupra unor hârtii pe care le strânse în mare grabă. Ochii i se umplură de mânie, dar ai lui Cí se aprinseră și mai mult. Nu îi lăsa răgaz sfetnicului să vorbească.

— Ori îl scoateți chiar acum pe Ming din cloaca aceea, ori îi dezvălui lui Iris Albastru toate manevrele voastre, îl sfidă el.

Auzindu-l, Kan părea că respiră liniștit.

— Aha! Asta era? Am crezut că a fost mutat deja, se prefăcu el.

Cí simți la Kan duhoarea minciunii.

— Dacă nu-l scoateți, îi voi spune totul. Dacă nu se înzdrăvenește, îi voi spune totul. Și dacă moare...

— Dacă moare va fi pentru că tu nu ți-ai îndeplinit misiunea și atunci veți muri amândoi! îl întrerupse Kan. Lasă-mă să-ți spun ceva, băiete: până acum, anchetele tale l-au mulțumit pe împărat, dar, de bună seamă, pe mine, nu. Șansele tale se epuizează în același ritm cu răbdarea mea și te asigur că nu glumesc când îți spun că mai am foarte, dar foarte puțină răbdare. Așa că uită ce i s-ar putea întâmpla celui depravat și întoarce-te odată la treburile tale, dacă nu vrei s-o sfârșești ca el. Kan se întoarse cu spatele, plin de el.

Cí nu se mișcă din loc.

— Oare nu m-ai auzit? strigă Kan, dându-și seama că mai era încă acolo.

— Când îl veți muta pe Ming, îl sfidă Cí.

Dregătorul scoase din teaca de la cingătoare un pumnal și, cu o mișcare amețitor de rapidă, îl plasă pe jugulara lui Cí. Tânărul simți apăsarea metalului. Cu fiecare bătaie a inimii, oțelul mângâia conturul albastru al venei, dar el luase deja o hotărâre. Conta pe faptul că, dacă ar fi vrut să-l ucidă, Kan ar fi dat porunca de mai demult.

— Când îl veți muta pe Ming, repetă Cí.

Simți că tăișul pumnalului vibra sub mâna furioasă a sfetnicului. În cele din urmă, Kan îl retrase.

— Gardian! urlă el. Santinela intră imediat. Dispuneți cele necesare pentru ca prizonierului Ming să i se îngrijească rănila și să fie mutat în această clădire. Cât despre tine – își apropie chipul umflat până îl atinse pe al lui Cí –, ai la dispoziție trei zile. Dacă în trei zile nu l-ai găsit pe asasin, un asasin te va găsi pe tine.

* * *

De îndată ce părăsi biroul lui Kan, Cí răsufli ușurat. Încă se mai întreba cum de îndrăznise să-l sfideze în felul acela pe dregător, dar nu avea timp să-și răspundă. Termenul acordat de Kan coincidea cu data de întoarcere a Astuției Cenușii. Strânse pumnii până îi intrară unghiile în carne. Dacă voia să-l salveze pe Ming, singura lui ieșire era aceea de a-l găsi pe asasin, chiar dacă asta presupunea să-l trădeze pe judecătorul Feng.

Însoțit de Bo, se întoarse la temnițe ca să verifice dacă erau îndeplinite poruncile lui Kan. Acolo, patru servitori însoțiți de un medic se ocupară de Ming și-l mutară pe o targă. Fiind mulțumit

pentru moment, căzu de acord cu Bo să meargă în sala în care fuseseră depozitate obiectele găsite în atelierul fabricantului de bronzuri.

Când intră în depozit, constată că locul acela nu era mai bun decât groapa de gunoi unde fusese închis Ming. Doar că era mai mare și strângea și mai multă mizerie. Călcă pe o bucată de lemn pe jumătate arsă și dădu la o parte niște vătraie de fier. Cei care efectuaseră mutarea uneltelor nu numai că uitaseră să eticheteze proveniența lor, dar le lăsaseră la grămadă și împrăștiate pe jos. Bo se scuză față de Cí și îl ajută să sorteze toate acele obiecte. Mai întâi, separară obiectele din metal. Apoi, slujbașul își luă sarcina de a clasifica bucățile de lemn, iar Cí, de a numerota formele. Dar ceea ce la început i se păruse o sarcină ușoară sfârși prin a deveni o corvoadă. Bucățile de teracotă erau atât de numeroase și de mici, încât numai gândul de a le reconstitui i se păru irealizabil, dar diferitele nuanțe ale argilei, modificate de căldura metalului topit, îi permisera să individualizeze fiecare piesă în parte.

Isprăvisse treaba pe jumătate, când, deodată, găsi o bucată care îl surprinse.

— Lăsați obiectele din metal. Ați văzut asta? Îi arată bucata găsită lui Bo. Este diferită de celelalte.

Bo privi bucata de teracotă de culoare verde-închis cu același entuziasm pe care l-ar fi avut dacă i s-ar fi arătat oricare altă piatră.

— Ce este asta? reuși el să spună.

— Să căutăm și alte bucăți de-astea!

Împreună, găsiră în total optsprezece bucăți care, după aspect, păreau să facă parte din aceeași formă. Când Cí se convinse că nu mai erau și altele, le puse într-o bucată de postav pe care o vârî într-un sac separat. Bo îl întrebă motivul, dar când să-i răspundă, Cí șovăi, pierzându-și încrederea în el. Ca să evite bănuielile, îi spuse să facă același lucru cu restul formelor, în vreme ce el va termina de examinat piesele din metal. La ora prânzului, încetă să se mai prefacă și își luă la revedere de la Bo ca să se întoarcă la Pavilionul Nuferilor cu sacul în spinare.

De îndată ce ajunsese în camera lui, scoase bucățile ca să porceadă la recompunerea lor. Prin comparație cu restul formelor, atenția îi fu atrasă nu numai de culoarea lor verzuie, asemănătoare olivinei, ci și

de suprafața lor netedă, ceea ce, după părerea lui, dovedea că fuseseră foarte puțin folosite. Dar un asemenea raționament contrazicea rostul formei, deoarece acestea erau realizate cu scopul de a reproduce cât mai multe piese în serie. Concluzia la care a ajuns fu aceea că matrița era relativ nouă. Începu să combine bucățile, când observă că din cadrul ușii îl privea o siluetă.

— Masa este servită, îl anunță Iris Albastru.

Cí își dresese glasul și strânse numaidecât piesele, de parcă ar fi fost surprins pe când încerca să le fure. Când le ascundea sub pat, constată că femeia privea în gol, în vreme ce silueta ei se profila ca o lăută frumos modelată. Îi mulțumi pentru înștiințare și o urmă în salon, unde Feng aștepta deja.

În timpul mesei, Feng îi destăinuie lui Iris Albastru legătura care îl unea cu Cí.

— Ar fi trebuit să-l cunoști: ca flăcău, era un mănunchi de nervi și isteț nevoie mare! o asigură el. Tatăl lui lucra pentru mine, așa că l-am luat și pe el ca ajutor. Îmi amintesc că, de îndată ce se terminau orele la școală, era deja la ușă așteptând să-mi încep rondul prin spitale ca să mă însoțească în cercetările mele. Chipul i se luminează. Mă înnebunea cu întrebările și comentariile lui... Și pentru numele bătrânului Confucius! Trebuia să-i explic totul! Nu se mulțumea niciodată cu un simplu „de-aia”.

Cí zâmbi. Își reamintea perioada aceea ca fiind cea mai frumoasă din viața sa.

— Mi-ai lipsit, băiete, îi mărturisi Feng. Știi, Iris? Nu numai că s-a dovedit a fi un ajutor indispensabil, dar, cu timpul, Cí aproape că a devenit fiul pe care nu l-am avut niciodată. Privirea i se umplu de tristețe. Dar să dăm uitării supărările. Acum este cu noi! zâmbi. Și asta este ceea ce contează.

— Niciodată n-am fost atât de priceput, spuse Cí, îmbujorându-se la față.

— Atât de priceput? se enervă Feng. Erai cel mai priceput! Incomparabil mai bun decât ajutoarele care te precedaseră. Încă îmi mai amintesc de cazul petrecut în satul tău.

— Ce s-a întâmplat? se interesă Iris Albastru.

— Nimic deosebit. Cí își dresese glasul, stânjenit, amintindu-și de delictul lui Lu și de tragicul său sfârșit. Meritul i-a revenit lui Feng.

— Cum adică nimic deosebit? Ar fi trebuit să fii de față! S-a întâmplat în satul lui natal. Cí a descoperit cadavrul unui oarecare Shang. Ne împotmoliserăm. Niciun suspect și nici măcar o pistă în cazul unei crime înfiorătoare. Dar Cí nu s-a dat bătut și m-a ajutat până când am găsit dovada de care aveam nevoie.

Cí își reaminti de momentul când Feng a speriat muștele care au zburat și s-au așezat pe secera fratelui său și cum, de aici, judecătorul a dedus implicarea acestuia în asasinat.

— Nu mă miră faptul că a fost angajat de Kan, răspuse Iris Albastru, deși este curios că motivul ar fi etnia Jin. Din câte mi-a spus, ceea ce îl interesează la ei sunt obiceiurile lor alimentare.

— Serios? Feng îl privi uimit pe Cí. Nu știam că acum te ocupi cu astfel de activități. M-am gândit că munca ta ar avea mai mult de-a face cu iscusința ta ca *wu-tso*.

Cí se înecă auzindu-l, dar se grăbi să dea vina pe rachiul de orez. Menționează în treacăt că îi studiasse pe barbarii din nord la Academia lui Ming. Din fericire, Iris Albastru păru că nu ia în seamă remarca.

— Și ce v-a despărțit? întrebă femeia. Vreau să spun: de ce a încetat să mai fie ajutorul tău?

— Un fapt trist, răspuse Cí. Bunicul meu a murit, iar tatăl meu s-a văzut obligat să solicite întreruperea temporară pe care o implică doliul. Am părăsit Lin'anul și ne-am retras în sat, în casa fratelui meu.

Îl privi pe Feng, temându-se ca nu cumva acesta să extindă explicațiile care ar fi făcut referire la comportamentul dezonorant al tatălui său. Dar judecătorul rămase tăcut.

— Puiul este delicios, adăugă Cí, încercând să abată atenția.

În timpul mesei, Feng îi vorbi lui Cí despre promovarea lui și despre mutarea la Pavilionul Nuferilor. Judecătorul îi mărturisi că totul i se datora lui Iris Albastru.

— De când am cunoscut-o, viața mea este alta. Îi mângâie mâna soției sale.

Drept răspuns, ea și-o retrase.

— Mă duc să mai cer niște ceai.

Cí observă cum Iris Albastru se ridică și o pornește spre bucătăria fără să se ajute de ciudatul baston roșu care o însoțea mereu. Nu putea să nu se gândească la pielea ei. Și Feng o privi.

— Nimeni n-ar spune că este oarbă. Zâmbi mândru. Ar putea străbate până și ultimul cotlon al casei fără să se împiedice și ar fi înapoi înaintea ta.

Cí încuviință în timp ce îi privea silueta îndepărtându-se. Se simțea ca un adevărat trădător. Remușcările îl devorau. Cântări dacă să-i mărturisească sau nu adevărul lui Feng, sau măcar o parte din acesta. Simțea nevoia să o facă asta, ca să nu explodeze.

Profită de răgaz ca să-i vorbească despre Kan, dar mai întâi îl puse pe Feng să jure că va păstra secretul.

— Chiar și față de Iris Albastru, adăugă el.

Feng îi jură pe sufletul rudelor sale moarte.

Atunci Cí îi povesti cum fugise din sat, despre condiția sa de fugar și despre Astuția Cenușie. Apoi îi vorbi pe larg despre ciudatele asasinate pe care le cerceta, descriindu-i în amănunt fiecare caz și tot ce aflase. Când termină cu aspectele cele mai groaznice, îl asigură că sfetnicul Kan era convins că totul este un complot împotriva împăratului. Firește, omise bănuielile lui Kan în legătură cu Iris Albastru.

Auzindu-l, Feng se miră.

— Dar este de necrezut... O să văd ce pot face ca să te ajut. Cât despre tânărul de care te temi... Astuția Cenușie, nu-ți face griji. Când se va întoarce de la Fujian, voi vorbi cu el și se va lămuri totul.

Cí îl privi în ochi. Pe chipul lui Feng se citea deplina sa încredere, iar el era pe punctul de a-l trăda. I se strânse stomacul. Tocmai avea de gând să-i mărturisească faptul că adevăratul motiv al prezenței sale în Pavilionul Nuferilor se datora presupusei implicații a soției sale, când Iris Albastru se întoarse.

— Ceaiul.

Feng îi zâmbi. Făcu loc pe masă și se grăbi să-i țină tava pentru ca ea să se instaleze comod. Apoi ea îi servi cu delicatețe, mângâind ceainicul. Cí o privi îngândurat. Mișcările ei liniștite îl captivară. Sorbi ceaiul odată cu Feng apoi ea îi imită. În clipa aceea, Feng se ridică de parcă l-ar fi zguduit un fulger.

— Uitasem de ele! exclamă el și se îndreptă în grabă spre camera sa. Se întoarse curând cu niște hârtii. Ia-le, Cí! I le dădu. Sunt ale tale.

Cí își supse degetele înainte de a și le șterge cu o cârpă, luă documentele, uimit, și le citi pe îndelete.

— Dar astea... bâigui el privindu-l pe Feng și nevenindu-i să-și creadă ochilor.

Feng încuviință.

Cí revizui certificatul de aptitudini de care avea nevoie ca să candideze la examene. În el nu se făcea nicio mențiune despre comportamentul dezonorant al tatălui său. Era curat. Era apt. Îl privi pe Feng cu ochii împăienjeniți de lacrimi, se înclină în fața lui și zâmbi.

Își sorbeau ceaiul când îi întrerupse un servitor mongol ca să-l anunțe pe Feng că la poartă îl așteaptă niște neguțători. Spuse că este urgent. Feng se scuză față de Cí și ieși să-i primească. Se întoarse curând. Era indignat. După cum se părea, unul dintre convoaiele care transportau mărfuri către graniță fusese atacat.

— După toate aparențele, atacatorii au fost respinși, dar am suferit pierderi și a dispărut o parte din mărfuri. Va trebui să plec numaidecât, se lamentă el.

Cí regretă și mai mult incidentul. Ar fi dat oricât să-i mărturisească adevăratele motive ale prezenței sale, dar Feng nu-i dădu ocazia. Judecătorul profită de momentul despărțirii ca să-i șoptească ceva la ureche lui Cí:

— Ferește-te de Kan... și ai grijă de Iris Albastru. Apoi plecă în cea mai mare grabă.

31.

Feng spusese că avea să lipsească doar câteva zile, îndeajuns ca să organizeze un nou transport de la depozitele din apropierea orașului, dar, chiar și așa, simplul gând de a se ști singur cu Iris Albastru îl făcu pe Cí să tremure. Poate de aceea, auzind sunetul ușii închizându-se, scăpă printre degete certificatul de aptitudini. Iar când se aplecă să-l ridice și atinse fără să vrea mâinile lui Iris Albastru, un fior îi zgudui inima.

Încercând să se scuze, cuvintele i se împotmoliră în gât, așa că invocă oboseala și spuse că trebuie să meargă în încăperile sale să

se odihnească. Iris Albastru încuviință și îi propuse să continue conversația despre etnia Jin atunci când își va redobândi forțele. Cîi acceptă printr-o bâiguială, luă o farfurie cu orez gelatinos cu scuza de a-l mânca mai târziu și se retrase.

Odată ajuns în dormitor, scoase din nou fragmentele de teracotă și se puse pe lucru. Începu cu bucățile mai mari, pe care le numerotă cu un creion de cărbune, ca să-și amintească poziția fiecăreia. Când termină, începu să le monteze în încercarea de a le recompune. Ca să le poată uni, folosi orezul gelatinos. Dar, încet-încet, îl lăsară nervii și puținele bucăți pe care reușea să le unească sfârșeau risipite pe fața de masă. Încercă de mai multe ori până când blestemă forma și o dădu la o parte. La urma urmelor, știa că, oricât de mult ar fi vrut să se mintă, tremurul mâinilor sale nu se datora nici lipsei pulsului și nici spaimei de eșec. Originea neliniștii sale se afla în forul său interior, în atracția de nestăpânit pe care o simțea față de Iris Albastru.

Se lăsă să cadă pe pat și încercă să se odihnească, dar nu reuși. Cearșafurile de mătase îi mângâiau pielea, făcându-l să viseze la ea. Încercă să se stăpânească gândindu-se la Feng, dar nu reuși decât să-și imagineze sânii fermi ai soției acestuia.

Hotărî să facă o baie și să încerce să se relaxeze. Ceru niște ștergare de la o servitoare. Cada, situată într-o încăpere alăturată, aștepta plină cu apă. De îndată ce rămase singur, se dezbracă încet și se vârî în ea. Mângâierea apei îl liniști. Închise ochii și își cufundă capul, lăsându-se îmbrățișat de reconfortanta masă lichidă. Când îl scoase la suprafață, își privi mâinile acoperite de cicatrice. Se uită la cele care îi întretăiau torsul; torsul ars al unui mutilat. Până în momentul acela, semnele care îi acopereau trupul nu îl preocupaseră prea mult, poate pentru că, la fel cum o făcea un șchiop cu piciorul său schilod sau un surd cu liniștea lui, se obișnuise să trăiască cu ele. Totuși, acum, când le privea, se rușină de aspectul lor. Sau ce era și mai rău: se disprețuia. Arsurile care îi brăzdau pielea ca niște rădăcini răsucite din carne i se păreau acum la fel de încâlcite ca și gândurile sale.

Închise din nou pleoapele, în căutarea unei păci despre care știa că nu sălășluiește înăuntrul său și rămase în tăcere, cu timpul

curgând lent, în vreme ce, din când în când, simțea înțepătura veninoasă a dorinței.

Cum de i se putea întâmpla așa ceva? Cum să poată face ca nici măcar să nu se gândească la soția omului care îl primise în casa lui? Cu cât încerca mai mult să raționeze, cu cât căuta mai mult să se îndepărteze de acea dulce ispită, cu atât mai mult se agăța aceasta de el, ademenindu-l, biruindu-i voința, precum cel care, sleit de puteri, se predă unui somn adânc.

Încetul cu încetul, ceafa i se relaxă, umerii își pierdură din încordare, iar brațele se lăsară în voia ușorului clipocit cu care apa limpede îl mângâia. O dulce toropeală începu să pună stăpânire pe el și îl conduse până într-un loc cețos în care pacea după care tânjea îl primea în brațele ei. Deodată, simți un parfum intens, îmbătător. Atât de pătrunzător, de parcă ar fi fost real. Și atunci o auzi.

Deschizând ochii, o văzu în fața lui, cu ochii ei orbi ațintiți asupra trupului său. Încercă să se acopere, fără să bage de seamă că ea nu îl putea vedea.

— Te simți bine? spuse blând Iris Albastru. Servitoarea mi-a spus că vei face baie, dar a trecut toată după-amiaza și...

— Îmi pare rău, răspunse el, tulburat. Probabil că am adormit.

Drept răspuns, femeia pipăi pereții până când dădu peste o lădiță pe care se așeză cu delicatețe. Cîi se simți stânjenit. Nu înțelegea de ce Iris Albastru rămânea în preajma lui. Observă că privirea ei nu se îndrepta spre el, ci se abătea ușor, iar greșeala ei îl liniști într-o oarecare măsură.

— Așadar, ești *wu-tso*. Ciudată profesie.

— Mă interesează doar cauzele morții, se scuză el. Ca și pe soțul dumneavoastră...

— Nu și de când a fost avansat. De atunci s-a ocupat doar de treburi birocratice. Dar tu? Cu ce te ocupi de fapt? Se ridică și se apropie de cadă.

Cîi își drese glasul:

— V-am mai spus. Lucrez ca sfetnic al lui Kan. Dar o *nüşhi*? Cu ce se ocupă o *nüşhi*?

— Oh! Ai aflat deja? Femeia se învârti în jurul căzii cu pași tăcuți, atingându-i marginile cu degetele. Între altele, îl săpuneam pe

împărat. Și își cufundă mâinile în cadă.

Cí rămase încremenit, incapabil să respire, gândindu-se că Iris Albastru îi va auzi bătăile inimii. Simți mișcarea degetelor ei aproape de picioarele sale. Tremură. Se gândi că avea să-l mângâie, dar în clipa aceea femeia scoase dopul de la orificiul de scurgere al căzii și se ridică.

— Cina este gata. Te aștept în sufragerie. Și plecă din încăpere, în timp ce cada se golea.

Lui Cí i se păru că era ca și cum s-ar fi aflat în fața unei zeițe capabile să-i fure un sărut, pe când îi puneă la cale pieirea.

Dacă absența lui n-ar fi însemnat o lipsă de politețe, Cí ar fi renunțat la cină. Curat și parfumat, se prezentă în micul salon unde îl conduse servitoarea, o încăpere retrasă în care aștepta Iris Albastru, așezată pe o banchetă. Luă loc în fața ei, fără să îndrăznească să o privească. De îndată ce își ridică privirea, rămase cu gura căscată. Femeia purta o bluză vaporosă care lăsa să i se întrezărească pielea, înghiți în sec și își retrase privirea, de parcă s-ar fi temut că Iris Albastru și-ar putea da seama, dar, după aceea, pe când ea îi oferea o farfurie cu muguri de soia, îndrăzni să o admire. Când se mișca, forma sânilor i se profila pe sub mătase. Cum ea nu-și dădea seama, privirea lui Cí deveni mai fixă, mai intensă. Îi observă brațele sculpturale. Mâinile ei îngrijite atingeau fructele cu delicatețe, pipăindu-le și mângâindu-le pentru a le simți textura și a-și da seama cât sunt de coapte. Răsuflarea lui Cí deveni greoaie. Nu se putea abține să nu o admire.

— La ce te uiți? îl întrebă ea.

Cí tresări.

— La nimic, răspunse el.

— La nimic? Nu îți plac fructele care ni s-au servit? Sunt chiar și stafide...

— Oh, ba da! Desigur! Și luă una dintre acele fructe ciudate.

— Înainte m-ai întrebat despre vechea mea activitate... Te interesează cu adevărat? îl întrebă Iris pe când îl servea.

— Foarte mult. Admiră frumusețea unor ochi care îl făceau să uite de toate celelalte. Iertați-mă! se scuză el și luă castronașul. Făcând asta, îi atinse din nou mâinile. Îl scutură un fior.

Iris bău și buzele i se umeziră. Lăsă încet ceșcuța pe șervetul de bambus și își sprijini mâinile în poală. Cí presupuse că ea știe că o privește.

— Așadar, vrei să știi cu ce se ocupă o *nūshi*... Ar trebui să termini de mâncat sau poate să bei puțin mai mult, pentru că vei auzi o poveste plină de amărăciune. Trase aer în piept privind în gol. Apoi zâmbi cu o urmă de neliniște. Am intrat în slujba împăratului pe când eram o copilă, condiție pe care am pierdut-o curând, pentru că, doar în câteva zile, omul acela mi-a distrus copilăria. Probabil că a văzut ceva la mine. A văzut și pur și simplu a luat. Privirea i se întristă. Am crescut printre concubine. Ele au fost surorile care m-au învățat să trăiesc. Să trăiesc pentru el, să-l satisfac pe Fiul Cerului cu o artă rafinată, subtilă... și lipsită de inimă. Ochii i se umeziră. În loc să mă joc, am învățat să sărut și să ling. În loc să râd, am învățat să fac pe plac... Textele lui Confucius...? Cei *Cinci Clasici*...? Nu i-am auzit niciodată. Cărțile care mi se citeau erau cele clasice despre plăcere: *Xuan-nūjing*, libidosul *Manual al fetei neștiutoare*; *Xufangnei-mishu*, *Prefața la arta secretă a alcovului*; *Ufangmijue*, *Formulele secrete ale patului nupțial*; *Unūfang*, *Rețetele doamnei simple*... În timp ce trupul meu creștea și sânii mi se conturau, am fost cuprinsă de o ură la fel de profundă și de intensă ca și propria orbire. Și cu cât îl uram mai mult, cu atât mai mult mă dorea el. Întredeschise pleoapele, de parcă l-ar fi putut vedea. Am învățat să fiu mai pricepută decât celelalte. Să sug mai bine, să folosesc fiecare orificiu, să-mi cambrez cu putere șoldurile, știind bine că răzbunarea mea va fi cu atât mai deplină, cu cât mă va dori mai mult. Acea era dorința mea arzătoare. Își îndreptă ochii spre Cí. Cu timpul, am devenit favorita lui. Se desfăta cu mine zi și noapte. Poftea să mă aibă, să mă lingă, să mă pătrundă. Și după ce a obținut totul de la mine, când nu a mai putut scoate nimic mai mult de la trupul meu, atunci mi-a vrut și sufletul.

Cí privi chipul lui Iris Albastru, abătut ca o floare veștejită. Avea inima strânsă. Lacrimile îi alunecau neîncetat pe obrajii delicați.

— Nu e nevoie să continui. Eu...

— Ai vrut să auzi, nu-i așa? îl întrerupse ea. Știi cum este să fii stoarsă ca o lămâie? Să te simți folosită și, ceea ce este și mai rău: consumată, pustiiată. Când ajungi în situația în care nu îți mai rămâne

nici respectul pentru propria persoană; când ți-a fost smulsă cinstea, onoarea, stima... Își șterse lacrimile. Eram doar o coajă, o piele foarte uscată, lipsită de culoare și de aromă. O tinerețe găunoasă și rănită pe care eu însumi o uram. Și partea cea mai nostimă, eram invidiată de tovarășele mele. Oricare dintre ele ar fi făcut schimb cu mine, chiar și cu orbirea mea, numai să fie ea favorita. Dar eu nu puteam să am copii, ca ele. Râse din nou cu un rictus de amărăciune. Am obținut tot ce am vrut cu prețul demnității mele. Te asigur că aș fi făcut orice mi-ar fi cerut. Sau am făcut-o... nu-mi mai amintesc. Dar, în cele din urmă, mi-am atins scopul. Coaja s-a întărit și când împăratul a avut nevoie de trupul meu la fel de mult ca și de viața lui, când am reușit să-l fac să mă cheme și în visele sale, să se trezească înfierbântat, căutându-mă ca să-i potolesc setea de carne, atunci am refuzat. Dintr-odată, veselia mea s-a transformat în tristețe; pasiunea mea, în lăncezeală; dorința mea, în apatie... Ca să reușesc toate acestea, am plâns, am țipat și m-am târât. Am invocat o boală căreia medicii lui nu i-au găsit leacul. Nici pentru a lui, cum știam deja că se va întâmpla. Din ziua aceea, semețul său lujer de jad a devenit o suavă cârpă de mătase, pentru că nicio concubină, nicio curtezană, nicio prostituată din regat nu a fost în stare să-i dea ceea ce îi dădeam eu.

Cí o ascultă mut. Mâna lui se apropie de a ei în dorința de a o consola, dar se opri în ultimul moment. Se bucură că ochii ei nu puteau să vadă.

— Nu este nevoie să continui, insistă el.

— Chiar și așa, m-a păstrat în preajma lui. M-a numit *nüshi* ca să le învâț pe noile sale achiziții, ca să le instruiesc pe concubinele sale în arta plăcerii. Iar eu am făcut-o ca să fiu aproape de el și să mă delectez cu degradarea sa. Ca să-l văd îmbătrânind și, în același timp, pierzându-și mințile. Apoi, când fiul său Ningzong i-a urmat la tron, am trecut pe planul al doilea. Noul împărat mi-a dăruit indiferența sa, care a fost aceeași cu care l-am tratat și eu. Am rămas la Curte până la moartea tatălui meu. Nu îl puteam moșteni câtă vreme continuam să stau la palat, dar atunci l-am cunoscut pe Feng.

Cí o privi. Lacrimile i se uscaseră. Își imaginează că le consumase deja pe toate pe vremea când trăia la Curte. Îi turnă puțin rachiu.

— Și ce s-a întâmplat? întrebă Cí.

— Nu vreau să vorbesc despre asta. Răspunsul ei a răsunat sec, ca o lovitură de ciocan.

Rămaseră o vreme tăcuți. Apoi ea se ridică, se scuză pentru comportamentul ei și se retrase în apartamentele sale.

Cí continuă să stea cu rachiul în față, cu mintea palpitând într-un vârtej de gânduri și dorințe. Luă sticla și bău din ea. Se gândi la Feng. Se gândi la Iris Albastru. Totul se învârtea cu el. Apucă sticla și plecă în camera lui.

La miezul nopții, îl trezi un zgomot ciudat. Cí își frecă tâmplele. Capul îi zvâcnea de parcă ar fi fost bătut cu maiul. Deschise pleoapele și văzu sticla de rachiu goală la o palmă de fața lui. Mirosul de alcool dulceag și vâscos îl lovi din plin. În încăperea era întuneric. I se păru că aude foșnetul unor pași și o ușă care se deschide. Pulsul i se acceleră. Fără să se miște, își îndreptă privirea spre intrarea în cameră. Clipi din ochi nedumerit. În prag, o lumină slabă învăluia silueta dezbrăcată a lui Iris Albastru.

O privi în tăcere imaginându-și trupul său de zeiță în mijlocul penumbrei. Femeia intră și închise ușa. Îl străbătu un fior. O văzu intrând ușor, mergând calmă, îndreptându-se spre el. Iris înaintă încet, până se opri la marginea patului. Cí rămase nemișcat, dar răsuflarea grea îi trăda roșeața din obraji.

Iris dădu la o parte cearșaful care îl acoperea și se strecură sub el cu delicatețea cuiva care mângâie o floare. Ceva dinăuntru lui Cí voia să o respingă. Ceva încă și mai puternic dorea cu înflăcărare să-i atingă pielea. Își putea imagina căldura trupului ei, la un fir de păr distanță de al lui. Suspină.

De-abia putea să gândească. Parfumul ei intens îi pătrundea în plămâni îmbătându-l atât de mult încât îl făcea să-și piardă mințile. Deodată, îi simți mâna alunecând încet pe piciorul lui. Atingerea ei era o mângâiere ce urca leneș spre brâu. Trase aer în piept cu putere și își încordă abdomenul. Suportă, parcă lipsit de viață, implorând să plece de lângă el și rugându-se, în același timp, să rămână. Se cutremură simțind contactul sânilor ei pe pieptul lui. Îi auzi răsuflarea profundă lângă gâtul său.

Niciodată nu mai pusese stăpânire pe el o senzație asemănătoare.

O teamă cumplită îl paraliza. Cicatricile îl făceau să se rușineze, dar se lăsă atras de căldura care emana din trupul femeii. Își cufundă buzele pe gâtul ei gingaș și dulce ca un fagure de miere, simțind pe ele răsufierea sacadată a unui gâtlej din care răzbăteau gemete suave, de parcă ar fi murit. Mâinile lui le căutară pe ale ei, le apucară și le apăsară pe trupul său într-o încercare disperată de a le păstra pentru totdeauna. Se arcui peste ea, căutându-i locurile fierbinți, cotloanele ascunse, sărutându-i umerii și claviculele, în vreme ce Iris îi gonea orice alt gând și își înălța sânii ca el să îi mângâie.

Cí îi străbătu cu limba. Aveau gustul dorinței, fremătau între buzele lui. Le simți pielea înfiorată, sfârcurile întărite, auzi murmurul gemetelor care îi scăpau din gură pe când el o săruta. Bău de pe limba ei cu nesaț, de parcă ar fi avut nevoie să stingă o sete veche cât toată viața lui. Și ea răspundea la fel. Strângându-l, atrăgându-l. Îmbrățișându-l, de parcă ar fi avut nevoie de el, de parcă s-ar fi ținut de o stâncă în toiul unei furtuni.

Continuară să se sărute și să se mângâie. Gâfâielile ei îl ațâțau, îi sporeau dorința. Femeia își desprinse gura de a lui și îi căută pieptul, îl linse și îl supse pe când Cí o privea în penumbră. O dorea. Dorea să pătrundă în ea și i-o șopti la ureche. Ea păru că nu-l aude. Buzele ei coborâră pe pântecul lui Cí, fără să o deranjeze cicatricile, până ajunse la lujerul de jad, tare și vibrant. Când Iris îl cuprinse cu gura, Cí crezu că moare. Femeia își făcea buzele să alunece cu dorință, agățată de el, prinsă cu o tulburare necunoscută tânărului. Limba ei îl răscolea, făcându-l să-și piardă mințile. El închise ochii ca să-și întipărească în minte clipa aceea. Deodată, simți că Iris îl îmbrățișa cu picioarele, ca și cum exact în momentul acela l-ar fi vrut înăuntrul ei. Cí încercă să intre în ea, dar Iris îl împiedică, răsucindu-se până se așază călare pe el. Femeia se ridică până când grota plăcerii ei atinse lujerul lui Cí, care se zgudui încordat. Cu o mână, Iris îi astupă ochii. Cu cealaltă, îi conduse lent lujerul de jad înspre lăuntru ei. Cí suspină. Încercă să-i dea la o parte mâna care îl orbea, dar ea se strânse la pieptul lui și îi linse buzele.

— Suntem la fel, îi șopti ea.

— La fel, răspunse el și lăsă ca palma ei să-i închidă pleoapele.

Femeia își coborî șoldurile până când îl primi înăuntrul grotei ei strâmte, fierbinți, umede. Cí simți o căldură intensă care punea stăpânire pe el și îl biruia. Pendularea ei îl legăna într-o plăcere necunoscută. Gura ei îl îmbăta, îl înfierbânta, îl înnebunea. Niciodată nu mai simțise ceva asemănător. Iris continuă să se miște, să se arcuiască, să-l sărute cu nesaț, de parcă ar fi luat guri de aer înainte de a muri înăbușită, de parcă ar fi avut nevoie de el ca să trăiască.

Apoi trupul ei se cutremură. Mijlocul ei se mișcă înainte și înapoi deasupra lui Cí într-o prelungită tortură de plăcere, din ce în ce mai rapidă, mai violentă. Gura ei nu o lăsa pe a lui Cí nici măcar ca să respire. Tânărul simțea cum ea se agita și se cutremura, cum mișcările ei pierdeau controlul și deveneau o frenezie. Apoi Cí se răsuci în impetuoase biciuiri până când se revărsă înăuntrul ei, simțindu-se vlăguit.

Ea rămase lipită de el, de parcă ar fi avut pielea cusută unul de celălalt. Răsuflările lor erau doar un gâfâit sincopat, zbuciumat încă de plăcere. Înainte de a se desprinde unul de celălalt, Cí simți gustul sărat al unor lacrimi ce izvorau din ochii orbi ai lui Iris. Își dori să fie lacrimi de fericire.

Se înșela.

Când s-a trezit a doua zi, ea nu mai era acolo. O întrebă pe servitoare unde se află stăpâna ei, dar aceasta nu știu să-i răspundă.

Luă micul dejun în același salonaș în care luaseră cina cu o seară înainte. Ceaiul nu avea niciun gust. Trase cu putere aer în piept, încercând să recupereze parfumul lui Iris Albastru pe care încă îl mai simțea pe piele. Dar acum gustul lui dulce îi lăsa un altul de amărăciune.

Se gândi la Feng pe când se întreba dacă va fi în stare să stea față în față cu el fără să-și plece privirea. Știa că nu va putea. Nu era în stare să se privească nici măcar pe el însuși în minunata oglindă de bronz care domina încăperea. Dădu ceaiul pe gât, încercând să șteargă efectele alcoolului care îl mai urmăreau încă. Apoi se ridică de la masă ca să-și facă toaleta, de parcă apa ar fi putut să-i smulgă de pe trup ticăloșia cu care se acoperise. Tânji după plăcerea pe care i-o oferise Iris Albastru, dar se urî pentru că își pierduse sufletul.

La întoarcerea în camera sa, se opri în salonul principal, fermecat de frumusețea antichităților care îi împodobeau pereții. Vazele, pânzele, oglinzile și tablourile erau atât de minunate, încât ridiculizau colecția care îl fascinase cu câteva zile în urmă în locuința eunucului Gingașul Delfin. Cu totul sublimă era o colecție de mostre de poezie veche, splendid caligrafiate pe pânze montate în rame rotunjite și care ieșeau în evidență pe nuanța de roșu sânge a tapetului de mătase ce acoperea peretele. Textele îi aparțineau renumitului taoist Li Bai, poetul nemuritor al Dinastiei Tang. Citi rar o strofă.

Mă gândesc la noapte.
În fața patului, strălucește luna.
Peste rouă se așterne îndoiala.
Privesc în sus și este lună plină.
Privesc în jos și tânjesc după viața mea.

Pentru o clipă, se văzu oglindit în versul acela.

Citi în continuare până ajunse la un mic epigraf în care se spunea că acea compoziție aparține unei serii de unsprezece pânze, fiecare caligrafiată pe o singură țesătură. Dar, pe peretele acela atârnav doar zece pânze înrămate. Pe locul care ar fi trebuit să fie cel de-al unsprezecelea, apărea portretul rudimentar al poetului, care nu reușea să ascundă urma lăsată de tabloul anterior. O amprentă asemănătoare cu cea pe care celelalte zece o lăsaseră pe mătase.

Înghiți în sec. Era cu neputință.

Tocmai voia să se convingă, când un zgomot în spatele său îl alarmă. Întorcându-se, se pomeni față în față cu Iris Albastru. Tresări. Femeia purta un veșmânt roșu bătător la ochi.

— Ce faci aici? întrebă era.

— Nimic, se bâlbâi Cí.

— Servitoarea mi-a spus că ai întrebat de mine.

— Așa este. Dar mi-a spus că nu știe unde sunteți.

Încercă să-i mângâie mâna, dar ea și-o retrase.

— Am ieșit să fac o plimbare, spuse ea cu prudență. Mereu fac asta.

Cí o privi. Era ceva care i se păru straniu în expresia ei. Privi din nou spre locul în care presupunea că fusese cândva cea de-a unsprezecea pânză.

— Impresionante poeme. Întotdeauna au fost zece? Întrebă el.

— Nu știu. Nu le pot vedea.

Cí strânse din buze. Nu înțelegea atitudinea ei.

— S-a întâmplat ceva? Azi-noapte erați mai...

— Noapțile sunt întotdeauna întunecate. Zilele ne aduc claritatea. Spune-mi, ce te-ai gândit să faci azi? Încă nu am vorbit despre etnia Jin.

Cí își dresese glasul. De fapt, nu știa foarte bine cum să prezinte chestiunea populației din nord. Ar trebui poate să-i ceară sfatul maestrului său, Ming. Cu acest prilej, va constata și dacă dregătorul Kan se ținuse de promisiunea de a-i da îngrijiri. Se scuză față lui Iris Albastru spunându-i că trebuie să viziteze un prieten bolnav și apoi să meargă la un depozit.

— Atunci, la amiază? sugeră ea.

— Da.

— De acord. Te voi aștepta aici.

Cí părăsi clădirea copleșit de neliniște. Deși refuza să admită, credea din ce în ce mai puțin în nevinovăția lui Iris Albastru. Dar dorea cu înflăcărare să se încreadă în ea. Ezită dacă să-i povestească sau nu lui Ming.

Îl găsi pe bătrânul maestru într-o cameră modestă, dar curată, din apropierea încăperilor în care locuia slujbașul Bo. Înfățișarea lui se îmbunătățise, dar picioarele încă mai prezentau o nuanță violacee care îl îngrijoră. Îl întrebă dacă fusese vizitat de medic. Ming negă printr-o clătinare a capului.

— N-am nevoie de doctorașii ăia nepricepuți, bombăni el. Se ridică în capul oaselor cu gemete înăbușite. Dar m-am putut spăla și nu mi se dă mâncare proastă.

Cí privi strachina cu resturi de orez uscat care zăcea lângă el. Dacă ar fi știut, i-ar fi adus fructe și vin. Îi păru rău de această omisiune. Când se asigură că nu îi auzea nimeni, îi mărturisi neliniștile lui în privința lui Iris Albastru. Niște bănuieli în care nu voia să creadă, dar care nu încetau să crească. Îi enumeră împrejurările care l-au făcut să o suspecteze pe *nūshi*, chiar dacă imediat după aceea îi luă apărarea.

Ming îl ascultă cu atenție. Pe chipul său se citea îngrijorarea.

— După câte spui, femeia aceea pare să aibă motive, observă Ming.

— Vă repet că sunt doar circumstanțiale. Nu există nicio dovadă împotriva ei. De altfel, cum să nu-l deteste pe împărat? Dacă ați fi suferit ce a îndurat ea, și dumneavoastră l-ați urî, dar de aici până la a încerca să-l ucidă este cale lungă... Ar trebui să o cunoașteți. Își plecă privirea. Femeia aceea este o dulceață.

— Și cine ți-a spus că nu o cunosc? Ciudat este faptul că tu nu știai de ea. Mi-ai vorbit mult despre farmecul ei, dar nu cumva faci o confuzie între gândurile și dorințele tale?

Cí se îmbujoră.

— La ce vă referiți? sări Cí ca ars. Iris Albastru n-ar fi în stare să omoare o muscă.

— Așa crezi? Atunci, presupun că știi motivul pentru care împăratul Ningzong a îndepărtat-o din funcția de *nüshi*.

— Bineînțeles că știu! Când Ningzong s-a urcat pe tron, s-a descotorosit de ea pentru că din cauza ei s-a îmbolnăvit tatăl său. Bătrânul împărat și-a pierdut mințile când ea l-a respins.

— Asta ți-a povestit ea? Îl privi cu o expresie severă. Mă miră faptul că nu ești la curent cu o poveste pe care o cunoaște toată lumea.

— Și care este povestea aceea? îl sfidă Cí.

Pe fața lui Ming se putea citi o expresie încărcată de reproș.

— Ei bine, bătrânul împărat nu și-a pierdut mințile pentru că ea l-a respins. Medicii care l-au îngrijit au găsit otravă în ceaiul pe care i-l pregătea ea.

Cí simți cum i se strânge inima când auzi vorbele lui Ming. Nu-i venea să creadă, dar chipul maestrului nu lăsa loc de îndoieli. Își blestemă slăbiciunea care-l făcuse să creadă în nevinovăția lui Iris Albastru, la fel ca și ceasul când căzuse pradă farmecelor ei. Se simți un mare prost, de parcă și-ar fi vândut sufletul pentru două monede mizerabile. Tocmai voia să-l întrebe pe Ming alte amănunte, când prezența unei santinele îl sili să tacă. Așteptă să plece, dar bărbatul se rezemă de un perete și fu atent la conversație. După o vreme, Cí renunță la intenția sa, insistă ca Ming să se lase vizitat de medic și părăsi foarte tulburat încăperea.

Încă năuc, încercă să privească din altă perspectivă evenimentele în care fusese fără voia ei implicată Iris Albastru. La urma urmelor, ea avea un motiv: o ură teribilă față de împărat, ură pe care, nu numai că nu o ascundea, dar cu care părea că se mândrește în fața primului necunoscut care-i ieșise în cale. Și dacă fusese în stare să-l otrăvească pe împărat, fără îndoială că putea să pună la cale și alte crime. În plus, la toate astea se putea adăuga lipsa ei de scrupule când îl înșelase pe Feng, chiar dacă el însuși îi fusese complice la infidelitate, sau povestea cu parfumul, care o asocia direct cu acele cadavre găsite. Dar încă îi mai rămânea să descopere motivul pentru care Iris Albastru ar fi ucis niște necunoscuți care nu aveau nicio legătură cu împăratul. Sau măcar pe unul dintre ei. Pentru că, de îndată ce ar găsi legătura cu unul, era convins că s-ar lămuri și celelalte cazuri.

Hotărî să viziteze din nou încăperile eunucului. Era ceva ce trebuia să verifice.

Locuința Gingașului Delfin continua să fie supravegheată de o santinelă care îi lăsa cale liberă după ce verifică sigiliul și îi trecu numele în registrul de intrări. Odată ajuns înăuntru, Cí se îndreptă direct spre sala pe care eunucul o transformase în muzeul său particular de antichități. Acolo atârna în continuare mărețul tablou care, la prima lui vizită, îi atrăsese atenția. Nu se înșelase. Era poezia nemuritorului Li Bai. Cea cu numărul unsprezece. Cea care lipsea din colecția lui Iris Albastru.

Băgă de seamă că rama albă care îl încadra era rotunjită, la fel ca și celelalte tablouri din colecția pe care o admirase în pavilionul *nūshi*-ei. Deplasă ușor rama ca să-i observe urma pe perete. Apoi repetă operațiunea cu celelalte tablouri din încăpere. După ce termină, pe chipul său se amestecau mânia și satisfacția. Când ieși, își aminti de registrul în care apăreau notate persoanele care pătrundeau în încăperi. Poate că nu va găsi nimic, dar nici nu avea prea mult de pierdut. Niște monede trecură în alte mâini și ofițerul de gardă îi dădu voie să-l consulte. Cí revăzu datele cu lăcomie. Deși majoritatea numelor îi erau necunoscute, ochii îi străluceau peste coloanele verticale. Din fericire, apărea și funcția pe care o dețineau la palat, așa că-i fu ușor să elimine servitorimea care făcuse curățenie în camere. Printre alții, în listă figurau Kan și Bo, dar, în

cele din urmă, găsi și numele pe care îl căuta cu adevărat. Caligrafia era clară, decisivă. La două zile după dispariția eunucului, acele încăperi fuseseră vizitate de o persoană pe nume Iris Albastru.

Inima îi bătu mai tare simțind că se apropie de adevăr. Mai era încă o oră până la întâlnirea lui cu *nūshi*, așa că profită ca să meargă la depozitul în care erau îngrămădite resturile calcinate ale atelierului de bronzuri și să arunce o privire.

Zâmbi. Piesele începeau să se potrivească între ele.

Părea că totul o luase pe drumul cel bun până când ajunse la depozit și descoperi că ușa rămăsese deschisă și nepăzită. Privi într-o parte și într-alta, dar nu văzu pe nimeni. Numai decît, bucuria lui se prefăcu în îngrijorare. Înăuntru, bezna îl aștepta amenințătoare. Pătrunse încet, cu prudență, dar după câțiva pași se împiedică de ceva și căzu. Ridicându-se pe băjbăite, băgă de seamă că majoritatea obiectelor pe care el și Bo le clasificaseră zăceau împrăștiate pe jos. Îi blestemă pe vinovați. Deschise iute ușile, prin care intră suficientă lumină ca să descopere că depozitul fusese prădat. Se îndreptă numai decît spre locul în care așezaseră formele, ca să constate cu disperare că majoritatea fuseseră distruse. Parcă ar fi fost zdrobite cu maiul pe imensa nicovală care se afla alături. Deodată, auzi un zgomot deasupra capului și, instinctiv, apucă maiul, îndreptându-și privirea spre movila pe care îngrămădiseră piesele de fier.

Nu zări pe nimeni, așa că examinează în continuare resturile până când găsi un săculeț cu ipsos, din cel utilizat pentru extragerea pozitivelor din forme. O luă și o puse deoparte. Apoi se auzi alt scârțâit, de data aceasta mai intens. Cî ridică din nou privirea îndeajuns cît să zărească pe movilă o siluetă ghemuită. Nu avu vreme să se ferească, pentru că brusc o avalanșă de bare, gratii și lemne se prăvăli peste el, cît pe-aci să-l îngroape.

Cî îndrăzni să ridice ochii doar atunci când praful a încetat să-l mai sufoce. Nu zărea aproape nimic, dar măcar scăpase cu viață, așa că mulțumi cerului că alunecase la picioarele nicovalei care avusese rolul de parapet. Dar una dintre bucățile de metal îi ținea prins piciorul drept, împiedicându-i orice mișcare. Încercă să se elibereze, dar nu reuși. Încetul cu încetul, razele soarelui au început să se filtreze prin norul de praf, profilând contra luminii silueta întunecată a

unui necunoscut. Cí rămase încremenit. Păstră tăcerea, temându-se ca nu cumva să fie vorba de aceeași persoană care provocase prăbușirea grămezii de fiare, dar asta nu-l împiedică pe necunoscut să se apropie de el. Cí înghiți o salivă groasă. Apucă o bară de metal din preajmă și se pregăti să-și vândă scump pielea. Silueta era la un pas de el. Își încordă mușchii pe când își simțea tâmplele zvâcnind. Deodată, silueta îl văzu. Cí rămase nemișcat, atent la mișcarea acesteia. I se acceleră respirația. Era hotărât să arunce fierul în capul necunoscutului, când acesta îi vorbi:

— Cí! Tu ești?

Cí tresări. Era glasul lui Bo. Pentru o clipă, se liniști, dar din precauție, rămase cu bara de fier în mână.

— Ești bine? Ce s-a întâmplat? întrebă Bo, pe când se străduia să îndepărteze fiarele sub care era prins Cí.

Cí îl ajută până reuși să se elibereze. Apoi se sprijini de Bo ca să iasă din depozit. Ajuns afară, trase o gură de aer curat. Încă mai avea îndoieli în privința lui Bo, așa că îl întrebă ce venise să facă acolo.

— Santinela care a descoperit dezastrul m-a informat că cineva profitase de absența ofițerului de gardă din timpul nopții ca să spargă ușa, așa că am venit să verific.

Cí se îndoii de spusele lui Bo. De fapt, se îndoia de toată lumea. Încercă să meargă, dar reuși cu greu, așa că îi ceru slujbașului să-l însoțească până la Pavilionul Nuferilor, căci se temea că, în starea în care se afla, ar fi putut să fie atacat din nou. Pe drum, Cí întrebă dacă portretul cadavrului îi ajutase să afle ceva.

— Încă n-a apărut nimic, se scuză Bo. Dar am noutăți despre mâna retezată. Ciudatul tatuaj semănând cu o flacără pe care l-ai găsit sub degetul mare reprezintă altceva.

— Ce vrei să spunei?

— I l-am arătat lui Chen Yu, un renumit desenator de modele de tatuaje și de imprimeuri de pe piața mătăsii. Unul dintre cei mai buni din Lin'an. Omul l-a studiat o bună bucată de vreme înainte de a afirma că, după părerea lui, o parte din cercul exterior s-a șters din pricina sării. Se aplecă și desenă pe pământul nisipos o flacără unduită și compactă. Apoi o înconjură cu un cerc. De fapt, nu sunt niște flăcări. Este un yin-yang.

— Simbolul taoiștilor?

— Mai concret, al unui călugăr alchimist. Desenatorul de tatuaje m-a asigurat că pigmentul folosit a fost cinabrul, elementul prin care se identifică ocultişti care caută elixirul vieții veșnice.

Pe Cí nu îl surprinse acel răspuns. De fapt, după cele întâmplare în depozit, nu-l mai surprindea nimic. Își aminti că singura persoană căreia îi vorbise despre intenția lui de a merge la depozit fusese Iris Albastru și imediat înțelese cât de prost fusese să creadă în nevinovăția ei. *Nüshi* avea un motiv: răzbunarea împotriva împăratului. Avusese prilejul folosindu-se de servitorul ei mongol și posedea sângele-rece necesar, așa cum o dovedise încercarea ei de a-l otrăvi pe bătrânul împărat cu ani în urmă, iar acum încercase să-l ucidă și pe Cí. Lucrul cel mai nimerit era să meargă la Kan și să-i dezvăluie descoperirile sale. Dar înainte trebuia să păzească bunul său cel mai de preț: forma pe care o ascunsese în pavilion.

Când servitorii de la Pavilionul Nuferilor observară starea jalnică în care se afla, vrură să o înștiințeze pe doamnă, dar Cí le porunci să fie condus direct la apartamentele sale și să fie lăsat singur. Îi mulțumi lui Bo pentru ajutor și își luă la revedere de la el.

De îndată ce intră în camera sa, Cí se repezi spre locul în care ascunsese forma de teracotă verde. Încă nu cunoștea motivul, dar presimțea că aceea era tocmai piesa pe care o căuta persoana care dorise să-l asasineze. Din fericire, bucățile erau în același loc. Tocmai le ascundea din nou când Iris Albastru intră fără să bată la ușă. Lui Cí îi zvâcni inima.

— Mi s-a spus că ai suferit un accident, zise Iris speriată.

Cí nu se tulbură. Termină de ascuns resturile formei, știind că Iris nu îl poate vedea, și se ridică în picioare.

— Da. Un accident destul de ciudat. De fapt, aproape că l-aș denumi o încercare de asasinat. Regretă numaidecât că nu-și stăpânise vorbele.

Auzindu-l, Iris deschise ochii, scoțând și mai mult în evidență ciudata lor nuanță.

— Ce...? Ce s-a întâmplat? se bâlbâi ea.

Era pentru prima dată când Cí o vedea șovăind.

— Nu știu. Speram să mi-o spui tu. Își smulse de pe el cămașa sfâșiată și o aruncă pe pat.

— Eu? Nu înțeleg...

— Să lăsăm minciunile. O prinse de încheietura mâinii. În primul moment, n-am vrut să-i dau crezare lui Kan, dar avea dreptate.

— Dar ce prostii spui? Dă-mi drumul! Dă-mi drumul, ori dacă nu, voi da poruncă să fii biciuit! Reuși să se elibereze.

Iris începu să tremure, în timp ce se dădea îndărăt, împleticindu-se. Cí se grăbi să închidă ușa. Auzind cum o trânteste, ea tresări. Cí se repezi la ea.

— De aceea m-ai sedus, nu-i așa? Kan m-a avertizat în privința ta; a planurilor tale împotriva împăratului. N-am vrut să-l cred și era cât pe-ací să mă coste viața, dar toate subtilitățile tale au dat greș. La fel ca și minciunile tale.

— Ești nebun. Lasă-mă!

— Eunucul lucra la monopolul sării. Nu știu dacă a descoperit ceva în socotelile tale și tu l-ai mituit sau pur și simplu el te-a șantajat, dar știai de obsesia lui pentru antichități și i-ai oferit una, pe care n-a fost în stare să o refuze. Și când a continuat să te șantajeze, l-ai lichidat.

— Pleacă de aici! Pleacă din casa mea! Începu ea să plângă cu suspine.

— Erai singura persoană care știa că mă voi duce la depozit și de aceea ai trimis acolo un ucigaș plătit să mă omoare. Probabil, același care i-a luat viața și Gingașului Delfin, și celorlalți.

— Ți-am spus să pleci! țipă ea.

— Ai folosit Esența de Jad ca să-i sperii, ca să afle că și o oarbă îi poate lichida. Te știai protejată de ceea ce i se întâmplase strămoșului tău; știai că împăratul nu va mai risca încă o dată, acuzând-o fără dovezi pe strănepoata renumitului erou pe care imperiul nostru l-a acuzat pe nedrept de trădare. Dar setea ta de răzbunare nu cunoaște limite. M-ai mințit când mi-ai spus că împăratul s-a îmbolnăvit din iubire. L-ai otrăvit, ca pe mine ieri!

Iris Albastru încercă să iasă din încăperea, dar Cí nu-i permise.

— Mărturisește! urlă Cí. Mărturisește că m-ai mințit. Că m-ai făcut să cred că simți ceva pentru mine. Deodată, își dădu seama că i se umpleau și lui ochii de lacrimi.

— Cum îndrăznești să mă acuzi fără motiv? Tu! Tu, care ai fost primul care m-a mințit în privința adevăratei tale profesii; tu, care l-ai

trădat pe dragul tău Feng cu frumoasa lui soție oarbă.

— Mi-ai făcut vrăji! urlă Cí.

— Ești jalnic. Nu știu ce am putut găsi la tine. Încercă din nou să iasă din cameră.

— Crezi cumva că te vor salva lacrimile? Kan a avut dreptate în toate. Mă auzi? În toate! O opri din nou.

Ochii umezi ai femeii erau aprinși de mânie.

— Singurul lucru asupra căruia dregătorul acela poate avea dreptate este că sunt o proastă! Știi ceva? În noaptea când i-ai luat apărarea acelei curtezane am crezut că ești altfel. O proastă afurisită, asta am fost! se lamentă ea. Nu ești diferit de ceilalți. Crezi că ai dreptul să mă acuzi și să mă condamni, să mă folosești și să mă disprețuiești pentru că nu sunt altceva decât o bătrână *nūshi*. O expertă în artele alcovului. Și da. Așa este. Te-am sedus. Și ce dacă? îl sfidă ea. Ce știi tu despre mine? Știi oare cum este viața mea? Nu. Bineînțeles că nu știi! Niciodată nu-ți vei putea imagina nici măcar pentru o clipă infernul care mi-a fost dat să-l trăiesc.

Cí se gândi la propriul infern. Știa prea bine ce înseamnă să suferi, la fel cum știa că ea este vinovată. Femeia aceea nu avea dreptul să-i reproșeze nimic. Și cu atât mai puțin, după tot ce descoperise el.

— Kan m-a avertizat, reuși el să repete.

— Kan? Muntele ăla de grăsime și-ar vinde și propriii fii numai să și atingă scopul. Ce ți-a povestit? Îl lovi în piept. Că am încercat să-l otrăvesc pe împărat? Ei bine, nu! N-am făcut-o, oricât de mult o regret acum! Crezi cumva că, dacă ar fi fost adevărat, împăratul mi-ar fi cruțat viața? Ți-a dezvăluit oare Kan motivul urii pe care mi-o poartă? Ți-a spus că a încercat de mii de ori să mă posede și că l-am respins de fiecare dată? Ți-a povestit că m-a cerut în căsătorie și am refuzat? Ți-a dezvăluit ofensa pe care a simțit-o marele sfetnic de la Dregătorii Pedepselor pentru că o *nūshi* l-a sfidat? Se lăsă să cadă pe podea, copleșită de lacrimi.

Cí o privi, neștiind ce să spună. Pe de o parte, ar fi vrut să o creadă, dar dovezile...

— Numele tău apărea în registrul de la apartamentul Gingașului Delfin, îi mărturisi el. Nu știu cum ai reușit să intri, dar ai făcut-o. Și înăuntru se află un tablou cu cea de-a unsprezecea poezie a lui Li Bai. O antichitate care îți aparține. O relicvă care ar fi trebuit să se

afle pe pereții casei tale și pe care ai înlocuit-o cu un portret rudimentar al autorului. Un text pe care eunucul nu l-ar fi putut dobândi niciodată. Așteptă ca ea să-i dezmință spusele, dar Iris amuțise. Am citit pecetele care confirmă proprietatea asupra lor. Poeziile acelea i-au aparținut bunicului tău. Dacă e adevărat că le prețuiați atât de mult, n-ai fi îngăduit să părăsească vreodată căminul tău. Doar dacă nu cumva...

— Doar dacă nu cumva...? izbucni ea într-un plâns cu suspine și se întoarse ca să plece.

— Unde te duci?

— Lasă-mă în pace! Se întoarse și privi spre locul unde credea ea că se află ochii lui Cí. Întreabă-l pe Kan! Păstrează duzini întregi de flacoane cu Esență de Jad pe care și le-a însușit ca să mă răsfețe cu atenții. Cât despre poezia lui Li Bai, soțul meu i-a dăruit-o lui Kan, așa că întreabă-l pe el cum a ajuns în mâinile Gingașului Delfin. Dădu din nou să plece, dar se opri. Și dacă nu știai, în ziua când am intrat în apartamentul eunucului, am făcut-o ca să iau niște miniaturi de porțelan. Da, eunucul era prietenul meu. De aceea Kan m-a înștiințat că dispăruse și de aceea mi-a cerut să mă duc să iau miniaturile care îmi aparțineau... Dacă nu mă crezi, întreabă-l pe el.

•

Rămas singur, Cí încercă să se scuture de confuzia care pusese stăpânire pe el. După ce se liniști, scoase din nou forma și se așeză pe jos ca să o termine de reconstituit. Începu urmând ordinea notată, dar fragmentele se năruiau. Își privi mâinile. Îi tremurau ca ale unui copil speriat. Dădu bucățile la o parte și le azvârli cât colo.

Nu și-o putea scoate din minte pe Iris Albastru. Îi părea rău că o strânsese de mână cu putere pe femeia care îl iubise cu atâta gingășie în noaptea dinainte. Regreta că se lăsase pradă temperamentului său, dar credea că este îndreptățit să o acuze. Cu toate acestea, comportamentul *nūshi*-ei nu corespundea cu cel al unei persoane vinovate. O femeie încolțită, poate, dar vinovată...? Existau dovezi care o incriminau, dar acuzația avea și numeroase lacune.

Din ce motiv ar fi vrut Iris Albastru să-i ucidă pe oamenii aceia? Aceasta era întrebarea care îl chinuia. O formula întruna în sinea lui.

Poate că răspunsul s-ar afla în bucățile de teracotă sau la însuși Kan.

Trase de mai multe ori aer în piept înainte de a se apuca din nou de reconstruirea formei. Nu își mai putea permite greșeli, așa că își dădu toată silința să lipească bine bucățile cu cocoloașe de orez gelatinos, încetul cu încetul, șablonul începu să capete formă, până când reuși să completeze două jumătăți care, odată alipite, alcătuiră un bloc în formă de prismă, de mărimea unui antebraț. Puse deoparte fragmentele de prisos, care păreau să constituie o bucată dintr-o vergea interioară și, cu grijă, legă cele două carcase cu o panglică. Apoi, amestecă într-un lighean ipsosul pe care îl adusesse din depozit și turnă pasta obținută în cavitatea din formă. În vreme ce aștepta să se întărească ipsosul, curăță cu grijă resturile albicioase. În cele din urmă, când se asigură de soliditatea compoziției, separă cele două jumătăți ale formei.

Cí privi rezultatul muncii sale. Pe podea, se afla o piesă de ipsos care, după de aspect, îi aminti de un fel de sceptru de comandant. Lungimea lui era în jur de două palme, iar circumferința, de grosimea mânerului unei spade, putând fi cuprins cu mâna. Nu își dădea seama care ar fi putut să fie utilitatea obiectului, așa că ascunse din nou bucățile formei în dulap. Pe cele care făceau parte din vergeaua interioară hotărî să le ascundă împreună cu sceptrul de ipsos în podea, sub o placă pe care o găsisese desprinsă. Apoi părăsi Pavilionul Nuferilor. Neliniștea îl apăsa și simțea nevoia să respire aer curat.

•

Rătăci descumpănit. Era obișnuit să studieze cadavre și să examineze cicatrice, să caute urme și să scoată la iveală răni invizibile, dar nu știa cum să se confrunte cu intrigile și ranchiunile, cu patimile și cu minciunile în fața cărora gândirea sa rațională părea să nu aibă răspuns. Cu cât cugeta mai mult, cu atât era mai sigur că dregătorul Kan îl manevrasse ca pe o marionetă încă de la prima lor întâlnire. Dacă informația pe care i-o dăduse Iris Albastru ar fi adevărată, sfetnicul de la Dregătoria Pedepselor acționa împotriva ei mânat de o ranchiună și mai puternică decât cea pe care i-o purta ea împăratului. Exista posibilitatea ca dregătorul Kan să o fi însoțit pe Iris Albastru în apartamentul eunucului și dacă, într-adevăr,

dregătorul avea acces la Esența de Jad, faptul că acesta ar fi lăsat urme de parfum ca să o incrimineze începea să capete sens. Pentru că, dacă ea ar fi făcut-o, ar fi însemnat că se învinovățește singură, fapt ce scăpa înțelegerii sale. În plus, Iris Albastru nu-și ascunsese niciodată resentimentul față de împărat, ceea ce o transforma într-o victimă ușoară căreia i se putea aduce orice acuzație. Dacă la aceasta se adăuga faptul că dregătorul Kan fusese ultima persoană care îl văzuse în viață pe fabricantul de bronzuri, că el fusese cel care avusese o ciudată întrevvedere cu ambasadorul Imperiului Jin, precum și lipsa lui de claritate la momentul prezentării unor explicații, poate că soluția se afla chiar la dregător.

Privi de jur-împrejur. Dacă ar trebui să aleagă un loc în care să se adăpostească, s-ar încrede mai curând într-un cuib plin de vipere decât în palatul acela.

Se gândi îndelung cum se acționeze. Nu putea să recurgă la Kan, pentru că singurul lucru pe care l-ar obține ar fi acela de a-l preveni. Poate că asasinul era însuși dregătorul. Sau poate el era instigatorul. Sau poate că nu avea nimic de-a face și voise pur și simplu să profite de niște asasinate care nu aveau nimic de-a face cu o amenințare pentru a urzi o minciună și a se răzbuna pe femeia care îl umilise și care, într-o oarecare măsură, încă se mai bucura de ocrotire din partea împăratului. Își aminti atunci că însuși Ningzong îl avertizase în legătură cu temperamentul irascibil al lui Kan.

Însuși Ningzong...

Poate că ar trebui să stea de vorbă cu împăratul. De fapt, nu-i trecea prin minte alt mod de a lămuri această afacere care, nu numai că se împotmolise, dar începea să devină mult prea periculoasă.

Își luă inima-n dinți. Trase aer în piept și porni în căutarea lui Bo. Avea nevoie de ajutorul lui dacă voia să fie primit de către împărat.

* * *

Îl găsi pe Bo în locuința lui, făcându-și toaleta. Când îi spuse că are nevoie de o audiență imediată la împărat, Bo refuză.

— Există un protocol pe care trebuie să-l respectăm cu toții. Dacă nu ținem seamă de el, vom fi biciuiți sau ceva și mai rău, îl asigură el.

Cí cunoștea bine nesfârșitele ritualuri care marcau zi după zi viața împăratului, dar mai știa și că, pentru a-și atinge țelurile, nu trebuia

să se dea în lături din fața dificultăților. Îi spuse lui Bo că rezolvase crimele și că tocmai de aceea nu putea să discute cu sfetnicul Kan și nici nu putea să mai aștepte multă vreme.

— De altfel, în cazul în care ați fi pedepsit, voi spune că a fost ideea mea.

— Înțeleg... Dar am fost numit escorta ta tocmai pentru a evita astfel de idei, spuse Bo, ștergându-se pe cap.

— Ați uitat cumva ce s-a întâmplat în depozit? Dacă nu mă ajutați, s-ar putea ca mâine să nu mai aveți pe cine să escortați.

Bo își blestemă soarta. Strânse din dinți, în timp ce îl privea țintă pe Cí. În cele din urmă, după câteva clipe de șovăire, hotărî să transfere chestiunea către superiorul său imediat. Acesta, la rândul lui, o transmise superiorului său, iar acesta din urmă, unui grup de bătrâni ceremonioși care amuțiră la auzul pretenției celui venit de curând la palat. Din fericire, cel mai lipsit de vlagă dintre aceștia păru să înțeleagă importanța problemei și, profitând de un răgaz în activitățile sale, făcu să-i ajungă cererea împăratului. După un timp, care lui Cí i se păru nesfârșit, bătrânul se întoarse. Chipul său era încremenit ca o stâncă.

— Onorabila Sa Maiestate te va primi în sala tronului, spuse el cu seriozitate. Aprinse un bețișor de tămâie de lungimea unei unghii și i-l înmână lui Cí. Vei putea vorbi până se va stinge. Nicio clipă mai mult, îi atrase el atenția.

Cí îl urmă pe bătrân până în salonul regal fără măcar să observe mărgeția locului. Singurul său interes era acela de a menține aprinsă o flacăra care deja începuse să-i ardă degetul mare. Își umezi degetele și încercă să facă același lucru cu capătul bețișorului ca să-i prelungească durata. Deodată, bătrânul se dădu la o parte și Cí se pomeni în fața împăratului.

Tunica sa aurie îl orbi atât de tare, încât fu cât pe ce să scape bețișorul când bătrânul îl înghionti ca să îngenuncheze. Numai decît, Cí își recăpătă cumpătul și se aplecă pentru a săruta podeaua. De-abia îi mai rămăsese timp și bătrânului părea că îi ia o eternitate să explice din nou motivul prezenței sale. Se gândi să-l întrerupă, dar se stăpâni până când, în sfârșit, primi autorizația să vorbească. Cí se grăbi cu relatarea celor întâmplate. Îi expuse împăratului

bănuielile sale în privința lui Kan, informându-l de minciunile și încercările acestuia, făcute pe ocolite, de a o învinui pe Iris Albastru.

Împăratul, cu privirea fixă și inexpresivă, îl ascultă în tăcere, chibzuind la fiecare cuvânt al său. Chipul lui ca de ceară rămase încremenit, fără urmă de emoție.

— Îl acuzi de dezonoare pe unul dintre cei mai credincioși oameni ai mei, pe un dregător imperial pentru care aș lăsa să mi se taie o mână. O acuzație ofensatoare care, dacă s-ar dovedi falsă, ar fi pedepsită cu moartea, îl avertiză senin Ningzong. Și, cu toate acestea, te afli în continuare aici... ținând între degete jarul unui bețișor care luptă să se stingă... Își împreună palmele și le duse la buzele sale țuguiate.

— Așa este, Maiestate. Tremura, în timp ce buricele degetelor îi ardeau.

— Dacă poruncesc ca dregătorul Kan să fie condus până aici și acesta îți respinge acuzațiile, mă voi vedea silit să te execut. Dacă, dimpotrivă, mai chibzuiești și îți retragi acuzația, voi fi mărinimos și voi da uitării îndrăzneala ta. Așa că gândește-te bine și spune-mi: ești hotărât să-ți menții denunțul?

Cí răsuflă cu putere. Flacăra pâlpâi până se stinse.

Spuse „da” fără să se mai gândească.

•

Slujbașul însărcinat să-l anunțe pe sfetnicul de la Dregătoria Pedepselor năvăli în Sala Tronului tremurând, de parcă l-ar fi văzut pe diavol în persoană. Chipul său era acoperit de sudoare, iar ochii îi ieșeau din orbite. Fugi ca un exaltat și se aruncă în genunchi la picioarele împăratului, care, uimit, se dădu înapoi de parcă l-ar fi atins un ciumat. Mai multe santinele îl îndepărtară de împărat și îl siliră să se ridice în picioare. Bărbatul bolborosi ceva de neînțeles. În pupilele sale dilatate se citea teroarea.

— Este mort, Maiestate. Kan s-a spânzurat în locuința lui!

PARTEA A ȘASEA

32.

De îndată ce află vestea, Ningzong decretă suspendarea imediată a tuturor ceremoniilor și porunci să fie găsiți judecătorii imperiali. După sosirea acestora, împăratul se îndreaptă spre încăperile lui Kan, escortat de o suită de funcționari al căror număr îl întrecea pe cel al gărzilor înarmate care aveau sarcina de a-l apăra. Cu încuviințarea lui Ningzong, Cí îi însoți.

Când ajunseră în pragul încăperii, Cí și restul alaiului se opriră îngroziți. În fața lor, atârând ca un sac voluminos, se balansa trupul gol al lui Kan. Chipul său buhăit semăna cu al unei broaște râioase zdrobite, iar cărnurile sale puhave păreau revărsate pe sub pielea lividă străbătută de vene. Aproape de picioarele lui, se afla o ladă imensă pe care, după toate aparențele, o folosisese ca platformă. Ningzong porunci să fie imediat dat jos cadavrul, dar judecătorii îl convinseră de contrariu, fiind cu toții de acord asupra necesității de a efectua o examinare prealabilă. Lui Cí i se îngădui să rămână în spatele lor la o oarecare distanță. În timp ce judecătorii comentau aspectul victimei, Cí observă pe pardoseala cu dale un strat foarte fin de praf pe care lumina, intrând pe fereastră și atingând-o, îl scotea la iveală. Apoi studie dispunerea și numărul mobilelor și făcu o schiță în carnețelul pe care îl purta mereu la el. Când în cele din urmă i se permise să examineze cadavrul, tremura, de parcă ar fi făcut-o pentru prima dată.

Cí privi capul lui Kan, întors în mod grotesc spre stânga. Singurul său ochi era închis, iar buzele, negre, la fel ca și gura, ușor deschisă, cu dinții încleștați peste limbă. Fața părea vopsită cu o culoare albastrie și în colțul buzelor și pe piept se observau urme de clăbuci de salivă. Mâinile sale țepene erau strânse peste degetele mari, în timp ce degetele de la picioare erau îndoite spre interior într-un chip înspăimântător. Pântecul și partea de jos a abdomenului atârnavă, de o culoare albastră-negricioasă. Picioarele, groase ca

niște butoaie, prezentau mici pete de sânge sub piele, asemănătoare cu cele produse de tratamentele prin moxibustie. Pe jos, la picioarele lui, zăceau resturi de urină și de fecale.

Ceru autorizația să se urce pe ladă. Odată obținută permisiunea, se cățără dintr-un salt și constată că funia, de grosimea degetului mic, era împletită din cânepă. Fiind foarte subțire, ștreangul îi intra în piele, pe sub beregată. În spatele cefei, observă un nod sănătos, glisant, care se deosebea de nodurile obișnuite, fixe. În spatele capului, funia lăsase un șanț adânc, de culoare negricioasă murdară, care mergea de la o ureche la cealaltă, exact pe sub linia de creștere a părului. Spre uimirea celor prezenți, ceru un scaun și îl puse pe ladă. Apoi se urcă pe el ca să verifice grinda de care era înnodat ștreangul. Examină cu același interes nodul și grinda. În cele din urmă, se dădu jos de pe scaun, încercă fără succes să mute lada și declară încheiată examinarea.

Imediat după aceea, Ningzong porunci să fie dat jos cadavrul și îl însărcină pe sfetnicul de la Dregătoria Ritualurilor să înceapă pregătirile pentru funeralii.

Două santinele săltară trupul, în timp ce o a treia slăbea funia. Apoi așezară cadavrul pe jos, moment de care Cí profită ca să facă o constatare suplimentară și să confirme sau să excludă ruperea traheii. Judecătorii îl priviră peste umăr, dar nu avură obiecții. Pe când Cí îi palpa gușa, Bo găsi o notă scrisă de mână pe o măsuță, pe care se afla și îmbrăcămintea lui Kan perfect împăturită. După ce o citi la repezeală, i-o înmână lui Ningzong.

Împăratul se grăbi să o citească în șoaptă. Pe măsură ce avansa, mâinile au început să i se zbată până când un tremur evident puse stăpânire pe ele. Apoi degetele i se încleștară pe hârtie, mototolind-o de parcă ar fi fost un simplu gunoi. Ningzong își lăsă capul în jos, în timp ce expresia sa de durere se prefăcea în una de mânie pe care nimeni nu îndrăzni să o privească. Deodată, îi înapoie nota lui Bo și revocă ordinul pe care tocmai îl dăduse, decretând în schimb să fie oprită orice fel de ceremonie de condoleanțe. Nu se vor oficia deloc funeralii publice; de cadavru se vor ocupa doar slugile și va fi înmormântat într-un cimitir oarecare, fără niciun fel de ceremonial.

Străbătu încăperea în murmur de stupoare. Pe Cí, știrea îl încremeni. În timp ce toată suita se grăbea să-l însoțească pe

împărat la plecare, Bo îi încredință nota lui Cí, care o despături cu teamă, încercând să netezească încrețiturile care îngreunau lectura. În nota aceea, scrisă cu mâna lui și semnată cu pecetea proprie, Kan mărturisea că este vinovat de asasinat, afirmând că le comisese cu singurul scop de a o discredita pe Iris Albastru.

Cí se lăsă să alunece cu spina pe peretele de mahon până ajunse să stea pe jos. Nu îi venea să creadă. Sfetnicul de la Dregătoria Pedepselor se declara vinovat. Se terminase totul. Nu mai era nimic de cercetat.

Rămase așezat pe podea până când Bo îi ceru să se ridice. Atunci, păru că își recapătă, încetul cu încetul, cumpătul. După ce se ridică, îi înapoie nota lui Bo, care îi confirmă că atât caligrafia, cât și pecetele îi aparțineau lui Kan. Cí încuviință. Își luă la revedere de la Bo cu un bâiguit și părăsi palatul cu capul în jos, luând-o spre grădini.

Merse îngândurat, chibzuind ce să facă. Nu îl mai reținea nimic la palat. Odată ce Kan fusese găsit vinovat și sacrificat, putea să-i ceară împăratului postul promis și să înceapă o profitabilă carieră judiciară. Ming avea să rămână în libertate, Iris Albastru va fi dezvinovățită, Feng îl va disculpa de orice învinuire pe care Astuția Cenușie ar putea să o prezinte împotriva lui și toate visurile sale vor deveni realitate. Dar pe când hoinărea printre sălcii, inima îi bătea plină de teamă, pentru că, acum când visurile îi stăteau la îndemână, știa că toate acestea nu erau decât un vis ireal. O știa, pentru că avea certitudinea că moartea lui Kan nu se datora unei sinucideri, ci unui act criminal.

* * *

O porni spre Pavilionul Nuferilor, gata să-și facă bagajul. Era hotărât. De îndată ce aveau să fie îndeplinite formalitățile pentru eliberarea lui Ming, va pleca din palat și va da uitării pentru totdeauna povestea aceea sinistră. Nu-i păsa de ce i s-ar putea întâmpla în continuare împăratului. Fusese obligat să facă investigații, fusese amenințat, torturat și șantajat, se încercase asasinarea lui, Ming fusese luat prizonier... Ce i se mai putea cere? Aveau deja vinovatul pe care îl căutau, iar acesta își luase pedeapsa. Dacă cineva trebuia să descopere adevărul, atunci să fie vreunul dintre acei judecători bătrâni care îl priveau peste umăr. Sau

chiar Astuția Cenușie, când va reveni din călătorie. Și dacă acesta descoperise ceva la Jianyang, va trebui să-l caute în altă parte, pentru că el avea să fie departe de Lin'an.

Zări în depărtare silueta lui Iris Albastru. Nu va ști niciodată dacă era sau nu vinovată. Dorea să nu fie și zâmbi cu ironie. Îi era totuna. Avusese nesăbuiința de a se îndrăgosti de o femeie despre care știa că îi este interzisă și, ceea ce era încă și mai rău, trădase încrederea singurului om care se purtase cu el ca un tată. Blestemă noaptea în care o cunoscuse. O făcuse, deși mai păstra încă pe buze amintirea sărutărilor ei.

Se apropie încet, evitându-i privirea, cu toate că o știa nevăzătoare.

Urcă mica scară de la intrare și pătrunse în pavilion fără să salute. *Nūshi* urmări cu ochii ei orbi zgomotul pașilor lui, ca și cum ar fi putut ghici, într-o oarecare măsură, cine era stăpânul lor. Odată ajuns la el în cameră, Cí începu să-și strângă lucrurile. Își împăturise deja îmbrăcămintea când își aminti de bucățile formelor pe care le ascunsese. Hotărî numaidecât că, dacă avea de gând să uite toată povestea, cel mai bine ar fi să le distrugă. Scoase sceptra de ipsos pe care îl ascunsese sub podea și îl lăsă pe pat. Apoi, se duse repede după bucățile formei pe care le ascunsese în dulap, dar, spre stupoarea lui, nu le mai găsi acolo. Se asigură golind tot conținutul mobilei, dar fu în zadar. Nu mai erau acolo. Cineva le furase. Îl cuprinse o adâncă spaimă.

Înțelese că nu îi va fi ușor să încheie povestea aceea, dar era hotărât să meargă mai departe cu planurile sale. De fapt, poate că dispariția formei era cel mai bun lucru care i se întâmplase. Dacă atunci, în depozit, cineva încercase să-l omoare pentru bucata aceea de teracotă, ca să fie lăsat în pace, cel mai bine era ca obiectul să fie deja în mâinile celui care îl voia.

De îndată ce termină de făcut bagajul, rămase cu ochii pe ciudatul sceptra de ipsos. Îl luă și îl examinează cu atenție. Exteriorul avea cizelate cu grijă motive florale. În ceea ce privește interiorul, presupuse că ar fi putut să fie ocupat probabil de bară cilindrică pe care el nu o încorporase. Se întrebă dacă în loc de sceptra nu o fi cumva vreun soi de flaut.

Clătină din cap. Nu știa de ce divaghează nici în legătură cu forma, nici cu utilitatea obiectului. Îl ridică pentru a-l distruge lovindu-l de podea, când, brusc, se opri. Coborî încet mâna și lăsă din nou scepstrul peste îmbrăcăminte. Tocmai se gândise mai bine. Dacă era atât de relevant, ar face bine dacă ar păstra o piesă despre a cărei existență, la urma urmelor, nu știa nimeni. Dacă o ținea ascunsă, păstrarea ei nu numai că nu prezenta niciun risc pentru el, dar, când va veni momentul, va putea să o folosească drept dovadă.

Pentru asta, mai avea nevoie doar de un loc unde să o ascundă. Un lucru simplu în cazul în care ar fi avut un domiciliu, dar complicat în situația lui.

În timp ce încerca să-și imagineze un loc sigur, își frecă pieptul cu o mână, până dădu peste cheia de la gât. Uitase de ea. Era cheia pe care i-o înmânase Ming ca măsură de prevedere în cazul unui deznodământ fatal, ca să aibă grijă de bunurile sale personale cele mai de preț. Și dacă își amintea bine, acestea erau ascunse în biroul lui, într-un compartiment secret.

Atunci, se hotărî. Ascunse scepstrul printre haine și ieși cu bagajul din cameră. În salon, o văzu pe Iris Albastru în picioare, lângă ușă. Purta o rochie de tul sub care se ghicea o siluetă tulburătoare. Dar el se uită doar la chipul ei. Când băgă de seamă pleoapele umede, nu își putu stăpâni o înțepătură de amărăciune. Când trecu pe lângă ea, fu cât pe ce să explice de ce pleacă. Încercă, dar nu îndrăzni. Nu putu să rostească decât un „adio” rușinat. Apoi își plecă privirea și părăsi pavilionul, îndreptându-se spre academie.

Cu toate că își închipuia că santinelele îi vor lăsa cale liberă să plece, hotărî să se asigure, cerându-i lui Bo să-l însoțească. Slujbașul bombăni în primul moment, dar Cí îl convinse, invocând faptul că, deși își terminase treaba la Curte, poate că la ieșirea dintre zidurile fortificate nu se aflase încă. De altfel, dorea să-i aducă maestrului său Ming o carte pe care trebuia să o ia din biblioteca acestuia și, dacă pleca singur, poate că la întoarcere va avea din nou probleme. Până la urmă, Bo acceptă. Trecură de ziduri fără să fie controlați și o porniră împreună către academie.

Când ajunseră, Cí întrebă de Sui, servitorul lui Ming. Grădinarul care îi primise dispăru o clipă și după puțin timp reveni însoțit de un

bărbat de vârstă mijlocie care îl privi cu uimire printre genele sale dese. Dar de cum îi arătă Cí cheia, expresia sa deveni îngrijorată.

— Maestrul a...?

Cí negă, clătinând din cap. Îi mărturisi că, deși maestrul continua să fie slăbit, se va însănătoși curând și că îi ceruse să-i aducă o carte din bibliotecă, vrând să citească în timpul convalescenței sale. Servitorul încuviință și îl invită să-l urmeze. Bo așteptă în grădină.

Odată ajunși în birou, Sui se apropie de niște rafturi din care scoase cu prudență mai multe cărți care serveau drept paravan, până lăsă să se vadă o ușiță de mahon protejată cu o încuietoare. Cí așteptă ca servitorul să se retragă, dar, spre surpriza lui neplăcută, Sui nu se mișcă.

Cí strânse din dinți. Acea era o situație neașteptată care îl obliga să-și schimbe planurile și trebuia să o facă rapid, ca Sui să nu aibă bănuieli. Vârî cheia în broască și deschise ușița care dădea acces spre un foarte mic spațiu plin până la refuz. Cí se blestemă constatând că în locul acela nu ar încăpea forma pe care încerca să o ascundă. Căută să câștige timp, examinând volumele din ascunzătoare, până când, deodată, ochii îi căzură pe unul care îi atrase atenția. Era un manuscris modern intitulat *Ingmingji, Procese judiciare scoase la iveală*, iar caligrafia îi aparținea lui Ming însuși. Îl luă din ascunzătoare ca să nu se dea de gol față de Sui, argumentând că exact aceea era cartea pe care i-o ceruse Ming. Dar încă nu găsise modul de a ascunde scepstrul.

— Ce se întâmplă? Întrebă servitorul în cele din urmă.

Cí îl privi. Îi înmână scepstrul și o pungă cu monede.

— Am nevoie să-mi faci o favoare. Am nevoie să o faci pentru Ming.

* * *

Kan fiind mort, Cí se întoarse la palat cu singurul scop de a obține eliberarea maestrului său. Bo îl însoți pentru a-i grăbi formalitățile, dar infirmierii care îl îngrijeau pe Ming încă nu cunoșteau consecințele morții lui Kan, astfel că demersurile sale se dovediră zadarnice. Rămas singur cu Ming, Cí încercă să-l îmbărbăteze. Picioarele îi erau aproape vindecate, iar sângele îi revenise în obraji, astfel încât era convins că peste câteva zile o să poată să meargă și să-și reia ocupațiile. Până când aveau să se întâmple toate acestea,

Îi era totuna dacă se refăcea în academie sau în acele *primitoare* dependințe. Ming zâmbi la vorba plină de duh a lui Cí. Dar când acesta îl informă despre circumstanțele sinuciderii lui Kan, paloarea reveni pe chipul bolnavului. Era ceva ciudat în glasul lui Cí, un ton care îl neliniștea.

— Ce îmi ascunzi? îl întrebă el.

Cí se uită la santinelele din jurul lor. Păreau atenți la conversația lor. Îi răspunse că nimic.

— Ești sigur? insistă Ming.

Cí minți mai bine decât oricând, lucru de care își dădu seama pentru că chipul lui Ming își recăpătă calmul în aceeași măsură în care ai lui se posomora. Nu-i plăcea să mintă, dar în ultimul timp părea că devenise un maestru desăvârșit. O mințise pe Iris Albastru, îl mințise pe judecătorul Feng și, acum, pe Ming. Își luă la revedere de la el, asigurându-l că se va ocupa să fie mutat cât mai curând la academie. Dar îi ascunse faptul că îi luase o carte din bibliotecă, pentru a nu-l alarma și mai mult.

Odată ajuns afară, Cí clătină din cap. Nu era tocmai mândru de el. Dimpotrivă, se disprețuia. Oriunde ar fi privit, se vedea oglindit în figura tatălui său și, tot ce detesta la acesta, vedea acum la el însuși. Tatăl său fusese un impostor, iar tot ce urâse atât de mult cândva săvârșea el însuși acum. Descoperi că este o ființă lipsită de scrupule care preferă să se uite în altă parte ca să-și apere interesele, fără să-i pese de adevăr; fără să facă deosebirea dintre vinovați și nevinovați. Rămâneau în urmă înțeleptele învățături ale lui Feng și onestele sfaturi ale lui Ming. Se gândi la sora lui A Treia. Nu ar fi mândră de el.

Fantoma copilei îl făcu să se cutremure până în măduva oaselor. Se așeză abătut pe jos, întrebându-se ce face el acum; ce are de gând să obțină și în ce se preface... Minte îi cerea să uite de remușcări și să profite de ocazia de a fugi de acolo, prilej ce nu i se va mai prezenta altă dată. Dar, pe dinăuntru, ceva îl rodea încetul cu încetul. O agonie care nu îi va da niciodată pace.

Lovi cu mânie într-o piatră. Nici măcar nu știa dacă va fi în stare să o uite pe Iris Albastru. Încă își mai amintea căldura pielii ei, precum și tristețea din privire. Îi era dor de ea. Deodată, o străfulgerare îi dădu ghes să-și ia adio de la ea... Nu mai stătu pe gânduri. Se ridică

și o porni către Pavilionul Nuferilor, fără să știe dacă acest impuls se datora unei dorințe carnale sau unei ultime rămășițe de demnitate.

Se apropia de clădire, când i se păru că zărește în depărtare silueta lui Feng. Ajungând și mai aproape, constată că, într-adevăr, judecătorul stătea lângă o căruță supraveghind descărcarea bagajelor sale de către o jumătate de duzină de servitori care cărau baloturi și saci mari. Văzându-l, Feng își lăsă ocupațiile și îi veni în întâmpinare zâmbind.

— Cí? Iris mi-a spus că ai plecat, dar eu am asigurat-o că este imposibil. Îl îmbrățișă cu putere, cu un gest puțin obișnuit.

Cí nu îmbrățișase niciodată pe cineva știindu-se un trădător. I se făcu silă de el însuși simțind aproape trupul neputincios al bătrânului Feng care îl bătea cu drag pe spinare.

— V-ați întors mai curând de cum ați prevăzut, reuși să răspundă Cí, cu capul plecat. Se gândi că obrazii săi îmbujorați îi vor trăda rușinea în fața lui Feng.

— Din fericire, am putut organiza în grabă un nou convoi. Să mergem! Dă-mi o mână de ajutor cu aceste daruri. Îți dai seama, Iris? strigă el. Cí s-a întors!

Încărcat cu o desagă, Cí o privi pe *nūshi* stând în prag. O salută timid, dar ea intră din nou în pavilion fără să spună nimic.

În timpul mesei, Feng se interesă de cele întâmplate în lipsa lui. Simțea că Iris este îngrijorată și i-o spuse, dar femeia atribui lipsa de poftă de mâncare unei indispoziții trecătoare, în timp ce îi mai servea cu o mână tremurândă puțin pui caramelizat care tocmai le fusese adus la masă. Apoi Feng se interesă de evenimentul pe care îl comenta toată lumea.

— O sinucidere! Cine poate ști ce i-o fi trecut prin minte...! zise judecătorul. Întotdeauna am spus că dregătorul Kan ascundea ceva, dar niciodată nu mi-am închipuit că ar putea săvârși o asemenea faptă. Ce vei face acum, Cí? Lucrai pentru el...

Cí înghiți puiul fără să mestece. Nu îndrăznea să-l privească pe Feng în ochi. Și cu atât mai puțin, de față cu soția lui.

— Presupun că mă voi întoarce la academie, răspunse el.

— Ca să mănânci în fiecare zi orez stricat? Nici să nu te gândești! Vei rămâne aici, la noi! Nu-i așa, Iris?

Femeia nu răspunse. Porunci servitorilor să ia farfuriile goale și se scuză pretextând că o doare capul. Când se ridică de la masă cu intenția de a se retrage, Feng se oferă să o însoțească, dar ea refuză ajutorul și plecă singură către încăperile sale.

— Va trebui să o scuzi, zâmbi Feng, pe când se așeza din nou. Uneori femeile se poartă ciudat. Dar mă rog... vei avea timp să o cunoști!

Lui Cí îi fu cu neputință să înghită dumaticatul pe care îl avea în gură. Îl scuipe într-un bol și se ridică de la masă.

— Îmi pare rău. Nu mă simt bine, spuse și se retrase și el în camerele sale.

* * *

Rămase închis în odaie, întrebându-se ce să facă. Încerca să se gândească, dar nu reușea decât să se urască pe sine însuși, știind că afară aștepta Feng, dispus să-i ofere găzduire unui lup deghizat în miel. Se blestemă întruna, spunându-și că Feng nu merita una ca asta. Stătu în cumpănă dacă să-i mărturisească sau nu trădarea sa, dar înțelese pe dată nu numai că nu și-ar răscumpăra greșeala, dar ar lovi-o și pe Iris Albastru și l-ar târî în mod inevitabil pe Feng în dezonoare. Se simțea legat de mâini și de picioare, cu senzația oribilă că, orice ar face, ar aduce un prejudiciu cu neputință de îndreptat. Și cel mai rău era faptul că avea certitudinea că îl pricinuisese deja.

Soarele începea să se ascundă încetul cu încetul, la fel ca și speranțele sale.

Se dădu jos din pat cu ochii roșii și ieși din cameră hotărât să stea de vorbă cu Feng. Poate că nu va reuși să-i dezvăluie cele întâmplate cu Iris Albastru, dar îi putea povesti toate celelalte, fără să-i ascundă vreun detaliu. Îl găsi bând ceai în bibliotecă, un salon confortabil cu ferestre mari. Feng se odihnea printre cărțile pline de învățătură, așezate cu grijă în teancuri pe niște pupitre încărcate de cunoștințe. O adiere ușoară aducea parfumul iasomiilor. Când Feng îl văzu pe Cí, îi zâmbi din toată inima și îl pofti să ia loc.

— Te simți mai bine? îl întrebă el.

Nu se simțea mai bine, dar acceptă ceaiul pe care i-l oferă Feng cu obișnuita lui amabilitate. Nu știa cum să înceapă. Pur și simplu,

începu. Îi mărturisi că motivul pentru care îl angajase Kan fusese acela de a o spiona pe Iris Albastru.

— Pe soția mea? Ceașca de ceai îi tremură între degete.

Cí îl asigură că, atunci când acceptase, nu știa că el este soțul ei. Apoi, când descoperise acest lucru, refuzase să mai continue, dar Kan îl șantajase, punându-l pe celălalt talger al balanței pe profesorul Ming.

Buzele lui Feng începură să tremure. Pe chipul său se citea uimirea, dar auzind că porunca lui Kan se datora bănuielii că Iris Albastru ar fi răspunzătoare pentru niște asasinate, expresia lui se prefăcu în indignare.

— Nenorocitul ăla afurisit...! Dacă nu s-ar fi sinucis, eu însumi l-aș fi căsăpît cu mâinile mele! urlă el ridicându-se.

Cí își mușcă buzele. Apoi, îl privi pe Feng în ochi.

— Măcar de-ar fi adevărat. Dar Kan nu s-a sinucis.

Din nou, perplexitatea puse stăpânire pe Feng. El dăduse crezare zvonurilor de la palat care vorbeau de existența unei note postume în care dregătorul își recunoștea vina. Cí îi confirmă acest lucru. Nota exista, el o citise și, după părerea lui Bo, caligrafia îi aparținea fără putință de tăgadă lui Kan.

— Și atunci? Ce vrei să spui?

Cí îi ceru să ia loc. Venise momentul să dezvăluie tot adevărul și să meargă să i-l prezinte împăratului. Îi relată amănuntele examinării cadavrului lui Kan, începând cu tipul de funie folosită pentru a fi spânzurat.

— O frânghie împletită din cânepă. Subțire, dar rezistentă. Dintre cele folosite pentru atârnaarea porcilor...

— Cea care i se potrivea cel mai bine, murmură Feng cu o expresie indignată.

— Da, dar independent de asta, eu am stat de vorbă cu Kan cu o seară în urmă și vă pot asigura că atitudinea lui nu era aceea a unei persoane care voia să se sinucidă. Avea planuri urgente.

— Oamenii se mai răzgândesc. Poate că în timpul nopții l-a învins zbuciumul vinovăției sale. S-a prăbușit și a acționat la repezeală.

— Și a ieșit dis-de-dimineată ca să caute o frânghie de felul ăla? Dacă într-adevăr ar fi acționat împins de neliniște, s-ar fi folosit de primul lucru care i-ar fi ieșit în cale. În cameră, dispunea de panglici

împletite care strâng perdelele, de cingători pentru halate, de eșarfe lungi de mătase, de cearșafuri pe care le putea înnoda, de cordoane... Dar se pare că în momentul acela de disperare nu i-a trecut prin minte decât să iasă din locuință ca să caute o frânghie.

— Sau să ceară să-i fie adusă. Nu înțeleg motivul suspiciunii tale. În plus, există nota aceea pe care tu însuși ai citit-o. Cea prin care își anunța sinuciderea.

— Nu tocmai. În notă își recunoștea vinovăția, dar nu menționa în niciun moment intenția de a-și lua viața.

— Nu știu. Nu pare concludent... Nu te poți prezenta în fața împăratului doar cu o presupunere.

— Ar putea fi vorba de o suspiciune în cazul în care n-ar mai interveni alte fapte care să-i acorde gradul de certitudine, afirmă Cí. În primul rând, sunt veșmintele sale, împăturite perfect și așezate pe o măsuță.

— Asta nu dovedește nimic. Știi la fel de bine ca și mine că dezbrăcarea înainte de spânzurare este un act obișnuit pentru mulți sinucigași... Iar faptul că și-a împăturit îmbrăcămintea coincide cu exasperanta precizie și cu minuțiozitatea cu care își realiza toate acțiunile.

— Într-adevăr, Kan era un om tipic și riguros. Și tocmai din acest motiv este ciudat modul în care îmbrăcămintea sa era împăturită pe măsuță, un mod complet diferit de cel pe care l-am observat la restul veșmintelor sale.

— Acum înțeleg. Și sugerezi, așadar, că nu el a fost cel care le-a împăturit.

Cí încuviință.

— O observație fină, dar, în același timp, o greșeală de începător, dezaprobă Feng. În orice familie sărmană, presupunerea ta s-ar fi dovedit corectă, dar te asigur că la palat dregătorii nu își împăturesc hainele. Această sarcină cade în seama servitorilor, așa că amănuntul pe care îl comentezi nu dovedește altceva decât că dregătorul Kan și-a împăturit îmbrăcămintea într-un mod diferit de cel folosit de servitorii săi.

Cí se încruntă. Pentru o clipă, se simți ca un prost, dar măcar se bucură de faptul că persoana care îl corecta era vechiul său maestru. Cu toate acestea, nu se sperie. Chestiunea îmbrăcămintei

era doar un amănunt minor, iar el se bizuia pe încă două motive puternice.

— Iertați-mi îngâmfarea. Nu aveam pretenția... încetă să se mai scuze și continuă: Atunci, spuneți-mi, pentru ce o ladă mare?

— O ladă mare? Nu înțeleg.

— A folosit o ladă mare ca platformă. După toate aparențele, a așezat-o sub grinda din mijloc și a folosit-o ca să se urce și să-și dea drumul.

— Și ce este așa de ciudat în asta?

— Nu ar fi prea ciudat, făcu el o pauză, dacă lada nu ar fi fost plină cu cărți. Am încercat să o mișc din loc și mi-a fost imposibil. Ar fi avut nevoie de ajutorul altei persoane ca să o mute.

Feng se încruntă.

— Ești sigur că era atât de grea?

— Mai grea decât Kan. De ce să târască ceva atât de greu, dacă dispunea de numeroase scaune?

— Nu știu. Kan era un om foarte corpulent. Poate că s-a temut de șubrezenia scaunului.

— Teamă la un om care urma să se spânzure?

Feng ridică o sprânceană.

— În orice caz, asta nu e totul, continuă Cí. Revenind la funia pe care a folosit-o ca să se spânzure, aceasta era nouă. Cânepa era imaculată. De parcă ar fi fost împletită de curând. Dar avea o porțiune tocită în partea care trecea de nodul de pe grindă.

— Te referi la capătul liber?

— De la nodul de pe grindă spre capătul liber, într-adevăr. O porțiune tocită, cam de doi coți lungime. În mod ciudat, aceeași distanță ca între călcâiele mortului și podea.

— Nu văd unde vrei să ajungi.

— Dacă s-ar fi spânzurat singur, mai întâi ar fi înnodat funia de grindă, apoi și-ar fi vârât capul prin nod și la sfârșit ar fi sărit de pe ladă.

— Da. Așa trebuie să se fi întâmplat lucrurile...

— Dar, în cazul acela, funia ar fi apărut fără nicio porțiune tocită, lucru despre care știm că nu s-a întâmplat. Se ridică de pe scaun ca să-i exemplifice. După părerea mea, Kan zăcea inconștient înainte de a fi spânzurat. Mai mult ca sigur, a fost narcotizat. Două sau mai

multe persoane l-au așezat pe ladă. Apoi, i-au vârât capul prin laț, au trecut capătul funiei peste grindă și au tras de ea până l-au ridicat. Greutatea lui Kan a făcut ca în timpul ridicării grinda să frece fibrele de cânepă, o rosătură a cărei lungime coincide cu cea de la picioarele lui până la podea.

— Interesant, admise Feng. Și de ce presupui că dregătorul Kan era inconștient înainte de a fi asasinat?

— Datorită unui amănunt pur și simplu concludent. Nu exista nicio fractură a traheii. Ceva de neconceput la un laț situat sub nodul gâtului care a suportat o greutate enormă atunci când i s-a dat drumul de la o înălțime considerabilă.

— Kan ar fi putut să se lase să alunece, în loc să fi sărit.

— Poate. Dar dacă suntem de acord că ne aflăm în fața unei crime, este firesc să presupunem că, dacă ar fi fost conștient, Kan le-ar fi opus rezistență asasinilor să-i cu toate acestea, trupul lui este lipsit de zgârieturi, hematoame sau orice alt semn de luptă. Ne-am putea gândi la o otrăvire prealabilă, dar inima lui încă mai bătea atunci când a fost atârnat. Reacția vitală de pe pielea gâtului, limba ieșită printre dinți sau nuanța negricioasă a buzelor o dovedesc, așa că nu mai rămâne decât posibilitatea narcotizării.

— Nu neapărat. Poate că l-au constrâns...

— Mă îndoiesc. Oricât de cumplită ar fi fost amenințarea, odată ce l-ar fi strâns de gât și trupul lui ar fi rămas suspendat, s-ar fi zbatut în mod instinctiv ca să se elibereze din strânsoare.

— Poate că avea mâinile legate...

— N-am găsit semne pe încheieturile mâinilor. Dar am găsit o urmă care îmi confirmă categoric toate bănuielile. Căută în bibliotecă o carte prăfuită și o ținu cu cotorul în sus, în poziție orizontală. Apoi își dezlegă un cordon de la mâneci și îl așeză peste cotor, lăsând ca amândouă capetele cordonului să atârne mai jos de coperte. Fiți atent: Apucă cele două capete în același timp și trase brusc de ele. După aceea, le dădu la o parte și îi arătă urma lui Feng. Urmă lăsată de cordon pe praful de pe cotor este precisă și bine definită. Acum, observați asta. Repetă operațiunea pe o altă zonă a cotorului, dar de data aceasta făcând mișcări care simulau o greutate zbatându-se la capete. Vedeți diferența? Îi arătă niște margini imprecise, ample și estompate. Și totuși, când m-am cățarat ca să verific grinda pe care

era înnodată funia, am găsit o urmă identică cu prima. Curată, fără vreo dovadă de agitație.

— Totul este surprinzător! Și de ce nu i-ai dezvăluit asta împăratului? se miră Feng.

— Nu eram sigur, minți Cí. Voiam să vă consult înainte.

— Păi, după cum văd, nu există îndoieli. Poate că singurul lucru discordant este nota de învinuire...

— Dimpotrivă, domnule. Se potrivește perfect. Fiți foarte atent! Kan lasă să intre doi bărbați pe care îi cunoaște și în care are încredere. Pe neașteptate, aceștia îl amenință, ca să-și recunoască responsabilitatea pentru asasinat. Kan, temându-se pentru viața lui, se supune și scrie o notă prin care se învinovățește. Dar în notă nu își anunță sinuciderea, pentru că asasinii nu doresc ca dregătorul Kan să se neliniștească și mai mult și să reacționeze violent. Odată semnată mărturisirea, îi oferă un pahar cu apă ca să-și calmeze nervii, o apă în care puseseră un narcotic, ca să se asigure de absența zgomotelor și de lipsa rezistenței. Când devine inconștient, îl dezbracă, târăsc lada grea până în mijlocul încăperii și leagă de grindă o funie nouă de cânepă pe care au ales-o să fie subțire ca să o ascundă ușor. Apoi transportă trupul adormit al lui Kan până la ladă, îl așază deasupra ei și îi vâra capul în laț. Îl ridică amândoi și îl spânzură, încă viu, pentru ca trupul să reacționeze ca într-o sinucidere adevărată. Apoi îi împăturesc cu grijă îmbrăcămintea și părăsesc locuința.

Feng îl privi pe Cí cu gura căscată, înțelegând pe loc că învățăcelul său de odinioară devenise un anchetator excepțional.

— Trebuie să vorbim numaidecât cu împăratul!

Cí nu îi împărtăși entuziasmul. Îi atrase atenția că descoperirile sale ar putea atrage din nou bănuielile asupra lui Iris Albastru.

— Amintiți-vă de cazul secerii însângerate și al muștelor, îi tremură vocea. Am ajutat la descoperirea unui vinovat, dar am pierdut un frate.

— Pentru numele tuturor zeilor, Cí! Uită povestea aceea! Fratele tău s-a condamnat singur în clipa în care l-a omorât pe omul acela. Ai făcut ce trebuia să faci. De altfel, eu am fost cel care a descoperit sângele pe seceră, nu tu, așa că încetează să te mai învinovățești pentru asta. În ceea ce o privește pe soția mea, nu-ți face griji. Îl

cunosc pe împărat și voi ști cum să-l conving. Se ridică să plece. Încă ceva, am uitat să-ți spun. Azi-dimineață l-am văzut în palat pe judecătorul acela nou din pricina căruia îți făceai griji, un anume Astuția Cenușie.

Cí avu o tresărire. Cu agitația ultimelor evenimente, uitase cu desăvârșire de el.

— Fii fără grijă, îl liniști Feng. Acum este deja târziu, dar mâine, la prima oră, vom vorbi cu împăratul. Îl vom informa în legătură cu descoperirile tale și vom lămuri situația ta. Nu știu ce o fi aflat acel Astuția Cenușie, dar te asigur că, dacă se gândea să avanseze pe seama ta, nu are nici cea mai mică șansă.

Cí îi mulțumi. Dar ideea de a-l însoți la împărat nu i se păru nimerită.

— Nu vă supărați, dar veți discuta despre Iris Albastru. Sunt chestiuni intime la care nu am de ce să fiu de față, se scuză Cí.

Feng recunoscă că are dreptate. Dar nu fu de acord ca tânărul Cí să-i refuze oferta de a-l găzdui.

— Sub nicio formă nu voi îngădui să te întorci la academie, se indignă el. Vei locui cu noi în Pavilionul Nuferilor până când numele tău va fi cu desăvârșire curat.

Lui Cí îi fu cu neputință să refuze.

•

Luară o cină frugală, discutând despre teme lipsite de importanță care nu l-au liniștit pe Cí. Cu toate strădaniile sale, prezența lui Iris Albastru nu avea cum să nu-l tulbure, la fel cum îl chinuia să vadă un Feng zâmbitor, străin de tot ce se întâmplase. Pe când mesteca în silă, se întrebă cine or fi fost asasinii lui Kan. Se gândi la *nüshi* și se întrebă dacă Feng ar mai apăra-o cu aceeași înverșunare dacă ar ști că i-a fost necredincioasă.

Înainte de a se culca, răsfoi *Ingmingji*, manuscrisul despre procesele judiciare pe care îl luase din biblioteca lui Ming. În el erau adunate unele dintre cele mai complicate cazuri înregistrate în ultima sută de ani. Minte lui era interesată de ele, dar ochii nu mai făceau față. Lăsă volumul și se culcă. Nu reuși să adoarmă. Se gândea la Iris Albastru.

Se întâlnește cu ea de dimineață, când intră în dormitorul lui fără să bată la ușă. Femeia lasă un pantalon și o tunică la picioarele patului

și așteaptă în tăcere ca el să se dezmeticească. Cí se întrebă care să fie motivul pentru care o fi lăsat acolo obiectele de îmbrăcăminte, dar ea i-o luă înainte:

— Vei avea nevoie de un schimb de rufe curate, nu-i așa?

Cí nu răspunse. Se simțea atât de atras de ea, încât nici măcar nu îndrăznea să o atingă cu vorbele sale. Dar observând că nu se retrage, se văzu obligat să răspundă.

— Ce vrei de fapt? spuse el în cele din urmă, indignat.

— Hainele tale murdare, răspunse ea sec. Spălătoreasă așteaptă afară.

Cí i le dădu, iar ea îi spuse că îl așteaptă în sufragerie.

Când Cí sosi, servitorii umpluseră deja masa cu turtițe fierbinți de orez, salată de varză acră și colțunași umpluți cu verdeață, fierți în aburi. Cí se miră că nu îl găsește pe Feng, dar Iris îl informă că judecătorul se sculase dis-de-dimineată ca să meargă la palat. Cí dădu din cap. Gustă doar din ceai. Lumina îi supăra ochii umflați. O privi pe furiș pe Iris Albastru. Trebuia să plece de acolo.

Se gândi să-l viziteze pe Ming. Își luă la revedere și o porni spre infirmerie. Era la mijlocul drumului când, pe neașteptate, mai mulți oșteni îi tăiară calea. Cí le ceru explicații, dar primul sosit îl lovi cu o nua de bambus peste față, făcându-l să sângereze. Imediat după aceea, fără să scoată o vorbă, ceilalți se năpustiră asupra lui și îl ciomăgiră până îl doborâră la pământ. Când obosiră, îl legară de mâini și de picioare și îl luară pe sus. O ultimă lovitură de baston îl făcu să-și piardă cunoștința, astfel că nu îl putu auzi pe comandantul gărzii anunțând că era arestat pentru conspirație împotriva împăratului.

33.

Se trezi în penumbra unei hrube, înconjurat de zeci de deținuți mâncați de scârnăvie. Nu înțelegea prea bine ce se întâmplă, dar unul dintre ei îi scotocea prin haine, de parcă tocmai ar fi dat peste o comoară. Cí îl dădu la o parte, ca și cum ar fi fost vorba de un gândac, și încercă să se ridice în capul oaselor. Ceva umed îi

încețoșa vederea. Când își pipăi capul, mâna i se coloră în roșu. Deodată, zdrențărosul care încerca să-l jefuiască se năpusti din nou asupra lui, dar un gardian apărut de nicăieri îl apucă de spinare și îl dădu la o parte. Imediat după aceea, îl ridică pe Cí de pieptii cămășii și îi trase un pumn care îl trimise din nou la pământ.

— Ridică-tei îi porunci acesta.

Lângă el, aștepta o namilă înarmată cu un baston și cu aceeași expresie de ură pe chip.

— Ți-a zis să te ridici! urlă el și îi trase lui Cí o lovitură de baston.

Cí îi dădu ascultare, nu din pricina durerii, pe care nu o simțea, ci pentru că nu înțelegea ce se întâmplă în jurul lui, pentru că nu înțelegea de ce fusese închis și nici de ce se încăpățâneau să-l lovească. Se rezemă de perete ca să nu cadă. Încercă să întrebe, dar la primul cuvânt, gardianul îi înfipse capătul bastonului în pânțele. Simțind că se sufocă, Cí se îndoi de spate.

— Și să vorbești numai când ești întrebat! adăugă bestia.

Cí îl privi prin vălul de sânge care i se prelingea de pe frunte. De-abia mai putea respira. Așteptă ca cineva să-i explice de ce îl tratau ca pe un câine.

— Spune-ne cine te-a ajutat.

— Cine m-a ajutat la ce?

Simți în gură gust de sânge.

O nouă lovitură de baston îl plesni peste față, deschizându-i o rană în obraz. Zguduit de lovitură, Cí îndoi un genunchi. A doua lovitură îl făcu să cadă.

— Tu alegi: poți să ne spui acum și să-ți păstrezi dinții, sau dacă nu, ți-i spargem și o să mănânci terci până când o să fii executat.

— Nu știu despre ce îmi vorbiți! Întrebați la palat! Lucrez pentru Kan! răspunse el complet înnebunit.

— Lucrezi pentru un om mort? O lovitură de picior îl făcu pe Cí să scuipe o gură de sânge. Întreabă-l tu când o să ajungi în iad.

* * *

Când se trezi din nou, o siluetă îi spăla cu grijă rana de la cap. Limpezindu-i-se privirea, îl recunosc pe Bo.

— Ce...? Ce se întâmplă? reuși el să bolborosească.

Drept răspuns, Bo îl târî pe podea până la un zid, ceva mai departe de curioși. Aflându-se în siguranță, îl privi cu o expresie

gravă.

— Cum adică ce se întâmplă? Pentru numele Marelui Buddha, Cí! La Curte nu se vorbește despre altceva. Ești acuzat de moartea lui Kan!

Cí clipi, nevenindu-i să creadă, neînțelegând ce îi destăinuia Bo. Slujbașul îi șterse sângele de pe frunte cu o cârpă umedă și îi dădu să bea. Cí înghiți lacom.

— M-au... m-au bătut, șopti Cí.

— Nu e nevoie să mi-o spui. E de mirare că nu te-au omorât. Îl examinează. După cât se pare, azi-dimineață, un judecător numit Astuția Cenușie a examinat cadavrul lui Kan și a stabilit că nu s-a sinucis. Cu el a venit un ghicitor care afirmă că ai ucis un portărel. Dădu din cap. Astuția Cenușie te-a acuzat, dar ordinul pentru arestarea ta l-a dat împăratul însuși.

— Dar este ridicol! Trebuie să mă scoateți de aici. Feng știe că...

— Liniște! Putem fi auziți.

— Întrebați-l pe Feng, îi șopti el la ureche. El va confirma că n-am fost eu.

— Ai vorbit cu judecătorul Feng? Se schimbă la față. Ce i-ai spus?

— Ce i-am spus? Ei bine, adevărul! Că l-au narcotizat pe Kan. Apoi l-au atârnat în ștreang și au lăsat un bilet în legătură cu sinuciderea. Cí își duse mâinile la cap, copleșit de deznădejde.

— Și nimic altceva? Nu i-ai povestit despre depozit?

— Despre depozit? Nu înțeleg. Ce legătură are depozitul?

— Răspunde! I-ai povestit, da sau ba?

— Da. Nu! Nu-mi amintesc, pe toți dracii...!

— Fir-ar să fie, Cí! Dacă te încăpățânezi să nu colaborezi, nu te voi putea ajuta. Trebuie să-mi destăinui tot ce ai aflat!

— Dar v-am spus deja tot ce știu.

— Pentru numele tuturor zeilor! Termină cu prostiile! aruncă paharul pe jos, făcându-l să se spargă în mii de țandări. Își mușcă buzele și tăcu o clipă. Îl privi pe Cí. Îmi pare rău, spuse Bo. Încercă să-l curețe din nou, dar Cí se dădu la o parte. Ascultă, Cí. Trebuie să știu dacă ai avut într-adevăr vreo legătură. Spune-mi ce...

— Dar ce vreți să vă spun? urlă el. Să mărturisesc că l-am omorât eu? Pentru numele strămoșilor mei! Acești zbiri mă vor nimici, fie că am făcut-o, fie că nu.

— Cum vrei. Gărzi! strigă el.

Numaidecât, două santinele deschiseră grilajul și îl lăsară pe Bo să iasă.

Cí rămase ghemuit într-un colț mucegăit, ca un câine ciomăgit. Nu înțelegea ce se întâmplă. Îi era greu să gândească. Încetul cu încetul, o toropeală puse stăpânire pe el, trimițându-l domol, înapoi în întuneric.

Nu știa prea bine când își recăpătase cunoștința, dar când își reveni își dădu seama numaidecât că i se furase tunica. Aruncă o privire de jur-împrejur, dar nu o zări pe niciunul dintre zdrențăroși. Nu se deranjă să o caute. Cu siguranță că aveau nevoie de ea mai mult decât el, dar, chiar și așa, se refugie în întuneric, rușinat de cicatricile care îi brăzdau spatele. După o clipă, unul dintre deținuți se apropie de el și îi oferă o pătură pe care Cí o acceptă. Era pe punctul de a se acoperi cu ea, când înălță capul și văzu că omul care îl ajutase era un bătrân mâncat de râie, așa că i-o înapoie pe loc. Când bătrânul se apropie ca să o ia înapoi, Cí băgă de seamă pe chipul său niște cicatrice care i se părură cunoscute. Se făcu alb la față. Se apropie ca să constate, dar bătrânul se dădu înapoi, speriat. Cí îl liniști. Îi spuse că nu vrea decât să constate ciudatele cicatrice și i le arată pe ale sale ca să-l convingă că nu are de gând să-i facă vreun rău. Când bătrânul fu de acord, lui Cí nu-i veni să creadă: aceeași formă, aceeași mărime... Erau identice cu cele pe care le descoperise la cadavrul căruia ceruse să i se facă portretul. Imediat, îl întrebă pe bătrân cum și le făcuse, dar acesta privi de jur-împrejur și se dădu îndărăt. Cí își scoase încălțările și i le oferă. În primul moment, bătrânul păru că nu înțelege, dar apoi își întinse mâinile tremurânde și îi smulse încălțăminte dintr-o mișcare, de parcă ar fi crezut că Cí voia să-l înșele. În vreme ce deținutul încerca încălțările, Cí insistă.

— S-a întâmplat în noaptea de Anul Nou, răspunse în cele din urmă bărbatul. Am intrat să fur mâncare într-o casă de bogătași. Am făcut lumină cu un opaiț printre lăzi și, deodată, a explodat.

— A explodat? Nu înțeleg.

Bătrânul îl privi de sus și până jos.

— Pantalonii...

— Poftim?

— Pantalonii tăi! Hai! Îi făcu semn să și-i scoată.

Cí îi dădu ascultare. Bărbatul îi apucă pe când îi mai avea încă pe glezne și îi înșfacă, lăsându-l pe Cí gol.

— Depozitaseră petarde pentru sărbători, spuse el, punându-și pantalonii. Proștii ăia le țineau lângă provizii. Am apropiat opaițul și a sărit totul în aer. Era să-mi pierd vederea!

Cí îl privi uluit. Așadar, despre asta era vorba...! Tocmai avea de gând să-l întrebe dacă știe pe cineva cu acest tip de cicatrice, când îi văzu ivindu-se pe cei doi gardieni care îl ciomăgiseră. Bătrânul se îndepărtă de el, de parcă ar fi fost ciumat. Cí se făcu ghem.

— Ridică-te! Îi porunciră ei.

Tânărul le dădu ascultare. Băgând de seamă că este dezbrăcat, unul din gardieni ridică pătura de pe jos și i-o dădu.

— Acoperă-te și urmează-ne.

Cí de-abia se putea ține pe picioare, dar o porni în urma lor, șchiopătând de-a lungul unui coridor la fel de întunecat ca o galerie de mină. Înaintară până la o poartă de lemn cu ferecături pline de rugină. Când primul gardian ciocăni în ea cu nodurile degetelor, Cí se gândi că i-a sosit ceasul. Se gândi să-i atace pe cei care îl capturaseră și să o ia la fugă disperat, dar îi lipsea forța necesară. Suspină. Nu îi mai păsa de nimic. Când auzi scârțâitul balamalelor, i se strânse inima. Încetul cu încetul, poarta cea mare se deschise, lăsând să intre un torent orbitor de lumină care îl făcu să nu mai vadă nimic. Apoi, când ochii i s-au obișnuit cu strălucirea, recunoscuseră silueta lui Feng profilată în cadrul porții. Cí bâigui ceva înainte ca picioarele să-l lase. Feng îl susținu ca să nu se prăbușească. Îi smulse pătura și îl acoperi cu tunica sa. Apoi strigă la cei care îl capturaseră să-l ajute.

— Ticăloși afurișiți! Îl susținu pe Cí. Dar ce ți-au făcut, băiete?

Feng semnă și pecetlui documentul de custodie prin care își lua răspunderea pentru inculpat. Apoi, cu ajutorul servitorului său mongol, îl transportă pe Cí până la trăsura sa și o porniră pe drumul de întoarcere către Pavilionul Nuferilor.

Odată ajuns la reședința sa, Feng porunci ca tânărul să fie condus în dormitorul său. Cí îl rugă să fie lăsat în același dormitor pe care îl ocupase înainte, dar Feng nu fu de acord, argumentând că într-al său se va simți mai comod. Îl instalară pe tânăr în patul lui Feng și îl

acoperiră cu un cearșaf. Curând, sosi un medic acupunctur. Acesta, împreună cu Feng, îl dezbracă de tunică și cu ajutorul unui servitor îi curăță rănilor. Cí nu se vaită. Medicul îi pipăie coastele, îi ascultă respirația și examinează rana de la cap. După ce termină îi recomandă să stea în pat vreo două zile.

— A avut noroc, îl auzi Cí spunând. Nu are nimic rupt. Sau cel puțin nimic ce odihna și bunele îngrijiri nu ar fi în stare să vindece.

După plecarea medicului, Feng trase perdelele pentru a atenua lumina și se așeză lângă Cí. Clătină din cap. Pe chipul său se citea îngrijorarea.

— Lepădături afurisite! Îmi pare rău că am întârziat atât de mult, Cí. Azi-dimineață am plecat devreme ca să rezolv niște treburi și, când am vrut să am o întrevedere cu împăratul, individul acela, Astuția Cenușie, despre care mi-ai vorbit, mi-o luase deja înainte. Maiestatea Sa m-a informat că, la a doua examinare a cadavrului, Astuția Cenușie stabilise că dregătorul Kan fusese asasinat. Probabil că te urăște foarte mult, pentru că te-a acuzat cu o asemenea vehemență, încât l-a convins pe împărat. După cum mi s-a spus, îl însoțea un ghicitor păduchios care te-a făcut răspunzător pentru moartea unui portărel.

— Dar... Dar eu am fost cel care a descoperit...!

— Și tocmai datorită acestui fapt am reușit să fii lăsat în libertate! L-am asigurat pe împărat că ieri m-ai informat în privința acelor descoperiri: i-am relatat amănunțit totul în legătură cu lada, cu urmele de pe funie, cu conținutul scrisorii de mărturisire... L-am povestit tot, dar, cu toate astea, mi-a fost greu să-l conving. A trebuit să-mi pun zălog cuvântul și onoarea ca să-i smulg ordinul provizoriu care te lasă în custodia mea. O garanție personală în schimbul unui ultimatum. Mâine va avea loc judecata.

— Judecata? Atunci, nu v-a crezut?

— Nu vreau să te mint, Cí. Își lăsă capul în jos. Astuția Cenușie răscolește cerul și pământul căutând motive ca să te învinuiască. Știind că împăratul ți-a promis un post în administrație dacă reușeai să rezolvi cazul, a argumentat că moartea lui Kan era modul cel mai simplu pentru a-ți atinge scopul. Te acuză că ești marele beneficiar. Și mai este și acel ghicitor care îți atribuie alt asasinat.

— Dar este o înșelătorie! Știți foarte bine că...

— Problema nu este ce știu eu! îl întrerupse Feng. Problema este ce cred ei și singurul lucru cert este că nu dispunem de dovezi care să-ți demonstreze nevinovăția. Pecetea aceea care ți-a fost înmănată îți permitea accesul în orice dependință a palatului, inclusiv în aripa în care se află încăperile private ale lui Kan. Și mai mulți martori te-au văzut discutând aprins cu el, între ei, împăratul însuși.

— Înțeleg. Și tot eu am decapitat niște oameni pe care nici măcar nu-i cunoșteam și le-am făcut o rană în plămâni și...

— Îți repet că nu asta e problema! Mâine, nimeni nu va judeca asasinarea unor bieți muritori de foame. Vor judeca asasinarea sfetnicului de la Dregătoria Pedepselor, sau ceea ce este același lucru: te vor acuza de conspirație împotriva împăratului. Și până nu dovedim contrariul, asasinul, fie că îți place, fie că nu, ești tu.

Ci înțelese că trebuia să-i povestească lui Feng tot ce știa, dar capul îi plesnea de durere și indiciile pe care le acumulase se îmbulzeau în mintea lui. În plus, carnețelul său cu însemnări rămăsese, împreună cu restul bagajelor la academie în grija servitorului lui Ming. Îl rugă pe Feng să-i permită să se odihnească un moment. Când rămase singur, închise ochii și auzi țiuitul din urechi aproape la fel ca palpațiile inimii. Era speriat. Cu ceva timp în urmă asistase la moartea oribilă a fratelui său și nu voia să sfârșească la fel ca el. Din fericire, înainte ca amintirea lui să-l chinuiască și mai mult, îl birui oboseala, cufundându-l într-un somn adânc.

Se trezi la auzul unor glasuri venind de afară. Nu știa cât este ceasul. Ridicându-se, încăperea se legănă în jurul lui, dar se ținu de baldachinul patului și merse pe bâjbâite spre lumina care venea de la fereastra deschisă. Exact când era pe punctul de a ajunge, se împiedică și căzu pe podea, ochii rămânându-i la nivelul pervazului. Tocmai voia să se ridice de pe jos când brusc văzu ceva care îl uimi: ascunse în tufișuri, două siluete ghemuite pe jumătate se certau cu voce joasă, având grijă să privească într-o parte și-n alta, de parcă s-ar fi temut să nu fie descoperite. Cu precauție, se ridică puțin ca să încerce să le zărească. Inima îi stătu în loc când reușit să le vadă mai bine. Cele două persoane care păreau să completeze erau Iris Albastru și Bo.

Când încheiară conversația, Cí se întoarse până la pat. Nu izbutise să audă disputa, ci numai tonul acuzator al amândurora. Răsuflă cu putere, încercând să găsească o ieșire din cursa în care căzuse. Nu-i venea nimic în minte. Doar în Feng mai avea încredere. După câteva clipe, auzi ciocănituri în ușă. Când dădu voie să se între, în dormitor apăru Iris Albastru.

— Cum te simți? întrebă femeia, distantă.

Cí o privi de sus în jos, în vreme ce ea rămânea impasibilă, de parcă s-ar fi aflat în fața unui necunoscut pe care nu l-ar fi iubit niciodată. Iris Albastru se apropie cu pași rari până la marginea patului și așeză ceainicul pe care îl ducea pe o tavă. Cí îi privi mâinile. Tremurau ca ale unei persoane bolnave.

— Mă simt bine.

Imediat după aceea, o întrebă de unde îl cunoaște pe Bo. Auzindu-l, femeia vărsă fără să vrea ceaiul. Cí încercă să șteargă lichidul care picura de pe tavă.

— Scuză-mă, bâigui ea, ajutându-l. Sunt lucruri care se întâmplă când ești oarbă.

Îi răspunse că nu îl cunoaște pe Bo. Cí știa că îl minte. Nu vru să insiste ca să nu îi dea de bănuț. Va avea nevoie de orice atu și poate că pe acela îl va putea folosi.

— N-am avut ocazia să vorbim despre ce s-a întâmplat acum câteva nopți, spuse el.

— La ce te referi?

— Mă refer la noaptea în care ne-am culcat împreună. Ai o memorie chiar atât de slabă sau ai fost cu atât de mulți, încât nu mai ești în stare să-ți amintești?

Ea încercă să-i tragă o palmă, dar el o prinse de mâini.

— Dă-mi drumul! țipă ea. Dă-mi drumul înainte de a-l chema pe soțul meu!

Cí dădu drumul mâinii exact în clipa în care Feng intra pe ușă. Amândoi își dreseră glasurile. Ea se îndepărtă.

— Am vărsat ceaiul, se scuză ea.

Feng nu luă în seamă cele întâmplate. Dimpotrivă, se grăbi să ia ceașca și o însoți pe Iris până la ușă. Apoi închise ușa și se apropie de Cí. Se bucură să-l găsească treaz și cu o mină mai bună decât

de dimineață. Dar își arată îngrijorarea pentru trecerea orelor și pentru absența dovezilor cu care să-i susțină apărarea.

— Știi că sistemul nostru judiciar interzice prezența apărătorilor. Va trebui să te aperi tu însuși, la fel ca orice inculpat, și dispunem doar de această după-amiază ca să punem la cale strategia.

Cí știa. Expresia de resemnare care îi posomora chipul îi dădea lui Feng răspunsul deplin. Chibzui dacă să-i relateze sau nu întâlnirea la care tocmai asistase dintre Iris Albastru și Bo, dar se îndoii că ar folosi cu adevărat la ceva mai mult decât să se dea de gol și să sfârșească prin a-i dezvălui infidelitatea cu soția sa. De altfel, dacă voia să-l convingă pe împărat, trebuia să aducă argumente mai concludente. Dar ce argumente? Feng păru că-i ghicește gândurile.

— Încearcă să te liniștești. Acum trebuie să fii ca lacul în timpul furtunii: chiar dacă vijelia îl zdruncină la suprafață, în adâncuri domnește în continuare calmul.

Cí privi ochii calzi ai lui Feng, voalați de trecerea anilor. Umezeala lacrimilor răspândea pace și înțelegere. Cí îi închise pe ai lui ca să-și găsească liniștea de care avea nevoie. Scormoni în adâncul minții sale până ajunse la concluzia că era o greșeală să-și îndrepte toate strădaniile asupra asasinării lui Kan. Atunci, se concentra pe ceea ce considera că este marea enigmă. Potrivit anchetelor sale, toate asasinările erau opera aceleiași mâini criminale, astfel încât cheia problemei trebuia să conste în legătura care le unea: moartea eunucului, cea a bătrânului cu mâinile roase, a bărbatului din portret și a fabricantului de bronzuri. O legătură care trebuia să meargă dincolo de prezența unui parfum sau de ciudatele răni de pe pieptul lor. O legătură pe care nu o cunoștea, dar pe care trebuia să o descopere.

Deodată, totul dispăru până se prefăcu în beznă. Apoi îi veniră în minte ca niște invitați lugubri chipurile cadavrelor.

Mai întâi, îl văzu pe Gingașul Delfin, aplecat asupra registrelor sale de socoteli în care înscria circulația sării, aceeași muncă pe care o executase tatăl său pentru Feng. Eunucul nota cantitățile, surplusurile, distribuția și costurile. La un moment dat, găsea ceva care nu se potrivea. Apoi socotelile se modificau și beneficiile scădeau.

În continuare, îi apăru omul cu mâinile roase. Roase tot de sare. Și-l închipui avându-le îngropate în mineralul pulverizat. Dar, sub unghii, se zăreau mici fragmente negricioase de cărbune. Atunci, și-l imaginea lucrând cu ambele produse. Amestecându-le cu îndemânare, cu grija unui alchimist taoist.

Apoi se prezentă bărbatul din portret. Cel al cărui model de răni coincidea cu al hoțului vătămat de o explozie.

Și, în sfârșit, ultima imagine se risipi ca să-i cedeze locul încrezutului fabricant de bronzuri. Cel al cărui atelier arsese în aceeași zi în care a fost asasinat, lăsând ca moștenire un sceptru misterios. Un sceptru de bronz... gol pe dinăuntru...

O flacăra zgudui mintea lui Cí.

În sfârșit vedea legătura! În sfârșit găsea o legătură între diferitele asasinate. Sarea, cărbunele, exporturile, explozia... Ingredientele unui singur compus pe cât de rar, pe atât de devastator.

Inima era gata să-i sară din piept când îi povesti totul lui Feng.

— Nu vă dați seama? strigă el, ca ieșit din minți. Cheia crimelor nu constă în modul de operare folosit de către asasin, nici în parfumul utilizat pentru a ascunde mirosul rănilor lor! Desfigurările nu voiau să le ascundă identitățile, ci meseriile. Profesiile lor sunt cele care îl fac pe asasin să-iucidă!

Feng îl privi cu surprindere pe Cí, care părăsea deja patul și începea să se îmbrace, dar judecătorul îl sfătui să se întoarcă în pat și să-i explice descoperirea sa.

— Pulberea! Cheia se află în pulbere! exclamă Cí.

Feng amuți.

— Pulberea? se miră el. Ce interes ar putea trezi un produs care servește doar pentru a sărbători sfârșitul anului?

— Cum de am putut fi atât de prost! Cum de am putut fi atât de orb! se blestemă Cí. Apoi îl privi pe Feng, fericit să-i împărtășească descoperirea sa. Îl rugă să se așeze înainte de a continua. În timpul șederii mele la academie, am avut prilejul de a consulta un anumit tratat intitulat *Ujingzongyao*, singurul compendiu existent referitor la tehnicile militare, îi explică el. Ming mi l-a recomandat, ca să cunosc rănilor cumplite la care sunt expuși combatanții în timpul unui conflict armat. Îl știți?

— Nu. N-am auzit vorbindu-se despre el. De fapt, nu cred că este foarte popular. Doar știi și tu că poporul nostru detestă atât armele, cât și oștirile.

— Într-adevăr, însuși Ming mi-a atras atenția asupra rarității sale. După cum mi-a spus, tratatul original a fost rezultatul unei comenzi pe care împăratul Renzong⁴⁹, din vechea Dinastie Song din Nord, le-a adresat-o universitarilor Zeng Gongliang și Ding Du. Copia pe care o posedă academia este una dintre puținele exemplare care au depășit cadrul militar căruia i-au fost destinate. Mai mult decât atât, m-a asigurat că, datorită conținutului său periculos, distribuirea lui fusese interzisă de actualul împărat.

— Cu adevărat ciudat. Și ce legătură are tratatul acela cu asasinatele?

— Poate că niciuna... Dar unul dintre capitole se ocupa de aplicațiile pulberii pentru uzul militar.

— Te referi la fuzeele incendiare? sugeră Feng.

— Nu tocmai. La urma urmelor, acele fuzee nu sunt altceva decât simple săgeți cu propulsie în coadă, care, deși le mărește distanța până la care ajung, le reduce din precizie. Nu. Mă refer la o armă mult mai distrugătoare. La o armă letală. Ochii i se holbară, de parcă ar fi avut-o în fața lui. Artificierii împăratului Renzong au găsit mijlocul de a pune în aplicare puterea explozivă a pulberii, înlocuind vechile tunuri de bambus cu altele din bronz și substituind proiectilele de piele umplute cu schije și excremente, cu altele din piatră tare, capabile să dărâme cele mai puternice ziduri fortificate. Între timp, alchimiștii taoiști au descoperit că, dacă măreau cantitatea de nitrat, puteau provoca o explozie mult mai violentă și mai eficace.

— Bine. Dar nu înțeleg...

— Ce bine ar fi dacă aș avea cartea ca să vă pot lămuri mai bine, se lamentă Cí. Îmi amintesc că se vorbea despre trei tipuri de pulbere, în funcție de scopul pentru care era utilizată: incendiară, explozivă și de propulsie, fiecare având în compoziție cantități diferite de sulf, de cărbune și de salpetru. Dar, mă rog, toate acestea nu sunt importante.

— Fie într-un ceas bun, pentru că m-ai zăpăcit. Pentru tine o fi clar, dar eu nu reușesc să văd legătura dintre pulbere și asasinate.

— Nu o vedeți? Chipul lui Cí se însuflețește. Scepstrul nu este un scepstru! Este o armă înspăimântătoare! Un tun care se poate manevra cu mâna.

— Scepstrul? Un tun? Feng se miră.

— În atelierul fabricantului de bronzuri am găsit o formă ciudată din teracotă. Am reușit să o reconstitui și am realizat din ea un pozitiv, o figurină de ipsos despre care am presupus că ar fi corespuns cu bastonul de comandă al vreunui conducător capricios. Privi în gol, de parcă acolo s-ar fi găsit răspunsul. Dar acum totul se potrivește. Neobișnutele răni pe care le-am găsit la cadavre, acele ciudate cicatrice circulare au fost provocate de un anumit tip de proiectil tras din tunul acela de mână. O mașinărie mortală. O armă până acum inexistentă, de mărimea unui flaut care se poate purta sub veșminte pentru a ucide la distanță fără absolut nicio teamă de a fi pedepsit.

— Dar ești sigur de ceea ce spui? Feng nu-și putea stăpâni stupefacția. Așa ceva ar explica multe lucruri. Mai mult decât atât: dacă prezentăm forma aceea la judecată, vom demonstra că ceea ce ți se impută este lipsit de temeii.

— Nu mai am forma, se lamentă Cí. O aveam ascunsă în cameră, dar cineva a furat-o.

— Aici? În casa mea? se miră el.

Cí încuviință. Feng strânse din buze.

— Din fericire, am realizat un pozitiv pe care încă îl mai păstrez. Tunul de ipsos pe care tocmai vi l-am menționat. Presupun că îmi va fi de folos.

Feng fu de aceeași părere cu Cí. De fapt, era ultima lui șansă. Tânărul ceru hârtie și o pensulă ca să redacteze o autorizație.

— Și unde se află tunul acela?

— La academie. Îl păzește un servitor al lui Ming pe care îl cheamă Sui. Își scoase cheia de la gât și i-o dădu lui Feng. Voi scrie o notă pentru ca să vi-l predea.

Feng încuviință. Judecătorul îi atrase atenția lui Cí că, în timp ce o va scrie, se va duce la palat ca să se informeze despre ultimele evenimente, apoi se va întoarce după autorizație și va merge la academie pentru a aduce dovada. Înainte de a-și lua la revedere, îl sfătui să se odihnească.

Când Feng dispăru, Cí respiră adânc, de parcă s-ar fi eliberat în sfârșit de un coșmar care îl strângea de gât gata să-l înăbușe.

* * *

După ce a redactat nota, Cí încercă să se odihnească puțin, dar nu izbuti. Nu înceta să se gândească la Iris Albastru. Întâlnirea ei pe ascuns cu Bo îl descumpănise și îl cufundase într-o îndoială care nu înceta să-l frământa: dacă Bo și Iris aveau o înțelegere, era foarte posibil ca ea să fi fost autoarea furtului formeii, iar slujbașul, complicele de care ar fi avut nevoie la fiecare dintre asasinat.

Pulsul i se accelerează. Cu toate că dispunea de un atu, și anume micul tun de ipsos, pericolul plana în jurul lui.

Pe când aștepta întoarcerea lui Feng, îi ceru servitoarei care îl veghea să-i aducă *Ingmingji*, cartea despre procesele judiciare pe care o luase din biblioteca lui Ming. Dat fiind faptul că legea îl obliga să exercite propria apărare, se gândi că lectura acestei cărți avea să-l ajute să se familiarizeze cu strategia judecătorilor de la Curte, pe lângă faptul că îi va permite să aprofundeze orice jurisprudență care i-ar putea fi de ajutor. Când o avu în mâini, o răsfoi cu aviditate. Trecu peste capitolele care se refereau la pedepsele aplicabile slujbașilor corupți și se concentrează pe litigii. Ming compilase plângerile cele mai reprezentative pentru fiecare dintre domeniile dreptului: disputele pentru moșteniri, divorțurile, examinările, tranzacțiile comerciale și hotărârile proprietăților acopereau primele două treimi din volum, dar treimea rămasă se concentra în exclusivitate asupra acelor proceduri penale ieșite din comun, fie prin importanța crimei, fie prin perspicacitatea judecătorului de instrucție. Se așeză comod pe patul de bambus și își fixă atenția asupra acestora din urmă. Ming prezentase cu o precizie de chirurg fiecare fază a procedurii, de la descrierea crimei, trecând prin denunț, instrucția preliminară a judecătorului, cea de a doua instrucție, tortura, organizarea judecății, condamnarea, recursurile și execuția. La fel ca și cazurile în care se atenta împotriva împăratului sau a suitei imperiale, toate cele referitoare la traficul de arme erau pedepsite cu moartea. Dar asta nu-l liniști.

Verifica lista proceselor când, deodată, enunțul unuia dintre acestea îl paraliză. Cu o caligrafie perfectă, spunea așa:

Relatare a anchetei instruite de către onorabilul judecător Feng în legătură cu uciderea unui țăran pe un câmp de orez și uimitoarea sa soluționare prin observarea muștelor pe o seceră. Fapt petrecut în timpul celei de-a treia săptămâni din luna a șaptea, din cel de-al treisprezecelea an de domnie a împăratului Xiaozong⁵⁰.

Trebui să citească data pentru a doua oară, ca să verifice că nu era vorba de o greșeală. Un fior îi zgudui inima.

Continuă să citească fără să dea crezare descrierii. Se descria în amănunt cum judecătorul Feng, pe atunci venit de curând în corpul judecătorilor, obținuse imediat aprecierea tuturor datorită incredibilei sale șiretenii ticluite ca să lămurească o crimă pentru care erau cercetați zeci de suspecti. În acest scop, poruncise ca toate secerile suspecte să fie așezate una lângă alta pe pământ. Plasase o bucată de carne stricată ca să atragă muștele și, când se formase un roi deasupra ei, o retrase, făcând ca norul de insecte să zboare spre singura seceră care păstra resturi imperceptibile de sânge.

Ci închise cartea și o dădu deoparte, de parcă înăuntrul ei ar fi sălășluit un demon. Teroarea care puse stăpânire pe el făcea să-i tremure mâinile. Xiaozong era bunicul actualului împărat. În cel de-al treisprezecelea an al domniei sale, Feng avea în jur de treizeci de ani. Și, cu toate acestea, întâmplarea prezentată în cartea aceea relata în amănunt același mod de a acționa la care asistase în satul său natal în timpul judecării lui Lu. Un caz asemănător cu acela care dusese la moartea propriului frate, Feng fiind acuzatorul lui.

I se întunecă privirea.

Luă din nou cartea și reciti relatarea. Inima îi bătea gata să-i iasă din piept. Nu era nicio confuzie. Nu era nicio greșeală. Cum de putuse să fie atât de prost? Cum de putuse să cadă pradă unei asemenea înșelăciuni cumplite? Învinuirea fratelui său nu se datorase nici unei descoperiri întâmplătoare, nici perspicacității inspirate a lui Feng. Dimpotrivă, se întâmplase pentru că cineva pregătise totul pentru a-l învinui. Cineva care mai utilizase înainte aceeași metodă. Și acel cineva era însuși Feng.

Dar de ce?

Închipuindu-și că Feng ar mai fi încă la palat, părăsi încăperea hotărât să-l înfrunte. Dar, când ajunse la ieșire, un servitor necunoscut îi tăie calea. Ci rămase privind liniile pe care le alcătuiau

ochii acestuia, cu trăsături diferite de ale celor din neamul lor. Deodată, îl recunosc. Era același mongol care îl însoțise pe Feng în ziua în care acesta s-a prezentat în sat. Cî nu îi spuse nimic. Încercă să-l evite, dar servitorul îl împiedică.

— Stăpânul a poruncit să rămâneți în casă, îl avertiză el amenințător.

Cî privi chipul ursuz al mongolului. Se gândi să-i țină piept, dar muntele de mușchi care făcea să-i crape cămeșoiul pe el, îl îndemnă să se răzgândească, așa că se dădu câțiva pași îndărăt până când un alt servitor îl luă în primire și îl însoți înapoi în camera lui Feng.

De îndată ce rămase singur, Cî se îndreptă spre fereastră hotărât să sară, dar aceasta dădea către un bazin lângă care stăteau de pază două santinele. Se strâmbă. În starea în care se afla, nu ar izbuti să scape nici dacă i-ar crește solzi. Exasperat, privi de jur-împrejur. În afară de patul în care se odihni și de masa de scris pe care se afla autorizația redactată pentru Sui, camera lui Feng era ticsită de dulapuri cu cărți și rafturi pline de tratate referitoare la chestiuni judiciare, dar, într-un colț îndepărtat, descoperi o secțiune inedită, dedicată în totalitate sării. Cî fu mirat. Știa că Feng părăsise activitatea judiciară ca să se dedice sarcinilor funcționărești legate de monopolul sării, dar o colecție atât de extinsă de monografii părea că depășește interesul pur profesional. Călăuzit de un impuls, aruncă o privire asupra câtorva tomuri. Majoritatea făcea referire la extracția, manipularea și comerțul mineralului, în vreme ce alte câteva se ocupau de proprietățile sării considerate condiment, conservant alimentar sau medicament. Dar un volum de culoare verde părea că distonează cu celelalte. Citind titlul, fu uimit. Era o copie a *Ujingzongyao*, volumul referitor la tehnicile militare despre care îi vorbise lui Feng și pe care acesta susținea că nu îl cunoștea. Apoi, lăsă să-i alunece degetele peste restul cărților perfect aliniată, până când, brusc, dădură peste un volum al cărui cotor ieșea puțin în afara celorlalte. Presupuse că Feng l-o fi consultat de curînd și dintr-un anumit motiv, străin de obiceiurile sale, uitase să-l așeze în rînd cu celelalte, așa că îl scoase de pe raft ca să-i verifice conținutul. În mod ciudat, copertele erau lipsite de titlu. Deschise volumul și începu să citească.

Primul paragraf îl făcu să-i înghețe sângele. Textul nu era altceva decât o succesiune de înregistrări comerciale referitoare la cumpărări și vânzări de cantități de sare, dar ceea ce îl înfioră cu adevărat fu faptul că scrisul acela îi era cunoscut, de parcă ar fi fost al lui: aceeași trăsătură, aceeași cadență. Și la sfârșitul fiecărui bilanț, numele și semnătura lui. Acea era caligrafia tatălui său. Fără să știe de ce, continuă să le studieze lacom.

Constată că bilanțurile datau până în urmă cu cinci ani. Pe măsură ce avansa, observă că volumul acela era o copie exactă a celui pe care îl consultase în arhivele Dregătoriei Finanțelor. Un fel de contabilitate paralelă, dar identică cu originalul. Închise volumul și privi marginile tăiate la gilotină. Așa cum își imagina, foile erau bine presate între ele, cu excepția a doua zone ușor întredeschise care coincideau probabil cu paginile consultate mai des. Cu vârful unghiei deschise registrul la semnul cel mai îndepărtat, găsind conținutul paginilor în concordanță cu ciudatele fluctuații înregistrate în arhiva originală a Gingașului Delfin. Apoi reveni la primul semn și citi cu atenție. Fluctuațiile se repetau după același model, până atingeau o scădere maximă. Începând din ziua aceea, semnătura tatălui său dispărea, fiind înlocuită de cea a Gingașului Delfin.

Închise pleoapele atât de strâns, încât crezu că aveau să-i crape. Ce puteau însemna toate acestea? Verifică din nou datele, incapabil să înțeleagă. Îl durea capul, de parcă ar fi fost gata să-i explodeze.

Deodată, îi atrase atenția un zgomot de afară. Închise cartea numaidecât și se grăbi să o pună la loc în bibliotecă, dar nervii îl trădară și o scăpă din mână. Tocmai se pregătea să o ridice, când auzi că se deschide ușa. I se tăie respirația. Se ridică într-o clipă și puse volumul la locul lui, exact în momentul în care cineva intra în cameră. Era Feng, aducând o tavă cu fructe. Cîi își dădu seama că, în loc să lase cartea cum era, o aliniase cu celelalte. Cât ai clipi din ochi, reuși să o scoată cu un deget în afară, înainte ca Feng, ocupat cu tava, să-și ridice privirea. Atunci, în timp ce judecătorul se întorcea ca să închidă ușa, descoperi cu groază că, în cădere, o filă se desprinsese din registru și zăcea pe jos, la picioarele sale. Împinse numaidecât foaia de hârtie cu piciorul sub dulapul cu cărți. Feng îl salută și lăsă tava pe pat.

— La palat nu sunt noutăți. Ai terminat de scris nota?

— Încă nu, minți el.

Cí se îndreptă în grabă către masa de scris și ascunse în mânecă autorizația pe care o pregătise. Apoi începu să scrie una nouă. Feng îl observă că tremură.

— Se întâmplă ceva?

— Nervii de dinaintea judecății, se prefăcu el. Termină de scris o nouă autorizație și i-o înmână.

— Mănâncă niște fructe. Îi arată tava. Între timp, voi merge să aduc tunul de mână.

Cí încuviință. Feng tocmai se retrăgea, când deodată se opri în ușă.

— Sigur te simți bine?

— Da, da, îl asigură Cí.

Feng era cât pe-aci să iasă, dar ceva din dulapul cu cărți îl făcu să se oprească. Se încruntă și se îndreptă spre locul în care îl găsisese pe Cí vârându-și nasul. Tânărul observă că, în ciuda încercării sale de a o ascunde, un colț al foii de hârtie pe care o împinsese sub dulapul cu cărți rămăsese la vedere. Se gândi că Feng o fi descoperit-o. Dar judecătorul ridică mâna și scoase registrul de socoteli pe care tânărul îl examinase cu câteva clipe mai devreme. Cí își ținu răsuflarea. Feng deschise registrul și constată că era cu fața în jos. Se încruntă. Îl întoarse și îl așeză la locul lui în poziția corectă, lăsându-l cu un deget mai în afară decât celelalte. Apoi își luă la revedere și plecă.

După ce s-a asigurat că Feng nu se mai întoarce, Cí se năpusti asupra foii căzute. Examinând-o, băgă de seamă că nu era o pagină desprinsă, ci o scrisoare pe care Feng probabil că o păstrase în interiorul volumului. Era datată de pe vremea când se aflau în satul lor natal. Era de la tatăl lui. O desfăcu și începu să citească.

Mult respectate Feng,

Deși mai sunt încă doi ani până când se va încheia doliul din pricina căruia am fost nevoit să-mi încetez activitatea, voiam să vă comunic dorința mea arzătoare de a-mi relua postul în serviciul dumneavoastră. Așa cum v-am mai făcut cunoscut în misivele mele anterioare, fiul meu Cí are ambiția de a-și relua studiile la Universitatea din Lin'an, iar eu împărtășesc aceeași speranță.

Pentru onoarea dumneavoastră și a mea, nu pot accepta să fiu acuzat de o infamie pe care nu am săvârșit-o, nici să mai rămân o

singură zi în acest sat, câtă vreme îngăduiți și ascundeți zvonurile legate de delapidarea mea. Insinuările ticăloase care mă acuză de corupție nu mă descurajează. Sunt nevinovat și vreau să o dovedesc. Din fericire, dispun de copii ale înregistrărilor care reflectă neregulile pe care le-am găsit în socotelile dumneavoastră, motiv pentru care nu ne va fi greu să respingem orice imputație.

Nu este nevoie să veniți în sat. Dacă, așa cum spuneți, motivul pentru care vă opuneți întoarcerii mele este acela de a mă proteja, vă rog să-mi permiteți să vin la Lin'an și să-mi dovedesc cu probe nevinovăția.

Umilul vostru servitor.

Cí încremeni, stupefiat.

Ce se întâmpla? Potrivit aceluia document, tatăl său părea să fie nevinovat pentru acuzațiile care i se aduceau. Și, în mod vădit, Feng știa acest lucru. Dar când îi mărturisise judecătorului că la universitate îi fusese refuzat certificatul de aptitudini din pricina comportamentului nedemn al tatălui său, Feng declarase că vinovăția părintelui său fusese dovedită.

Trase cu putere aer în piept și încercă să-și amintească faptele care se petrecuseră în sat în timpul vizitei lui Feng. Dacă tatăl său avea intenția fermă de a se întoarce la Lin'an, de ce se răzgândise? La ce presiune atât de cumplită fusese supus pentru ca, peste noapte, să renunțe la a-și apăra onoarea și să accepte să ia asupra lui un delict pe care afirma că nu-l comisese? Și de ce venise Feng în sat, în ciuda dorinței exprese și contrare a tatălui său? Și de ce îl inculpase pe fratele lui?

Se blestemă pentru că se lepădase de tatăl său. Bărbatul care îl concepușe luptase pentru el până la ultima suflare și, în schimb, el îl răsplătise cu neîncredere și repudiare. El, nu tatăl său, era adevărata pată rușinoasă a familiei sale. Cí lăsa să-i scape un țipăt de durere.

O suferință necunoscută îi apăsa pieptul, în timp ce aerul i se oprea în gât, iar sângele îi năvălea în inimă. Gândirea i se tulbură din pricina mâniei.

Avu nevoie de ceva timp ca să se liniștească. După ce se calmă, se întrebă ce rol joacă Feng în acea urzeală, dar nu găsi un răspuns care să-i satisfacă bănuielile. Feng, omul pe care și-l închipuise ca pe un tată, era un trădător în care nu putea avea încredere.

Se ridică și ascunde scrisoarea sub tunică, aproape de inimă. Apoi strânse din dinți și trasă un plan.

Primul lucru pe care-l făcu fu acela de a controla până și ultimul ungher al încăperii. Cu grijă să lase totul așa cum era, scoase cărți căutând noi documente, privi în spațiile goale de pe rafturi, ridică tablourile și cercetă pe sub covoare, dar nu găsi nimic folositor. În cele din urmă, se îndreptă spre masa de scris. Sertarele de sus conțineau doar câteva instrumente de scris, vreo două sigilii și hârtie albă, nimic care să-i atragă atenția, cu excepția unei punguțe cu un praf fin negru pe care, după miros, îl identifică drept pulbere. Sertarul de jos era închis cu cheia. Încercă să-l forțeze, dar nu reuși. Pentru o clipă, se gândi să-l spargă, dar nu voia să trezească bănuiele, așa că scoase sertarele de deasupra și își vârî brațul prin deschizătură ca să vadă dacă nu dădea cumva în cel de jos. Din nefericire, o placă de lemn închidea golul dintre un sertar și celălalt. Se întoarse la pat și luă cuțitul de fructe. Apoi, cu grijă, introduse mâna în deschizătură și începu să desprindă așchii de pe partea din fund a tăbliei ca să scoată o lamelă și să ajungă pe acolo la sertarul de dedesubt. Încetul cu încetul, spărtura începea să avanseze până ajunse de lățimea sertarului. Vârî cuțitul prin crăpătură și apăsă lamela ca pe o pârghie, făcând-o să sară. Scoase afară stinghia și își afundă brațul până la umăr. Din păcate, golul de-abia îi permitea să atingă cu degetele ceea ce păreau niște fragmente ale unui material. Disperat, ridică masa de scris cu umărul, făcând-o să pivoteze pe picioarele din spate pentru ca, prin înclinare, conținutul sertarului să se deplaseze spre fund. Făcând asta, simți trosnetul oaselor sale sub greutatea lemnului. Lute, degetele, ca ghearele unei păsări de pradă, apucară fragmentele, luară cât putură, și apoi lăsă masa să cadă cu violență. Puse la loc cele două sertare de sus și se grăbi spre pat ca să examineze prada, în timp ce respira cu lăcomie. Nu îndrăznea să privească. Încetișor, deschise pumnul și scoase o exclamație. Bucățile corespundeau cu resturile formei de teracotă verde care dispăruse din camera lui. Dar ceea ce-l uimi cu adevărat fu să descopere între ele o minusculă sferă de piatră acoperită cu sânge închegat.

* * *

Încercă să lase toate obiectele la locul lor, de parcă nu le-ar fi atins nicio adiere. Apoi, cu precauția unui bandit, se strecură până în camera lui, luând cu el dovezile și cartea despre procese, ascunse sub îmbrăcămintă. Odată ajuns în dormitor, se lăsă să cadă pe patul de bambus ca să examineze valoarea descoperirilor sale.

Resturile formei nu i-au adus nicio noutate, dar, observând mica sferă de piatră, băgă de seamă că avea încrustate niște minuscule așchii de lemn. O examinare mai amănunțită îi dezvălui că suprafața acesteia era spartă, de parcă s-ar fi lovit de ceva tare și s-ar fi desprins din ea un ciob. Numai decît, își simți inima palpitând. Se repezi la uneltele sale și căută ciobul pe care îl găsisese în rana alchimistului. Îl luă tremurând și îl apropie de micuța sferă. Când reuși să unească cele două piese, îl scutură un fior. Alipindu-le, alcătuiau o sferă perfectă. Pentru o clipă, crezu că este gata să dezvăluie în fața împăratului adevăratul chip al lui Feng, dar își dădu repede seama cât de disperată era situația sa: nu se confrunta cu un banal delincvent. Feng se dovedise a fi un manipulator în stare să mintă, să se prefacă și, probabil, chiar să ucidă cu sânge rece. Și de parcă nu ar fi fost destul, el fusese atît de prost, încât îi dezvăluise lui Feng toate descoperirile sale. Dacă voia să-l demaște, va avea nevoie de ajutor. Dar cui să-i ceară sprijinul într-un bârlog de lupi?

Deznădejdea îl copleși. Nu cunoștea rolul pe care îl îndeplinea Iris Albastru în urzeala aceea, dar în momentul de față era singura lui șansă.

O abordă în salon. Iris, așezată într-un fotoliu, ținea în poală un motan de culoare crem care îi mulțumea torcând pentru mângâierile dăruite din belșug. Se odihnea liniștită, cu privirea pierdută înspre un anumit loc pe care numai ea îl cunoștea. Auzindu-i pașii, ghici cui îi aparțineau. Lăsă ca felina să alunece până pe podea și își întoarse chipul spre locul unde credea ea că așteaptă Cí. Ochii ei cenușii străluceau mai frumoși decît oricând.

— Te deranjează dacă mă așez? o întrebă el.

Iris întinse mîna, arătându-i divanul din fața ei.

— Te simți mai bine? îl întrebă ea fără urmă de emoție. Feng mi-a spus că ai suferit un accident.

Cí ridică o sprînceană. Ar fi găsit o mie de calificative mai potrivite ca să definească bătaia care i-a fost administrată în închisoare. Îi

răspunse că se va reface curând.

— Totuși, există o chestiune care mă preocupă mai mult decât propriile oase și care poate că te va interesa și pe tine, îi zise el.

— Te ascult, spuse ea în expectativă. Expresia era în continuare impasibilă, lipsită de orice sentiment.

— Azi-dimineață te-am văzut în grădină certându-te cu Bo, dar mai târziu m-ai asigurat că nu-l cunoști. Presupun că vorbești despre ceva foarte grav, dacă te-ai văzut silită să minți.

— Ia te uită! Acum, nu numai că te ocupi cu spionarea, dar mai și îndrăznești să aduci acuzații, se enervă ea. Ar trebui să-ți fie rușine să ceri explicații, tu, care de când ai venit în această casă n-ai încetat să minți.

Cí amuți. Fără îndoială, o pornise cu stângul dacă socotea că Iris era singura persoană în care putea să aibă încredere. Se scuză pentru îndrăzneală, atribuind-o disperării sale.

— Oricât de ciudat ți s-ar părea, viața mea se află în mâinile tale. Trebuie să-mi spui despre ce vorbeai cu Bo.

— Spune-mi un lucru, Cí. De ce ar trebui să te ajut? Ai mințit în legătură cu profesia ta. Ai mințit în legătură cu munca ta. Bo te acuză și...

— Bo?

— Mă rog. Nu tocmai. Rămase tăcută.

— Ce se întâmplă? Cí se ridică. Pentru numele Marelui Buddha, Iris! Este în joc viața mea!

Auzindu-l, Iris se făcu albă la față.

— Bo... Bo mi-a spus... Tremura ca o copilă speriată.

— Ce ți-a spus? O scutură de umeri, simțind în ei toată spaima femeii.

— Mi-a spus că îl suspectează pe Feng. Își acoperi fața cu mâinile și izbucni în plâns.

Cí îi dădu drumul. Răspunsul acela era cel mai bun pe care l-ar fi putut spera din partea ei și, cu toate acestea, după ce-l auzi, nu știu cum să acționeze. Se așeză lângă ea și făcu gestul de a o îmbrățișa, dar ceva îl împiedică.

— Iris... Eu... Feng nu este un om bun. Ar trebui...

— Ce știi tu de oameni buni? Se răsuci cu ochii înroșiți de plâns. Oare tu mi-ai dat adăpost când toți mi-au întors spatele? Oare tu m-

ai răsfățat și ai avut grijă de mine în toți acești ani? Nu. Tu doar te-ai desfățat cu mine o noapte și crezi că ai deja dreptul să-mi spui ce trebuie și ce nu trebuie să fac. La fel ca toți cei pe care i-am cunoscut! Te dezbracă, te sărută sau te insultă e același lucru, și apoi ori uită de tine, ori au pretenția să le dai ascultare și să te guduri pe lângă ei, de parcă ai fi un câine. Nu! Tu nu-l cunoști pe Feng! El a avut grijă de mine. El n-ar fi putut face lucrurile acelea oribile despre care vorbește Bo... Izbucni din nou în plâns.

Cí o privi întristat. Își închipuia cât de mult suferă, pentru că și el continua să simtă o durere asemănătoare.

— Feng nu este persoana pe care ți-o imaginezi tu și care pretinde el că ar fi, o asigură. Nu numai eu sunt în primejdie. Dacă nu mă vei ajuta, în curând vei fi și tu.

— Să te ajut eu...? Dar ai văzut cu cine stai de vorbă? Trezește-te, Cí! Sunt o oarbă! O afurisită și singuratică prostituată oarbă! Se uita într-o parte și-n alta, fără să vadă, cu ochii plini de deznădejde.

— Ascultă-mă! Îți cer doar să vii mâine la judecată să declari. Să fii curajoasă și să spui adevărul.

— Ha! Doar atât? Zâmbi cu amărăciune. Ce ușor este să vorbești despre curaj când dispui de tinerețe ca să lupți și de doi ochi cu care să vezi! Știi ce sunt eu? Răspunsul este nimic. Fără Feng nu sunt nimic!

— Oricât te-ai uita în altă parte, nu vei putea schimba adevărul.

— Și care este adevărul? Adevărul tău? Pentru că adevărul meu este faptul că am nevoie de Feng. Că a avut grijă de mine. Care soț nu comite greșeli? Cine nu face greșeli? Cumva tu, Cí?

— Fir-ar să fie, Iris! Nu vorbim de mici greșeli! Vorbim de un asasin!

Iris clătină din cap în semn de negație, în vreme ce bolborosea cuvinte de neînțeles. Cí mormăi. Nu va izbuti nimic făcând presiuni asupra ei. Își mușcă buzele și încuviință. Apoi se ridică și dădu să plece. Era pe punctul de a o face, când se întoarse spre ea.

— Nu te pot obliga, o muștră el. Ești liberă să vii la judecată sau să mă pârășți astă-seară lui Feng, dar nimic din ceea ce vei face sau vei spune nu va schimba adevărul. Feng este un criminal. Asta e singura realitate. Iar acțiunile lui te vor urmări cât vei trăi, dacă a rămâne alături de el se poate numi viață.

Cí nu vru să-l vadă pe Feng, argumentând că îi plesnește capul de durere și că are nevoie de odihnă. Ca să evite bănuielile acestuia, lăsase vorbă să i se transmită că are încredere în el și în toate dovezile pe care le-ar fi strâns pentru apărarea lui. Tocmai pleca să se încuie în camera sa când Iris Albastru îl reținu.

— Știi ceva, Cí? Ai dreptate. Feng cunoaște o infinitate de moduri de a muri. Și să nu te îndoiești că îl va alege pe cel mai dureros când va veni rândul să te ucidă pe tine.

34.

Cí nu a dormit toată noaptea, dar cu toate acestea, nu a avut timp îndeajuns ca să se deteste pe sine însuși și să-l urască pe Feng. Când primele raze ale zorilor se strecurară prin perdele, începu să se pregătească. Își folosiseră toate energiile ca să găsească o strategie prin care să-l dea în vileag pe Feng, dar ceea ce pentru el era cum nu se putea mai clar, poate că pentru împărat ar fi doar vorbe goale.

Când veni momentul să plece, se strădui din răspuțeri să-și păstreze cumpătul și să nu-și trădeze sentimentele în fața judecătorului. Feng aștepta la ușă, îmbrăcat în vechea sa togă de magistrat, boneta cu boruri și un zâmbet binevoitor pe care acum Cí îl știa ipocrit. Tânărului îi veni greu să bolborosească un salut posomorât pe care-l justifică prin lipsa odihnei. Feng nu bănuia nimic. Afară aștepta garda imperială ca să-i escorteze până în salonul în care urma să se officieze audierea. Văzându-le armele, Cí se asigură că ale lui erau bine ascunse: cartea despre procese, misiva tatălui său, punguța cu pulbere și mica sferă de piatră însângerată pe care o găsiseră în sertarul lui Feng. Apoi se întoarse cu speranța că va găsi sprijinul lui Iris Albastru, dar nu o văzu.

Lăsară în urmă Pavilionul Nuferilor fără ca *nūshi* să iasă să-și ia la revedere de la ei. În timpul drumului, Cí încercă să-l evite pe Feng. Se uita în jos ca să nu-l vadă, pentru că era convins că, dacă judecătorul i-ar mai zâmbi o dată, s-ar năpusti asupra lui și i-ar smulge inima.

Odată ajunși în Sala Litigiilor, Feng își ocupă locul alături de magistrații din înaltul Tribunal care urmau să conducă acuzația. Lângă el, Cí îl zări pe Astuția Cenușie pe al cărui chip radia o grimasă histrionică de triumf, în timp ce se fălea în fața colegilor că el făcuse posibilă arestarea lui. Cí fu silit să îngenuncheze în fața tronului gol al suveranului. Tânărul tremura. După ce stătu o vreme cu fruntea lipită de pardoseală, bătaia gongului anunță sosirea împăratului Ningzong, care, împodobit cu o tunică roșie acoperită cu dragoni aurii, înaintă înconjurat de o suită numeroasă avându-i în frunte pe Mai-Marele Dregătoriei Ritualurilor și pe noul Dregător al Pedepselor. Cí așteaptă fără să-și schimbe poziția.

Un bătrân cu tichia înfundată până la sprâncene și mustăți unse o luă înaintea grupului de slujbași ca să o prezinte pe Maiestatea Sa Celestă și să citească învinuirile. Bărbatul așteaptă ca împăratul să se așeze și să-i acorde consimțământul. Când acesta ocupă tronul, iar sfetnicii săi, locurile care îl flancau, făcu o plecăciune și începu.

— Ca vechi slujbaș de palat în Dregătoria Dreptății, având încuviințarea mărinimosului și onorabilului nostru monarh Ningzong, Fiul Cerului și Stăpânul Pământului, cel de-al treisprezecelea împărat din Dinastia Song, în cea de-a opta lună a rodiei, din primul an al erei Jiading și al nouăsprezecelea an al demnei și înțelepte sale domnii, declar deschisă judecata care se oficiază împotriva lui Cí Song, acuzat de conspirație, trădare și asasinare a dregătorului imperial Chou Kan, ceea ce atrage după sine, fără drept de apel, învinuirea de trădare și atentat împotriva împăratului însuși. Făcu o pauză înainte de a continua. Potrivit legilor înscrise în codul nostru de justiție, *Songxingtong*, acuzatul are dreptul să se apere el însuși, neputând fi ajutat de o altă persoană și nici condamnat până nu mărturisește.

Cí, încă prosternat, îl asculta în liniște, încercând să chibzuiască la următoarele sale alegații. Când bătrânul termină, îi cedă cuvântul Astuției Cenușii care, după ce își prezentă omagiile împăratului și îi obțin consimțământul, scoase o serie de documente pe care le așeză ordonat pe masa pe care o împărțea cu Feng. În continuare, cu un glas afectat, prezentă asistenței originea acuzatului și trecu apoi la enumerarea diferitelor probe care, după părerea lui, îi dovedeau fără nicio îndoială vinovăția.

— Înainte de a le enumera, permiteți-mi să schițez o biografie care să vă apropie de adevărata față a acestui impostor. Tăcu și îl privi pe Cí. Am avut neșansa de a mă afla în același timp cu acuzatul în Academia Ming. Acolo și-a arătat, nu o dată, ci de nenumărate ori, incapacitatea de a respecta legile și normele. Din acest motiv a fost judecat de consiliul profesoral și propus pentru eliminare, care a fost doar amânată grație protecției interesate a invertitului director al Academiei.

Cí îl blestemă în gând. Astuția Cenușie începea să submineze în fața împăratului nu numai integritatea sa, ci și a oricărei persoane care, ca în cazul lui Ming, ar fi vrut să-l apere. Încercă să-și pregătească un răspuns, știind că nu va putea să vorbească până când nu i se va da cuvântul.

— Ceea ce în ochii unui profan ar putea părea doar un comportament nepotrivit, continuă Astuția Cenușie, este de fapt expresia răzvrătirii și a urii pe care acuzatul le adăpostește în sufletul său. Profesorii care au încercat să-l elimine au confirmat ticăloșia comportamentului său, luând în considerare mai ales faptul că, printr-un gest de filantropie fără precedent, academia l-a cules pe inculpat din cea mai cruntă sărăcie și i-a acordat instrucție și mijloace de trai. Răsplata lui Cí pentru această generozitate ați auzit deja care a fost: cea a unei jivine care așteaptă să fie eliberată din capcană ca să se întoarcă și să muște cu înverșunare mâna binefăcătorului. Expresia îi deveni și mai severă. Am vrut să ilustrez în fața celor care mă ascultă adevăratul caracter al unui om în care sălășluiesc egoismul și răutatea. Un om care, prin vicleșuguri diavolești și trucuri rudimentare de iluzionist, l-a înșelat pe dregătorul Kan și i-a tulburat mintea împăratului, astfel încât l-a convins pe cel dintâi să-i încredințeze investigarea unor asasinate misterioase, după ce i-a smuls celui de-al doilea promisiunea de a-i acorda un post ca membru al corpului judecătorilor.

Pe Cí începeau să-l lase nervii. Dacă Astuția Cenușie avea să-și mai prelungească perorația, va influența judecata împăratului și va slăbi eficiența apărării sale. Din fericire, adversarul său păstră tăcerea destul timp pentru ca slujbașul judiciar să înțeleagă că îi cedează cuvântul acuzatului. Auzind că i se acordă rândul la

apărare, fără să-și desprindă bărbia de pe pardoseala de dale, Cí începu.

— Maiestate... Strânse din dinți în așteptarea încuviințării acestuia. Maiestate, repetă el când primi consimțământul. Astuția Cenușie se mărginește să lanseze presupuneri neîntemeiate care nu au sub nicio formă vreo legătură cu delictul de care sunt acuzat. În această judecată nu se examinează nici performanța mea academică, nici natura sau proveniența cunoștințelor mele de medicină legală. Ceea ce se judecă aici este dacă sunt sau nu vinovat de moartea dregătorului Kan. Și spre deosebire de ceea ce presupune Astuția Cenușie, eu nu am pus niciodată la cale un plan care să mă favorizeze, nici nu am mințit sau nu am folosit trucuri cu care să întunec mintea cuiva. Cine dorește va putea să aibă confirmarea că am fost condus de oștenii Maiestății Sale și adus la Curte tocmai când mă pregăteam să părăsesc orașul. Maiestatea Sa era prezent în ziua în care am fost invitat sau, mai bine zis, somat să mă implic în cercetarea unor asasinate de a căror existență nu aveam habar. Și acum mă întreb: de ce un om înțelept precum dregătorul Kan, și chiar Fiul Cerului însuși au dat atenție unei ființe atât de neînsemnate ca mine? De ce, dintre toți judecătorii, au obligat un simplu student să accepte o responsabilitate pentru care, potrivit antecedentelor sale, nu era pregătit?

Cí, în genunchi și cu fruntea pe pardoseală, rămase dinadins tăcut. La fel ca Astuția Cenușie, trebuia să-și folosească treptat și cu măsură argumentele. Și trebuia să o facă semănând îndoiala în cei care îl ascultau, pentru ca ei înșiși să dea răspunsurile.

Împăratul îl privi cu o expresie împietrită, nemișcată. Ochii lipsiți de viață și expresia încremenită îl situau mai presus de bine și de rău. Un gest ușor al mâinii îi indică slujbașului să-i acorde din nou cuvântul Astuției Cenușii.

Judecătorul începător își revăzu notele înainte de a continua.

— Maiestate. Îi făcu o plecăciune până când primi autorizația. Mă voi rezuma la chestiunea de care ne ocupăm. Zâmbi, în vreme ce lua o foaie de hârtie și o punea deasupra celorlalte. Citesc în rapoartele mele că, puțin înainte de asasinarea lui Kan, mai exact în aceeași zi în care l-a examinat pe eunuc, acuzatul a agitat un cuțit în fața dregătorului însuși. A făcut-o în văzul lumii. Și l-a însușit și a

aplicat o lovitură brutală de pumnal în trupul Gingașului Delfin, despicându-l în două.

„Un trup mort”, șopti Cí, îndeajuns de tare ca să fie auzit. Fu răsplătit cu o lovitură.

— Da. Un trup mort. Dar la fel de sacru ca și unul viu! Sau a uitat cumva acuzatul preceptele confucianiste care guvernează societatea noastră? Astuția Cenușie ridică glasul: Nu. Bineînțeles că nu le-a uitat. Dimpotrivă! Acuzatul posedă o memorie excepțională. Cunoaște preceptele și le încalcă. Știe foarte bine că spiritul unui decedat rămâne în trup până când acesta este înhumat și știe de asemenea că, din același motiv, legile confucianiste interzic deschiderea trupurilor celor morți. Pentru că, făcând asta, înseamnă agresarea spiritului care încă mai sălășluiește în ele. Și cel care este în stare să facă așa ceva unui spirit lipsit de apărare este în stare, de asemenea, să asasineze un dregător al împăratului.

Cí își mușcă buzele. Astuția Cenușie îl încolțea pe marginea unei prăpăstii cu două punți. Una ducea la moarte, iar cealaltă la pieire.

— Nu aș ucide niciodată pe cineva, spuse el printre dinți.

— Niciodată? Perfect! zâmbi Astuția Cenușie auzindu-l. Atunci, solicit permisiunea Maiestății Voastre ca martorul să-și susțină declarația care o va confirma pe a mea.

Împăratul îi făcu din nou semn slujbașului să autorizeze mărturia.

La un gest al slujbașului, își făcu apariția un bărbat zbârcit și încărunțit, escortat de doi oșteni de gardă. Nou-venitul mergea neatent, lăsând să se vadă că veșmintele costisitoare pe care le purta îi fuseseră împrumutate pentru eveniment. Sub înfățișarea stângace a acestuia, Cí îl recunoscu pe ghicitorul Xu, omul pentru care muncise în Marele Cimitir din Lin'an.

Astuția Cenușie îl instalează pe martor aproape de el, îi citi numele și îi obține făgăduiala că tot ce avea să spună va corespunde adevărului. Apoi își ridică privirea până i se opri asupra lui Cí. Ghicitorul încercă să facă același lucru, dar nu fu în stare.

— Înainte de mărturia sa, continuă Astuția Cenușie, pentru a vă face să înțelegeți cât mai limpede natura criminală a acuzatului, mă văd obligat să relatez fapte din perioada care precedă sosirea lui Cí Song la Lin'an. În acest scop, trebuie să scot în evidență un amănunt care ne apropie imediat de familiaritatea inculpatului cu

crima. În urmă cu doi ani, la Jianyang, satul său natal, cineva de același sânge cu el, și anume fratele său mai mare, ca să fiu mai exact, i-a tăiat beregata unui țăran. Acuzatul Cí, molipsit de același instinct infracțional ca și fratele său, a furat trei sute de mii de *qián* de la un cinstit proprietar de pământuri și imediat după aceea a fugit cu sora lui la Lin'an, neștiind că un portărel numit Kao pornise în căutarea lui. Nu cunosc neajunsurile care i-au însoțit fuga, dar, în ciuda sumei furate, el și sora lui au ajuns curând în sapă de lemn. Și atunci, un om sărac, dar mărinimos – îl arătă pe ghicitor –, s-a înduioșat de lipsurile lui și i-a oferit o slujbă ca muncitor cu brațele în cimitirul orașului. Așa cum va confirma ghicitorul Xu, la scurt timp după aceea, portărelul Kao a venit la cimitir întrebând de un fugar numit Cí. Xu, străin de delictul protejatului său și înșelat de acesta în privința identității sale, l-a ocrotit. Ca de obicei, Cí a răspuns generozității prin trădare. L-a părăsit pe salvatorul său când acesta avea mai multă nevoie de el și a dispărut. După luni de zile, Xu s-a gândit mai bine și a hotărât să colaboreze cu justiția. Știind că Cí se ascundea în Academia Ming, i-a dezvăluit informația portărelului. Dar Kao nu a ajuns niciodată să-l prindă, pentru că și-a găsit moartea chiar în mâinile lui Cí însuși.

În continuare, Astuția Cenușie îi dădu cuvântul ghicitorului. Omul se prosternă în fața împăratului și, când slujbașul îl autoriză, Xu își începu cuvântarea.

— Totul s-a întâmplat așa cum a relatat prea ilustrul judecător, îl linguși el pe Astuția Cenușie. Portărelul acela, Kao, mi-a cerut să-l însoțesc la academie pentru că nu știa unde era situată, asigurându-mă că îl va aresta pe Cí, chiar dacă ar fi să-l coste viața. I-am spus că nu vreau să am neazuri, dar până la urmă m-a convins. În noaptea dinaintea morții sale l-am lăsat acolo. Eu am rămas iscodind prin împrejurimi până când i-am văzut pe Cí și pe Kao ieșind și pornind împreună spre canal. Am observat că portărelul avea în mână o cană din care bea. La început, au vorbit normal, dar, pe neașteptate, au început să se certe cu înverșunare și, atunci, într-un moment de neatenție, Cí s-a apropiat de portărel, i-a făcut ceva la cap și, înainte de a leșina, l-a împins în canal și a fugit. Eu am alergat, încercând să-l salvez, dar am avut timp doar să văd cum nefericitul acela dispărea sub ape.

Sute de ochi acuzatori se ațintiră asupra lui Cí, în vreme ce creștea un murmur de indignare. Tânărul căută modul de a aduce dovezi cu care să-l combată pe Xu.

— Acest ghicitor minte! Cu îngăduința Maiestății Sale, dacă mi se permite să vorbesc, voi dovedi că ghicitorul care mă acuză nu numai că mă calomniază, dar vrea să vă înșele și pe voi, spuse el cu intenția de a-l implica și pe împărat.

De îndată ce îl invocă pe acesta, slujbașul din justiție îl privi pe suveran în căutarea unei expresii de dezaprobare. Dar, așa cum spera Cí, Ningzong deveni interesat.

— Permiteți-i să vorbească, îi șopti el slujbașului.

Cí lovi pardoseala cu fruntea și, fără să și-o desprindă de jos, îl privi cu coada ochiului pe Astuția Cenușie.

— Nu pot să o demonstrez singur. Am nevoie de mărturia profesorului Ming, declară el.

* * *

Înteruperea îi îngădui lui Cí să se bucure de o victorie efemeră. Implicându-l pe împărat reușise să aducă îndoiala în mintea acestuia, obținând în același timp o amânare care nu numai că îi va permite să profite de sfatul și de mărturiile lui Ming, dar îi va oferi și posibilitatea de a purcede la cea de-a doua parte a unei strategii care implica în mod necesar și o conversație cu Bo. Cu Feng împotriva lui, Ming bolnav și fără ajutorul lui Iris Albastru, toate speranțele sale se reduceau la slujbașul cărunt care îl susținuse în investigația sa.

Îl localizase de ceva vreme pe Bo într-un capăt al Sălii Litigiilor, așa că atunci când gardienii l-au escortat ca să-l conducă într-o sală anexă, a profitat să se apropie de el și să-l implore să-l ajute. Bo fu surprins, dar încuviință din cap și îi urmă pe gardienii care îl păzeau până într-o încăpere mică unde Cí avu ocazia să-i încredințeze bănuielile sale. La început, slujbașul șovăi, dar când Cí sfârși prin a-i dezvălui argumentele sale, Bo îi garantă colaborarea sa. Apoi gardienii se întoarseră ca să-l aducă pe Cí în Sala Litigiilor, iar Bo dispăru.

Atunci când îl așezară pe Cí în fața împăratului, maestrul Ming aștepta deja rezemat într-un fotoliu. Pe chipul bătrânului încă se mai citea uimirea, ca și cum nu ar fi știut cine era judecat și nici motivul

prezenței sale în fața împăratului, fapt pentru care Cí îi explică totul cât mai pe scurt cu putință. Ming de-abia clipi. Cí constată că picioarele bătrânului profesor păreau să se fi vindecat și asta îl reconfortă. Îngenunche pe pardoseală între cele două santinele care îl escortau și i se adresa împăratului:

— Maiestate. Cí așteptă să-i dea consimțământul. După cum bine știți, de mulți ani, venerabilul maestru Ming ocupă funcția de director al academiei care îi poartă numele, o instituție atât de recunoscută care rivalizează în prestigiu cu universitatea însăși. De fapt, chiar și Astuția Cenușie s-a format acolo... chiar dacă i-au trebuit șase ani ca să obțină titlul pe care mulți l-au obținut în doi ani, adăugă el.

Ningzong se încruntă, uimit că judecătorul însărcinat cu acuzarea nu era atât de competent pe cât a fost făcut să creadă. Cí se bucură.

— O persoană ca Ming merită toată încrederea noastră, continuă Cí fără să ridice capul. Un om dintr-o bucată care a contribuit cu onestitatea și cu munca sa la îmbogățirea cunoștințelor supușilor împăratului, argumentă el ca să-i sublinieze legitimitatea. Un om de care nu se poate îndoii nimeni.

— Întrebările dumneavoastră... îi ceru slujbașul judiciar.

— Iertați-mă, se scuză el. Maestre Ming, vă amintiți de ziua în care mai mulți învățaței am examinat la prefectura din Lin'an cadavrul portărelului înecat?

— Da. Desigur. A fost un caz neobișnuit în urma căruia Astuția Cenușie a obținut postul la Curte. S-a întâmplat cu două zile înainte de examenele trimestriale.

— Și în timpul săptămânii dinaintea examenelor, studenții pot părăsi academia?

— Sub nicio formă. Le este categoric interzis. De fapt, dacă dintr-o cauză de forță majoră, vreun student se vede obligat să părăsească edificiul, ieșirea lui trebuie să fie notată de către paznicul de la poartă, lucru care știm că nu s-a întâmplat.

— Înțeleg. Și în ce fel se pregătesc studenții pentru acele examene trimestriale?

— În săptămâna aceea studenții își petrec ziua la bibliotecă și nopțile în camerele lor, studiind până aproape de zorii zilei.

— Vă amintiți dacă la intrarea mea în academie mi s-a repartizat vreun coleg de dormitor?

— Da, la fel ca oricărui alt student. Așa este, răspunse Ming.

— Astfel că, în afară de registru, acel coleg care mi-a fost desemnat va putea să depună mărturie doveditoare că în nopțile anterioare crimei am rămas tot timpul în academie...

— Într-adevăr, ar putea să depună mărturie.

— Și ați putea relata furtul care a avut loc după examinarea cadavrului portărelului?

— Furtul...? Ah, da! Te referi la furtul raportului tău. A fost un episod neplăcut, răspunse el, adresându-se împăratului. Cí a elaborat un raport amănunțit asupra morții lui Kao în care dezvăluia faptul că portărelul fusese asasinat. Un raport care i-a fost furat și prezentat ca fiind al său de către colegul lui de cameră ca să beneficieze de postul pe care îl oferise Curtea.

— Maestre Ming, o ultimă chestiune... Vă amintiți numele colegului meu de cameră din zilele acelea?

— Bineînțeles, Cí. Colegul tău era Astuția Cenușie.

* * *

Astuția Cenușie își mototoli însemnările și scăpă o înjurătură care de-abia se auzi printre strigătele neașteptate. Feng, imperturbabil lângă el, îi șopti ceva la ureche, în timp ce îi strecura o notiță. Tânărul judecător o citi, încuviință și solicită să-l interogheze pe profesor. Împăratul îl autoriză.

— Stimate maestre, îl linguși Astuția Cenușie cu un glas prietenos. Sunteți sigur că ați declarat adevărul?

— Da! Bineînțeles! răspunse Ming, mirat de întrebare.

— M-ați văzut cumva furând raportul acela?

— Nu, dar...

— Nu? De acord. Spuneți-mi, atunci vă considerați o persoană cinstită?

— Da, desigur.

— Sinceră? Integră...?

— Ce rost au toate aceste întrebări? Îl privi pe Cí. Bineînțeles că da.

— Depravată...? Tonul vocii lui se schimbă.

Ming își lăsă capul în jos și rămase tăcut.

— Nu ați înțeles întrebarea? insistă Astuția Cenușie. Sau trebuie să v-o repet?

— Nu, spuse el cu o voce stinsă.

— Nu, ce? Nu sunteți un depravat sau nu aveți nevoie să vă repet întrebarea? se răsti Astuția Cenușie.

— Nu sunt nicidecum depravat, țipă mai tare Ming.

— Nu? Ca să vezi! Se uită pe însemnarea pe care tocmai i-o dăduse Feng. Atunci, cum ați califica nemăsurata dumneavoastră *înclinație* pentru bărbați? Nu este adevărat că acum trei ani un tânăr numit Liao-San v-a denunțat pentru că ați încercat să depășiți măsura cu el?

— Acea a fost o minciună abominabilă! se apără el. Băiatul a încercat să mă șantajeze ca să-l trec la examen și, când am refuzat...

— Dar cert este că ați fost amândoi surprinși dezbrăcați... îl întrerupse Astuția Cenușie.

— Vă repet că a fost o calomnie! Era vară și eu dormeam la mine în cameră. El a intrat fără permisiunea mea și s-a dezbrăcat, căutând să obțină notă de trecere prin amenințare...

— Da... desigur... Tot aici citesc că acum doi ani ați fost văzut în compania unui cunoscut invertit, dându-i bani pe când intrați împreună într-un han rău famat. După cum se vede, din cauza acestui fapt, propriul consiliu profesoral v-a solicitat să demisionați de la conducerea academiei.

— Fir-ar să fie! Acela pe care îl socotiți drept invertit era nepotul meu, iar localul în care am intrat era casa de oaspeți unde era găzduit, un stabiliment onorabil. Familia lui m-a rugat să-i dau niște bani, iar eu m-am dus să i-i dau. Consiliul profesoral a verificat...

— Calomnii... șantaje... injurii... dezaprobă Astuția Cenușie clătinând din cap. În ciuda vârstei, aș zice că vă mai păstrați încă o înfățișare oarecum plăcută. Sunteți căsătorit, Ming?

— Nu... Știți bine că nu.

— Nu ați făcut niciodată curte vreunei femei?

Ming își lăsă capul în jos. Buzele îi tremurau în tăcere.

— Eu... eu nu sunt un depravat... eu doar... și amuți.

— Dar vă atrag bărbații...

— Eu, niciodată...

— Încerc să vă înțeleg, Ming. Se apropie de el și îi puse mâna pe umăr. Atunci, dacă nu este depravare, cum ați defini-o...? Cumva

dragoste?

— Da. Asta este, spuse el, posomorât. Este oare un delict să iubești?

— Nu. Nu cred. Dragostea este dăruire fără rezerve, fără să ceri nimic în schimb, nu-i așa?

— Da. Da. Așa este. Deschise ochii mari, suferinzi, cu privirea pierdută în gol, implorând înțelegere.

— Și ați face orice din dragoste...

Ming îl privi pe Cí.

— Orice, afirmă el.

— Mulțumesc, profesore Ming. Asta e tot, spuse Astuția Cenușie în încheiere.

Ming, încă buimac, încuviință din cap.

Cí îl privi pe maestrul birit de amărăciune și îi păru rău că solicitase mărturia acestuia. Dar pe chipul Astuției Cenușii era numai satisfacție. Doi oșteni din gardă se pregăteau să-l ducă pe Ming înapoi la infirmerie, când Astuția Cenușie îi opri, ca și cum și-ar fi adus aminte de ceva.

— O ultimă întrebare, profesore. Îl privi drept în ochi și făcu o lungă pauză. Sunteți îndrăgostit de Cí?

Ming șovăi, de parcă nu ar fi înțeles. Apoi, se întoarse către Cí, aruncându-i o privire plină de tristețe.

— Da, răspunse el.

* * *

Cí deplânse mârșava strategie a Astuției Cenușii. Fără să aibă nevoie de alte argumente mai bune, slăbise credibilitatea maestrului său, făcând apel la aversiunea și respingerea pe care știa că avea să le trezească homosexualitatea acestuia, agravată prin mărturisirea că este îndrăgostit de el.

Când îi veni inima la loc, Cí solicită permisiunea de a-l interoga pe ghicitorul Xu, dar Astuția Cenușie se opuse cererii, de parcă de asta i-ar fi depins viața.

— Maiestate, urlă el, acuzatul vrea să vă insulte inteligența. Declarația lui Xu este pe atât de concludentă, pe cât de inutilă și de stângace a fost apărarea profesorului Ming. Ghicitorul a dat asigurări că a văzut cum Cí îl asasina pe portărel și cu încuviințarea Domniei Voastre a părăsit deja sala de judecată.

Cí constată pe pielea lui talentul Astuției Cenușii. În loc să facă apel la rațiune, judecătorul îi transmite împăratului ideea că acuzatul își bate joc de el. Cu toate că și-o închipuia deja, se blestemă când Ningzong îi refuză cererea.

— Atunci, îndrăzni el să se adreseze din nou slujbașului judiciar, i-aș solicita Maiestății Sale să permită mărturia oamenilor care au găsit cadavrul portărelui, spuse Cí.

Ningzong se consultă cu cei doi sfetnici ai săi înainte de a-și da consimțământul. Nu a mai fost nevoie de o nouă întrerupere, pentru că paznicii care îl scosese pe Kao din canal fuseseră convocați de Astuția Cenușie. După ce, mai întâi, cei doi lucrători și-au declarat identitatea, Cí i-a interogat.

— După părerea mea, munca voastră constă în a face rondul prin canale. Este adevărat? îi întrebă el.

— Așa este, domnule, răspunseră cei doi la unison.

— Și ce anume faceți mai exact? Vreau să spun... Vă plimbați aproape de apă...? Treceți pe acolo din când în când...?

— Patrulăm în fiecare zi de-a lungul canalelor ca să verificăm curățenia lor, cheiurile și stăvilarele. Muncim în zona de Sud a orașului, pe fâșia delimitată de piața de pește, cheiul orezului și zidul fortificat, răspunse paznicul mai în vârstă.

— Și de cât timp desfășurați această muncă?

— Eu, de vreo treizeci de ani. Tovarășul meu, doar de zece.

— Acest fapt vă conferă o mare experiență. Sunt sigur că vă faceți treaba la perfecție, afirmă el. Dar spuneți-mi: ați putea preciza unde și în ce împrejurări ați găsit cadavrul lui Kao?

— Eu l-am văzut, interveni cel tânăr. Plutea ca un pește mort pe un canal secundar, la câțiva pași de piață.

— În sudul orașului?

— Da, bineînțeles. V-a spus și tovarășul meu. Acolo muncim.

— Dar curentul care curge prin canale, ce direcție are?

— De la sud la nord. Aceeași ca și fluviul Zhe.

— Atunci, după părerea voastră și ținând cont de experiența de peste treizeci de ani, un cadavru aruncat în nordul orașului ar putea pluti contra curentului până să ajungă în sud?

— Asta ar fi cu neputință, domnule. Chiar dacă pe o anumită porțiune apa ar stagna, porțile ecluzei l-ar împiedica să treacă.

— Cu neputință? interveni împăratul.

Paznicii se priviră unul pe celălalt.

— Absolut, răspunseră amândoi.

Imediat după aceea, Cí i se adresă împăratului:

— Maiestate, toată lumea știe că Academia Ming este situată în capătul din nord al orașului. Xu a afirmat că eu l-am împins pe portărel în canalul cel mai apropiat de academie. Nu credeți că ar merita osteneala să aflăm de ce a mințit Xu?

* * *

Astuția Cenușie se făcu alb la față de mânie când gărzile împăratului îl arestară pe ghicitor și îl conduseră în fața lui Ningzong. În timp ce îl târau prin sală, Xu îi înjură pe toți cei care îl priveau, până când o lovitură de baston îl sili să îngenuncheze în fața împăratului. Ghicitorul bombăni și scuipe, aruncându-i lui Cí priviri ucigașe. Tânărul nu se intimidă.

— Puteți începe când doriți, spuse slujbașul justiției.

Spre surprinderea acestuia, Cí i se adresă Astuției Cenușii:

— Chiar dacă ați uitat că am împărțit camera în nopțile dinaintea asasinatului, poate că vă mai amintiți cauzele care au dus la moartea portărelului. Ar trebui să o faceți, pentru că ele erau prezentate în raportul care v-a conferit dreptul de a fi admis în corpul judecătorilor...

Astuția Cenușie strânse din buze, prefăcându-se că își consultă însemnările.

— Îmi amintesc perfect, își dădu el aere cu ipocrizie.

— Și cum a fost? După cum se vede, faptul apare în raportul dumneavoastră. Cí făcu pe neștiutorul.

— O vergea vârată în ureche i-a străpuns creierul, șopti el.

— O vergea metalică?

— Așa este. Astuția Cenușie se crispă.

— Identică cu aceasta? Pe neașteptate, Cí se năpusti asupra ghicitorului și scoase un ac lung ascuns în părul acestuia. Toată sala amuți.

Chipul Astuției Cenușii își pierdu culoarea, schimonosindu-se de mânie. Se încruntă când Cí agită vergeaua metalică în fața celor prezenți și părăsi Sala Litigiilor copleșit de furie. Cí nu se dădu

înapoi. În fața lui Feng, îl acuză pe ghicitor de a-l fi asasinat pe portărel.

— Xu râvnea la recompensa pe care Kao o oferea. Portărelul părea un om precaut, așa că probabil a refuzat să ofere recompensa până când Xu nu avea să-l conducă la ascunzătoarea mea. Nu știu dacă Xu s-a gândit că portărelul Kao va încerca să-l înșele ori s-au luat la ceartă dintr-un anumit motiv, dar cert este că l-a asasinat pe portărel ca să-l jefuiască, folosind metoda sa obișnuită: acul de metal. Și îl arată din nou ca să-l vadă toată lumea.

— Minciuni! strigă Xu, înainte de a primi o nouă lovitură de baston.

— Minciuni, spui? Martorii au afirmat că acel cadavru a apărut plutind lângă piața de pește... în mod curios, la câțiva pași de locul unde locuiești tu, îi aruncă el. În ceea ce privește banii pentru recompensă, sunt convins că, dacă portăreii Maiestății Sale îi întreabă pe cârciumarii și prostituatele din zonă, aceștia vor confirma sumele colosale pe care cerșetorul Xu le-a cheltuit fără socoteală, cu amândouă mâinile, în zilele ulterioare asasinatului.

Biruit de împrējurări, ghicitorul începu să se bâlbâie. Apoi îl privi pe împărat asemenea unui câine cerșind îndurare. Ningzong rămase impasibil. Doar decretă arestarea ghicitorului și întrerupse judecata până după ce soarele va ajunge la amiază.

* * *

La reluarea procesului, Astuția Cenușie își făcu din nou apariția, nerăbdător să demonstreze că un tigru rănit, dacă atacă din spate, încă mai este în stare să-și sfășie adversarii. Lângă el, Feng își păstra o atitudine distantă pe care Cí o interpretează ca pe o expresie a ipocriziei. Când împăratul își făcu apariția, toți se înclină, cu excepția femeii care tocmai intrase în salon. Cí constată că era vorba despre Iris Albastru.

Odată obținută permisiunea, Astuția Cenușie ieși în față.

— Divine suveran, faptul că ghicitorul vrednic de dispreț, Xu, a încercat să abuzeze de buna noastră credință nu îl scutește pe acuzatul Cí de crimele care i se impută. Mai curând, dimpotrivă, existența unei singure acuzații de asasinat nu va face altceva decât să netezească drumul care îl va duce la condamnare. Înaintă câțiva pași ca să se instaleze în fața lui Cí. Este evident faptul că acuzatul a urzit un plan diabolic cu intenția de a pune capăt vieții dregătorului

Kan, plan pe care l-a pus în aplicare în mod meticolos, și că a încercat să-și ascundă oribila crimă, simulând în chip grosolan o sinucidere. Aceasta, și nu alta, este adevărata înfățișare a lui Cí. Prietenul invertiților. Fugarul urmărit de justiție. Și asociatul asasinilor.

Ningzong încuviință cu o imperceptibilă mișcare a pleoapelor și neclintit ca o statuie. Imediat după aceea, potrivit celor stabilite prin protocol, îi acordă cuvântul lui Cí să-și continue apărarea.

— Maiestate, se înclină el în semn de omagiu. Cu toate că am exprimat-o în prima mea pledoarie de apărare, îmi permit să subliniez că nu am dorit niciodată să intru în slujba lui Kan și că înălțimea Sa a fost cea care mi-a poruncit să particip la cercetarea crimelor care au precedat asasinarea acestuia. Acestea fiind spuse, voi semnală un fapt repetat până la saturație în diferitele manuale judiciare: ca să avem de-a face cu o crimă, este nevoie să existe un motiv determinant care să-l împingă pe ucigaș la comiterea faptei. Nu contează dacă acest motiv este răzbunarea, furia, ura sau ambiția. Dar în lipsa motivului, ne vom găsi tot atât de neputincioși ca și mine în fața acestei false acuzații. În acest sens, mă întreb de ce aș fi vrut să-l ucid pe Kan? Ca să fiu trimis în judecată și executat? Amintiți-vă că, în caz de reușită, Maiestatea Sa mi-a făgăduit un post în corpul judecătorilor. Spuneți-mi, atunci – și i se adresa Astuției Cenușii –, ar tăia un flămând singurul măr din livada sa?

Astuția Cenușie nu părea să-și facă griji. Dimpotrivă, chipul său radia o încredere care îl neliniști pe Cí. Printr-un gest, ceru cuvântul și așteptă să-i fie acordat.

— Păstrează-ți ordinarele tale jocuri de cuvinte pentru studenți și efeminați, pentru că pe noi nu vei putea să ne zăpăcești. Vorbești despre motive? Despre răzbunare, furie, ură sau ambiție? Păi atunci să vorbim, îl provocă Astuția Cenușie. Din tot ce ai relatat, doar un singur lucru este adevărat: că împăratul ți-a făgăduit un post în corpul judecătorilor dacă îl descopereai pe autorul asasinatelor. Făcu o pauză. Ei bine, l-ai descoperit? Pentru că nu-mi amintesc să te fi auzit spunând asta. Zâmbi. Ai menționat ura și răzbunarea, fără să te referi la faptul că acestea au fost sentimentele pe care le-a trezit Kan în tine atunci când, sub amenințarea că îl ucide pe iubitul tău

profesor, ți-a înfrânt voința. Ai vorbit de furie, uitând de cea pe care tu însuși ai demonstrat-o cu zile în urmă când ai înjunghiat cadavrul eunucului. Și, în sfârșit, ai menționat ambiția, omițând să relatezi că prin sinuciderea lui Kan și prin oportuna sa mărturisire scrisă, te asigurai de recompensa promisă de către împărat. Nu știi ce vor gândi cei prezenți, dar eu găsesc că dramatica ta comparație cu pomicultorul care taie un copac ar fi mai convingătoare dacă am înlocui-o cu înfometatul care, doritor de carne, își ucide singura vacă, în loc să se mulțumească să profite de laptele ei. Dar dacă tot te referi la tratate judiciare, nu ar fi de prisos să ne amintim un alt element absolut obligatoriu pentru orice asasinat: prilejul. Așadar, Cí, spune-ne: Unde te aflai în noaptea în care a decedat dregătorul Kan?

Cí simți cum i se accelerează respirația, iar pulsul o ia razna. Aruncă în grabă o privire spre locul unde stătea soția lui Feng. Făcu asta, pentru că noaptea în care fusese asasinat Kan era aceeași în care el se culcase cu Iris Albastru.

După ce se gândi, afirmă că dormise singur, un răspuns care nu îl satisfăcu nici pe Astuția Cenușie, nici pe împărat. Își dădu seama că Astuția Cenușie va încerca să profite de situație, astfel că, după ce ceru permisiunea de a vorbi, încercă să o contracareze cu o manevră de distragere a atenției.

— Argumentele Domniei Voastre posedă înțelepciunea unei turme de elefanți în goană. Sunt atât de imprecise și de disproporționate, încât ați putea acuza cu ele jumătate dintre cei prezenți în acest salon. Dar ce contează asta dacă esențial este să vă atingeți scopurile? Știți la fel de bine ca și mine că dregătorul Kan era un bărbat pe cât de detestat, pe atât de temut, și că în această Curte există cu siguranță zeci de candidați cu motive mai serioase decât cele pe care mi le-ați atribuit mie. Dar răspundeți-mi la această simplă întrebare. Făcu o pauză mai lungă. Ce motiv prostesc l-ar călăuzi pe un asasin să-și dezvăluie propria crimă? Sau încă și mai simplu: dacă eu aș fi fost executantul, din ce motiv aș fi fost primul care i-ar fi dezvăluit împăratului că sinuciderea lui Kan a fost de fapt un asasinat?

Cí zâmbi mândru, conștient de faptul că oferise argumentul definitiv. Dar împăratul înălță o sprânceană și îl privi cu dispreț.

— Tu nu mi-ai dezvăluit nimic, îl muștră Ningzong. Cel care a dat la iveală asasinarea dregătorului a fost Astuția Cenușie.

Cí bâigui ceva, încercând să înțeleagă din ce motiv îi refuza împăratul calitatea de autor al descoperirilor sale. Acela era atuul său cel mai important. Dacă îl pierdea, nimeni și nimic nu va mai putea să-l apere. Atunci, zâmbetul ipocrit al lui Feng îi răspunse la întrebare: Feng nu îi transmisese descoperirile sale împăratului. I le destăinuise Astuției Cenușii.

* * *

Întreruperea judecății îi oferii lui Cí răgazul necesar ca să depășească aversiunea pe care i-o pricinuiau Feng și Astuția Cenușie. Ritualurile de seară reclamau prezența împăratului, așa că acesta ordonă amânarea procesului până a doua zi de dimineață.

Întorcându-se în temniță, Cí zări silueta lui Feng. Judecătorul aștepta gârbovit, așezat pe singurul taburet care se afla în mijlocul celulei. Feng îi făcu un semn santinelei să aștepte după grilajul de fier cât timp avea el să stea de vorbă cu deținutul. La picioarele lui se afla o farfurie cu supă. Cí nu pusese nimic în gură toată ziua și nici nu avea intenția să o facă. Santinela îl legă pe Cí în lanțuri de zid și așteptă afară.

— Ia. Ți-o fi foame, spuse Feng, fără să-și ridice privirea. Îi apropie farfuria de picioare.

Cí lovi cu piciorul în farfurie, care zbură și se vărsă pe toga judecătorului. Feng avu o tresărire și se ridică. Pe când curăța resturile de mâncare, se uită la Cí ca un părinte resemnat în fața noului său născut care vomită pe el.

— Ar trebui să te liniștești, îi spuse el pe un ton binevoitor. Înțeleg că ești indignat, dar încă mai putem să aranjăm totul. Se așeză din nou lângă Cí. Lucrurile au ajuns prea departe.

Cí nici măcar nu îl privi. Cum de îl putuse considera vreodată pe trădătorul acela ca pe un tată? Dacă nu ar fi fost legat în lanțuri, l-ar fi strâns de gât cu mâinile sale.

— Înțeleg că nu vrei să vorbești, continuă Feng. Eu, în locul tău, aș face același lucru, dar acum nu este momentul pentru orgolii prostești. Poți să rămâi mut așteptând ca Astuția Cenușie să te sfâșie sau să-mi ascuți propunerea și să-ți salvezi pielea. Vru să-i ceară santinelei altă farfurie cu supă, dar Cí îl opri.

— Beți-o dumneavoastră, lepădătură afurisită ce sunteți, îi aruncă el.

— Oh! Se pare că ți-ai păstrat încă limba! făcu el pe miratul. În numele bătrânului Confucius, Cí, ascultă-mă! Sunt lucruri pe care încă nu le înțelegi, chestiuni pe care nu vei reuși niciodată să le prevezi. Judecata asta nu este treaba ta. Dă-o uitării. Ai încredere în mine și te voi proteja. Kan este de-acum mort. Ce importanță are dacă a fost asasinat sau s-a sinucis? Trebuie doar să-ți ții gura. Îl voi discredita pe Astuția Cenușie și îți voi salva pielea.

— Nu este treaba mea? A fost cumva arestat altul ori i-au fost rupte coastele altcuiva decât mie? Acesta e genul de încredere la care vă referiți?

— Fir-ar să fie! Eu voiam doar să te îndepărtez de această poveste, pentru ca Astuția Cenușie să preia investigația. Cu el conducând acțiunea, totul ar fi fost mai ușor, dar l-a doborât invidia și te-a acuzat pe tine.

— Chiar așa? Oare de ce nu vă cred? Dacă într-adevăr ați fi vrut să mă ajutați, ați fi făcut-o în Sala Litigiilor, atunci când ați avut ocazia să confirmați că acela care l-a descoperit pe asasinul lui Kan nu a fost Astuția Cenușie, ci eu.

— Și te asigur că aș fi depus mărturie dacă ar fi folosit la ceva, dar, dacă aș fi mărturisit în momentul acela, nu aș fi făcut altceva decât să mă dau de gol în fața împăratului. Ningzong are încredere în mine. Și am nevoie să se încreadă în continuare, dacă vrei să te salvez.

Cí își aținti ochii pe chipul lui Feng.

— Așa cum l-ați salvat pe tatăl meu? îi aruncă Cí.

— Nu înțeleg. Ce vrei să spui? Feng se schimbă la față.

Drept răspuns, Cí scoase misiva pe care o găsisese ascunsă în biblioteca lui Feng. O despături și i-o aruncă la picioare.

— Recunoașteți scrisul?

Feng culese hârtia de pe jos, uimit. Citind-o, mâinile au început să-i tremure.

— De... de unde ai scos asta...? Eu... bâigui el.

— De aceea nu i-ați permis tatălui meu să se întoarcă? Ca să furați în continuare mari cantități de sare? De aceea l-ați lichidat pe eunuc? Pentru că și el a descoperit același lucru? urlă Cí.

Feng se dădu înapoi cu ochii holbați, de parcă ar fi văzut pe neașteptate o fantomă.

— Cum îndrăznești, nerecunoscătorul? După tot ce am făcut pentru tine!

— L-ați înșelat pe tatăl meu! Ne-ați înșelat pe toți! Și încă mai îndrăzniți să-mi cereți să vă mulțumesc? Cí trase de lanțuri, încercând să se elibereze din ele.

— Tatăl tău? Tatăl tău ar fi trebuit să-mi sărute picioarele! Feng era în continuare schimbat la față. L-am scos din sărăcie! Te-am tratat ca pe un fiu! Îi dădu el asigurări.

— Nu mai întinați numele tatălui meu ori... Trase din nou de lanțuri, care zornăiră, lovindu-se de perete.

— Dar chiar nu-ți dai seama? Te-am învățat și te-am educat ca pe odrasla pe care n-am avut-o niciodată! Ochii săi păreau atinși de nebunie. Te-am protejat mereu. Ți-am permis chiar să trăiești în continuare după explozie! De ce crezi că au murit doar ei? Aș fi putut aștepta să te întorci și tu acasă... întinse o mână tremurândă ca să-i mângâie chipul lui Cí.

Auzindu-l, Cí se simți sfâșiat de durere.

— Ce explozie...? Ce vreți să spuneți? bolborosi el și se dădu îndărăt de parcă lumea s-ar fi prăbușit în jurul lui. Cum adică au murit doar ei? Cum adică au murit doar ei? urlă el, întinzându-se până aproape să-și rupă articulațiile, încercând să-l ajungă pe Feng.

Feng rămase aproape de Cí, cu brațele întinse, de parcă ar fi vrut să-l îmbrățișeze. Privirea lui era a unui om cu mintea tulburată.

— Fiule, spuse el printre suspine.

Exact în clipa aceea, Cí reuși să-l apuce de mânecă și îl atrase spre el. Îi trecu lanțurile pe după gât și începu să-l stranguleze, în vreme ce Feng se zbătea amețit, incapabil să înțeleagă ce se întâmplă. Cí îl apăsa pe gât din răpuzeri, pe când chipul lui Feng se învinețea. Tânărul continuă să strângă din ce în ce mai tare. O spumă albicioasă începea să curgă din gura lui Feng când santinela se năpusti asupra lui Cí.

Ultima imagine pe care a văzut-o Cí înainte de a-și pierde cunoștința a fost aceea a lui Feng tușind și amenințându-l cu cea mai cumplită dintre cazne.

35.

Santinela se gândi că nu merită osteneala să-l readucă în simțiri pentru execuție. Dar îi dădu ascultare superiorului său și vărsă mai multe găleți cu apă peste chipul plin de sânge al lui Cí.

Curând, o siluetă neclară se aplecă lângă trupul ciomăgit. Cí gemu, încercând să-și deschidă pleoapele umflate, dar reuși cu greu.

— Ar trebui să te îngrijești mai mult, îl auzi spunând pe Feng. Ia-o. Curăță-te. Judecătorul îi oferă o cârpă de bumbac pe care Cí o refuză.

Încetul cu încetul, silueta deveni mai puțin neclară până i se imprimă cu precizie pe retină. Feng stătea în continuare pe vine lângă el, asemenea cuiva care observă o insectă strivită după ce a călcat-o în picioare. Încercă să se miște, dar lanțurile îl reținură lângă perete.

— Îmi pare rău pentru brutalitatea acestor santinele. Uneori, nu fac deosebirea dintre oameni și animale. Dar este munca lor și nimeni nu poate să le-o reproșeze. Vrei puțină apă?

Deși aducea la gust cu otrava, Cí o acceptă pentru că îi ardeau măruntaiele.

— Știi? Trebuie să recunosc că ți-am admirat mereu agerimea, dar azi mi-ai depășit toate așteptările, continuă Feng. Și e păcat, pentru că, dacă nu o să te gândești mai bine, tocmai această perspicacitate te va conduce la eșafod.

Cí reuși să deschidă pleoapele. Lângă el, Feng zâmbea cu cinismul unei hiene.

— Aceeași agerime pe care ați folosit-o ca să-l învinuiți pe fratele meu, lepădătură afurisită ce sunteți?

— Oh! Și pe asta ai descoperit-o? În sfârșit. Așa, ca între specialiști, vei fi de acord cu mine că a fost o mișcare cu adevărat strălucită. Își ridică o sprânceană de parcă ar fi vorbit despre o partidă de zaruri. Odată eliminat Shang, trebuia să învinuiesc pe cineva, iar fratele tău era persoana cea mai potrivită: cei trei mii de *qián* pe care unul dintre oamenii mei i-a pierdut într-un fals rămășag pus cu el... După ce a fost prins Lu, înlocuirea brâului de piele cu cel

care i-a aparținut lui Shang... Narcoticul pe care i l-am administrat ca să-l împiedicăm să se apere în timpul judecății... Și amănuntul cel mai important: secera pe care i-am sustras-o și pe care apoi am mânjit-o cu sânge pentru ca niște muște nevinovate să sfârșească prin a-l învinui...

Cí nu înțelegea. Loviturile încă îi mai răsunau în cap.

— În orice caz, se pare că obiceiul de a-ți vârî nasul prin documentele altuia este o problemă ereditară, continuă Feng. Tatălui tău nu i-a fost de ajuns să se uite peste socotelile mele, ci în plus s-a încăpățânat să-i împărtășească bietului Shang descoperirile sale. De aici, necesitatea de a-l elimina... A fost doar un avertisment pe care tatăl tău nu l-a înțeles. În noaptea exploziei, m-am dus să-l conving, dar tatăl tău a înnebunit. A amenințat că mă denunță și în cele din urmă am făcut ceea ce ar fi trebuit să fac din primul moment. Aveam nevoie de copia documentului care mă incrimina, dar a refuzat să mi-o dea, așa că n-am avut de ales. Ideea cu aruncarea în aer cu ajutorul pulberii ca să-i ascund rănille mi-a venit după aceea, auzind zgomotul tunetelor.

Cí amuți. De aceea fratele său luase altă seceră, negăsind-o pe a lui. Și în momentul acela nu îi pusese la îndoială comportamentul, pentru că părea logic ca asasinul să se fi descotorosit de arma ucigașă.

— Haide, Cí! răcni Feng. Chiar credeai că un fulger rătăcit a fost cel care i-a ucis pe părinții tăi? Pentru numele Marelui Buddha! Trezește-te din lumea basmelor!

Cí se uită la el, nevenindu-i să creadă, de parcă ar fi vrut să-și imagineze că tot ce aude este doar un coșmar absurd care se va risipi când se va trezi. Dar Feng stătea în fața lui, extaziat, neîncetând să vocifereze.

— Familia ta...! scuipă el. Ce au făcut ei pentru tine? Fratele tău era un necioplit care te snopea în bătaie, iar tatăl tău, un fricos, incapabil să-și salveze fiicele și să-și educe fiii. Și încă îți mai pare rău că i-ai pierdut? Ar trebui să-mi mulțumești că am îndepărtat această pleavă de lângă tine. Se ridică în picioare și începu să se plimbe. Uiți că eu am fost cel care te-a scos din canale, care te-a educat, care te-a făcut să devii ceea ce ești acum...? Nerecunoscător afurisit ce ești! se lamentă el. Tu erai tot ceea avea

familia aceea bun. Și acum că te-ai întors, credeam că vom fi fericiți. Tu, eu și soția mea, Iris Albastru. Rostind numele soției sale, chipul i se îndulci ca prin farmec. Amândoi ați devenit familia mea... Ce altceva îți mai poate dori cineva? Te-am ocrotit. Erai aproape ca un fiu pentru mine...

Cí asistă uluit la accesul de nebunie al lui Feng. Nimic din ceea ce i-ar putea spune el nu l-ar face să-și recapete rațiunea.

— Dar încă mai putem fi ca înainte, își continuă Feng monologul. Uită de cele întâmplate! Aici te așteaptă un viitor. Ce dorești? Bogăție...? Cu noi, o vei avea. Studii...? Asta e? Bineînțeles că asta e! Este ambiția ta dintotdeauna. Și le vei obține. Voi reuși să fii admis și să ți se atribuie cel mai bun post din administrație. Cel pe care îl vrei tu! Nu-ți dai seama? Nu-ți dai seama de tot ce pot face pentru tine? De ce crezi că îți spun toate astea? Încă mai putem fi din nou ca înainte. O familie. Tu, eu și Iris Albastru.

Cí îl privi pe Feng cu dispreț. Într-adevăr, până de curând dorința sa cea mai mare fusese aceea de a obține un post de judecător. Dar acum, singurul său scop era acela de a-i restitui onoarea tatălui său și de a-l demasca pe asasinul său impostor.

— Dați-vă la o parte! urlă Cí.

— Dar ce spui? se miră Feng. Crezi cumva că mă poți sfida? Sau crezi că mă vei putea denunța? Asta este? Asta este? râse. Biet naiv! Mă crezi chiar atât de prost încât să-mi deschid inima în fața ta și să permit după aceea să mă distrugi?

— N-am nevoie de mărturisirea dumneavoastră, bâigui Cí.

— Ah! Nu? Și ce ai de gând să povestești? Că l-am asasinat pe Kan? Că am delapidat? Că i-am ucis pe părinții tăi? Pentru numele tuturor zeilor, fiule! Trebuie să fii foarte neghiob ca să-ți închipui că te va crede cineva. Te-ai uitat la tine în ce hal ai ajuns? Nu ești altceva decât un condamnat la moarte, un deznădăjduit care ar face orice ca să o evite. Temnicerii vor confirma încercarea ta de a mă ucide.

— Am... dovezi... de-abia mai putea vorbi.

— Ești sigur? Se îndreptă spre capătul celulei și scoase dintr-o traistă un obiect de ipsos. Doar nu te referi la asta... îi arată modelul tunului de mână pe care îl luase de la Academia Ming. Țasta e cel care urma să te salveze?

Îl ridică deasupra capului și îl aruncă la pământ, spărgându-l în mii de bucăți.

Cí închise ochii când simți impactul cioburilor. Zăbovi până să-i deschidă. Nu voia să-l vadă pe Feng. Voia doar să-l omoare.

— Ce vei face acum? Vei implora îndurare, așa cum au făcut-o părinții tăi ca să le cruț viața?

Cí încordă lanțurile până simți că se sufocă, în vreme ce Feng se bucura de disperarea lui.

— Ești jalnic, râse Feng. Mă consideri cu adevărat atât de prost încât să permit să mă distrugi? Te pot pune la cazne până mori și nimeni nu-ți va veni în ajutor.

— Și ce mai așteptați? Omorâți-mă. Haideți! Chiar îmi doresc asta, reuși el să rostească.

— Pentru ca după aceea să fiu judecat? râse din nou. Am uitat cât ești de isteț... Scutură din cap. Santinelă! urlă el.

Gardianul care a intrat agita un baston de bambus într-o mână și niște clești, în cealaltă.

— Îți repet că nu sunt prost. Știi? Uneori, acuzații își pierd limba și, după aceea, nu se mai pot apăra, adăugă Feng, pe când părăsea temnița.

* * *

Prima lovitură de baston îl făcu pe Cí să se îndoiaie îndeajuns pentru că a doua să-l plesnească peste spinare. Călăul zâmbi și își suflecă mânecile, pe când Cí încerca să se ferească, știind că zbirul va face tot ce era nevoie ca să-și câștige simbria. Mai asistase la asta și în alte ocazii. În primul rând, avea să-l ciomăgească până obosea. Apoi îl va sili să semneze documentul de mărturisire și după ce va reuși și aceasta, îi va smulge unghiile, îi va frânge degetele și îi va tăia limba ca să aibă astfel garanția pentru tăcerea lui. Îi veni în minte familia lui și moartea oribilă care îl aștepta. Gândul că nu va izbuti să-i răzbune îl aduse la disperare.

Următoarele lovituri îi sporiră neputința în aceeași măsură în care cârpa introdusă în gură îl împiedica să respire. Vederea începea să i se încețoșeze încetul cu încetul, făcând ca imaginea părinților săi să devină mai palpabilă. Când fantomele care pluteau prin fața lui i-au șoptit să lupte, s-a gândit că este în agonie, iar gustul sălcii al propriului sânge i-a confirmat acest lucru. Simțea cum îl părăsesc

puterile. Se gândi să se lase în voia morții și să pună capăt unui chin zadarnic, dar spiritul tatălui său îl îndemnă să reziste. O nouă lovitură îl făcu să se chircească între lanțurile care îl striveau. Mușchii i se încordară. Trebuia să oprească tortura înainte de a primi lovitura fatală din partea călăului. Când inspiră, simți că îi ajunge în plămâni un amestec de aer și sânge; tuși violent și scuipă. Cârpa din gură fu aruncată, permițându-i în sfârșit să vorbească.

— Voi mărturisi, șopti el.

Vorbele sale nu-l împiedică pe călău să-i tragă cu înverșunare o ultimă lovitură, de parcă hotărârea lui neașteptată tocmai l-ar fi privat de un amuzament legitim. Odată satisfăcut, gardianul îi scoase lanțurile care îi rețineau încheieturile mâinilor și aduse aproape de el documentul de mărturisire. Cí luă pensula în mâinile tremurânde ca să aplice ceva asemănător cu semnătura sa. Apoi pensula îi scăpă din mână, lăsând o dâră de sânge și de cerneală pe document. Călăul îl examinează cu o expresie plină de scârbă.

— O să fie de folos, afirmă el. Predă documentul unui gardian ca să i-l ducă lui Feng și luă niște clești. Acum, să vedem degetele alea.

Cí nu mai putea să opună rezistență. Mâinile sale lipsite de apărare păreau că aparțin deja unui cadavru. Călăul îi apucă încheietura mâinii drepte și prinse cu cleștii unghia de la degetul mare. Apoi o apăsă cu forță și trase de ea până o smulse, dar Cí de-abia se schimbă la față, ceea ce i-a provocat călăului o strâmbătură de neplăcere. Omul pregăti din nou cleștii și era gata să repete operațiunea la unghia următoare, dar în loc să o facă să alunece, trase de ea în sus până când o desprinse. Cí doar protestă puțin.

Contrariat de pasivitatea inculpatului, călăul clătină din cap.

— Acum că nu-ți mai folosești limba ca să te plângi, ar fi mai bine să te scăpăm de ea, mormăi el.

Cí se agită. Lanțurile îl rețineau, dar spiritul tatălui său îi dădu curaj.

— Ai... ai mai smuls vreodată o limbă? reuși Cí să articuleze.

Călăul îl privi cu ochii săi ca de porc.

— Acum vorbești?

Cí încercă să schițeze un zâmbet, dar nu reuși decât să scuipe o flegmă amestecată cu sânge.

— Când o s-o faci, o să-mi smulgi și venele. Atunci, o să sângerez ca un porc și nu mă vei putea evita să mor. Făcu o pauză. Știi ce li se întâmplă celor careucid un deținut înainte de a fi condamnat?

— Scutește-mă de vorbărie, bombăni el, dar lăsă cleștii din mână. Călăul știa că, în asemenea cazuri, cei care provocau moartea erau condamnați pe dată.

— Ești așa de prost că nici nu-ți dai seama, șopti Cí. De ce crezi că a plecat Feng? Știe ce mi se va întâmpla și nu vrea să fie învinuit.

— Am zis să taci! Și îi trase un pumn în stomac.

Cí se îndoi de șale.

— Unde sunt medicii care trebuie să închidă tăietura? continuă el cu vocea slăbită. Dacă o să-i dai ascultare lui Feng, o să mor pentru că am pierdut mult sânge. După aceea, el o să nege... o să nege că ți-a dat ordin. O să spună că a fost hotărârea ta și asta va fi ca și cum ți-ai fi semnat propria condamnare...

Călăul șovăi, de parcă, în sfârșit, s-ar fi gândit mai bine. Tot ce îi spunea Cí era adevărat. Și nu avea martori care să-i garanteze nevinovăția.

— Dacă nu dau ascultare, eu... Apucă din nou cleștii.

— Ar fi mai bine să te oprești! urlă o voce venită de afară.

Cí și călăul se întoarseră în același timp. Din celălalt capăt al ușii, slujbașul Bo, însoțit de doi gardieni, îi porunci călăului să se dea la o parte.

Cí nu înțelegea ce se întâmplă. Observă doar că trăgeau de el și îl ridicau îndeajuns cât să încerce să-l pună pe picioare. Bo făcuse rost de un flaconaș cu săruri dintre cele utilizate pentru a-i readuce în simțiri pe cei puși la cazne și i-l dădu să-l miroasă.

— Să mergem! Grăbește-te. Va începe judecata, îl zori el.

Pe drum, Bo îl informă pe Cí de rezultatul anchetelor sale, dar acesta aproape că nu-l auzea. Mintea lui era ca a unei jivine a cărei singură țintă era beregata lui Feng. Dar pe măsură ce se apropiau de Sala Litigiilor, începu să acorde atenție descoperirilor slujbașului, înainte de a intra, Bo îi șterse fața lui Cí și îi făcu rost de îmbrăcăminte curată.

— Fii prudent și încearcă să pari ferm. Ține minte că a acuza un slujbaș de la Curte este ca și cum l-ai acuza pe Ningzong însuși, îi atrase el atenția.

Când cei doi oșteni îl făcură pe Cí să se prosterneze în fața tronului, până și împăratul lăsă să-i scape un murmur de stupeoare. Chipul lui Cí era o bucată de carne strivită în care ochii se luptau să găsească un spațiu printre umflături. Cu toate acestea, Feng schiță un rictus de teamă. Bo se plasă la câțiva pași de Cí, fără să renunțe la punga de piele pe care o purta în bandulieră. Imediat după aceea, împăratul îi făcu semn unui acolit să bată gongul ca să anunțe reluarea ședinței.

Feng a fost primul care a luat cuvântul. Purta vechea sa togă de judecător, iar pe cap, toca ce îl autoriza ca parte a acuzării. Fiara hotărâse să-și scoată ghearele. Se apropie de Cí și începu:

— Poate că într-o anumită ocazie, vreunul dintre voi s-a simțit lovit de dezamăgire din cauza unui asociat lipsit de scrupule care vă duce la mină, din cauza trădării unei femei care vă părăsește pentru un pretendent mai înstărit sau din cauza unei funcții atribuite pe nedrept altcuiva. Feng se adresează auditoriului cu gesturi teatrale. Dar vă pot asigura că niciuna din aceste situații nu se poate compara cu suferința și amărăciunea care îmi copleșește acum inima. Prosternat în fața împăratului, cu înfățișare tremurândă și mâhnire prefăcută, se află cel mai mare impostor, cel mai ingrât și mai perfid dintre oameni. Un acuzat pe care chiar până ieri l-am primit în căminul meu și pe care îl consideram ca pe propriul fiu. Un băiat pe care l-am educat, l-am hrănit și l-am ajutat ca pe un pui neajutorat. Un tânăr în care am pus nădejdea unui biet părinte lipsit de urmași. Dar azi, spre nenorocirea mea de nemângâiat, am putut să constat că sub această înșelătoare blană de miel se ascunde jivina cea mai perversă, mai trădătoare și mai ucigașă pe care nimeni nu și-ar fi putut-o măcar imagina. Odată descoperite dovezile, mă văd silit să-mi asum nenorocul, să-l repudiez, să-mi îndrept mânia împotriva lui și să susțin acuzația Astuției Cenușii. Cu toată durerea din inima mea, a trebuit să-l fac să-și verse sângele ca să obțin mărturisirea crimelor sale. Din partea celui care credeam că îmi va moșteni onoarea și bunurile... am auzit vorbele cele mai dureroase pe care un părinte s-ar aștepta să le audă. Luă documentul de mărturisire și îl prezentă în fața împăratului. Din nefericire, zeul destinului a vrut să ne priveze de spectacolul minciunilor sale, deoarece a permis ca acuzatul, într-o pornire de lașitate, să-și muște limba până și-a

smuls-o din gură. O întâmplare care nu mă va împiedica, totuși, să implor dreptatea pe care această ființă demnă de dispreț mi-a stârpit-o prin dezonoarea sa.

Împăratul citi cu atenție conținutul mărturisirii prin care Cí recunoștea că este autorul crimei și motivul care l-a făcut să o săvârșească. Ridică amândouă sprâncenele și i-o dădu slujbașului de justiție care înregistra toate declarațiile. Apoi se ridică și se adresă acuzatului cu expresia cuiva care s-ar fi mânjit cu excremente.

— După ce am văzut documentul de mărturisire și dat fiind că inculpatul este lipsit de capacitatea de a rosti ultima sa pledoarie, mă văd obligat să-mi dau avizul...

— Acea nu este semnătura mea... îl întrerupse Cí, după ce scuipă o spută sangvinolentă.

Un murmur de uimire se răspândi în toată sala de judecată. Feng se ridică în picioare, tremurând.

— Acea nu este semnătura mea! repetă Cí, aproape leșinat.

Feng se dădu înapoi, de parcă ar fi auzit glasul unei fantome.

— Maiestate! Acuzatul a mărturisit deja! urlă el.

— Tăceți! răcni Ningzong. Rămase tăcut, de parcă ar fi cugetat ce decizie să ia. Poate că e adevărat că a confirmat documentul... Sau poate că nu. Oricum, orice inculpat are dreptul la o ultimă apărare. Luă din nou loc și, cu o înfățișare severă, îi acordă lui Cí cuvântul.

Cí făcu o plecăciune în fața împăratului.

— Onorabile suveran. Tuși violent. Bo făcu gestul de a-l ajuta, dar un gardian îl împiedică. Cí trase aer în piept și continuă: în fața tuturor celor prezenți, trebuie să-mi mărturisesc vina. O vină care mă roade pe dinăuntru. Alt murmur răsună în încăpere. Ambiția... Da. Ambiția m-a orbit până m-a prefăcut într-un neghiob ignorant, incapabil să distingă adevărul de minciună. Și această neghiobie m-a făcut să-mi dăruiesc inima și visurile unui om care întruchipează ca nimeni altul ipocrizia și răutatea; o târâtoare care a făcut din trădare arta vieții sale, aducând moartea celorlalți; un om pe care l-am considerat cândva ca pe un părinte și despre care azi știu că este un criminal. Îl privi pe Feng.

— Stăpânește-ți limba! îl avertiză slujbașul judiciar. Orice spui împotriva unui curtean imperial o spui împotriva împăratului!

— Știu. Tuși din nou. Și cunosc consecințele, îl sfidează Cí.

— Dar, Maiestate! Aveți de gând să-l ascultați? urlă Feng. Va minți și va calomnia ca să-și salveze pielea...

Împăratul strânse din buze.

— Feng are dreptate. Ori îți dovedești acuzațiile, ori voi porunci numaidecât să fii executat.

— O asigur pe Maiestatea Sa că nu doresc nimic altceva pe lume cu mai multă înflăcărare decât să-mi dovedesc acuzațiile. Pe chipul lui Cí se citea hotărârea. De aceea, vă voi demonstra că nu Astuția Cenușie, ci eu am fost cel care a descoperit că moartea lui Kan s-a datorat unui asasinat, că eu am fost cel care i-a dezvăluit acest fapt lui Feng și că acesta, în loc să i-l transmită Maiestății Sale, și-a încălcat făgăduiala și i l-a mărturisit Astuției Cenușii.

— Aștept, îl zori Ningzong.

— Atunci, permiteți-mi să formulez o întrebare Maiestății Sale. Îi așteptă consimțământul. Presupun că Astuția Cenușie v-a dezvăluit neobișnuitele amănunte care l-au dus la extraordinara sa concluzie...

— Într-adevăr. Mi le-a dezvăluit, afirmă împăratul.

— Amănunte atât de ciudate, atât de pătrunzătoare și atât de ascunse, încât niciun alt judecător nu le-a observat mai înainte...

— Așa este.

— Întâmplări care nu au fost dezvăluite aici...

— Mă faci să-mi pierd răbdarea!

— Atunci, Maiestate, lămuriți-mă, cum este cu putință să le cunosc și eu? Cum este posibil ca eu să știu că dregătorul Kan a fost silit să redacteze o falsă mărturisire, că a fost narcotizat, dezbrăcat și, fiind încă în viață, atârnat în ștreang de către două persoane care au mișcat din loc o ladă mare și grea?

— Dar ce fel de prostie mai e și asta? interveni Feng. O știe pentru că el însuși le-a pregătit.

— Eu vă voi dovedi că nu este așa! Cí își aținti privirea asupra lui Feng, care nu putu să evite o strâmbătură de teamă. Onorabile suveran... se întoarse către Ningzong. V-a povestit Astuția Cenușie ciudatul amănunt al mișcării oscilatorie a funiei? V-a explicat că dregătorul Kan, așa drogat cum era, nu s-a zbătut când a fost

atârnat în ștreang? V-a relatat amănunțit că urma lăsată de frânghie pe praful de pe grindă era clară, fără semne de agitație?

— Da. Așa este. Dar nu văd legătura...

— Permiteți-mi o ultimă întrebare. Frânghia mai este încă legată de grindă?

Împăratul îl întrebă pe Astuția Cenușie care îi confirmă.

— Atunci, puteți constata că Astuția Cenușie minte. Urma despre care v-a vorbit el nu există. Am șters-o eu din greșeală când am verificat mișcarea funiei, astfel că nu a putut fi niciodată descoperită de Astuția Cenușie. Știa de ea doar pentru că i-a povestit Feng, omul căruia eu i-am relatat întâmplarea.

Ningzong aruncă o privire inchizitorială către acuzatori. Astuția Cenușie își lasă ochii în jos, dar Feng reacționează.

— Bună încercare, dar previzibilă, zâmbi Feng. Chiar și mintea cea mai naivă poate înțelege că, atunci când cadavrul este dat jos, mișcările ar produce ștergerea la care te referi. Pentru numele bărbii lui Confucius, Maiestate! Până când va trebui să mai suportăm neroziile acestui șarlatan?

Împăratul își netezi mustățile rare, în timp ce răsfoia din nou declarația de vinovăție. Procesul începea să se împotmolească. Îi porunci copistului să se pregătească și se ridică să dicteze sentința, dar Cí i-o luă înainte.

— Vă implor să-mi acordați o ultimă șansă! Dacă nu veți fi satisfăcut, vă asigur că eu însumi îmi voi străpunge inima.

Ningzong șovăi. De ceva vreme, pe chipul său își făcuse loc îndoiala. Se încruntă înainte de a căuta cu privirea sfatul lui Bo. Acesta răspunse afirmativ.

— Ultima, îl autoriză în cele din urmă, înainte de a se așeza din nou.

Cí își șterse cu mâneca o urmă de sânge. Era ultima lui șansă. Îi făcu un semn lui Bo, care îi aduse numaidecât punga pe care o păzise încă din temniță.

— Maiestate. Cí ridică punga în fața împăratului. În interiorul acestei traiste se află dovada care nu numai că îmi confirmă nevinovăția, dar în plus dezvăluie fața ascunsă a unei cumplite intrigi. O uneltire pusă la cale de ambiția nesănătoasă și nemiloasă a unui om hotărât să ucidă cu ajutorul unei descoperiri îngrozitoare:

arma cea mai ucigașă concepută vreodată de om. Un tun atât de ușor de mânuit, încât poate fi luat în mână fără suport. Care cântărește atât de puțin, încât poate fi ascuns și transportat sub îmbrăcăminte. Și atât de letal, încât poate trage întruna, ucigând de la distanță, fără posibilitatea de a da greș.

— Ce prostie mai e și asta? O să vorbim acum despre vrăjitorie? urlă Feng.

Drept răspuns, Cí vârf brațul în traistă și scoase un sceptru de bronz. Văzându-l, Ningzong se miră, iar Feng se făcu alb la față.

— Printre ruinele atelierului de bronzuri am găsit resturile unei neobișnuite forme de teracotă, care, după ce am reparat-o, mi-a fost furată din cameră. Din fericire, am fost precaut și am făcut o copie din ipsos, pe care am ascuns-o în Academia Ming, explică Cí. De îndată ce Feng a aflat de existența ei, mi-a sugerat să i-o încredințez spre păstrare, cerere pe care am acceptat-o în mod naiv. Din fericire, i-am descoperit înșelătoria exact înainte de a-i înmâna autorizația și am schimbat nota cu alta în care i-am specificat depozitarului să-i furnizeze copia de ipsos... dar nu replica pe care îi poruncisem să o execute. Îi aruncă o privire judecătorului, pentru ca apoi să se întoarcă spre Ningzong. Feng a distrus obiectul care îl inculpa, fără să știe că atunci când am predat la academie modelul din ipsos, nu numai că am încredințat custodia acestuia, dar am profitat, de asemenea, în schimbul unei sume necesare oferite în avans, să-i poruncesc servitorului lui Ming ca, pornind de la acel model de ipsos, să comande fabricarea în bronz a unei replici identice cu arma originală. Agită cu hotărâre în aer instrumentul. Aceeași armă pe care o puteți vedea acum.

Împăratul observă îngândurat tunul de mână.

— Și ce legătură există între această ciudată mașinărie și asasinate? întrebă Ningzong.

— În această mașinărie, cum o denumește Maiestatea Sa, se află cauza tuturor crimelor. Îi ceru slujbașului de justiție permisiunea pentru a i-o încredința împăratului care, după ce o luă, o examină neîncrezător. Cu singurul scop de a se îmbogăți, Feng a proiectat și a construit acest instrument pervers, o armă cumplită ale cărei secrete era dispus să le vândă Imperiului Jin. Ca să finanțeze fabricarea acesteia, a delapidat fonduri provenite din vânzarea sării,

continuă Cí. Eunucul Gingașul Delfin era un funcționar cinstit, care se ocupa cu verificarea contabilității comerțului cu sare. Când a descoperit deturnările de fonduri, Feng a încercat să-l corupă și, nereușind, l-a eliminat.

— Asta e o calomnie! strigă Feng.

— Liniște! Îl făcu să tacă slujbașul de justiție. Continuă, îi porunci el lui Cí.

— Gingașul Delfin nu numai că a descoperit aceleași sustrageri pe care le observase și tatăl meu, dar în plus a constatat că sumele deturnate erau rezervate pentru achiziționarea de mari cantități de sare albă, un produs costisitor și greu de obținut, destinat în principal fabricării pulberii de uz militar. În afară de asta, a descoperit existența unor plăți cantitative efectuate către trei persoane care, în cele din urmă, au fost asasinate: un alchimist mediocru, un fabricant de bronzuri și artificierul dintr-un atelier. Din momentul acela, a înghețat plățile, tăindu-i lui Feng livrările. Le arătă raportul pe care tocmai i-l înmânase Bo. Dar Gingașul Delfin nu a fost prima sa victimă. Această cumplită onoare i-a revenit alchimistului pe care tocmai vi l-am menționat, un călugăr taoist numit Yu, ale cărui degete mâncate de sare, unghiile impregnate cu cărbune și un minuscul yin-yang tatuat pe degetul său mare au permis să se stabilească legătura acestuia cu mânăuirea componentelor pulberii. Când Feng nu a mai putut să facă față plăților pentru care-și luase angajamentul, bătrânul alchimist s-a răzvrătit. S-au certat, călugărul l-a amenințat pe Feng, iar acesta a tras în el cu arma la care tot lucrase. Se întoarse către Feng, sfidându-l cu privirea. Glonțul i-a pătruns în piept, i-a rupt o coastă și a ieșit prin spate, rămânând prins într-un oarecare obiect de lemn. Ca să evite orice fel de indiciu care l-ar fi putut incrimina, Feng nu numai că a recuperat glonțul, ci, pe deasupra, a camuflat cercul caracteristic lăsat de proiectil pe cadavru, scobind în rana de pe piept până a făcut-o să pară rezultatul vreunui ritual macabru. A doua zi, i-a venit rândul artificierului, un tânăr pe care am reușit să-l identific datorită ciudatelor cicatrice de pe fața lui, provocate de o explozie mai veche, și pe care Feng l-a asasinat, din aceleași motive, cu o lovitură de pumnal în inimă. Bo mi-a confirmat că acești lucrători poartă la locul de muncă niște apărători pentru ochi făcute din sticlă. Din acest

motiv, cicatricile care îi acopereau fața nu apăreau și în jurul ochilor. După ce l-a ucis, Feng a scobit în rana de pe piept până a făcut-o să fie identică cu cea pe care o practicase asupra alchimistului cu o zi înainte, ca să simuleze același tip de ritual criminal. În ceea ce îl privește pe Gingașul Delfin, Feng a acționat diferit. Fiind vorba despre cineva a cărui dispariție ar fi trezit suspiciuni, a încercat mai întâi să-l corupă. Cunoscând pasiunea pe care antichitățile i-o trezeau eunucului, a încercat să-i cumpere tăcerea cu o veche poezie caligrafiată, de o valoare inestimabilă. La început, Gingașul Delfin a acceptat, dar, mai târziu, aflând până unde mergeau adevăratele pretenții ale lui Feng, a refuzat să-l mai acopere. Atunci Feng, în pofida riscului pe care îl implica asasinarea aceluia, dar știind că denunțul venit din partea eunucului ar fi atras după sine o investigație acuzatoare, l-a înjunghiat și l-a mutilat, săpând o rană care a făcut să semene cazul lui cu al celorlalți asasinați. În cele din urmă, i-a curmat viața fabricantului de bronzuri, omul care construise tunul de mână. A făcut-o după recepția dată în onoarea ambasadorului Imperiului Jin, în grădinile Domniei Voastre, așa cum dovedește soiul de pământ de sub unghiile cadavrului. L-a înjunghiat și, cu ajutorul cuiva, l-a târât până la palanchinul său, l-a decapitat și i-a abandonat trupul de cealaltă parte a zidurilor fortificate. Așadar, Feng a pus la cale uciderea și executarea fiecăreia dintre victimele sale, le-a decapitat și le-a desfigurat pentru a evita identificarea lor, făcându-le niște ciudate răni în piept ca să simuleze intervenția unei secte criminale.

Împăratul își mângâie de mai multe ori bărbia.

— Așadar, după părerea ta, această mică mașinărie cuprinde o imensă putere de distrugere...

— Imaginați-vă fiecare oștean având câte una. Cea mai mare putere pe care mintea omenească a putut să o conceapă vreodată.

* * *

Când împăratul i-a acordat dreptul la replică lui Feng, acesta a înaintat smerit, tremurând ușor. Chipul său, palid de mânie, părea mai de temut chiar decât arma care îl acuza. Căută figura lui Cí și arătă spre el.

— Maiestate! Cer ca inculpatul să fie pedepsit de îndată pentru niște acuzații care vă ating direct pe Domnia Voastră! Niciodată nu s-

a mai auzit în acest tribunal o asemenea lipsă de respect! O provocare pe care niciunul dintre înaintașii Domniei Voastre la tron nu ar fi îngăduit-o vreodată.

— Lăsați morții să se odihnească și aveți grijă de impertinența cu care vorbiți! Îl temperă Ningzong.

Paloarea lui Feng se transformă în roșeață.

— Alteță Imperială, insolentul care își zice cititor de cadavre nu este de fapt decât un maestru al minciunii. Vrea să-l acuze pe cel care v-a slujit cu neînfricare, umbrind și ascunzând adevărul cu singurul scop de a evita propria condamnare. Pe ce își bazează acuzațiile? Unde sunt dovezile? Vorbele lui sunt focuri de artificii, la fel de nestatornice precum pulberea imaginară despre care vorbește. Unde s-a mai văzut o asemenea înșelătorie? Tunuri portabile? Eu nu văd altceva decât un flaut de bronz. Și cu ce se trage? Cu boabe de orez sau cu sâmburi de prune? Se întoarse către Cí.

Împăratul își închise pleoapele pe jumătate.

— Calmați-vă, Feng. Fără ca aceasta să presupună luarea în considerare a vinovăției voastre, vorbele acuzatului nu par nesăbuite, comentă Ningzong. Mă întreb care ar fi motivul pentru care ar vrea să vă acuze, dacă nu acesta ar fi adevărul.

— Vă întrebați care e motivul? Ranchiuna! strigă el până își pierde glasul. Cu toate că nu era în intenția mea să o dezvălui public, cu ceva vreme în urmă, tatăl lui Cí a lucrat pentru mine. Amândoi, același specimen! Am descoperit că falsifica datele tranzacțiilor mele în propriul beneficiu și m-am văzut silit să-l dau afară. Din afecțiune pentru fiul său, pe care îl apreciam de parcă ar fi fost al meu, i-am ascuns greșeala părintelui său, dar când acuzatul a descoperit-o, și-a pierdut mințile și m-a învinuit pe mine pentru nenorocirea lui. În privința crimelor, după părerea mea, nu încapе îndoială: Kan i-a asasinat pe nefericiții aceia, Cí s-a văzut incapabil să rezolve cazul și, împins de ambiție, a simulat sinuciderea dregătorului ca să obțină favorurile promise. Simplu ca bună ziua. Toate celelalte fapte prezentate nu sunt decât rodul unor născociri ale minții lui tulburate.

— Tot născocirea mea este și tunul de mână? urlă Cí.

— Tăceți amândoi! porunci Ningzong.

Împăratul se ridică în picioare mânios, ținând în mână arma, apoi îi întrebă ceva la ureche pe sfetnicii săi și îi făcu un semn lui Bo, care se grăbi să i se prosterneze la picioare. După ce îl făcu să se ridice, Ningzong îi porunci lui Bo să-l însoțească într-un birou alăturat. După puțin timp, se întoarseră amândoi. Cí băgă de seamă îngrijorarea care i se citea pe față lui Bo când acesta se apropie de el.

— Mi-a cerut să vorbesc cu tine, îi șopti el la ureche.

Cí se miră când simți că slujbașul îl apucă de braț și, cu îngăduința lui Ningzong, îl conduce în același birou unde cu câteva clipe mai devreme deliberaseră cei doi. De îndată ce închise ușa, Bo își ascunse privirea și își mușcă buzele.

— Ce se întâmplă?

— Împăratul îți dă crezare, spuse slujbașul.

— Da? Cí strigă de bucurie. Asta e minunat! În sfârșit lepădătura aia va primi ce merită, iar eu...! Se opri văzând expresia circumspectă a slujbașului. De ce aveți figura asta? Se întâmplă ceva? Tocmai mi-ați spus că împăratul îmi dă crezare...

— Așa este. Bo nu fu în stare să-i susțină privirea.

— Atunci...? Nu crede că sunt nevinovat?

— Fir-ar să fie! Ți-am spus că da!

— Atunci, vreți să-mi explicați ce naiba se întâmplă? Îl apucă de pieptul cămășii, în vreme ce Bo se lăsa zgâlțâit fără să opună rezistență, ca o marionetă de cârpă. Cí își dădu seama că o luase razna și îi dădu drumul. Scuzați-mă. Eu...

Îi aranjă cămașa cu stângăcie.

Bo reuși să-și ridice privirea.

— Împăratul dorește să te declari vinovat, izbuti el să articuleze cu o voce stinsă.

— Poftim?

— Asta dorește el. Nu putem face nimic...

— Dar...? Dar de ce...? Cum adică asta dorește el? De ce eu, și nu Feng...? bâigui el, în timp ce mergea înainte și înapoi, fără să reușească să înțeleagă.

— Dacă consimți și îți semnezi vinovăția, împăratul îți garantează surghiunul într-o provincie sigură, spuse Bo fără convingere. Va fi generos cu tine. Nu vei fi însemnat și nici bătut. Îți va pune la

dispoziție o sumă destul de mare ca să te stabilești și va înscrie o gospodărie pe numele tău, pe care o vei putea lăsa prin testament moștenitorilor tăi. Este dispus, de asemenea, să-ți acorde o rentă anuală care să te scutească de orice nevoie materială. Este o ofertă foarte generoasă, spuse Bo în încheiere.

— Și Feng? repetă Cí.

— M-a asigurat că se va ocupa personal de el.

— Dar ce înseamnă toate acestea? Sunteți de acord cu el? Asta e? Și dumneavoastră v-ați înțeles în taină cu el? Cí se dădu îndărăt ca un om cu mintea tulburată.

— Te rog, Cí! Liniștește-te! Eu doar îți transmit...

— Să mă liniștesc? Dar știți ce îmi cereți? Am pierdut tot ce aveam: familie, visuri, onoare... Și vreți acum să-mi pierd și demnitatea? Se apropie de el până îi atinse fața. Nu, Bo! Nu voi renunța la singurul lucru care mi-a mai rămas. Nu-mi pasă de ce mi se va întâmpla, dar nu voi îngădui ca numele lepădăturii care l-a ucis pe tatăl meu să rămână nepedepsit, pe când cel al familiei mele se afundă în oprobriu.

— Pentru numele preacinstului Confucius, Cí! Chiar nu îți dai seama? Asta nu e o rugămintă. Împăratul nu poate admite un asemenea scandal. Dacă ar face-o, autoritatea sa ar fi pusă la îndoială. Printre detractorii lui există deja unii care îl socotesc slab de înger. Dacă lasă să se întrevadă că la Curte domnesc dezordinea și trădarea, că nu este în stare să-i guverneze nici pe propriii slujbași, cum se va apăra în fața dușmanilor săi? Ningzong are nevoie să demonstreze că este pregătit să cârmuiască națiunea cu fermitatea pe care o cere amenințarea venită din partea Imperiului Jin. Nu poate admite ca sfetnicii săi să fie asasinați de propriii judecători.

— Atunci, să-și dovedească fermitatea făcând dreptate! urlă Cí.

— Fir-ar să fie! Cí, dacă refuzi, împăratul te va judeca fără îndurare, te va declara la fel de vinovat și atunci vei avea de-a face cu mânia sa. Te va executa sau te va trimite într-o mină de sare și îți vei sfârși zilele îngropat de viu. Gândește-te la tatăl tău. El voia tot ce era mai bun pentru tine. Dacă vei accepta, vei avea o gospodărie, o rentă, o viață liniștită și sigură, departe de aici. Cu timpul, te va reabilita și îți va permite să intri în corpul judecătorilor. Ce poți cere

mai mult? Și ce alternativă mai ai? Dacă ieși de aici și te opui lor, te vor nimici. Ai semnat mărturisirea, chiar dacă era o mângălitură. Ți-ai auzit bine argumentele? Dovezile tale sunt doar circumstanțiale. Nu ai nimic împotriva lui Feng. Doar bănuieli...

Cí caută în ochii lui Bo expresia propriilor sentimente, dar nu le găsi.

— Gândește-te mai bine, îl imploră Bo. Nu e numai cel mai bun lucru. Este singurul lucru pe care îl poți face.

Cí simți mâna lui Bo pe umărul său. Greutatea ei era greutatea sincerității. Se gândi la visurile sale, la studii, la dorința înflăcărată de a deveni cel mai bun judecător de instrucție în chestiuni de medicină legală. Își aminti că acesta fusese și visul tatălui său... își lăsă capul în jos, resemnat. Bo îl încurajă.

* * *

De îndată ce ieși din birou, Cí se îndreptă încet spre tron.

Făcu asta cu capul plecat, târându-și picioarele, de parcă ar fi tras după el butucul de ocaș. Odată ajuns lângă împărat, se lăsă să cadă în genunchi și lovi pardoseala cu fruntea. În spatele lui, Bo încuviință din cap, confirmându-i împăratului acordul lui Cí. De îndată ce se uită la el, Ningzong schiță un zâmbet de satisfacție și îi adresă copistului indicația de a pregăti actul definitiv. De cum avea să-l semneze Cí, judecata se va încheia.

Odată redactat, un acolit trecu la citirea actului. În el se confirma faptul că Cí a fost autorul, fiind respinse toate acuzațiile exprimate împotriva lui Feng. Funcționarul citi documentul rar, sub privirea atentă a împăratului. După ce termină, i-l înmână lui Cí să-l semneze. Cí apucă actul de mărturisire cu mâini tremurânde. Cerneala era încă proaspătă pe hârtie, ca și cum ar fi existat încă speranța de a putea fi modificat actul. Luă pensula între degetele sale tremurânde, dar nu fu în stare să o țină și căzu pe jos, lăsând o urmă neagră pe impecabilul covor roșu. Cí se scuză pentru stângăcia lui luă pensula și chibzui o clipă asupra unui act de mărturisire care nu lăsa loc îndoielii: într-adevăr, documentul îl desemna drept singurul vinovat, fără să facă vreo referire la implicarea lui Feng.

Își aminti de argumentele lui Bo pe când se întreba dacă într-adevăr toate acele promisiuni ar fi fost ceea ce ar fi dorit tatăl său

pentru el. De-abia mai putea gândi. Apucă pensula și o înmuie în piatra pentru preparat tușul. Apoi lent, începu să caligrafieze litere din numele său. Pensula aluneca șovăitoare, de parcă ar fi fost condusă de mâna unui bătrân lipsit de viață. Dar când veni rândul numelui de familie al tatălui său, ceva dinlăuntru lui îl făcu să se oprească. A fost doar o clipă. Timpul necesar ca să-și ridice privirea și să vadă zâmbetul triumfător al lui Feng. I-au venit în minte cadavrele părinților să-i îngropate sub dărâmături, trupurile lor sfâșiate, martiriul fratelui său și agonia A Treia. Nu îi putea trăda. Nu îi putea lăsa așa. Îl privi pe Feng îndeajuns cât să reușească să-l facă să se strâmbe de îngrijorare. Apoi apucă documentul și îl rupse în mii de bucăți, vărsând în același timp toată cerneala pe covor.

* * *

Mânia lui Ningzong nu se lăsă așteptată. Numai decât, porunci ca deținutului să-i fie legate mâinile și să i se tragă zece lovituri de baston pentru obrăznicia lui, anunțând că în încheiere își va da verdictul. Dar asta nu-l împiedică pe Cí să ceară dreptul la ultima pledoarie. Știa că are dreptul la o asemenea prerogativă și că împăratul, în fața întregii Curți, nu ar îndrăzni să încalce o procedură rituală stabilită de secole. Auzindu-l, Ningzong își mușcă limba, dar, chiar și așa, acceptă.

— Până se golește clepsidra! mormăi el și porunci să fie pus în mișcare mecanismul hidraulic care urma să regleze durata intervenției.

Cí trase cu putere aer în piept. Feng aștepta sfidător, dar pe față avea întipărit un rictus de teamă. Apa începea să se scurgă.

— Maiestate, în urmă cu mai bine de un secol, venerabilul străbunic al Domniei Voastre s-a lăsat condus de sfaturi tendențioase care s-au încheiat prin condamnarea generalului Yue Fei, un om nevinovat al cărui curaj și a cărui loialitate față de neamul nostru sunt azi exemplu și model în toate aulele. În ziua de astăzi, un verdict atât de condamabil este amintit ca unul dintre faptele cele mai josnice din istoria noastră plină de glorie. Yue Fei a fost executat și, chiar dacă ulterior tatăl Domniei Voastre l-a reabilitat, prejudiciul care a fost adus familiei sale nu a fost niciodată reparat îndeajuns. Făcu o pauză și căută chipul lui Iris Albastru. Nu am pretenția să mă compar cu o figură precum cea a iubitului nostru

general... Dar, în schimb, îndrăznesc să vă cer dreptate. Și eu am un tată care a fost dezonorat. Îmi cereți să-mi asum responsabilitatea pentru niște crime de care nu numai că nu sunt vinovat, dar am dezvăluit tot de știu, ca să încerc să vă lămuresc. Și pot dovedi că tot ceea ce afirm este adevărat.

— Este ceea ce anunți întruna de la începutul judecății. Ningzong arată nerăbdător spre clepsidra care marca timpul scurs.

— Permiteți-mi atunci să vă arăt puterea teribilă a acestei arme. Ridică mâinile, cerând să fie eliberat. Gândiți-vă la ce s-ar întâmpla dacă o invenție atât de letală ar cădea în mâinile dușmanilor. Gândiți-vă la asta și gândiți-vă la neamul nostru.

Cí așteptă ca invocația lui să producă efect în conștiința lui Ningzong.

Împăratul mormăi ceva, pe când cântărea tunul de mână. Îi privi pe sfetnicii săi. Apoi își întoarse fața către Cí.

— Dezlegați-l! mârâi el.

Același gardian care îl eliberase pe Cí din lanțuri se instalează în fața lui observând încercarea acestuia de a se apropia de împărat, dar Ningzong îl autoriză printr-un gest. Cí înaintă clătinându-se, acoperit de sânge închegat și cu stomacul strâns de frică. Ajuns în dreptul tronului, căzu în genunchi. Apoi se ridică în picioare cum putu și întinse mâna. Împăratul îi puse în ea micul tun.

În fața suveranului, Cí scoase din cămeșoi pietricica sferică și punga cu pulberea neagră pe care o sustrase din biroul lui Feng.

— Proiectilul pe care îl am în mâinile mele este același care i-a curmat viața alchimistului. Puteți constata că nu este perfect sferic, deoarece într-un punct al suprafeței sale se observă că s-a ciobit. Asta s-a întâmplat atunci când proiectilul s-a lovit de o vertebră a alchimistului. Partea lipsă se potrivește cu fragmentul pe care l-am descoperit când am introdus în cadavru o suliță ca să urmăresc traiectoria rănii.

Fără să mai rostească vreun cuvânt și, procedând așa cum citise în tratatele privitoare la tunurile convenționale, a vărsat conținutul pungii prin gura de foc, a presat pulberea cu ajutorul cozii unei pensule și a introdus glonțul. Imediat după aceea, și-a smuls o fâșie din cămașă și a răsucit-o până a alcătuit un fel de fitil, pe care l-a

vârât într-un mic orificiu practicat în partea laterală a mașinării. Când totul a fost pus la punct, îi înmână tunul de mână lui Ningzong.

— Aici aveți arma. Trebuie doar să aprindeți fitilul și să ochiți...

Împăratul se uită la armă, de parcă ar fi avut dinaintea ochilor o minune. Ochii lui minusculi străluceau de uimire.

— Maiestate! îl întrerupse Feng. Până când va mai fi nevoie să suport această mârșăvie? Tot ce iese din gura acestui șarlatan este minciună pură...

— Minciună? se întoarse Cí. Explicați atunci cum de este cu putință ca resturile formei pe care mi-ați furat-o, pulberea de uz militar și proiectilul care i-a curmat viața alchimistului să zacă ascunse în sertarul mesei din biroul dumneavoastră, strigă Cí, întorcându-se către împărat. Pentru că acolo le-am găsit și tot acolo oamenii Domniei Voastre, dacă îi trimiteți, vor mai găsi și alte proiectile.

Feng rămase tăcut sub privirea victorioasă a lui Cí. Strânse din dinți și se apropie încet de tronul împăratului.

— Dacă le-ai scos din biroul meu, la fel de bine tot tu puteai să le fi lăsat acolo.

Cí amuți. Fusese sigur că Feng avea să se prăbușească, dar părea mai ferm decât oricând. Simți că îl lasă picioarele. Înghiți în sec, încercând să găsească o ieșire.

— Foarte bine. Atunci, răspundeți-mi la această întrebare, spuse Cí în cele din urmă: Dregătorul Kan a fost asasinat în luna a cincea, într-o noapte în care, așa cum ați declarat, nu erați în oraș. Cu toate acestea, Bo a constatat că o santinelă v-a recunoscut intrând în palat, cu o zi mai înainte, pe înserat. Arată spre Bo, care confirmă. Așadar, ați avut un motiv, ați avut mijloacele... și, prin ceea ce știm acum, în ciuda minciunilor dumneavoastră, ați avut și prilejul.

— Este adevărat? îl întrebă Ningzong.

— Nu! Nu este! urlă Feng ca un vulcan pe punctul de a erupe.

— Puteți dovedi? insistă împăratul.

— Bineînțeles, spuse Feng dintr-o suflare și îi aruncă lui Cí o privire încărcată de tensiune. Noaptea aceea am petrecut-o acasă lângă soția mea. M-am bucurat toată noaptea de compania ei. Asta doreați să auziți?

Auzindu-l, Cí se dădu îndărăt cu gura căscată, stăpânit de uluire. Feng mințea. Știa că minte, pentru că exact în noaptea aceea se culcase cu Iris Albastru.

Încă nu-și revenise, când Feng îl încolți.

— Dar tu? Tu unde erai în noaptea când a fost asasinat Kan? se răsti Feng.

Cí se făcu roșu la față. Căută în privirea lui Iris Albastru vreun semn de complicitate, ceva de care să se agațe ca să scape din vârtoarea care îl amenința. Făcu asta fără să-și aducă aminte că este oarbă, crezând că ea ar putea citi în vreun fel în ochii lui că are nevoie de ea. Dar Iris Albastru rămase impasibilă, tăcută, cu chipul resemnat în rolul ei de soție supusă. Cí înțelese că nu îl va denunța niciodată pe Feng și că nu o putea condamna pentru acest fapt. Dacă ea l-ar trăda, dacă și-ar dezvălui infidelitatea, nu numai că l-ar condamna pe soțul ei, dar s-ar condamna și pe ea însăși. Iar el nu avea dreptul să o distrugă.

— Așteptăm, îl zori Ningzong. Mai vrei să adaugi ceva înainte ca eu să emit verdictul?

Cí rămase tăcut. O privi din nou pe Iris Albastru.

— Nu, spuse el cu capul plecat.

Ningzong dădu din cap în silă.

— În acest caz, eu, împăratul Ningzong, Fiul Cerului și suveran al Regatului de Mijloc, declar dovedită culpabilitatea acuzatului Cí Song și îl condamn la...

— A fost cu mine! răsună cu tărie o voce din fundul sălii.

Un zvon de glasuri se răspândește printre cei prezenți, în vreme ce privirile se îndreptau spre locul de unde se auzise vocea. În picioare, sigură pe ea, stătea Iris Albastru.

— Nu am dormit cu soțul meu, declară ea cu o expresie hotărâtă, în noaptea în care a fost ucis Kan m-am culcat în același pat cu Cí.

Feng începu să se bâlbâie, nevenindu-i să creadă, în timp ce sute de chipuri se întorceau ca să-l privească, iar obrazul lui căpătă paloarea morții. Judecătorul se dădu îndărăt câțiva pași bolborosind vorbe de neînțeles, cu ochii ațintiți asupra privirii absente a lui Iris Albastru.

— Tu nu poți...! Tu...! se bâlbâie el. Era scos din minți. Făcu un gest să fugă, dar împăratul porunci să fie reținut. Dați-mi drumul!

Cățea afurisită! urlă el. După tot ce am făcut pentru tine...

Scăpă, smucindu-se din mâinile celor care îl țineau și se năpusti asupra armei pe care împăratul încă o mai ținea în mână.

— Îndărăt! amenință el. Înainte de a putea fi oprit, apucă o lumânare și aprinse fitilul. Am spus îndărăt! răcni el din nou și îndreptă tunul către împărat. Oștenii se dădură înapoi. Tu, lepădătură... Ridică brațul și o ochi. Ți-am dat tot... Am făcut totul pentru tine... Fitilul ardea inexorabil. Cum ai putut...?

Toți cei care o înconjurau pe Iris Albastru se ghemuiră. Feng ținea instrumentul ucigaș cu amândouă mâinile. Tunul tremura ca și pleoapele lui. Răsuflarea îi era întretăiată. Fitilul era pe punctul de a ajunge la bronz. Feng strigă. Deodată, întoarse arma și o duse la tâmplă. Apoi un zgomot sec răsună ca un tunet în încăperea și trupul judecătorului se prăbuși ca un sac lipsit de vlagă, în mijlocul unei bălți de sânge. Numai decît, mai mulți oșteni de gardă se năpustiră asupra lui, dar îl găsiră fără suflare. Ningzong se ridică uluit cu fața împrôscată de sângele lui Feng. Apoi se curăță cu stângăcie, porunci să fie eliberat Cí și declară încheiat procesul.

EPILOG

Cí se trezi cu oasele înțepenite. Trecuse doar o săptămână de când se încheiase judecata și, cu toate că resimțea lipsa mișcării, știa că numai în felul acesta rănilor i se vor cicatriza mai repede. Se frecă la ochi și se uită cu plăcere la pereții săracăcioși ai vechiului său dormitor. Afară se auzea agitația studenților, grăbiți să intre în aule. Era din nou acasă, înconjurat de cărți.

Medicul care aștepta la picioarele patului îl salută, cu o poțiune în mână. Ca în fiecare dimineață, Cí îi mulțumi și o bău dintr-o înghițitură.

— Cum se simte maestrul? întrebă el.

Bătrânul cu ochi vioi luă recipientul, zâmbind.

— Nu încetează cu sporovăială și picioarele lui se refac precum ale unei șopârle. Aruncă o privire la cicatricile lui Cí. Mi-a spus că vrea să te vadă... și cred că a venit momentul să începi să mergi. Îl bătu ușor pe umăr după ce constată că starea lui se îmbunătățește.

Cí se bucură. De când sosise la academie zăcuse la pat, fiind informat de starea lui Ming doar prin veștile pe care i le aduceau medicii și servitorii care îl îngrijeau. Se ridică cu greu și privi reflexele pe care răsăritul soarelui le revărsa pe hârtia din fereastră. Nuanțele ei portocalii străluceau puternic și în sclipirea lor i se păru că îi vede pe străbunii săi încurajându-l să poarte cu mândrie numele neamului său. În sfârșit, se simțea împăcat cu ei. I-a onorat aprinzând un bețișor de tămâie și a aspirat aroma acestuia, spunându-și că, acolo unde or fi ei, se odihnesc mulțumiți.

Se îmbracă și ieși din încăperea sprijinindu-se în bastonul roșu al lui Iris Albastru. Ea i-l trimisese împreună cu urarea de a se vindeca și de atunci visase să-l țină în mână. În drum spre apartamentele lui Ming, se întâlni cu mai mulți profesori care îl salutară ca pe unul de-al lor. Cí le întoarse plecaciunea, surprins. Era cald. O căldură care îl făcea să se simtă bine.

Îl găsi pe Ming plin de vânătăi, întins în pat. În încăperea era semiîntuneric, dar chipul maestrului se luminează recunoscându-l.

— Cí! se bucură el. Poți de-acum să mergi...!

Cí se așeză pe pat lângă el. Ming părea obosit, dar ochii lui erau plini de viață. Medicul îi recomandase să-l învioreze, așa că stătură puțin la taclale despre rănilor, despre judecată și despre Feng.

Ming îi ceru unui servitor să le servească o ceașcă de ceai și reluă conversația. Erau lucruri pe care încă nu le înțelegea bine și dorea să-i pună lui Cí întrebări în legătură cu ele.

— Bunăoară, mobilul crimelor.

— Trebuie să recunosc că a fost complicat să-l aflu. Fabricantul de bronzuri era un individ îngâmfat a cărui pălăvrăgeală rivaliza cu înfumurarea lui. De fapt, invitația lui la recepția dată în onoarea ambasadorului Imperiului Jin s-a datorat presiunii pe care a exercitat-o asupra lui Feng, care i-a făcut rost de ea. Mongolul arestat a mărturisit că fabricantul dorea să intre în elita societății și nu a ezitat să o șantajeze pe singura persoană care putea să-i înlesnească acest lucru, fără să-și dea seama că avea de-a face cu cineva periculos. Potrivit cuvintelor sale, Feng a ajuns la concluzia că indiscreția și avariția fabricantului de bronzuri îl puneau deopotrivă în pericol, așa că în aceeași noapte l-a asasinat. În ceea ce îi privește pe alchimistul taoist și pe artificier, așa cum am spus și la judecată, a preferat să-i ucidă decât să riște vreo denunțare prilejuită de lipsa lui de lichidități. După toate aparențele, le datora mari sume de bani pe care nu era dispus să le achite.

— Dar de ce l-a ucis Feng pe Kan? Poate că asasinarea unor nenorociți oarecare ar fi trecut neobservată, dar ar fi trebuit să-și închipuie că asasinarea unui înalt dregător imperial nu va rămâne niciodată nepedepsită.

Cí ridică o sprânceană.

— Presupun că s-a văzut silit să o facă. Kan era obsedat de culpabilitatea lui Iris Albastru, așa că ori suspiciunea l-a făcut să descopere că adevăratul autor era Feng, ori acesta s-a temut ca nu cumva Kan să ajungă să-l bănuiască. Ideea este că Feng a găsit formula cea mai potrivită după ce, prin amenințări, l-a făcut pe acesta să se învinovățească el însuși. Un plan perfid care, dacă s-ar fi încheiat cu bine, l-ar fi scutit de orice suspiciune. După aceea, când i-am dezvăluit lui Feng înșelăciunea cu sinuciderea, el i-a mărturisit-o Astuției Cenușii pentru ca acesta să pară autorul descoperirii și astfel să mă poată acuza pe mine.

— Și povestea cu parfumul? îl interpelă Ming. Din cele auzite la proces, se poate deduce că acela care a turnat esența pe cadavre a făcut-o cu gândul de a o inculpa pe *nūshi*... Dar dacă asasinul a fost soțul ei, ce interes l-ar fi putut mâna? Am înțeles că Feng era îndrăgostit lulea de soția lui.

— Deși nu pot da asigurări, asupra acestei chestiuni aș îndrăzni să-l fac răspunzător pe Kan. Mai mult decât atât, cred că ar fi o greșeală să presupunem nevinovăția dregătorului din simplul motiv că până la urmă a fost și el asasinat. Dregătorul era obsedat de Iris Albastru, până într-acolo încât își confunda dorințele cu acuzațiile. Se pare că, mai demult, Kan a cerut-o în căsătorie și refuzul ei i-a provocat o aversiune tot atât de mare precum cea pe care ea i-o purta împăratului. Cred că această ură l-a orbit, iar orbirea l-a împins să caute ceva cu care să o incrimineze. El avea acces la Esența de Jad, așa că presupun că, după ce descoperea cadavrele, lăsa o urmă de parfum ca să creeze dovezile false cu care să o acuze.

— Totuși, trebuie să recunoști că dregătorul Kan era pe calea cea bună. La urma urmelor, vinovatul s-a dovedit a fi Feng. Ming sorbi din ceaiul pe care Cí tocmai i-l servise. Ce ciudat! Feng părea un om cultivat. Nu înțeleg ce motive l-au putut împinge să comită niște crime atât de înfiorătoare.

— Dar cine poate să-l înțeleagă? Problema constă în aceea că încercăm deseori să judecăm acțiuni nebunești din perspectiva minții noastre sănătoase. Feng s-a dovedit a fi o ființă tulburată și doar plecând de la mintea lui tulburată ne-am putea hazarda la o justificare a faptelor sale. Cu toate acestea, Bo mi-a spus ceea ce a mărturisit sclavul mongol al lui Feng după ce a fost arestat: nu numai că a recunoscut faptul că a colaborat în mod activ cu stăpânul său la comiterea asasinatelor, dar le-a și justificat prin avariția lui Feng.

— Prin avariție? Feng era deja un om bogat. Afacerile cu sare ale soției sale...

— După părerea lui Bo, afacerile nu mai mergeau bine de mai multă vreme. Ca urmare a conflictelor de la graniță, împăratul Ningzong a întrerupt comerțul cu etnia Jin, principalii clienți ai lui Feng. În realitate, era ruinat.

— Dar ce câștiga Feng prin asasinate?

— Bani și putere. Nu uitați că Feng a luat frâiele activităților comerciale de care înainte se ocupa Iris Albastru și că păguboasa lui administrare i-a dus la ruină. După cum am aflat, Feng a început să aibă relații cu Iris Albastru când tatăl meu încă mai lucra pentru el și chiar dacă a ținut în taină relația aceea, din cauza condiției ei de *nūshi*, începuse deja să se ocupe și de afacerile ei. Feng și-a investit ultimele resurse în organizarea unei întinse rețele al cărei scop era vânzarea secretului acelei arme letale către dușmanii noștri; o armă secretă care probabil avea să încurajeze etnia Jin să pornească la invazia pe care unii o prevesteau deja. E posibil chiar ca, în delirul său, Feng să-și fi imaginat că va obține controlul asupra monopolului sării ca urmare a unei ipotetice victorii a etniei Jin. Dar toate acestea nu sunt altceva decât pure speculații. Bo și mai mulți judecători continuă să cerceteze...

— Dar cum a putut Feng să aibă acces la o astfel de armă mortală?

— Și eu mi-am pus această întrebare și cred că răspunsul are legătură cu familia lui Iris Albastru. Amintiți-vă că strămoșul ei, Yue Fei, a fost unul dintre cei mai de seamă generali din regatul nostru și un pionier al utilizării pulberii în scopuri militare. De fapt, în biroul lui Feng am găsit o copie a lucrării *Ujingzongyao*, tratatul referitor la tehnicile militare, în care se stabilesc rudimentele aplicării lor, așa că tind să cred că, într-un oarecare mod, Feng a găsit sprijin la rudele sale prin alianță, toate acestea având legătură cu domeniul militar. Cercetările făcute de către Bo par să confirme aceste bănuieli.

— Și totul pentru o femeie frumoasă... O femeie care, în cele din urmă, l-a trădat...

Cí rămase tăcut pe când mângâia bastonul lui Iris Albastru.

— O femeie care m-a salvat. Inima lui palpită cu putere.

Cí se ridică în tăcere, nemaivând chef să prelungească o conversație inutilă. Ming nu o cunoștea pe Iris Albastru. Nimeni nu o cunoștea ca el. Visase la ea în fiecare zi în timpul convalescenței sale și dorea cu înflăcărare să o revadă. Leși din dormitor și se întoarse în camera lui. Cu toate că se simțea obosit, membrele sale strivite păreau să aibă nevoie de o plimbare la lumina zilei. Își făcu toaleta și se îmbrăcă. Apoi se sprijini în bastonul lui Iris Albastru și ieși din academie îndreptându-se spre Pavilionul Nuferilor.

•

Când ajunse la zidul fortificat, se bucură că pecetea pe care i-o dăduse Kan își mai exercita încă funcțiile de salvconduct, astfel că salută santinela și o porni anevoie prin grădini către reședința lui Iris Albastru.

Pe măsură ce înainta, își imagină reîntâlnirea cu ea. Dorea să-i mulțumească pentru nesperata ei intervenție la proces; să o ia în brațe și să-i demonstreze că o iubește; să-i spună că nu se îndoie niciodată de ea și că nu-i pasă nici de vârsta ei, nici de faptul că este oarbă. Dar pe măsură ce se apropia de clădire, începu să se întunece la față. Apropiindu-se și mai mult, inima începu să-i bată cu putere.

În imediata apropiere a pavilionului, zeci de gărzi se agitau în mare grabă. Cí iuți pasul atât cât îi îngăduiră picioarele sale rănite, imaginându-și ce era mai rău. Când ajunse în pragul ușii, una dintre gărzi îl opri. Cí se identifică și încercă să intre, dar bărbatul îl împiedică. Nu îi folosiră la nimic explicațiile și nici rugămințile ca să fie informat despre ce se întâmplă. Tocmai se pregătea să-l dea la o parte cu un brânci, când din interiorul locuinței apărură silueta lui Bo.

— Ce se întâmplă? Ce face toată lumea asta aici? îl întrebă Cí, apucându-l de braț.

— Este vorba despre Iris Albastru. Îi percheziționăm casa... Avea ordin să rămână în pavilion până când se încheiau cercetările, dar a dispărut.

— A dispărut? Ce vrei să spui? Îl dădu la o parte și intră în pavilion.

Chinuit de incertitudine, Cí străbătu încăperile șchiopătând, cu Bo pe urmele lui. Nevenindu-i să creadă, trecu dintr-o odaie într-alta, fără să-și poată explica dispariția lui Iris Albastru. Când intră în dormitorul principal, inima i se strânse. Pe jos erau împrăștiate veșminte și alte obiecte, de parcă cineva și-ar fi făcut bagajele în mare grabă înainte de a fugi. Părăsi încet încăperea și intră în biroul lui Feng. Aici, mai mulți slujbași revizuiă volumele perfect aliniate pe rafturi. Cí îi privi absent până observă spațiul gol care se remarcă pe un raft. Era polița care cuprindea tratatele privitoare la sare. Spre surprinderea sa, cartea care lipsea era prețiosul exemplar cu cotor

verde. Manualul despre tehnicile militare și aplicațiile pulberii. Neobișnuitul *Ujingzongyao*.

Se încruntă și își apropie mâna de spațiul gol, băgând de seamă prezența unui obiect roșu ascuns în spatele cărților. Nevenindu-i să creadă, vârî încet mâna până îl atinse. Când îl scoase, începu să se bâlbâie. Era sipetul lăcuit al tatălui său. Același care îi fusese furat în ziua când a fost ucis. I se opri inima în loc. Îl deschise temător, de parcă în el s-ar fi păstrat spiritul părintelui său. Înăuntru, recunoscuse scrisul tatălui său pe niște documente. Cele care prezentau contabilitatea paralelă pe care o făcuse și care dovedeau fraudele lui Feng.

Cí părăsi abătut pavilionul, nevenindu-i să creadă cât de credul fusese. Se îndepărtă încet și merse ca o fantomă până la poarta academiei. Acolo, portarul îl anunță că îl așteaptă cineva în curtea interioară. Lui Cí îi tresări inima, crezând că este vorba despre Iris Albastru, dar, spre uimirea lui, cei care îl așteptau în galerie erau doi cerșetori pe care ar fi putut jura că nu-i mai văzuse niciodată. Descumpănit, îl întrebă pe portar, care îi confirmă că pe el îl așteptau, așa că se îndreptă spre cei doi necunoscuți.

— Nu vă amintiți de mine? îl întrebă cel mai tinerel. Din ziua incendiului de la atelier. Mi-ați spus că, atunci când o să-l găsec pe șchiop, să vin după bani.

Cí îl privi de sus în jos până când, brusc, îl recunoscuse. Era vorba de băiatul pe care îl interogase în imediata apropiere a atelierului de bronzuri. Băgă de seamă că cerșetorul care îl însoțea se sprijinea într-o cârjă. Trebuia să fie martorul despre care îi vorbise tânărul. Clătină din cap.

— Ai venit târziu, băiete. Cazul este deja rezolvat... se scuză el.

— Dar, domnule! Ați promis că, dacă îl aduc, ne veți plăti restul de bani... se văită el.

Cí își aținti ochii într-ai băiatului. Părea într-adevăr nevoiaș. Scoase o pungă și o păstră în mână.

— De acord. Ce a văzut prietenul tău?

— Haide! Spune-i! îl îmbrânci tânărul.

Băiatul șchiop înaintă șontâc-șontâc.

— Au venit trei persoane, relată el. Una porunceă și celelalte îi dădeau ascultare. Eu eram ascuns, așa că i-am putut vedea și auzi

bine. Persoana care comanda a așteptat afară câtă vreme ceilalți au căutat ceva în hală. Apoi au stropit totul cu ulei și după aceea au aprins focul.

— Înțeleg... I-ai recunoaște dacă i-ai vedea? îl întrebă Cí fără convingere.

— Cred că da, domnule. Unuia din bărbați îi spuneau Feng. Celălalt părea mongol.

Cí avu o tresărire. Se apropie de băiat.

— Și al treilea bărbat? Ce poți spune despre el?

— Nu! Nu era bărbat! mărturisi el. Persoana care le porunceă era, de fapt, o femeie.

— Cum adică o femeie? bâigui el. Ce femeie? îl zgâlțâi pe băiat de umeri.

— Nu știu! Am văzut doar că se deplasa anevoie, sprijinindu-se de un baston ciudat. Un baston ca... Brusc, băiatul amuți.

— Ce se întâmplă? Fir-ar să fie! Vorbește odată! îl zori Cí.

— Un baston ca al dumneavoastră... i-l arătă băiatul.

* * *

Cí rămase trei zile închis în camera lui fără să pună gura pe ceva și fără să-și oblojească rănilor. Lăsă doar să treacă timpul, întrebându-se dacă într-adevăr Iris Albastru o fi atât de vinovată pe cât părea, dacă Feng fusese marioneta pe care ea o manevrase ca instrument de răzbunare sau dacă or fi existat motive ascunse care să-i justifice purtarea. Se întrebă, de asemenea, de ce l-o fi trădat Iris pe Feng, salvându-i lui viața. Își închipui că era ceva ce nu va afla niciodată.

În aceeași zi, îl vizită Bo. Slujbașul nu avea vești despre Iris Albastru, dar îi spuse că ar trebui să se considere norocos. Potrivit cercetărilor sale, când în timpul judecății împăratul îi oferise imunitate în schimbul inculpării sale, hotărâse deja să-l execute, fie că se declara vinovat, fie că nu. Singurul lucru care-l scăpase de execuție a fost neașteptata sinucidere a lui Feng. Îi comunică, de asemenea, că se porniseră acțiunile pentru arestarea Ființei Înțelepciunii pentru mituire și fraudă. Cí îi mulțumi pentru încredere, dar asta nu îi alină amărăciunea.

În cea de-a patra zi, lăsă în urmă tânguiri și se ridică din pat. Dacă venise la Lin'an cu un scop anume, trebuia să muncească din

greu ca să-l realizeze. Pe când își făcea toaleta, constată că brațele și picioarele își recăpătaseră vigoarea pierdută și că mintea lui era din nou avidă de studiu. Apoi luă un bol de orez și se îndreptă spre bibliotecă, unde studiau colegii săi.

În aceeași după-amiază se întâlnește cu maestrul Ming. Bătrânul începuse să meargă și însănătoșirea acestuia îl bucură pe Cí. Și lui Ming îi făcu plăcere să-l găsească din nou înconjurat de cărți.

— Studiezi din nou? îl întreabă maestrul.

— Da. Am o sarcină în față. Îmi arată tratatul nou-nouț de medicină legală la care lucrez.

Ming zâmbi.

— Bo a fost pe aici. Se așază lângă Cí. M-a pus la curent cu evoluția cercetărilor. Se pare că ghicitorul va fi executat. Mi-a povestit despre fuga lui Iris Albastru și despre ce s-a întâmplat în temniță când a venit Feng. Mi-a menționat și că împăratul și-a retras promisiunea de a te admite în corpul judecătorilor.

Cí făcu un semn cu capul.

— Așa este. Se pare că Ningzong a găsit scuza perfectă, etichetând toate descoperirile mele drept vrăjitorii... Ridică din umeri cu resemnare. Dar, cel puțin, nu s-a opus participării mele la examene și asta este singurul lucru care mă interesează.

— Înțeleg... Ming se vaită. Dar va fi greu: mai sunt doi ani până la următorul anunț de convocare, iar examenele sunt greu de trecut... Știi? Nu cred că mai e nevoie să continui ca student. Cunoștințele tale de medicină legală sunt excepționale și, dacă ai vrea, aș putea face în așa fel încât să fii admis în corpul nostru de profesori. Nu va mai trebui să-ți faci griji și nici să te lupți pentru ceva ce poate că nu vei obține niciodată.

Cí îl privi pe Ming cu hotărâre.

— Vă mulțumesc, domnule, dar nu doresc decât să studiez. Tot ce mă interesează e să-mi iau acele examene. Se uită la sînetul roșu cu documentele tatălui său. Mi-o datorez mie însumi, o datorez familiei mele și v-o datorez dumneavoastră.

Ming încuviință zâmbind. Se ridică în picioare ca să se retragă, dar, înainte, se opri.

— O ultimă curiozitate, Cí. De ce ai renunțat la oferta împăratului? Bo mi-a spus că, în schimbul tăcerii tale, Ningzong ți-a oferit tot ce îți

puteai dori: retribuții generoase, o viitoare reabilitare și un post în corpul judecătorilor. De ce n-ai acceptat?

Cí îl privi cu drag pe vechiul său maestru.

— Într-o anumită ocazie, Iris Albastru mi-a spus că Feng cunoștea nenumărate moduri de a muri. Și poate că era adevărat. Poate că e adevărat că există nenumărate moduri de a muri. Dar dacă sunt sigur de un lucru acela este că există doar un singur mod de a trăi.

NOTA AUTORULUI

Încă îmi mai amintesc ziua în care, cu o cafea tare într-o mână și un teanc de foi în cealaltă, m-am așezat la biroul meu, gata să mă apuc de subiectul pe care urma să îl trateze noul meu roman. Pe vremea aceea, îmi erau clare doar două premise: prima, că subiectul va trebui să-i emoționeze atât pe cititorii mei, cât și pe mine. Cea de-a doua, că nu voi începe să scriu până când nu voi găsi acel subiect.

Trebuie să mărturisesc că vreme de mai bine de două luni am mâzgălit zeci de coli de hârtie. Căutam o poveste emoționantă și captivantă, dar singura pe care o tot pritoceam consta din niște subiecte ale căror formulări se reduceau cam la același lucru ca până atunci. Și nu voiam așa ceva. Aveam nevoie de ceva mai intens, mai palpitant, mai original.

Din fericire și așa cum se întâmplă de multe ori în astfel de cazuri, soarta mi-a bătut la ușă în ianuarie 2007 sub forma unei invitații la cel de al VIII-lea ICFMT, the Indian Congress of Forensic Medicine and Toxicology⁵¹, care are loc în fiecare an la New Delhi. Chiar dacă nu sunt medic legist, din rațiuni literare, am urmărit mereu cu extrem de mare interes această disciplină și, din acest motiv, asistam de multă vreme la mai multe conferințe pe teme de medicină legală unde m-am împrietenit cu unii dintre membrii acelor forumuri. Printre ei, doctorul Devaraj Mandal, pe atunci raportor la congres și persoana care mi-a trimis invitația.

Din diferite motive, nu mă puteam deplasa în perioada aceea, dar doctorul Mandal a avut amabilitatea de a-mi trimite un amplu *dossier* cu rezumatul principalelor comunicări care, în majoritatea lor, se ocupau de toxicologie, patologie legală, criminologie, psihiatrie legală și genetică moleculară. Cu toate acestea, conferința care mi-a captat numaidecât interesul nu era despre ultimele progrese în materie de spectrofotometrie sau despre descoperirile din domeniul analizei ADN-ului mitocondrial, ci avea ca temă începuturile istorice ale medicinei legale. Mai concret, aprofunda figura celui care este considerat pe plan mondial precursorul și părintele acestei discipline. Un om din Evul Mediu asiatic. Chinezul Song Cí.

Am știut în aceeași clipă că am subiectul viitoarei mele cărți și inima a început să-mi bată mai iute. Am abandonat proiectele la care lucram și m-am dedicat în întregime scrierii unui roman care, într-adevăr, avea să merite osteneala. Viața extraordinară a primului medic legist din istorie. O epopee fascinantă din vechea și exotica Chină.

Procesul de documentare s-a dovedit deosebit de anevoios. Biografia lui Song Cí se mărginea la nu mai mult de treizeci de paragrafe extrase dintr-o duzină de cărți, care, chiar dacă lăseau o porțiță deschisă pentru ficțiune, limitau posibilitățile unei trame strict biografice. Din fericire, nu se putea spune același lucru și despre opera sa, dat fiind că cele cinci volume ale tratatului său de medicină legală, publicat în anul 1247, intitulat *Hsi Yuan Lu Hsiang i*, prin intermediul diferitelor sale traduceri în japoneză, coreeană, rusă, germană, olandeză, franceză și engleză, a dăinuit până în zilele noastre.

Cu ajutorul prietenului meu, scriitorul Alex Lima, profesor asistent la Suffolk County Community College⁵², am obținut un facsimil al acestor cinci volume editat de către Nathan Smith, de la Centrul de Studii Chinezești al Universității Statului Michigan; mai precis, o traducere a profesorului Brian McKnight care cuprindea și o valoroasă prefață a ediției japoneze din 1854.

Lucrarea, minuțios structurată, prezenta în primul volum lista legilor care îi priveau pe judecătorii specializați în medicină legală; procedeele birocratice utilizate, inclusiv termene, numărul de investigații care trebuiau să fie efectuate asupra aceleiași crime și cei răspunzători pentru acestea; jurisdicțiile; regulile de procedură pentru inspectori; elaborarea rapoartelor de medicină legală și pedepsele la care s-ar fi expus medicii legiști în cazul unui verdict greșit. De asemenea, preconiza modul de acțiune la examinarea oricărui cadavru, inclusiv obligativitatea de a prezenta mărturii grafice cu ajutorul unor tipare cu desene de trupuri pe care trebuiau să fie marcate diferitele descoperiri.

Volumul al doilea descria în amănunt diferitele etape de descompunere a cadavrelor, modificările pe care le suferă acestea în funcție de anotimpurile anului, spălarea și pregătirea prealabilă a cadavrelor, examinarea trupurilor neînhumate, exhumarea

cadavrelor, analiza trupurilor descompuse, metodele pentru a găsi probe la cadavrele cu un grad avansat de descompunere, entomologia legistă, studiul în caz de asfixiere sau epuizare, cazul particular al cadavrelor feminine și examinarea fetoșilor.

Volumul al treilea se ocupa pe larg de examinarea oaselor, de analiza acestora pentru a trage concluzii cu ajutorul revelatorilor chimici, de urmele rănilor pe cadavrele devenite schelet, de discuțiile referitoare la punctele vitale, de sinuciderile prin spânzurare, de simulările de sinucideri pentru a acoperi asasinatetele și de moartea prin imersiune.

Volumul al patrulea pune în discuție moartea produsă prin lovituri de pumni sau de picioare, ori cu ajutorul unor instrumente contondente, înțepătoare sau tăioase; studiul sinuciderilor cu arme ascuțite; asasinatetele prin răni multiple la care este nevoie să se detecteze adevărata rană ce a cauzat moartea; cazurile de decapitare, inclusiv acelea în care trunchiul sau capul nu mai este prezent; moartea în urma arsurilor; moartea prin vărsarea de lichide fierbinți; otrăvirile; decesele în urma unor boli ascunse; moartea ca rezultat al tratamentelor prin acupunctura sau moxibustie și înregistrarea morților naturale.

În încheiere, volumul al cincilea se ocupa de cercetările asupra deceselor deținuților; de cele produse ca urmare a torturilor; de cele produse prin căzături de la mari înălțimi; de morțile prin strivire, prin asfixiere, ca urmare a loviturilor date de cai sau bivoli, cele cauzate de accidente; morțile persoanelor lovite de trăsnet, atacate de fiare sălbatice, decese în urma înțepăturilor de insecte și mușcăturilor de șerpi sau de reptile; decesele prin intoxicație etilică, prin insolații; morțile ca urmare a exceselor alimentare; morțile prin excese sexuale și, în sfârșit, procedeele pentru deschiderea cadavrelor, precum și metodele pentru a împrăștia duhoarea și cele pentru readucerea la viață în cazurile de moarte aparentă.

În definitiv, un autentic arsenal de tehnici, metode, instrumentare, preparate, protocoale și legi cărora ar trebui să le adăugăm numeroasele cazuri de medicină legală rezolvate de însuși Cí Song care, fiind incluse în același tratat, îmi vor permite să construiesc o istorie nu numai captivantă, ci și – ceea ce este lucrul cel mai important – absolut fidelă realității.

După această surprinzătoare descoperire, am extins perioada de documentare cu încă douăsprezece luni, ca să culeg informații din sfera politică, culturală, socială, judiciară, economică, religioasă, militară și sexuală, precum și referiri exhaustive din domeniul medicinei, educației, arhitecturii, alimentației, mobilierului, vestimentației, al sistemelor de măsură, al monedei, al organizării statale și al birocrăției din China medievală din vremea Dinastiei Song. Odată organizat și verificat tot acest material, am descoperit date uimitoare, precum situația convulsionată în care se afla Curtea împăratului Ningzong din cauza permanentei constrângeri venite din partea etniei Jin, popoarele barbare din nord care, după ce au cucerit China septentrională, amenințau că vor duce la bun sfârșit invazia; normele complexe și stricte de comportament în sânul familiei, în care membrii mai tineri nu numai că datorau respect absolut, dar și o supunere indiscutabilă față de cei mai în vârstă; importanța ritualurilor ca ax și motor al vieții; omniprezența pedepsei fizice, în general de o violență neobișnuită, cu scopul de a îndrepta orice greșeală, oricât de nesemnificativă ar fi fost aceasta; codul penal deosebit de amănunțit în care erau reglementate toate aspectele vieții; absența religiilor monoteiste și coexistența filosofiilor care nu se excludeau unele pe altele, precum cea budistă, taoistă și confucianistă; reglementarea avansată și echitabilă care garanta accesul la funcțiile de putere ca urmare a trecerii cu succes a unor examene deschise oricărui aspirant, organizate la fiecare trei ani; sentimentul antimilitarist generalizat sau uimitoarele progrese științifice și tehnice – busola, pulberea de uz militar, tiparnița cu litere mobile, bancnotele, răcitorul, corăbiile cu compartimente etanșe... – care au înflorit în timpul Dinastiei Song.

Dar, oricât de ciudat ar părea, odată schițate principalele trăsături ale temei, prima dificultate cu care m-am confruntat a fost aceea de a le da nume protagoniștilor romanului.

Când răsfoim o carte ale cărei personaje sunt străini, putem să le reținem numele și prenumele și să-i identificăm cu indivizii pe care îi reprezintă, pentru că, în general, acele nume au rădăcini ebraice, grecești sau latine care, într-o oarecare măsură, ne sunt cunoscute, deși sunt arhaice. Astfel, patronimele puțin uzuale în ziua de azi ca, de exemplu, Xenofon, Hasdrubal, Suetonius sau Abderramán nu

numai că sunt ușor de recunoscut, dar și simplu de diferențiat și de reținut. Ceva asemănător se întâmplă și cu numele anglo-saxone. Astfel, Erik, John, Peter sau Wolfgang, datorită caracterului lor familiar, derivat din folosirea lor în mijloacele audio-vizuale, ne sunt la fel de cunoscute precum Ion, Petru sau Iosif. Din nefericire, nu se întâmplă la fel și cu numele orientale. Și cu atât mai puțin, cu cele chinezești.

Limba chineză – de fapt, numeroasele sale dialecte – este extrem de complexă. Majoritatea cuvintelor sunt monosilabice, cu particularitatea că aceeași silabă poate fi rostită cu până la cinci intonații diferite. Ei bine, să ne imaginăm acum un roman ale cărui personaje au următoarele nume: Song, Tang, Ming, Peng, Feng, Fang, Kang, Dong, Kung, Fong și Kong. După trei pagini nu va exista un singur cititor care să nu fi abandonat cartea cu o îngrozitoare durere de cap.

Ca să evit această problemă, deși am păstrat numele principalelor personaje istorice, m-am văzut obligat să le schimb pe cele care, prin asemănarea cu altele deja utilizate, ar fi putut induce cititorul în eroare. Din același motiv, ca să denumesc personaje secundare, am folosit un obicei tipic al epocii constând în substituirea numelor date la naștere cu porecle ce dezvăluiau calitățile persoanelor cărora le erau atribuite.

Dar dificultățile continuau. Așa-numitul *pinyin* este un foarte util sistem de transcriere fonetică, permițând reprezentarea complicatelor ideograme chinezești în cuvinte alfabetice pentru a putea fi citite, pronunțate și scrise de către orice occidental. Totuși, diversitatea tonală a pronunției chinezești a făcut ca același cuvânt să fie transcris în diferite forme, în funcție de percepția ascultătorului. Astfel, potrivit sursei pe care o consultăm, îl vom putea găsi pe protagonistul Song Cí sub denumirea de Tsong Cí, Tsung Cí, Sung Cí, Sun Tzu sau Sung Tzu.

Și mai este ceva. În China, numele de familie se pronunță întotdeauna înaintea prenumelui, astfel că acesta din urmă aproape că nu se folosește și se utilizează doar numele de familie. Astfel, protagonistul nostru, cel pe care îl numesc Cí Song de-a lungul romanului și, cel mai des, pur și simplu Cí, în realitate ar fi fost numit de către contemporanii săi Song Cí și, de obicei, doar Song.

De ce am schimbat ordinea? În principal, din trei motive. Primul, ca să fac să-i semene denumirea cu cea obișnuită în societatea noastră occidentală, în care numele de familie figurează întotdeauna după prenume. Al doilea motiv, pentru a evita problemele de înțelegere care s-ar fi ivit când în același paragraf s-ar fi făcut referire la fii și părinți, ale căror nume nu ar fi putut fi diferențiate (Song și Song). Iar al treilea motiv, încă și mai surprinzător, din cauza ciudatei coincidențe că, în perioada aceea, numele de familie al împăratului era tot Song (Tsong).

Odată rezolvată această problemă, m-am confruntat cu o dilemă și mai mare. Poate că unul dintre cele mai importante obstacole pe care le are de înfruntat orice scriitor atunci când hotărăște să scrie un roman pe fundal istoric este acela de a stabili cât adevăr și câtă ficțiune va conține manuscrisul care, prin caracteristicile sale, trebuie să respecte în mod scrupulos datele disponibile.

Am luat parte deseori la mese rotunde a căror temă de discuție consta în stabilirea criteriilor conceptului de roman istoric, dezbateri care, în general, sfârșeau prin a stabili, cu o vehemență mai mare sau mai mică, gradul, calitatea și cantitatea de istorie pe care trebuie să o conțină un roman – care, prin definiție, este o narațiune de ficțiune –, ca să fie considerat cu adevărat istoric. În numeroase ocazii, participanții la discuții se puneau de acord să susțină clasificarea pe care o făcuse cândva semiologul Umberto Eco, acesta fiind cel care, în numeroase articole, a stabilit trei modalități diferite: romanul romantic sau fantastic, în care atât personajele, cât și faptele narate și fundalul istoric sunt absolut fictive, dar acoperite de o aparență de veridicitate (un exemplu al acestei împărțiri ar fi romanele din ciclul Regelui Arthur ale lui Bernard Cornwell). În al doilea rând, ceea ce Eco prezintă ca fiind „romane de capă și spadă”. Cele în care personajele istorice reale se văd antrenate, datorită imaginației autorului, în situații fictive care nu s-au întâmplat niciodată (în această categorie vom întâlni autori precum Walter Scott, Alexandre Dumas sau Lev Tolstoi). Și, în cele din urmă, cele pe care autorul italian le numește „romane istorice propriu-zise”, pe care le definește ca fiind cele care prezintă personaje fictive ce se desfășoară într-o situație istorică reală (și în care se încadrează în mod evident romanul său reprezentativ *Numele trandafirului*).

După părerea multora, de aici lipsesc biografiile romanțate, falsele memorii și eseurile mai mult sau mai puțin riguroase.

În orice caz, părerea mea este că un roman istoric trebuie să fie, înainte de orice, un roman. Trebuie să plecăm de la ideea de bază că romanul este ficțiune și doar în felul acesta se înțelege magia și puterea sa de a captiva. Odată depășită această dificilă formalitate, cheia ar trebui să rezide în rigurozitatea și onestitatea cu care autorul tratează evenimentele istorice relatate. Pentru că este un fapt tot atât de istoric să scrii un roman despre Iuliu Cezar în războiul din cele două Galii, ca și despre un sclav anonim care și-a pierdut viața ridicând un templu. Totul depinde de rigurozitate. În cazul lui Cezar, personajul este istoric, dar acest lucru nu garantează că în relatarea noastră și actele, și sentimentele, și gândurile sale sunt tot istorice. În al doilea caz, sclavul cu siguranță că nu a existat, dar ar fi putut să existe cineva ca el. Și dacă personajul nostru de ficțiune se comportă ca sclavul care ar fi putut să existe, atunci episodul va fi la fel de expresiv și de real, ca și când am călători cu adevărat în trecut și l-am putea privi.

În mod evident, obligația autorului este aceea de a scrie un roman în care Cezar să gândească, să simtă și să acționeze dincolo de ceea ce istoriografia ne garantează că a gândit, a simțit și a acționat, deoarece, în caz contrar, în loc de roman, am vorbi despre un eseu, despre o biografie sau despre un articol documentar. Dar este tot responsabilitatea autorului ca această ficțiune să fie verosimilă și consecventă cu ceea ce știm că s-a întâmplat în realitate. De bună seamă că am greși dacă am desconsidera romanul istoric care folosește personaje fictive ce se desfășoară într-o lume reală, pentru că lumea aceea și toate acțiunile care înconjoară personajul fac și ele parte, cu majuscule, din istoria noastră.

În acest sens, este obligatoriu să semnalez faptul că, deși marile evenimente sunt cele care se țin minte mereu, cele mici și cotidiene sunt cele care ne însoțesc zi de zi în viața noastră, cele care ne fac fericiți sau nenorociți, cele care ne fac să credem și să visăm, cele care ne îndeamnă să iubim, să luăm decizii și, uneori, să luptăm și să murim pentru ceea ce credem. Marele istoric Jacques Le Goff a fost primul care a revendicat istoria faptelor cotidiene: cea a iarmaroacelor medievale, cea a oamenilor sărmani care trăiau prost

în sate, cea a bolilor, a pedepselor și a condamnărilor; cea a realității vieții celor dați uitării, în opoziție cu strălucirea și rezonanța bățăliilor povestite întotdeauna de către învingători.

Celor interesați să aprofundeze această temă le-aș recomanda călduros să citească eseul *Cinci puncte de vedere asupra romanului istoric*, editat de Evohé și semnat de către Carlos García Gual, Antonio Penadés, Javier Negrete, Gisbert Haefs și Pedro Godoy. Prestigioșii săi autori nu numai că aduc o viziune pătrunzătoare asupra acestei chestiuni, dar o fac într-o formă amuzantă și pedagogică.

În cazul *Cititorului de cadavre*, protagonistul, Song Cí, este un personaj real, aproape necunoscut prin acțiunile sale, dar amintit pentru foarte extinsa sa operă științifică. De aceea, în acest roman, am căutat să prezint cu minuțiozitate felul în care muncea protagonistul, inovatoarele sale metode de cercetare legistă, dificultățile începuturilor, îndrăzneala, perspicacitatea sa intelectuală, pasiunea pentru studiu și zelul său pentru dreptate și adevăr. Toate procesele, procedurile, legile, protocoalele, analizele, metodele, instrumentarul și materialele descrise în fiecare caz relatat corespund într-un mod cât se poate de fidel cu realitatea. Lista actorilor este completată prin prezența altor personaje reale, dintre care se evidențiază împăratul Ningzong și suita sa, sfetnicul de la Dregătoria Pedepselor sau bătrânul profesor Ming. Am utilizat, de asemenea, fapte istorice, precum existența academiei acreditate, situația de instabilitate politică de la graniță și, mai ales, apariția, pentru prima dată în lume, a unui tun de mână sau „pistol”, o armă pe cât de inovatoare, pe atât de mortală.

Dar, în plus, am introdus elemente de ficțiune care mi-au permis să recreez, în cadrul unei atmosfere verosimile, societatea, intriga și transformarea epocii. În acest sens, am țesut o complicată tramă în care am făcut speculații asupra modului în care formula pulberii explozive, păzită de chinezi ca un înalt secret de stat, a putut trece în mâinile dușmanilor lor, mongolii, pentru ca până la urmă să ajungă în Europa.

În ceea ce privește boala rară de care suferă Song Cí, numită științific CIPA (*Congenital Insensitivity to Pain with Anhidrosis*)⁵³, constând într-o ciudată mutație a genei care codifică receptorul

neurotrop al tirozinei kinaze (NTRK1) și care împiedică formarea celulelor nervoase responsabile cu transmiterea la creier a semnalelor de durere, căldură și frig, trebuie să admit că este o licență narativă pe care am introdus-o cu scopul de a spori dramatismul protagonistului. Cu toate acestea, o asemenea boală, mai mult decât un dar minunat care îl ajută pe Song Cí să depășească anumite vicisitudini, în realitate, se manifestă prin latura sa cea mai întunecată și negativă, care îl prefăce, îl arde și îl vatămă pe protagonist, făcându-l să se simtă ca un monstru blestemat.

În cele din urmă și ca mod de încheiere, aș vrea să ofer o reflecție personală asupra genurilor literare. Este cunoscută de toată lumea tendința înnăscută a ființei omenesci de a clasifica tot ce îl înconjoară, ceva logic într-o societate în care deseori oferta depășește cererea și informațiile sunt atât de ample, încât utilitatea lor este umbrată de propria abundență. Cu genurile literare se întâmplă ceva asemănător: s-a publicat atât de mult, încât editorii au nevoie să știe în ce colecție se va încadra fiecare titlu; librarii, în ce fel vor clasifica aceste titluri în locurile unde le vor expune; iar cititorii, o orientare care să-i ajute să aleagă o carte după gusturile lor.

Până aici, nu ar fi o mare problemă. Este o formă de organizare, iar organizarea este necesară. Ceea ce poate că nu este atât de necesar este obiceiul tipic omenesc de a eticheta în mod categoric fiecare roman. Etichetăm genurile „majore”, genurile „minore”, genurile „mai bune” și genurile „mai proaste”, fără ca aceste etichete să depindă, în niciun caz, în mod obiectiv, de calitatea individuală a fiecărui titlu.

Și spun toate acestea pentru că mi-a fost dat uneori să aud, nu fără o oarecare îngrijorare, că romanul istoric este un gen „minor”.

De câte ori am auzit așa ceva, m-am întrebat uimit dacă persoana care făcea acel comentariu o fi vorbit despre un roman anume sau, de fapt, s-o fi lăsat influențată de un curent de opinie. Ca să ilustrez acest fapt, să ne imaginăm pentru o clipă că un scriitor contemporan cu un talent neobișnuit ar scrie în ziua de azi o poveste tragică de dragoste între doi tineri ale căror familii, Capulet și Montague, se urăsc de moarte. Oare numai pentru că este plasată în Verona secolului al XVI-lea *Romeo și Julieta* ar fi clasificată drept o simplă

lucrare istorică și ar înceta să mai fie cea mai frumoasă poveste de dragoste istorisită vreodată?

Sincer vorbind, cred că, în acest caz, ar trebui adusă în discuție definiția genurilor pe care ne-a lăsat-o cândva inefabilul José Manuel Lara⁵⁴: „În realitate, există numai două categorii de romane: cele bune și cele proaste”.

SCURTĂ PREZENTARE BIOGRAFICĂ

Song Cí s-a născut în anul 1186 la Jianyang, subprefectura Fujian. Tatăl său, Song Kung, nu s-a făcut remarcat prin studiu, dar a reușit să ia examenele guvernamentale datorită facilităților pe care i le-a acordat împăratul Ningzong. Obsedat de viitorul fiului său, Kung a avut grijă ca Song Cí să fie instruit de un discipol al lui, Chu Hsi, înainte de intra în *t'ai-hsue*, Universitatea Națională din Lin'an (actualmente Hangzhou). După ce a urmat studii de medicină, drept și criminologie, în 1217, Song Cí a obținut doctoratul *Chin-shih*, fiind numit epistat la Yin, în subprefectura Chekiang. Dar moartea neașteptată a tatălui său l-a împiedicat să-și ia funcția în primire, având obligația să se retragă ca să țină doliul după cum se obișnuia. După aproape un deceniu, Song Cí a preluat postul de funcționar la cadastru în Hsin-feng, în subprefectura Kiangsi. Succesele sale în cercetarea legistă au provocat invidia intendentului superior, care l-a denigrat de mai multe ori până a reușit să-l facă să abandoneze cariera de funcționar. După moartea intendentului, Song Cí și-a reluat vechiul post, din care a fost avansat în diferite funcții administrative, inclusiv în cele de subprefect, prefect și intendent judiciar. Toată viața lui s-a dedicat studiului și analizei legiste, respingând vechile proceduri bazate pe esoterism și magie, pentru a introduce tehnici noi, dintre care unele și-au păstrat valabilitatea până în ziua de azi. A murit în anul 1249, la doi ani după ce a desăvârșit primul și cel mai important tratat științific de medicină legală: *Hsi Yuan Lu Hsiang i*.

GLOSAR

ALCHIMIE: Termenul de *jindanshu*, „tehnicile aurului și ale cinabrului”, este cel mai des folosit pentru a denumi alchimia taoistă externă sau *waidan*. Primele tehnici alchimiste sunt menționate în lucrări precum *Huainanzi* prin termenul de *huangbaishu*, „tehnicile ale galbenului și ale albului”, culori care desemnează aurul și argintul sau substituenții acestora. Cinabrul capătă o mare importanță și în fabricarea pastilelor și a elixirelor de viață lungă. Această operațiune se numește *liandanshu*, „tehnica de rafinare a cinabrului”, sau *xiandanshu*, „tehnicile ale cinabrului nemuririi”. Prin aplicarea acestor procedee s-au descoperit multe produse chimice și botanice cu scop terapeutic. În timpul Dinastiei Han, alchimiștii taoiști care făceau cercetări asupra unui elixir al nemuririi au provocat numeroase incendii, în timpul experimentelor cu sulf și salpetru (nitrat de potasiu). Unul dintre acei alchimiști, Wei Boyang, a scris un text de alchimie intitulat *Carte despre înrudirea celor trei*, care atrăgea atenția asupra proprietăților explozive ale amestecurilor anumitor substanțe. Multe dintre primele amestecuri de pulbere chinezească erau alcătuite din substanțe toxice, cum ar fi mercurul și arsenicul în combinație, putând fi considerate ca o formă primitivă de armă chimică. Începând cu Dinastia Song, termenul de *dandingpai*, „cinabru și creuzet”, se folosește pentru a desemna alchimia în general.

ANIVERSAREA ZILEI DE NAȘTERE: Chinezii nu socotesc vârsta persoanelor în același mod ca occidentalii. În Occident, o persoană împlinește ani în ziua de aniversare a nașterii sale, dar în China toți locuitorii împlinesc ani în aceeași zi, care coincide cu intrarea în noul an, care se sărbătorește în prima săptămână a lunii februarie. Așadar, un copil chinez născut în noiembrie va împlini un an la începutul lui februarie, cu toate că nu vor fi trecut decât trei luni de la venirea sa pe lume. Acesta este motivul pentru care data nașterii era amintită doar pentru calculul horoscopului, nu și pentru controlul vârstelor.

APE OTRĂVITE: O veche enciclopedie medicală de pe vremea Dinastiei Chin conține, probabil, prima referire scrisă la cumplitul virus al febrei dengue. Tratatul a fost elaborat între anii 420 și 265 î.Hr., editat cum se cuvine în anul 610 d.Hr. sub Dinastia Tang și reeditat în anul 992 d.Hr. în timpul Dinastiei Song din nord. Boala a fost numită „apă otrăvită” și era pusă în legătură cu insectele zburătoare care mișunau deasupra apelor infestate. Febra dengue este o boală virală acută transmisă de țânțarul *Aedes aegypti*, care se dezvoltă în apa strânsă în recipiente și în obiecte nefolosite sau în ape stătătoare. O varietate gravă este dengue hemoragic (DH), care se manifestă prin pierdere de lichide și de sânge din pricina tulburărilor de coagulare, putând duce, într-un răstimp de patru până la opt ore, la *sindromul de șoc* provocat de Dengue (SSD) și la moarte.

BONETĂ CU ARIPIOARE DUBLE: Bărbații purtau întotdeauna pe cap o bonetă, tocă, tichie sau scufie care acoperea un mic coc. Cei mai sărmani își legau o fâșie ponosită de pânză pe cap. Îmbrăcămintea și mai ales boneta reflecta poziția socială. Dacă boneta avea aripioare duble, acestea puteau flutura peste urechi, pe direcție orizontală, parțial lăsate în jos sau căzute, în funcție de rangul posesorului.

CLEPSIDRĂ: Ceasurile de apă sau clepsidrele au fost folosite de chinezi cu o mie de ani înainte de nașterea lui Iisus Hristos. În anul 1086, omul de știință chinez Song Su a inventat un ceas astronomic acționat de apă, depășind precizia de măsurare a ceasurilor mecanice europene din aceeași epocă. Acest ceas, un turn de șase metri înălțime, folosea un rezervor din care curgea un șiroi de apă pe palele unei roți. Aceasta pune în mișcare diverse mecanisme care făceau să apară diferite simboluri prin care se indicau orele și care, însoțite de bătăi în gong și în tobe, mișcau o sferă cerească având pe ea reprezentarea stelelor și a constelațiilor. Abaterea zilnică a acestui ceas era mai mică de două minute.

CULI: Lucrător sau servitor din clasa de jos; muncitor lipsit de vreo calificare. Cu toate că folosirea termenului de *culi* se generalizează în Occident pentru a denumi peiorativ mâna de lucru asiatică, cea care a emigrat în cele două Americi în secolul al

XIX-lea, asociindu-l cu cuvântul englezesc *coolie* („hamal în port”), originea lui se întoarce în timp până la străvechiul termen chinezesc *gū lí* sau *kǔlí*, care textual înseamnă „uzul amar al forței brute”, având, de asemenea, accepțiuni similare cu bengalezul *kuli* sau cuvântul *qūlī* din limba hindi.

HANFU: *Hanfu*-ul este veșmântul tradițional utilizat de etnia Han, populația majoritară din întreaga istorie a Chinei. Constă dintr-un halat amplu cu mâneci largi care se petrece peste piept și se înnoadă la brâu. Bărbații poartă sub el pantalonii, nu și femeile. Oamenii sărmani purtau haine zdrențuite de cânepă, pantalonii rupți și turbane. Femeile și bărbații cu stare purtau tichii de mătase neagră și tunici cu mâneci lungi din mătase de culoare turcoaz, roșu-aprins sau purpuriu, strânse în cingători cu cataramă de jad, aur și corn de rinocer. Podoabele erau reglementate de legi privitoare la lux, niște dispoziții care restrângeau veșmintele cele mai somptuoase – precum și mobilele și reședințele – pentru uzul claselor sus-puse. În practică, asemenea legi nu erau aplicate. Modele imperiale erau imitate cu nerușinare de către neguțătorii parveniți, făcând ca în nouă cazuri din zece legea să nu fie respectată. *Hanfu*-ul a influențat îmbrăcămintea tradițională a altor țări, precum kimonoul în Japonia, *hanbok*-ul în Coreea sau *áo tú thân* în Vietnam.

JIN, JURCHEN: Etnia Jin, cunoscuți și ca jurcheni, a fost un popor asiatic care a locuit în regiunea din jurul fluviului Amur, la actuala graniță orientală dintre Rusia și China. Înaintași ai manciurienilor, în anul 1127 au prădat cu succes capitala chineză de pe atunci, Kaifeng, silindu-l să abdice pe împăratul din Dinastia Song din Nord. După ce a fugit din capitală, o nouă dinastie chineză s-a ivit în Sud, stabilindu-și capitala la Lin'an. Dinastia Song din Sud și-a continuat lupta mai bine de un deceniu împotriva stăpânirii Jin, până când au semnat un tratat de pace care ceda invadatorilor tot nordul Chinei. În ciuda numeroaselor încercări, Dinastia Song din Sud nu a reușit niciodată să-și recupereze teritoriile pierdute.

LI: Mila chinezească. Măsură de lungime echivalentă cu aproximativ 560 de metri. Pedepsele cu surghiunul pentru unele delicturi variau între 2.000 și 3.000 de *li* distanță, adică între aproximativ 1.000 și 1.500 de kilometri.

LIN'AN (ACTUALMENTE HANGZHOU): Capitala Dinastiei Song din Sud. După invazia etniei Jin, Dinastia Song s-a retras în sudul Chinei, stabilindu-și capitala la Hangzhou, oraș pe care l-au rebotezat Lin'an. Ulterior, orașul și-a recăpătat vechea denumire.

MOXIBUSTIE: Terapie aparținând medicinei orientale care utilizează rădăcina presată a plantei numite pelinariță, căreia i se dă forma unei țigări de foi sau moxă. Odată aprinsă, se aplică pe pielea pacientului, provocând mici arsuri controlate, sau se plasează la capătul bont al acelor folosite în acupunctura pentru a transmite astfel căldura.

MU: Unitate de măsură a pământului, echivalentă cu de 666 metri pătrați.

NEOCONFUCIANISM: În timpul Dinastiei Song au coexistat pașnic trei doctrine filosofice: confucianismul, taoismul și budismul. Dar în sânul elitei birocratice, a căpătat forță un curent numit neoconfucianism, o renaștere confucianistă care a păstrat standardele morale și politice tradiționale, combinându-le cu elemente conceptuale taoiste și budiste în care erau cuprinse și unele idei extrase din *Cartea schimbărilor (I Ching)*, în afară de teoriile referitoare la yin și yang asociate cu simbolul Taiji. Un motiv tipic neoconfucianist sunt picturile care îi reprezintă pe Confucius, Buddha și Lao Tse degustând oțet din același urcior, intitulate *Cei trei maeștri sunt unul singur*. Cu toate acestea, mulți neoconfucianiști se declarau pe față împotriva acestor curente, respingând budismul ca religie și condamnând cultul lui Buddha. În pofida acestor concepții, textele neoconfucianiste au adaptat idei și credințe budiste la tezaurul confucianist. În China, neoconfucianismul a fost crezul recunoscut oficial de la dezvoltarea sa odată cu Dinastia Song și până la începutul secolului al XX-lea. Între multe alte reglementări, neoconfucianismul condamna deschiderea trupurilor, cu toate că permitea examinarea acelor care erau deja deschise, fie prin răni cauzatoare de moarte, fie ca o consecință a descompunerii. De asemenea, considera homosexualitatea ca fiind un comportament depravat și reprobabil.

PALANCHIN: Un fel de scaun sau de lectică purtată în mâini, în general închisă și acoperită, utilizată în Orient pentru a transporta

persoane importante.

PEDEPSE: *Lingchi*, sau moartea prin cele o mie de tăieturi, era pedeapsa cea mai oribilă prevăzută în codul penal. Dar nu era singura. Printre cele mai frecvente se numărau seriile de lovituri de baston aplicate cu vergi de bambus netede, fără noduri, a căror lungime, grosime și greutate erau perfect stipulate și clasificate. *Jia*, denumită impropriu jug, consta dintr-o piesă de lemn tare, pătrată, asemănătoare cu tăblia unei mese, separabilă în două bucăți și prevăzută cu o gaură la mijloc prin care se introducea capul condamnatului. Cătușele fabricate din lemn tare erau folosite doar pentru bărbați. Fiarele erau de metal și strângeau picioarele, limitându-le mișcarea.

PREFECTURĂ: În timpul Dinastiei Song din Sud, China era împărțită din punct de vedere administrativ în șaisprezece circuite sau provincii (*lu* sau *tao*), de o mărime asemănătoare cu a Irlandei, al cărui responsabil era intendentul judiciar. Fiecare circuit era împărțit în prefecturi (între zece și douăzeci pentru fiecare circuit), unități de administrație locală conduse de un număr determinat de dregători și ajutoare care se ocupau de diferitele arii administrative. În sfârșit, fiecare prefectură era împărțită la rândul ei în mai multe subprefecturi sau districte (*hsien*), între două și douăzeci pentru fiecare prefectură, conduse în general de doi sau trei dregători: subprefectul (*chih-hsien* sau *hsien-ling*) îndeplinea funcția de șef judiciar și magistrat al ariei sale, în afară de alte sarcini din administrație. În subordinea sa se afla un perceptor (*chu-pu*) care se ocupa cu încasarea impozitelor și un epistat sau șef de poliție (*hsien-wei*), responsabil cu legea și ordinea publică.

QIÁN: *Qián*-ul era principala unitate monetară în China. Era o monedă de cupru foarte subțire, găurită la mijloc pentru a putea fi înșirată pe o sfoară care apoi se lega la centură. De aici, numele de șir, folosit pentru a denumi în egală măsură și sforile cu o sută și pe cele cu o mie de *qián*. Un șir de o mie de *qián* cântărea înjur de cinci kilograme și echivala cu un *tael* (aproximativ patruzeci de grame de argint pur). În timpul Dinastiei Song, moneda *qián* coexistea cu bancnotele de hârtie. La început, această hârtie consta în bilete asemănătoare cu certificatele de credit garantate prin suma de bani depusă în casele marilor comercianți, dar,

ulterior, statul a participat la producția de acte de credit și apoi a emis o bancnotă obișnuită de hârtie. Pentru a-i descuraja pe falsificatori, s-a decretat pentru aceștia pedeapsa cu moartea, oferindu-se în același timp recompense valoroase pentru denunțatori, cele două avertizări fiind imprimate chiar pe bancnote, împreună cu desenul unui falsificator spânzurat sau sfâșiat, ca să înțeleagă și analfabeții. Hârtia prezenta, de asemenea, desenul a zece sfori de câte o sută de monede pentru ca neștiutorii de carte să-i cunoască valoarea.

RĂCITORUL DE CONSERVARE: Numit și *Tong Bing Jian* sau ladă din bronz cu gheață, răcitorul de conservare consta dintr-o lădiță confecționată din acest metal, compartimentată, în care se depozita gheață împreună cu alimentele proaspete sau înghețatele, sau cu băuturile care se doreau a fi conservate. Unul dintre primele astfel de răcitoare a fost găsit în provincia Hubei. Vechimea lui a fost datată în jurul anului 300 î.Hr.

RITUALURI ȘI DEVOTAMENT FILIAL: Ritualurile sunt regulile care organizează societatea, structurată potrivit unei ierarhii rigide: omul nu se definește prin personalitatea sa, ci prin respectarea unor ritualuri, cu alte cuvinte, printr-un comportament reglementat care este considerat just în ceea ce privește poziția sa în societate. La fel ca respectul față de părinții lor biologici, supușii trebuie să-și manifeste devotamentul filial față de „tatăl împărat”, o ființă virtuoasă, înzestrată pe deasupra și cu calitatea bunăvoinței, și care are dreptul și datoria de a governa. În cultura chineză tradițională, specializarea în ceremonii a fost o constantă a membrilor Curții și a familiilor aristocratice, mai ales în perioada confucianistă. Atât în *Li Ji*, cât și în *Bohutong (Cărțile ritualurilor)* se stabilește că moartea unuia din părinți merită trei ani de doliu și că modul cel mai strict de a ține doliu este retragerea din viața publică, purtând îmbrăcăminte din pânză de sac și locuind într-o colibă aproape de mormânt. Oamenii sărmani care nu-și puteau permite să nu muncească se mulțumeau să lipsească de la petreceri, să nu se căsătorească în timpul celor trei ani cât dura doliul și să se abțină de la orice activitate sexuală. Chinezii ofereau sacrificii morților lor în timpul ritualurilor funebre taoiste, budiste, confucianiste sau a unei combinații a acestora. Dar

termenul de „sacrificiu” nu are semnificația occidentală de „a măcelări o ființă omenească sau un animal ca ofrandă adusă unui zeu”, ci se referă, de fapt, la un sacrificiu propriu, adică la „a renunța la ceva pentru a obține altceva”. De exemplu, dacă cineva le oferea drept sacrificiu defuncțiilor să-i un coș cu fructe, asta presupunea un sacrificiu pentru cel care îl oferea, deoarece renunța să le mănânce pentru ca de ele să se bucure rudele sale decedate. Funeraliile se realizau sub forma incinerărilor sau a înhumărilor; dacă persoana era înmormântată, după ce treceau șapte ani, oasele erau scoase din pământ în mod ritual, spălate și înhumate din nou.

ȘAMPANĂ: Șampana este o ambarcație plană, fără chilă, între 3,5 și 4,5 metri lungime, utilizată pentru transportul călătorilor sau al mărfurilor, pentru pescuit și chiar ca locuință. Textual, *sam pan* înseamnă „trei scânduri”, cu referire la construcția ei de bază, deoarece pentru ea se folosește o scândură drept podea și încă două pentru părțile laterale. Prin extensie, este denumită tot șampană și jonca chinezească, o corabie cu pânze tradițională, poate cea mai veche din câte s-au cunoscut și care s-a păstrat în forma originală de la apariția ei în anul 600 d.Hr.

TIMPUL: În vreme ce în Occident anul 1 al erei noastre se stabilește începând cu nașterea lui Iisus Hristos, sau în țările musulmane de la data la care Mahomed a fugit de la Meca în anul 622 d.Hr., în China imperială nu exista un an unic ca punct de plecare, ci începea de fiecare dată când un nou împărat ocupa tronul; de altfel, se întâmpla ca, potrivit capriciului său și calculelor zodiacale, să se stabilească diverse ere în cadrul aceleiași domnii. Astfel, în timpul domniei sale (1194–1224), împăratul Ningzong a stabilit patru ere. Pe prima, de la 1195 până la 1200, a denumit-o Qingyuan. Cea de-a doua, de la 1201 până la 1204, Jiatai. Cea de-a treia, de la 1205 la 1207, Kaixi. Iar cea de-a patra, de la 1208 până la moartea sa la vârsta de 56 de ani, Jiading. În ceea ce privește lunile, fiecare an era împărțit în douăsprezece luni, începând în februarie (prima lună) și terminând în ianuarie (cea de-a douăsprezecea lună). De asemenea, fiecare an se împărțea în douăzeci și patru de perioade climatice. Ziua era fragmentată în douăsprezece intervale de câte două ore fiecare, denumite

shichen. (O oră chinezească este egală cu două ore occidentale.) Fiecare *shichen* se împarte în opt *ke* (cincisprezece minute), care are cincisprezece *fen*, astfel că un *fen* este egal cu un minut. O oră se numește *tschuco*, iar un *jike* este un sfert de oră. Această diferență este deosebit de relevantă pentru a înțelege stabilirea termenelor morții. Legea stabilea că nu puteau trece mai mult de patru ore de la aducerea la cunoștință a unei crime până în momentul în care judecătorul de instrucție responsabil cu cazul examina cadavrul. Dat fiind că pentru a înlesni o lectură mai simplă, în roman am preferat să folosesc termenul occidental de „oră”, în locul corespondentului său chinezesc *shichen*, timpul maxim permis pentru a începe examinarea unui cadavru ar fi de fapt de patru *shichen*, adică opt ore occidentale. Nepunându-se la socoteală orele nocturne, în practică, termenul pentru a începe cercetarea *in situ* se extindea până la șaisprezece ore occidentale.

Denumirea orelor și clasificarea lor era după cum urmează:

<i>Zi</i>	Ora șobolanului	23 h – 01 h
<i>Chou</i>	Ora bivolului	01 h – 03 h
<i>Yín</i>	Ora tigrului	03 h – 05 h
<i>Mao</i>	Ora iepurelui	05 h – 07 h
<i>Chén</i>	Ora dragonului	07 h – 09 h
<i>Sí</i>	Ora șarpelui	09 h – 11 h
<i>Wu</i>	Ora calului	11 h – 13 h
<i>Wèi</i>	Ora oii	13 h – 15 h
<i>Shen</i>	Ora maimuței	15 h – 17 h
<i>You</i>	Ora cocoșului	17 h – 19 h
<i>Xu</i>	Ora câinelui	19 h – 21 h
<i>Hài</i>	Ora porcului	21 h – 23 h

Denumirea lunilor:

Februarie	<i>Prima lună</i>
Martie	<i>Luna caisei</i>
Aprilie	<i>Luna piersicii</i>
Mai	<i>Luna prunei</i>
Iunie	<i>Luna rodiei</i>
Iulie	<i>Luna lotusului</i>
August	<i>Luna orhideei</i>

Septembrie	<i>Luna măslinului înmiresmat</i>
Octombrie	<i>Luna crizantemei</i>
Noiembrie	<i>Luna bună</i>
Decembrie	<i>Luna iernii</i>
Ianuarie	<i>Ultima lună</i>

De la introducerea budismului în China, fiecare an este numit cu un semn zodiacal care se repetă ciclic la fiecare doisprezece ani. Semnele zodiacului chinezesc coincid cu denumirile orelor. Lunile se împart în trei grupuri: *Meng* (primul), *Zhong* (de mijloc) și *Ji* (ultimul); și în patru anotimpuri: *Chun* (primăvara), *Xia* (vara), *Qiu* (toamna) și *Dong* (iarna). Numele lunilor se formează combinând cele două concepte, de exemplu *Ki-tsin* este ultima lună de toamnă. Și lunile pot fi denumite la fel ca orele și ca anii și sunt compuse din trei săptămâni de câte zece zile fiecare.

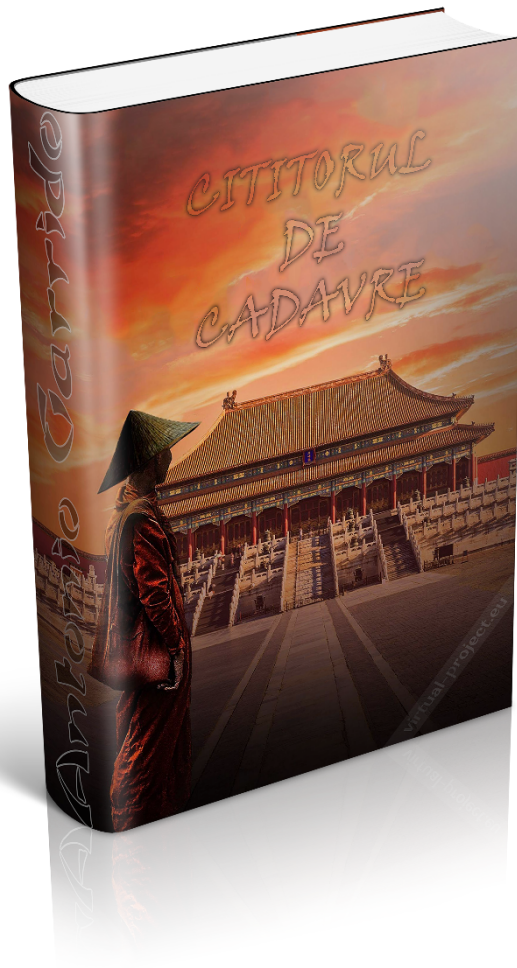
UNIVERSITATE: La fel ca guvernării din dinastiile care i-au precedat, cei din Dinastia Song au recomandat ca funcțiile publice să fie ocupate de către cei mai virtuoși și capabili cetățeni, indiferent de condiția lor economică sau de obârșia lor socială. Această idee a ajuns să fie ceea ce e cunoscut drept „sistemul de examene pentru serviciul civil”, un procedeu prin care orice cetățean se putea prezenta la cele mai dificile probe pentru a fi admis și, în funcție de punctajul obținut, să înceapă o carieră de funcționar ce putea culmina cu postul de prim-dregător al imperiului. Dinastia Song a înființat școli elementare în toate capitalele de district și școli superioare în toate localitățile din prefecturi. Chiar și așezările rurale dispuneau de școli primare, ceea ce, adăugat la ieftinirea cărților prin răspândirea tiparului, a făcut ca analfabetismul să dispară. În capitala Lin'an, apropierea universității de Curte a făcut ca mulți studenți să nu ezite să boicoteze cursurile, fiind interesați și implicându-se în activități politice criticate de înalții dregători ai imperiului. Situația a devenit atât de alarmantă, încât renumitul prim-sfetnic al împăratului Li-tsung (1225–1264), Chia Su-tao, a fost nevoit să infiltreze studenți spioni în universitate. Academii particulare, denumite *shu-yüan*, s-au dovedit a fi singura formă de învățământ superior pe teme specifice, precum medicina (Academia Hanlin, Bailudong, Yuelu,

Chongshan, Shigu și Yintianfu). Spre deosebire de școlile de stat, maștrii din academii nu transmiteau doar cunoștințele datorate clasicilor. Metodele lor de învățământ includeau și cercetarea, astfel că obișnuiau să cuprindă în prelegerile lor rezultatele propriilor investigații și aprofundau astfel înțelegerea acestora. Cărturarilor de pe lângă o academie li se putea acorda o locuință și un stipendiu, și multe academii dispuneau de cămin pentru studenți. Aceste instituții erau finanțate de către persoane cu funcții înalte, comercianți bogați și, uneori, chiar de către stat.

VIOLENȚA: Violența fizică folosită ca pedeapsă era ceva consubstanțial cu societatea chineză medievală. De fapt, marea majoritate a delictelor prevăzute în codul penal era pedepsită cu lovituri de baston. Acest fapt se datora, pe de o parte, eficientului efect disuasiv al durerii și, pe de altă parte, incapacității majorității populației de a face față plății unor amenzi. Pedeapsa cu închisoarea se aplică doar dacă era însoțită de muncă silnică în minele de sare sau în armată. Pedeapsa fizică era, așadar, un mijloc obișnuit și extins pentru a condamna orice fel de comportament nelalocul lui, inclusiv în cadrul privat sau familial.

WU-TSO: Înainte de a se generaliza specializarea simplilor judecători în legiști sau cititori de cadavre, aceștia erau ajutați de așa-numiții *wu-tso*, asistenți puțin instruiți, care își asumau sarcinile cele mai neplăcute, precum spălarea, deschiderea trupurilor, extragerea și examinarea organelor, în vreme ce judecătorul însărcinat cu investigația lua note de la distanță. În general, acești *wu-tso* îndeplineau în același timp meseria de vraci, măcelari sau parlagii.

XILOGRAFIA: Sistem primitiv de tipărire cu ajutorul blocurilor de lemn pe care erau cioplite atât textele, cât și ilustrațiile. Textul care trebuia să fie tipărit era cioplit de mână, în relief și inversat, și se acoperea cu o vopsea de apă. O apăsare puternică transpunea cerneala pe hârtia așezată în prealabil pe blocul de lemn. Prima carte tipărită a fost *Sutra de diamant*⁵⁵, imprimată de către Wang Chieh la data de 11 mai 868, în China. Prima tiparniță cu litere mobile pe bază de piese complexe din porțelan a fost fabricată în China de către Bi Sheng între anii 1041 și 1049.

virtual-project.eu

violin

Notes

[←1]

A se vedea la sfârșitul cărții în capitolul intitulat GLOSAR articolul denumit PREFECTURĂ.

[←2]

A se vedea la sfârșitul cărții în capitolul intitulat GLOSAR, articolul cu aceeași denumire.

[←3]

A se vedea la sfârșitul cărții în capitolul intitulat GLOSAR articolul denumit RITUALURI ȘI DEVOTAMENT FILIAL.

[←4]

A se vedea la sfârșitul cărții capitolul intitulat NOTA AUTORULUI.

[←5]

A se vedea la sfârșitul cărții în capitolul intitulat GLOSAR articolul cu aceeași denumire.

[←6]

A se vedea la sfârșitul cărții în capitolul intitulat GLOSAR articolul cu aceeași denumire.

[←7]

A se vedea la sfârșitul cărții în capitolul intitulat GLOSAR, articolul cu aceeași denumire.

[←8]

A se vedea la sfârșitul cărții în capitolul intitulat GLOSAR, articolul denumit UNIVERSITATE.

[←9]

Suport pentru cap utilizat în timpul nopții, alcătuit mai întâi din pietre naturale, apoi din lemn, jad, bronz, bambus sau porțelan.

[←10]

Mic recipient din piatră rugoasă, puțin adânc, asemănător tușierelor din ziua de azi, de care se freca batonul de cerneală făcut dintr-un cărbune vegetal până lăsa un praf care, amestecat cu puțină apă, devenea tușul în care se înmuiau pensulele pentru scris.

[←11]

A se vedea la sfârșitul cărții în capitolul intitulat GLOSAR articolul cu aceeași denumire.

[←12]

A se vedea la sfârșitul volumului în capitolul intitulat GLOSAR articolul denumit PEDEPSE.

[←13]

A se vedea la sfârșitul cărții în capitolul intitulat GLOSAR articolul cu aceeași denumire.

[←14]

A se vedea la sfârșitul cărții în capitolul intitulat GLOSAR articolul cu aceeași denumire.

[←15]

A se vedea la sfârșitul cărții capitolul intitulat GLOSAR, articolul PEDEPSE.

[←16]

Joc de cuvinte, în limba spaniolă, verbul *refrescar* are și sensul de „a bea ceva răcoritor”, dar echivalentul românesc al expresiei *refrescar la memoria* este „a înprospăta memoria” (n.red.).

[←17]

A se vedea la sfârșitul cărții în capitolul intitulat GLOSAR articolul cu aceeași denumire

[←18]

A se vedea la sfârșitul cărții în capitolul intitulat GLOSAR articolul denumit APE OTRĂVITE.

[←19]

A se vedea la sfârșitul cărții în capitolul intitulat GLOSAR articolul cu aceeași denumire.

[←20]

A se vedea la sfârșitul cărții în capitolul intitulat GLOSAR articolul cu aceeași denumire.

[←21]

A se vedea la sfârșitul cărții în capitolul intitulat GLOSAR articolul NEOCONFUCIANISM.

[←22]

Idem, articolul denumit XILOGRAVURĂ.

[←23]

A se vedea la sfârșitul cărții în capitolul intitulat GLOSAR articolul denumit TAMPUL.

[←24]

Prescurtare a denumirii Zhejiang, numele provinciei din sudul Chinei a cărei capitală este Hangzhou, vechiul Lin'an, unde se desfășoară acțiunea cărții.

[←25]

A se vedea la sfârșitul cărții în capitolul intitulat GLOSAR articolul denumit QIÁN.

[←26]

A se vedea la sfârșitul cărții în capitolul intitulat GLOSAR articolul denumit UNIVERSITATE.

[←27]

Sulfură de mercur, utilizată de alchimiști pentru prepararea unui elixir al longevității, în realitate fiind un compus foarte otrăvitor.

[←28]

Adepți ai taoismului, religie populară în China, inspirată din doctrinele filosofului Lao Tse (secolul VI î.Hr.), personaj legendar în credința chineză.

[←29]

A se vedea la sfârșitul cărții în capitolul intitulat GLOSAR articolul denumit ALCHIMIE.

[←30]

A se vedea la sfârșitul cărții în capitolul intitulat GLOSAR articolul denumit ANIVERSAREA ZILEI DE NAȘTERE.

[←31]

A se vedea la sfârșitul cărții în capitolul intitulat GLOSAR articolul denumit JIN, JURCHEN.

[←32]

A se vedea la sfârșitul cărții în capitolul intitulat GLOSAR articolul denumit MOXIBUSTIE.

[←33]

A se vedea la sfârșitul cărții articolul cu același nume din capitolul intitulat GLOSAR.

[←34]

A se vedea la sfârșitul cărții în capitolul intitulat GLOSAR articolul denumit TAMPUL.

[←35]

Societate secretă budistă întemeiată în anul 380 de către un călugăr budist, devenită sectă ascetică la sfârșitul secolului al XI-lea, având drept obiectiv răsturnarea dinastiei Song.

[←36]

Adepti ai maniheismului, religie universalistă întemeiată de învățatul persan Mani (aprox. 215-276) care profesează un dualism strict opunând principiile binelui și ale răului.

[←37]

Adepti ai nestorianismului, o erezie creștină din secolul al V-lea, propovăduită de către Nestorius (380-451), patriarh al Constantinopolului între 428-431.

[←38]

În literatura sacră budistă, denumire dată următorului Buddha, care se va naște pe pământ ca succesori al actualului Buddha care i-a anunțat venirea.

[←39]

A se vedea la sfârșitul cărții articolul cu aceeași denumire din capitolul intitulat GLOSAR.

[←40]

A se vedea la sfârșitul cărții articolul cu aceeași denumire din capitolul intitulat GLOSAR.

[←41]

A se vedea la sfârșitul cărții articolul cu aceeași denumire din capitolul intitulat GLOSAR.

[←42]

A se vedea la sfârșitul cărții articolul denumit TIMPUL din capitolul intitulat GLOSAR.

[←43]

Denumirea în limba chineză a provinciei Canton, situată în Sud-Estul Chinei.

[←44]

Numele primului împărat legendar al Chinei.

[←45]

(1103–1142), celebru general și scriitor din timpul Dinastiei Song.

[←46]

Pui umplut cu verdețuri și fript în pământ vreme îndelungată pe pietre încinse, într-o crustă de argilă.

[←47]

A se vedea la sfârșitul cărții în capitolul intitulat GLOSAR articolul cu aceeași denumire.

[←48]

Guangzong, împărat aparținând dinastiei Song din Sud între anii 1189–1194.

[←49]

(1010–1063), cel de-al IV-lea împărat din Dinastia Song din Nord a domnit între anii 1022–1063.

[←50]

(1127–1194), împărat din Dinastia Tsong din Sud între anii 1163–1194.

[←51]

În engleză în original, Congresul de Medicină Legală și Toxicologie din India.

[←52]

În engleză în original, Universitatea de Stat a Comitatului Suffolk.

[←53]

În engleză, Insensibilitate Congenitală la Durere cu Anhidroză.

[←54]

Editor spaniol (1914–2003), întemeietorul editurii Planeta și al Grupului Editorial Planeta, care cuprinde editurile Seix Barral, Espasa Calpe și Destino.

[←55]

Sutra este denumirea discursurilor lui Buddha sau ale discipolilor să-i apropiați în care sunt expuse învățăturile și preceptele referitoare la diferitele căi ale cunoașterii pentru a atinge desăvârșirea spirituală.